

Chương 1: Chương 1

La gia thôn, thôn nổi danh nghèo đói trăm dặm xung quanh. Nhà La Lão Căn ở phía đông thôn càng là nhà nghèo có tiếng.

Lúc này trong nhà La Lão Căn truyền đến tiếng khóc rung trời, dẫn một đám hương thân phụ lão hấp tấp chạy tới xem náo nhiệt. Đoàn người biết La Lão Căn là người tính tình táo bạo, nên không ai dám đứng xem trực tiếp. Họ chỉ dám ngồi xổm bên ngoài tường đất ngó vào trong.

Họ thấy La Lão Căn cầm cây chổi đuổi đánh khuê nữ La Đại Nha của ông chạy quanh sân.

Bất quá kể từ khi La Đại Nha gả vào Triệu gia thôn cách vách, ở Triệu gia dưỡng hảo hảo, xương cốt trở nên cứng rắn hơn, chạy trốn càng thêm linh hoạt.

La Lão Căn đánh vài cái đều không chạm tới người nàng, đứng ở một chỗ giận đến run người, nhìn La Đại Nha đang núp sau lưng lão bà mình, quát, "Ngươi trở về ngay cho lão tử, đừng ở chỗ này mất mặt xấu hổ. Lão tử dạy ngươi thế nào, nam nhân của ngươi mới đi không lâu, ngươi đã trở về nhà mẹ đẻ, đây không phải để người khác chê cười nhà chúng ta sao?"

La Đại Nha khóc hu hu nói, "Cha, ngươi đừng đem ta đẩy vào trong hố lửa, Triệu gia lão đại kia mặt mũi ta không thấy, người cũng không còn, ta đây chẳng phải trở thành quả phụ sao? Nay làm quả phụ cũng coi như xong, nhưng lão Nhị hiện tại bệnh tật, phía trên có một lão nhân, phía dưới còn có hai đứa nhỏ, ta đi trở về biết sống thế nào a?"

Nhóm đồng hương bên ngoài nghe điều này thần thức không thôi.

La mẫu nước mắt giàn giụa. Nàng sao có thể nghĩ tới chuyện này, lúc trước Triệu gia sống tốt như vậy, chốc lát đã sụp đổ như vậy.

La mẫu thầm nghĩ giữ khuê nữ ở lại nhà, trong nhà mặc dù nghèo, nhưng vẫn đủ lương thực nuôi sống một nha đầu như nàng, qua một thời gian tìm gia đình thích hợp cho khuê nữ tái giá, vậy chuyện gì cũng đều không có. Nếu để khuê nữ trở về Triệu gia, không phải thật sự để nàng nhảy vào hố lửa sao?

La mẫu đang định mở miệng cầu tình, đã nghe La Lão Căn hét to, "Lúc trước ngươi liều chết liều sống, bắt lão tử bỏ xuống nét mặt già nua đi cầu thân bây giờ nhìn không được liên đới ý, đây là cái đạo lý gì. Bộ mặt này của lão tử không phải để cho nha đầu ngươi cấp ném, mau chóng trở về cho lão tử!"

La Lão Căn nói xong, gơ cây chổi to đánh nàng

"A "

La mẫu vội vàng ngăn đón, bị La Lão Căn đẩy ngã ngồi xuống đất. Bà vội vã từ trên mặt đất đứng dậy muốn đi che chở cho khuê nữ, còn không có xoay người, đã nghe sau lưng truyền đến tiếng hét thảm thiết, vừa quay đầu lại, thấy khuê nữ bà từ trên cửa trượt xuống, trên trán máu chảy ồ ạt.

"Đại nha " La mẫu sợ hãi hét to, bà bị hù dọa mất hồn mất vía.

Đoàn người xem náo nhiệt bên ngoài không nghĩ đến sẽ xảy ra chuyện như vậy, một vài hảo phụ nữ có chồng vội chạy vào trong hỗ trợ, các nam nhân thì vội vàng chạy đi tìm lang trung.

Trong tiểu viện nông gia lập tức gà bay chó sủa.

Khi La Tổ tỉnh lại, trước mắt một mảng đen nhánh, trán đau như bị kim châm khiến đầu óc nàng thanh tỉnh không ít, nàng tròn mắt một lát, đã có thể thích ứng với hoàn cảnh đen như mực xung quanh, thậm chí có thể thấy loáng thoáng cách bài trí trong phòng.

Mặc dù nhìn thấy không rõ lắm, nhưng La Tổ khẳng định, nơi này không phải là bệnh viện.

Trong bệnh viện hẳn phải có mùi thuốc sát trùng gay mũi, còn ở đây lại truyền đến một cỗ mùi bùn đất hết sức chân thực.

Hơn nữa cách bài trí trong căn phòng rất đơn giản, một ngăn tủ gỗ cũ, ngoài ra không nhìn thấy thêm đồ đạc nào, chiếc giường nàng đang nằm lên này, cũng không phải là giường trong bệnh viện hay giường ở phòng khám tư nhân, mà là giường gỗ, cứng rắn. Chấn mền thì sơ cứng, bạc màu.

"Đây là đâu?"

La Tổ giãy giụa muốn đứng lên. Thầm nghĩ trong lòng, chẳng lẽ mình được người dân trong thôn cứu về? Không giống a, mấy năm nay nông thôn đều tiến hành xây dựng nông thôn mới, mọi người đều ở trong đại nhà ngói, có nghèo cũng không nghèo tới mức này.

Nàng ngồi dậy, đột nhiên người mềm nhũn, lại ngã xuống, đầu ong lên, có thứ gì đó chui vào đầu nàng.

Qua một lúc lâu, nàng mới hồi phục tinh thần.

Lúc này, La Tổ phát hiện trong đầu mình nhiều thêm một đoạn ký ức.

Chuẩn xác mà nói, đó chính là ký ức của cô gái tên La Đại Nha.

Từ những ký ức của nguyên chủ, nàng biết nàng đã xuyên đến Đại Chu hoàng triều, nơi nàng đang ở gọi là La gia thôn. Cái thôn này nổi danh nghèo khó, nhà La Đại Nha lại là hộ nghèo có tiếng. Mặc dù rất nghèo, nhưng La gia hai lão chỉ có một nam một nữ nên đối với khuê nữ duy nhất là nàng hết sức thương yêu, dẫn tới La Đại Nha không hiểu chuyện như những hài tử nhà khác, tính tình có chút tùy hứng.

Một lần La Đại Nha đi chơi nhìn trúng Triệu Thành cao lớn người Triệu gia thôn, thôn bên cạnh thôn nàng, nàng ta toàn tâm toàn ý muốn gả cho người ta làm tức phụ. Ở Triệu gia thôn nhà Triệu Thành xem như nổi danh. Triệu gia hai lão đều còn khỏe mạnh, làm việc lưu loát, hơn nữa Triệu gia lão đại lớn lên cao tráng khỏe khoắn, lão Nhị là người đọc sách nổi tiếng gần xa. Với người khác, Triệu gia là một gia đình nông dân có thể diện.

Muốn cùng Triệu gia kết thân, đây cũng không phải chuyện vợ chồng La Lão Cẩn hai người nghĩ đến. Không may Triệu gia lão cha chợt bị bệnh nặng, người Triệu gia nghĩ xung hi thử xem.

Nếu là bình thường, người nguyên ý kết thân có rất nhiều. Bất quá làm tức phụ xung hi vốn dĩ là việc không có thể diện, hơn nữa Triệu gia lão cha vừa đi, trong nhà liền thiếu đi một sức lao động, cho nên những hảo gia đình đều không vui ý.

La Đại Nha nghe được tin tức này, liền thúc giục người trong nhà đi Triệu gia cầu thân.

La Lão Cẩn vốn không muốn cho khuê nữ nhà mình đi làm tức phụ xung hi cho Triệu gia nhưng ông bị đại nha đầu quần quít năn nỉ suốt, không có cách nào, đành phải đồng ý, tìm bà mối trong thôn đến Triệu gia cầu thân.

Người Triệu gia đang sốt ruột tìm người xung hi, nghe bà mối khen La Đại Nha hảo, Triệu mẫu tự mình vụng trộm đi nhìn tướng mạo La Đại Nha, thấy nàng mày rậm mắt to, trong lòng thập phần ưng ý, liền đồng ý mối hôn sự này.

Đây vốn là một chuyện vui vẻ, kết quả Triệu Thành trên đường đi bốc thuốc cho cha, nửa đường bị người ta bắt làm tráng đinh một đi không trở lại. Người Triệu gia không còn cách nào, đành để Triệu gia lão Nhị ôm con gả trống lớn bãi đường cùng La Đại Nha.

Được như nguyện gả vào Triệu gia, La Đại Nha còn chưa kịp vui vẻ, chuyện xấu đã lũ lượt kéo đến.

Đầu tiên là Triệu lão cha bệnh tình thêm nặng rời khỏi thế, tiếp theo là chuyện Triệu lão đại bị bắt đi tráng đinh truyền đến tin tức hy sinh oanh liệt.

Điểm chết người nhất là, Triệu gia hội đọc sách lão nhị Triệu Từ thế nhưng cũng bệnh ngã xuống giường không dậy nổi.

Xem trong nhà bà bà, hai cái oa nhi, còn có tiểu thúc nằm trên giường bệnh, La Đại Nha dứt khoát thu dọn đồ đạc trở về nhà mẹ đẻ.

Ai nghĩ cha nàng La Lão Cẩn là người ngạnh khí, cảm thấy khuê nữ mình làm như vậy là không trọng nghĩa, cứ thế bắt nàng trở về, cho nên ở thời điểm bị lão cha đuổi đánh, La Đại Nha không cẩn thận bị đụng đầu đi đòi nhà ma.

La Tổ che mặt, trong lòng thầm nói mệnh La Đại Nha này thật đúng là cùng hoàng liên đồng dạng, một chữ - - khó!

"Đợi chút, vì cái gì ta rõ ràng sự tình của La Đại Nha như thế?"

Trong lòng La Tổ chấn động, đưa tay sờ lên trán. Quả nhiên sờ thấy một tảng băng vải.

Nàng còn nhớ chính mình bị rơi xuống sông trước cửa thôn, phía dưới đều là nước, như thế nào cũng không có khả năng ngã vỡ đầu a.

Chẳng lẽ...

La Tổ đang ngạc nhiên nghi ngờ, đột nhiên, nghe thấy một tiếng hát xì, cửa gỗ cũ hòng bị đẩy ra, nhờ ánh sáng yếu ớt bên ngoài, nàng nhìn thấy một phụ nhân trung niên.

Phụ nhân đến gần một chút, nàng lập tức nhận ra bà là Lưu Thúy Hoa, nương của La đại Nha.

Chỉ thấy Lưu Thúy Hoa bụng chén nóng hổi cháo, vừa nhìn lên giường, thấy nàng mở mắt, trên mặt lập tức nở nụ cười, "Đại nha a, người cuối cùng cũng tỉnh."

Nghe bà nói vậy, La Tổ khẳng định suy đoán trong lòng, nàng kích động, liền thấy trước mắt một mảnh đen nhánh ngất đi.

Bất quá vận khí La Tổ không tốt, mới vừa nhắm mắt lại, đã bị Lưu Thúy Hoa bấm một cái đầu đến tỉnh lại .

Lưu Thúy Hoa thấy nàng mở mắt, vui mừng hờn trách nói, "Biện pháp Ngưu đại phu dạy ta rất có tác dụng , hần nói hướng hồ khẩu nơi này bấm một cái, có thể giúp người tỉnh lại. Mau mau uống cháo, nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai về Triệu gia đi."

Khí lực Lưu Thúy Hoa rất lớn, bà dùng một cái tay đem La Tổ từ trên giường kéo dậy.

Thấy La Tổ không nói lời nào, cho rằng nàng còn giận dỗi, lo lắng nàng còn muốn làm âm ỉ, bà vội vàng khuyên nhủ, "Người cũng đừng trách cha người. Nữ nhân chúng ta đều là cái mệnh này. Ban đầu ta cũng không muốn người trở về, nhưng cha người nói đúng, quả phụ tái giá không có gì xấu nhưng nếu quả phụ thanh danh không tốt, ở đâu còn có người muốn. Người cho dù muốn tái giá, cũng phải trở về cấp công công với nam nhân người giữ đạo hiếu ba năm, rồi muốn làm gì thì làm. Bằng không về sau người khỏi phải nghĩ đến việc lập gia đình ."

Lúc này La Tổ khóc không ra nước mắt, chỉ có thể máy móc há mồm ăn cháo. Vào miệng mới biết được, này nói là cháo, kỳ thật chính là nước com mà thôi, một ngụm canh vào trong miệng, có thể có vài hạt com liền coi như không tệ.

Nhìn Lưu Thúy Hoa gần ngay trước mắt, mới rồi còn bị Lưu Thúy Hoa捏 đầu, nàng khẳng định, đây không phải là mơ. Nàng thực sự biến thành La Đại Nha .

Hiện tại La Tổ rất muốn yên tĩnh một chút, xử lý tốt suy nghĩ trong đầu, đáng tiếc Lưu Thúy Hoa không cho nàng cơ hội này, dứt nàng ăn hết một bát cháo, bà ngồi ở mép giường nàng cầu nài, "Khuê nữ a, người nghe nương nói một câu, nữ nhân chúng ta chính mệnh khổ, người cố chịu đựng qua mấy năm này, về sau chắc chắn sẽ được sống những ngày tốt lành. Đừng nhìn cha người ương ngạnh . Hần hôm nay làm người bị thương, bây giờ còn đang ở bên ngoài tự mắng chửi mình đâu."

Nghe Lưu Thúy Hoa nói lời này, trong lòng La Tổ không khỏi đau xót.

Nàng biết rõ, đây không phải tâm tình của nàng, mà là ý thức của nguyên chủ còn sót lại trong thân thể. Xem ra La Đại Nha đối với gia đình này, tình cảm còn thật sâu, mặc dù không hiểu chuyện, nhưng tình cảm quân quýt vẫn có.

Nghĩ tới bản thân xem chừng đã chết đuối ở trong sông, bây giờ còn có thể ăn một chén cháo nóng hổi, đó cũng là do mượn thân thể La Đại Nha.

Mặc dù không biết rõ về sau nàng có thể trở lại thời đại kia hay không, La Đại Nha có thể hay không trở về, nhưng hiện tại nàng chiếm thân thể của người ta, không nên khiến La gia hai lão thương tâm.

Nàng lục lại trí nhớ của nguyên chủ, cố thích ứng với ngữ điệu nói chuyện của người dân nơi đây, mới mở miệng nói, "Nương, người cùng cha nói một tiếng, con biết rõ sai, ngày mai con sẽ trở về."

Không quan tâm thế nào, La mẫu nói đúng một khi thanh danh La Đại Nha biến xấu, về sau đừng nói là lập gia đình , chính là muốn ở trong thôn sống một cuộc sống bình thường, đều sẽ bị người ta khinh thường .

Hiện tại con đường thích hợp nhất là về Triệu gia trước, còn chuyện về sau sống qua ngày thế nào, đó là chuyện về sau.

Lưu Thúy Hoa nghe thấy lời này của nàng, kích động rơi lệ, đem khuê nữ ôm vào trong ngực, "Đại nha của nương, người cuối cùng cũng hiểu chuyện, đại nha số khổ của ta."

Bạn đang đọc truyện *Bàn Hàn Túc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

La Tổ cải biến thái độ, làm người La gia thoải mái không ít.

Đặc biệt là La Lão Căn, sau khi hít một thân khí lạnh, vào trong nhà nhìn nàng nói, "Nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai ta cùng hồ tử sẽ đưa người hồi Triệu gia, chúng ta thật tốt nói ra, người ta cũng sẽ không nói cái gì nhàn thoại."

La Tổ nghe thanh âm La Lão Căn mặc dù cứng rắn , nhưng vẫn nguyện ý đưa nàng trở về, trong lòng ông lo lắng khuê nữ trở lại Triệu gia sẽ chịu ủy khuất, nên mới chính mình ra mặt .

Nàng nhỏ giọng nói, "Cha, con biết rõ ."

Lưu Thúy Hoa đối với biểu hiện của khuê nữ hết sức hài lòng. Tuy nói khuê nữ mệnh khổ, nhưng nữ nhân không phải đều như vậy sao, từ lúc sinh

ra đã định trước sẽ phải chịu khổ, đầu thai ở nhà nghèo khó như bọn họ, cả đời cũng cứ như vậy qua.

Bất quá khuê nữ khó tránh khỏi khổ sở, bà lấy tiền riêng của bà đưa cho nàng, hai mươi văn tiền nói ít không ít nói nhiều không nhiều.

"Quay đầu ngoi đi về đừng nói ngoi ghét bỏ Triệu gia, hãy nói ngoi thấy trong nhà khổ sở, nên về nhà mẹ đẻ lấy tiền trợ cấp. Như vậy bà và ngoi sẽ không trách ngoi."

La Tổ vội vàng nói, "Con không lấy đâu, cuộc sống trong nhà còn khổ sở đâu, con sao có thể cầm số tiền này."

"Cầm lấy." Lư Thụ Hoa hết sức kiên quyết, "Lúc trước đồ cưới của ngoi chúng ta cũng không có cho được bao nhiêu, số tiền này ngoi cứ cầm lấy, cha ngoi cũng biết chuyện này. Trong nhà không có nhiều người, chỗ dùng tiền cũng ít."

Trong lòng La Tổ ngu vị tạp trần.

La gia chỗ tiêu tiền không nhiều lắm, nhưng chỗ kiếm tiền lại thiếu. Đất đai ít, thu hoạch cũng không nhiều, hơn nữa thân thể Lư Thụ Hoa cũng không khỏe lắm, việc nhà đều do cha nàng La Lão Căn gánh vác.

Đệ đệ La hổ hiện tại mới tám tuổi, ngay cả đọc sách đều không có đọc thành đâu.

Lư Thụ Hoa đặt tiền vào hà bao của La Tổ, "Đại nha, ngoi hiện tại có thể hiểu chuyện, ta và cha ngoi rất cao hứng. Ngoi trở về sống thật tốt, nhớ nghe lời bà và ngoi."

La Tổ gật gật đầu, trong lòng lại nghĩ, nàng nhất định không thể nhận mệnh như vậy. Cho dù không biết ở trong thân thể La Đại Nha bao nhiêu lâu, nàng cũng không cần hồ đồ sống qua ngày.

Sáng sớm hôm sau, La Tổ không có cầm đi toàn bộ số tiền, nàng lưu lại mười văn để ở dưới chiếc gối, chính mình cầm theo mười văn tiền rời đi.

Trong trí nhớ của nàng, một văn tiền nơi này tương đương với một đồng tiền ở đời sau, nói cách khác, mười văn tiền này cũng chính là mười đồng tiền mà thôi.

Bất quá này mười đồng tiền đối với người nông dân mà là khá nhiều. Có thể mua được mấy cân gạo lúc, còn có thể sống qua một cái tháng nữa.

La Lão Căn mượn xe bò trong thôn đưa La Tổ trở về, đi cùng còn có La hổ tám tuổi.

Dáng vẻ La hổ hàm hậu, vóc dáng gầy một chút. Thấy tỷ tỷ duy nhất lại muốn đi, dọc theo đường đi khóc nước mắt nước mũi dàn dụa không ngăn được.

La Lão Căn bị hấn khóc phiền, làm bộ muốn lấy roi đánh hấn, "Lại khóc, lão tử đánh ngoi. Tiểu tử không có tiền đồ, thế nào thích khóc giống hệt một cô nương."

"Cha, ngoi xấu lắm, tỷ tỷ thật vất vả trở về, người lại bắt nàng rời đi, cha đánh chết con đi."

La hổ hiếm khi dám nói cứng như vậy.

Mặc dù La Lão Căn muốn đánh nhi tử, nhưng đây là trên đường đưa khuê nữ về nhà chồng, không nên đánh nhi tử ở chỗ này, đến lúc đó nháo đến càng khó xem, ông thở dài, tiếp tục đánh xe.

La Tổ rút khăn tay giúp La hổ lau mặt, "Đệ đừng khóc nữa, tỷ về sau thường xuyên về nhà thăm ngoi. Đệ nếu nhớ ta, có thể đến thăm ta. Dù sao khoảng cách hai thôn gần như vậy, cũng phương tiện."

Quan hệ của La Tổ với La Hổ vốn thân thiết, nghe tỷ tỷ dỗ dành, hấn lúc này mới hài lòng ngừng khóc.

La Lão Căn thấy khuê nữ mình hiểu chuyện như vậy, cảm khái nói, "Thế nào trong một đêm liền trưởng thành."

La Tổ nghe vậy trong lòng cả kinh, lập tức cười nói, "Cha, ngày hôm qua con thiếu chút nữa không thể gặp người, nếu còn không có lớn lên, vậy thì đúng là hết thuốc chữa."

La Lão Căn cũng biết tình trạng hung hiểm của khuê nữ hôm qua, nghĩ tới nàng vừa mới nhận thức một lần sinh tử, xác thực nên trưởng thành.

Xe bò vừa đến Trương gia thôn, trên đường đã có người chỉ chỉ trở trở.

Chuyện Triệu gia tức phụ chạy về nhà mẹ đẻ, cả thôn xóm đều nghe nói. Còn nghe nói Triệu đại nương vì thế thiếu chút nữa khi bị bệnh. Vì muốn mua thuốc cho cha, Triệu gia lão Nhị đang bệnh chạy lên trấn trên viết tư thư cho người ta, bệnh tình trở nên nặng thêm, không biết bây giờ hấn ra

sao rồi.

La Lão Căn thấy người ta chỉ trỏ, trong lòng cảm thấy có chút khó xử, nhưng ông vẫn tiếp tục đi về phía Triệu gia.

Đi đến trong sân Triệu gia, ông vội vàng xuống khỏi xe bò, thét to, "Bà thông gia. Có người ở nhà không?"

La Tổ và La Hổ cũng vội vàng từ trên xe xuống.

Phòng ở Triệu gia so với La gia muốn thể diện chút, mặc dù đều làm bằng đất, nhưng diện tích có vẻ rộng hơn, sân nhỏ cũng tương đối cao, nhìn chỉnh tề. Không giống phòng ở La gia vừa nhìn liền có cảm giác đồ nát.

La Tổ còn chưa kịp cẩn thận quan sát Triệu gia phòng, đã thấy một dê tiểu cô nương buộc tóc hai bím giống hai cái sừng dê từ trong nhà đi ra, tiểu cô nương thấy La Tổ, sợ hãi trốn vào trong nhà.

"Ồ, là bông đi."

La Lão Căn nhận ra Triệu gia tiểu khuê nữ, thấy cuối cùng cũng có người đi ra, vội vàng cười nói.

La Tổ cũng kịp phản ứng, đây là tiểu cô Triệu Mộc Miên của nàng đi, nữ danh gọi là bông. Năm nay mới sáu tuổi.

Nàng mới đi ra không bao lâu, lại đi ra một nam oa giống hệt Triệu Mộc Miên, La Tổ liếc một cái liền nhận ra, đây là tiểu thúc nhỏ tuổi nhất, là bào thai song sinh với Triệu Mộc Miên, tên Triệu Lâm. Nhìn hai đứa bé giống như hai hạt đậu đỏ, trong lòng La Tổ mềm nhũn vội vàng ngoắc tay,

"Bông, cánh rùng."

Triệu Mộc Miên và Triệu Lâm trốn vào trong nhà.

La Tổ lập tức có chút ngượng ngùng. Trong đầu hồi tưởng lại chuyện mình ở Triệu gia, dường như thật đúng bắt nạt qua hai tiểu hài tử, liền sáng tỏ vì sao hai đứa bé lại sợ nàng.

La Lão Căn cũng đoán được khuê nữ mình ở Triệu gia không quá an phận, mới khiến hai hài tử này sợ hãi như thế, nhin không được trừng mắt nhìn La Tổ.

"Xem chuyện tốt mà người đã làm."

La Tổ cười khan hai tiếng, "Con cam đoan về sau không bắt nạt hai hài tử."

Trên thực tế nàng làm không được chuyện ngược đãi trẻ em này.

La Lão Căn mặc kệ nàng nói thật hay giả, không để ý tới nàng. Ông đi vào nhà chính hỏi Triệu Lâm, "Trong nhà có người lớn không?"

Triệu Lâm mặc dù sợ sệt, nhưng tính tình nhu thuận, nghe được câu hỏi, ngoan ngoãn trả lời, "Nương cháu đi lên núi đốn củi, chỉ có Nhị ca ở nhà. Nhưng Nhị ca bị bệnh, đang nằm ở trên giường đâu."

Nghe được điều này, La Lão Căn cũng không biết phải làm sao. Ông vốn muốn gặp bà thông gia nói mấy lời tốt đẹp, giúp khuê nữ mình ở Triệu gia sống khá hơn chút. Nhưng hiện tại bà thông gia không có nhà, còn không biết lúc nào trở về.

La Lão Căn quay đầu nhìn khuê nữ, "Người trước đi bận việc người đi, ta đi xem Triệu Từ một chút."

Triệu Từ là Triệu gia lão Nhị, cũng chính là người ôm gà trống lớn cùng La Tổ bái đường.

La Tổ cũng muốn đi theo cha xem xét một chuyện nhưng nghĩ tới tình cảnh hiện tại của bản thân, liền mất tâm tình. Nàng để La hổ cùng hai tỷ đệ Triệu Mộc Miên chơi đùa cùng nhau, rồi đem hành lý trở về phòng.

Phòng ở Triệu gia chia làm hai bên, ở giữa là nhà chính.

Ở hai bên lại có hai gian phòng.

Trong ngày thường, La Tổ và Triệu gia hai lão đều ở tại phía đông. Mà Triệu Mộc Miên và Triệu Lâm bởi vì tuổi còn nhỏ, cho nên đều cùng Triệu gia hai lão chen chúc ở trong một căn phòng. Triệu Từ thì ở một mình tại tây phòng.

Dù biết La Tổ bỏ về nhà mẹ đẻ, nhưng hiển nhiên người Triệu gia không có để ý đến việc này. Lúc nàng đi thế nào thì gian phòng lúc này như thế này.

Nhìn đồ đạc loạn thất bát tao trong phòng, La Tổ thở dài.

Lúc trước La Đại Nha một lòng nghĩ về nhà mẹ đẻ, đem trong phòng một cây kim một sợi chỉ đều mang đi. Bây giờ nàng trở lại đây phải tốn không ít sức dọn dẹp.

Tay chân nàng lạnh lẽ thu dọn giường đệm, đem vài món y phục cũ rách nhét vào trong tủ quần áo, rồi vội vàng ra cửa, đi xem lão cha La Lão Căn bên kia.

Mới ra cửa, không nhìn thấy xe bò nào trong sân. Cùng Triệu Mộc Miên cùng nhau chơi bòn La hồ cũng không thấy bóng dáng

Gặp tình huống như vậy, La Tổ lập tức ngây ra như phỗng.

Này tiện nghi cha cùng tiện nghi đệ đệ không nói tiếng nào trực tiếp đem nàng bỏ ở chỗ này?

Đi đều không lên tiếng gọi nàng!

La Tổ xoa đầu không còn gì để nói nhìn trời xanh. Nàng biết rõ, La lão cha đây là lo lắng nàng đổi ý muốn trở về, cho nên mới vội vã đi mất.

La lão cha đi, nàng nhất định phải ở lại chỗ này sinh sống.

La Tổ tự nhận là người có năng lực thích ứng rất mạnh. Đương nhiên, loại tình huống này, không muốn thích ứng cũng không được. Nàng cắn răng, lấy tốc độ nhanh nhất cổ vũ bản thân.

Hiện tại đã sắp giữa trưa, hai tiểu hài tử đứng ở trong sân cắn đầu ngón tay nhìn nàng.

Xem đáng vẻ nước miếng chảy ròng ròng này, chắc là đói bụng đi.

La Tổ nhớ lại vị trí vại gạo, vội vàng đi vào trong phòng bếp nấu cơm.

Sau khi mở ra nắp vại, La Tổ đứng hình. Trong vại đến một hột gạo cũng không có.

Chân chính là một viên cũng không có...

"Trong nhà không còn gạo, nương nói đi đón củi bán, có thể có gạo ăn."

Triệu Mộc Miên cắn đầu ngón tay khép nép đứng ở cửa phòng bếp.

Triệu Lâm khoẻ mạnh kháu khỉnh gạt đầu.

La Tổ sờ sờ mười vắn tiền trong túi, trong lòng khóc không ra nước mắt. Này tiền riêng còn không có cầm nóng tay đâu, đã phải móc ra.

Nàng thở dài, vội vàng cầm lấy một cái chậu lớn, đi ra ngoài cửa.

Lúc này toàn bộ nữ nhân Triệu gia thôn đều bắt đầu vì cơm trưa rầu rĩ.

Nông dân cũng không có nhiều lương thực như vậy, một ngày chỉ có hai bữa cơm. Làm việc cả ngày một ngày, dù không có nhiều gạo, trưa cũng phải ăn một chút.

La Tổ chưa quen thuộc với đường đi trong thôn, lần mò trong ký ức, nàng tìm được một nhà xem như có chút lương thực dư duy nhất ở Triệu gia thôn, chuẩn bị móc ra năm vắn tiền mua nửa cân gạo lúc.

Người bán thước là một đại thẩm, tên gọi Triệu nhị nương. Thân mình tròn vo, so với người bình thường nhìn muốn phúc hậu hơn một chút.

Giọng Triệu nhị nương rất lớn, tính tình cũng ngay thẳng, ban đầu không xem trúng La Đại Nha này, cảm thấy nàng là cái sao chổi, lại vô tình vô nghĩa bỏ chạy. Nhưng thấy La Tổ trở về, cũng không nên đem người cấp nể đi, lại nghe nàng nói đến mua gạo, nên không gây khó khăn. Chỉ nói, "Chao ôi, người lúc này đến liền hào hào ở nhà đợi. Bà bà người cũng không dễ dàng, một mình nàng phải nuôi ba người, người ở nhà cũng có thể giúp nàng một tay, cũng đừng chạy nữa."

La Tổ nghe vậy, biết rõ đây là cơ hội để mọi người trong thôn thay đổi cái nhìn về mình, lập tức cười nói, "Thẩm tử nói gì vậy, ta ở đâu là chạy, đó là thấy trong nhà không có tiền bạc, nên mới về nhà mẹ đẻ vay tạm. Bằng không người một nhà chỉ có thể chờ chết đói a. Đáng tiếc nhà mẹ đẻ của ta cũng không có nhiều tiền, chỉ có thể đưa cho ta vài vắn tiền trở về mua chút lương thực ăn qua mấy ngày."

Nghe La Tổ giải thích, trên mặt Triệu nhị nương hiện lên vẻ kinh ngạc, thầm nghĩ hóa ra là bà hiền lành.

Bà ngượng ngùng cười cười, "Thế này mới tốt. Ngươi nhanh đi về nấu cơm đi, ha ha ha."

La Tổ thấy mục đích đạt thành, vội vàng bụng nửa cân gạo lúc đi về.

Lúc nàng về đến nhà, Triệu mẫu còn chưa về. Triệu Mộc Miên và Triệu Lâm ngồi ở trong sân nhìn chăm chăm cửa viện. Gặp La Tổ bụng đồ trở về, mắt hai người đều phát sáng.

Nhìn dáng vẻ thêm ăn của hai hài tử, trong lòng La Tổ âm thầm thở dài. Nếu ở thời không của nàng, Mỗi ngày hài tử ăn vặt đều bắt bẻ đầu, không giống hai hài tử này nhìn thấy gạo chảy nước miếng.

Nàng cuối cùng ý thức được, hành vi lãng phí lương thực đòi trước của mình là rất đáng xấu hổ.

Trong nhà có gạo, La Tổ cũng không dám đem chửng nấu hết, chỉ dùng hai nắm gạo, cộng thêm nửa quả bí đỏ tìm thấy trong tủ đem nấu. Thấy bí đỏ đã đổi màu, sắp hồng. Nàng vội vàng đem bí đỏ cắt miếng chưng cùng với gạo lúc, chuẩn bị ăn một bữa bí đỏ cơm.

Khi bên trong nồi đất toát ra mùi thơm, Triệu mẫu cuối cùng cũng cúi trở về.

Thấy trong nhà xuất hiện mùi thơm, trong lòng Triệu mẫu hết sức ngạc nhiên, bà vội vàng chạy vào trong bếp.

Thấy La Tổ ngồi trong phòng bếp nhóm lửa thì kinh ngạc há to miệng, "Ngươi, ngươi thế nào trở về?"

Không trách Triệu mẫu kinh ngạc như vậy. Nàng vốn là tức phụ bỏ chạy. Bà từng do dự có nên đi đem người muốn trở về hay không, dù sao đều là người thân, để nàng chạy như vậy cũng không tốt. Nhưng hiện tại nhà mình lâm vào tình cảnh khó khăn khổ sở, bà cũng không muốn làm hại khuê nữ nhà người ta. Mà La Đại Nha cũng không phải là người an phận, trở về cũng là lần qua lần lại, nên hôm qua biết La Đại Nha bỏ đi, bà mới không đi La gia thôn tìm người, trong lòng bà vẫn còn cân nhắc chuyện này đâu.

Không nghĩ tới bà còn chưa có đi, người ta chính mình trở về. Nàng còn bỏ tiền mua gạo làm cơm cho người trong nhà nữa.

La Tổ nghe thấy giọng của Triệu mẫu, nàng ngoảnh đầu lại thì thấy một phụ nhân mặc quần áo vải thô đánh miếng vá đứng ở cửa bếp, trên đầu quần khăn vải, mặt mũi tràn đầy tang thương. Nàng nhận ra bà là Triệu mẫu tiện nghi bà bà của nàng, tên gọi Triệu Tổng thị.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hàm Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Ở trong trí nhớ La Đại Nha, triệu Tổng thị rõ ràng là một bà bà có chút lợi hại.

Cũng không phải nói bà bắt nạt người, mà bà không giống với các bà bà không có chủ kiến ở gia đình bình thường, khi đối mặt với các loại khó khăn trong nhà triệu Tổng thị bình tĩnh gánh vác không than nửa lời.

Không thể không nói, điểm này khiến La Tổ hết sức kính nể.

"Nương, người trở về." La Tổ cười nhẹ

Triệu mẫu còn chưa lấy lại tinh thần, nghe La Tổ nói chuyện, lập tức kinh hãi cái cảm thiếu chút nữa rớt xuống. Tức phụ vào cửa sau mấy ngày coi như hảo, nhưng từ khi trong nhà suy tàn nàng không nói được một câu hữu ích, nào có như vậy ôn hòa giọng nói.

Bà đến cùng cũng là người đã đi qua sóng gió, trong lòng mặc dù kinh ngạc, cũng không có biểu hiện ra mặt. Bà làm ra vẻ uy nghiêm nói "Ngươi còn biết trở về, ta còn tưởng rằng ngươi lập tức tái giá đâu."

"Nương nói cái gì thế, con tiến Triệu gia môn, tự nhiên là Triệu gia tức phụ. Con về nhà mẹ đẻ cũng là muốn trợ giúp cho nhà mình mà thôi, con không phải đã trở về rồi sao."

La Tổ cười nói một câu. Nàng cũng không phải sợ Triệu mẫu, bất quá nàng mới đến, nghĩ trước nên đem tình hình trong nhà ổn định lại đã. Với lại cách làm người của Triệu mẫu khiến nàng có chút kính nể, trong lòng cũng nhiều một cỗ tôn kính.

Triệu mẫu nghe vậy, trong lòng có chút không tin, nhưng xem cơm trong nồi, trong lòng cũng biết đây là đại tức phụ cảm về. Trong lúc nhất thời không biết đối mặt thế nào với việc đại tức phụ đột nhiên trở về. Bà nhìn kỹ La Tổ, nói, "Trán ngươi làm sao mà bị thương?"

La Tổ sờ trán, cười nói, "Ha ha, không có việc gì, không cần thận bị ngã, vết thương đều được băng bó tốt lắm."

Triệu mẫu tiến lại xem trán nàng, thấy một tầng băng vải dày, nhìn không rõ vết thương. Bà nhếch miệng lên tiếng, "Vậy được, ta đi vào nhà xem lão Nhị một chút."

Nói xong làm ra vẻ uy nghiêm xoay người đi.

La Tổ thấy nàng đi, trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm. May mắn La Đại Nha gả đến Triệu gia thời gian không lâu, nàng cho dù có chút ít thay đổi, Triệu mẫu cũng không thể nào phát hiện ra.

Cửa ải này xem như qua.

Trong Tây phòng của Triệu Từ, Triệu mẫu rót một chén nước nóng mang vào trong. Thấy nhi tử nằm trên giường, con mắt bà hồng hồng.

Bà đi tới đặt chén xuống giường, nói với người trên giường, "Từ nhi, người thấy khỏe hơn chút nào không?"

Trên giường Triệu Từ mơ mơ màng màng mở mắt, đôi mắt thanh minh ngày thường hiện giờ đục ngầu "Nương, con khỏe hơn rồi, người không cần lo lắng."

Hắn vừa nhìn ra cửa phòng vừa nói, "Hôm nay La đại gia đến, nói là tẩu tử trở về, phải không?"

"Chao ôi, đúng là nàng đã trở về." Triệu mẫu trên mặt không cao hứng cho lắm, "Kỳ thật ta cũng không phải rất muốn nàng trở về. Người nói trước khi nàng chưa vào cửa ta gia coi như hảo. Nhưng kể từ sau khi nàng vào cửa, cuộc sống này thế nào liền biến thành như vậy. Cha người bệnh chết, ca ca người lại không còn, hiện tại người lại đột nhiên sinh bệnh nặng. Người biết không, người ta hiện ở bên ngoài đều nói nàng là cái sao chổi đâu."

Triệu Từ ở trên gối khẽ lắc đầu, "Nương, người đừng nói như vậy, tẩu tử cũng là người số khổ, người không cần nghe người khác nói bậy. Không nên tin vào mấy chuyện quỷ thần bậy bạ đó."

Trong lòng Triệu mẫu cũng biết người con dâu này mệnh khổ, nhưng đôi khi ngẫm lại, trong lòng bà đến cùng vẫn có chút không thoải mái. Lão nhân ra đi cũng coi như xong, thế nào con lớn nhất cũng mất mạng. Nay còn không ngừng, hiện tại lão Nhị thành ra thế này, trong nhà không còn bạc chữa bệnh, về sau còn không biết sống thế nào đâu.

"Mặc dù ta cảm thấy nàng là cái sao chổi, nhưng hiện tại trong nhà lại không thể thiếu nàng. Chao ôi, trước hết để cho nàng ở lại đi, nhà ta đã như vậy, về sau còn có thể thảm hại hơn ư?"

Triệu Từ mệt mỏi nhắm mắt lại.

"Nương, ăn cơm đi." Bên ngoài truyền đến La Tổ thanh âm.

Triệu mẫu vội vàng đứng dậy, "Ta đi lấy đồ ăn cho người."

Triệu Từ vô lực cười cười, không có khí lực nói chuyện tiếp. Mấy ngày nay hắn nằm ở trên giường, vì giúp nhà tiết kiệm lương thực, nên không muốn ăn gì.

Cơm trưa là bí đỏ nấu cùng gạo lức, bất quá trong nhà coi như có ít rau củ, La Tổ đơn giản làm hai món ăn. Gia vị trong nhà quá ít, hương vị này La Tổ có chút không dám khen tặng.

Triệu mẫu nhìn thức ăn trên bàn, kinh ngạc. Trong nhà đã nhiều ngày không có ăn cơm khô.

"Đây là người tự bỏ tiền đi mua?"

La Tổ cười nói, "Mua không nhiều lắm, có thể duy trì được mấy ngày."

"Bữa sau người đừng làm cơm khô, trong nhà ăn chút cháo là được, nấu ít gạo đi một chút." Triệu mẫu nghiêm mặt nói một câu, sau đó múc cho Triệu Từ nửa chén cơm, bung thêm bát canh rau đi vào phòng hắn.

Mặc dù sắc mặt Triệu mẫu không tốt, nhưng lời nói lại rất hợp lý, La Tổ trong lòng thầm nói mình vẫn không thể thích ứng được với ý tưởng của người nơi này. Trong lòng nàng cảm thấy nấu cơm thì phải nấu đủ ăn, căn bản sẽ không suy tính đến vấn đề lương thực, xem ra, phải tìm cách kiếm tiền thôi. Nàng cũng không muốn mỗi bữa đều phải húp cháo ăn kham uống khổ đâu.

"Tẩu tử, cơm này ăn thật ngon."

Triệu Lâm ngẩng đầu lên cười ngọt ngào nói một câu.

Hiện tại hai hài tử này đã bị La Tổ dùng thức ăn mua chuộc, đối với việc trước kia La Đại Nha đánh chửi bọn họ quên sạch.

Tẩu tử trở về, bọn họ liền có cơm ăn, cho nên họ thích tẩu tử.

Mặc dù La Tổ không biết suy nghĩ logic này trong lòng bọn họ, nhưng nàng rõ ràng cảm nhận được hai hài tử đã tiếp nhận mình. Xem hai đứa bé gầy như hai quả dưa chuột, trong lòng nàng cảm thấy có chút thương cảm.

Nói đến nói đi, đời trước nàng cũng ở nông thôn lớn lên, trong nhà cũng rất nghèo, nghèo đến nỗi ngay cả học phí đại học đều do người trong thôn gom góp giúp đỡ. Không còn cách nào, thôn bọn họ nghèo vô cùng, qua bao nhiêu năm mới sinh ra một sinh viên đại học như nàng. Cho nên đoàn người đều hy vọng nàng có thể học hành thành tài trở về đền đáp quê hương mang theo mọi người trong thôn thoát nghèo làm giàu. Nàng đã hứa với nhóm đồng hương, nhất định sẽ giúp thôn dân cùng nhau làm giàu. Đáng tiếc nàng vừa học xong đại học, trên đường về quê thì bị rơi xuống sông chết đuối.

Kkkhông biết người trong thôn nghe tin nàng chết, có phải sẽ rất thất vọng hay không.

Điều duy nhất nàng cảm thấy may mắn là, nàng giành được giải nhất trong cuộc thi nghiên cứu nông nghiệp của trường, nàng được nhận một khoản tiền thưởng, khoản tiền này có thể khiến lòng người trong thôn dễ chịu hơn một chút. Hơn nữa lúc ấy sở nghiên cứu đã hứa với nàng sẽ cung cấp mầm mống tốt nhất cho người trong thôn, đem thôn của nàng làm điểm thí loại nông nghiệp, chỉ cần cây nông nghiệp sản lượng tăng cao, tình cảnh của mọi người sẽ được cải thiện hơn.

Người trong thôn tuy rằng nghèo túng, không có tiền tiêu, nhưng bữa nào cũng được ăn no, họ đều ăn cơm trắng nấu từ gạo tẻ đầu.

Nàng còn nhớ trước kia lúc ăn cơm đôi khi ăn phải một con sâu gạo nhỏ. Hiện ở chỗ này, nàng đến có cơ hội ăn cơm trắng có sâu cũng không có.

Lúc Triệu mẫu dứt Triệu Từ ăn xong thức ăn đi ra, Triệu Mộc Miên và Triệu Lâm đã ăn xong cơm hai đứa đã chạy đi chơi. La Tổ biết rõ quy củ của nơi này, bà chưa ăn cơm thì người làm dâu không thể ăn trước. Đây là lễ phép căn bản của tức phụ, nên nàng ngồi chờ Triệu mẫu đi ra thì cùng ăn cơm.

Thấy Triệu mẫu đi ra, nàng bụng thức ăn lên cho bà.

"Người nếu đói bụng thì cứ ăn trước, nhà ta không có nhiều quy củ như vậy." Thấy La Tổ đợi bà ra ăn cơm, trong lòng Triệu mẫu rất hài lòng. Bà thấy lần này nàng trở về, trở nên hiểu chuyện hơn.

La Tổ vừa xới cơm, vừa cười nói, "Nương ở bên ngoài đồn củi mới vất vả đâu, ta ở nhà cũng không đói bụng."

Triệu mẫu rất đói, bà nhanh chóng cầm lấy bát đĩa ăn cơm.

Bà tức hai người không nói chuyện nữa, cúi đầu im lặng ăn cơm.

Ăn xong, Triệu mẫu đặt bát đĩa xuống, thấy La Tổ đứng dậy dọn dẹp bát đĩa, bà đưa tay ngăn nàng, "Người đợi tí nữa hẵng làm, ta hiện có vài lời muốn nói với người."

La Tổ thấy thế, biết bà đây là muốn cùng nàng ngả bài, bèn nghe lời ngồi xuống, nhìn Triệu mẫu chăm chú.

Triệu mẫu nhìn La Tổ một hồi, lại cúi đầu nhìn mặt bàn, thở dài, "Ta biết người ghét bỏ nhà ta nghèo. Ta cũng không quan tâm thân gia đã nói với người những gì, dù sao người đã về đây, ta coi như nguyện ý ở nhà sống qua ngày."

"Nương, ta đâu có phải ghét bỏ mọi người."

"Người không cần nhắc đến chuyện này nữa, trong lòng ta đều rõ ràng." Đôi mắt Triệu mẫu hồng hồng, bà không khóc, sắc mặt kiên định, "Người cũng biết tình huống hiện tại trong nhà, để chữa bệnh cho công công người đã dùng khá nhiều tiền, hơn nữa lão Nhị còn đang bị bệnh, hiện tại ngay cả một đồng cũng không có. Lão nhân ta, còn có hai hài tử, đều phải ăn cơm. Ta biết một nữ nhân như người phải gánh vác cái nhà này, chắc chắn sẽ mệt mỏi, sẽ sợ hãi. Cho nên bà già ta cho dù thế nào, cũng sẽ ra ngoài làm việc kiếm tiền, sẽ không để cho một mình người nuôi gia đình."

Nghe Triệu mẫu nói lời này, trong lòng La Tổ chua xót. Mặc dù nàng cùng gia đình này không có nửa điểm quan hệ nhưng có một bà bà như vậy, nàng thật tâm kính nể bà.

Triệu mẫu hít một hơi, tiếp tục nói, "Mặc kệ bao nhiêu vất vả, có một chuyện ta muốn nói trước với người. Nhà ta chính là đập nồi bán sắt, cũng phải đem bệnh của lão Nhị chữa khỏi. Người đừng nói bà ta ích kỷ. Nam nhân người không còn, cánh rừng còn nhỏ, nếu lão Nhị cũng không còn, người nói nhà ta phải làm sao?"

La Tổ gật gật đầu, trong lòng nàng biết rõ một nam nhân trưởng thành đối với một gia đình rất là quan trọng. Cho dù người nam nhân này có nằm

trên giường không thể làm việc, người đó vẫn là niềm hi vọng của toàn bộ người trong nhà.

Mặc dù nàng không cho điều này là đúng, nhưng đây là xã hội phong kiến, nam nhân chính là bầu trời của người nhà.

Triệu mẫu thấy nàng gật đầu, trong lòng hải lòng, thấy nàng không nói lời nào, cho rằng nàng vẫn còn băn khoăn, tiếp tục giải thích, "Lão Nhị là một tú tài, ở tuổi của hắn không mấy ai thi được tú tài. Nếu không phải trong nhà xảy ra nhiều chuyện, hắn sẽ đi khảo cử nhân." Nói đến điều này, trên mặt Triệu mẫu mang theo vài phần kiêu ngạo. "Chỉ cần lão Nhị khỏi bệnh rồi khảo công danh, cuộc sống nhà chúng ta sẽ trở nên tốt đẹp hơn?"

"Nhị đệ là tú tài?" La Tổ kinh ngạc tròn to hai mắt.

Vậy sao trong trí nhớ của La Đại Nha lại không có chuyện này?

Thiên a, hắn là tú tài nha. Nàng biết thời đại này để tham gia khoa cử là vô cùng khó khăn, tuy chỉ là tú tài, nhưng bây giờ Triệu Từ hắn mới hai mươi tuổi, hắn tuyệt đối có thực lực nha. Nếu khoa cử ở đây cùng với khoa cử nàng biết giống nhau Triệu Từ này nếu khảo trúng cử nhân, những thứ khác không nói, tối thiểu trong nhà không phải nộp thuế nữa. Hơn nữa biết đâu hắn có thể khảo trúng tiến sĩ...

Át chủ bài a át chủ bài.

La Tổ bỗng chốc tràn trề hi vọng về tương lai. Đừng nói đậm bạc công danh, ở hiện đại nàng đều cảm nhận được tầm quan trọng của quyền thế, huống chi ở xã hội phong kiến quyền lực là tối thượng.

Trong nhà có một người làm quan, thì cuộc sống này không phải lo lắng nhiều nữa.

Triệu mẫu thấy mặt La Tổ sáng lên, trong lòng cũng có vài phần kiêu ngạo, đây là chuyện mà bà kiêu ngạo nhất. Bà khụ khụ vài tiếng,

"Mới khảo trúng không lâu, đáng nhẽ nên ăn mừng một phen, không nghĩ tới công công ngươi lại ra đi."

Lão cha mất, chuyện Triệu Từ khảo trúng tú tài tất nhiên không có truyền ra ngoài.

Trong nhà có một tú tài, trong lòng La Tổ tràn đầy ý chí chiến đấu, về mặt nàng kiên định nhìn Triệu mẫu, "Nương, người yên tâm, bệnh của nhị đệ chúng ta nhất định phải chữa, chữa cho tới khi hắn khỏe lại. Người buông lỏng tâm tư đi."

"Chao ôi," Triệu mẫu kích động. Nghe thấy tức phụ nói lời này, trong lòng bà mới yên tâm. Kỳ thật mấy ngày nay, bà vất vả trèo chồng gia đình, trong lòng nào không lo lắng. Hiện giờ tức phụ nguyện ý cùng nàng chia sẻ việc này, trọng trách trên vai nàng có thể giảm đi một nửa.

"Đại nha a, ngươi yên tâm phần ân tình ngươi dành cho Triệu gia ta này, ta nhớ kỹ. Đợi sau này lão Nhị khỏe lại, ngươi ra hiếu, ta liền tìm một nhà chồng thật tốt cho ngươi. Mặt khác cho ngươi thêm đồ cưới."

Nghe bà nói vậy, trong lòng La Tổ cười ha ha hai cái, "Chuyện này sau này hãy nói đi."

Chuyện tái giá nàng hiện tại cũng không muốn, nàng đối với thân phận La Đại Nha hiện tại khá là hải lòng. Mặc dù nàng đã lập gia đình, nhưng không cần phải sống như người đã lập gia đình, hơn nữa nàng còn là quả phụ, không phải lo lắng bị trường bối trong nhà bức hãm. Hiện tại nàng cũng không có ý gả cho nam nhân nào cả.

Dù sao lệ làng cao hơn trời, nàng tuy sống ở xã hội cổ đại nam tôn nữ ti nhưng bao nhiêu năm tiếp nhận tư tưởng hiện đại, nàng không thể coi một người nam nhân là chúa tể hoàn toàn dựa dẫm vào nam nhân đó.

Sau khi bà tức hai người nói rõ ràng mọi chuyện với nhau quan hệ giữa hai người trở nên thân thiết hơn trước

Buổi chiều Triệu mẫu tiếp tục đi đón củi, để sáng sớm mai mang củi lên chợ bán, cấp Triệu Từ mua chút thuốc.

Thấy La Tổ muốn đi theo, Triệu mẫu xua tay. "Vết thương trên đầu ngươi còn chưa có lành không cần phải đi, nhớ nó bị vỡ ra, nhà chúng ta không có tiền mời lang trung cho ngươi đâu."

La Tổ không ngượng ngùng đáp ứng. Nàng vốn cũng không muốn đi. Không phải nàng lười biếng, chỉ là nàng cảm thấy việc đón củi này là một việc vừa tốn sức lại không kiếm được nhiều bạc. Nàng nghĩ dùng một buổi chiều để đi đón củi thì không bằng ở nhà suy nghĩ xem làm gì để kiếm nhiều bạc thuận tiện nghỉ ngơi cho vết thương mau lành thì tốt hơn.

Đợi Triệu mẫu đi khỏi, La Tổ đi quét dọn trong nhà. Nàng đang chuẩn bị trở về phòng suy nghĩ kế hoạch kiếm đồng tiền lớn, thì tây phòng bên kia đột nhiên truyền đến tiếng động lớn.

Nàng biết thân thể Triệu Từ không tốt, tựa hồ còn phải nằm ở trên giường. Lo lắng Triệu Từ xảy ra chuyện nên mới có ý gây ra tiếng động như vậy, nàng vội vàng hướng tây phòng chạy.

"Nhị đệ." Nàng đẩy cửa phòng ra, gọi to.

Nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, nàng sợ ngất người.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hàn Túc Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Trong phòng có một người treo cổ trên xà ngang!

La Tổ thấy thế sợ đến mức đầu óc trống rỗng, cũng may phản ứng của thân thể nhanh hơn não bộ, nàng nhào qua túm lấy chân người đó, đem người đỡ xuống.

Mặc dù thân thể La Đại Nha không tính là thấp, nhưng so với Triệu Từ cao hơn nàng một cái đầu thì không tốt xem, tuy mấy ngày nay Triệu Từ gầy đi, nhưng lúc này thể trọng toàn thân hẳn đều dồn hết lên người La Tổ khiến nàng nhất thời không chịu được. Chỉ thấy La Tổ lung lay lay đem người kéo xuống, cả hai cùng lúc ngã trên mặt đất.

Cũng may bị La Tổ bị ngã không đau. Triệu Từ cũng không bị sao chỉ là thân thể mang bệnh đã lâu nên đi lại có chút khó khăn. Biết hẳn chưa có tắt thở, nàng vội vàng từ trên đất đứng lên đi xem hẳn.

Triệu Từ bị ném tỉnh, mơ mơ màng màng mở mắt ra.

La Tổ xem người này gầy không thành hình dạng, bất quá đôi mắt khá đẹp, lông mi hẳn lúc này run run.

Nàng đưa tay vỗ vỗ mặt Triệu Từ, "Nhị đệ, Nhị đệ."

Triệu Từ lúc này mới hoàn toàn mở mắt, động môi nói chuyện, "Tẩu tử..."

Nghe được tiếng của Triệu Từ, trong lòng La Tổ thở phào nhẹ nhõm.

Nàng đỡ lấy cánh tay Triệu Từ, dìu hẳn đứng dậy, hướng đến chiếc giường trong phòng.

Triệu Từ nghe lời, phối hợp với nàng hướng bên giường đi. Thật vất vả đem hẳn ngồi xuống giường, La Tổ buông tay ra, nắm tay nói. "Nhị đệ, ngươi vừa mới làm gì? Ngươi thể nhưng luân quần trong lòng, lấy sợi dây thừng treo cổ?"

Sắc mặt Triệu Từ trắng bệch, "Đại tẩu, bệnh của ta không tốt lên được, có sống cũng chỉ liên lụy ngươi cùng nương, ta sớm ra đi thì tốt hơn. Ngươi cùng nương có thể giảm bớt gánh nặng."

Những lời này hẳn suy nghĩ đã lâu. Vốn hẳn muốn kiên trì, chờ sau này khỏe lại có thể vì mọi người ra phân lực, nuôi sống già trẻ lớn bé trong nhà. Nhưng hẳn biết, mấy ngày nay trong nhà thật không tốt qua. Đã đến nông nổi hết sạch lương thực. Nương hẳn đều phải đi đón củi mua thuốc cho hẳn. Nghĩ tới già trẻ trong nhà nhìn đói vì mua thuốc cho hẳn, hẳn không nghĩ tiếp tục sống nữa.

Đặc biệt ngày hôm qua lúc nương hẳn ở trong nhà chính nói chuyện, hẳn cũng nghe được. Trong nhà đập nồi bán sắt cũng muốn để hẳn chữa lành bệnh. Đến lúc đó nương hẳn thực đem phòng ở đều bán đi, hẳn bệnh còn trị không hết, lưu lại này một phòng cô nhi quả mẫu làm thế nào sống qua ngày. Cho nên nghĩ tới nghĩ lui, hẳn chỉ có thể sớm một chút chấm dứt sinh mệnh của mình mà thôi.

Đáng tiếc hẳn vẫn còn sống, La Tổ nghe xong nổi giận, đổ ập người xuống rống hẳn, "Ngươi nói ngược lại thoải mái. Ngươi chết xong hết mọi chuyện, lưu lại nhất đại gia tử làm sao bây giờ? Ngươi đọc sách hoa trong nhà bao nhiêu tiền bạc liền không cần nhiều lời, những năm này cha mẹ sinh dưỡng ngươi, hoa bao nhiêu tâm tư tình lực, ngươi chính mình tính qua không có. Ngươi đời này khoản nợ đều không có còn đâu, liền muốn chết? Không dễ dàng như vậy! Chết từ từ không bằng sống tạm bợ, ngươi chưa từng nghe qua a. Hiện tại mới có bao nhiêu chuyện, nữ nhân chúng ta đều không có buông tha đâu, ngươi một cái đại nam nhân lại muốn đi tìm chết, ngươi ở đâu học được ít chuyện xấu xa như vậy? Ngươi có biết có bao nhiêu người muốn sống mà không được hay không, ngươi cho rằng một cái mạng không đáng giá tiền a. Thật vất vả khảo cái tú tài, ngươi bỏ chạy tự tử, ngươi không sợ phụ lòng người ủng hộ ngươi đọc sách sao?"

Nàng vừa nói vừa khóc nức nở. Nếu như có thể lựa chọn, nàng đời trước chính là thiếu cánh tay gãy chân, đi đứng khó khăn, nàng đều phải sống. Nàng còn không có trả nợ a, nhóm đồng hương khoản nợ, cha mẹ tình, nàng còn không có còn đâu, đã bị lão tặc thiên đoạt mất tính mạng ném tới địa phương quỷ quái này.

Càng nói, trong lòng La Tổ càng thấy ủy khuất. Có người trăm phương nghìn kế muốn sống, có người lại hết lần này tới lần khác suy nghĩ muốn chết. Đây đều là đạo lý gì a.

Thấy La Tổ khóc lóc, trên mặt Triệu Từ vốn trắng bệch nay mang theo vài phần áy náy, "Thực xin lỗi, đại tẩu."

"Thực xin lỗi cái rắm dùng. Ta lúc này mới vừa trở về, người liền đi tìm chết, này cả thôn xóm đến lúc đó đều nói ta là cái sao chổi, không chuẩn liền một mồi lửa đem ta thiêu chết thì sao. Người biết hay không a?!"

Nghe La Tổ khiển trách, Triệu Từ càng thêm áy náy, mặt cúi gằm, giống hệt như học sinh làm chuyện xấu bị cô giáo mắng.

La Tổ mắng xong một trận, trong lòng dễ chịu không ít, loại cảm giác buồn bức do trùng sinh mà đến cũng giảm bớt. Xem Triệu Từ cúi đầu, nàng mân mê, dùng tay áo xoa xoa mặt, sau đó vỗ vỗ bả vai Triệu Từ, "Tốt lắm tốt lắm, người mau mau nằm xuống nghỉ ngơi, chuyện hôm nay ta không nói cho nương biết. Trong nhà đã thăm lắm rồi, chúng ta thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện đi."

Chờ Triệu Từ ngoan ngoãn nằm ngủ, La Tổ chống nạnh đứng ở trước mặt hắn, "Người có thể hứa với ta, không sẽ không đi tìm chết, được không? Người có biết hay không, người mà chết, ta vậy cũng muốn hồng bát?"

Triệu Từ gật gật đầu.

"Còn có a, từ đầu tư góc độ đến nói, người này một cái tú tài mà chết, nhà ta là thua thiệt lớn. Người biết không nếu người không chết, ta còn có cơ hội lật bàn, người mà chết, ta liền triệt để xong đời."

"Lật bàn?" Triệu Từ mặt lộ vẻ mê hoặc.

"Chính là xoay người!"

Triệu Từ lập tức gật đầu.

Thấy Triệu Từ đã đáp ứng yêu cầu của nàng, sắc mặt La Tổ lúc này mới hòa hoãn.

Ra khỏi phòng Triệu Từ, La Tổ đã thấy sắc trời bên ngoài xám xịt.

Đứng ở trong sân, xem cảnh vật bốn phía đồ nát, La Tổ thở ra một hơi thật dài. Nói đi nói lại, cái nhà này còn quá nghèo. Không quan tâm là ăn no bụng, hay là xem bệnh, đều muốn tiền.

Kiểm tiền chuyện này, là không thể trễ nải.

Khi bầu trời sắp phủ một màu đen, Triệu mẫu mới trở về. Cùng trở về còn có Triệu Mộc Miên và Triệu Lâm hai hài tử.

La Tổ sớm đã làm xong thức ăn chờ bọn họ trở về. Lần này nàng không có làm cơm khô, chỉ làm chút cháo bí đỏ, mặt khác trong nhà có chút ít dưa muối, người một nhà xem như có thức ăn.

Đối với đồ ăn La Tổ cho rằng đơn giản lại khó nuốt, hai hài tử lại ăn vô cùng ngon miệng.

Triệu mẫu ăn vài miếng, liền gấp bí đỏ trong bát mình vào bát của hai hài tử rồi buông đũa "Các người ăn đi, ta không đói lắm."

"Nương, người thế nào không đói bụng chứ, hôm nay đều bận việc một buổi chiều. Người đừng lo lắng, nôi bên trong còn nhiều, đủ bọn nhỏ ăn."

La Tổ đem bát đũa tới trước mặt Triệu mẫu khuyên nhủ.

Triệu mẫu thở dài, "Làm nhiều như vậy làm gì, ta ăn ít một chút, ngày mai còn có thể ăn thêm một bữa nữa. Hiện tại bồng chốc ăn xong, về sau biết ăn cái gì?"

La Tổ rất không tán thành quan điểm này, "Nương, ta ăn cơm thì phải ăn no, ăn lưng bụng thế nào làm việc a. Chuyện lương thực người cũng đừng lo lắng, ngày mai ta đi vào trong thị trấn tìm việc, gây điểm tiền công trở về."

Trong nhà không có gì cả, liền tính nàng có tâm làm ruộng, ngay cả tiền mua mầm mống cũng không có. Phải đi thị trấn xem một chút, chỗ kia nhiều cơ hội, xem có việc gì nàng làm được hay không. Nói thế nào cũng phải kiếm tiền đem bệnh của Triệu Từ chữa khỏi, mặt khác đem mầm mống năm sau mua về. Nàng dù gì cũng là người nghiên cứu ở phương diện này, chuyện làm ruộng này không phải là việc khó. Hiện tại khó khăn trước mắt chính là không bột đổ gột nên hồ. Không có mầm mống, không có tiền vốn, nàng căn bản loại không được cái gì.

Ngày thứ hai trời vừa hừng sáng, Triệu mẫu với La Tổ thức dậy cùng nhau đem củi lửa sửa sang, chuẩn bị đi trấn trên.

Trong thôn có chiếc xe bò, bình thường lúc không có việc nhà nông sẽ đi thị trấn kéo hàng, cho nên người trong thôn đi lên trấn trên cũng có phương tiện.

Mặc dù Triệu mẫu không nỡ bỏ một đồng tiền thuê xe, nhưng củi quá nhiều, bà với La Tổ hai người nữ nhân cũng mang không nổi. Thà bỏ một

vẫn ra thuê xe đi thị trấn, còn hơn để lỡ buổi chợ sáng, trễ nải việc bán đồ.

La Tổ lo lắng có nhiều người đi lên thị trấn, sẽ không có địa phương phóng cũi. Kết quả lúc đi ra cửa thôn, phát hiện chỉ có một hai người, họ đều mang theo trứng gà nhà mình và một chút đồ chế phẩm thủ công đem bán.

Nhìn Triệu mẫu và La Tổ gánh cũi đi đến, chủ nhân xe bò Triệu Lục thúc giúp hai người chắt cũi lên xe.

Hai phụ nhân trên xe La Tổ đều có chút ấn tượng. Một người trong đó chính là Triệu nhị nương người hôm qua bán gạo cho nàng.

Triệu nhị nương mang theo một rổ trứng gà, thấy bọn họ, cười chào hỏi, "Đây không phải là đại tẩu tử sao, hôm nay đi họp chợ đâu."

Triệu mẫu kéo La Tổ cùng nhau nghiêng người ngồi trên xe bò, nhìn triệu nhị nương nói, "Chao ôi, ngày hôm qua chém chút cũi, xem một chút có thể hay không đổi vài cái tiền đồng."

Triệu nhị nương cũng đi theo thở dài, "Chao ôi, hiện tại ngày càng phát ra khổ sở, cũng may so với cuộc sống trước kia tốt hơn rồi. Ta nghe nói đại quân của hoàng đế đại nhân đã bình định khắp nơi, không bao lâu nữa, thiên hạ này xem như triệt để thái bình."

"Mong là như vậy."

Triệu mẫu cũng cười đáp một tiếng, trong lòng lại cảm thấy khổ sở. Con lớn nhất của nàng chính là bị bắt đi đánh trận, chết tại thời điểm rối loạn.

La Tổ ngồi im nghe hai người nói chuyện. Trong trí nhớ La Đại Nha cũng có một chút chuyện về lúc này, bất quá nàng ta không biết nhiều lắm. Tóm tắt lời nói của hai người nàng đại khái nắm được tình thế hiện tại đất nước này.

Hoàng đế đời thứ hai của Đại Chu hoàng triều mới vừa đăng cơ không lâu. Trước đây, chư hầu tranh bá rối loạn khắp nơi, tiên hoàng cũng là một chư hầu rất có thực lực trong đó, trong lúc tranh giành nhất được cái tiện nghi, đánh bại vài chư hầu lão đại thập phần có thực lực, giành được thiên hạ này.

Mặc dù được thiên hạ, nhưng nó đã bị tàn phá thập phần. Cuộc sống dân chúng cũng không tốt. Như cái thôn này của bọn họ bởi vì ở trong lãnh địa của đương kim hoàng đế, cho nên mới tránh được tai họa. Nghe nói dân chúng ở địa phương khác, cuộc sống không được an bình như này.

Tiên hoàng chỉ làm hoàng đế hai năm liền cưỡi hạc về trời, người được thiên hạ là Tấn vương điện hạ chiến công hiển hách lúc trước.

Vị này cũng không phải là người dễ chọc, được thiên hạ sau, đối nội bắt đầu phổ biến chế độ khoa cử, đối ngoại lãnh huyết thập phần bình định đại quân man di.

Lại nói đến Triệu Từ, hẳn là một trong những tú tài đầu tiên sau khi khai quốc.

Xe bò lắc lư lắc lư lay động, La Tổ thiếu chút nữa ngủ thiếp đi. Triệu nhị nương ngồi bên cạnh kéo tay nàng, "Cẩn thận kéo ngã, nếu bị ngã xuống cũng không tốt xem."

Triệu nhị nương cũng không phải thật tâm thích La Tổ. Chỉ là thấy thương Triệu mẫu hiện tại lẻ loi hiu quạnh chống gia. Nếu La Tổ sức lao động này cũng hư, Triệu gia ngày thật đúng là qua không nổi nữa.

La Tổ cười gật gật đầu, "Cám ơn thăm từ," tiếp theo lại duỗi tay ôm lấy cánh tay Triệu mẫu, biểu hiện bà tức quan hệ thân cận. "Nương, người ngồi vững một chút, đừng để bị ngã."

Nàng biết, để đặt chân ở cái thôn này, quan trọng nhất phải được Triệu mẫu thật lòng ủng hộ.

Đặc biệt về sau nàng muốn dùng đến đất đai trong nhà, đều phải đề bà bà đồng ý mới được. Cho nên bất cứ lúc nào, nàng đều không để ý da mặt dày cùng Triệu mẫu đánh hao quan hệ.

Triệu nhị nương gặp nàng cùng triệu Tổng thị thân cận như vậy, vui mừng nói, "Đại tẩu tử, người này tức phụ ngược lại cái biết xử lý."

Triệu mẫu không được tự nhiên cười cười, trong lòng cũng có chút nhỏ nhỏ biến hóa.

Khi mấy người đang trò chuyện, đã đến cửa thành.

Nhìn tường thành cổ xưa đứng sừng sững ngay trước mắt, trong lòng La Tổ kích động.

Đây là tường thành ở cổ đại đấy!

Bạn đang đọc truyện *Bản Hàn Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

"Lão đại tức phụ, người đợi tí nữa đi theo ta, đừng chạy loạn khắp nơi, biết không?" Sau khi xuống xe bò, Triệu mẫu cẩn thận dặn dò tức phụ nhà mình.

Mặc dù đất nước xem như thái bình thịnh thế, nhưng trước đây trải qua những năm rối loạn, trong lòng Triệu mẫu vẫn cảm thấy thế đạo này không an toàn. Đại tức phụ nhà mình lớn lên mắt to miệng nhỏ nhắn, không bảo vệ tốt nhờ đâu bị bọn lưu manh nhìn trúng thì hổng.

La Tổ vội vàng ứng một tiếng, "Nương, ta vẫn đi theo người đâu."

Trên thực tế cho dù Triệu mẫu không nói với nàng lời này, nàng cũng sẽ không chạy loạn khắp nơi.

Xã hội cổ đại không như xã hội hiện đại, mặc dù không đến mức như trong phim truyền hình khắp nơi đều là công tử với lưu manh du côn, nhưng nàng dù sao mới đến đây, còn là tân nương tử, nàng cũng không muốn gây ra chuyện gì khó xử đâu.

Triệu nhị nương muốn đi bán trứng gà, bà đã sớm tìm được người mua, sau khi đến phố tây liền nhắc theo rở đi .

La Tổ giúp đỡ Triệu mẫu đem củi đặt trên đất.

Hai người đem băng mang ghế mang theo từ nhà ra ngồi xuống.

Xem người đến người đi trên đường phố, trong mắt La Tổ ẩn chứa tia hiếu kỳ.

Thời điểm vừa mới vào thành, nàng phát hiện .

Cái thành phố này có kế hoạch thật quy luật.

Trong thành chia ra làm hai phố.

Vừa mới nghe ông lão đuổi xe bò nói, phố đông bên kia là phố dành cho người có tiền ở, phố tây bên này là chỗ cho dân chúng bình dân đến.

Mặc dù không biết rõ chợ ở phía đông như thế nào, chỉ cần nhìn dân chúng đơn thuần ở phố tây đều mặc y phục có nhiều miếng vá, khuôn mặt vàng vọt gầy nhom, đủ biết hiện tại dân chúng sống qua ngày không hề dễ chịu .

La Tổ đang quan sát, Triệu mẫu ngồi cạnh đột nhiên từ bên hông lấy ra vài cái đồng tiền. Bà cẩn thận đếm đếm, có tám văn tiền, trong miệng lẩm bẩm, "Đợi tí nữa nếu củi có thể bán năm văn tiền, ta liền đi bốc thuốc cho lão nhị, thuốc của lão nhị là mười văn tiền một thang, nếu còn dư tiền, ta sẽ đi mua chút ngô về ăn."

La Tổ vừa nghe một thang thuốc mười văn tiền, trong lòng lập tức roi lột bộp.

Chính mình từ nhà mẹ đẻ cầm mười văn tiền trở về, mua một chút gạo lúc, cũng có thể ăn trong mấy ngày. Nàng không nghĩ tới mua một thang thuốc cho Triệu Từ sẽ mất mười văn tiền.

Xem ra cuộc sống này thật không dễ chịu a.

Nàng nói, "Nương, nhị đệ đến cùng mắc chứng bệnh gì a, đại phu có nói cách chữa trị như thế nào không?"

"Đại phu nói hần bị phong hàn. Lúc trước công công người bệnh lợi hại, hần liên tục đứng cạnh giường chăm sóc. Về sau công công người đi, một mình hần chèo chống trong nhà, lúc này thân thể mới sụp đổ. Chao ôi, cũng trách ta, nếu lúc trước ta có thể giúp đỡ hần, hần sẽ không bệnh thành như vậy."

Phong hàn... Trong lòng La Tổ nghĩ nghĩ.

Ở hiện đại, một cái cảm mạo nếu là lợi hại, đều muốn chích uống thuốc tốn không ít tiền. Không nói tới ở đó y thuật phát triển không như nơi đây y thuật còn lạc hậu, cuộc sống còn khốn khó, bệnh này vậy cũng chỉ có thể chính mình nhìn. Nếu là chịu không được, kia cũng chỉ thuận theo ý trời .

Nếu là ở hiện đại, nàng chỉ cần mua vài gói thuốc tiêu viêm, nấu đồ bổ dưỡng cho hần ăn, dăm bữa nửa tháng là khỏe ngay. Nhưng bây giờ là không có cách nào.

Bà tức hai người ngồi một lúc lâu, cho đến khi triệu nhị nương bán xong trứng gà trở về, củi của các nàng vẫn không có ai hỏi mua.

Mắt thấy chợ sắp tan, Triệu mẫu lo lắng cực kỳ.

Triệu nhị nương nói, "Lão tỷ tỷ, ta thấy người đi đến tận cửa nhà người ta hỏi đi, tây thị bên này đều là người nghèo, nhà ai cam lòng bỏ tiền ra mua củi. Đa số họ đều tự chạy đến ngoài thành nhặt củi a."

Triệu mẫu thở dài, "Đã muộn rồi, ta biết đi nơi nào hỏi a? Ở đây đều là gia đình lớn, xem thường nông dân chúng ta, đi cũng chỉ làm cho người ta ghét bỏ."

Mặc dù bản cùng khôn khéo, Triệu mẫu vẫn là không bỏ được thể diện.

La Tổ nghĩ nghĩ hóa ra người ở nơi này đều có tư tưởng sĩ nông công thương. Nông dân mặc dù tới bên trong thành họp chợ, nhưng là cùng thương nhân chân chính so với, mặt mũi là đặc biệt mỏng.

"Nương, hay là ta mang theo bó củi đi hỏi thử xem, tổng so với ở chỗ này chờ vẫn tốt hơn. Nhị đệ còn chờ uống thuốc đâu."

Triệu mẫu mặc dù không muốn để tức phụ mình xuất đầu lộ diện, nhưng vừa nghe con thứ hai muốn uống thuốc, đành miễn cưỡng gật đầu, "Người cẩn thận một chút, mặc kệ có người mua hay không, đều sớm một chút đi tìm ta."

La Tổ vội vàng đứng lên, nhắc theo một bó củi, "Nương người yên tâm đi, ta đi một chút sẽ trở về đây."

Nói xong ôm củi rời đi.

Triệu nhị nương thấy La Tổ đi rồi mới ngồi xuống chỗ nàng vừa ngồi, cười nói, "Tức phụ người lần này trở về không còn giống trước kia. Trước kia làm sao có thể cùng người đi họp chợ, hiện tại nàng lại chủ động đi làm việc."

"Chao ôi, ngược lại là như vậy." Triệu mẫu thở dài một tiếng, "Chỉ là nghe người khác nói nàng mệnh số không tốt, cũng không biết có phải là thực hay không."

Triệu nhị nương cũng đã nghe nói điều này, kỳ thật phỏng phải là nghe nói, người trong thôn cơ hồ đều có suy nghĩ này. Chỉ là nghĩ tới trước khi La Đại Nha gả qua, Triệu lão hán đã bị bệnh nặng, chết đi là chuyện không sớm thì muộn. Chuyện này cũng không nên đổ lên đầu tức phụ xưng hi người ta. Chẳng qua nghĩ đến chuyện Thành cũng chết trận, thật đúng là khiến mọi người cảm thấy kỳ quái. Hơn nữa Triệu gia lão nhị lại ngã bệnh, cũng trách không được bị người ta nói nàng là cái sao chổi.

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng bà cũng biết không nên nói điều này trước mặt Triệu mẫu, bà chỉ cười cười, "Người thế nào cũng nghĩ như vậy, đều là mấy người rảnh rỗi nói luyên thuyên. Lão tỷ tỷ, người cũng đừng hồ đồ. Hiện tại một mình người phải nuôi ba người, đừng vì mấy lời nói vớ vẩn vô căn cứ đem tức phụ người đuổi đi, một mình người biết sống qua ngày thế nào?"

Triệu mẫu gật gật đầu.

Bà không phải chưa từng suy nghĩ như vậy.

Mặc kệ thế nào, nàng hiện tại là người nhà mình, tổng không tốt đi theo người xấu cùng nhau khi phụ tức phụ mình.

Hơn nữa, bà đã thành ra cái dạng này, ai khi dễ ai còn không thể nói chính xác đâu.

Bên này La Tổ không biết Triệu mẫu cùng triệu nhị nương nói chuyện về mình.

Nàng mang theo bó củi đi đến một quán cơm lớn. Trước không vội đi tìm tiểu nhị, nàng đứng ở một góc quan sát bố cục quán cơm, rồi nhắc theo củi đi đến cửa sau của quán.

Gõ cửa một cái, quả nhiên thấy có người đi ra.

Mở cửa là một đại thẩm thân mình tròn vo, trông hết sức có tinh thần.

Thấy La Tổ mang theo đồ đứng ở cửa, con mắt đại thẩm tròn lên, "Làm gì hà, chỗ chúng ta không có đồ ăn bố thí."

La Tổ vội vàng cười nói, "Đại nương, ta không phải đến xin cơm. Chỗ này của ta có chút củi, nghĩ tới quán cơm này làm ăn náo nhiệt, khẳng định là cần củi, liền đưa đến cho các người."

Đại thẩm kia vốn muốn đóng cửa, vừa nghe nàng tới đưa củi, cau mày, "Bên chúng ta đều có người quen tới đưa củi. Không cần chỗ củi của người."

"Đại nương, nào ai còn hiềm khích củi nhiều a, tục ngữ có nói, phát tài a phát tài, củi không phải là hồng hồng hỏa hỏa sao. Ngài nói có đúng hay không. Ngài xem ngài phúc hậu như vậy, vừa nhìn liền biết là người hào phóng, ta có chút củi cũng không đáng bao nhiêu tiền, ngài tùy tiện ném vài

văn tiền, chúng ta đủ sống một ngày."

Nghe La Tổ nịnh nọt, đại thẩm cảm thấy thập phần hưởng thụ, cổ không tự chủ được ngẩng lên cao, tỏ ra thập phần đắc ý.

Bà cúi đầu, mang theo vài phần xem thường La Tổ, "Củi này của người giả bán như thế nào? Ta nói trước cho người biết, chúng ta cũng không thiếu chút củi này, người khỏi phải âm thầm nâng giá."

La Tổ cười nói, "Đại nương ngài là người khôn khéo, ta nào dám a. Ta mang theo hai bó củi đến, ở đây chỉ có một bó, nếu là thẩm từ để ý, ta sẽ mau chóng đem bó củi còn lại chuyển đến đây. Giá tiền rất tiện nghi, tám văn tiền, đây cũng là con số may mắn."

"Người cái tiểu nương tử này miệng thật ngọt, người trước mang củi lừa chuyển qua đây, để ta muốn nhìn một cái rồi mới mua."

Đại thẩm kéo kéo y phục trên người.

La Tổ vội vàng cảm tạ, "Ta xem ngài chính là người tốt, là Bồ Tát sống. Đại nương làm phiền ngài chờ một lát, ta lập tức tới ngay, không làm trễ nải chuyện của ngài."

Nàng vừa nói hết câu liền ôm bó củi trên đất chạy đi.

Lo lắng vị đại thẩm này chờ sốt ruột, La Tổ dọc theo đường đi cũng không dám trì hoãn, vội vàng chạy tới chỗ Triệu mẫu bày quán. Chạy một lát, liền thấy mặt mũi Triệu mẫu giăng đầy mây đen nhìn bó củi trước mắt.

"Nương, nương, chúng ta mau mau đem củi mang đi, ta tìm được người mua rồi."

Triệu mẫu thấy nàng thở hổn hển, đứng lên nói, "Thế nào, thực tìm được rồi?"

"Tìm được rồi, chính là quán cơm đầu phố kia."

Triệu mẫu vừa nghe, vội vàng ôm bó củi trên đất lên, "Nhanh lên, người đi phía trước dẫn đường đi. Ta đưa qua."

La Tổ cũng không trì hoãn, nhắc theo đồ đi ở phía trước dẫn đường.

Đại thẩm kia là một người nói được làm được, thấy La Tổ bà tức hai người thực khiêng củi đến, con mắt quay vòng nhìn chằm chằm hai bó củi, "Củi có hai bó mà muốn tám văn tiền a."

Triệu mẫu đang muốn nói chuyện, bị La Tổ âm thầm kéo áo..

La Tổ cướp lời nói, "Số củi này nương ta chặt hai ngày mới có đâu, đều là củi khô, bảo toàn được lâu. Ngài nếu cảm thấy không thích hợp, cấp bảy văn tiền cũng được. Ta chính là xem ngài là người phú quý, thêm một văn tiền đổi cái may mắn, ngài nói có đúng hay không?"

"Đừng đem mấy lời này ra hù dọa ta."

Đại thẩm cười lờn nàng một cái, từ trong eo móc ra một cái túi, cẩn thận đếm bảy văn tiền đi ra, "Cuộc sống hiện giờ, một đồng tiền đều vô cùng tinh quý. Ta còn chưa giàu đến mức không quan tâm một đồng tiền đâu. Được rồi, mang củi lừa chuyển vào trong viện tử, này bảy văn tiền liền cho các người."

Triệu mẫu vừa nghe bán được nhiều hơn hai văn tiền so với dự tính, trên mặt vui mừng, kích động cùng La Tổ ôm bó lớn củi mang vào trong sân.

Bà tức hai người đem củi bỏ vào góc tường được chỉ định, liền ngửi thấy một mùi thơm từ trong phòng bếp truyền đến.

Bụng hai người đều kêu lên ầm ĩ.

La Tổ sờ sờ bụng, nhận lấy bảy văn tiền trong tay đại thẩm, quay người đưa toàn bộ cho Triệu mẫu.

Đại thẩm thấy bọn họ làm như vậy, khoe miệng mang theo vài phần khinh thường.

La Tổ thấy, trong lòng cảm thấy hết sức không thoải mái. Nhưng trên mặt vẫn là muôn phần cảm kích. Đang chuẩn bị kéo Triệu mẫu đi, đột nhiên nhớ tới cái gì, xoay người nói với đại thẩm kia, "Đại nương, cửa hàng các người có một món ăn nào gọi là bạch ngọc tràn ngập không khí phấn khởi?"

"Cái gì tràn ngập không khí phấn khởi, món ăn phú quý như vậy, chúng ta tiệm nhỏ không có. Người muốn ăn thì đi chỗ khác ăn đi."

Đại thẩm nọ bực dọc đáp.

La Tổ cười nói, "Đại nương, là như vậy, tôe truyền nhà chúng ta có một món ăn nổi tiếng, gọi là bạch ngọc tràn ngập không khí phấn khởi. Ta thấy

ngài mới vừa mua củi của chúng ta, thì nghĩ dạy ngài làm món ăn này, báo đáp ân tình của ngài."

Vừa nghe có thực đơn tặng không, đại thẩm lập tức hào hứng, "Không cần tiền?"

La Tổ gật gù đầu, nói, "Tất nhiên là không thu tiền, nếu là ta làm hảo, đại nương cao hứng, cấp hai người chúng ta vài cái bánh ngô ăn no bụng là được, ngài thấy có được không?"

Nói xong, trên mặt nàng trưng ra một nụ cười tiêu chuẩn.

Nàng dạy người ta nấu ăn, tất nhiên không phải là vì vài cái bánh ngô. Chẳng qua thông qua chuyện bán củi lần này giúp nàng hiểu được một cái đạo lý, ở huyện thành này không có người quen, bán ít đồ cũng hết sức khó khăn. Thừa dịp cơ hội lần này kết cái thiện duyên, sau này lại bán củi, có thể trực tiếp bán cho người này.

Đại thẩm vừa nghe nàng muốn oa bánh ngô, trên mặt tỏ vẻ mất hứng, "Người nếu đem nguyên liệu của ta làm hỏng thì sao?"

"Có hỏng thì ngài cũng chỉ mất đi một vài miếng đậu phụ, không cần tài liệu gì. Còn nếu ta làm thành công, không phải về sau ngài có một món thức ăn ngon sao?"

"Đậu phụ?"

La Tổ gật đầu cười nhẹ, "Món ăn này chính là dùng đậu phụ để làm, thêm một chút gia vị là ớt đỏ và hoa tiêu là xong. Bất quá cách làm cụ thể ta phải làm ngài mới biết nha." Trong trí nhớ của nàng, khẩu vị của người ở đây vừa nặng, vừa cay. Ngay cả Mộc Miên với Triệu Lâm bé nhỏ như vậy, bởi vì đói, đều có thể ăn ớt trừ bữa đầu.

Cho nên món đậu hủ Ma Bà này, khẳng định được ưa chuộng.

Nghe được là một món ăn đơn giản, đại thẩm suy nghĩ một chút mới nói, "Người trước làm thử một ít xem xem, nếu làm không ra gì, ta sẽ tính sổ với người."

Triệu mẫu nghe vậy, lo lắng kéo tay La Tổ, "Đại nha, ta trở về đi."

La Tổ cười trấn an bà, "Nương yên tâm, ta biết rõ nặng nhẹ. Ngài cứ yên tâm đi, ta thật sự biết làm món ăn này."

Triệu mẫu vẫn có chút không yên lòng, nhưng thấy La Tổ đã đi vào trong phòng bếp cũng chỉ có thể than thở chờ ở bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hàn Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Tuy lúc này gia vị không có nhiều như ở đời sau nhưng nàng vẫn có thể làm ra một bát canh đậu hủ Ma Bà nguyên sắc nguyên vị. Thịt bò là không thể dùng, hiện tại trâu bò so với người còn đắt hơn, nàng chỉ có thể dùng một chút thịt heo vụn thay cho thịt bò.

"Dùng ít muối thôi, nó rất trân quý đấy." Ngô đại nương đứng ở bên cạnh kêu lên.

La Tổ cười, nàng khẽ "ừ" một tiếng.

Mới vừa tùy tiện nói chuyện vài câu, La Tổ coi như biết thân phận của vị đại nương này. Đại nương họ Chu, bất quá mọi người đều chiếu theo họ của nhà chồng bà, gọi bà là Ngô đại nương. Quán rượu này do nhi tử bà mở, chuyện bếp núc là do một tay bà chịu trách nhiệm lo liệu. Tay nghề bà không tồi, bình thường có không ít khách quen đến ăn cơm. Bây giờ là thời đại thái bình, khẩu vị của những người này đậm ra kén chọn, còn có hai nhà khác đoạt mối làm ăn cho nên bà nghĩ mới tới chuyện làm món ăn mới.

Lần qua lần lại một lát một bát canh đậu hủ Ma Bà thơm ngào ngạt cuối cùng ra nôi.

Chưa cần biết màu sắc món ăn có đẹp hay không, chỉ ngửi hương vị thôi, đều khiến người ta thèm ăn tới chảy nước miếng.

Vài người phụ bếp đứng đằng sau nhìn không được nuốt nước bọt ừng ực.

"Hừm, nhìn không ra người là người có tài nấu nướng à nha." Ngô đại nương gấp một miếng đậu phụ bỏ vào miệng nhem thử. Ở đây không có mấy nhà làm đậu phụ vì để làm ra nó cần dùng rất nhiều đậu nành, đậu nành cũng được coi là lương thực đấy.

Nhưng ở trong quán ăn cũng không thể không có nguyên liệu này. Thịnh thoảng bà mới dùng nó để nấu một nồi canh cá nấu đậu phụ cho khách nhân nếm cái mới mẻ mà thôi.

Bà không nghĩ tới, đậu phụ còn có thể nấu như thế này.

Nhai vài cái, nếm được sự mềm mại của đậu phụ, hương vị cay nóng đọng nơi đầu lưỡi. "Không tồi, món này rất ngon miệng." Con mắt Ngô đại nương nhìn La Tổ sáng lên.

Cuối cùng La Tổ cũng thấy an tâm, nàng cười nói, "Đại nương đã rõ cách làm rồi chứ?"

"Đã biết, chuyện nấu nướng không làm khó được ta, người chỉ cần làm một lần ta liền học được." Ngô đại nương đắc ý cười nói.

"Vậy ngài có thấy hài lòng?"

Ngô đại nương hiểu ý của nàng, phía trước đã cùng các nàng nói tốt lắm, nếu làm bà cảm thấy hài lòng, bà sẽ đưa cho họ vài cái bánh ngô.

Tuy Ngô đại nương là người tính toán tỉ mỉ, nhưng làm người coi như phân rõ phải trái. Nghe La Tổ nói lời này, bà cười nói,

"Hài lòng hài lòng, để ta gọi người gói cho người vài cái bánh lớn. Người đã dạy ta làm món ngon này vài cái bánh ngô có là cái gì."

Nói xong liền phân phó Phúc lão bá, "Người nhanh đi lấy một lồng bánh bao mới hấp đưa cho tiểu nương tử."

Phúc lão bá nghe vậy trợn mắt kinh ngạc, thầm nghĩ lão bản nương nhà mình từ lúc nào trở nên hào phóng như vậy.

Đang nghĩ thì thấy Ngô đại nương trừng mắt liếc hắt một cái, hắt không dám nghĩ tiếp, vội vàng đi lấy một miếng vải sạch đem toàn bộ bánh bao trong lồng gói lại.

La Tổ không nghĩ Ngô đại nương ra tay hào phóng như thế, nàng không khách khí nhận lấy, vui vẻ ra mặt nói, "Đại nương đúng là một người tốt, ngài có tâm như vậy, việc làm ăn sau này của quán chắc chắn sẽ hồng hồng hóa hóa, đêm tiền không xuể."

"Ai da, nhờ lời tốt lành của người." Khuôn mặt Ngô đại nương cười nhả thành đóa hoa cúc. Bà cao hứng vì có thêm một món ăn mới lại còn bán được một cái nhân tình, "Về sau người nếu còn có củi, thì cứ mang đến quán ta."

"Vậy ta ở chỗ này cảm ơn đại nương trước." La Tổ hơi cúi người.

Lúc nàng mang theo bánh bao đi ra, Triệu mẫu đứng đợi bên ngoài sốt ruột đến dậm chân.

Thấy tức phụ nhà mình thực sự cầm theo đồ đi ra, dáng vẻ lão phụ nhân đứng cạnh trông rất vui, bà biết chuyện này đã thành công. Trong lòng bà thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi cùng Triệu mẫu đi ra khỏi sân nhỏ La Tổ mới lấy ra một cái bánh bao, "Nương, người mau ăn đi."

Nhìn thấy bánh bao, Triệu mẫu nuốt nước miếng một cái, "Đây chính là do người ta đưa người?"

La Tổ cười nói, "Ta vừa nhìn qua một chút, có mùi mấy cái lặn, nương, người mau ăn một cái, lát nữa chúng ta còn một quãng đường dài phải đi đấy."

Triệu mẫu định nói không ăn, nhưng nghe thấy có mùi mấy cái, hơn nữa trong bụng đang sôi lên ục ục, bà cắn răng nhận một cái ăn.

La Tổ cũng lấy ra một cái bánh nhai nhồm nhoàm.

Từ lúc nàng đến thời đại này, mới được ăn bánh bao a. Mặc dù không trắng không thơm bằng bánh bao trước kia, nhưng so với lương thực phụ ăn ngon hơn nhiều.

La Tổ đang suy nghĩ thì nghe thấy tiếng nước nổ ở bên cạnh. Nàng theo bản năng nhìn sang, thì thấy Triệu mẫu vừa ăn vừa lau nước mắt.

Nàng vội vàng hỏi, "Nương, làm sao vậy?"

Triệu mẫu dùng tay áo lau nước mắt, khóe mắt đỏ ửng, "Ta đang nghĩ tới thời điểm trước kia có công công người và a thành, một tháng nhà ta cũng có thể ăn bánh bao một lần. Còn có thể cắt chút thịt. Không như bây giờ vì chuyện lương thực mà rầu rĩ."

La Tổ nghe vậy, trong lòng cũng có chút phiền muộn.

Mặc dù lúc này nữ nhân nông thôn cũng có thể ra ngoài làm công, nhưng chủ yếu đều dựa vào nam nhân nhà mình, ngoài việc làm ruộng ra thì thời

gian còn lại họ ở nhà chăm lo con cái.

Trước kia trong nhà có ba lao động khỏe mạnh, hiện tại bỗng chốc chẳng còn ai. Đả kích như vậy không hề nhỏ chút nào.

Nàng hít sâu một hơi, trong lòng hạ quyết tâm, "Nurong, người yên tâm. Khó khăn hiện tại sẽ sớm qua thôi, ta sẽ cố gắng làm cho cuộc sống trong nhà trôi qua tốt hơn."

Triệu mẫu nghe vậy nhìn nàng một cái, trong mắt bà có chút dao động, nhưng đến cuối cùng bà vẫn chọn không tin lời nàng.

Điều này cũng phải thôi, Triệu mẫu không tin một nữ nhân như nàng có thể thay đổi tình huống trong nhà.

Nhưng La Tổ hết sức tự tin, nàng chính là có khả năng này.

Trong nhà có vài mẫu ruộng lúa, vài mẫu ruộng cạn, chỉ cần chờ tới lúc cày bừa vụ xuân nàng đem mầm mống do nàng cải tiến có thể tăng cao sản lượng thu hoạch đi gieo trồng, sẽ giải quyết được chuyện ẩm no trong nhà. Thiên hạ mới thái bình, quốc ra vừa mới thành lập, kiểu gì triều đình cũng sẽ đưa ra một vài chính sách tốt đẹp giúp dân chúng sống qua ngày dễ chịu hơn. Quan trọng nhất là, trong nhà có một tú tài Triệu Từ nữa đó.

Hắn còn trẻ như vậy đã trúng tú tài, nếu có thể một lần khảo trúng cử nhân, cái nhà này sẽ thoát bần tri phú.

Nàng là người hiện đại, nhưng nàng cũng biết, khi khảo trúng cử nhân sẽ có ảnh hưởng lớn đến mức nào đến vận mệnh của người đó.

La Tổ cũng từng tính qua việc buôn bán. Dù sao trước kia nàng có xem qua vài quyển tiểu thuyết xuyên không, rất nhiều nữ chính bên trong tiểu thuyết khi xuyên đến nông thôn cổ đại, đều mang theo người nhà làm giàu phát tài, buôn bán náo nhiệt, ngay cả hoàng gia đều kinh động.

Nhưng cẩn thận ngẫm lại, thực tế có chút tàn khốc.

Nàng là một người quả phụ, không quan tâm nàng có thừa nhận hay không, nếu nàng xuất đầu lộ diện đi buôn bán, chắc chắn sẽ bị người ta nói ra nói vào. Nàng tự nhận nàng không có đủ năng lực để đi khiêu chiến ranh giới cuối cùng của xã hội này.

Hơn nữa trong đó còn có một nguyên nhân vô cùng quan trọng - đó chính là Triệu Từ.

Sĩ nông công thương, nếu như nàng làm việc buôn bán, Triệu Từ là tiểu thúc của nàng, đường làm quan của hắn sẽ bị ảnh hưởng. Ở trong hoàn cảnh thế gia danh môn tràn lan, hàn môn tử đệ thật vất vả và có thể thông qua khoa cử ở trên triều đình giành được một chỗ đứng. Nếu biết hắn xuất thân từ gia đình thương nhân, nhóm đồng liêu nhất định sẽ khinh thường hắn.

Sau khi cân nhắc thiệt hơn, việc buôn bán bị nàng từ trong phổi trứng bóp chết.

Dân lấy ăn làm gốc, lúc này làm ruộng là lựa chọn sáng suốt nhất. Cố gắng làm một bà địa chủ tựa hồ cũng rất tốt.

Vài miếng ăn xong một cái bánh bao, bà tức hai người trực tiếp đi đến tiệm thuốc.

Tiệm thuốc cũng ở phố tây bên này, mặt tiền của cửa hàng không lớn lắm, vừa vào cửa có thể nghe thấy được một cỗ mùi thuốc đông y.

La Tổ rất thích mùi hương này, nàng cảm thấy tinh thần sảng khoái. Nàng hiếu kỳ quan sát tiệm thuốc.

"Lại đến lấy thuốc?"

Tiểu hỏa kẻ đứng sau quầy hiển nhiên là biết Triệu mẫu, vừa thấy bà đến, gõ gõ mặt bàn.

Triệu mẫu móc túi đựng tiền ra cẩn thận đếm từng đồng tiền, đếm xong, bà đặt mười đồng lên trên bàn, "Nhi tử ta sau khi uống hết số thuốc lần trước vẫn không thấy khá hơn."

Tiểu hỏa kẻ nghe vậy, sắc mặt biến đổi, "Thế nào, nếu người không tin đại phu chỗ chúng ta, thì đừng đến đây mua thuốc nữa. Có bản lĩnh thì đi đông phố bên kia đi."

"Bớt giận bớt giận, ta không có ý đó." Triệu mẫu vội vàng cười làm lành.

La Tổ nhìn không được, lúc này sờ dĩ niệm nột Ngô đại nương, bởi vì nàng có việc nhờ người. Nhưng giờ nàng là khách quen đến mua thuốc, còn phải vỗ mông ngựa người ta, đây là đạo lý gì a. Nàng nghiêm mặt, chỉ tiểu hỏa kẻ nói, "Người có thái độ gì vậy, đây là lời nói của một hỏa kẻ sao. Nurong ta một bó tuổi to, miệng người còn hôi mùi sữa lại dám nói chuyện với bà như thế, người không sợ bị thiên lôi đánh sao"

"Đại nha, đừng nói nữa." Triệu mẫu vội vàng kéo nàng.

Mặt mũi tiểu hỏa kẻ tràn đầy vẻ giận dữ, "Muốn mua thì mua không mua thì rút đi!" Nói xong xoay người ngược hướng La Tổ bọn họ, trưng ra dáng vẻ lão tử không thèm quan tâm.

Triệu mầu thấy thế lập tức nóng nảy, nhitừ bà còn chờ uống thuốc ở nhà đâu, bà vội cúi người nhận lỗi.

La Tổ ngăn cản bà, "Nurong, không mua nhà này thì chúng ta mua nhà khác, ta cũng không tin cả Bì Lãng huyện cũng chỉ có một tiệm thuốc nhà bọn hân." Nói xong nàng nổi giận ùng ùng kéo Triệu mầu ra ngoài.

Ra ngoài tiệm thuốc, đột nhiên Triệu mầu khóc lên, "Đại nha a, nguoi gây ra chuyện xấu rồi. Cả huyện thành này tiệm nhà bọn họ bán thuốc rẻ nhất, những tiệm khác chúng ta cần bán không đủ tiền để đến. Hiện tại nguoi đắc tội với nguoi ta chúng ta mua không được thuốc a."

Mặc dù La Tổ cảm thấy vừa rồi nàng có hơi xúc động thật, nhưng cẩn thận nghĩ lại nàng không hối hận, "Nurong, người cũng nói, thuốc nhà bọn họ uống mãi mà nhị đệ không thấy khỏe lên chứng tỏ thuốc rẻ không phải là thuốc tốt. Chúng ta đến tiệm khác thử xem, cho dù đắt hơn một giá cũng phải mua thuốc tốt cho Nhị đệ. Bằng không cứ tiếp tục trì hoãn như vậy cũng không tốt đâu."

Trong lòng Triệu mầu cảm thấy phương án này không được thỏa đáng cho lắm, nhưng việc đã đến nước này cũng không còn cách nào khác.

"Cũng không biết có đủ tiền hay không."

"Nurong, chúng ta cứ đi hỏi thử xem, nếu là không được, chúng ta sẽ dùng số bánh bao này gán nợ. Nếu vẫn không được, ta quay lại cấp tiểu tử kia đập đầu nhận sai, chúng ta vẫn có thể mua được thuốc cho Nhị đệ."

La Tổ coi như lành lăm gáo vỡ làm muôi, bệnh của Triệu Từ không thể để trễ nải, hân sớm khỏe lại, cái nhà này mới có không khí tốt. Trong nhà cũng có thể bớt đi một gánh nặng.

Chao ôi, chỉ trách trình độ chữa bệnh nơi này quá kém.

Bà tức hai người đi qua vài con đường nhỏ, mới tìm được một tiệm thuốc khác, trên cửa ghi - nhân tâm đường.

Mặc kệ tiệm này có phải thực sự nhân tâm hay không, nhìn đồ vật bên trong bày biện chỉnh tề, hơn nữa người đến khám bệnh cũng nhiều hơn tiệm thuốc vừa rồi. La Tổ dẫn Triệu mầu vào trong, một tên hỏa kế ra tiếp đón. Hai vị đến xem bệnh hay là mua thuốc?"

Triệu mầu hơi căng thẳng, nhưng vẫn nhanh chóng trả lời, "Tiểu sư phụ, chúng ta đến mua thuốc. Nhitừ ta bị phong hàn nhập vào cơ thể, liên tục nằm trên giường đâu, các nguoi có thể trị được không?"

Tiểu hỏa kế nghe xong, nhìn chằm chằm hai người, "Thuốc của tiệm chúng ta thì không cần phải nói, bảo đảm thuốc hết bệnh khỏi, bất quá giá tiền cũng không thấp."

Triệu mầu nhìn nhìn La Tổ, rồi quay đầu hỏi lại "Một thang thuốc hết bao nhiêu tiền?"

"Mười lăm văn tiền một thang."

Tiểu hỏa kế nói xong, xoay người đi vào trong quầy hàng. Bên cạnh có người đến mua thuốc, họ sáng khoái giao tiền, tiểu hỏa kế lập tức vui vẻ đi bốc thuốc cho họ.

Trong lòng La Tổ âm thầm tính toán một chút, hôm nay bán củi có bảy văn tiền, trong tay Triệu mầu có tám văn nữa, vừa đủ mua một thang thuốc.

Chỉ là không còn tiền đi mua lương thực.

Triệu mầu không có nghĩ nhiều như vậy, chạy tới bên quầy hỏi, "Uống bao nhiêu thuốc thì có thể khỏe lại?"

"Ai da, ai có thể nói chính xác chuyện này. Hoặc là uống tám chén thuốc hoặc là tám mươi chén." Tiểu hỏa kế gặp hai người do do dự dự, khẳng định hai người không có tiền, trên mặt mất đi sự nhiệt tình.

La Tổ sờ sờ vài văn tiền trong túi của nàng.

Đây là tài sản cuối cùng trên người nàng, sau khi bỏ ra tiêu, đến lúc trong nhà không còn lương thực, người một nhà sẽ phải chịu cảnh đói bụng.

"Phải làm sao a, hay là quay lại tiệm kia đi thôi?" Lúc này Triệu mầu hoảng loạn, hoàn toàn mất đi khí phách lúc quân gia.

Kể từ chuyện bán củi vừa rồi, trong lòng bà đã có chút ý muốn dựa vào La Tổ.

La Tổ thở dài, đang muốn nói mua một thang thuốc ở đây về cho nhị đệ uống thử xem, nếu là không được lại đổi. Bỗng nhiên nàng nhìn thấy một món đồ quen mắt.

Đây là một nhĩ mà?

"Tiểu sư phụ, đây là thuốc gì a?" La Tổ chỉ chỉ đồ vật bên trong một ngăn tủ ở quầy bên cạnh.

"Cái này là nấm mèo, thuốc của các người không cần dùng tới tử này." Tiểu hòa kễ có chút không kiên nhẫn.

Trong lòng La Tổ mừng rỡ, "Tiệm thuốc các người có mua nó hay không, nếu có ta có thể mang nấm mèo tới bán cho các người không?"

Nghe được La Tổ có được liệu muốn bán, trên mặt tiểu hòa kễ hiện vẻ không tin, "Thứ này không dễ tìm. Nấm mèo ở chỗ chúng ta đều do sư phụ có chuyên môn từ trong rừng sâu mang tới. Người có thể tìm được nó?"

"Người chỉ cần nói cho ta biết giá tiền, ta có thể tìm được nó." La Tổ nhẹ nhàng nói.

Tiểu hòa kễ nhìn nhìn nàng, xoay người đi hỏi đại phu đang xem bệnh bên cạnh. Chỉ thấy hần thấp giọng cùng lão đại phu kia nói gì đó, lão đại phu kia nhìn sang bên này một cái, nhũu mày, sau đó nói một câu liền không để ý đến tiểu hòa kễ.

Tiểu hòa kễ đi lại đây, trên mặt mang theo vài phần khinh mạn, "Cái này ần đại phu chúng ta khai giá, nếu là mới mẻ thì trả ba văn tiền một lạng, còn đã phơi khô thì trả tám văn tiền một lạng."

Này phơi khô với không phơi khô, sức nặng là khác biệt rất lớn.

La Tổ nghe thấy giá tiền này, trong lòng bỗng chốc vui sướng dạt dào.

"Được, vậy người giúp chúng ta bốc thuốc đi." La Tổ không còn lo lắng về vấn đề tiền bạc nữa.

Đối với người khác tìm được mộc nhĩ là việc rất khó, còn đối với nàng đây chẳng là vấn đề gì cả.

Về sau mộc nhĩ là một món ăn phổ biến, lúc nàng còn học ở trường nông nghiệp, trong môn nông học đã được giáo sư dạy các gieo trồng mộc nhĩ nhân tạo.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hâm Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Trên đường trở về, Triệu mẫu vẫn không tin những chuyện đã xảy ra là thật.

Đi một chuyến lên thị trấn, mua được thuốc tốt cho nhi tử không nói, còn mang về nhiều bánh bao như vậy. Quan trọng nhất là, tức phụ bà nói có biện pháp kiếm được nhiều tiền hơn so với việc đồn cũi.

Trong lòng Triệu mẫu vừa cao hứng vừa thấp thòm. Nhìn thấy dáng vẻ nắm chắc mười phần của La Tổ, lần đầu tiên bà cảm thấy không hiểu được suy nghĩ của nàng.

Lúc về đến nhà, các nàng thấy tiểu Lâm đang chơi đùa với tiểu bằng hữu trong thôn dưới gốc cây đại thụ đầu thôn.

Thấy Triệu mẫu và La Tổ mang theo đồ trở về, ánh mắt hần sáng lên, cũng không để ý đến tiếng gọi của tiểu bằng hữu, chạy nhanh tới đón lão nương và đại tẩu.

"Người làm gì mà ra một thân mồ hôi hôi hám, còn làm rách y phục vậy hả. Bây giờ khí trời còn chưa ấm áp, quay đầu lại đừng có mà kêu lạnh."

Ngoài miệng Triệu mẫu khiển trách tiểu nhi tử nhưng trong lòng thì lại đau xót. Hải tử nhà khác tuy không có trắng trẻo mập mạp, nhưng cũng được xem như cao lớn khỏe mạnh. Không giống hải tử nhà bà, gầy như một cọng giá.

Triệu Lâm là một hải tử khá bướng bỉnh, hần sợ nhất nghe lão nương hần cần nhàn, vội đưa tay lên bịt lỗ tai ngoan ngoãn đi tới sau lưng Triệu mẫu.

La Tổ thấy thế, vụng trộm cười vỗ vỗ hần, nhỏ giọng nói, "Về nhà ăn đồ ăn ngon đi."

Vừa nghe lời này, đôi mắt Triệu Lâm lập tức sáng long lanh, nhin không được nuốt một ngụm nước miếng.

Trong nôi có đồ ăn cho bữa trưa, nhưng không có nhiều lắm. Hần và Mộc Miên đều lo lắng Nhị ca đói bụng, cho nên không dám ăn nhiều.

Người Triệu mẫu quan tâm nhất là Triệu Từ, vừa vào nhà, bà liền đi vào phòng nhìn Triệu Từ.

La Tổ biết bọn nhỏ trong nhà chưa có ăn no, nên vội vàng cầm ba cái bánh bao đi chung, tiện thể rót một bát giấm nhỏ ra.

Vừa bận việc, nàng vừa nhớ lại cách thức gieo trồng mộc nhĩ.

Nếu là ở viện nông nghiệp, để loại cái này thì chẳng có chút khó khăn nào. Bất quá ở đây muốn loại mộc nhĩ thì còn có một chút khó khăn. Nơi gieo trồng nấm mèo sẽ do nàng bố trí, còn cần thêm vụn gỗ và một số nguyên liệu khác. Mấu chốt là ở đây không có nhà kính, rất khó để khống chế nhiệt độ gieo trồng cho thích hợp.

Loại ra nấm mèo không thành vấn đề, có điều phải bỏ ra rất nhiều tâm sức.

Sau khi hấp xong bánh bao, La Tổ đưa cho hai hài tử một chén dấm gạo, chia cho mỗi người một cái bánh bao, để hai đứa ngồi ăn trên bàn. Còn nàng bung một bát dấm và một chiếc bánh đến phòng Triệu Từ.

"Nương, ta đưa đồ ăn đến cho Nhị đệ."

"Vào đi." Triệu mẫu đáp.

La Tổ bụng đồ đi vào, thấy mẫu từ hai người đang nói chuyện. Hốc mắt Triệu Từ hơi hồng, hiển nhiên vừa nói đến chuyện gì đau lòng.

Thấy La Tổ tiến vào, hai mắt Triệu Từ khẽ lóe lên một cái, chân thành nói

"Làm phiền tẩu tử."

"Nhị đệ không cần phải khách khí như vậy." La Tổ đem bánh bao và dấm gạo đặt lên một chiếc bàn nhỏ cạnh giường, nói với Triệu mẫu, "Tiểu Lâm và tiểu Miên muội đang ăn bánh ở bên ngoài, nương có muốn ăn thêm một chút hay không?"

"Không cần đâu, ta đã ăn no rồi." Triệu mẫu vội vàng khoát tay.

La Tổ biết bà đang nói dối, cũng không vạch trần, chỉ cười cười. Nghĩ tới ý tưởng ban nãy, nàng nói, "Nương, trong sân nhà chúng ta có còn chỗ trống, có thể cho ta dùng loại ít đồ được không?"

"Người muốn loại cái gì, nhà ta cũng có ruộng cạn, chỉ là đã bỏ lỡ cây bừa vụ xuân năm ngoái, nên cho người ta thuê rồi. Ta định lúc cây bừa vụ xuân năm nay loại ít lương thực, cũng không biết ta bà tức hai người chúng ta có thể loại được bao nhiêu. Nếu người muốn, thì cứ tùy tiện chọn một mảnh đất trống mà loại."

Triệu mẫu nói xong, trên mặt tràn đầy nét bi thương. Nhà có ruộng có đất, chẳng qua chỉ có hai nữ nhân yếu đuối bọn họ, không thể làm được nhiều việc nhà nông như những nhà có nam nhân khác.

La Tổ cười nói, "Vật này của ta không thích hợp loại ở bên ngoài. Nếu thật sự loại ra, sẽ giúp nhà chúng ta kiếm được tiền. Cho nên ta muốn loại ở trong sân thử xem trước, nếu được mới loại ở bên ngoài."

Triệu mẫu và Triệu Từ kinh ngạc.

Triệu mẫu nói, "Người định loại cái gì vậy? Chẳng lẽ là loại nấm mèo gì đó mà ban nãy người nói?"

Triệu Từ cũng tò mò nhìn nàng.

La Tổ cười nhẹ, nàng gật đầu, "Nương cũng thấy nấm mèo ở tiệm thuốc hôm nay rồi đấy. Ta có biện pháp có thể loại thành nó. Nếu là thành, cũng đủ giúp nhà ta hỗn cái ăn no."

"Tẩu tử có thể loại thành nấm tai mèo?" Triệu Từ tròn mắt kinh ngạc, giọng hân nhẹ bằng.

"Có thể a, hiện tại ta thử loại một chút xem đã. Nên ta mới muốn có một mảnh đất có thể dễ dàng trông nom nó. Nếu loại ở bên ngoài, thì không có thời gian chăm sóc chú ý đến nó."

Cảm thấy ý tưởng này của La Tổ rất hay, Triệu mẫu vội nói, "Vậy trước tiên loại ở sân sau đi, đợi tí nữa ta đi giúp người làm đất. Mặc kệ có loại ra được hay không, chúng ta cũng phải thử. Nhà ta đã lâm vào hoàn cảnh này, chỉ cần có một chút hy vọng, cũng phải thử làm một lần."

Bây giờ bà cũng chỉ có thể cố gắng đem ngựa chết chữa thành ngựa sống.

La Tổ nghe vậy, cười nói, "Nương cứ yên tâm, ta sẽ cố gắng. Cuộc sống nhà ta nhất định sẽ tốt lên."

Triệu Từ động môi muốn nói chuyện nhưng không biết nghĩ đến chuyện gì lại thôi.

La Tổ đã nói là làm, sau khi ăn xong, nàng vội vàng đem một mảnh đất giáp tường phía tây phát quang. Dùng những cây củi to làm hàng rào, cắm xung quanh mảnh đất.

Triệu mẫu biết La Tổ muốn làm chuyện lớn, trên mặt bà là một mảnh hồng hào. Bà vừa phụ giúp làm hàng rào, vừa cười nói, "Đội lạt nữa ta đi lấy chút phân tro đến, bằng không cái này sẽ không lớn được."

"Nương, trong thôn có người nuôi heo không, có thể xin chút phân heo hay không? Nếu không có phân heo, phân trâu phân gà hay gì cũng được."

Nếu có phân hóa học thì tốt hơn nhiều, đáng tiếc điều kiện nơi đây có hạn, nàng không thể làm ra thứ này.

Triệu mẫu vừa nghe cần phân và nước tiểu, nói, "Dùng mấy thứ này làm gì, thôi chết. Hơn nữa, người ta hay lấy phân trâu dùng thay củi đốt."

"Nương, phân và nước tiểu có thể làm cho ruộng đất màu mỡ hơn. Nếu không thể, chúng ta dùng phân và nước tiểu trong hầm cầu cũng được. Người thấy được không?"

"Này, sao có thể dùng mấy thứ này loại đồ ăn được chứ?"

Nghe Triệu mẫu nói thế, La Tổ sững người.

Trong ấn tượng của nàng, người cổ đại hay dùng phân và nước tiểu làm thành phân bón. Tại sao người ở đây không dùng mấy thứ này rắc xuống ruộng đất?

Nàng không quan tâm người khác có cần bón phân hay không, hiện tại nàng cần dùng chúng.

Đất ở nơi đây không được xem là phì nhiêu, lại không có phân bón, nếu muốn loại ra đồ tốt thì phải dùng phân và nước tiểu làm phân bón.

"Nương, những thứ này cũng có thể dùng, lúc ta còn nhỏ nghe một vị lão tiên sinh nói, phân và nước tiểu đều tài liệu tốt giúp ruộng đất trở nên màu mỡ đấy. Chỉ là cha nương ta thấy ta là nha đầu, nên không tin tưởng lời ta nói."

"Thật sự do lão tiên sinh nói? Dùng phân loại đồ sẽ khiến đồ ăn có mùi thối. Tuy nông dân chúng ta không sợ bẩn không sợ thối, nhưng cũng không thể không chú ý như vậy a."

Triệu mẫu vẫn còn có chút do dự.

"Nương, nhà chúng ta không thể so với nhà khác, nhà chúng ta chỉ cần có thể loại ra nắm mè, đem bán lấy tiền là tốt rồi. Người không phải đã nói, chỉ cần có biện pháp, thì phải thử xem sao."

"Này, " Triệu mẫu nghĩ tới hoàn cảnh nhà mình, con mắt đỏ hồng, gật đầu nói, "Vậy thì thử một chút xem sao."

Bà tức hai người thương lượng xong, bắt đầu ở trong thôn thu phân heo. Phân trâu không tốt thu, dù sao người ta đều muốn đốt nó làm củi. Người nuôi gà trong thôn cũng ít. Phân heo cũng không nhiều. Cuối cùng đành phải đi lấy phân trong hầm cầu.

Sau khi rắc xong phân bón xuống hết mảnh đất trong sân. La Tổ thấy còn nhiều, bèn bảo Triệu mẫu đem chúng rắc xuống trong ruộng đất của Triệu gia. "Dù sao đầu mùa xuân nhà ta cũng muốn loại đồ, trước tiên đem đất trở nên phì nhiêu, về sau có thể có một vụ thu hoạch lớn."

Trải qua hai ngày làm việc cùng La Tổ, Triệu mẫu phẳng phai tìm được một chỗ dựa vững chắc, bà càng ra sức làm việc. "Nếu đồ ăn có thể lớn lên thì tốt quá."

Sửa sang xong mảnh đất, La Tổ kiểm một ít rom rạ, vụn gỗ và một chút phân tro đã có sẵn rồi đem tất cả chúng trộn lẫn với nhau theo một tỷ lệ nhất định, sau đó đổ chúng vào một chiếc bao vải đặt ngoài cửa viện.

Chuẩn bị xong thí điểm, trong lòng La Tổ thở ra một hơi.

Lúc trước ở trường nông nghiệp nàng đã thí nghiệm thành công. Nhưng ở chỗ này chân chính bắt tay vào trồng trọt thực tế, rất nhiều đồ cần thiết đều không có, nàng đều phải tự mình điều chế. Không có sự hỗ trợ của phân hóa học nàng chỉ có thể dùng những tài liệu nguyên thủy nhất.

Sản lượng phỏng đoán là không cao.

"Ta nói nhà các người đây là làm gì vậy, đem xung quanh nhà hàng xóm chúng ta bốc mùi hôi thối. Chẳng lẽ các người mang cái xô đổ ở trong phòng à?"

La Tổ đang suy nghĩ bước tiếp theo nên làm gì thì nghe thấy tiếng mắng chửi của một bà từ.

La Tổ vừa nhìn ra ngoài, thì thấy một lão bà tử đáng người béo béo ôm một chậu gỗ hừng hừng hỏa đứng ngoài viện tử.

Nàng biết người này, bà ta là Hoa Nhị cô sống cách nhà nàng không xa.

Hoa Nhị cô thấy La Tổ đi ra, nhăn mặt nói, "O, đây không phải là cái sao chổi sao, còn dám ra đây gặp người. Người nói một chút, nhà các người làm gì mà bốc mùi hôi thối thế, nhà ta ở phía trước nhà các người liền bị xông chết."

La Tổ nghe vậy nhú mày.

Xung quanh Triệu gia đều là chỗ trống, căn bản sẽ không có phòng ở, nhà cách gần nhất cũng phải tới hai trăm mét. Mặc dù sẽ có mùi thối, nhưng qua vài ngày mùi thối sẽ hết thôi. Hiện tại chỉ mới có loáng thoáng chút mùi, căn bản cũng sẽ không truyền đi qua. Bà tử này rõ ràng là đến tìm phiền toái.

"Nhị cô, người không thể nói lung tung. Phụ nhân lưỡi dài khi xuống địa phủ sẽ bị cắt lưỡi."

"Hừ, còn xuống địa phủ. Ta nói cho người biết, cái sao chổi nhà người nếu không phải chúng ta thiện tâm, đã sớm dùng lửa thiêu chết người."

La Tổ cười lạnh, "Người nếu có bản lĩnh liền đến đốt ta. Triều đại bây giờ đã đổi khác, nếu trong thôn lạm dụng hình phạt riêng, sẽ bị quan phủ xử phạt. Nhị cô, ta kính trọng người là trưởng bối, hảo hảo cùng nói chuyện. Người nếu không phân rõ đạo lý. Ta cũng không sợ bề mặt cùng người hảo hảo nhón nháo."

"Ta X, lão nương còn sợ người. Người có gan thì đến đây." Hoa Nhị cô vút chậu trong tay xuống đất, thấy y phục bên trong rơi ra. Bà ta cũng mặc kệ, hùng hổ vọt tới trước mặt La Tổ, cánh tay mập mạp vung lên, "Sao chổi!"

Trước kia La Tổ học qua Tae Kwon Do, nàng nhanh nhẹn tránh né khỏi bàn tay của bà ta, tóm lấy tay Hoa Nhị hất về phía sau. Thân thể tròn vo của Hoa Nhị cô rơi 'phịch' xuống đất.

"Ai da." Hoa Nhị cô phát ra tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết, trợn mắt trừng La Tổ, "Người cái con quỷ nhỏ này dám đánh ta? Có ai không, có người đánh ta, có ai không, cứu ta."

"Ai a, ai đánh người?"

Triệu mẫu từ trong viện chạy ra, thấy Hoa Nhị cô lăn lộn trên đất, hai mắt lập tức trợn to.

Trong thôn có người nghe thanh thấy tiếng kêu lục tục chạy đến đây.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Trượng phu Hoa Nhị cô Triệu lão thực hỏi.

Triệu mẫu hỏi La Tổ, "Làm sao vậy?"

La Tổ sờ sờ mắt, "Nhị cô vừa mới đến, liền mắng ta là sao chổi, còn xông đến đánh ta. Ta tránh nàng, nàng liền trượt chân té ngã trên mặt đất."

Hoa Nhị cô nghe thế, khuôn mặt béo ú đang nhăn nhó căng lên, bà ta hất mặt, chỉ La Tổ nói, "Người cái sao chổi này, còn nói vậy, rõ ràng là người động thủ đánh người."

Bà ta chỉ Triệu lão thực nói, "Nữ nhân người bị người ta đánh, người còn không mau giúp ta báo thù a."

Triệu lão thực nhìn nhìn Triệu mẫu, không động đậy. Hoa Nhị cô thấy thế, sắc mặt trở nên càng thêm khó coi.

La Tổ đang muốn giải thích, thì bị Triệu mẫu kéo về phía sau, bà giận dữ nói, "Họ Hoa kia, người đừng cho là lão nhân ta cùng con lớn nhất đi rồi, chúng ta liền dễ khi dễ. Người ở cửa nhà chúng ta đánh người, người còn vừa ăn cướp vừa la làng."

Các thôn dân đứng cạnh cũng chỉ chi trò trò.

Triệu ngũ nương cũng nghe động tĩnh đến, thấy cảnh tượng này, lên tiếng, "Ta nói nhị cô người, sao tự dưng kiếm chuyện bắt nạt bà tức người ta. Lão Đại ca mới vừa đi, người liền đến khi dễ tẩu tử và Triệu Thành tức phụ, người có còn là người không?"

Triệu lão thực nghe vậy mặt đỏ tới mang tai, kéo Hoa Nhị cô nói, "Đi thôi, đi về nhà." Thật sự là mắc cỡ chết người.

Hoa Nhị cô không cho qua dễ dàng như vậy, bà ta hất tay Triệu lão thực ra, chống nạnh nói, "Người chính là không muốn cùng nàng nháo đúng không." Hoa Nhị cô chỉ Triệu mẫu thở phì phì đạo.

Sắc mặt Triệu lão thực càng thêm lúng túng, "Được rồi được rồi, nhanh đi về đi."

Ông ta không nói tiếp nữa, chạy tới kéo Hoa Nhị cô bỏ đi.

Hoa Nhị cô vung tay một cái, lại chỉ La Tổ nói, "Hương thân phụ lão a, nàng ta là cái sao chổi. Các người hãy nhìn xem, nhà lão Triệu đều đã chết mất hai người, Triệu gia Nhị tiểu tử cũng sắp không xong, nếu còn không đuổi nàng đi, về sau thôn ta chắc chắn gặp xui xẻo."

Những thôn dân khác nghe vậy, nhìn La Tổ bằng ánh mắt không có ý tốt.

Mặc dù họ không nhẫn tâm tới Triệu gia gây phiền toái. Nhưng nghĩ tới trong thôn có một tang môn tình sinh sống, mọi người thấy không an tâm. Thời gian trước đều nhịn không có nói ra, hiện tại có Hoa Nhị cô dẫn đầu, xác thực nên đem chuyện này nói cho rõ ràng.

Vài thôn dân không nhịn được kêu lên, "Lão tẩu tử, người mau đuổi nàng ta đi đi, số mệnh nàng ta không tốt, sẽ khiến nhà các người ngày càng thảm hại."

"Đúng vậy, để nàng ở trong thôn chính là tai họa ngầm."

"Lão tẩu tử, dù sao Triệu Thành không có ở đây, hãy đưa nàng ta đi đi."

Mọi người ầm ĩ người một câu ta một câu nhao nhao hết cả lên.

Triệu mẫu vốn đang hùng hực khí thế, thấy người trong thôn như vậy thì luống cuống tay chân. Bảo bà đối phó một mình Hoa Nhị cô còn được, nhưng đối diện với sự chỉ trích của các phụ lão hương thôn, bà không nói được lời nào. Thấy mọi người càng nói càng kích động, bà chỉ có thể chấp tay cầu xin họ.

"Đại nha là nàng dâu tốt, hương thân phụ lão a, các người đừng đuổi nàng đi. Nhà chúng ta sẽ không bỏ nàng a."

Bạn đang đọc truyện *Bản Hàn Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Thấy nước mắt Triệu mẫu rơi như mưa, trên mặt những người ở đây đều có chút không đành lòng.

Triệu Mộc Miên và Triệu Lâm cầm chổi cây từ trong nhà chạy ra, đứng trước mặt Triệu mẫu. Triệu Lâm cầm chổi cây chổi quơ quơ, "Các người không được bắt nạt nương ta."

"Tiểu Lâm, mau tránh ra." La Tổ xắn tay áo đứng ở phía trước Triệu mẫu và hai hài tử. Nàng xem như đã nhìn ra, gia đình không có nam nhân khỏe mạnh làm chỗ dựa, ai cũng có thể tới giẫm một cước.

"Các người muốn làm gì, muốn bắt nạt cô nhi quả mẫu nhà chúng ta phải không. Ta nói cho các người biết, bây giờ là thiên hạ thái bình, trên có vương pháp. Nếu các người dám bắt nạt người nhà ta, ta sẽ đến nha môn kiện các người. Đến lúc đó đừng nói chúng ta không có tình cảm đồng hương."

Triệu ngũ nương kéo tay nàng, "Triệu Thành tức phụ, người nói gì thế, chúng ta không có tâm tư này."

Người trong thôn đánh nhau gây gỗ là chuyện bình thường, nếu thực nháo đến nha môn, về sau chẳng phải sẽ thành kẻ thù gặp nhau đỏ mắt sao.

La Tổ bị nàng nhắc nhở một cái, trong lòng mặc dù có chút khó chịu, nhưng cũng hiểu rõ lợi hại trong chuyện này, sắc mặt hòa hoãn, nàng nói, "Các vị hương thân phụ lão, ta biết rõ các người lo lắng Triệu gia bị ta khấc. Hôm nay ta La Triệu thị ở chỗ này cảm tạ sự quan tâm của mọi người. Mặc dù biết các người có một mảnh hảo tâm, nhưng ta nhất quyết không đi đâu hết. Nương ta đã lớn tuổi, tiểu đệ tiểu muội còn nhỏ, nhị đệ còn đang sinh bệnh. Ta đi, ai sẽ chiều cổ bọn họ. Các vị đang đứng ở đây có thể tay ta chiều cổ bọn họ? Các người sẽ cho nhà chúng ta lương thực, hay sẽ giúp cô nhi quả mẫu chúng ta làm việc?"

Nghe La Tổ nói vậy, trên mặt mọi người đều có chút né tránh. Thật tâm bọn họ nào có lo lắng cho Triệu gia, bọn họ chỉ lo lắng rằng La Đại Nha sẽ đem đến xui xẻo cho bọn họ.

Bây giờ thì hay rồi, bị người ta nói thẳng ra như vậy, nói gì bây giờ cũng đều không tốt.

Hai mắt La Tổ nhìn qua một lượt người ở đây, đem vẻ mặt của bọn họ thu hết vào trong đáy mắt, thấy Hoa Nhị cô động môi muốn nói chuyện, nàng vội vàng lên tiếng nói trước, "Mỗi nhà đều có chuyện khó xử riêng, không có cách nào giúp đỡ Triệu gia chúng ta, vậy sau này đừng nhắc lại chuyện ngày hôm nay. Những thứ khác ta không muốn nói nhiều, ta đã làm chuyện gì trái với lương tâm. Trong nhà này già trẻ lon bé ai trong số

các người có thể giúp ta chống? La Triệu thị ta hôm nay phát ra lời thề. Ta sẽ chứng minh cho các người thấy, ta không phải là sao chổi. Ta không chỉ không có khắc Triệu gia, về sau còn làm cho nhà họ Triệu sống cuộc sống thật tốt."

"Lời hay ai không biết nói a?" Hoa Nhị cô nhếch miệng chua ngoa nói,

Bà ta cũng không phải chán ghét La Đại Nha tức phụ ngoại lai này. Chẳng qua bà ta cùng Triệu thị có mối thù khó nói, nên bà ta không muốn nhìn thấy họ trôi qua những ngày tốt đẹp. Bất quá La Đại Nha mới vừa đắc tội bà ta, về sau bà ta cũng sẽ khiến La Đại Nha này không thể sống dễ chịu.

La Tổ không thèm để ý tới bà ta, nàng nhìn mọi người, "Dù sao hôm nay ta đã đem lời này nói ra ở đây, mọi người thích tin hay không thì tùy, ta một người đàn bà cũng không có cách nào. Bất quá đều là người trong thôn, nếu các người ngoan tâm muốn bức tử già trẻ một nhà chúng ta, sau này trong lòng các người có thể an tâm không?"

"Coi như quên đi, vừa mới cũng là lắm miệng hai câu, các người đừng để trong lòng." Một đại nương có tuổi khoát tay, nhắc theo rồi đi.

Tiếp theo lại có một lão hán nói, "Chao ôi, Triệu Thành tức phụ, người đừng để trong lòng, mọi người đây cũng là lo lắng cho Triệu gia người. Người đã nói lời này, chúng ta cũng không còn gì để nói, đều tản ra đi, đi về làm việc thôi."

Lão hán nói hết câu, mọi người xung quanh đều tản ra ai về nhà nấy.

Hoa Nhị cô thấy mọi người đều đi, tức giận dậm chân đi kéo người khác, lại bị người ta hất ra. Bà ta quay đầu trừng mắt nhìn La Tổ, thì thấy La Tổ đang trợn mắt nhìn bà ta, tròng mắt nàng lạnh lẽo sắc bén khiến bà ta rùng mình một cái, vội nhặt chậu gỗ lên, kéo tay nam nhân nhà bà ta bỏ đi.

"Lão tiện nhân" Triệu mẫu hung hăng chửi thề một tiếng "Phụt." Triệu Mộc Miên và Triệu Lâm mỗi người nhổ một ngụm nước bọt về phía bà ta.

"Tốt lắm, người đều đã đi, chúng ta mau vào nhà thôi."

La Tổ cười bảo bọn họ vào nhà.

Triệu mẫu đi cạnh nàng, bà nói, "Về sau lão tiện nhân kia đến đây, người hãy nói với ta, xem ta đánh cho bà ta một trận."

"Còn có đệ/ muội nữa." Hai hài tử cầm chổi chổi nói nghiêm túc.

Thấy dáng vẻ của ba người, trong lòng La Tổ ảm áp. Lần đầu tiên nàng cảm nhận được tình cảm của người có gia đình.

Cho dù có ăn kham uống khổ, chỉ cần người một nhà đoàn kết, gắn bó đều khiến lòng người ảm áp vui vẻ.

Sau khi vào nhà, Triệu mẫu bùng một chậu nước đi vào phòng Triệu Từ. Mới vừa bước vào cửa bà sợ hãi kêu to một tiếng, "A, lão nhị, người làm sao vậy?"

La Tổ đang quan sát tình hình phát triển của một nữ, nghe thấy Triệu mẫu kêu thất thanh, lập tức chạy vào phòng Triệu Từ. Vừa vào cửa thì thấy Triệu mẫu đang dìu Triệu Từ đứng lên khỏi mặt đất. Nàng sợ hết hồn, nghĩ rằng Triệu Từ đã xảy ra chuyện, vội vàng giúp đỡ hắn lên giường.

Lần thứ hai dìu Triệu Từ, La Tổ cảm thấy Triệu Từ gầy hơn, trên cánh tay hắn chỉ có xương cốt, cần đến người nâng.

Bà tức hai người thật vất vả đỡ Triệu Từ nằm xuống giường.

Ba người đầu đầy mồ hôi.

"Nhị đệ, người làm cái gì a?" La Tổ lau mồ hôi, có chút tức giận nói. Không phải tiểu tử lại lẩn quẩn trong lòng đi.

Môi Triệu Từ động đậy, sắc mặt tái nhợt mang theo vài phần lo lắng, "Ta nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn ào, sợ các người gặp chuyện không may, nghĩ đi hỗ trợ."

Hắn nằm ở trong phòng, cũng có thể nghe rõ ràng chuyện xảy ra bên ngoài. Biết có người đến nhà gây chuyện, hắn lo sợ nữ nhân trong nhà bị người ngoài khi dễ, nên mới đứng dậy đi ra ngoài giúp đỡ. Đáng hận nhất là thân thể hắn kém cỏi, mới đi được một đoạn ngắn đã bị ngã không dậy nổi.

La Tổ nghe vậy, trong lòng vừa chua xót vừa áy náy. Nàng vừa mới nổi giận với Triệu Từ..

Triệu mẫu gạt lệ, "Người đứa nhỏ này toàn làm chuyện ngu xuẩn. Thân thể người thế này có thể giúp được cái gì mà còn muốn đi ra ngoài a. Về sau đừng làm như vậy. Nương vừa bị người dọa sợ hết hồn đấy."

Sắc mặt Triệu Từ có chút âm đạm, mắt xéch cụp cuống, lông mi thật dài che đi thần sắc mất mát.

Triệu mẫu không nhìn thấy sắc mặt hần, bà vừa giúp hần đắp chăn, vừa nói, "Trong nhà vẫn còn thuốc, một lát nữa ta đi nấu cho nguoi. Uống thuốc xong hảo hảo nghỉ ngơi, chớ lộn xộn."

Triệu Từ há miệng, cuối cùng không nói ra tiếng chỉ gật gật đầu.

La Tổ thấy hần như vậy, cảm thấy hần thật đáng thương.

Một người không cần biết nghèo hay đói, chỉ cần có sức khỏe, thì sẽ có hi vọng. Triệu Từ này, mắt thấy công sắp thành danh sắp toại, thành lĩnh trong nhà rơi vào hoàn cảnh khốn cùng không nói, còn bị bệnh không thể rời giường. Là một nam nhân, trong lòng hần chắc rất khó chịu.

Nàng thấy chân tay Triệu Từ có chút cứng ngắc, thăm nghĩ do Triệu Từ nằm mãi một chỗ nên da thịt trên người mới héo rũ. Như vậy rất không tốt, việc này không chỉ ảnh hưởng tới trình trạng khôi phục của hần mà còn ảnh hưởng tới thời kỳ trở mã của hần.

"Nurong, lúc người rảnh rồi thì xoa bóp xương khớp giúp Nhị đệ. Hần nằm mãi ở trên giường, lâu không hoạt động, sẽ không còn khí lực."

Triệu mẫu vừa nghe, cũng không thương tâm, vội vàng nói, "Xoa bóp như thế nào?"

"Người cứ xoa bóp như bình thường, chỉ cần ấn nhẹ vào huyết đạo là được."

La Tổ trước kia chăm sóc ông nội bệnh nặng một thời gian, nên hiểu rõ cách thức bấm huyết trong đông y. Thấy Triệu mẫu ngờ ngác, nàng vén chăn lên, ấn lên chân Triệu Từ hai cái.

Mới ấn vài cái, nàng thấy da thịt ở bắp chân Triệu Từ cứng đờ bỗng nhiên căng ra, nàng nghi hoặc ngẩng đầu, thì thấy gương mặt tái nhợt của Triệu Từ nổi lên một màu đỏ khả nghi.

Triệu mẫu không phát hiện ra điều này, bà chăm chú nhìn cách La Tổ xoa bóp cho Triệu Từ, học theo nàng ấn ấn lên bắp chân còn lại của hần, "Làm như vậy phải không?"

"Nurong, nhẹ chút." La Tổ hồi phục tinh thần, chỉ bà cách xoa bóp.

Triệu mẫu ấn vài cái, vẫn không thể khống chế lực đạo, bà bỏ cuộc, "Chao ôi, đại nha, nếu nguoi rảnh rồi thì giúp nhị đệ xoa bóp đi, ta không biết khống chế lực đạo, chẳng may ấn hư sẽ không tốt."

"Ta?" La Tổ kinh ngạc, bởi vì sốt ruột, cho nên không chút suy nghĩ thi triển thủ pháp cho Triệu mẫu xem. Nhìn thấy mặt mũi Triệu Từ hồng hồng, nàng mới giật mình nghĩ lại. Không nghĩ tới Triệu mẫu thế nhưng hoàn toàn không thêm để ý còn bảo nàng giúp hần xoa bóp.

Thúc tẩu không phải phải tránh tị hiềm sao? Hơn nữa nàng còn là chị dâu góa!

Triệu mẫu nhìn ra nàng không có phương tiện, thở dài nói, "Nhà ta đã thành thế này, không cần phải chú ý nhiều như vậy. Hơn nữa, lão Nhị vốn bệnh đến mức này, cũng không có người nói cái gì nhân thoại."

Nghe Triệu mẫu nói lời này, mặc dù La Tổ có chút không vui ý, nhưng thấy đáng về nhắm mắt nhận mệnh của Triệu Từ trong lòng nàng lập tức mềm nhũn, gật đầu đồng ý.

Dù sao nàng cũng thấy không sao cả.

La Tổ ngầm nghĩ, hình như phong tục của triều đại này không khắt khe như thời cổ đại trong lịch sử đất nước nàng. Nữ nhân nơi này đồng dạng phụ thuộc vào nam nhân, nhưng không có tục lệ để lộ cánh tay và bắp chân sẽ bị chém tay, chém chân. Cũng không giống như Mạnh Khương nữ bị người khác nhìn thấy cánh tay phải gả cho người đó. Chuyện quả phụ tái giá cũng được coi là chuyện bình thường. Nam nữ còn có thể vụng trộm nói chuyện yêu đương.

Đương nhiên, không thể giống như thế kỷ hai mươi mốt nam nữ có thể tùy tiện ôm hôn thân mật.

Nên chuyện nàng giúp Triệu Từ xoa bóp, mặc dù có chút không hợp lễ nghi nhưng ở lúc tiểu thúc bị bệnh nặng, người làm tẩu tử, vẫn có thể ở gần chăm sóc.

Bất quá La Tổ cũng không muốn tiếp xúc nhiều với Triệu Từ. Mỗi ngày nàng chỉ giúp hần xoa bóp một lần, còn đâu tận lực không cùng Triệu Từ tiếp xúc.

Triệu mẫu thông cảm cho nàng nên việc bưng trà rót nước hầu hạ thường ngày đều là do bà làm.

Hai tháng sau, một ngày Triệu Mộc Miên khom người nhìn chăm chăm vào mảnh đất bên trong hàng rào.

Triệu Lâm kéo nàng đi hái dĩa quả, "Có gì đẹp mắt sao?"

"Đại tẩu nói, chờ nắm mèo màu đen lớn lên, nhà ta có thể ăn thịt." Đôi mắt Triệu Mộc Miên ánh lên tia sáng mong ngóng. Đột nhiên, nàng thấy trên mặt đất tràn đầy vụn gỗ nhũ ra cái gì đó màu đen. Chúng mọc lên từng tầng một, đây là lần đầu tiên nàng thấy chuyện kỳ lạ như vậy a.

Nàng há to miệng, hướng trong phòng hô, "Nương, đại tẩu, có nắm mèo a!"

Bạn đang đọc truyện *Bản Hàm Tức Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Kể từ khi mọc nhĩ mọc lên, Triệu mẫu chăm sóc cho chúng cẩn thận như chăm sóc một hài tử vừa mới ra đời.

Lúc trước nghe tức phụ nhà mình nói có thể loại ra nắm mèo, bà cũng chỉ ôm ý niệm thử xem trong lòng cũng không mong chờ nhiều lắm. Bây giờ nhìn chúng thực mọc ra, nghĩ tới không lâu nữa, có thể hái chúng đi bán, trong lòng bà hừng hực lửa nóng. Buổi tối cũng không ngủ được, thỉnh thoảng đứng lên tra xét một phen, sợ người khác trộm mất.

La Tổ không có nghĩ nhiều như vậy.

Sau khi thứ này mọc lên, nàng không còn lo lắng nữa. Chỉ chờ mấy ngày nữa chúng lớn lên, đem bán lấy tiền.

Hiện tại nàng đang chuẩn bị loại nhóm nắm mèo thứ hai. Dù sao nắm mèo cần một khoảng thời gian mới nhũ lên, đợi chúng lớn lên mới loại tiếp thì thật lãng phí thời gian.

Nghe nàng nói như vậy, Triệu mẫu mới nghĩ tới chuyện này, bà vội vàng đi tới một mảnh đất cạnh vườn rau xanh, chỉ vào nó nói,

"Mảnh đất này vốn dĩ dùng để xây phòng cho lão nhị sau khi hắn thành thân. Hiện tại dùng tạm để loại nắm mèo. Lát nữa ta đi kéo mấy cành cây to trở về che lên, đỡ khiến người ta nhớ thương."

La Tổ nói, "Nương, ta xem phải xây tường viện thôi chứ người khác chỉ cần liếc qua liền biết nhà chúng ta loại nắm mèo." Dùng cành cây che lấp không phải là cách, nắm mèo phải có nắng mới lớn được.

"Đúng, đúng, để ta đi tìm người hỗ trợ." Triệu mẫu vội vàng đi sang mấy nhà quen biết nhờ họ hỗ trợ xây tường viện.

Một lát sau, Triệu ngũ nương dẫn theo mấy đại hán và đại nương đến.

Nhìn thấy mấy người này, La Tổ nghĩ nửa ngày thì tường viện sẽ được xây xong.

La Tổ mừng rỡ nói, "Việc này đành phải phiền toái các vị thúc thúc bá bá thím thím. Hiện thời trong nhà túng quẫn, chưa thể xuất ra tiền trả các vị, ta trước xin được nhận nợ, chờ trong nhà có tiền dư, sẽ trả đủ tiền công cho các vị."

Triệu mẫu gật đầu, "Đúng vậy."

Họ vội vàng khoát tay, Triệu ngũ nương cười nói, "Chuyện này có là cái gì, lúc trước Triệu lão ca và Triệu Thành còn sống thường hay giúp đỡ quê nhà hương thân làm việc. Các người không cần khách khí." Nói xong vỗ vỗ nam nhân Triệu Mãnh nhà mình, "Còn không nhanh đi làm việc?"

Triệu Mãnh nở nụ cười chất phác vỗ vỗ đầu, rồi nhanh nhẹn dẫn theo mấy người còn lại đi làm việc.

La Tổ thấy thế trong lòng nàng vừa chua vừa nóng.

Nàng không nghĩ tới, tại thời điểm nhà nhà đều ăn không đủ no lại hoàn toàn nguyện ý giúp người khác làm việc không công.

Vật liệu để xây tường viện rất dễ kiếm, các nữ nhân đi đào đất ở trong thôn, còn các nam nhân đem đất đó trộn với nước làm thành bùn, sau đó chất đóng cùng một chỗ, có bao nhiêu đất thì tường cao bấy nhiêu.

Triệu mẫu và La Tổ cũng không nhàn rỗi, các nàng đi theo mấy nữ nhân đào đất. Triệu Mộc Miên và Triệu Lâm phụ trách việc đưa nước cho mấy người.

Mất thấy đến thời điểm làm cơm trưa, La Tổ nói với Triệu mẫu, nàng muốn làm chút đồ ăn cấp đám người ăn no bụng. Dù chưa có tiền công trả họ, cũng không thể để họ bụng đói làm việc.

"Trong nhà còn có ít ngô, người hãy nấu cháo đi. Nhớ làm nhiều một chút. Đứng rồi, đem cả bí đỏ lẫn trước còn cho vào nấu chung."

La Tổ gật đầu, "Ta cho thêm một chút dầu vào bên trong, khi ăn cũng có thể no bụng một chút."

Triệu mẫu chần chờ một chốc mới gật đầu, "Nên cho thêm chút dầu nước."

Bận rộn cả một buổi trưa, nhìn thấy mặt trời muốn xuống núi, tường viện bao quanh nhà cuối cùng xây xong. Đám người lục tục đi rửa chân tay mặt mũi. La Tổ bung một nồi cháo lớn lên bàn cơm.

Triệu Mộc Miên và Triệu Lâm thấy cháo liền chảy nước miếng, hai người biết đây là đồ nấu cho nhóm thúc bá thăm thăm ăn, nên chỉ nhìn một chút, không dám đòi ăn.

"Mang đến cho nhị ca muối một bát đi."

La Tổ bung một bát cháo đưa cho Triệu Mộc Miên.

Triệu Mộc Miên đón bát, vội vàng đi vào trong nhà.

Triệu Từ sớm đã nghe thấy thanh âm bên ngoài, tò mò không biết tại sao hôm nay trong nhà náo nhiệt như thế. Thấy tiểu muội bung thức ăn đi vào, hần dựa vào đầu giường cười nói, "Hôm nay có khách nhân đến nhà phải không?"

"Là Ngũ nương dẫn theo một vài thúc bá thăm thăm đến giúp đỡ xây tường viện. Nương nói muốn vây sân lại để loại nấm mèo."

Triệu Mộc Miên cười hi hi nói, lại nhin không được hưng phấn nói, "Nhị ca, nấm mèo nhà ta thực sự mọc ra, nương nói nhà ta về sau có thịt ăn đấy."

Triệu Từ thấy đáng vẻ hồn nhiên ngây thơ của tiểu muội trong lòng hần thầm áy náy.

Vốn dĩ việc kiếm tiền nuôi gia đình là việc của hần mà giờ hần lại thành ra thế này.

Hần vén chăn lên, tuy cảm thấy trong lúc đi đứng xương cốt còn có chút nhũn ra, nhưng thời gian này bởi vì uống được thuốc tốt, hơn nữa mỗi ngày đều có đại tẩu giúp hần đầm bóp, hần đã có thể đi lại ở trong phòng mình vài bước.

Hần nhìn ra ngoài cửa, rất muốn đi ra ngoài đó xem xét một chút.

Thấy hần nhìn cửa đến ngẩn người, Triệu Mộc Miên vội vàng chặn ở trước cửa, "Nhị ca, nương và đại tẩu nói, thân thể huynh phải dưỡng, không thể đi ra ngoài chịu gió thổi, cũng không thể bị lạnh."

Triệu Từ nghe vậy, ánh mắt ảm đạm xuống "Nương và đại tẩu rất vất vả đi."

"Đúng vậy, mỗi ngày đại tẩu đều chạy ngược chạy xuôi, thời gian trước trong nhà không còn tiền bạc, đại tẩu cùng nương đi đồn củi mang vào trong thành bán. Nương nói tẩu từ là người có khả năng, có người quen trong thành, củi nhà ta đều không lo không có chỗ bán."

Thấy vẻ mặt tiểu muội khi nhắc tới tẩu từ vô cùng vui vẻ và ngưỡng mộ, Triệu Từ biết, đại tẩu thật được mọi người trong nhà yêu quý và ngưỡng mộ.

Đáng tiếc, đại ca đã không còn.

Sau khi khỏe lại, hần nhất định phải dồn hết tâm sức khảo cái công danh, giúp đại tẩu tìm một mối hôn sự tốt.

Mấy người giúp nhà La Tổ xây tường viện không tiện ở lại nhà nàng lâu, ăn xong cháo liền vội vàng rời đi.

Triệu mẫu đóng lại cửa viện, cười vui vẻ nhìn khối đất bị che phủ bởi mấy nhánh cây lớn, đem nhánh cây nhắc lên liền thấy nấm mèo mọc đầy trên mặt đất, bà cười y hệt một đóa hoa cúc.

"Đại nha, nấm mèo nhà ta lúc nào có thể cầm đi đổi tiền vậy. Thuốc của Lão Nhị sắp sửa hết rồi, củi cũng không có nhiều nữa." Đây là chuyện khiến Triệu mẫu lo lắng nhất. Hiện tại đường ra duy nhất của nhà là bán củi, nhưng củi này mọi nhà đều đi chém, cũng không có nhiều. Hơn nữa trừ tiền mua thuốc ra, còn phải dùng tiền mua đồ ăn. Thu nhập từ việc bán củi không thể đủ.

La Tổ nhìn thoáng qua số năm mèo kia, cười nói, "Nương, ta thấy ba bốn ngày nữa là thu hoạch được. Chúng mọc tốt lắm nha. Xem chừng lần này có thể được vài chục cân, nhà ta cũng không cần buồn rầu vì chuyện mất mồng cho vụ xuân năm sau nữa."

"Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi." Triệu mẫu cười vui sướng.

Sân nhỏ mặc dù đã được đắp kín, nhưng vì an toàn La Tổ còn rải thêm một lớp cành hòe gai xung quanh để phòng bọn trộm.

Làm xong việc này, hai người đi tới mảnh đất ban nãy cuốc đất làm cỏ, xong xuôi La Tổ đi chuẩn bị nguyên liệu nuôi trồng nấm mèo.

Có kinh nghiệm lần trước, lần này Triệu mẫu đã có thể giúp đỡ nàng. Đợi La Tổ đem khuôn loại bỏ vào bên trong đất, rồi gieo mầm nấm mèo xuống, Triệu mẫu nhanh nhẹn đi lấy phân và nước tiểu đến gội xuống đất.

Bà tức hai người mất cả một buổi mới loại xong nhóm nấm mèo đợt hai.

Sau đó, La Tổ dành hết thời gian vào việc trông nom nhóm nấm mèo đã gieo trồng. Năm ngày sau, nhóm nấm mèo gieo trồng đợt trước đã đến lúc thu hoạch.

Nghe La Tổ nói nấm mèo có thể hái được Triệu mẫu vội vàng cầm cái sọt đến, bà rất muốn hái chúng ngay, lại không biết nên hái thế nào, đành nhìn La Tổ đi hái trước rồi mới làm theo.

Triệu Mộc Miên và Triệu Lâm muốn đi lên giúp đỡ, bị Triệu mẫu quát, "Đừng hồ nháo, đây chính là đại sự đó."

Hai hài tử mím môi đứng ở một bên, đôi mắt nhìn theo đám nấm mèo có thể đổi được thịt bị lão nương với đại tẩu nhà mình hái sạch sẽ.

Còn có vài cây chưa có lớn hẳn, La Tổ và Triệu mẫu đều không hái xuống, hai người cẩn thận không chạm vào chúng nó.

Sau khi đem mộc nhĩ trưởng thành hái xuống hết, Triệu mẫu vui rạo rức đi mượn cân về cân thử.

Xem cân cân đúng đưa một lúc mới trở lại vị cân bằng, Triệu mẫu nghệt mặt, "Ai nha, gần hai mươi cân a!"

Một cân mười lạng, hai mươi cân chính là hai trăm lạng.

Dựa theo giá cả La Tổ hỏi được lần trước. Nấm mèo còn tươi là ba văn tiền một lạng. Bán hết số nấm này chẳng phải bà sẽ có sáu trăm đồng tiền, hơn nửa lượng bạc a.

"Đại nha, ta, số nấm này có thể đổi sáu trăm văn tiền?"

Triệu mẫu kích động đến run rẩy chân tay.

La Tổ đem nấm mèo gói lại, "Nương, chúng ta nên đem chúng nó đi bán luôn bằng không để lâu chúng sẽ không còn nặng như thế này.

Hiện tại nàng không có thời gian phơi khô rồi mới đem bán, trong nhà đang cần tiền gấp, nàng cũng không có công phu đi phơi chúng nó. Nếu muốn bán nấm tươi thì nên đi bán càng sớm càng tốt.

"Được, được, đại nha, bây giờ chúng ta đi lên thị trấn luôn đi" Triệu mẫu thúc giục nàng.

Lần này không có xe bò, bà tức hai người chỉ có thể cõng theo sọt trúc đi bộ đến trấn trên.

Nghĩ đến số tiền sắp tới tay, hai người không thấy mỏi mệt, cõng theo sọt trúc đi băng băng trên đường.

Nét mặt Triệu mẫu hân hoan, bà cảm thấy vận rủi liên tục đeo bám nhà mình thời gian này đã hoàn toàn biến mất, thượng tiên cuối cùng cũng để mắt tới nhà bà, muốn giúp nhà bà đổi vận.

Đợi bán hết số nấm mèo này, mua thêm thang thuốc cho lão Nhị. Hiện giờ thân thể Lão Nhị đã tốt hơn, chỉ cần uống thêm thuốc tốt là có thể khôi phục hoàn toàn. Sau này trong nhà không cần phải rầu rĩ vì thiếu tiền nữa.

Đương nhiên, quan trọng nhất là bà có một con dâu tốt. Bà nhìn La Tổ đi bên cạnh, thấy mặt nàng đỏ bừng, càng nhìn càng thấy thích.

Trong lòng không tránh khỏi thương tiếc, nếu con lớn nhất còn ở đây, thì mọi chuyện tốt đẹp biết bao.

"Đại nha a, trước kia nương trách lầm người, người là nàng dâu tốt, là người có phúc khí. Đợi lão Nhị khỏe lại, nương sẽ tìm một gia đình tốt gả người qua."

La Tổ đang tính toán dùng tiền vào những việc gì thì hợp lý, bất chợt nghe thấy Triệu mẫu nói lời này, nàng lập tức kinh hãi đánh cái rùng mình, vội vàng nói, "Nương, hiện tại ta không có ý này, nhà chúng ta vừa có khởi sắc đâu, ngày tốt lành còn ở phía sau đây."

"Chao ôi, người đừng lo lắng." Triệu mẫu cho rằng nàng đang thẹn thùng, cũng không miễn cưỡng.

Hai người mặc dù đi rất nhanh, bất quá thị trấn cũng xa, lúc tới nơi đã là buổi trưa.

La Tổ không có tri hoãn, trực tiếp dẫn Triệu mẫu đi đến tiệm thuốc kia.

Triệu mẫu đã tới đây mua thuốc mấy lần, cũng khá quen thuộc với tiệm này, thấy hai người vào cửa, tiểu hòa kế tiến lên đón, "Uống hết thuốc rồi?"

"Vẫn còn đâu, vẫn còn đâu, một ấm thuốc có thể nấu lại hai lần." Triệu mẫu hớn hờ cười nói. Sau khi nỉ từ bà uống thuốc của tiệm này, bệnh tình đúng là tốt hơn, chứng tỏ thuốc của tiệm này tốt hơn tiệm trước nhiều. Bà tự nhiên cũng khách khí với người ta hơn.

Tiểu hòa kế nói, "Vậy các người đến đây làm gì?"

La Tổ bốc một nắm nắm mèo từ trong sọt ra, "Vị tiểu sư phụ này, lần trước không phải người nói tiệm của các người có thu hắc tai sao, người nhìn thử nắm này một chút xem?"

Tiểu hòa kế kia trừng mắt, ngẩng cao cổ nói, "O, người từ đâu lấy được cái này?"

"Đây là do ta đi hái, người nhìn xem có được không, nếu là được, liền xưng đi. Ta và nương ta còn phải đi mua đồ nữa."

"Được, các người đợi một chút, ta đi tìm chuông quỹ của chúng ta."

Hắc tai là loại dược liệu không dễ tìm, bình thường khi hái thuốc khó có thể gặp được, nên khi thấy La Tổ có nhiều như vậy, tiểu hòa kế không dám chần chờ, vội vàng đi vào hậu viện tìm chuông quỹ.

Lúc trước chuông quỹ là đại phu, theo bản năng hẩn nhìn bà tức La Tổ hai người một cái. Thấy trong sọt của La Tổ quả nhiên là nắm mèo, còn lớn hơn so với nắm mèo hẩn hay thu, lập tức kinh ngạc ra mặt. Hẩn nhặt vài cái nắm đưa lên mũi ngửi, "Đúng là nắm mèo thượng phẩm."

La Tổ và Triệu mẫu cười cười.

"Người hái được không ít a." Chuông quỹ than thở, "Nếu chúng ta thật sự mua hết chỗ này, thì thời gian sau không cần mua của ai nữa."

Chuông quỹ lo lắng tiệm mình không tiêu thụ được nhiều nắm mèo như vậy.

La Tổ cười nói, "Cửa hàng của các ngài đại danh鼎鼎, dược liệu đều là loại tốt nhất. Nếu ngài đem chúng làm thành dược liệu, bán cho các tiệm thuốc khác, chẳng phải có thể kiếm được thêm chút bạc sao?"

Đây xem như hình thức phân phối độc quyền.

Chuông quỹ cười nói, "Lời này của người có lý, được, ta mua hết chỗ này. Trước thử nhìn một chút."

Nói xong phân phó tiểu hòa kế đem nắm mèo đi cân.

Tiểu hòa kế vui vẻ về ứng tiếng, nhanh nhẹn mang nắm mèo đi cân. Tổng cộng là một trăm chín mươi hai lạng.

Triệu mẫu vừa định lên tiếng nói chuyện, thì bị La Tổ kéo một cái, bà nuốt những lời muốn nói xuống bụng.

Chuông quỹ sai người mang đến sáu trăm văn tiền, dùng sợi dây thừng xâu lại, nặng trĩu trĩu.

Triệu mẫu vui vẻ nhận tiền, liên tục nói cảm tạ.

Trước khi đi, La Tổ nói, "Nếu về sau chúng ta lại có thể hái được nắm mèo, chỗ của ngài còn mua không. Nếu là không mua, ta sẽ đưa đến tiệm thuốc nhà khác."

Chuông quỹ vội hỏi, "Nếu là lại có, đương nhiên là sẽ mua. Chỉ có điều cần phải giống với số nắm mèo mang người mang tới lần này mới được"

"Chuyện này là đương nhiên." Nhà mình loại, đương nhiên đều lớn lên cùng một dạng. La Tổ đối với điều này rất có lòng tin.

Sau khi ra cửa, trên mặt Triệu mẫu có chút ủy khuất, "Chao ôi, thiếu mất hai lạng đâu."

"Điều này cũng là bình thường, chúng ta từ trong thôn đi tới chỗ này nhất định lượng nước trong nắm mèo sẽ giảm đi. Hơn nữa, một lần người ta mua nhiều nắm của chúng ta như vậy, nếu chúng ta nói người ta cần thiếu hai lạng, người ta sẽ trở mặt a."

Những người này đã mở cửa hàng, họ xem trọng nhất là danh tiếng. Nếu vừa rồi Triệu mẫu nói bọn họ cần điều, không chừng người ta sẽ không mua nữa. Tuy trong trấn không phải có mình tiệm thuốc nhà này, nhưng đường tài lộ không cần đoạn mới tốt. Lần sau đi tới tiệm thuốc khác hỏi một chút xem sao.

Nghe La Tổ nói, Triệu mẫu lúc này mới tỉnh ngộ, "Vẫn là người hiểu biết."

Triệu mẫu mò đồng tiền cất trong ngực, trong lòng vô cùng vui sướng. Bước chân khoan thai hơn trước, trông bà giống như trẻ ra vài tuổi.

Hiện trong nhà đã có tiền bạc, La Tổ cũng không muốn ủy khuất mọi người, đề nghị đi cắt chút thịt và mua thêm chút ngô về ăn.

Triệu mẫu có chút không bỏ được, nhưng nghĩ tới hai tử trong nhà và lại tiền bạc là do tức phụ nhà mình kiếm được, không đáp ứng thì không hay lắm, vội vàng đi cắt thịt mua lương thực.

Thừa lúc Triệu mẫu mua ngô, La Tổ ở trong tiệm lương thực nhìn ngó một hồi. Nàng thấy hạt giống lương thực ở đây có rất ít. Về ngoài nhìn cũng không tốt, không thể so với hạt giống ở thời đại của nàng.

Xem ra sở học của nàng rất có không gian phát triển ở nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hâm Tức Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Lần này ngoại trừ mua hạt lúa giống, La Tổ còn mua thêm chút hạt giống khác mang về, để lúc gieo trồng vụ xuân, sẽ mang chúng đi loại.

Lần đầu tiên trong nhà có nhiều tiền như vậy, trên đường trở về Triệu mẫu cười suốt, miệng không khép lại được.

Lúc hai người về đến nhà, hai hài tử đều không đi chơi, mà ngồi ở cửa trông chừng nắm mèo, lo lắng có người đến trộm nắm.

Triệu Lâm còn cầm một thanh kiếm gỗ nhỏ, giống như tiểu võ sĩ, đứng ở trước cổng, đề phòng nhìn người đi qua nhà mình.

La Tổ nhìn thấy dáng vẻ này của hai đứa, không nhịn được bật cười.

Triệu mẫu cũng cười nói, "Tiểu Miên, tiểu Lâm."

Hai hài tử vừa thấy người lớn đi chợ trở về, vội vàng chạy tới. La Tổ đưa tay lên môi, ý bảo bây giờ chưa phải là lúc nói chuyện, người một nhà cười hi hi ha ha đi vào trong sân nhỏ. Đóng chặt cửa cổng, La Tổ lấy đồ ăn từ trong sọt ra, "Ta mua cho đệ, muối kẹo mạch nha và bánh bột ngô nè, hai đứa mau đến lấy ăn đi."

Lúc trước cuộc sống trong nhà còn tốt, thỉnh thoảng nương cũng mua cho bọn họ chút đồ ăn vặt, nhưng kẹo mạch nha thì chưa được ăn qua lần nào, nên khi nhìn thấy kẹo mạch nha trong tay La Tổ, huynh muội hai người vui đến mức không phân biệt được đông tây nam bắc, vội vàng cầm lấy kẹo chạy vào trong nhà ăn.

Triệu mẫu cười nói, "Vẫn là người chu đáo, nếu chúng ta tay không trở về, hai đứa chắc sẽ rất thất vọng." Lúc đi mua đồ, tức phụ bà nói muốn mua chút đồ ăn vặt về cho hai hài tử, bà còn không vui ý đâu. Bây giờ nhìn hai hài tử ăn vui vẻ như vậy, bà có cảm giác mình là người hơi keo kiệt.

La Tổ cười nói, "Đây là do nương phải tính toán qua ngày. Bây giờ nhà chúng ta không thiếu chút bạc này, người cũng không cần lo lắng. Hiện trong nhà đã có đủ tiền tiêu, sắp tới còn có thể bán đi tầm mười cân nắm mèo nữa. Không lâu nữa, mảng lớn nắm mèo đã loại trong sân cũng trưởng thành, ước chừng cũng phải được trăm cân."

Nghe La Tổ tính toán, trong lòng Triệu mẫu vui sướng, kéo tay La Tổ, "Đây đều là công lao của người, chao ôi, lúc đầu ta còn nghi ngờ người."

Trong lòng Triệu mẫu cảm thấy hổ thẹn vì lúc trước bà đã nghi La Tổ là cái sao chổi.

La Tổ nghe bà nói ra suy nghĩ trong lòng, biết bà đã thật lòng coi nàng là người nhà. Nàng cũng biết, nàng được mọi người coi trọng là do nàng có cách giúp gia đình này kiếm tiền. Tuy vậy nàng cũng không vin vào điểm này mà cảm thấy Triệu mẫu là người đối trá.

Chẳng nói đến cổ nhân, chính là người hiện đại, có mấy ai là không mê tín.

Nếu lúc trước Triệu mẫu thực sự không có một điểm khúc mắc nào với nàng thì bà đã chẳng phải là người bình thường, mà là thánh nhân, chỉ có thánh nhân mới làm được điều này.

Hơn nữa nàng là một thành viên của gia đình này, nếu không thể vì người nhà cống hiến sức lực, nàng cũng không có mặt mũi nào ở lại đây. Hiện thời nàng đã cải thiện được tình trạng trong nhà, cũng được mọi người thật lòng yêu quý, đây đúng là một chuyện vẹn cả đôi đường.

Nghĩ vậy, nàng chân thành nói, "Nương không cần nhắc lại những chuyện đã qua, lúc trước người trong thôn muốn đuổi ta đi, cũng nhờ nương che chở cho ta. Sau này người một nhà chúng ta thật lòng đối đãi với nhau là ta cảm thấy mãn nguyện rồi."

"Người nói rất đúng." Triệu mẫu lau nước mắt, nắm tay La Tổ đi vào trong nhà chính, rồi bà lấy từ trong ngực ra số tiền bán nắm mè hôm nay, "Hôm nay ngoại trừ tiền mua đồ, thì còn lại năm trăm sáu mươi văn, đây đều là tiền do người kiếm, người cầm lấy đi."

Bỗng chốc đưa cho tức phụ bà hết số tiền này, trong lòng Triệu mẫu có chút luyến tiếc.

Nhưng bà biết, hiện giờ chỉ có mình tức phụ bà có bản lĩnh kiếm tiền. Nếu bà giữ hết tiền bạc ở trong tay, trong lòng tức phụ bà sẽ không vui, còn có thể oán hận bà. Nên bà không dám học theo các bà bà lợi hại khác dẫn đo con dâu mình.

Trong đầu La Tổ đoán được đôi chút ý nghĩ của bà. Bất quá nàng cũng không cần thêm sự yêu quý của Triệu mẫu mà từ chối số tiền này.

Nàng cười nói, "Đúng là hiện tại trong tay ta không có chút tiền nào. Nhưng trong tay nương cũng không thể không có tiền bạc. Như vậy đi, sau này ngoại trừ chi tiêu trong nhà, mỗi lần bán đồ được tiền, ta và nương sẽ chia đều. Như vậy mỗi người đều sẽ có tiền tiêu."

Triệu mẫu thấy nàng quả nhiên nhận tiền, trong lòng không tránh khỏi có chút thất vọng. Nghe nàng nói muốn chia đều, trong thâm tâm bà có vài phần vui vẻ. "Nếu người đã nói như vậy, vì nương cũng không miễn cưỡng. Ta cảm một nửa tiền bạc, để sau này khi lão Nhị đi thi thì cũng có chút lộ phí. Đến lúc đó cũng không cần hướng người đưa tay."

"Chuyện thi cử của nhị đệ, người làm tẩu tử là ta cũng có một phần tâm ý." La Tổ chân thành cười nói.

Lời này nói ra vô cùng chân thành. Triệu Tử là người có tiềm năng, về sau không cần biết nàng vẫn ở lại đây hay đã gả cho người, nàng đều muốn ôm ấp đùm bọc.

Mặc dù hiện tại bắp đùi hân còn nhỏ hơn cánh tay nàng, nhưng nàng có lòng tin, chẳng bao lâu nữa nó sẽ vừa dài vừa to.

Bà tức hai người 'Chia của' xong, La Tổ bàn bạc với bà về chuyện loại mầm mống.

Nơi này có rất ít giống cây nông nghiệp. Lương thực chính gồm có cây cao lương, lúa nước và lúa mạch. Lương thực phụ thì chỉ có ngô, nhưng ngô sản lượng rất thấp, hoàn toàn không đủ làm thức ăn lót dạ. Theo nàng biết ở đây cũng không có cây cao sản như khoai tây và khoai lang, chó nói chỉ là lúa nước tạp giao có sản lượng rất cao.

Nông nghiệp vẫn còn lạc hậu, đế quốc Đại Chu vừa mới thái bình còn đang ở trong giai đoạn hồi phục sau chiến trận, cuộc sống thường ngày của dân chúng vô cùng khổ sở. Trong ngày thường họ chỉ có thể ăn no bảy tám phần. Nếu gặp năm khô hạn hay nạn châu chấu, chắc chắn sẽ có một đồng người bị đói chết.

May là thôn bọn họ ở trong lãnh địa của hoàng đế Đại Chu, nếu ở nơi bị chiến tranh tàn phá, thì cuộc sống này càng khó khăn. Hôm nay lúc nàng ở thị trấn nghe được tin, có vài nơi người dân phải ăn vỏ cây để sống qua ngày, càng không nói đến chuyện phát triển công thương nghiệp.

Quốc lấy dân làm gốc, dân dĩ thực vi thiên.

Ăn còn không đủ no, lấy đâu ra hức mà xây dựng quốc gia thịnh vượng, thái bình.

La Tổ hiểu rõ tình thế trước mắt, nàng biết bây giờ không phải là lúc làm ra đồ ăn ngon mà nên loại ra đồ ăn có thể no bụng. Không chỉ có thể kiếm được tiền, còn có thể có cơ hội được triều đình biết đến.

La Tổ không có chí hướng đi cứu vớt người trong thiên hạ, nàng chỉ muốn thông qua việc này, có được chút ban thưởng của triều đình. Là dân chúng nghèo khó, đột nhiên trở nên giàu có, sẽ khó tránh khỏi việc bị các thế gia ngang ngược ức hiếp. Nếu được triều đình ban thưởng, lọt vào mắt xanh của hoàng thượng, nàng có thể không hề cố kỵ đem hết sở học của mình ra dùng.

Tất nhiên, nếu có thể thông qua triều đình cải thiện điều kiện sinh sống của người dân trên khắp cả nước, thì đây thật sự là một chuyện không thể tốt hơn.

Ngô là lương thực phụ, La Tổ chưa muốn cải tiến nó. Ngô ăn cũng khá ngon, nhưng so với lương thực chính là lúa nước thì không thể tốt bằng.

Trong thôn cũng loại lúa nước, nhưng một năm chỉ loại một lần, hơn nữa sản lượng rất thấp. Đa số bình dân bọn họ không có tiền mua gạo tẻ về

ăn, cho nên người loại lúa nước cũng không nhiều. Vì muốn nhà mình có nhiều lương thực, mọi người đều sửa ruộng trồng lúa nước thành ruộng cạn, để loại ngô và lúa mạch.

Triệu gia cũng có vài mẫu ruộng lúa biến thành ruộng cạn. Bất quá công công La Tổ Triệu lão đầu là người khá khôn ngoan, cảm thấy loại lúa được ít, nhưng gạo rất có giá. Đôi khi còn bán được giá tốt hơn bán hoa màu nhiều nên Triệu gia giữ lại ba mẫu ruộng lúa.

Đối với quan điểm của người nơi này, La Tổ không còn điều gì để nói.

Đem ruộng lúa tốt như vậy biến thành ruộng cạn, còn không chỉ có một thôn xóm làm như vậy, đôi mắt khắp Đại Chu, xem chừng hiện tại ruộng lúa cũng không còn nhiều. Thật sự là phí phạm của trời.

Phát điên mất thôi, La Tổ chỉ có thể chấp nhận sự thật này.

Hiện nay trong nhà có tám mẫu ruộng cạn, ba mẫu ruộng lúa và hai mẫu đất trồng rau tự khai hoang. Tính toán đầu ra đấy nhà nàng cũng có mười ba mẫu đất.

Đối với người trong thôn mà nói, đây cũng là một chuyện tốt. So với người không có ruộng hoặc đi làm tá điền cho người ta thì tốt hơn nhiều.

Trong lòng La Tổ có tính toán, nàng âm thầm nghĩ cách thuyết phục Triệu mẫu đổi ruộng cạn lấy ruộng nước.

Buổi tối La Tổ xuống bếp làm thịt kho tàu, nghĩ đến Triệu Từ không ăn được thức ăn có nhiều dầu mỡ nên nàng nấu canh trứng gà thịt nạc cho hần.

Dạo gần đây được La Tổ xoa bóp mỗi ngày với lại uống được thuốc tốt, thân thể Triệu Từ ngày càng tốt hơn, hiện tại hần đã có thể xuống giường ăn cơm cùng mọi người.

Tuy nhiên trong lúc ăn cơm, hần vẫn bị Triệu mẫu dùng chần mông quăn kín người.

Nhìn người một nhà đoàn đoàn viên viên ăn cơm, còn có một bàn thức ăn thịnh soạn như vậy. Hai mắt Triệu mẫu đỏ lên.

"May mắn thay chúng ta không còn phải sống những ngày như trước." Bà vừa nói vừa lau nước mắt.

La Tổ gấp thức ăn cho bà, "Nương, đây chính là chuyện tốt, sao người lại khóc chứ. Bây giờ chúng ta sống càng ngày càng tốt, sau này sẽ còn tốt hơn."

"Đúng vậy." Triệu mẫu gạt đầu, lại nói, "Về sau Từ nhi thành thân, sẽ sinh cháu trai cho ta, nhà ta sẽ có thêm nhiều miệng ăn, tiểu Miên và tiểu Lâm cũng sẽ lớn lên, nhà ta lại hưng thịnh."

Sinh hoạt nhiều năm ở thời đại này, tâm lý tiếp nhận chuyện sinh ly tử biệt của mọi người vô cùng cường đại. Cho nên chuyện trong vòng một năm mất đi vợ chồng phu và trường tử, mặc dù Triệu mẫu vô cùng đau lòng, nhưng bà vẫn có hy vọng tràn trề về tương lai.

Trong lòng La Tổ cảm khái không thôi, vừa uống một ngụm canh, vừa nhìn về phía Triệu Từ.

Nàng biết, cho dù nàng có ra sức đến mấy thì trong thâm tâm của mọi người, người có sắc mặt tái nhợt, tâm tính ôn hòa, Triệu Từ, mới là tất cả hy vọng của bọn họ.

Có lẽ cảm nhận được mình bị người khác nhìn chăm chăm, Triệu Từ đang chậm rãi ăn cơm đột nhiên ngẩng đầu lên, mắt đối mắt với La Tổ. Khi bốn mắt hai người giao nhau, ai cũng có chút lúng túng.

La Tổ làm ra vẻ tự nhiên quay đầu nhìn Triệu mẫu, tránh đi ánh mắt nghi hoặc của Triệu Từ, nói với Triệu mẫu, "Nương, ta có chuyện muốn thương lượng với người."

Triệu mẫu đang gấp thức ăn cho hai hài tử, nghe La Tổ nói vậy, cười hỏi, "Có chuyện gì thì người cứ nói, còn nói cái gì mà thương lượng"

"Chuyện này thật sự là phải thương lượng." Trên mặt La Tổ có vài phần nghiêm túc, "Nương, ta biết nhà ta hiện tại có tám mẫu ruộng cạn, ta muốn đổi tám mẫu ruộng cạn lấy bốn mẫu ruộng lúa với người trong thôn, người thấy có được không?"

Bạn đang đọc truyện *Bàn Hàn Túc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

"Đổi ruộng cạn lấy ruộng lúa?"

Triệu mẫu cười, bà há to miệng, sắc mặt kinh ngạc. Bà dùng ánh mắt khó hiểu nhìn La Tổ: "Đại nha, trước kia người chưa từng làm ruộng nên không biết, ruộng lúa chỉ có thể loại lúa nước, hơn nữa còn không thu được nhiều, không đủ cho chúng ta ăn. Ngày trước cha người thấy bán gạo được nhiều tiền nên nhà ta mới giữ lại vài mẫu, bằng không ta đã đem chúng chuyển thành ruộng cạn."

Triệu Từ như có điều suy nghĩ, hắn nhìn vào mắt La Tổ, thấy sắc mặt nàng kiên định, cất tiếng nói: "Nương, trước hết người để cho đại tẩu nói ra hết ý tưởng, rồi chúng ta tiếp tục thương lượng."

"Vậy được, đại nha người nói trước đi." Đối với kiến nghị của nhi tử, Triệu mẫu rất là coi trọng.

La Tổ biết rõ ý định của nàng sẽ rất khó được chấp nhận. Dù sao mọi người đều coi trọng ruộng cạn hơn ruộng lúa, suy nghĩ này đã ăn sâu vào tâm trí của họ.

Bất quá nàng sớm đã có cách, không tin không lay động được mẫu tử Triệu gia.

"Nương, trước kia ta gặp được một lang trung tha phương, hắn chính là người dạy ta loại nắm mèo, hắn nói hắn đã đi qua một nơi, ở đó một năm loại hai vụ lúa nước, có khi còn loại tận ba vụ. Sản lượng rất cao, một mẫu có thể thu được ba thạch lúa. Hơn nữa họ không chỉ loại lúa nước đơn thuần, mà còn nuôi cá trong ruộng nữa. Chúng ta cũng đi cải tạo lại đồng ruộng, vừa trồng lúa vừa nuôi cá. Sang năm lúc nhà chúng ta thu lúa, sẽ có vô số con cá béo mập ăn mãi không hết."

Để an toàn, La Tổ không nói ra chuyện một mẫu có thể thu được bảy tám thạch lúa, mà chỉ nói ra một con số chắc chắn nhất. Đối với hiện tại một mẫu ruộng thu được một thạch lúa mà nói, nàng có thể thu được ba thạch đã là vô cùng nhiều. Chớ nói chi một năm còn có thể loại hai vụ.

Trên mặt Triệu mẫu và Triệu Từ tràn đầy khiếp sợ.

Đặc biệt là Triệu mẫu, bà không tin nói: "Không thể nào, một năm sao có thể loại được hai vụ lúa, hơn nữa còn thu hoạch được sản lượng cao như thế?"

"Nương, đây là lời lão lang trung kia nói. Ban đầu ta cũng không tin, nhưng người thấy đây nắm mèo không phải đã được ta loại ra sao? Cho nên ta muốn làm thử xem. Người nghĩ a, nếu chuyện đó là thật, nhà chúng ta còn lo không có tiền? Lui một vạn bước mà nói, cứ coi như chúng ta không thành công, đến lúc đó lại chuyển ruộng lúa thành ruộng cạn, chuyện này không phải đơn giản sao? Còn muốn đổi ruộng cạn lấy ruộng lúa thì rất khó. Chờ nhà chúng ta làm được, nhà người ta nhất định sẽ loại theo. Đến lúc đó chúng ta mới muốn đổi thì đã muộn rồi."

Triệu mẫu nghe xong có chút dao động.

Nếu là lúc trước, bà nhất định sẽ không đồng ý. Đây là chuyện không thể nào tưởng tượng nổi.

Nhưng bây giờ không giống, bà tận mắt nhìn thấy tức phụ mình bận rộn một trận, loại ra nắm mèo. Nhờ có chúng nó mà nhà bà kiếm được bộn tiền. Điều này chứng tỏ tức phụ bà nói có thể làm là chuyện có thể thành.

Nếu mọi chuyện là thật, nhà mình chắc chắn com no áo ấm. Nghĩ đi nghĩ lại bà vẫn thấy động tâm.

Đúng là không thể nào tưởng tượng nổi.

Do dự mãi vẫn không biết làm sao, bà nhìn về phía nhi tử mình: "Từ nhi?"

Triệu Từ không đáp lại bà, hắn rũ mắt xuống suy tư, một lát sau mới nói: "Đại tẩu, nhà chúng ta đổi hết thành ruộng lúa, có thể loại hết sao? Dù sao trong nhà chỉ có mấy người chúng ta có thể làm việc."

"Tất nhiên là loại hết, nhưng chỉ dựa vào mấy người chúng ta thì không thể, đến lúc đó chúng ta bỏ tiền mướn người làm." La Tổ quyết đoán nói.

Làm ruộng mà chỉ dựa vào người trong nhà, chắc chắn sẽ làm trễ nải thời vụ.

Triệu mẫu vội vàng nói: "Mướn người làm? Chúng ta không phải là địa chủ, cần gì phải thuê người làm."

"Nương, người không nên nghĩ như vậy." La Tổ nhẫn nại giải thích: "Nếu không mướn người, sẽ làm chậm trễ thời gian, gây ra tổn thất lớn. Nếu bỏ lỡ thời gian trồng trọt, thì không bằng đi mướn người đâu, cũng không tốn bao nhiêu tiền."

"Chuyện này..." Triệu mẫu lại do dự, trong ấn tượng của bà, chỉ có nhà địa chủ mới thuê tá điền làm ruộng. Đâu có gia đình nào như bọn họ mướn người làm ruộng. Tuy hiện nay trong nhà không lo ăn uống, nhưng cũng không giàu có đến mức có tiền thuê công nhân.

Triệu Từ suy nghĩ một chút, lại cười nói: "Nếu đại tẩu đã có suy tính, vậy thì cứ làm theo lời đại tẩu."

"Từ nhi, chuyện này có thể chứ?" Triệu mẫu nghi ngờ nói.

Triệu Từ khẽ gật đầu một cái.

La Tổ vừa nghe tiểu thúc đồng ý, thì biết chuyện đã thành, vội vàng nói: "Nhị đệ, hiện tại thân thể đệ khá hơn, chỉ cần chăm chỉ đọc sách là được rồi, đệ không cần lo lắng chuyện trong nhà."

Triệu mẫu nghe vậy, không luận chuyện thuê công nhân nữa, vội vàng phụ họa, "Tẩu từ người nói đúng."

Triệu Từ cười nhẹ nói: "Nương, tẩu tử, hai người yên tâm đi, ta tự có tính toán."

Thương định xong xuôi, Triệu mẫu dẫn La Tổ đi xem đất đai trong nhà. Muốn nuôi cá trong ruộng lúa thì cần có nhiều mảnh đất liền nhau, cho nên nàng chỉ chọn mấy ruộng gần với ruộng nhà nàng để trao đổi. Đến lúc đó, nàng sẽ đổ đầy đất vào giữa các bờ ruộng, biến chúng trở thành một ruộng lúa rộng lớn hoàn chỉnh, như thế cũng tiện cho việc quản lý.

Sau khi chọn được mấy ruộng lúa tốt, Triệu mẫu vẫn không yên lòng: "Mấy ruộng này do cha người lúc trước chọn trúng đấy, chao ôi, ta thật sự không bỏ được."

Lúc này La Tổ rất tự tin với kế hoạch nàng đã vẽ ra, thấy bà sa sút như vậy, bèn cười nói, "Nương, chỉ cần chúng ta sống tốt hơn, cha dưới suối vàng có biết cũng sẽ cao hứng."

"Người nói cũng đúng." Triệu mẫu than thở gật đầu, đi được vài bước thì nói: "Đại nha, ta cảm thấy người nói chuyện không giống với người khác, đôi khi có vẻ nhỏ nhen, giống với Nhị đệ người."

"Đó là do ta học theo Nhị đệ." Trong lòng La Tổ căng thẳng vội bịa ra một lý do.

Triệu mẫu nghe vậy lập tức vui vẻ: "Cũng đúng, nhà ta có lão Nhị là người đọc sách, đi đến đâu cũng cao hơn người khác một cái đầu. May mắn lúc trước..." Nói đến đây, bà đột nhiên ngậm miệng lại.

"Nương làm sao vậy?"

La Tổ nghi ngờ nhìn bà.

Triệu mẫu khoát khoát tay, "Không có việc gì, ta chỉ đang nghĩ tới chuyện lúc trước cha người cho Nhị đệ người đi đọc sách."

Nông dân đọc được sách thật là không dễ dàng, đặc biệt là trong hoàn cảnh này. Trong lòng La Tổ tò mò không biết vì sao Triệu Từ có thể được đi học, hơn nữa nhìn thời gian niệm còn không ít đâu. Trong khi đó Triệu Thành là trưởng tử lại không được đi đọc sách. Theo đạo lý, phải cho trụ cột là con lớn nhất đi học mới đúng.

La Tổ cũng biết là không nên hỏi, dù sao Triệu Thành đã không có ở đây, nàng mà hỏi chuyện này, khác gì sát muối lên vết thương của Triệu mẫu.

Trở lại trong thôn, bà tức hai người đi đến từng nhà thương lượng chuyện đổi đất với người ta.

"Các người dùng ruộng cạn đổi ruộng lúa?"

Người nói chuyện là Triệu nhị gia sống ở đầu thôn. Triệu nhị gia là lão nhân trong thôn, tóc bạc, có tay nghề trồng trọt lão luyện. Nghe Triệu mẫu với La Tổ nói muốn đổi lấy ruộng lúa thì cảm thấy hai người không hiểu chuyện.

"Cháu dâu a, ta biết hiện tại nhà của người không có người biết trồng trọt nhưng cũng không thể vì thế mà làm ra chuyện hồ đồ. Thật tốt trồng trọt, cũng có thể có chút thu hoạch, người cần ruộng lúa kia để làm gì? Chúng ta sống trong cùng một cái thôn, ta không thể gieo họa cho các người."

Trong lòng La Tổ cảm động. Người dân nơi đây đúng là là chất phác, tốt bụng. Không có thừa cơ hội này mà bắt nạt cô nhi quả mẫu bọn họ.

Đôi mắt Triệu có chút hồng, đè nén tiếng khóc: "Nhị thúc, chúng ta muốn loại lúa nước, đại nha nói nàng có biện pháp làm tăng sản lượng thu hoạch, chúng ta muốn làm thử xem. Nhà chúng ta không có lao động cường tráng, làm ruộng cạn cũng chẳng tốt hơn là bao."

La Tổ cũng nói: "Nhị gia gia, ngài yên tâm, chúng ta đã tính toán đầu vào đấy cả rồi. Nếu là không được, sang năm nhà chúng ta sẽ chuyển ruộng lúa thành ruộng cạn."

Triệu nhị gia thờ dài nói: "Đúng là ruộng lúa có thể biến thành ruộng cạn, nhưng nó không phải nhiều bằng ruộng cạn. Ngươi làm vậy không phải là lãng phí sao?"

"Không có việc gì, Nhị gia gia, chúng ta thử làm một lần. Dù có thành công hay không cũng không trách mọi người. Ngài coi như giúp chúng ta một chuyện, đem hai khối ruộng lúa ở dưới chân núi kế bên ruộng nhà ta đổi cho chúng ta."

Triệu nhị gia nghe vậy, nhìn về phía Triệu mẫu: "Cháu dâu, ngươi cũng có ý này?"

Triệu mẫu khẽ gật đầu, trước khi đi tức phụ bà đã dặn, nếu chuyện trong nhà đã được thương định tốt thì sau khi ra ngoài phải đồng nhất ý kiến.

Thấy Triệu mẫu cũng gật đầu, Triệu nhị gia không nhiều lời nữa. Khuyên cũng đã khuyên, nói cũng đã nói, họ vẫn khẳng khái một mực như vậy thì cứ coi như nhà ông không nhân nghĩa.

Đổi xong đất đai, bà tức hai người rời khỏi nhà Triệu nhị gia.

Triệu nhị bà cười nói: "Nhà ta lại có thêm vài mẫu ruộng tốt. Đợi nhà lão đại và nhà lão nhị đều phân gia. Chúng ta đưa chúng cho lão Tam."

Triệu nhị gia có ba con trai, hai người đã thành thân, đều có kỹ năng trông trọt tốt.

"Nói hồ đồ gì thế " Triệu nhị gia vừa mài nông cụ vừa vừa nói: "Hôm nay là đổi, nếu năm nay nhà các nàng loại không tốt, ta còn muốn cho bọn họ đến đổi lại đâu. Ngươi cũng đừng nghĩ cách."

Triệu nhị bà không muốn, chống nạnh nói: "Thế nào còn muốn đổi lại, chúng đã là ruộng của nhà ta, lão đầu từ ngươi sao mà ngốc vậy."

"Ngươi phụ nữ có chồng này " Triệu nhị gia đứng lên chỉ về phía bà: " Bỗng chốc nhà bọn họ mất đi hai trắng lao động, cô nhi quả mẫu đủ đáng thương, thân là trưởng bối, chúng ta có thể giúp thì phải giúp. Hơn nữa, lão Nhị nhà bọn họ là người có tiền đồ, nói không chừng còn được làm quan, lúc này nhà chúng ta đưa tay giúp đỡ bọn họ, về sau chúng ta có thể thiếu phần?"

Đời này hần gặp qua nhiều người, có con mắt nhìn người khá chuẩn. Bao nhiêu năm nay Triệu gia thôn chỉ có một mình Triệu gia lão Nhị khảo trúng tú tài. Về sau tiền đồ ắt sẽ vô lượng. Hiện nhà bọn họ đang gặp khó khăn, là thời điểm tốt để tạo giao tình, chứ đợi đến lúc người ta phát đạt mới đi đánh hảo quan hệ thì không tốt lắm.

Triệu nhị bà cũng là người biết điều, nghe trưởng phu nói như thế, bèn xoay người lại, cười tươi khiến nếp nhăn trên mặt giống hết mấy đóa hoa cúc: "Ngươi lão đầu từ này, khôn như tặc."

Trừ Triệu nhị gia bên này trì hoãn một chút bên ngoài, những nhà khác vừa nghe họ muốn đổi lấy ruộng lúa, đều nhanh chóng đáp ứng. Có một hai nhà đưa cho Triệu mẫu chút đồ mang về, gọi là phí tổn thất đất đai.

Triệu mẫu khách khí xô đẩy hai cái rồi nhận lấy.

Bà cũng cảm thấy mang ruộng cạn nhà mình đổi với người ta là rất thua thiệt. Nhận chút đồ bồi thường là phải.

Sáng sớm hôm sau, mấy nhà đồng ý đổi ruộng với nhà La Tổ đi đến nhà lý chính.

Lý chính cũng là tộc trưởng Triệu gia thôn. Nghe mấy nhà này đến là để làm thủ tục đổi ruộng cạn với nhà Triệu mẫu, sắc mặt lập tức thay đổi, chỉ vào người mấy nhà đó mắng: "Con bà nó, đều không phải là người. Lợi dụng cơ hội bắt nạt cô nhi quả mẫu bọn họ, nhìn chăm chăm vài mẫu ruộng tốt nhà bọn họ lâu rồi phải không?"

Người mấy nhà kia bị chửi sừng sờ.

Vẫn là La Tổ phản ứng nhanh, vội vàng giải thích chuyện này. Triệu mẫu đứng bên cạnh cũng lên tiếng phụ họa.

"Đúng vậy, là lão tẩu từ đến tìm chúng ta đổi, chúng ta đều là cùng tông đồng tộc, sao có thể làm ra chuyện không biết xấu hổ kia." Mấy nhà kia cũng ồ ào giải thích.

Lý chính đau đầu, khoát tay áo ý bảo đoàn người an tĩnh lại, lại hỏi Triệu mẫu: "Triệu Thành tức phụ, ngươi nói đi, các ngươi thật sự muốn lấy đổi ruộng lúa?"

Triệu mẫu gật gật đầu: "Hiện tại trong nhà chỉ có ta với đại nha có thể làm việc, ruộng cạn cũng loại không được. Cho nên chúng ta muốn loại lúa thử xem, không nhất thiết phải loại ra nhiều."

"Nếu ngươi có khó khăn thì phải nói, không đáng đem đất đai đi đổi." Lý chính thờ dài, trên khuôn mặt già nua mang theo vài phần ưu sầu. Đều là người trong tộc, ông không vui về gì khi thấy tộc nhân sống không tốt. Đặc biệt là Triệu gia bỗng chốc mất đi hai trắng lao động như vậy.

La Tổ nói: "Đại gia gia, chúng ta đã nghĩ kỹ. Ta đã nghĩ ra biện pháp có thể loại ra nhiều lúa nước hơn. Nếu là thành công, về sau người trong thôn

chúng ta cũng có thể loại, mọi người cũng có thể sống những ngày tốt hơn."

"Người thì biết cái gì." Lý chính lắc đầu.

Hắn làm ruộng đã vài thập niên, vẫn không thể loại ra nhiều lúa, dĩ nhiên không tin vào lời nói của một tiểu nha đầu.

La Tổ cũng biết lúc này không có mấy ai tin lời nàng nói, chỉ có thể kéo áo Triệu mẫu.

Triệu mẫu vội vàng nói: "Chúng ta đều đồng ý với nhau rồi, lão tộc trưởng, ngài cho chúng ta đổi đi. Ta không quan tâm, dầu gì chúng ta cũng không hối hận."

Người mấy nhà khác tro mắt đứng nhìn.

Đây là chuyện tốt, họ đều muốn đổi sớm một chút. Mặc dù đều là cùng tông đồng tộc, không thể nhìn chăm chăm đồ tốt của người ta. Nhưng đây là chuyện tốt tìm tới tận cửa, không thể bỏ qua a.

Lý chính thấy vậy, không còn cách nào, đành đáp ứng giúp đỡ đổi khế đất.

Lần này đổi được năm mẫu ruộng lúa, cộng với ba mẫu ruộng lúa ban đầu, tổng cộng nhà nàng có tám mẫu ruộng lúa.

Hơn nữa vừa rồi được lý chính nhắc nhở, mấy nhà đổi đất đai với nhà nàng cũng ít nhiều lưu lại một mẫu đất cho La Tổ trồng rau. Cho nên hiện tại nhà nàng còn có sáu mẫu ruộng cạ.

Giờ là đầu mùa xuân, La Tổ vội vàng đi ra ruộng.

Ngày hôm sau, nàng cầm cái cuốc đi điền lý, định san bằng bờ ruộng.

Triệu mẫu thấy nàng đi làm việc, cũng cầm lấy cái cuốc theo nàng xuất môn. Bây giờ bà càng ngày càng không có chủ kiến, hầu như cái gì cũng đều nghe đại tức phụ.

Hai người mới vừa đẩy xuống một bờ ruộng thì thấy một người gầy gò đi đến.

"Nhi đệ, sao đệ lại tới đây?" La Tổ xoa xoa mồ hôi trên trán, kinh ngạc nhìn Triệu Từ.

Lần này Triệu Từ không có mặc trường bào của người đọc sách, mà xuyên một bộ quần áo rộng rãi sờn cũ, hắn đem vạt dưới buộc ở bên hông, ống quần cũng kéo lên tận bắp chân.

"Đệ đến giúp hai người. Hiện tại thân thể đệ đã tốt hơn, ra được nhiều mồ hôi thì càng tốt. Ở nhà sẽ nín hóng."

Tiếng nói Triệu Từ rất ôn hòa, mềm mại, khiến người nghe cảm thấy hết sức thoải mái.

La Tổ phát hiện, thời điểm làm việc mệt mỏi, nghe được tiếng nói dễ nghe, quả nhiên toàn thân thư thái.

Triệu mẫu không quan tâm giọng nhi tử có dễ nghe hay không, trực tiếp nổi giận: "Không được, người nhanh đi về học bài đi." Nhi tử sinh ra là để đọc sách, sao có thể xuống đất làm việc được. Làm gì có hài tử đọc sách nhà nào đi ra ruộng làm việc.

Triệu Từ im lặng đi đến chỗ trống bên cạnh, lội xuống nước bùn lạnh buốt: "Nương, trên sách nói, tay chân mà không chăm chỉ thì ngũ cốc không thể phân biệt được. Ta cũng không phải thường xuyên làm, vài ngày này giúp đỡ một chút, sau khi xong việc sẽ không ra khỏi cửa, chuyên tâm học bài. Nếu không ta ở trong nhà học bài cũng không yên lòng."

Nói xong hắn nhắc cái cuốc lên bắt đầu làm việc.

La Tổ cho rằng hắn không có nhiều khí lực, không nghĩ tới làm sống rất nghiêm túc. Động tác nhanh hơn so với nàng và Triệu mẫu.

Triệu mẫu thấy Triệu Từ không nghe lời, tức đỏ mặt, lại chỉ có thể trừng mắt. Nhìn một chốc, thấy nhi tử mình không có chỗ nào không thoải mái, lúc này mới thở dài, nhận mệnh bắt đầu làm việc.

La Tổ làm việc ở bên cạnh nhìn trộm Triệu Từ đang làm việc khí thế ngất trời một cái, thấy hắn bắt đầu chảy mồ hôi, vẻ mặt vẫn chuyên chú, không có đáng về muốn lùi bước chút nào, trong lòng cũng tin tưởng hơn vài phần.

Nếu Triệu Từ chỉ là một con mọt sách, mặc kệ sống chết của người nhà, nàng coi như muốn ôm bắp đùi hắn, trong lòng sẽ không tránh khỏi việc xem thường hắn.

Bây giờ nhìn lại, Triệu Từ không chỉ biết đọc sách, còn là người có lương tâm, có thể chịu được cực khổ. Người như vậy về sau làm quan, sẽ là một vị quan tốt vì dân vì chúng.

Chương 12

Triệu mẫu không nỡ để các con mình phải chịu vất vả. Đặc biệt là Triệu Từ bệnh nặng mới khỏi, hẳn còn là một người đọc sách, nên càng không muốn để hẳn ra ruộng làm việc.

Bà biết tính tình nhi tử bướng bỉnh, nếu trong nhà chỉ có bà với đại tức phụ hai nữ nhân làm việc, lão nhị nhất định phải ra ruộng làm việc, cho nên dứt khoát cần rằng, thương lượng với La Tổ mượn công nhân đến hỗ trợ.

La Tổ vốn cũng không vui ý xuống ruộng làm việc.

Mặc dù lúc trong nhà không có người, nữ nhân cũng có thể cần rằng chống lên ngưỡng cửa, nhưng làm ruộng là công việc cần dùng thể lực, nàng cũng không phải là người am hiểu chuyện này, không nhất thiết phải gồng mình chịu đựng. Cho nên sau khi Triệu mẫu chủ động đề cập chuyện mượn người, nàng lập tức đi tìm người quen trong thôn đến giúp đỡ.

La Tổ vừa thả ra tin tức muốn mượn công nhân, vài nhà quen biết có quan hệ tốt lục tục tìm tới cửa.

Lúc này kiếm chút tiền tiêu thật đúng là không dễ dàng. Bình thường muốn kiếm tiền, nam nhân nhà mình phải đi vào trong thành làm thuê, khuôn vác hàng hóa cho người ta, đường xa xa không nói, cơm còn không được ăn đủ no. Ở trong thôn làm việc lại khác, cho dù chủ nhà không bao cơm, còn có thể về nhà mình ăn.

Hơn nữa Triệu gia này cũng thả ra tin tức, tiền công một ngày là mười năm văn tiền, còn quản một bữa cơm trưa.

Chỉ cần là người có đầu óc đều biết chuyện này có lợi vô cùng. Lúc này có rất nhiều người bày tỏ nguyện ý giúp nhà La Tổ làm việc.

Nương tử Triệu nhị cũng tìm tới cửa.

Trong ngày thường Triệu nhị nương có quan hệ tốt với Triệu mẫu, hơn nữa đối với La Tổ cũng rất tốt, hôm qua bà đến nói cho nhi tử và nam nhân nhà bà đến đây làm việc, Triệu mẫu liền đáp ứng.

Nam nhân Triệu nhị nương Triệu Đại Mộc với hai đứa con trai Triệu Đại Hải, Triệu Tiểu Hải, đều là tráng lao động trong thôn, cho nên nhà họ có cuộc sống khá tốt. Bình thường cũng có lương thực dư. Lúc La Tổ trở về Triệu gia, đã đến nhà Triệu nhị nương mua lương thực.

Triệu Đại Hải và Triệu Tiểu Hải đều muốn tìm vợ, trong nhà chỗ dùng tiền nhiều, nên thấy có việc làm có thể kiếm tiền thì rất tích cực.

Hiện tại Triệu mẫu và La Tổ đồng ý mượn ba miệng ăn nhà bọn họ, Triệu nhị nương cảm kích vô cùng, tới lúc bắt đầu làm việc Triệu ngũ nương cũng chạy tới hỗ trợ.

"Hoa Nhị cô cũng muốn đến, ta thấy nàng bắt nam nhân nàng đến, nam nhân nàng không vui ý. Nói là lần trước cãi nhau với nhà các người."

Triệu nhị nương ngồi trong phòng bếp, vừa giúp đỡ nhặt rau, vừa trò chuyện việc nhà.

Thấy bên cạnh còn bày biện thịt heo, cảm thấy Triệu gia thật sự sống qua ngày tốt lắm. Mượn công nhân không nói, còn cam lòng cho họ ăn thịt.

Triệu mẫu ở bên cạnh cười nói: "Cũng là chính nàng còn mang thù, nhà chúng ta không phải là người nhỏ mọn như vậy. Họ hoa nàng là người không ra gì, còn nam nhân nàng là người thành thật, lại là một người trong tộc. Nếu hẳn tới, chúng ta sao có thể không cần?"

"Nàng chính là cái tính tình kia." Triệu nhị nương cười một cái, lại nói: "Bất quá cuộc sống nhà các người là càng ngày càng tốt. Cứ âm thầm như vậy thì tốt rồi."

Triệu nhị nương suy nghĩ lời này ở trong lòng nửa ngày mới mở miệng hỏi.

Đầu năm nay chuyện có thể kiếm được tiền, làm gì có ai không muốn học theo. Đương nhiên, bà đã nắm chắc thực hư chuyện này bảy tám phần, nên mới ở trước mặt Triệu mẫu hỏi ra. Nếu không nắm chắc, vậy thì vụng trộm nghe lén.

Triệu mẫu sững sờ một cái, theo bản năng nhìn La Tổ bên ngoài viện.

Nói thật lòng, chuyện nắm mèo, bà là không vui ý nói ra. Người đầu là ích kỷ, mặc dù bà cũng cảm tạ người trong thôn, nhưng nắm mèo là mạng sống, là vốn liếng hiện nay của nhà bà, nếu tiết lộ, nhà bà còn có thể kiếm tiền sao?

Nhưng nếu không nói, trong lòng lại cảm thấy hơi lúng túng.

Triệu nhị nương thấy Triệu mẫu không nói lời nào, trên mặt mang nét khó xử, cũng biết bà thật sự khó xử, không hỏi thêm nữa.

Làm xong thức ăn, La Tổ chuẩn bị đi ra ruộng gọi công nhân trở về ăn cơm. Triệu Từ từ trong phòng đi ra, hiện tại hắn đã không cần đi ra ruộng hỗ trợ, dứt khoát ở nhà học bài, chuẩn bị cho cuộc thi sang năm.

"Tẩu tử, để đệ đi cho, đệ ở trong nhà đã hơn nửa ngày, cũng nên ra ngoài đi lại."

La Tổ vẫn còn ở trong viện, nghe hắn nói lời này, cười nói: "Vậy đệ đi đi, ta đi lật lật vườn rau xanh."

Nói xong đi lấy công cụ, đi đến chỗ loại nắm mèo bên cạnh nhìn một chút.

Triệu Từ thấy nàng xoay người đi tìm lưỡi liềm, trong lòng nhất thời có chút phức tạp.

Trong thôn nữ nhân cần cù có không ít, nhưng không có ai chống lên toàn bộ gia đình như đại tẩu hắn vậy đâu, phải nói là có một không hai. Hơn nữa vừa gả đến nàng đã phải thủ tiết.

Chuyện này khiến trong lòng hắn vừa thấy hổ thẹn, vừa thấy kính phục nàng.

Đúng, là kính phục.

Dáng vẻ người làm sống ăn cơm không phải là rất đẹp mắt. Xen vào những người này đều là đại nam nhân trong thôn, La Tổ cũng không tiện ra ngoài chiêu đãi, nhờ Triệu nhị nương hỗ trợ bung thức ăn xới cơm, lại để cho Triệu Từ tùy tiện nói mấy câu khách sáo, mọi người bắt đầu lang thang hồ ýt ăn.

Miệng nam nhân Triệu nhị nương Triệu Đại Mộc dính đầy dầu vừa ăn vừa nói: "Ta làm công nhiều năm như vậy, kể cả trong nhà địa chủ đều không có cho công nhân ăn mỡ."

Triệu mẫu cười nói: "Ta lại không phải là địa chủ, không chú ý những thứ kia. Đầu là quê nhà hương thân, có thể đến giúp một tay, ta rất cảm kích, ở đâu còn có thể cho các người ăn không ngon. Như tức phụ ta nói, cho dù ta không ăn, cũng phải nấu ra để các người ăn no làm việc."

"Lời này nói rất đúng, người yên tâm, ta làm việc khẳng định ra sức. Vài mẫu kia xé chiều hôm nay liền làm bằng phẳng cho các người. Quay đầu lại có thể gieo mầm loại lúa." Nói chuyện là một người trung niên nam nhân thân hình cao lớn. Hắn hết sức hài lòng với thức ăn ở Triệu gia, tự nhủ phải ra sức hoàn thành công việc.

Những người khác cũng ríu rít phụ họa.

Mọi người ăn xong, liền đi ra ruộng làm việc. Triệu nhị nương thấy không còn chuyện gì nữa, cũng về nhà bận việc nhà mình.

Triệu mẫu cười ha hả đưa bà ta ra sân nhỏ, mới trở về nhà, thấy La Tổ đi thăm nắm mèo trồng bên trong vườn, vội vàng đóng cửa cổng, rồi đi vào bên trong vườn.

"Mới vừa có người muốn nhìn, ta không có cho xem đâu." Triệu mẫu thở dài.

"Nhìn cũng không có việc gì, bọn họ sẽ không biết đây là gì, cũng loại không được." La Tổ không lo lắng bị người nhìn lén. Cách trồng thứ này khá khoa học, trong đó tỷ lệ pha trộn cho cân đối cũng có chút nghiêm khắc, không có cách điều chế của nàng, sẽ loại không được nó.

Triệu mẫu nói: "Ta chính là rầu rĩ cái này. Hôm nay nhị nương hỏi ta tại sao nhà chúng ta bỗng chốc sống khá giả như vậy, lúc ấy ta nói không ra lời. Triệu gia thôn ta đều chung một lão tổ tông, trước kia mọi người cũng hay giúp đỡ chúng ta. Hiện tại chúng ta có biện pháp kiếm được tiền, ta không nói ra, cảm thấy áy náy với họ."

"Nương định mang theo mọi người cùng nhau phát tài?" La Tổ tò mò nhìn nàng. Xem ra nàng đã đánh giá thấp nhân dân lao động cổ đại chất phác vô tư.

"Ta cũng không muốn vậy, nhà ta vừa loại được nắm mèo, giờ mọi người đều loại, chẳng phải nhà ta sẽ không kiếm được nhiều tiền nữa?"

La Tổ nghe vậy, ngừng lại cái cuốc trong tay, cười nói: "Nương, ta nói một lời thật lòng. Cứ coi như là người cả thôn đều loại thứ này, ta cũng không lo lắng không kiếm được tiền. Nhưng hiện tại không nên vội vã. Một nhà phú, không bằng cả thôn giàu có, đạo lý này ta hiểu. Không nói Triệu gia thôn, về sau nhà mẹ đẻ ta La gia thôn bên cạnh kia, ta vẫn có thể bán được hàng. Dù gì hiện tại nhà ta vừa mới có cái ầm no, cũng không

nên ra tay giúp đỡ người ta đi loại cái này. Hơn nữa nếu mọi người thấy kiếm được tiền, dùng tất cả đất đai để loại cái này, chúng ta lại không tìm được người mua thích hợp, đó chính là hại người trong thôn. Cho nên ngài cũng không cần cấp. Chuyện này chúng ta từ từ sẽ tính. Đợi sau khi nhà chúng ta gieo lúa xuống điền lý, ta mới có công phu xử lý chuyện này."

Súng bắn chim đầu đàn, đạo lý này nàng cũng biết.

Nếu về sau Triệu gia ở dưới sự hướng dẫn nàng trở nên giàu có, những người khác trong thôn còn sống khổ ha ha, thì người tốt đến mấy cũng có lòng ghen tỵ. Điều này là chuyện hết sức bình thường. Vậy nên ở điều kiện cho phép, nàng thật sự cam tâm tình nguyện mang theo người trong thôn cùng nhau kiếm tiền.

Dù sao mọi người đều kiếm được tiền, đối với nàng mà nói chỉ có chỗ tốt không có chỗ xấu, có sao mà không làm.

Bất quá bây giờ nhà nàng mới được xem như ăn no mà thôi, đất đai còn chưa sửa sang lại xong, không có thời gian đưa tay giúp bọn họ. Bằng không nàng đã sớm tìm một cơ hội về nhà mẹ đẻ ở thôn bên một chuyến.

Mặc kệ nói như thế nào, La gia cũng là nhà mẹ đẻ của cái thân thể này. Mặc dù lúc trước họ đưa nàng đến Triệu gia bên này, nhưng nàng đã chiếm thân thể của khuê nữ người ta, nên có thể làm gì thì phải làm cái đó.

Bất quá những chuyện này cũng phải chờ đến khi ruộng lúa trong nhà sửa sang xong, mạ được cấy xuống ruộng nàng mới có công phu đi xử lý.

Có công nhân hỗ trợ, mới qua một ngày, tám mẫu ruộng lúa trong nhà trở thành một khối ruộng đất nghiêm chỉnh, bởi vì muốn cấy mạ, nên La Tổ để lại một góc nhỏ làm chỗ gieo mạ.

Sau khi làm xong ruộng lúa, La Tổ lại thuê công nhân thêm một ngày, ấn theo yêu cầu của nàng, đem phần đất gần bờ ruộng đào sâu hơn, đào khe rãnh ở trong bốn phía bờ ruộng, để sau này nuôi cá trong ruộng lúa.

Mặt ngoài đoàn người hăng say làm việc, trong lòng thì lảm bảm, lúa nước sản lượng không cao, không đáng phải kỳ công như vậy. Còn nữa, đào bờ ruộng sâu như vậy, không phải đến lúc đó sẽ không tiện chăm sóc sao.

Triệu Đại Mộc nói ra nghi vấn trong lòng, La Tổ chỉ nói muốn dưỡng ít cá. Đoàn người vừa nghe, đều cảm thấy không đáng tin, không đáng bỏ tiền ra thuê người. Lại thấy đáng vì La Tổ không muốn giải thích thêm, nên cũng không tiếp tục nhiều chuyện.

Ngược lại Triệu nhị nương là người có đầu óc, cảm thấy chuyện này có thể thành, nên đợi Triệu Đại Mộc bọn họ làm xong, sau khi về nhà, kéo hẳn thương lượm, đem ruộng lúa nhà mình bố trí giống ruộng nhà lão Triệu gia, dù sao sản lượng không cao, hơn nữa cũng chỉ dùng một chỗ lớn cỡ bàn tay, nếu là thành thì tốt. Không thành cũng không có gì thiệt thòi.

"Người xem đột nhiên trong nhà tẩu tử sống tốt lắm, chắc chắn có điều mờ ám. Hôm trước ta nhìn thấy trong vườn nhà họ hình như loại cái gì đó, cúi sát mặt xuống xem, vẫn không nhìn ra đang loại cái gì. Họ sống tốt như bây giờ, chắc chắn có quan hệ với cái này. Ta thấy La nha đầu là người có bản lĩnh, chúng ta thử làm một lần xem."

Mặc dù trong nhà Triệu Đại Mộc là chủ gia đình, nhưng bao năm nay đều do Triệu nhị nương một tay lo liệu trong nhà, hơn nữa còn sinh cho hẳn hai nhi tử thân cường thể kiện, nên có quyền phát biểu rất cao.

Nghe Triệu nhị nương nói như vậy, Triệu Đại Mộc chỉ do dự chỉ chốc lát, rồi gật đầu.

Mặc dù hẳn cũng biết chuyện này hoàn toàn là hồ nháo. Dù gì cũng chỉ là một mẫu ruộng lúa mà thôi, hồ nháo thì hồ nháo. Trong nhà cũng không thiếu chút lương thực này. Trái phải cuối cùng vẫn có thể thu chút lúa.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Hàn Túc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Bố trí xong ruộng đất, La Tổ bắt tay vào ủ thóc giống.

Lúc này việc trồng lúa nước còn chưa phổ biến, chất lượng mầm giống rất kém, sản lượng thì không cao. Còn chuyện tạt giao lúa nước thì càng đừng nghĩ.

Cũng may chuyên ngành trước kia của La Tổ chính là cái này. Cho nên nàng có thể dùng biện pháp nàng biết tiến hành tối ưu hóa hạt lúa giống. Mặc dù sản lượng lúa sinh ra trên một mẫu sẽ không cao bằng lúa nước được tạp giao. Nhưng một mẫu cũng có thể thu được bảy tám thạch lúa. So với hiện tại một mẫu một thạch lúa thì cao hơn rất nhiều lần.

Triệu mẫu nhìn đại tước phụ đem thóc giống mua về thả vào trong cái sọt, lại cho vài thứ thượng vàng hạ cám gì đó vào bên trong rồi trộn đều, hiểu kỳ hỏi: "Đại nha, người đang làm gì vậy? Đem thóc giống lẫn qua lẫn lại như vậy có thể bị hỏng hay không."

Nếu không phải La Tổ thật sự trông được năm mèo, bà sẽ không tin làm như vậy có thể trồng ra lúa.

"Nương, người cứ yên tâm đi, biện pháp này của ta rất hữu dụng đó nha."

Đem thóc giống trộn đều lên, để qua một buổi trưa, lúc xế chiều, bà tức hai người cùng nhau xuất môn đi vùng mằm mống.

Lúc này người ta không có cấy mạ như ở đời sau, họ rắc hạt thóc trực tiếp xuống ruộng, lúa mọc ra bao nhiêu thì thu bấy nhiêu. Phương pháp gieo trồng không khoa học như vậy, làm cho tỉ lệ lúa sống sót rất thấp.

La Tổ dùng phương pháp cấy mạ ở đời sau, nàng vùng mằm lúa xuống mảnh đất nhỏ hôm trước đã vây lại để gieo mạ, đợi qua một hai tháng mới tiến hành cấy mạ.

"Làm như vậy có được không, một khối đất nhỏ như này, lúa sao có thể lớn lên? Ruộng lúa nhà ta rộng lớn như vậy, người lại không loại đồ, loại ở chỗ nhỏ này làm gì?"

Triệu mẫu càng nhìn càng thấy hồ đồ.

Sau khi La Tổ vùng mạ xong, cười nói: "Nương, người cứ yên tâm đi, chờ qua hơn một tháng, người sẽ biết, biện pháp này tốt thế nào. Đi, về nhà hái năm mèo thôi, chúng ta còn phải mang lên trần trên bán."

Nhắc tới năm mèo, tâm tư Triệu mẫu lại bay bổng, bất chấp đại tước phụ có phải làm việc hồ nháo hay không.

Bà tức hai người mới vừa vào sân nhỏ, Triệu nhị nương tìm đến.

Triệu nhị nương vừa trông thấy Triệu mẫu và La Tổ ra cửa, định đi theo nhìn xem họ loại lúa như thế nào, lại nghĩ đi theo phía sau người ta xem trộm là không tốt. Cho nên dứt khoát ở nhà chờ hai người trở về, chuẩn bị quang minh chính đại hỏi một chút xem.

Nghe Triệu nhị nương nói ra ý định, La Tổ cười nói: "Nhị nương, ngài không nói sớm, ta vừa ủ thóc giống xong. Đây cũng không phải là bí mật gì, chỉ cần ngài muốn loại, ta sẽ chỉ dạy. Bất quá đều dùng một phương pháp giống nhau, chúng nó trưởng thành ra sao, ta cũng không dám bảo đảm."

Triệu nhị nương nghe vậy vui mừng, vội vàng khoát tay: "Ta cũng chỉ là trông thử xem sao, trái phải có một mẫu đất mà thôi. Nếu hiện tại người rảnh rỗi, ta lập tức mang thóc giống của nhà ta tới, người cần làm thế nào thì làm thế nấy. Sau khi ủ xong, ta sẽ bảo Đại Mộc thúc đi gieo giống."

"Được, ta chờ." La Tổ sáng khoái đáp.

Biện pháp loại lúa này, nàng rất sẵn lòng nói ra. Hiện tại sở dĩ không lan truyền, là bởi vì nhà nàng còn chưa có loại ra, chắc chắn người ta sẽ không tin tưởng, đến lúc đó không chừng còn bị người ta nói xấu. Cho nên đợi sang năm lúa mọc ra, rồi nói sau cũng không muộn. Hiện tại Triệu nhị nương nói muốn cùng làm thử xem, nàng tự nhiên là hoan nghênh.

Triệu nhị nương là người thuộc phái hành động, ngay lập tức đem thóc giống mang tới. Nhìn La Tổ trộn lẫn các loại bột gì đó vào bên trong, cảm thấy kỳ quái, lại không dám hỏi nhiều. Chờ La Tổ ủ xong rồi, mới mơ mơ màng màng bê sọt thóc chuẩn bị đi điền lý vùng xuống.

La Tổ vội vàng đuổi theo: "Nhị thẩm, người đừng vội vùng toàn bộ nó xuống điền lý, trước tiên người ngăn ra một khối đất riêng, một khối nhỏ thôi, rắc hạt lúa giống xuống đó, chờ chúng mọc ra, ta sẽ dạy người cách loại."

"Còn có nhiều chuyện như vậy, thật đúng là cầu kỳ đâu." Triệu nhị nương cười hì hì nói.

"Mãi đao sắc mới đốn được nhiều củi, phiền toái một chút, nhưng thu được nhiều lương thực a."

"Được, vậy ta liền nghe người, thử làm một lần." Triệu nhị nương cười rồi đi. Bà là người quyết đoán, nếu đã quyết định học theo Triệu gia loại lúa nước, tất nhiên tất cả đều học. Đỡ phải làm không đúng chỗ nào, về sau cái gì cũng đều không có.

Hơn nữa nếu thật sự có hiệu quả, năm sau bản thân bà cũng biết loại ra sao.

Đợi Triệu nhị nương đi khỏi, La Tổ và Triệu mẫu đi xem năm mèo.

Năm mèo trong vườn đã trưởng thành. Nếu bây giờ hái xuống, cũng phải được chừng trăm cân. Triệu mẫu vui rạo rục nói: "Ta đi hái chúng nó xuống đây."

La Tổ nhìn sắc trời một chút, trong lòng âm thầm tính toán, lúc này mà đi thị trấn, khi về chỉ sợ trời sẽ tối muộn. Hai nữ nhân đi đường ban đêm rất không an toàn, nàng dứt khoát nói: "Nương, hiện tại hái chúng nó xuống, thì không mới mẻ, khẳng định ngày mai sẽ thiếu mất mấy cân. Sáng mai chúng ta dậy sớm đi hái, rồi vội vàng mang đến thị trấn bán, còn có thể được thêm ít bạc."

"Ai da, vẫn là người khôn khéo." Triệu mẫu vỗ tay một cái, mặt mũi tràn đầy vui vẻ. Bà càng ngày càng thấy hài lòng về người con dâu này. Tính tình tốt, còn biết sống qua ngày.

Chỉ là đáng thương lão đại không có phúc phận này.

Triệu mẫu âm thầm thở dài.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, bà tức hai người làm xong thức ăn, để hai cái tiểu ở nhà ăn cơm, thuận tiện lưu lại cho Triệu Từ một phần đặt ở trong nồi, chuẩn bị động thân.

Mới ra sân nhỏ, Triệu Từ từ trong phòng đi ra, sau lưng còn đeo một cái cái sọt.

Thấy trong tay hai người mang gì đó, vội vàng bước đến, cầm lấy "Nương, đại tẩu, ta cũng đang chuẩn bị đi trấn trên."

Triệu Từ nhàn nhạt cười, phảng phất có một cổ khí chất của thư sinh.

Triệu mẫu kinh ngạc nói: "Người không phải muốn ôn thư sao, chẳng mấy nữa sẽ có cuộc thi, người phải chăm chỉ đọc sách."

"Vô sự, ta đi tiệm sách trên trấn xem sách." Hần vừa nói xong, vừa cất bước đi về phía trước, không cho Triệu mẫu có cơ hội khuyên bảo.

La Tổ thấy thế, cười thầm trong lòng, con một sách này khá là đáng yêu, nghe thấy nàng cùng bà muốn đi ra ngoài, liền có quyết định này, lại không ở trước mặt hai người họ nói ra. Đợi tới trước khi họ rời khỏi nhà mới đi ra.

Nhìn dáng vẻ Triệu mẫu bên cạnh khí chụp bắp đùi, khoe miệng La Tổ nhìn không được vênh lên.

Hiện tại đang là thời kỳ gieo giống, người trong thôn đều rất bận, cũng không có người đi huyện thành. Triệu mẫu dứt khoát móc tiền túi thuê xe bò trong thôn, chở mình người nhà bọn họ đi trấn trên. Không có cách nào, nhi tử là người đọc sách, bà không bỏ được nhi tử đi một quãng đường xa như vậy. Hơn nữa nắm mèo lần này cũng rất nhiều, mang đến trên trấn quả thực rất mất sức.

Bà chỉ có chút đau lòng tiền xe này.

Nói đến chuyện này, trước kia bọn họ chưa lần nào bao hể một chuyến xe xa xỉ như vậy.

La Tổ cảm thấy như vậy rất tốt, mặc dù hoa vài văn tiền, nhưng được cái dễ chịu. Nếu trên xe chở nhiều người, nhất định sẽ có người hỏi bọn họ đựng gì trong túi xách thế.

Một đường đến thị trấn, Triệu Từ đều yên lặng ngồi đọc sách.

La Tổ nhích tới gần nhìn qua, phát hiện trên sách là chữ phồn thể, mấy chữ cơ bản này nàng đều biết. Vẫn là cảm tạ trước kia nàng thích đọc tiểu thuyết Đài Loan, hơn nữa còn đọc không ít nguyên bản, cho nên đọc chữ phồn thể như chữ giản thể.

Có lẽ do ánh mắt nàng quá nghiêm túc, Triệu Từ cảm thấy có chút mất tự nhiên, quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy tẩu tử nhà mình đang nhìn say mê.

Trong mắt hắn hiện lên một tia kinh ngạc, chỉ thấy bên trong mâu tử màu đen khẽ động, sắc mặt như thường nói: "Đại tẩu muốn nhìn?"

La Tổ vô thức nói: "Không nghĩ tới người thế nhưng còn xem mấy loại sách du ký, ta còn tưởng rằng người chỉ xem sách thánh hiền thôi."

Nghe được câu trả lời của nàng, hai mắt Triệu Từ lóe lóe, lại tựa hồ có chút ít kinh ngạc và hoài nghi, không đáp hồi ngược lại: "Không nghĩ tới đại tẩu thế nhưng biết chữ."

"..." Trong lòng La Tổ căng thẳng, thầm mừng mình nhanh mồm nhanh miệng. Nàng vội vàng nói: "Trong thôn chúng ta cũng có người đọc sách, ta ngẫu nhiên đi theo học mấy chữ, cũng không biết bao nhiêu."

Mặc dù đã giải thích, bất quá chính La Tổ cũng không tin tưởng lời giải thích này lắm, lại càng không trông mong có thể qua mặt được Triệu Từ.

Dù sao trước kia là thời điểm rối loạn, nàng là một nha đầu, được ăn no mặc ấm đã là rất khó, chớ nói chi là biết chữ.

Triệu mẫu cũng bu lại, mặt mũi tràn đầy vui vẻ nói: "Đại nha, người biết chữ? Khó trách người thông minh như vậy, hóa ra là biết chữ a. Chao ôi, người đọc sách chính là thông minh hơn so với người khác."

Trong lòng La Tổ có chút khản trương cười cười.

Lo lắng Triệu Từ sẽ hỏi tiếp, cũng may Triệu Từ chỉ là cười một cái, lại cúi đầu đọc sách. Bất quá sách trong tay lại nghiêng về La Tổ một chút, làm cho nàng dễ nhìn thấy hơn.

La Tổ ở đâu còn dám nhìn, vội vàng đem ánh mắt nhìn bên cạnh. Trong lòng cầu nguyện tiểu thúc nhất định là con một sách, ngàn vạn lần đừng quá tinh minh. Nàng không muốn bị người khác cho là yêu quái thiêu chết a.

Cũng không phải là lần đầu tiên bán nắm mèo, quen cửa quen nẻo, sau khi xuống xe bò, Triệu mẫu trả tiền, ba người cùng nhau cổng nắm mèo đi đến hiệu thuốc.

Tiểu hỏa kế nhìn họ quen mắt, thấy bọn họ đi vào tiệm, chạy nhanh tới giúp một tay: "Lần này sao có nhiều như vậy a?"

Tiểu hỏa kế giật mình nhìn nắm mèo.

Trước kia họ cũng tới bán qua mấy lần, có lần là vài chục cân, lần là mười mấy cân, không có khoa trương như lần này.

Này vừa nhìn, cũng phải tầm một trăm cân đi.

La Tổ cười nói: "Vận khí tốt, hái được nhiều."

"Người có thể làm nhiều thuốc hơn."

"Này cũng quá nhiều, làm thuốc cũng dùng không hết. Ta phải đi hỏi đại phu một chút đã." Tiểu hỏa kế nói xong đi ra phía sau tìm đại phu.

Triệu mẫu có chút lo lắng: "Có phải họ ngại nhiều hay không, không cần nắm mèo của chúng ta a?"

"Không có việc gì." La Tổ trấn định lắc đầu. Nếu thật sự là ngại nhiều, nàng còn có thể cầm đi bán cho tiệm khác, chỉ là không được nhiều tiền như vậy mà thôi. Bất quá về sau nếu đem phương pháp trồng trọt nắm mèo mở rộng, giá tiền sẽ thấp hơn. Mặc dù thấy tiếc, nàng cũng không lo lắng lắm.

Sau một lúc lâu, tiểu hỏa kế đi ra cùng với đại phu.

Lão đại phu họ Bạch, là người thành thật. Lúc trước thông qua đầu cơ trục lợi nắm mèo, đã lợi nhuận một khoản, thấy La Tổ bọn họ đến, cười nói: "Nghe Điền Thất nói lần này các người mang đến rất nhiều nắm mèo?"

Điền Thất chính là tiểu hỏa kế của tiệm này.

La Tổ nhẹ nhàng gật đầu, chỉ túi to nói: "Xem chừng có hơn chín mươi cân đâu, vừa rồi tiểu hỏa kế nói ngại nhiều."

Vừa nghe □□ có gần trăm cân, đại phu cũng có chút phạm sầu. Không nói những thứ khác, đường đi của hắn cũng không phải rất rộng, có thể ăn một chút nắm mèo, nhưng là làm thuốc xác thực không dùng được nhiều như vậy, để ở trong tiệm không mà không bán được, thì rất thua thiệt.

"Thật đúng là có chút nhiều." Hắn sờ sờ chòm râu bạc phơ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hàn Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Tục ngữ nói, vật hi vì quý.

La Tổ tuyệt không lo lắng nắm mèo nhà mình bán không được. Về sau nàng còn định đem phương pháp trồng nắm mèo truyền đi đâu, nếu chút nắm mèo này nhà nàng không tìm được nguồn tiêu thụ, đây không phải là lãng phí sao?

Nàng cười cười: "Bạch đại phu, kỳ thật nắm mèo lần này có hơi nhiều, nhưng là lấy danh tiếng tiệm thuốc và mối quan hệ của ngài, muốn tìm được người mua cũng không khó đâu. Bạch đại phu sao không suy tính một chút, tìm một con đường chuyên môn bán nắm mèo. Bạch đại phu ngài y thuật cao siêu, chắc hẳn biết rõ chỗ tốt của nắm mèo."

Bạch đại phu kỳ thật có chút động tâm. Gần đây hắn bán thuốc cho các tiệm thuốc khác, đầu cơ trục lợi nắm mèo, xác thực kiếm được một khoản.

Bắt quả đúng trong phương thuốc, xác thực không dùng được quá nhiều.

Liên tính lần này thu lấy, lần sau nếu bọn họ lại mang đến nhiều như vậy, hắn chỉ có thể bắt lực. Cho nên hắn định làm đáng một chút, để người nhà này biết khó mà lui.

"Lời này của người cũng có lý, bắt quả chúng ta dùng được xác thực không dùng được nhiều như vậy."

"Vậy nếu như làm được thiện thì sao?"

"Được thiện?" Bạch đại phu vuốt vuốt chòm râu, mắt sáng rực lên.

La Tổ cười nói: "Hắc nắm mèo này cũng không phải là dược liệu thường dùng, nhưng cũng có chỗ tốt. Thứ này không những có thể làm dược, còn có thể làm thức ăn ăn. Có vài chứng bệnh phối hợp điều trị với dược thiện này rất khả quan. Hơn nữa nếu dùng nắm mèo ăn thay rau xanh, hương vị cũng hết sức hảo. Làm rau trộn hay đem xào lên đều được. Bạch đại phu ngài y thuật hảo, biết không ít đại gia đình, này nguồn tiêu thụ cũng không buồn a. Không dùng lại huyện thành này của chúng ta, còn rất nhiều thị trấn khác có không ít đại gia đình, nếu bọn họ biết nắm mèo có thể điều trị một vài chứng bệnh, còn lo lắng bán không được sao?"

Các đại gia đình đều vô cùng chịu bỏ tiền cho việc ăn mặc.

Tâm tư Bạch đại phu cũng nóng lên theo.

"Vậy thì mời tiểu nương tử làm một món để chúng ta nếm thử xem."

Trong phòng đột nhiên đi ra một phụ nhân trung niên.

Khuôn mặt hơi tròn, mặc một thân áo dài thêu hoa màu tối, trông có vài phần phúc hậu, cũng lộ ra vài phần khôn khéo.

"Đây là sư mẫu chúng ta." Tiểu hỏa kế cười hô một tiếng.

Hóa ra là nữ chủ nhân của tiệm này.

La Tổ thấy thế, lập tức ý thức được, Bạch đại phu này xem chừng là người bị vợ quản chặt, chuyện buôn bán có lẽ phải xem ý Bạch phu nhân.

Bạch phu nhân đan hai bàn tay mềm mại vào nhau, vẻ mặt khôn khéo nói: "Nhà chúng ta mở tiệm thuốc, biết rõ thứ này là hảo dược. Bắt quả làm thành món ăn gì đó thật đúng là chưa từng ăn qua. Người làm một món cho chúng ta ăn thử, nếu hương vị quả thật không tệ, chúng ta sẽ nghĩ đến chuyện này."

"Phu nhân." Bạch đại phu còn có chút do dự. Hắn mặc dù cũng muốn kiếm tiền, nhưng để làm theo biện pháp tiểu nương tử này nói, còn phải lập ra một kế hoạch tỉ mỉ. Hắn xưa nay là người hơi lười nhác, không muốn ôm nhiều việc vào người.

Hai mắt Bạch phu nhân híp lại: "Nếu dược thiện nấu thành, ta tự mình đi làm."

Nghe lão nương tử nói như vậy, Bạch đại phu không nói gì nữa.

Dù sao không cần hắn quan tâm là được.

La Tổ thấy phu thê hai người Bạch gia bàn luận, cũng không ngưng ngừng, đề nghị mượn dùng phòng bếp của tiệm thuốc một lát, mang nắm mèo đi vào phòng bếp.

Lúc này thời tiết vẫn hơi lạnh, cho nên La Tổ không làm món rau trộn, chỉ dùng ớt khô đến xào. Loại món ăn gia đình này, một chút khó khăn cũng không có, so với đậu hủ Ma Bà còn dễ làm hơn.

Một khắc sau, một mâm thức ăn được bưng ra.

Bạch phu nhân và Bạch đại phu đều nếm vài ngụm.

"Có chút dai giòn, hương vị không tồi. Người một cái nông thôn tiểu nương tử, làm chỉ là món ăn gia đình, mà có hương vị không tồi. Nếu để đầu bếp trong đại gia đình đi làm, thì hương vị sẽ càng ngon hơn."

Bạch phu nhân có chút so đo.

La Tổ cũng biết tay nghề của nàng không được tính là kinh thiên động địa khóc quỷ thần sầu, nàng chỉ cười nói: "Phu nhân nói rất đúng, chỉ cần có nguyên liệu, bọn học có thể làm ra mười tám món ăn có vị khác nhau. Nói gì thì nói, nắm mèo xác thực là đồ tốt. Nếu bị nóng trong người, ăn thứ này vào là đỡ ngay."

Bạch phu nhân gật gù đầu, lại nói: "Nói là như vậy nói, bắt quá nếu là thật sự mở ra con đường này, tiệm thuốc chúng ta có thể cung ứng bao nhiêu? Nếu là ít, thứ này ai cũng biết giá tiền, không thể nâng giá, hàng ít lãi ít, nhưng là kiếm không được bao nhiêu."

"Phu nhân yên tâm, nếu chuyện này thành, số nắm mèo cung ứng khẳng định có không phải ít."

Bạch phu nhân nghe vậy, ánh mắt sáng lên: "Chẳng lẽ là các người tìm được một nơi có rất nhiều nắm mèo này?" Nếu có nơi như vậy, đến lúc đó bà cho người làm đi hái, có thể tiết kiệm một khoản tiền mua nắm mèo.

Nhìn thần sắc của Bạch phu nhân, trong lòng La Tổ cũng đoán được ý tưởng của bà ta, cười nói: "Phu nhân, việc buôn bán đều phải chú ý hòa khí sinh tài. Có bạc thì cùng nhau kiếm, nhà chúng ta cũng không phải là chuyên làm việc buôn bán, chỉ là hái lấy chút nắm mèo mang đi đổi bạc, xem như hai bên cùng có lợi. Nếu phu nhân khẳng khái muốn chặn lại con đường này, chúng ta cũng không bắt ép phu nhân, chúng ta sẽ đi tìm nhà khác."

Nghe ra trong lời nói La Tổ có ý uy hiếp, trong lòng Bạch phu nhân có chút do dự, bắt quá càng thêm coi trọng nông thôn tiểu phụ nhân nhìn qua tuổi không lớn lắm trước mắt này.

Không nghĩ tới tiểu nương tử này lại là một người khôn khéo, nói chuyện, làm việc thật sự một giọt nước cũng không lọt.

Mặc dù vừa rồi bà ta xác thực có khởi tâm, bắt quá bị tiểu nương tử này nói ra, ngược lại cũng cảm thấy không thể tham lam quá. Đến lúc đó bà ta tính tìm người đi hái lấy, tiểu nương tử này cũng nói cho người khác biết, nhiều người đến đoạt, nhà mình không đoạt được vậy sẽ thành công đã trảng.

Nghĩ như vậy, trên mặt bà ta nở ra nụ cười: "Người yên tâm, ta cũng không thiếu ít bạc này, tất nhiên không đi chặn đường tài lộ của người. Nếu hôm nay đã nói tốt lắm, chuyện làm ăn này ta với người ấn định. Bắt quá người cũng phải đáp ứng ta. Sau này chỉ có thể bán nắm mèo cho một mình nhà ta, dù là một lạng cũng không được bán cho nhà khác."

Điều này chính là hợp ý La Tổ. Có một đồng bọn hợp tác lâu dài, tốt hơn nhiều so với việc thay đổi thất thường đi tìm người mua.

Nàng cũng không phải muốn làm người làm ăn buôn bán, cũng không có cái tâm tư này.

Lúc này cười nói: "Tất nhiên rồi, nếu phu nhân cảm thấy không thỏa đáng, chúng ta có thể lập cái khế ước thu mua. Phu nhân bảo đảm đúng thời hạn thu mua nắm mèo nhà chúng ta, chúng ta cũng bảo đảm bán toàn bộ cho nhà phu nhân."

Bạch phu nhân nghe vậy lại đánh giá nàng một phen, cười nói: "Người tiểu nương tử này, nếu là sinh ở gia đình thương nhân, chỉ sợ sau này không chừng phú giáp thiên hạ đâu."

"Phu nhân chê cười, nhà ta chỉ là một hộ nông gia mà thôi, hiện thời cũng không làm buôn bán, chỉ là có một chút dã vật hương dã nên mang đi đổi chút bạc trở về trợ cấp gia đình mà thôi."

Đúng là một giọt nước không lọt.

Bạch phu nhân cười cười, phân phó tiểu hỏa kế đi chuẩn bị giấy bút.

Triệu mẫu nhìn đại tức phụ cùng Bạch phu nhân người tới ta đi nói chuyện một hồi, lập tức có chút hồ đồ. Họ đang nói cái gì a, sao bà nghe không hiểu.

Quay đầu lại nhìn nhìn nhị nữ tử im lặng đứng bên cạnh, chỉ thấy hần như có điều suy nghĩ, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Đi ra một chuyến không chỉ đem nắm mèo bán đi đổi một khoản tiền lớn, còn có tìm được nguồn tiêu thụ lâu dài, trong lòng La Tổ cảm thấy sung sướng vô cùng.

Hiện thời sân nhỏ trong nhà chỉ sợ không đủ đáp ứng nhu cầu. Nàng cần loại nhiều thêm một chút. Nhà nàng bên này tạm thời không tìm được địa phương, có thể về nhà mẹ đẻ bên cạnh đi, để La gia cũng loại nắm mèo, đến lúc đó cũng cải thiện được hoàn cảnh trong nhà.

Cầm tiền, La Tổ với Triệu mẫu cùng đi mua một chút đồ dùng hàng ngày. Triệu Từ trực tiếp đi thư quán thị trấn.

La Tổ cảm thấy khả năng chính mình đa tâm, nàng cảm thấy sau khi ra y quán, ánh mắt Triệu Từ nhìn nàng có chút kỳ quái, tựa hồ có chút nghi hoặc, nhưng lại hiểu rõ cái gì, làm toàn thân nàng nổi da gà.

"Triệu tú tài đến a."

Chường quỹ thư quán nhìn thấy Triệu Từ đế, vội vàng lên tiếng chào hỏi.

Đầu năm nay người đọc sách đều là bảo vật, tú tài lại là người được coi trọng, khách khí một chút lúc nào cũng đem lại chỗ tốt.

Triệu Từ lộ ra dáng vẻ tươi cười không chê vào đâu được. Làm cho người ta thấy không khỏi có vài phần thân cận. Tươi cười trên mặt chường quỹ càng sâu: "Hào mấy ngày không gặp, có phải ở trong nhà ôn sách hay không."

Triệu Từ cười nói: "Vài ngày trước tại hạ sinh bệnh, hiện giờ đã tốt hơn." Nhớ tới những ngày trước bệnh nằm ở giường, thậm chí chưa tâm tư tìm chết, hẳn cảm thấy chuyện đó dường như đã qua mấy đời.

"Hừm, hóa ra là có chuyện như vậy. Ta lại là không nghe thấy tin tức, bằng không đã đi thăm ngài."

"Lý chường quỹ khách khí." Triệu Từ ôn hòa cười cười: "Hôm nay đến cũng là muốn hỏi thăm một chút, trong thư quán có cần người chép sách."

"Cần cần." Lý chường quỹ vội vàng nói.

"Cũng chỉ có sách do tú tài chép mới tinh tế, số sách lúc trước đều bán hảo. Ta cũng đang ngóng trông đâu. Vừa vặn có một bộ sách công tử nhà huyện thừa đại nhân cần dùng, chuẩn bị tham gia khoa cử. Ta còn không biết tìm ai chép đâu."

Hiện thời thế cuộc mới được an bình, thiếu người đọc sách. Triều đình lại mở ân khoa, ai ai cũng ngóng trông có thể làm rạng rỡ tổ tông. Nay thư cũng là cung không đủ cầu. Đáng tiếc người đọc sách đều thanh cao, người nguyện ý thay người chép sách không nhiều lắm.

Triệu Từ lộ ra cảm kích tươi cười: "Đa tạ Lý chường quỹ chiếu cố. Ta sẽ nhanh chóng hoàn thành."

Thừa dịp thời gian đợi Lý chường quỹ đi lấy thư, Triệu Từ đi tới giá sách nhìn nhìn, tìm được một quyển sách kể về những chuyện lạ quái xảy ra trong nhân gian, hẳn cần thận mớ ra.

Một lát sau, thần sắc trên mặt hẳn có chút nghiêm túc, cuối cùng thở dài.

"Chính là những sách này." Lý chường quỹ chào hỏi một tiếng.

Triệu Từ đặt sách lại trên ngăn tủ, vội vàng đi qua.

Sau khi Triệu Từ rời đi, lúc tiểu hỏa kế tiệm sách đi tuần tra, phát hiện thư không được đặt chỉnh tề, đưa tay lấy xuống sửa sang lại sửa sang lại, thì thấy là một bản thần thoại dân gian. Nhìn xung quanh không thấy có người nào, bèn mở ra nhìn.

Nhìn một chút, dần dần nhập thần.

Một lát sau, Lý chường quỹ hét to vài tiếng không thấy có người ứng, nghiêm mặt đi tìm người, thấy tiểu hỏa kế đang mê mẩn đọc sách, đi tới chụp một bản tay xuống đầu của hắn: "Trong lúc làm việc mà dám trộm lười?"

Tiểu hỏa kế vội vàng sờ sờ đầu, đặt sách đến trên giá hàng, cười nói, "Đại chường quỹ, trong sách này viết, nói có người tuổi thọ chưa hết bị Diêm vương đưa trở về. Ngài nói này trên đời thực sự có địa phủ không? Người này đi địa phủ còn có thể trở về?"

Lý chường quỹ nhìn hắn như nhìn kẻ ngốc: "Muốn biết a, chính mình đi đụng đầu chết sẽ biết."

Tiểu hỏa kế sờ sờ đầu, thấy chường quỹ tức giận, vội vàng cười hì hì đi làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hàn Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Nấm mèo đã có đường giẫy tiêu thụ, bây giờ La Tổ mới dám buông tay buông chân đi làm. Nhóm nấm mèo thứ hai trong nhà đã mọc lên, nàng chuẩn bị mở rộng vườn rau xanh trong sân.

Triệu mẫu có chút lo lắng: "Có thể bị người nhìn thấy hay không."

"Chúng ta không cần lo lắng chuyện này, trước cứ mở rộng đất để trồng nấm mèo. Nếu có người đến nhìn, ta đã có an bài."

Hiện tại nấm mèo đã có chỗ tiêu thụ, đương nhiên bán được nhiều thì có lợi nhuận nhiều.

Nếu người trong thôn có ý muốn loại nấm mèo, nàng cũng có thể dạy bọn họ loại, nhưng trước tiên phải lập ra cái khế ước, sau này bọn họ loại ra nấm mèo, đều phải bán cho nàng.

Ít lãi tiêu thụ mạnh, cũng có thể kiếm không ít.

Đương nhiên, chuyện này phải làm cho người trong thôn tìm đến nàng, chứ không phải nàng đi tìm người khác, bằng không lúc nói những điều kiện này sẽ không dễ dàng.

Thừa dịp Triệu mẫu lo mở rộng vườn rau xanh, La Tổ xin phép về nhà mẹ đẻ một chuyến.

Đến Triệu gia thời gian dài như vậy, cho tới bây giờ nàng còn chưa có trở lại nhà mẹ đẻ, cũng không biết La gia ra sao rồi.

Nàng biết La gia thôn cũng là thôn khốn cùng, La gia lại là nghèo lèng keng vang lên. Trước đó lo lắng người La gia phát hiện mình có điểm bất thường, sẽ mang đến phiền toái. Hơn nữa Triệu gia bên này cũng là rối loạn, nên mấy ngày này không có đi trở về.

Hiện giờ Triệu gia bên này đều sắp xếp xong xuôi, nàng cũng không thể lại trốn tránh.

Được mệnh khuê nữ nhà người ta, nên hoàn lại thì phải hảo hảo hoàn lại.

Triệu mẫu nghe nói đại tức phụ muốn về nhà mẹ đẻ, cũng không phản cảm giống trước, ngược lại giúp nàng thu xếp đồ đạc mang về, "Mang thêm một chút lương thực trở về. Đầu năm nay cái gì cũng không đẹp mắt bằng lương thực."

Bà nói, lại đi vào trong bếp lấy thịt khô ra.

La Tổ khách khí một cái rồi nhận lấy: "Còn là nương nghĩ chu đáo đâu."

"Cái gì chu đáo, nhà ta không phải đều dựa vào người mới có những thứ này? Ta cũng không phải là người vong ân phụ nghĩa, người đối tốt với Triệu gia chúng ta, trong lòng ta đều ghi nhớ cả."

Mặt La Tổ đỏ lên: "Đều nhờ phúc phận của nương."

Tức phụ về nhà, tất nhiên không thể để nàng một người đơn độc lên đường. Bình thường đều là cùng nam nhân nhà mình trở về. Bất quá Triệu Thành đã mất, chuyện này chỉ có thể rơi vào trên người Triệu Từ.

Về nhà mẹ đẻ cùng tiểu thúc, rất dễ bị soi mói, La Tổ chủ động gọi Triệu Lâm đi cùng.

Làm vậy, người khác sẽ không có gì để bắt quai.

Triệu gia thôn và La gia thôn vẫn còn có chút khoảng cách, Triệu mẫu với Triệu nhị nương lên tiếng chào, buộc con bò già vào xe giúp họ, để Triệu Từ đánh xe bò đưa La Tổ về nhà mẹ đẻ.

Dọc theo đường đi, Triệu Từ đều không lên tiếng, chỉ chăm chú nghiêm túc quăng roi đánh xe.

La Tổ không nghĩ tới tài tiểu thúc không chỉ biết dùng bút lông viết chữ, ngay cả tay nghề đánh xe cũng không kém. Phá phá xe bò chạy bằng băng trên đường.

"Nhị ca rất có bản lĩnh, còn có thể cưỡi ngựa đấy." Triệu Lâm ngồi cạnh vừa cắn hạt dẻ, vừa nói.

Hắn khó có cơ hội được đi thăm thân thích một chuyến, trong lòng rất là hưng phấn.

La Tổ nghe vậy, kỳ quái nói: "Ta đến đây lâu như vậy, đâu có thấy trong thôn có con ngựa nào." Không dừng lại trong thôn, ngay cả thị trấn đều không có mấy thớt ngựa. Trung Nguyên nội loạn thời gian dài, tiêu hao quá lớn, ngựa sử dụng trong chiến tranh bị hao tổn lớn nhất. Nghe nói hiện tại có nhiều chỗ quan đều là ngồi xe lừa. Làm nàng thật tò mò không biết Triệu Từ học cưỡi ngựa lúc nào.

"Đệ nói là sự thật, Nhị ca thực sự biết cưỡi ngựa. Trước kia đại ca đưa cô tới chuồng ngựa, Nhị ca cũng đi theo. Chủ nhân chuồng ngựa tổ chức cuộc thi thuần mã, nói sẽ ban tiền thưởng, Nhị ca giành được giải nhất."

Triệu Lâm kích động nói, rồi hướng Triệu Từ nói: "Có phải hay không a, Nhị ca?"

Triệu Từ quay đầu lại nhẹ nhàng cười cười "Đó là do đại ca thuận."

"Đại ca nói là huynh thuận, huynh ấy nói huynh nói chuyện với con ngựa, con ngựa liền nghe lời huynh nói trở nên ôn thuận." Triệu Lâm nói ra chân tướng.

Triệu Từ không có phản bác, chỉ lo đánh xe.

La Tổ nhú mày, thầm nói tiểu thúc của nàng không phải là người đơn giản.

Ba người ngồi xe bò mới vừa vào La gia thôn, bị người trong thôn nhìn chăm chăm.

Dù sao ở Triệu gia đã xảy ra quá nhiều chuyện, nên có chút tiếng tăm. Mà La Đại Nha bị đung bẻ đầu, còn bị cha nàng đưa về nhà chồng, chuyện này ở trong thôn ai cũng biết.

Người La gia thấy có người đưa La Đại Nha về trong thôn, liền rối rít đoán có phải La Đại Nha bị đuổi về hay không.

Chẳng lẽ lần này Triệu gia thực sự muốn hưu La Đại Nha?

Những người này ôm tâm tư xem náo nhiệt đoán.

Có mấy hài tử vừa đuổi theo phía sau xe bò vừa cười thét to. Đệ đệ La Đại Nha La Tiểu Hổ nghe tin tức từ tiểu đồng bọn, co chân một đường chạy nhanh tới, leo lên trên xe bò, "Tỷ, người đã trở về."

Nhìn La Tiểu Hổ nhỏ gầy, mũi La Tổ đau xót, đây là tình cảm trong trí nhớ La Đại Nha. Nàng cười sò sò đầu La Tiểu Hổ: "Cha nương có ở nhà không?"

"Ở nhà đâu, vài ngày nay cha không thoải mái, nương ở nhà xem. Đợi ăn cơm trưa xong mới đi ra ruộng làm việc."

Vừa nghe tin La Lão Căn không thoải mái, trong lòng La Tổ cũng có chút lo lắng. Lúc này điều kiện chữa bệnh yếu kém, một chứng bệnh nhỏ cũng có thể cướp đi tính mạng của một con người.

Triệu Từ cũng nghe được lời La Tiểu Hổ nói, roi trong tay quất ra, tốc độ xe bò chạy nhanh hơn.

La gia bên này, La mẫu đang ở trong phòng bếp vừa lựa hạt đậu vừa than thở.

"Cũng không biết đại nha ở Triệu gia sống thế nào, người cái người nhẩn tâm này lại không tới nhìn nàng. Nếu nàng ăn không đủ no phải làm sao? Mặc dù nhà chúng ta ngày qua không dễ chịu, dầu gì còn có thể uống vài ngụm cháo gạo kê."

Nhớ tới khuê nữ nhà mình còn trẻ tuổi đã phải thủ tiết, lúc trở về nhà chồng còn bị thương ở đầu, cũng không biết đã lành chưa.

Mấy tháng không gặp, trong lòng bà càng thấy lo lắng.

La Lão Căn đang sửa sang lại nông cụ, đợi lát nữa đi thăm ruộng, nghe tức phụ nhà mình oán giận, trong lòng cũng không dễ chịu. Mặc dù ông tính tình không tốt, nhưng cũng là thật lòng yêu thương hai hài tử.

Những ngày này ông không phải không muốn đi thăm khuê nữ. Chỉ là hiểu rõ tính tình khuê nữ nhà mình, nếu người nhà mẹ đẻ đến thăm nàng, không thiếu được lại có chút tâm tư, đến lúc đó nàng lại chạy về thì phải làm sao.

Cho nên ông chỉ có thể ngoan tâm, làm cho nàng có thói quen ngây ngốc ở bên kia rồi tính sau.

Còn chuyện bị đói bụng, ông biết khuê nữ mình không đến mức ngốc như vậy. Nếu thật sự không có lương thực, bị đói, đã sớm chạy về rồi.

Nhớ tới trong túi còn có vài cái tiền đồng, ông nghĩ nghĩ, có nên quay đầu đi mua vài món đồ qua đó nhìn nàng một chút.

"Cha nương, tỷ tỷ trở về."

Phu thê hai người đều có tâm sự, nghe thấy tiếng tiểu nhi từ kêu to thì giật mình.

Hai người vui mừng, đều đứng dậy. Chỉ thấy trên đường vào thôn, có một chiếc xe bò đang từ xa đi đến, người trẻ tuổi đánh xe trông thật phần quen mắt, đúng là Triệu gia lão Nhị.

Trên xe bò còn có hai nam hài đang ngồi, một người trong đó là nhi tử La Tiểu Hổ nhà mình. Ngồi sau lưng nhi tử đúng là khuê nữ mà bọn họ tâm niệm niệm.

"Đại nha trở về."

La mẫu kích động, vội vàng đem cửa sân nhỏ mở rộng ra, đứng ở cửa vẫy vẫy bọn họ. La Lão Căn cũng để nông cụ xuống đi ra cổng.

Trên xe bò, La Tổ cũng nhìn hai phu thê La gia. Nhớ tới La mẫu ở trong tình huống khó khăn đưa cho nàng mười văn tiền bà giành dụm được, có thể thấy được bà thật tâm yêu thương khuê nữ. Ở trong trí nhớ người La gia xác thực đối với nữ nhi La Đại Nha hết sức yêu thương. Bằng không lúc trước La Đại Nha cũng không dám sau khi Triệu gia gặp chuyện không may thì không quan tâm gì hết đi về nhà mẹ đẻ.

"Cha nương, ta đã trở về." La Tổ xuống xe, chủ động để cầm tay La mẫu, trên mặt mang theo vài phần cảm động.

La mẫu kéo nàng tay, nhìn nàng từ trên xuống dưới một lượt, kích động nói: "Trở về là tốt rồi, trở về thì tốt rồi."

La Lão Căn đứng bên cạnh xoa xoa đôi bàn tay, không lên tiếng, thấy Triệu Từ và Triệu Lâm đứng ở một bên, vội vàng chào hỏi: "Mau vào phòng ngồi." Rồi sai La Tiểu Hồ đi nấu nước nóng.

La Tiểu Hồ vội vàng chạy vào trong phòng bếp đi rót nước.

Mấy người này đi vào trong nhà, La mẫu để La Lão Căn bồi Triệu Từ Triệu Lâm nói chuyện, bà dẫn La Tổ vào trong phòng mình.

"Ngươi thành thật nói cho nương biết, ngươi ở Triệu gia sống tốt không? Ta thấy khí sắc ngươi tốt hơn so với lúc trước rất nhiều."

La Tổ cười nói: "Những này qua sống cũng không tệ lắm. Hiện thời bệnh của tiểu thúc đã khỏi, trong nhà sống tốt hơn trước rất nhiều."

La mẫu đã sớm quan sát Triệu Từ, thấy sắc mặt hắn không giống với người có bệnh, trong lòng cũng yên tâm không ít. Lại nhìn khuê nữ mình, không khỏi thấy lòng chua xót, nếu Triệu Từ là con rể bà thì tốt biết mấy. Như vậy hôm nay chính là con rể đến cửa.

"Chao ôi, đây là chuyện tốt. Sau này tiểu thúc ngươi có được công danh, Triệu gia cũng sẽ nhớ tới ngươi hảo. Ngươi ở thời điểm bọn họ gian nan như vậy cũng không có ruộng bỏ bọn họ. Sau này người khác cũng phải nhìn ngươi bằng một ánh mắt kính nể. Nếu muốn tìm một gia đình tốt, cũng là chuyện hết sức dễ dàng."

Nghe La mẫu lại nhắc tới chuyện tái giá, La Tổ chỉ muốn vò đầu. Bất quá nàng cũng biết nàng có nói cái gì thì cũng không thể khiến La mẫu thay đổi ý định, nên cũng không giải thích gì thêm, chuyển đề tài nói: "Nương, lúc trước ta đi theo một lão đại phu tha phương học được cái cách loại nắm mèo. Vốn tưởng rằng không được, không nghĩ tới mấy ngày trước cùng đường, thử dùng đến biện pháp này, thật sự loại ra được nắm mèo. Hiện nay trong nhà chính là dựa vào nắm mèo này mới có thể duy trì cuộc sống."

La mẫu vừa nghe, lập tức mừng rỡ: "Thực, nhà mình có thể loại nắm mèo?"

Tuy bà không hiểu y thuật, bất quá cũng biết nắm mèo có thể làm thuốc. Tiệm thuốc trên trấn hình như cũng thu, thường ngày có vài người hái lấy mang bán, còn có thể đổi được vài văn tiền.

"Nương, ta hôm nay đến đây thứ nhất là để thăm các người, thứ hai là muốn dạy các người phương pháp loại nắm mèo. Như vậy nhà chúng ta cũng có thêm một nguồn thu, qua một thời gian ngắn sẽ được sống những ngày khá giả."

Bạn đang đọc truyện *Bàn Hèn Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Nghe thấy nữ nhi muốn dạy nhà mình cách loại nắm mèo kiếm tiền, La mẫu lập tức ngây ngẩn cả người.

Nữ nhi đã gả ra ngoài như bát nước hắt đi, nào có khuê chạy về trợ cấp nhà mẹ đẻ. Nếu người khác mà biết, sẽ ở sau lưng trạc cột sống nhà bà a.

"Vẫn là để sau đi, hiện tại nhà ta ngày qua cũng tốt lắm. Nhà chúng ta không giống nhà người khác có nhiều đứa nhỏ, hiện tại đã gả người đi, chỉ còn có mình đệ đệ ngươi, qua vài năm hẳn cũng là tráng lao động, nhà chúng ta sống qua ngày cũng không khó chịu. Bản lãnh này bản thân ngươi phải hảo hảo cất giấu, về sau không quan tâm gả đi nơi nào, đều là ngươi quản gia làm chủ mọi chuyện."

Nghĩ đến nữ nhi có một cái nghề mưu sinh tốt, trong lòng La mẫu yên tâm không ít.

Khuê nữ nhà mình mặc dù là quả phụ, nhưng vẫn là người có thân thể trong sạch, hiện nay nàng giúp đỡ Triệu gia sống những ngày tốt đẹp, có danh tiếng tốt, hơn nữa còn biết kiếm tiền nuôi gia đình. Tức phụ như vậy, chỉ sợ sau này ai cũng muốn tranh đoạt đấy.

Vốn tưởng rằng La mẫu biết tin tức này sẽ cao hứng giống như nàng, không nghĩ tới bà lại trực tiếp cự tuyệt. La Tổ không còn gì để nói, trong lòng cũng hiểu được đôi chút.

Thời đại này không như thời đại kia của nàng, nơi này nữ nhi gả đi ra ngoài, thì đời này sinh là người nhà chồng chết là quý nhà chồng. Nếu gả gần thỉnh thoảng có thể về nhà mẹ đẻ nhìn bọn họ một chút, nếu gả xa thì cả đời rất khó được trở về thăm nhà một chuyến. Cho nên căn bản nữ nhi chính là con nhà người.

Bất quá về điểm này, nàng cũng không muốn trôi nổi dập dờn. Nữ nhân nếu muốn có địa vị cao, chỉ hô địa vị ngang hàng là không đủ, mà phải dùng hành động để chứng minh bản thân cũng có thể sánh vai cùng nam nhân.

Nàng gặp phải trở ngại hình thái xã hội, không thể không ép mình nhu thuận cúi đầu giống tước phụ nơi này, nhưng trong thâm tâm, nàng vẫn còn giữ tính cách độc lập tự chủ. Nàng tin nàng có năng lực giúp người nhà mẹ đẻ sống khá hơn một chút.

Trong lòng sáng, lời La Tổ nói ra cũng là đạo lý rõ ràng: "Nurong, cũng không phải là ta loại giúp các ngài, mà do chính các ngài loại, ta chỉ nói cho các ngài biết cái phương pháp mà thôi. Ai dám nói xấu? Hôn nữa, sau này người khác cũng sẽ học trộm được, chẳng phải là tiện nghi cho bọn họ. Cho người khác chiếm tiện nghi, thì sao lại không cho người trong nhà học. Chẳng lẽ, các ngài không xem ta là khuê nữ của các ngài? Còn nói là không nhìn trúng biện pháp này của ta, không tin ta?"

"Người nói cái gì thế?" La mẫu vỗ một cái vào mu bàn tay nàng: "Ta đây cũng là lo lắng người bị làm khó."

"Không có việc gì." La Tổ nhanh nhẩu nói: "Các ngài dù không nghĩ cho mình, cũng phải suy nghĩ vì Tiểu Hổ chứ. Về sau Tiểu Hổ trưởng thành, người và cha đều lớn tuổi, có thể giúp hấn mấy năm? Một mình hấn nuôi hai lão các ngài, còn muốn nuôi nàng dâu cùng hai tử, cuộc sống này sẽ qua thế nào? Thừa dịp bây giờ tiểu Hổ còn nhỏ, nhà chúng ta hảo hảo cố gắng một chút, đem ngày qua tốt lắm, về sau tiểu Hổ không phải cũng có thể sống khá hơn một chút?"

"Này, điều này có thể được không?" Nói đến tiền đồ con nhà mình, La mẫu cũng có chút tâm động. Vài ngày nay thân thể nam nhân bà không thoải mái, bà có chút lo lắng, vạn nhất nam nhân bị bệnh, về sau nhà này sẽ không biết trông cậy vào ai.

"Có thể được."

"Nhà chồng người có ý tưởng gì?" La mẫu vẫn lo lắng.

"Không có ý tưởng gì hết." La Tổ lắc lắc đầu: "Ta lừa gạt bọn họ nói lúc trước ở nhà mẹ đẻ học qua, cho nên người và cha đều biết những thứ này, bọn họ cũng không nói cái gì. Dù sao ta là ở nhà mẹ đẻ học được, có thể mang đến nhà chồng đã là rất tốt. Cho nên đến lúc đó nếu có người tới hỏi, người cứ nói là ta đi theo một lão lang trung tha phương học qua một vài ngày, có chút bản lĩnh, chỉ là chưa kịp thử qua ở nhà. Bọn họ sẽ không còn gì để nói."

Những lời này nàng đã cân nhắc trong đầu. Nhờ vậy, cũng có chứng cứ để người trong nhà giúp nàng ứng phó Triệu gia bên kia.

Nghĩ tới mình ở nhà chồng với nhà mẹ đẻ lừa dối đến lừa dối đi, La Tổ cảm thấy nàng thật thông minh, nàng có cảm giác trước kia nàng đọc sách đọc đến ngu người, bây giờ nhìn lại, mọi việc không phải đều thuận lợi sao. Nếu đời trước có cơ hội, khéo khi nàng cũng có thể hốn không sai.

La Tổ có chút tinh thần AQ an ủi bản thân.

Sau khi cùng La mẫu đem chuyện này nói thỏa đáng, La Tổ đưa cho La mẫu cách điều chế, dặn dò bà tạm thời đừng nói cho người khác biết, đỡ phải dẫn tới phiền toái không cần thiết. Lại dặn La mẫu nếu là loại ra nắm mèo, thì đem chúng đi phơi khô, đến lúc đó cùng nàng đưa đến tiệm thuốc bán cho Bạch phu nhân.

Có khuê nữ nhà mình chỉ rõ cho con đường, La mẫu vui vô cùng, lúc đi ra nhà chính, miệng kéo rộng, cười đến không khép được miệng.

Bên ngoài Triệu Từ với La Lão Căn đã tán gẫu được một lúc.

Vốn nghĩ Triệu Từ là người đọc sách, trong lòng La Lão Căn còn có chút không được tự nhiên, lo lắng mình nói chuyện quá thô lỗ, làm cho người ta xem thường. Không nghĩ tới Triệu Từ ngược lại là người rất dễ nói chuyện, đề tài gì cũng có thể hàn huyên một chút.

Lúc La Tổ cùng La mẫu đi ra, nghe thấy hai người nói chuyện cười hi hi.

Trong lòng La mẫu cũng cao hứng, nhin không được hỏi: "Nói chuyện gì mà cao hứng như vậy?"

La Lão Căn cười đỏ mặt, lớn tiếng thô lỗ nói: "Nói đến chuyện trước kia đại nha nhà ta đem câu đối dán ngược."

La mẫu đứng sau lưng La Tổ nghe vậy, lập tức chân mày nhảy dựng, đây là cái chuyện gì vậy?

Nàng tìm tòi trong đầu một phen, mãi mới nhớ ra chuyện này. La Đại Nha không biết chữ, có một năm đem câu đối cấp dán ngược, La Lão Căn

cũng không biết chữ, cho nên người một nhà cũng không biết. Có người đến chơi, còn cười khen câu đối nhà nàng hảo. Có mấy người trong thôn đến chúc tết đều không hiểu hay dở ra sao cũng lên tiếng phụ họa. Kết quả một vị lão tiên sinh biết chữ đi ngang qua, thấy người trong thôn không hiểu vẫn giả bộ hiểu, vừa buồn cười vừa tức giận đem chuyện này nói ra, thoát cái trên mặt tất cả mọi người phủ một màu đỏ thắm.

La Đại Nha bởi vì chuyện này, hơn nửa tháng đều không lộ mặt ra khỏi cổng.

Nhớ lại chuyện này, trên mặt La Tổ càng khó coi. La Lão Căn tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ nhắc tới chuyện này, nàng đưa mắt nhìn về phía Triệu Từ. Chỉ thấy sắc mặt hần bình thường vừa uống trà vừa cười gật đầu. Hoàn toàn không có dáng vẻ khiếp sợ hay hoài nghi.

Bên này La mẫu cười đủ rồi, xoa xoa khóe mắt, khua tay nói: "Tốt lắm tốt lắm, các ngươi hảo trò chuyện, ta đi trước làm vài món ăn ngon chiêu đãi mọi người."

"Mau đi đi, mang cả vỏ rượu của ta ra, hôm nay ta phải cùng Triệu Từ hảo hảo uống hai chén." Không có con rể, thì cùng huynh đệ con rể uống hai chén cũng được a.

Nhìn Triệu Từ tính tình ôn hòa, lớn lên lại xuất chúng, còn có tài văn chương, trong lòng La Lão Căn ngứa ngáy, nếu đây là con rể nhà mình thì tốt rồi. Bất quá hần cũng chỉ dám ảo tưởng một chút, khuê nữ nhà mình, vô luận như thế nào cũng không xứng đôi với tú tài này.

Đội La Tổ hồn bay phách lạc đi theo La mẫu xuống bếp, lúc này Triệu Từ mới như có điều suy nghĩ đưa mắt nhìn ra cửa, sau đó sắc mặt hần lại như thường cùng La Lão Căn nói chuyện trời đất.

La gia không có gì tốt ăn được uống, bất quá khuê nữ khó được trở về một lần, lại có Triệu gia tú tài đến, La mẫu cần răng, đem gà mẹ nhà mình đi làm thịt.

La Tổ cảm thấy không bỏ được, bất quá cũng biết đây là đạo đãi khách. Bản thân nàng thì không sao cả, nhưng Triệu Từ và Triệu Lâm đều ở chỗ này. Nhân lúc ở trong phòng bếp không có người khác, nàng móc một hà bao màu đỏ từ trong vạt áo ra.

"Nương, cho người, lúc này ta chỉ lo nói chuyện năm mèo, đã quên đưa cho người cái này."

La mẫu đang mổ thịt gà, nghe lời này, quay đầu nhìn lại, kinh ngạc nói: "Đây là cái gì a?"

"Là tiền riêng của ta. Hiện tại ta cũng chưa cần dùng tới số tiền này, bây giờ Tiểu Hồ đã tám tuổi, cũng đến tuổi để đi học đường, có số tiền này chắc là cũng đủ."

Nàng cũng không phải hy vọng người đệ đệ La Tiểu Hồ này có nhiều tiền đồ đi khảo công danh, chẳng qua cảm thấy người không biết chữ, về sau không có mấy đường ra. Cho nên nhất định phải cho hần đi học biết cái chữ.

"Này, sao có thể để người ra bạc đâu." La mẫu vội vàng đẩy.

"Nương, ngài mau cầm lấy, đừng đẩy, để người ta nhìn thấy thì không hay." La Tổ nhỏ giọng uy hiếp nói.

Quả nhiên La mẫu tin lời này, vội vàng nhìn ra bên ngoài, sau đó nhận lấy hà bao màu đỏ trong tay La Tổ. Cất vào trong ngực xong, bà nhỏ giọng nói: "Khuê nữ, người đây là muốn làm gì. Nếu người khác mà biết chuyện này, sẽ nhìn người thế nào a."

La mẫu thật sự sốt ruột. Dù sao khuê nữ của bà cũng là một quả phụ, trong mắt người khác, nàng phải dựa vào Triệu gia sống qua ngày, kết quả còn trợ cấp nhà mẹ đẻ, nếu người ta mà biết được, chắc chắn sẽ nói xấu nàng.

"Nương, đây đều là tiền do ta tự kiếm. Thu nhập trong nhà ta cùng bà bà mỗi người giữ một nửa, ngài cứ yên tâm đi. Ta hiện tại giúp đỡ Tiểu Hồ, cũng là muốn về sau hần có tiền đồ, ta cũng có thể có người dựa vào. Nương, người không vì mình và cha suy nghĩ, cũng phải vì ta và Tiểu Hồ a."

La mẫu nghe nàng nói như thế, khóe mắt đỏ hoe.

Nữ nhân mệnh khổ, lập gia đình thì đều do nhà chồng làm chủ. Khuê nữ bà còn trẻ như vậy đã thủ tiết, nếu nhà mẹ đẻ không có người để dựa vào, về sau sẽ khó sống qua ngày.

"Người đứa nhỏ này, đều tại ta với cha người không có khả năng."

"Đem đất đai nhà ta cấp loại tốt lắm là được. Về sau nhà chúng ta nhất định sẽ qua hảo." Về mặt La Tổ trấn định.

La mẫu lau nước mắt, tâm tình bi nhiễm." Khuê nữ ta thật sự đã hiểu chuyện."

Bà một mặt cao hứng, một mặt lại chua xót thay nàng. Nếu chưa ăn khổ chịu tội, sao đột nhiên lại thay đổi như vậy có thể biết nhẫn nhịn hiểu chuyện đâu. Đây đều là bị bức đi ra a.

La Lão Căn căn bản không biết khuê nữ cùng tức phụ mình nói nhiều chuyện như vậy, chỉ chờ thức ăn được bê lên bàn, liền rót rượu mời Triệu

Từ.

La Tiểu Hồ và Triệu Lâm cũng nghe mùi thơm trở về.

Hai hài tử tuổi tác sắp si nhau, cho nên bỗng chốc ngoạn đến vui vẻ. Vừa mới vào nhà không bao lâu liền chạy ra ngoài chơi nửa ngày, lúc trở lại, trên mặt đều là bùn.

Nếu là bình thường, La Lão Căn khẳng định quở trách con mình, bất quá hôm nay có khách, cũng khó mà nói, chỉ trừng hai mắt nhìn hấn.

La Tiểu Hồ là một hài tử ngông nghênh, hoàn toàn không sợ La Lão Căn, dù sao cha của hấn cũng chỉ đánh hấn một trận mà thôi, trước kia cũng không phải là chưa từng đánh qua, hoàn toàn không có chiều gì mới.

La Tổ bị dáng vẻ này của hấn chọc cười, sự phòng bị với Triệu Từ cũng buông lỏng rất nhiều, một bữa cơm ăn xuống cũng là vui vẻ hòa thuận.

Sau khi cơm nước xong, La mẫu và La Lão Căn muốn bận việc, cho nên nàng cũng không ở lại lâu. Giúp đỡ La mẫu dọn dẹp phòng bếp sạch sẽ xong, La Tổ cùng với người La gia nhân nói lời tạm biệt.

Hai vợ chồng La gia đều có chút không bỏ được. La Tiểu Hồ là người luyến tiếc nhất, ôm Triệu Lâm khóc hu hu. La Tổ đành phải đáp ứng hấn, chờ lúc rảnh rồi, đón hấn qua đó ngoạn một hồi, thế này mới khiến hấn nín khóc mà cười.

Ra khỏi cửa thôn La gia thôn, cả người La Tổ khấn trương lên. Triệu Lâm ăn no, đã ngủ thiếp đi, Triệu Từ đang yên lặng đánh xe, trên đường chỉ nghe thấy tiếng bò kêu cùng với tiếng bánh xe lăn trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hàn Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Trong lòng La Tổ hết sức bất an.

Nàng rất rõ ràng, trong lòng Triệu Từ khẳng định là đã biết chút chuyện gì đó. Nếu như hấn chỉ là có chút nghi vấn, thì bình thường sẽ phải hỏi ra, mà không phải chôn ở trong lòng.

Nếu như chôn ở trong lòng, điều này giải thích hấn đã xác định.

Hấn càng như thế, trái tim trong lồng ngực nàng càng này ‘bang bang’ lên.

Cổ nhân đối với chuyện quỷ thần rất là kiêng kị. Đặc biệt là chuyện mượn xác hoàn hồn như nàng, chắc chắn sẽ bị thiêu chết. Nếu bị người khác biết được, hoặc là hoài nghi, nàng cũng phải một đi không trở lại.

Mặc dù từ lúc trùng sinh tới nay, nàng cảm thấy mình vô cùng may mắn, nhưng đồng thời cũng biết mình không phải là người bình thường. Nàng không giống người khác, nàng là một người mượn xác hoàn hồn. Thân thể này không phải là của nàng, thậm chí cái thời đại này cũng không thuộc về của nàng.

Xác xuất trùng sinh so với trùng số độc đắc còn thấp hơn, đối với nàng mà nói, là không có cơ hội được lựa chọn.

Cho nên phạm là một chút chuyện gió thổi cỏ lay, nàng cũng sẽ hoảng loạn, cảm thấy mình y hệt một tên trộm, sớm muộn gì sẽ có một ngày bị người ta bắt được.

Hiện giờ cái cảm giác này càng bùng cháy mãnh liệt.

Sau nửa ngày tự mình dọa mình, mắt thấy còn nửa đoạn đường nữa là đến Triệu gia thôn, La Tổ cắn răng một cái, hung hăng hít một hơi, nói với Triệu Từ: "Nhị đệ, đệ có chuyện gì muốn hỏi ta hay không?"

"Ừm?" Mặt mũi Triệu Từ tràn đầy nghi hoặc xoay đầu lại: "Đại tẩu có chuyện muốn nói với đệ sao?"

Nha, rõ ràng là ta đặt câu hỏi trước, ngươi lại đem vấn đề ném trở về.

Không phải nói tú tài đều là con một sách sao, sao người mình gặp được lại không phải là một ngốc tử.

Trong lòng La Tổ gào thét, trung ra vẻ mặt trắng sĩnh chặt tay: "Có phải người đối với chuyện ta biết chữ cảm thấy rất kỳ quái hay không?"

Triệu Từ nhủ mảy, buông roi trong tay, mặc cho con bò già chậm chạp kéo xe. Sắc mặt bình tĩnh nói: "Ta chỉ biết, để biết chữ không phải chỉ dùng một ngày là học được. Cũng thể không do một người tùy tiện giáo một chút là học thành. Cho nên tẩu tử nói đi theo người trong thôn học, ta thấy không tin tưởng lắm."

Là một người đọc sách, hẳn hiểu rõ việc học vỡ lòng khó khăn cỡ nào. Hơn nữa đối với tính cách đại tẩu, hẳn cũng có một chút lý giải. Trong ấn tượng của hẳn, đại tẩu không thể nào tự học thành tài.

Đương nhiên, vị đại tẩu trước mắt này ngược lại có khả năng.

Đây cũng là điều làm hẳn cảm thấy không thể nào hiểu được tại sao cùng là một người người mà lại có hai tính cách trái ngược nhau.

Quả nhiên! La Tổ nản lòng thoái chí, nàng sớm nên biết, những thứ lý do nát này của nàng lừa được Triệu mẫu hết lần này tới lần khác, không có nghĩa là nàng có thể lừa được người có đạo hạnh cao cường như Triệu Từ.

Nàng bình nứt không sợ vỡ nói "Người định làm gì ta?"

Triệu Từ nhìn nàng chăm chăm, La Tổ thấy ánh mắt hẳn, toàn thân bỗng chốc không được tự nhiên.

Thấy dáng vẻ bất an của nàng, Triệu Từ đột nhiên nâng môi lên cười: "Người là đại tẩu của ta, ta tự nhiên là tôn trọng người. Sau này vẫn luôn luôn tôn kính. Đại tẩu không cần lo lắng, người vĩnh viễn là đại tẩu ta."

"Ý của người là, không, sẽ không nói với người khác?"

La Tổ kinh ngạc mở to mắt nhìn hẳn.

"Nói cái gì? Đại tẩu sinh động, là một người sống sờ sờ, ta có thể cùng người khác nói cái gì?" Triệu Từ cười giắt giắt dây cương, thoải mái nói: "Đại tẩu không cần lo lắng, ta sớm dĩ biết rõ ràng những chuyện này, chỉ là thói quen bắt ép, cũng không có ý gì khác. Lúc ta còn mang bệnh, là đại tẩu săn sóc, ở trong thâm tâm Triệu Từ, người vẫn luôn là đại tẩu của ta."

Nếu như không có người trước mắt này, hẳn chỉ sợ sớm đã mất mạng. Nhớ tới chuyện cũ, trong lòng hẳn ảm áp. Biết rõ chân tướng chỉ là muốn làm cho mình sống phải hiểu. Cũng không phải muốn đi vạch trần nàng. Trên thực tế, nếu như nữ nhân trước mắt này không hỏi hẳn, hẳn cũng không định chủ động nói ra chuyện gì, chỉ giữ chuyện này sâu trong đáy lòng.

Thấy sắc mặt Triệu Từ lạnh nhạt, không có một chút miễn cưỡng hoặc là nói dối, trong lòng La Tổ mới thở phào nhẹ nhõm.

Người này biết rõ nội tình của nàng, lại không muốn vạch trần nàng. Nói cách khác, hẳn đồng ý cho nàng ở lại?

Nghĩ tới đây, trong lòng La Tổ có chút kích động.

Một mình nàng giấu diếm bí mật động trời ở trong lòng, ghen quá khó chịu. Hiện giờ đã có thêm một người cùng chia sẻ, lập tức cảm thấy thoải mái không ít.

Sắc mặt nàng hơi đổi nói: "Nhị đệ đệ yên tâm, ta vẫn như trước kia, ta không phải là xấu...Nhân." Nàng vốn nghĩ bản thân không giống quỷ xấu, bất quá nói hẳn ra sẽ làm người ta sợ hãi, áp ứng mới nói được hết câu.

Triệu Từ quay đầu lại nhìn nàng chỉ tay lên trời thề thốt, không nói ra lời, đáy lòng chợt lóe qua một tia mềm mại. Còn chưa kịp bắt lấy loại cảm xúc khác thường này, trong nháy mắt nó đã biến mất.

Kiểm chế cảm giác kỳ quái trong lòng, hẳn mỉm môi cười cười, nhẹ nhàng gạt đầu, xem như chấp nhận hứa hẹn của La Tổ.

Nói ra chuyện này, khoảng cách giữa hai người trở nên gần hơn. Đối với La Tổ mà nói, tiểu thúc làm cho nàng hết sức kiêng kỵ lúc trước, bây giờ tựa hồ cùng nàng làm hai con cháu cháu bậu trên một sợi thừng.

Nhìn Triệu Lâm vẫn còn chìm trong giấc mộng, La Tổ nhìn không được mở ra hình thức nói nhảm, nói đến thế giới trước kia. Nàng đích xác ghen quá lâu, rất muốn kể cho người khác về nơi nàng đã từng cuộc sống.

Nàng không muốn có một ngày, quên mất những ký ức quý báu này.

Triệu Từ yên tĩnh lắng nghe, thỉnh thoảng gạt đầu, không mở miệng hỏi gì cả.

La Tổ cũng mặc kệ hẳn có nghe hiểu không, nghĩ cái gì thì nói cái đó, chỉ quản lòng mình sáng khoái. Nếu như Triệu Từ không muốn nghe thì sao, ha, chuyện này không nằm ở trong phạm vi quan tâm của nàng.

Chờ tới lúc xe đến Triệu gia thôn, La Tổ không nói về chuyện này nữa.

La Tổ thoải mái sửa sang lại bao, chuẩn bị gọi Triệu Lâm dậy xuống xe.

Bất chợt Triệu Từ quay đầu lại, nhẹ giọng nói: "Đại tẩu, khuê danh người trước kia là?"

"A! " La Tổ a lên một tiếng, mới phản ứng được: "La Tổ, trước ta gọi là La Tổ."

Triệu Từ mỉm môi khẽ cười một cái.

Nhìn hấn tươi cười nhu hòa, đột nhiên La Tổ cảm thấy nàng 'Nhìn' thấy gió xuân.

Khai khẩn xong hai mẫu vườn rau xanh, La Tổ vội đi loại nấm mèo.

Vườn rau xanh không phải ở trong phụ cận nhà mình, nên Triệu mẫu rất không an tâm, cứ có thời gian là lại đi xem.

Ăn xong cơm trưa, để xuống bát đĩa, Triệu mẫu chuẩn bị đi xem một chút.

La Tổ súc miệng, thấy bà bà còn muốn đi đến vườn rau xanh, vội vàng ngăn cản: "Nương, hôm nay người đã đi xem nhiều lần. Vốn đang không có người chú ý, người làm vậy, sẽ làm cho người ta hiếu kỳ."

Thật sự là giấu đầu lòi đuôi a.

Triệu mẫu nghe vậy, càng thêm lo lắng: "Người nghĩ cách đi, làm gì có nhà ai đem bạc để ở bên ngoài, làm sao ta có thể yên tâm được. Buổi tối lúc ngủ, ta đều lo lắng đâu."

"Nương, đều là người trong một tộc, người còn không tin bọn họ?"

"Chao ôi, nói thì nói như thế, này còn có cái vạn nhất đâu." Triệu mẫu thở dài, ánh mắt luôn bay ra ngoài, hận không thể xây căn nhà ở cạnh vườn rau xanh, cả ngày đều xem.

"Nương, không vội, mấy ngày nữa nấm mèo mới mọc ra đâu. Người khác nhìn cũng nhìn không thấy cái gì. Hơn nữa, chuyện này ta đã có kế sách, không lo lắng bị người nhìn đi."

Triệu mẫu nghe vậy, hiếu kỳ nói: "Kế sách gì?"

"Nương, hiện tại chúng ta đã tìm được con đường tiêu thụ, ta muốn để người trong thôn biết được chúng ta loại nấm mèo, ta sẽ đem biện pháp này giáo cho bọn họ. Nhưng có một điều kiện, nấm mèo của bọn họ chỉ có thể bán cho nhà chúng ta."

"Giáo, giáo người khác loại?" Triệu mẫu tròn tròn mắt.

La Tổ gật gật đầu.

Nàng đã sớm có chủ ý này. Chuyện loại nấm mèo cũng thể không dấu diếm được lâu, để người ta ngấm ngấm vụng trộm nhớ thương, thì không bằng mình thoải mái nói ra. Mình vừa có được lợi ích, người ta cũng được hưởng lợi.

Hơn nữa Triệu gia thôn không giống với La gia thôn. Người trong Triệu gia thôn đều là cùng tông đồng tộc, họ thân thiết, đoàn kết hơn người những thôn khác.

Điều này càng có lợi cho kế hoạch tiếp theo của nàng.

"Nương, lần này chúng ta loại nấm mèo ở bên ngoài, có thể lừa gạt được bọn họ bao lâu? Cuộc sống nhà chúng ta ngày càng tốt hơn, chuyện này thì không gạt được. Ta cũng không muốn gạt nữa. Dù sao về sau Nhị đệ cũng sẽ đi thi, chúng ta có thể xuất ra bạc, Triệu Lâm và Mộc Miên muốn đi học đường, chuyện này cũng không thể trì hoãn. Đến lúc đó người khác đều có thể nhìn ra được. Muốn tộc trưởng tìm đến nhà chúng ta nói nói, người sẽ nói cho họ biết hay là không nói cho?"

Nghe La Tổ đặt ra câu hỏi, hứng thú trong lòng Triệu mẫu cũng mất. Bà có tư tâm, không muốn đem biện pháp kiếm được tiền này nói ra. Nhưng đại tẩu phụ nói những chuyện này, đúng là bà cũng không có biện pháp giải quyết. Nếu tộc trưởng thực tìm tới cửa, bà cũng không biết nên trả lời thế nào.

Thấy Triệu mẫu trầm mặc, La Tổ biết lời nói của nàng có tác dụng, tiếp tục nói: "Để cho người ta đến lúc đó ép buộc chúng ta thì không bằng bây giờ thoải mái dạy bọn họ đi. Chỉ cần có người tới hỏi, ta liền nói, tuyệt đối không dối gạt. Bất quá chúng ta cũng đề ra yêu cầu, về sau nấm mèo bọn họ loại ra, chỉ có thể bán cho nhà chúng ta. Chúng ta cũng kiếm được một đồng tiền từ việc chênh lệch giá, nhà chúng ta không có thiệt thòi,

vẫn có thể kiếm tiền đâu."

"Còn có thể tiếp tục kiếm bạc?" Mắt Triệu mẫu sáng rực lên. Bà biết mình không khôn khéo bằng đại tức phụ.

"Đương nhiên rồi. Cho dù nhà chúng ta đem tất cả đất đai đều loại nấm mèo, số lượng thu được chỉ có như vậy, nếu là cả thôn nhân đều loại thượng đầu?"

Triệu mẫu âm thầm tính toán một chút, thấy đây quả nhiên là chuyện rất có lợi.

"Hảo, vậy thì nghe theo người. Người nói sao thì ta làm vậy."

Mỗi ngày đều phải đề phòng như đề phòng trộm cướp, bà cũng cực kỳ mệt mỏi.

Nhận được sự đồng ý của Triệu mẫu, trong lòng La Tổ thả lỏng, tâm tình hài lòng.

Mặc dù nàng không cần được Triệu mẫu đồng ý cũng có thể áp dụng kế hoạch, nhưng nếu có được sự ủng hộ của người trong nhà, vẫn là tốt nhất. Chỉ cần mọi người vận thành một cổ dây thừng, không có chuyện gì là không làm được.

Nàng tin tưởng, về sau Triệu gia thôn tuyệt đối sẽ vận thành một cổ dây thừng, sẽ trở thành tân nông thôn đầu tiên của Đại Chu hoàng triều.

Đời trước nàng không có cơ hội làm chuyện này, đời này, nàng nhất định sẽ làm đến cùng.

Bà tức hai người thống nhất ý định không lâu, người trong thôn cũng bắt đầu có động tĩnh.

Lúc nào Triệu mẫu cũng chạy đến vườn rau xanh, giống như là xem bảo bối một dạng, một ngày mấy lần, tự nhiên thoát không khỏi ánh mắt của mọi người.

Đặc biệt là Triệu nhị nương, đã sớm vụng trộm đi nhìn mấy lần. Bà phát hiện cái vườn rau xanh này hết sức cổ quái, không có loại rau cỏ gì, chỉ có một chút cọc gỗ và một chút mảnh gỗ vụn, hơn nữa còn thoang thoảng có mùi thối của phân và nước tiểu.

Là một người khôn khéo, Triệu nhị nương suy tư vài giây thì vỡ lẽ, đồ được loại trong vườn này giống hệt ở trong sân Triệu gia.

"Đại Mộc, người nói ta có nên mang ít đồ đến nhà tẩu tử hỏi một chút hay không." Triệu nhị nương ở nhà thương lượng với nam nhân vài ngày, cuối cùng nhịn không được. Nhà mình có đất đai, có tráng lao động, cho nên nếu có thể loại ra cái gì kiếm được tiền, ngày khẳng định sẽ tốt lên.

Hai đứa con trai đều muốn thành gia, về sau có rất nhiều chỗ cần dùng bạc đấy.

Triệu Đại Mộc đang sửa sang lại nông cụ, chuẩn bị đi ra đồng làm cỏ, nghe nói như thế, lơ đãng nói: "Đừng nhớ thương, người ta chắc chắn sẽ không nói. Đây chính là biện pháp kiếm được tiền đấy."

"Không chắc a, chúng ta học, lại không cản trở chuyện của các nàng." Triệu nhị nương có chút không muốn buông tha.

Triệu Đại Mộc lắc lắc đầu: "Ai không có tư tâm a, người nếu có biện pháp kiếm tiền, người nguyện ý nói ra cho người ta biết?" Đừng nói là loại nghề nghiệp kiếm được tiền này, chính là nhà ai có biện pháp làm hoa màu trên ruộng lớn lên tốt hơn một chút, cũng không muốn nói ra cho mọi người đều biết.

Thấy tức phụ mình còn không có ý buông tha, ông cũng không nhiều lời. Tức phụ ông có tính quật cường, không đụng đầu thì sẽ không quay đầu lại.

Triệu nhị nương xác thực không chuẩn bị lùi bước, đợi Triệu Đại Mộc vừa ra khỏi cửa, bà ta ở nhà tìm kiếm một phen. Cuối cùng tìm được một con cá muối to nhất.

Nhìn hai cân cá muối nặng nặng trong tay, thịt bà ta có chút đau. Nhưng suy nghĩ một chút, vẫn là cắn răng đi đến Triệu gia.

Triệu mẫu gần nhất vội vàng chuyện trong ruộng, trong nhà bà ruộng lúa nhiều, ruộng cạn ít, nên chỉ bận rộn vài ngày là rảnh rồi. Ở nhà trông nom nấm mèo trong sân.

Thấy Triệu nhị nương đến, bà theo bản năng muốn bắt đồ phủ lên nấm mèo, nhưng nghĩ tới chuyện đã nói với đại tức phụ, đành lòng không có lấy đồ phủ lên, tươi cười dẫn Triệu nhị nương vào nhà.

Triệu nhị nương vừa vào sân nhỏ, hai mắt liền nhìn chằm chằm vào nấm mèo: "Hừm, đây là..." Hai mắt bà ta tròn to, không tin vào mắt mình.

Thật sự là nấm mèo a, bà không nhìn lầm a.

Này nắm mèo sao lại ở trong sân Triệu gia.

"Nhị muội tử a." Triệu mẫu cười đưa cho bà ta cái ghế: "Sao hôm nay lại có thời gian rảnh đến ngồi chơi?"

La Tổ ở trong phòng bếp bận việc, nghe được động tĩnh, thì đi ra, thấy Triệu nhị nương nhìn chằm chằm nắm mèo nhà mình, cũng biết mục đích của chuyến đi này. Nàng không thay đổi sắc mặt buồn nước đi ra: "Nhị nương, uống nước."

"Chao ôi, không cần khách khí như thế." Triệu nhị nương ngược ngừng cười cười. Lại có chút thẹn thùng giờ cá muối nhà mình lên: "Hôm nay ở nhà thu thập, phát hiện nhiều ra một con cá, vừa vận cầm đến cho các người thêm cái món ăn. Triệu Từ không phải là thân thể mới tốt sao, cấp hân bồi bổ thân thể."

"Này sao có thể a?" Triệu mẫu vội vàng từ chối. Hiện tại ngay cả một quả trứng gà đều là bảo vật, huống chi một con cá lớn như vậy.

"Không có việc gì, đây là hôm trước Đại Mộc bắt được ở trong sông, không đáng mấy đồng tiền." Triệu nhị nương hào phóng khoát khoát tay.

Triệu mẫu khó xử nói: "Cứ cho không phải là mua, đem ra ngoài bán cũng có thể có chút tiền, người đưa cho chúng ta, này nhiều thẹn thùng a. Chúng ta cũng không có gì tốt cấp người." Lại quay đầu nhìn La Tổ: "Nhà ta không phải có mặn thịt sao, đi cắt một miếng cho nhị nương người."

"Vâng." La Tổ cười đáp một tiếng, dậm bước đi vào bếp.

"Không cần không cần." Triệu nhị nương vội vàng đứng lên kéo nàng, thẹn thùng cười cười: "Không cần cắt thịt. Kỳ thật, kỳ thật ta đây cũng là may mắn mặt dày tới tìm các người cầu xin một chuyện."

Triệu mẫu nghe vậy thì nói: "Chúng ta có thể giúp được chuyện gì a?"

Triệu nhị nương nhìn nhìn nắm mèo trong sân, cười nói: "Trước khi đến đây, ta thấy bên trong vườn rau xanh nhà các người đều loại đồ, nhìn giống giống nắm mèo, có phải các người đang loại nắm mèo hay không?" Cũng không đợi hai người trả lời, tiếp tục nói: "Ta cũng nói thẳng vậy, các người cũng đừng nói ta tham lam, ta thật sự muốn học cái phương pháp này, nhà mình có thể trồng ra chút nắm mèo, cũng kiếm được chút tiền. Trong nhà có hai đứa con trai lớn như vậy, về sau thành thân đường hải tử đều muốn hoa bạc. Mặc dù ta cùng Đại Mộc có thể giúp đỡ, nhưng trong nhà cũng chỉ mấy mẫu đất đai, liên tính cả ngày làm việc ở trong đất, một năm thu hoạch cũng không được nhiều. Cho nên lúc này mới động cái tâm tư này."

Một hồi nói xong, Triệu nhị nương không quản kết quả ra sao, ngẩng cao đầu nhìn Triệu mẫu và La Tổ.

Triệu mẫu đầu tiên là sững sờ, nửa ngày chưa kịp phản ứng. Nhị nương đều nói trắng ra như vậy, bà đúng là không biết nên trả lời thế nào. Chỉ ngơ ngác nhìn đại tức phụ.

La Tổ thấy ánh mắt của Triệu mẫu, biết Triệu mẫu muốn nàng nói chuyện, lập tức cười nói: "Hóa ra nhị nương muốn nói là chuyện này a. Nếu là chuyện này, cá muối này ta cũng không cần. Người trước khỏi phải cấp, ta không phải là không giáo, cũng không cần phải tặng lễ cho nhà chúng ta." La Tổ dứt khoát ngồi xuống: "Nói thật ra, hiện tại nhà chúng ta cũng dùng phương pháp này, ngày trước ta cùng nương ta không dám chắc chắn có thể loại ra nắm mèo, nên mới không công khai, cũng đợi vườn rau xanh loại ra nắm mèo, mới nói với mọi người, sợ mọi người nói chúng ta mạnh miệng đâu."

"Phải, phải. Ta hiểu" Triệu nhị nương vui rạo rục vội vàng phụ họa.

"Bất quá hôm nay nhị nương tìm đến tận cửa hỏi về chuyện này, chúng ta cũng không để ý nhiều như vậy. Ta chỉ có điều muốn nói, nếu là loại không được đồ, cũng không nên trách chúng ta. Dù sao đất đai mỗi nhà mỗi hộ đều không giống nhau, loại ra nắm mèo cũng sẽ khác nhau, ta cũng không thể bảo đảm."

Triệu nhị nương liên tục gật đầu: "Đạo lý này chúng ta hiểu được."

La Tổ cười nói: "Nhị nương là người hiểu biết, chúng ta cũng nói thẳng. Biện pháp này đợi tí nữa ta dạy người, người trở về lấy một mảnh đất nhỏ loại thử trước xem sao. Bất quá ta cũng có yêu cầu."

"Có yêu cầu gì người cứ việc nói." Triệu nhị nương không nghĩ tới chuyện này lại thuận lợi như vậy, sớm đã có chút không kháng cự được, vội vàng thúc giục.

"Bởi vì lúc trước ta sớm cùng với người ta nói tốt lắm, loại ra nắm mèo chỉ có thể bán cho nhà người ta, cho nên nắm mèo sẽ được gom lại bán cho một nhà họ. Đến lúc đó nhị nương nếu là loại đi ra, thì phải bán nắm mèo cho ta, ta sẽ mang vào trong thành bán. Thứ hai, chúng ta cũng phải ký một hiệp nghị, biện pháp này không thể tùy tiện truyền đi, kể cả giá nắm mèo bán cho ta cũng vậy, ta đều viết rõ ràng ở trên hiệp nghị. Đồ phải về sau xảy ra vấn đề, tình cảm hai nhà nứt vỡ."

Nghe La Tổ nói ra yêu cầu, trong lòng Triệu nhị nương thả lỏng, lập tức nói: "Được được, người dạy ta loại cái này, ta dĩ nhiên nghe người an bài. Người yên tâm đi."

Bà được người ta dạy cho phương thuốc, đương nhiên sẽ không tiết lộ phương thuốc ra ngoài.

La Tổ thấy bà là người thức thời, lại là người biết lý lẽ, trong lòng cũng yên tâm, tiếp tục nói: "Không phải là ta không nể tình quê nhà hương thân, chẳng qua ta lo lắng sau này sẽ xảy ra vấn đề. Ta cũng là muốn làm một chuyện tốt, không muốn để chuyện tốt biến thành chuyện xấu."

Triệu mẫu cũng góp lời: "Đúng vậy, mọi việc có cái hiệp nghị, làm chuyện gì cũng đều thanh bạch, về sau tình cảm cũng sẽ không bị tổn thương."

Triệu nhị nương lại liên tục gật đầu: "Thật tốt, chuyện này chúng ta đã định, hiệp nghị này người cứ viết ra, ta chỉ cần ấn dấu tay lên."

La Tổ cười khoát khoát tay: "Không vội, chuyện này là đại sự, nhị nương vẫn nên gọi Đại Mộc thúc đến đây, hai nhà chúng ta chính thức làm ước định. Hai huynh trưởng cũng đến cùng thì càng tốt."

"Hảo, ta đi tìm bọn họ đến." Trong lòng Triệu nhị nương cao hứng, không thể chờ đợi được đứng lên, lại đem xâu cá muối dúi vào trong tay Triệu mẫu: "Con cá này các người thu đi, nó cũng là một phần tâm ý của ta." Nói xong vội vã chạy đi.

Triệu mẫu nhìn cá muối trong tay, lại nhìn bóng dáng Triệu nhị nương bỏ chạy, cười nói: "Nhị nương ơ, cũng quá khách khí đi."

La Tổ cười cười, xoay người đi đến thư phòng Triệu Từ tìm Triệu Từ mượn giấy và bút mực.

Triệu Đại Mộc không nghĩ tới tức phụ mình thực hỏi được chuyện này, gấp gấp chạy về nhà, dẫn hai đứa con trai theo sau tức phụ nhà mình đi tới nhà La Tổ.

Triệu Từ đã sớm viết xong hiệp nghị, đọc to cho toàn gia Triệu Đại Mộc nghe.

Án theo yêu cầu trong hiệp nghị, toàn gia Triệu nhị nương không có quyền tùy ý tiết lộ phương thuốc, nếu như làm trái với lời hiệp nghị, sẽ phải gánh chịu hết thảy tổn thất. Nếu Triệu gia loại ra năm mèo, tất cả đều phải bán cho La Tổ, hoặc do La Tổ chế định khách hàng, phương diện giá cả so với giá thị trường thấp hơn một đồng tiền.

Đoàn người tự nhiên cũng hiểu, một đồng tiền này là phí trà nước.

Bất quá toàn gia Triệu nhị nương đều là người biết điều, nhà mình có việc cầu người, người ta cũng là nói ra yêu cầu rất rõ ràng. Hai bên thoả thuận xong, tất cả đều hết sức công đạo. Cho nên không có chút do dự, Triệu Đại Mộc ký tên xuống hiệp nghị, lại để người trong nhà cùng đi lên ấn dấu tay.

Hiệp nghị hoàn thành, La Tổ tay cầm tay dạy toàn gia Triệu nhị nương loại năm mèo.

Triệu Đại Mộc là người có kỹ năng loại hoa màu hảo, vừa nghe liền hiểu, thúc giục hai đứa con trai về nhà dọn dẹp mảnh đất trong viện nhà mình, để chuẩn bị loại năm mèo.

La Tổ lo lắng bọn họ nóng lòng, khuyên nhủ: "Ta làm ruộng trồng trọt cũng là vì ăn no mặc ấm, năm mèo mặc dù kiếm được tiền, nhưng không đáng để dùng tất cả đất đai trong nhà loại, đỡ phải đến lúc đó nhiều quá, chúng ta bán không được, trong nhà lại không có lương thực. Vì an toàn, dùng ba bốn mẫu đất là thích hợp."

Triệu Đại Mộc cũng là người vững chắc, vừa nghe liền hiểu mấu chốt trong đó, cười nói: "Lúc trước nghe người ta nói có thể trồng ra năm mèo, ta thật sự là không tin đâu, bây giờ nhìn thấy, mới thật sự tin."

Triệu nhị nương cũng cười nói: "Triệu Thành tức phụ chính là người có phúc khí, về sau còn ai dám nói nàng có chỗ không tốt, ta nhất định đi liều mạng với họ."

Nghe bà nói đùa, Triệu mẫu vui vẻ nở nụ cười.

Đại tức phụ đúng là người có phúc khí.

Sau khi thấy toàn gia Triệu nhị nương loại năm mèo, mấy nhà có chút hoài nghi cũng bắt đầu hành động.

Trong nhà La Tổ cơ hồ mỗi ngày đều có thôn dân đến hỏi thăm, kinh động đến cả lão tộc trưởng Triệu gia thôn.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Hàn Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Lão tộc trưởng là người thẳng thắn, tới cửa cũng không nói nhảm nhiều, trực tiếp bày tỏ ý đồ đến đây.

Hiện tại toàn bộ Triệu gia thôn ngày qua đích xác không tốt. Đều là người cùng tông đồng tộc, nếu có thể có biện pháp, cũng nên giúp đỡ lẫn nhau một tay. Về sau nhà bọn họ sống tốt hơn, cũng sẽ nhớ tới phần ân tình này, nhà Triệu mẫu gặp phải chuyện gì khó xử, mọi người cũng đều sẵn lòng đưa tay.

Triệu mẫu khẽ kích động.

Bà rất muốn được tông tộc coi trọng, mặc dù chỉ là cái hư danh, nhưng ở trong thôn rất là hưởng thụ. Nên khi nghe lão tộc trưởng nói chuyện này, bà liền gật đầu liên tục, ra hiệu cho đại tức phụ mau mau lên tiếng.

Hiện giờ chuyện trong nhà, bà có thói quen để đại tức phụ làm chủ.

La Tổ đứng ở bên cạnh cẩn thận lắng nghe, hiểu ý, cười nói: "Chuyện như vậy vốn là chúng ta cũng nên lấy ra giúp đỡ, chỉ là trong lòng cháu dẫu có chút không an tâm mà thôi."

Lão tộc trưởng khẽ híp mắt, nghiêm túc nói: "Trong lòng người có ý kiến gì thì cứ nói, trong lúc đó mọi người cũng có thể thương lượng." Kỳ thật chuyện này, hần đã tìm mấy nhà đã loại nắm mèo hỏi trực tiếp, nhưng những người đó đều nói đã ký hiệp nghị không thể tiết lộ ra ngoài, bằng không sẽ phải đến gặp quan, cho nên cái gì cũng không hỏi được.

Đương nhiên, đây cũng là suy nghĩ đến chuyện cả thôn xóm chung sống hòa thuận, nên ông ta mới không nóng nảy.

La Tổ khẽ mím môi, trên mặt thập phần nghiêm túc: "Lão tộc trưởng cũng biết, biện pháp này là ta từ nhà mẹ đẻ mang tới. Hiện giờ ta thân là người Triệu gia, lấy ra cũng là vì mạng sống mà thôi. Nhưng vì Triệu gia thôn chúng ta sống cũng không giàu có, cho nên ta cũng hết sức nguyện ý giúp đỡ người trong tộc. Ta chỉ có một điểm không thể xác định. Sau này nếu do mọi người loại không tốt, không có gì thu hoạch, trách nhiệm này tính trên đầu ai? Nếu sau này nắm mèo bán không được, mọi người lại làm trễ nãi việc trồng trọt lương thực, chuyện này người nào chịu trách nhiệm?"

Nàng một hơi hỏi liên tiếp hai vấn đề, khiến lão tộc trưởng ngây ngẩn cả người.

Hôm nay ông ta đến đây, thật sự không suy nghĩ nhiều như vậy. Ông ta chỉ nghĩ đến chuyện có tiền mọi người cùng nhau kiếm. Cũng có thể giúp mọi người sống khá hơn một chút. Lúc này bị Triệu Thành tức phụ hỏi như vậy, mới cẩn thận suy nghĩ.

Triệu mẫu nghe La Tổ hỏi mấy chuyện này, trong lòng cũng cả kinh, suy nghĩ một chút, cũng hiểu mẫu chốt trong đó, càng không biết nên trả lời thế nào.

Triệu Từ căn bản không có ý định mở miệng, chỉ đứng bên cạnh nghe La Tổ làm chủ. Thấy lão tộc trưởng còn do dự, hòa nhã nói: "Đại tẩu luôn luôn là người khoan hậu, nàng cũng là muốn giúp đỡ trong thôn làm chuyện tốt. Nhưng nếu chuyện tốt mà biến thành chuyện xấu, thì hậu quả sẽ khôn lường. Nếu tộc trưởng có thể định ra quy củ cho người trong thôn, mọi người một lòng, cũng bớt đi rất nhiều phiền toái."

Lão tộc trưởng gật gù, sờ sờ chòm râu hoa râm, nhìn La Tổ nói: "Người định như thế nào?"

La Tổ lấy ra hiệp nghị vừa viết xong. Hiệp nghị này giống hệt bản hiệp nghị cùng nhà Triệu nhị nương ký kết ban nãy.

"Đây là yêu cầu do ta định ra, hiện tại nhà nhị nương và vài nhà khác đều tuân thủ theo yêu cầu này."

Lão tộc trưởng nhìn nhìn, thấy trong đó ghi giá mua về thấp hơn giá thị trường một đồng tiền, hơi chướng mắt. Cảm giác người trong tộc bán ra với giá như vậy, có chút không thỏa đáng.

"Này dư thừa một đồng tiền, chớ không phải là cháu dẫu chuẩn bị đút vào trong túi nhà mình?"

La Tổ nghe vậy, rất muốn tròn mắt. Bản thân nàng đưa ra kỹ thuật, chỉ dạy tận tay từng người, còn giúp tiêu thụ, lấy một đồng tiền phí vất vả là quá tốt bụng rồi. Nàng không phải là thánh mẫu, nếu một chút lợi ích cũng không muốn, thì làm làm gì, làm vậy chẳng phải khiến người khác cảm thấy đây là chuyện đương nhiên sao.

Nàng không biểu hiện lên trên mặt, chỉ cười nói: "Tộc trưởng hãy nghe ta nói ra lợi hại trong đó. Lúc đầu chỉ có vài gia đình loại nắm mèo, đem ra ngoài bán, dĩ nhiên có thể bán được. Nhưng nếu như toàn bộ Triệu gia thôn chúng ta đều loại chúng, số lượng sẽ tăng lên. Lúc đem đi bán, không tránh được bị người ta đè giá xuống. Đến lúc đó không phải chỉ thấp hơn giá thị trường một đồng tiền. Nếu do cháu dẫu ra mặt, thống nhất tiêu thụ, cháu dẫu tự nhiên có thể bảo đảm giá thị trường ổn định. Để làm được chuyện này cháu dẫu cũng phải mất một khoản tiền qua cửa, lại bỏ ra bao nhiêu tình lực, ngài cũng có thể tính bút trưởng này, nhìn một chút xem có phải cháu dẫu chiếm được tiện nghi? Cháu dẫu còn có một chuyện lo lắng, nếu mỗi nhà mỗi hộ tự mình mang nắm mèo đi bán, đến lúc đó khó tránh khỏi ganh đua so sánh với nhau, tình cảm của người trong thôn sẽ mất sạch."

Nàng nói ra những lời này, tình chân ý thiết, tựa hồ thật sự bị những chuyện này quấy nhiễu.

Ít ra còn có lão tộc trưởng và Triệu mẫu tin tưởng.

Triệu mẫu khó xử nói: "Nếu quả thật là như vậy, nhà chúng ta không cần chọn rộn chuyện này. Đến lúc đó phí sức lại chẳng có kết quả tốt, còn bị người ta chỉ vào cột sống mắng đầu."

La Tổ lại lo lắng nói: "Thật sự là như vậy, đến lúc đó chỉ sợ trong thị trấn ăn không vô nhiều nắm mèo như thế, giá tiền bị hạ thấp cũng là chuyện dễ hiểu."

Lão tộc trưởng phụ họa gật đầu: "Triệu Thành tức phụ nói lời này hết sức có lý a. Là ta suy nghĩ chưa chu toàn. Ngươi đều đã có kế hoạch, chúng ta cũng không cần rầu rĩ vì những chuyện này. Vậy đi, hôm nay ta trở về liền gọi người trong thôn tập trung lại, rồi cùng nhau thương lượng. Nếu là đồng ý, thì đề bọn họ cùng người ký khế ước này. Sau này còn phải làm phiền người quan tâm nhiều hơn đâu."

Nghe được lời này của lão tộc trưởng, trong lòng La Tổ vui mừng, mặt không đổi sắc: "Đều là người một nhà, nào có gì phiền toái. Chỉ là ta cũng phải nói trước. Sau này mọi người không làm theo đúng khế ước, đầu tiên ta sẽ mời tộc trưởng đứng ra chủ trì công đạo, nếu tộc trưởng không giải quyết được, ta cũng chỉ có thể thỉnh nha môn quản chuyện này. Dù sao không quy củ sao làm thành chuyện lớn, chúng ta nếu muốn hòa hòa khí khí phát tài, cũng phải có cái quy củ thích hợp, ngài nói có đúng hay không?"

"Uh, người nói rất đúng. Chúng ta Triệu thị tông tộc cũng là có tộc quy, chỉ là những năm này không có gì chú ý mà thôi. Tốt lắm, chuyện này nếu đã định ra rồi, quay đầu lại ta nghiêm khắc nhắc nhở bọn họ. Muốn kiếm tiền, thì phải trả giá một chút mới được. Mọi người đều là người biết lý lẽ, sẽ không có vấn đề."

Mặc dù La Tổ không tin, nhưng vẫn gật gật đầu: "Vậy xin giao chuyện này cho tộc trưởng an bài."

Tộc trưởng là người thuộc phái hành động, ra khỏi nhà La Tổ thì cho người gọi đương gia của từng nhà trong thôn đến tập chung. Triệu Từ là nam nhân Triệu gia nên cũng tham dự đại hội lần này.

La Tổ cùng Triệu mẫu ở nhà chờ tin tức.

Chờ đến hoàng hôn khuất bóng, Triệu Từ cuối cùng dò mặt trở về, trên người còn có mùi rượu thoang thoang.

Thấy La Tổ và Triệu mẫu ở trong nhà chính chờ hán, ánh mắt hán sáng long lanh nói: "Hôm nay chuyện này đã thành, cả thôn đều đồng ý với sự an bài của đại tẩu."

Triệu mẫu vui mừng: "Này thật sự là quá tốt."

La Tổ cũng gật gật đầu, cười nói: "Chỉ hy vọng sau này mọi người thật sự có thể làm được là được."

"Yên tâm đi, nhất định có thể. Có tộc trưởng chủ trì công đạo, bọn họ muốn lật trời cũng không được." Triệu mẫu không cho là đúng.

Đội Triệu mẫu đi vào trong nhà, Triệu Từ mới nói: "Đệ biết, tẩu tử có một mảnh hảo tâm, nhưng chuyện gì cũng không nên làm quá liều. Trước hết để cho thôn dân thử loại một mẫu đất, đợi sau khi có thu hoạch, lại tiếp tục trồng trọt. Mặt khác, nếu bọn họ không chịu giảng đạo lý, tẩu tử cũng chớ để trong lòng, đến lúc đó chỉ cần đi tìm tộc trưởng đến quản là xong. Trong tộc mặc dù đều là người dễ nói chuyện, nhưng cũng tránh không được có một số người không nói lý lẽ."

Trong lòng La Tổ hơi nóng. Hiện nay trong nhà, Triệu mẫu toàn bộ đều nghe nàng, phạm là có chuyện, đều do một mình nàng lo liệu xử lý. Bây giờ có người đứng ra đưa ra chủ ý, làm nàng cảm thấy vô cùng an tâm. "Đa tạ Nhị đệ nhắc nhở, chuyện này ta sẽ cân nhắc, tiến hành theo chất lượng, sẽ không liều lĩnh."

Đôi mắt đen nhánh của Triệu Từ khẽ trốn tránh: "Tiến hành theo chất lượng? Tài văn chương của tẩu tử dùng rất tốt. Tùy tiện nói một câu, cũng hết sức tinh ích."

La Tổ khẽ đỏ mặt: "Chúng ta ở chỗ kia đều như vậy."

Triệu Từ nghe vậy, cũng thấy hào hứng. Lần trước hán nghe người này nói rất nhiều chuyện về thế giới kia, cũng không hiểu mấy. Lúc này cẩn thận nghĩ, lại cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

"Thế giới tẩu tử ở, chắc hẳn là chốn đào nguyên."

La Tổ ngượng ngùng cười cười. Trước kia nàng ở thế giới hiện đại, không biết nó có được coi là chốn đào nguyên không. Hơn nữa nàng cũng không cách nào giải thích cho Triệu Từ hiểu cái gọi là không gian hai chiều, không gian ba chiều.

Cũng may Triệu Tử không có tiềm chất bất quải, chỉ nói đến đây, thì dừng. Hấn khuyên La Tổ sớm đi nghỉ ngơi, rồi trở về phòng mình.

Nhờ lão tộc trưởng hiệp trợ, toàn bộ Triệu gia thôn bắt đầu hùng hù hồ hồ bắt tay trồng nấm mèo.

Vì thế, La Tổ đưa ra khẩu hiệu - - cần cù chịu khó, cùng chung giàu có.

Đương nhiên, đoàn người đối với cái khẩu hiệu cái này cũng không suy nghĩ nhiều, bọn họ chỉ cảm thấy hứng thú với phương pháp nuôi trồng nấm mèo, cùng với hậu kỳ tiêu thụ.

Vì muốn cùng mọi người câu thông tốt hơn, La Tổ nhờ lão tộc trưởng giúp đỡ mở đại hội toàn thôn lần thứ hai, hội nghị diễn ra ở bên ngoài từ đường Triệu gia.

Người nhà nào cũng mang theo băng ghế, có có vài nhà cầm theo đồ ăn vặt tự làm đi, giống như là đi xem phim điện ảnh.

La Tổ nói lại một lần nữa về kế hoạch loại nấm mèo, để mọi người tự nguyện làm theo quy củ. Trong đó điều quan trọng nhất là, không cho phép bất luận kẻ nào đem biện pháp này nói ra ngoài. Một khi thăm tra, không chỉ bị kiện, còn bị đuổi ra khỏi từ đường Triệu gia.

Bị kiện thì không sao cả, bị đuổi ra từ đường mới là chuyện lớn. Như thế chẳng phải thành người không có tổ tông.

Thôn dân đã hiểu quan hệ lợi hại trong chuyện này, đều rí rít bày tỏ sẽ tuân theo quy củ.

Dù sao nhà mình kiếm được tiền là được, đầu năm nay ai kiếm được tiền đều không chạy về nhà đóng kín cửa, nào có ai đàn độn chạy ra ngoài hồ to a.

La Tổ đối với thái độ của bọn họ rất hài lòng. Nàng sở dĩ dám ở Triệu gia thôn áp dụng kế hoạch, cũng là nhìn trúng Triệu gia thôn khác biệt với những thôn khác - - cùng tông đồng tộc. Bởi như vậy, cũng tiện quản lý cùng chế ước.

Kế tiếp La Tổ dẫn các thôn dân đi xem vườn rau xanh nhà nàng

Mặc dù đại gia hóa đã sớm vụng trộm đi xem, chẳng qua hiện nay quang minh chính đại đi xem một lần, lực rung động lớn hơn so với trước kia rất nhiều. Mấy ngày nay công phu, nấm mèo rất nhỏ đã lớn lên rất khá, mấy ngày nữa có thể đem ra ngoài đổi tiền. Mọi người nhìn hết sức quen mắt.

Nấm được bí quyết của vườn rau xanh nhà La Tổ, sau khi những người này về nhà, bắt đầu rí rít phát quang làm cỏ mảnh đất trong sân. Loại thứ đáng giá này, tự nhiên là loại ở trong viện nhà mình mới an toàn.

La Tổ cũng không quản những thứ này, chỉ nhắc nhở mọi người trước tiên đừng đem đất trong nhà đều loại thượng, mà dùng một mảnh đất nhỏ trồng thử xem đã. Còn việc bọn họ có chịu nghe hay không, không nằm trong phạm vi quản lý của nàng.

Kỳ thật nàng có dự định, tìm một khối đất rộng rãi trong thôn, cùng loại nấm mèo, phân cho mỗi nhà một góc. Vừa tiện trông nom, chăm sóc, mà nấm mèo được loại ra cũng giống nhau. Bất quá bây giờ vẫn chưa phải là thời cơ làm chuyện này.

Ở lúc toàn bộ Triệu gia thôn vội vàng trồng trọt nấm mèo, ruộng mạ nhà La Tổ cuối cùng nảy mầm ra ương.

Thời tiết dần dần nóng lên, La Tổ bắt đầu chuẩn bị cấy mạ. Nàng tin tưởng chuyện này mà thành công, sẽ giải quyết được vấn đề ẩm no của thôn dân Triệu gia thôn, cũng là điểm mấu chốt đi tới con đường giàu có.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Hèn Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

"Bảo ngoại đến nhận lỗi với nhà bọn họ, nói vài lời tốt đẹp, sao ngoại lại không chịu đi?"

Trong nhà Triệu Lão Thực cách nhà La Tổ không xa đang truyền ra từng đợt âm thanh khuyên bảo bất đắc dĩ.

Triệu Lão Thực nhìn phụ nữ có chồng nhà mình bằng vẻ mặt cường ngạnh, vừa tức vừa giận. Chỉ vào Hoa Nhị cô đang ngồi trên ghế nói: "Ngoại cá bà nương này, hừm, đúng là không nói lý lẽ. Trước kia ngoại đối với người ta như vậy, bọn họ còn không mang thù, đem phương pháp loại nấm mèo đều nói cho ta, về sau nhà ta cũng có thêm cái thu hoạch, sao ngoại lại không biết điều đến cảm tạ người ta."

Mặt Hoa Nhị cô cứng đờ, tràn đầy vẻ mặt tự nhiên nói: "Hừ, nguoi đi mà đi."

Triệu Lão Thực đá vào băng ghế bên cạnh một cước: "Triệu Thạch kia cũng đã đi, oán khí trong lòng nguoi, cũng nên nguoi ngoai, còn ghi hận cô nhi quả mẫu nguoi ta làm gì?"

Tâm sự bao năm nay bị Triệu Lão Thực nói ra, Hoa Nhị cô lập tức như xù lông gà như mẹ, đứng phắt dậy nói: "Nương Triệu Lão Thực nguoi, nguoi không biết xấu hổ ta còn muốn mặt mũi đâu, có nguoi nói tức phụ mình như vậy sao? Lời này truyền ra ngoai, nguoi cũng không sợ mất mặt."

"Được được được, ta không nói, ta không nói." Sau khi Triệu Lão Thực mở miệng nói lời này, cũng thấy hơi hối hận.

Hắn đi đi vào trong bếp dạo qua một vòng, bưng một rổ trứng gà đi ra, đi về phía nhà La Tổ.

Không quan tâm thế nào, nhân tình này là phải trả. Bằng không lúc đi ra ngoai, sẽ bị nguoi ta nhổ nước bọt.

Triệu Lão Thực vừa đi, Hoa Nhị cô nhắc mông ngồi lên một chiếc ghế đầu, một cước một bay tiểu băng ghế bên cạnh.

La Tổ không nghĩ Triệu Lão Thực sẽ đến đây, nguoi đến cửa là khách, nên không trưng ra sắc mặt xấu.

Đem nguoi dẫn vào trong viện, gọi Triệu mẫu đi ra tiếp đón khách khứa, còn nàng đi vào bếp bận việc.

Cách cửa phòng bếp, La Tổ vẫn nghe được lai ý của Triệu Lão Thực.

Hóa ra là đến bồi tội vì chuyện gây gỗ lần trước.

Chỉ nghe Triệu Lão Thực bên ngoai nói: "Nhà ta cá bà nương kia, nguoi cũng biết, nàng không có ý xấu, chỉ là nhớ mãi chuyện trước kia đâu, nguoi ngàn vạn lần đừng để bụng. Về sau ta sẽ hảo hảo quản nàng."

Triệu mẫu háng giọng nói: "Lão Thực đại ca a, ta có lời khó nghe, những năm này, cũng không thấy nguoi quản được nàng."

Triệu Lão Thực lập tức lúng túng: "Tình tình nàng như vậy, ta cũng không tiện dùng thủ đoạn, về sau khẳng định quản nàng thật chặt. Bảo đảm sẽ không cho nàng đi gây chuyện. Hơn nữa, hiện tại còn trông cậy vào nhà các nguoi đâu, nàng cũng không dám."

Thấy dáng vẻ khó xử của hắn, Triệu mẫu cũng không tiếp tục quai thanh quai khí, chỉ nói: "Như vậy cũng tốt, chúng ta cũng không phải là nguoi thích gây chuyện. Đều muốn hòa khí sinh tài, về sau thanh thân ổn định sống qua ngày. Nguoi trở về hảo hảo khuyên nhủ nàng, đừng có lại nháo mọi nguoi đều khó chịu."

"Chao ôi chao ôi, nhất định nhất định."

Đợi Triệu Lão Thực đi, Triệu mẫu mới đi vào phòng bếp, thấy đại tức phụ đang nhét củi vào bếp lò, bà cười đem trứng gà đặt trên bàn: "Đợi trưa nay làm bánh bông lan trứng gà. Lần trước nguoi làm món này, hai hài tử đều thích ăn đâu. hiện tại lão Nhị mỗi ngày đọc sách, cũng rất mệt mỏi, cũng làm cho hắn một cái."

"Biết rõ nương." La Tổ cười đem nhét cất trứng gà vào trong tủ. Lại nói: "Nương, vừa rồi Lão Thực thúc nói cái gì nhớ mãi chuyện trước kia a. Trước kia nhà ta có xích mích với nhà bọn họ sao?"

Triệu mẫu nghe vậy mặt liền biến sắc, lại xì một tiếng khinh miệt: "Cái gì xích mích a, còn không phải là nhớ mãi công công nguoi."

La Tổ vừa nghe, lập tức quần bách. Nàng vốn cho rằng Hoa Nhị cô chính là loại nguoi thích gây chuyện khắp nơi, nhân vật cực phẩm thích bắt nạt nguoi khác. Không nghĩ tới bà ta cùng công công nàng còn có một đoạn yêu hận tình thù đâu.

Dựa vào câu chuyện Triệu mẫu đứt quãng kể lại, La Tổ cũng tóm tắt được tình yêu nông thôn chuyện xưa.

Năm đó Hoa Nhị cô cũng là một cành hoa mười dặm bát thôn chung quanh đây. Trưởng thành chính là một cô nương eo nhỏ mặt trái xoan. Có biết bao nhà tới cầu hôn, kết quả Hoa Nhị cô lại nhìn trúng Triệu Thạch lúc ấy còn là tráng tiểu hòa. Nói đến nói đi Triệu Thạch đối nguoi ta cũng là có ý, thỉnh thoảng âm thầm mất đi mây lại, coi như là nguyện ý đối phượng. Bất quá mẫu thân Triệu Thạch hết lần này tới lần khác, kiên quyết không đồng ý. Bà ta cảm thấy Hoa Nhị cô lớn lên quá gầy, lại rất dễ nhìn, không phải là một tức phụ đứng đắn, về sau sinh không được nhi tử. Triệu Thạch ngược lại cùng mẫu thân cố gắng hoà giải một phen, lúc ấy Triệu lão thái kiên quyết không đồng ý, hơn nữa còn muốn tuyệt thực. Triệu Thạch đành tỏ hiệp, cùng Triệu mẫu thành thân.

Theo Triệu mẫu nói, bà trưởng thành cũng không kém ai, lại là nguoi biết sinh nhi tử, hơn nữa được mẹ chồng thích, nên rất nhanh bắt được tâm Triệu Thạch. Triệu Thạch lại không phải là nguoi si tình, thành thân xong một lòng vì gia đình, không còn nhớ tới chuyện tình yêu trai gái trước kia. Lại không nghĩ Hoa Nhị cô là nguoi không cam lòng, trong con tức giận gả cho Triệu Lão Thực, ở gần nhà Triệu Thạch, nguoi hai nhà có quan hệ thân thích cũng khá gần. Cho nên dĩ vãng phát sinh không ít mâu thuẫn.

Sau khi nói xong chuyện này, Triệu mẫu hừ lạnh một tiếng, đắc ý nói: "Lúc trước vẫn là tổ mẫu nguoi tinh mắt, biết nàng là người không biết sinh đường, ta vừa gả đến Triệu gia, năm đầu tiên liền sinh một đứa bé mập mạp. Nàng ngược lại hão, những năm này chỉ sinh hai cái khuê nữ."

La Tổ sờ sờ đầu, châm thêm củi vào lò, thầm nói: Hiện tại đáng người Hoa Nhị cô mập mạp như vậy, bước đi rầm rầm, hoàn toàn không nhìn ra được trước kia là một mỹ nữ thon thả a.

Quả nhiên tình yêu khiến người ta điên cuồng. Lại nhìn đến những năm này Hoa Nhị cô bởi vì ghi hận lời mẫu thân công công nàng nói lúc trước, không ngừng cố gắng ăn đến béo phì.

Bất quá qua chuyện này, có thể thấy Hoa Nhị cô không phải là cực phẩm thích gây chuyện thị phi. Bà ta đây là vì yêu sinh hận.

Cũng khó cho bà ta a, những năm này, còn nhớ mãi không quên mối tình đầu.

Bất quá vừa nghĩ tới người ta trả thù ở trên người nàng, chuyên môn chọc nàng, chút đồng tình cũng mất. Trong lòng La Tổ hạ quyết tâm, về sau vẫn là cách xa Hoa Nhị cô ra một chút, đỡ bị bà ta giận cá chém thớt.

Trong thôn nắm mèo gieo xuống không bao lâu, La Tổ đã bắt đầu cấy mạ.

Bởi vì được La Tổ giúp đỡ, cho nên mọi người đều giữ trong lòng phần ân tình này của Triệu gia, vừa nghe nói Triệu gia đang cấy mạ, đều rới rít đến hỗ trợ. Chỉ là trước kia mọi người đều trực tiếp gieo giống, nên không biết cấy mạ, sau khi đến điền lý, cũng không biết nên làm gì.

La Tổ nghĩ bọn họ về sau cũng muốn học cấy mạ, dứt khoát ở trước mặt bọn họ biểu diễn một lần: "Ba bốn rãnh mạ là một gốc cây. Mỗi một gốc cây cách nhau khoảng một tấc là được."

"Ồ, còn có nhiều điều phải chú ý đâu. Cũng may nguoi là người tinh tế, nếu đổi lại là chúng ta, sẽ không kiên nhẫn được như vậy, vừa làm chậm trễ thời gian lại vừa tốn công." Một lão tẩu tử cười trên ghẹo nói.

Bởi vì Triệu gia do hai người quả phụ quản gia, việc cấy mạ này cũng không biết, nên ai nấy đều bảo nữ nhân nhà mình tới giúp đỡ.

La Tổ cười nói: "Mãi đao sắc mới đốn được nhiều củi, ta bỏ ra chút tâm tư chăm sóc hoa màu, về sau thu hoạch tốt hơn, giúp nhà ta ăn no được một năm."

"Thật hay giả, tốt như vậy?" Những người này đều không tin. Nhắc tới loại nắm mèo nàng đúng là có phương pháp tốt. Nhưng mà nói đến loại hoa màu, thì chưa biết thế nào. Triệu gia vẫn là tiểu tức phụ trẻ tuổi.

"Trước tiên các nguoi xem nhà ta loại lúa thế nào, về sau nếu nhà ta thành công, các nguoi lại làm theo." La Tổ cũng không giải thích gì thêm, cho dù có nói nhiều, cũng không thể nào thay đổi quan niệm cả đời của người ta, cứ đợi loại ra lúa nước rồi nói sau cũng không muộn.

Nhiều người sức lực lớn, ban đầu bọn họ còn có chút không thuần thục, về sau dần dần quen việc, động tác trên tay càng lúc càng nhanh.

Mới có một ngày, tám mẫu đại ruộng lúa Triệu gia đã phủ một màu xanh non của mạ.

Nhìn mạ non đứng đưa trong gió, trong lòng La Tổ ngứa ngáy. Chờ sau khi chúng trưởng thành, nàng có thể biết sản lượng lúa nơi này chênh lệch bao nhiêu so với giống lúa trong sở nghiên cứu đời sau nghiên cứu ra.

Triệu nhị nương rửa sạch bùn trên chân, đi giày rồi qua đây xem, cười nói: "Triệu Thành tức phụ, sao điền lý này có nhiều khe nước như vậy, nếu là đổ đất vào cấy mạ, không phải có thể thu thêm một chút lúa nữa sao?"

La Tổ lắc lắc đầu: "Cái này không thể được, đây là muốn nuôi cá, nếu không có những khe rãnh sâu như này, những con cá kia sẽ không có chỗ ở."

"Nuôi cá?" Triệu nhị nương lập tức trợn trừng hai mắt, nhìn La Tổ như chế giễu: "Triệu Thành tức phụ, nguoi không có lừa gạt ta đấy chứ. Người này có thể nuôi cá? Con cá còn không đem mạ ăn?"

"Cho nên lúc này chưa thể thả cá mằm, phải đợi lúa lớn hơn cái đã."

Triệu nhị nương vẫn còn có chút bán tín bán nghi. Mặc dù Triệu Thành tức phụ có chút bản lãnh, nhưng chuyện nuôi cá trong ruộng lúa, quá là kinh thế hãi tục. Cũng không biết có phải nàng sẽ làm như vậy không.

Những người khác cũng nghe thấy La Tổ nói muốn nuôi cá ở trong ruộng lúa, đều cảm thấy đây là câu chuyện cười.

Sau lưng nhỏ giọng nghị luận chuyện này cũng là cười một tiếng rồi thôi.

"Triệu Thành tức phụ còn quá trẻ tuổi, thấy đường ra năm mèo, đã muốn nuôi cá. Con cá này dường thế nào a, là ở trong ruộng lúa đường đâu. Ha ha ha a."

"Cũng may mà đại tẩu tử ruộng chiều nàng, cho nàng tùy ý lặn qua lặn lại. Nay vài mẫu ruộng lúa nếu là đổi thành ruộng cạn, loại được rất nhiều trong thực a."

"Đúng vậy, bất quá hiện tại bọn họ loại năm mèo, chắc là cũng có chút thu hoạch, cũng đói không đến."

"Khoan hãy nói, chờ năm mèo lần này bán ra, ta sẽ giục nam nhân ta đem vài mẫu trong nhà đều loại chúng. Về sau không lo lắng không có bạc hoa."

Đề tài chuyển tới năm mèo, mọi người lại bắt đầu vui tươi hơn hớn hờ nộ cười.

Những năm nghèo khó này, quả nhiên có nhiều cơ hội. La Tổ đứng trên bờ ruộng, nhìn đâu cũng thấy thuận mắt.

Cấy mạ xong, La Tổ lại điều chế một mẻ phân bón. Lúc này phân bón không phải chứa nhiều hóa chất, nên nàng cũng không lo lắng mạ bị xót mà chết. Ngược lại nó còn bổ sung nhiều chất dinh dưỡng cho ruộng lúa hơn.

Trong nhà mới hết bận, thời tiết đã bắt đầu nóng lên.

La Tổ vẫn nhớ tình huống La gia bên kia, tìm Triệu mẫu nói một tiếng, sau khi chờ nhóm năm mèo thứ hai đến chỗ Bạch phu nhân, sẽ đi tới La gia thôn xem một chút.

Triệu mẫu nói: "Vốn là nên bảo lão Nhị bồi người cùng nhau trở về. Bất quá hần còn muốn đi huyện học, đang bận ôn tập, ta cũng không thể làm chậm trễ hần."

Triệu Từ là tú tài theo lý phải vào huyện học, nhưng bởi vì trong nhà xảy ra nhiều chuyện, cộng thêm thân thể không khỏe. Cho nên liên tục trì hoãn cho tới bây giờ còn chưa có đi nhập học. Vào huyện học, có tiền sinh dạy bảo một phen, mới có thể tiếp tục đi thi. Chuyện này cũng không nên làm trễ nãi nữa.

Đương nhiên La Tổ không muốn làm phiền hần vào lúc này, chỉ nói: "Để Triệu Lâm bồi ta đi về cũng được. La gia cũng không xa, ta cũng biết đánh xe bò."

Triệu mẫu có chút do dự. Nghĩ đến trong nhà ngày càng hồng hồng hỏa hỏa, số bạc trong rương giấu dưới giường đều là lợi nhuận đại tức phụ chia cho bà đấy, cũng không nên nghịch ý nàng, nhân tiện nói: "Vậy được, để ta gọi Tiểu Lâm cùng người về đi về. Nếu thấy trời tối, thì chớ đi đường ban đêm, ở nhà mẹ đề nghị một đêm rồi hẵng về."

La Tổ vội vàng ứng.

La Tổ còn chưa khởi hành đến La gia thôn, sáng hôm sau, La Lão Căn đã dẫn nhi tử La Tiểu Hồ tới cửa.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Hàn Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Editor: Đô Đô

Sắc mặt La Lão Căn vui vẻ, đuổi xe bò tiến vào sân nhỏ Triệu gia.

Người một nhà Triệu gia nghe thấy tiếng động từ trong nhà đi ra, thấy La Lão Căn đang khuôn đồ từ trên xe xuống, vội vàng chạy tới giúp một tay.

"Cha, sao người lại tới đây?" La Tổ kinh ngạc. Nàng đang định đến La gia thôn một chuyến đấy.

La Lão Căn cười lau mồ hôi trên trán, nhận lấy nước sôi để nguội Triệu Mộc Miên bung lại, uống ừng ực một hơi, rồi dùng tay áo lau miệng, nói: "Nuông người nói nhớ người, bảo chúng ta đến thăm người một lát, sẵn tiện mang chút đồ đến cho các người. Năm mèo nhà ta đã dài hảo, cũng đưa đến đây luôn."

La Tổ nhìn nhìn ba cái túi lớn cạnh xe. Một túi đựng rau dưa và trái cây tươi mới, hai túi còn lại thì đựng nắm mèo.

"Nhiều như vậy?"

"Đúng vậy, có thể bán được tiền, chúng ta tất nhiên muốn loại nhiều chút. Vì loại cái này, tường viện nhà ta bị đều nương người phá hủy, trồng chúng ở bốn phía xung quanh đây."

La Tổ gật đầu: "Được, lát nữa ta xưng xưng cho ngài."

Triệu mẫu cười khách khí: "Mau mau vào trong nhà ngồi đi, đừng đứng nói chuyện ở bên ngoài." Lại nói với La Tổ: "Ta đi đến nhà nhị nương người mượn chút đồ ăn mới mẻ, thêm vài món thức ăn cho bữa trưa."

La Lão Căn vội vàng nói: "Ai nha bà thông gia, đừng bận rộn, chúng ta tùy tiện đối phó đối phó là được rồi."

"Vậy sao được, lâu lâu ông thông gia mới đến nhà một lần." Triệu mẫu cười xoa xoa tay, nhanh nhẹn nhắc rổ đi ra ngoài, mượn xong món ăn, lại thuận tiện đi vườn rau ngắt chút rau xanh trở về. Thân gia khó lắm mới đến đây chơi một chuyến, phải chiều đãi thật tốt mới được.

Triệu mẫu đi rồi, Triệu Từ mời La Lão Căn vào trong nhà ngồi. Hắn vừa mới chép sách nên trên tay bị dính vết mực. Đợi La Lão Căn ngồi xuống ghế mới đi múc nước rửa tay.

"Nhị đệ, người đi làm việc của người đi, để ta tiếp đón cha ta là được. Người không phải còn phải đi huyện học sao, đừng làm trễ nải công khóa." Đây huyện học đều là tú tài trong huyện, Triệu Từ vạn nhất chậm trễ bài vở, sẽ thua kém đồng học. Nàng cũng không dám làm ảnh hưởng tới tiền đồ của Triệu Từ.

Triệu Từ xoa xoa tay, cười nói: "Không mất bao nhiêu thời gian, ta cũng muốn cùng thúc thúc nói chuyện."

La Tổ cũng không miễn cưỡng, cười cười đi vào trong nhà hỏi chuyện cha nàng.

"Chao ôi, chuyện Tiểu Hồ đi tư thực, nương người đã nói với ta. Chỉ là tiền sinh khó tìm, ta vẫn chưa yên tâm."

"Vậy cũng phải học bài a, tuổi của hắn vừa vặn, học cũng nhanh. Không cần học lấy cái công danh gì, ít nhất có thể đọc sách biết chữ, sau này cũng không phải chỉ là một anh nông dân."

La Lão Căn ngượng ngùng cười, ông kỳ thật không muốn cho nhi tử đi học bài lắm.

Chỉ tổ phí tiền, gia đình ông lại là nông dân, đâu cần phải biết mấy thứ cong cong thẳng thẳng đó, biết làm ruộng là tốt rồi.

Hôm nay ông đến, cũng là muốn đưa cho khuê nữ số tiền hôm trước nàng đưa cho tức phụ mình. Bây giờ còn có người ngoài ở đây, ông cũng không vội lấy ra.

La Tổ nhìn ra ông không muốn tìm sự phụ cho Tiểu Hồ, nhú mồm, khuyên nhủ: "Cha, ta không quan tâm người cùng nương nói những gì, chuyện đọc sách của Tiểu Hồ, ta sẽ lo, người cũng không thể làm chậm trễ hắn."

Thấy khuê nữ mình mất hứng, La Lão Căn vội vàng gật đầu: "Để người lo, để người lo."

Thấy Triệu Từ vào nhà, hai người không tiếp tục nói về đề tài này nữa

.

Triệu mẫu thuận lợi mượn được món ăn. Nghe nói là ông thông gia La gia đến, Triệu nhị nương không nói hai lời, bảo nam nhân nhà mình bắt một con cá mè hoa tươi rói đưa cho bà: "Dầu gì ông ấy cũng là thân cha tức phụ Triệu Thành, người nhớ phải chiều đãi thật tốt. Triệu Thành tức phụ là nàng dâu tốt a, cũng không thể bạc đãi thân cha người ta."

Triệu mẫu vui vẻ nói: "Đúng vậy, hôm nay ông ấy còn mang theo nhiều đồ ăn đến, chờ ông ấy đi về, ta mang một chút đến cho người."

"Không cần không cần, trong nhà đều có đâu. Hiện tại ta chỉ cầu nắm mèo sớm trưởng thành để có tiền."

Triệu nhị nương nói xong, bỗng thấy hào hứng, kéo Triệu mẫu cùng đi xem nắm mèo trồng trong sân. Quả nhiên đã thấy chúng nhú ra lỗ tai màu đen. Không quá nửa tháng là có thể hái xuống đi bán.

"Sinh trưởng thật tốt. Ta đã đi nhìn mấy nhà khác, phàm là làm theo biện pháp Triệu Thành tức phụ nói đều loại ra. Có vài người lười nhác không có loại ra, hiện tại chắc đang hối hận muốn chết." Nhớ tới đáng về những người kia liên tục vỗ ngực, Triệu nhị nương càng tiếu.

Hai người đang tán gẫu, bỗng nhiên Triệu nhị nương nhắc tới La Tổ.

"Nhìn tức phụ ngươi cũng là người có khả năng, đáng vẻ cũng đoan chính. Tính tình lại tốt như vậy. Ta thấy mấy nhà cũng đang rục rịch. Ngươi có dự định gì?"

Dù sao quả phụ tái giá cũng là chuyện quang minh chính đại. Huống hồ Triệu Thành tức phụ còn trẻ như vậy, ngay cả động phòng cũng chưa làm. Dĩ nhiên không thể thủ tiết ở Triệu gia cả đời.

Nói đến chuyện này, tui cười trên mặt Triệu mẫu nhạt dần, nhin không được thở dài một tiếng: "Không đối gât ngươi, trước kia ta cũng không mấy thích nàng, trong lòng cũng có chút thành kiến. Nhưng là đã ở chung với nhau được một thời gian, nàng tuy không phải người nhu thuận, nhưng nguyên ý cùng ta sống nương tựa qua ngày, ta cũng coi nàng như khuê nữ ruột thịt mà đối đãi, lại nghĩ tới chuyện nàng sẽ rời đi nhà ta đến nhà một người khác, trong lòng còn không bỏ được, cực kỳ khó chịu. Ta thấy nàng không đề cập về chuyện này, nên cũng không nói gì. Dù gì Thành nhi đi vẫn chưa được một năm, cũng phải đợi qua tang kỳ mới nói tới chuyện này."

"Ngươi nói cũng đúng. Bất quá ngươi cũng nên đề tâm hơn, nàng mà không đề cập tới, ngươi cũng nên tìm vài người thích hợp nhìn một chút. Không thì nàng sẽ nghĩ ngươi không quan tâm tới chuyện này, đến lúc đó bà tức hai người có ngăn cách sẽ không tốt."

Lời này của Triệu nhị nương là lời thật lòng. Triệu gia khó khăn lắm mới được sống những ngày tốt lành, hiện tại trong nhà hòa hòa thuận thuận tốt vô cùng. Nếu vì chuyện này mà nghi kỵ lẫn nhau, thì thật sự đáng tiếc.

Triệu mẫu mím môi khẽ gật đầu, đột nhiên trong lòng có chút trầm trọng.

Lúc về đến nhà, trong giỏ xách Triệu mẫu đã đầy. Trừ một con cá ra, còn có rất nhiều rau dưa.

La Tổ tiếp nhận lấy giỏ vừa nhìn, mắt sáng rực lên: "Nương, ngươi lấy ở đâu ra một con cá lớn như vậy a."

Triệu mẫu thấy đại tức phụ cười vui vẻ, trong lòng nhẹ nhõm hơn, quên đi phiền não ban nãy. Vuốt vuốt cánh tay bủn rủn, cười nói: "Đại Mộc thúc ngươi bắt ở trong sông, biết nhà chúng ta có khách nhân đến, thì đưa cho chúng ta. Lúc này ta đưa tiền trả nàng không cần, mai mốt ta lại đưa chút đồ mang qua đi."

La Tổ vừa nghe, trong lòng động động, cười nói: "Nương, xung quanh đây có người nuôi cá không?"

"Nuôi cá, sao phải nuôi chứ?" La mẫu có chút khó hiểu nhìn nàng: "Nhà ai muốn ăn cá, đều ra sông bắt a. Hơn nữa, hàng năm trong hồ chim én kia đều có người đánh cá, muốn ăn thì đi mua một con."

La Tổ nghe vậy vui vẻ không thôi a. Lúc này còn chưa có người nuôi cá. Dường như hiện tại nghề nuôi dường đều không phát đạt, dù gì không có bác sỹ thú y, nên gia súc nuôi trong nhà có tỉ lệ sống không cao. Không như đời sau, người ta nuôi gà nhà vịt thành đàn, còn có thể nuôi sơn dương, nuôi cả đàn lợn. Càng đừng nói tới nuôi cá.

La Tổ phát hiện, con đường phát triển trong tương lai rất là thênh thang.

Tâm tình sáng sủa, làm việc gì cũng tràn đầy sinh lực.

Điều cá mè hoa này nhìn qua cũng phải nặng ba bốn cân. Một nồi canh đầu cá nấu đậu phụ, một nồi cá nấu cải chua, còn có thể làm một nồi cá kho tàu.

Vừa nghĩ tới, nước miếng đã chảy ròng ròng.

Triệu mẫu biết mình tay nghề kém hơn đại tức phụ, dứt khoát ngồi xuống bếp lò canh lửa, rồi nói: "Để lại một khúc cá dùng muối lau lau, đợi lúc cha ngươi trở về đưa ông ấy mang về cấp nương ngươi ném cái tươi mới."

"Đã biết nương."

La Tổ quyết định loại bỏ món cá kho tàu. Bận việc một buổi trưa, cuối cùng cũng làm xong thức ăn.

Ba hài tử sớm đã nghe mùi thơm ở trong phòng bếp đi vòng vo hồi lâu, vừa nghe La Tổ nói đến lúc ăn cơm, chạy tới giúp bưng thức ăn, bát đĩa lên bàn.

Bình thường Triệu gia không có ai uống rượu, bất quá bởi vì La Lão Căn đến, Triệu mẫu đặc biệt bảo Triệu Lâm đi tới nhà tộc trưởng mua chút rượu về. Tộc trưởng là một sâu rượu, trong nhà sao có thể thiếu được rượu.

La Lão Căn nhìn thức ăn phong phú trên bàn, trên mặt một mảnh vui vẻ, miệng lại khách khí: "Ai nha, thật sự là quá khách khí, tiêu pha như vậy."

Ta cũng không phải là khách nhân, đều là người một nhà cả."

Triệu mẫu tươi cười đón tiếp, vừa rót rượu vừa nói: "Ông thông gia khó mới đến chơi một lần, cần phải vậy. Lần sau nhớ dẫn theo bà thông gia đến ngồi một chút."

"Chao ôi, tốt quá." La Lão Căn một bộ thụ sủng nhược kinh. Trong lòng ông có cảm giác, nhà ông cùng Triệu gia vẫn còn có chút chênh lệch. Mặc dù đều nghèo, nhưng dù sao trước kia điều kiện Triệu gia xác thực tốt hơn so với nhà bọn họ. Hơn nữa Triệu gia còn có

người đọc sách đâu. Cho nên vẫn luôn lo lắng cho khuê nữ mình ở chỗ này sẽ chịu ủy khuất. Bây giờ thấy người Triệu gia này nóng hổi nhiệt tình, mới thôi lo lắng. Cười đến mặt mũi đỏ bừng.

Một bữa cơm ăn xuống, bầu không khí hết sức hòa hợp. Ngay cả Triệu Từ đều cùng La Lão Căn uống hai chén, khuôn mặt thanh tú nhiễm màu đỏ, ánh mắt cũng có chút mông lung.

La Tổ vừa thấy, thật muốn tự chụp đầu mình. Mỗi ngày tú tài nhà này hận không thể đem thời gian chém thành hai khúc dùng, bây giờ lại say rượu, lát nữa không đọc được sách. Sau này nàng còn phải trông cậy vào hấn đấy.

Mau chóng để Triệu Lâm đỡ Triệu Từ vào nhà nghỉ ngơi, còn nàng đi nấu trà giải rượu cho cha với tiểu thúc nhà mình.

Triệu mẫu chạy vào bếp hỗ trợ: "Ngươi đi chăm sóc cha ngươi đi, rồi đi cân nắm mèo giúp ông ấy. Lúc này vội vàng, đã quên mất chuyện này."

Trong lòng La Tổ đang nghĩ chuyện này đâu, cũng không lẽ mề, lau tay xong đi ra nhà chính cân nắm mèo. Hai cái túi to cộng lại có hơn năm mươi cân.

La Tổ cũng không cất xén người nhà mẹ để một đồng tiền kia, đều tính theo giá thị trường. Tính xong, nàng đi vào phòng mình lấy tiền, bỏ vào trong một hà bao màu đỏ, nhét vào trong vạt áo La Lão Căn: "Cha người cẩn thận đừng làm rơi."

Nhìn mặt mũi La Lão Căn tràn đầy tử khí, nàng có chút không yên lòng.

"Không có việc gì, không có việc gì." La Lão Căn toét miệng khoát tay, lại ngoá ra bên ngoài, thấy Triệu mẫu và Triệu Từ đều không ở đây, nhỏ giọng nói với khuê nữ mình: "Khuê nữ a, mấy ngày trước có người đến nhà chúng ta xin cưới, là người thợ mộc, có tay nghề đâu, nương ngươi nhờ ta hỏi ý ngươi."

Àm ăm - -

La Tổ cảm giác trong đầu mình nổ ầm một cái. Cơ hồ dùng thanh âm khản cầu nói: "Cha, xin người chuyển lời với nương, tạm thời đừng nghĩ chuyện này. Về sau ta có ý muốn sẽ nói với các ngài được không?"

La Lão Căn nóng nảy: "Ta đây không phải là đang thương lượng với ngươi sao, ta cảm thấy rất tốt."

"Hiện tại ta không có ý này, ta còn đang giữ hiếu đạo đâu. Cha."

La Lão Căn nghe vậy, mới nhớ tới khuê nữ mình đang là quả phụ, phải giữ hiếu đạo. Thế mà ông có cảm giác khuê nữ mình còn chưa có gả cho người ta. Đương nhiên, theo bản năng cho tới bây giờ ông vẫn không nghĩ khuê nữ mình mang thân phận quả phụ. Cảm thấy nàng chỉ là đôi địa phương sinh sống mà thôi.

Ông sờ sờ chòm râu, rồi nói: "Ta còn phải về cùng nương ngươi thương lượng thương lượng."

Ngoài cửa, Triệu mẫu bung trà giải rượu, đứng lặng hồi lâu, hai mắt đỏ hồng thở dài, xoay người lại đi vào trong phòng bếp.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Hèn Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Editor: Đô Đô

La Tổ phát hiện sau khi cha nàng đi, tâm tình bà không được tốt, ngày thường ăm ăm ỹ ỹ nói đủ thứ chuyện với nàng, giờ lại khó chịu giống như mì vắt.

Nàng đoán, có phải tại nàng thu năm mèo nhà mình với giá cao hơn của thôn dân, chợ mẹ chồng mất hứng.

Không thể trách nàng hoài nghi như vậy, dù sao ở thời đại này, sau khi nữ tử lấy chồng nếu quan tâm nhà mẹ đẻ, bị nhà chồng biết sẽ ghét bỏ. Dù biết vậy, nàng cũng không muốn lén lút trợ giúp nhà mẹ đẻ. Nếu như ngay cả chút này tự do cũng không có. Nàng ba ba nịnh nọt Triệu mẫu còn có ý nghĩa gì. Nàng không muốn cả đời làm một tức phụ khuất phục nịnh hót người ta.

Nên lần này nàng không ghé vào trước người Triệu mẫu nói vài lời xu nịnh dỗ dành.

Triệu mẫu than thở nhiều ngày, thấy đại tức phụ cũng tỏ ra xa lạ với mình, trong lòng càng thêm khó chịu, đến khi thu hoạch năm mèo, cũng không còn cao hứng như lúc trước.

Nhân một ngày La Tổ đi thăm ruộng lúa, bà tìm nhi tử thương lượng chuyện này.

"Lúc đầu ta nghĩ giữ tẩu tử ngơoi vài năm, chờ sau này ngơoi có công danh, cũng dễ tìm cho nàng một người tốt. Hiện giờ xem ra, chỉ sợ La gia kia bên kia không đợi được. Dù sao tẩu tử ngơoi vừa vào cửa đã thành quả phụ, chuyện này vốn là nhà chúng ta không đúng. Nếu La gia cùng tẩu tử ngơoi đều có ý này, vì nương thật sự không thể thốt nên lời ngăn cản."

Triệu mẫu vừa nói, vừa than thở lau nước mắt.

Triệu Tử vội vàng đặt bút lông trong tay xuống, đi qua ẩm giọng dỗ dành nói: "Nương không cần phải lo lắng. Nương phẩm tẩu tử ra sao, nương là người rõ ràng nhất, nàng tuyệt đối sẽ không tìm người khác vào lúc này. Dù nói thế nào, cũng phải đợi ba năm qua tang kỳ đại ca mới có thể đi tìm người khác."

"Tẩu tử ngơoi cũng nói thế, ta chỉ sợ La gia bên kia thì thầm bên tai nàng, nàng sẽ động tâm."

Dù sao đại tức phụ còn quá trẻ tuổi, ngay cả động phòng đều chưa có vào, chỉ sợ còn mang tâm tính tiểu cô nương. Sao có thể thủ tiết như những quả phụ khác.

Triệu Tử khẽ cười nói: "Tẩu tử là người không nói hai lời, nếu nàng đã nói như vậy, nhất định là không có tâm tư này. Nương đừng buồn bã nữa. Hiện giờ mọi chuyện trong nhà đều do tẩu tử vất vả lo liệu, nương cũng đừng lấy chuyện này ra khiến nàng bức bối. Nói đến nói đi cũng là do nhi tử vô dụng, nếu sớm có tiền đồ, nương cũng không phải lo lắng như này."

"Ngơoi nói mê sáng cái gì vậy?" Triệu mẫu liếc hán một cái: "Không phải ngơoi sắp đi thi Hương sao, nếu lần này trúng tuyển, rồi tham gia kỳ thi mùa xuân tiếp theo, mọi chuyện đều đại thuận."

Triệu Tử khép mi nói: "Nhi tử sẽ cố gắng hết sức, sẽ không cô phụ sự kỳ vọng của nương và tẩu tử."

"Tất nhiên là sẽ không, trong lòng vì nương tin ngơoi mà." Triệu mẫu bị đánh lạc hướng, một lòng nghĩ tới chuyện nhi tử sắp tham gia thi Hương, đem chuyện buồn phiền mấy ngày nay để qua một bên.

Mẫu tử hai người nói chuyện một hồi, Triệu mẫu sợ ảnh hưởng tới việc đọc sách của nhi tử, vội vàng ra gian ngoài.

Thấy Triệu mẫu đi, Triệu Tử mới đi đến bên bàn học tiếp tục chép sách, viết được vài nét, lại dừng bút, cau mày: "Người như vậy, chắc là không nhìn trúng phẩm phụ tục tử đi..."

La Tổ không biết bà cùng tiểu thúc đang bàn luận về tương lai của nàng.

Hiện tại nàng đang bận rộn với ruộng lúa nhà mình đâu, một chút thời gian rỗi cũng không có. Dưới sự hỗ trợ của phân bón do nàng tự chế, mạ gieo xuống lúc trước đã lớn hơn, rễ mọc chắc nịch, trưởng thành khỏe khoắn.

Sau khi tra xét một phen, La Tổ biết, đã đến lúc thả cá con xuống ruộng.

Từ đồng ruộng trở về, nàng đem chuyện này nói với Triệu mẫu.

Triệu mẫu biết đại tức phụ có dự định nuôi cá, nhưng cũng không để trong lòng, bà cảm thấy có thể trồng ra hảo lúa là được, còn chuyện nuôi cá, không cần cũng được.

Hiện giờ nghe đại tức phụ nhắc lại chuyện này, lấy làm kinh hãi: "Ngơoi thật sự muốn nuôi cá? Đây điền lý không giống với nước sông, sao có thể nuôi cá, ngơoi chó hồ nháo, đến lúc đó phí tiền bạc không nói, còn làm hại hảo mạ."

Chuyện khác còn có thể nghe đại nhi tức phụ, nhưng tám mẫu ruộng lúa này phải phí biết bao công phu chăm sóc, mạ cũng là phí bỏ lớn khi lực gieo xuống, nếu hỏng mất, bà sao có thể chịu được.

La Tổ biết tư tưởng bảo thủ của bà lại xuất hiện, đành nhẫn nại tận tình khuyên nhủ: "Lúc trước loại nắm mèo, không phải các người đều không tin có thể trông ra? Biện pháp này cũng là do người làng trung tha phương kia dạy ta, hắt vào nam ra bắc, đi qua rất nhiều địa phương xa xôi, đã thấy người ta làm như vậy. Nuông người cần phải tin ta, nếu không số cá bột này ta sẽ tự bỏ tiền túi ra mua."

"Không phải là ta không bỏ được chút tiền vốn này." Triệu mẫu đỏ mặt phản bác.

"Ta biết nuông không phải là người hẹp hòi như vậy, nhưng cũng không thể khiến nuông cùng gánh trách nhiệm với ta. Lại nói, điền công kia ta đều đào tốt lắm, còn ở trước mặt thôn nhân nói năng hùng hồn, nếu không làm đến nơi đến chốn, không chừng sau này còn làm trò cười cho người ta. Nuông nhất định phải ủng hộ ta, để tức phụ giữ lại thể diện khi đi ra ngoài."

Triệu mẫu bị nàng mềm giọng cầu xin một phen, lại còn làm nũng, trong lòng không khỏi mềm mại. Nghĩ tới những ngày tốt lành đúng là nhờ đại tức phụ mang lại, bà không đồng ý chuyện này, chủ yếu là muốn xem nàng sẽ làm thế nào. Lại nghĩ tới chuyện đại tức phụ tái giá, sợ nàng vì chuyện này sinh khúc mắc với bà, dứt khoát căn răng gặt đầu: "Mà thôi mà thôi, cứ làm theo ý người đi. Đợi nắm mèo trong nhà dài hão, người đừng hồ nháo nữa, sau này toàn tâm toàn ý đi loại nắm mèo nha."

La Tổ che miệng cười cười: "Nắm mèo đúng là đủ rồi, ta còn muốn mời nuông ăn thêm một chút cá nữa. Sau này chờ cá nhà ta trưởng thành, ngày nào ta cũng làm tiệc cá cho nuông ăn."

Triệu mẫu bị nàng trêu chọc, một chút tức giận đều không có, tâm trạng còn vui vẻ hơn, cười đến mặt mũi nhăn tít cả lại: "Không bằng làm nhiều cá khô một chút, còn có thể giữ đến lễ mừng năm mới."

"Được, tất cả đều nghe nuông." La Tổ hào sảng khoát tay. Chuyện lớn làm theo ý nàng là được, còn chuyện nhỏ sẽ nghe theo ý lão nhân gia.

Lúc này còn chưa có người nuôi cá, cho nên không có chỗ nào bán cá bột.

La Tổ đành phải đi đến nhà Triệu nhị nương có quan hệ tốt nhất trong thôn nhờ họ giúp đỡ. Nàng biết ngày thường Triệu Đại Mộc ở bên ngoài hay mang theo một hai điều cá trở về, nên chắc ông sẽ có cách giúp nàng.

Quả nhiên, Triệu Đại Mộc nghe xong, nói luôn: "Ồ cạnh hồ chim én có người đánh cá, chỉ là bình thường bắt được cá nhỏ đều thả về, nếu người đến gặp ông đánh cá đó, nói ra một giá tiền tốt, hẳn sẽ vô cùng nguyện ý để lại cá con cho người."

La Tổ nghe vậy, thầm nói không ngờ người cổ đại cũng biết bảo vệ sinh thái cân bằng quy luật tự nhiên a.

Nàng cười nói: "Ngày thường ta ít đi ra ngoài, chưa từng cùng những người này tiếp xúc qua, không biết Đại Mộc thúc có người quen nào đáng tin có thể giới thiệu cho ta hay không, ta lại ra cái giá tốt đi làm chuyện này."

Kỳ thật Triệu Đại Mộc không mấy tán thành La Tổ nuôi cá, dù gì đây cũng là chuyện trong nhà người ta, nên cũng không nhiều lời. Trong lòng cũng không muốn giúp nàng tìm cá bột, lo lắng sau này xảy ra vấn đề sẽ bị oán giận.

Không nghĩ tới Triệu Thành tức phụ lại thẳng thắn đưa ra lời nhờ vả, ông cũng không tiện từ chối, trong lúc nhất thời có chút do dự.

Triệu nhị nương vỗ vào cánh tay ông một cái: "Còn chần chờ cái gì, người chỉ cần giúp Triệu Thành tức phụ đi tìm người bán, giúp nàng hỏi thăm giá cá."

Triệu Đại Mộc rất nghe lời tức phụ, thấy tức phụ mình mở miệng, chỉ đành phải nói: "Bình thường một con cá là ba văn tiền một cân, nếu người muốn mua cá nhỏ, chưa chắc bọn họ sẽ đồng ý. Vì khi bán cá nhỏ cho người, sau này số cá bọn họ đánh được sẽ ít đi."

Những người đánh cá kia đều cho rằng hồ chim én thuộc quyền sở hữu của bọn họ đấy.

La Tổ đã ước lượng ra một khoản tiền. Tám mẫu ruộng lúa nhà nàng, nhiều nhất chỉ dưỡng được hai ngàn con cá mà thôi, nghe Triệu thúc nói thế nàng tức cười nói: "Nếu ta ra một văn tiền một con, mua hai ngàn điều, Đại Mộc thúc nghĩ bọn họ có đồng ý hay không?"

"Một văn tiền một con, con cá kia nhỏ như vậy, giá tiền này là rất cao. Ta thấy một văn tiền hai con đã là không sai biệt lắm." Triệu nhị nương thêm một câu.

Triệu Đại Mộc khế gặt đầu: "Một văn tiền hai con, bọn họ chắc chắn thập phần nguyện ý. Ta đi nói chuyện thật tốt một hồi, đem giá tiền này áp chế hạ xuống. Người mua nhiều như vậy, bọn họ cũng có thể dính chút ánh sáng, tự nhiên là nguyện ý."

La Tổ cười gặt đầu, nàng cũng biết một văn tiền một con là đắt, chỉ là nàng nhờ Triệu Đại Mộc giúp đỡ, nếu đưa ra giá tiền thấp, sợ làm ông khó xử, trong lòng không thoải mái. Không bằng nàng đưa ra giá cao một chút. Nếu Triệu Đại Mộc đồng ý, nàng chỉ tốn thất chút tiền bạc mà thôi. Nếu Triệu Đại Mộc tự mở miệng hỗ trợ, nàng xem như hiểu rõ con người Triệu Đại Mộc hơn, sau này giúp đỡ một phen, coi như tìm thêm người trợ giúp cho nhà mình. Thấy Triệu Đại Mộc tức khắc xung phong nhận giúp hạ giá tiền thấp xuống, trong lòng thập phần vui vẻ.

"Nếu làm xong chuyện này, sau này cá trong nhà trường thành, nhất định ta sẽ mang cá tươi tới mời Đại Mộc thức cùng nhị nương thăm tử nếm thử."

"Chỉ là tiện tay giúp đỡ, lại không phí sức, không cần khách khí như thế." Triệu nhị nương cười ha hả khoát tay.

Đại La Tổ đi rồi, Triệu Đại Mộc thở dài, thấy Triệu nhị nương tức phụ mình đưa người ra cổng trở về, nhin không được nói: "Sao ngươi lại nhúng tay vào chuyện này, nếu sau này xảy ra chuyện gì, ngươi nhận chịu trách nhiệm?"

Triệu nhị nương nhỏ 'phì' một tiếng, vừa lau bàn, vừa liếc xéo hán một cái: "Cái đầu ngươi toàn nghĩ chuyện không đâu. Ta thấy Triệu Thành tức phụ là người có bản lĩnh, ta cũng nhìn thấy nàng chăm sóc ruộng tốt lắm, bận rộn mất mấy tháng, nếu chỉ là đùa giỡn, có thể nghiêm túc như vậy? Ta thấy nàng có vẻ nắm chắc, không chừng có thể nuôi cá thành công. Ngươi suy nghĩ một chút a, nếu thật sự dưỡng được cá, tám mẫu ruộng lúa này sẽ thu về hơn ngàn cân cá a, cứ cho đến lúc đó một hạt thóc cũng không thu được, có ngàn cân cá này cũng đủ chi phí sinh hoạt. Nàng còn nợ nhân tình của chúng ta, sau này có chỗ gì tốt há có thể quên chúng ta? Ai như ngươi lúc nào cũng trước sợ lang sau sợ hổ, ngay cả một người đàn bà như nàng cũng không bằng."

Nghe tức phụ mình khiển trách một trận, Triệu Đại Mộc cảm thấy xấu hổ, mặt mũi lúng ta lúng túng.

"Được rồi được rồi, ngày mai ta đi hồ chim én giúp nàng mua cá bột."

"Vậy còn phải nói, chuyện này chúng ta đã ứng, thì phải làm cho tốt. Ta thấy một đồng tiền ba con cá mằm cũng có thể nói hạ. Vừa nãy ta có ý nói được hai con cá bột, chính là lưu cho chúng ta một con đường. Đến lúc đó ta bỏ ra một đồng tiền mua ba con cá mằm, Triệu Thành tức phụ sẽ cảm thấy chúng ta là tận tâm tận lực phí tâm tư, tự nhiên sẽ nhớ tới chỗ tốt của chúng ta."

Về mặt Triệu nhị nương đặc ý nói. Đây đạo lý đối nhân xử thế, bà nhưng là thuận tay nhặt ra, không hiểu sao nam nhân nhà mình lại chất phác như vậy.

Triệu Đại Mộc cúi đầu xuống đất bội phục tâm tư tức phụ mình. Nghĩ tới lúc trước lão nương tìm vợ cho ông, quả là rất tinh mắt.

Hắn đang cảm khái, lại nghe Triệu nhị nương nói: "Nếu Triệu Thành tức phụ là nhi tức phụ nhà ta thì tốt rồi. Ta lại không chê nàng là quả phụ, mỗi tội là cùng tông đồng tộc, đến cùng vẫn là không thể. Chao ôi..."

Triệu Đại Mộc gật gù tỏ vẻ đồng ý, trong lòng lại thầm nói, tức phụ ông đã đủ thông minh, lại tìm thêm một người khôn khéo trở về, nữ nhân trong nhà không phải thành tinh a. Chẳng bằng tìm một người hiền lành chừng chặc trở về lo liệu việc nhà.

Ngày thứ hai trời còn chưa sáng, Triệu Đại Mộc đã dậy đi đến hồ chim én tìm người mua cá bột.

La Tổ là một tiểu quả phụ, không tiện đi theo, chỉ cầm một ngàn văn tiền chuẩn bị từ trước, đưa cho Triệu Đại Mộc, bên cạnh đó còn đưa thêm năm mươi văn tiền để Triệu Đại Mộc thuê xe chở cá bột và hai mươi văn tiền để Triệu Đại Mộc mua đồ ăn ăn trên đường

Triệu Đại Mộc tự nhiên là một phen từ chối nói không cần. Chỉ bảo sau này La Tổ nuôi được cá, cho nhà ông một con cá to nhất là được rồi. Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, trong lòng ông lại chưa từng nghĩ qua.

La Tổ thì nghiêm túc đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Hàn Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Editor: Đô Đô

Triệu gia nuôi cá trong ruộng lúa.

Tin tức này giống như mọc cánh mà bay, lan truyền khắp Triệu gia thôn, toàn thôn là một mảnh ồn ào huyền ảo.

Thôn dân coi như nghe một câu chuyện cười, không để ở trong lòng, cho là nhà ai đó nhầm chán tung tin vịt.

Cho đến khi Triệu Đại Mộc mang theo vài chiếc xe bò, kéo rất nhiều thùng gỗ lớn trở về, mọi người mới hơi tin, rồi rít vây quanh những chiếc thùng đó nhìn ngó, quả nhiên thấy rất nhiều cá.

Tin tức này truyền ra, nhà nào trong thôn cũng chạy tới xem náo nhiệt. Có vài người đang làm việc trong ruộng, nghe động tĩnh cũng vội vàng chạy về.

Đây chính là chuyện kỳ lạ hiếm có nha, thật sự là vô cùng náo nhiệt.

Lần này tổng cộng Triệu Đại Mộc mua hai ngàn ba trăm con cá trở về, còn thừa lại hơn trăm văn tiền, khiến La Tổ vui vẻ nửa ngày. Nàng đưa số tiền này cho Triệu Đại Mộc làm phí vất vả, bắt quả Triệu Đại Mộc không thu, đẩy nửa ngày. Còn là nhờ Triệu nhị nương nói đọi nuôi được cá rồi ra nói sau hai người mới thôi đưa đẩy.

Bởi vì số cá bột này đều là mồi được từ trong hồ chim én, cho nên to nhỏ không đồng nhất, La Tổ không muốn tỷ mỉ phân loại, định thả toàn bộ chúng xuống ruộng cho chúng tự lớn.

Triệu Đại Mộc nói: "Ta nghĩ cá mè hoa dễ nuôi, nên mua nhiều hơn, không biết người nghĩ thế nào."

La Tổ vội vàng nói: "Vẫn là Đại Mộc thức suy tính chu đáo, ban đầu ta cũng muốn tìm mua cá bột dễ nuôi, chỉ lo quá mức rườm rà, sợ bọn họ không vui ý."

"Muốn kiếm tiền, nào có ai không vui ý." Triệu Đại Mộc cười ha hả khoát tay áo, cảm thấy Triệu Thành tức phụ này quả nhiên là người biết tiếp thu ý kiến của người khác, tính tình tốt vô cùng.

Dưới sự chứng kiến của thôn dân, La Tổ thả từng đám cá bột xuống khe nước đã đào trong ruộng lúa. Những con cá này vừa vào trong ruộng, đã bơi tung tăng bốn phía, có vài người vẫn đứng lặng bên ruộng lúa bỗng tức giận lên tiếng.

"Con cá này có thể nuôi sống sao, có thể trưởng thành sao?" Lão tộc trưởng sờ sờ chòm râu trắng xóa.

Vài lão nhân gia bên cạnh đều rung đùi đắc ý, trên mặt viết hai chữ không tin.

Còn có mấy người hài tử muốn ngoạn cá, bị lão cha và lão nương nhà mình kéo lại. Con cá này không thể tùy tiện cầm a, chúng nó chính là dùng bạc mua về, muốn bắt sẽ phải đền tiền.

Sau khi thả xong cá bột, La Tổ đi dựng thêm hàng rào xung quanh bờ ruộng, phòng ngừa gà vịt chạy đến điên lý kiếm ăn.

Đội La Tổ Từ điên lý về nhà, mỗi nhà trong thôn lại có thêm một câu chuyện để tán gẫu.

Chuyện này thật là kỳ, điên lý có thể nuôi cá, có thể nuôi sống không?

Cũng chưa từng thấy ai nuôi cá trong ruộng cả. Đây thật là chuyện kỳ.

Những người này hiếu kỳ, chạy đi tìm Triệu mẫu hỏi thăm. Mọi chuyện Triệu mẫu đều giao cho La Tổ, bà không biết đầu cua tai nheo chuyện này là thế nào đâu. Dù gì bà đã hứa để đại tức phụ thích làm gì thì làm rồi.

Con cá sống trong ruộng lúa, La Tổ nghiên cứu làm thức ăn cho chúng.

Bây giờ điên lý đang là lúc dồi dào thức ăn, có nhiều sâu ốc, nên nàng cũng không làm nhiều. Ngày nào hai hài tử Triệu Lâm và Triệu Mộc Miên cũng chạy tới điên lý, thăm cá bột trong ruộng lúa nhà mình.

La Tổ không thể nhìn hai hài tử mãi mê chơi đùa suốt ngày như vậy được, lúc ăn cơm trưa, bèn thương lượng với Triệu mẫu cho bọn nhỏ đi tu thực.

Triệu mẫu khó xử nói: "Ban đầu là Từ nhị dạy tiểu Lâm học bài, chẳng qua ngày trước thân thể lão Nhị không tốt, hiện tại lại muốn đi huyện học, nên không có thời gian dạy nó."

Triệu Lâm nghe phải đi học đường thì không muốn: "Nhị ngư đều không đi học đâu, ta cũng không đi."

Triệu Mộc Miên kéo tay áo La Tổ: "Đại tẩu, muội muốn đi học."

"Đừng lộn xộn, con gái con đứa học bài làm gì?"

Triệu mẫu lập tức phản bác.

Triệu Mộc Miên quệt miệng không nói.

La Tổ cười sờ sờ đầu nàng, nhìn tiểu cô nương mảy mẩy mắt to, mềm lòng nói: "Tẩu cũng sẽ cho người đi học, đi niệm sách cùng tiểu Lâm."

Nàng lại nhìn Triệu mẫu: "Nương, đều cho bọn nhỏ học bài đi, đầu năm nay biết đọc sách viết chữ về sau cũng không mất cái gì. Ta nếu là không

biết mấy chữ, thì sao có thể học được cách loại nắm mèo, cũng không thể cùng người khác ký khế ước."

Triệu mẫu nghe vậy, cũng cảm thấy có lý, khẽ gật đầu, nhưng vẫn còn có chút khó xử: "Xét theo điều kiện trong nhà hiện nay, đi tư thực cũng không phải là chuyện to tát, chẳng qua hiện tại tìm không được hảo tiên sinh. Lúc trước là công công người đưa lão Nhị đi lên huyện học bài. Hiện tại để hai hài tử đi lên huyện, trong nhà cũng không có người đưa đi đón về."

Hiện tại có ít người đọc sách, cho dù có tiên sinh, đều dạy học cho nhà phú quý người ta, làm gì có ai chịu để mất tới những hàn môn tử đệ này.

Nhưng Triệu Lâm và Triệu Mộc Miên đều đã bảy tám tuổi, Tiểu Hồ bên kia xem chừng cũng là không ai đưa đi học bài, đợi một thời gian nữa, hai hài tử lớn dần, chuyện học hành càng khó hơn.

"Hay là như vậy, bây giờ ta đang rảnh rỗi, cũng biết được mấy chữ, trước tiên để ta dạy bọn nhỏ, đợi bọn nhỏ biết chữ, lại nghĩ cách khác. Trái phải cũng không thể trì hoãn thời cơ tốt, về sau tuổi tác Tiểu Lâm lớn hơn, chỉ sợ là đùa không chịu ngồi yên."

Triệu mẫu nghe vậy, cao hứng nói: "Cái này thỏa đáng, thỏa đáng."

Còn không thỏa đáng sao, không cần tốn tiền, có thể học chữ, thật sự là không tìm ra một chút không thỏa đáng. Triệu mẫu càng nghĩ, càng thấy vui sướng.

Cơm nước xong, Triệu Từ từ thư phòng đi ra, sau khi nghe dự định của La Tổ, trở về phòng tìm bộ sách vỡ lòng ngày trước của hắn đưa cho La Tổ, để nàng sử dụng lúc dạy học.

"Đều là sách ta tự chép ra, hiện giờ cũng không dùng được, tẩu cần thì lấy mà dùng. Nếu còn cần thêm sách gì nữa, cứ nói với ta. Ta ở trong trường chép xong sẽ mang về."

La Tổ mở hé ra, phát hiện những quyển sách này giống với bộ sách vỡ lòng mà nàng biết (Tam tự kinh), (thiên tự văn) chỉ là không giống hoàn toàn, tuy chữ viết khác nhau nhưng ý nghĩa thì lại giống nhau đến kì diệu, nàng có thể đọc trôi chảy từng câu đến từng chữ.

Quả nhiên là khác biệt, nhưng lại giống như không có chút khác biệt nào.

Lúc này nàng vui vẻ gật đầu: "Trước tiên ta dùng bộ sách vỡ lòng này là đủ rồi, học vấn của ta không cao, cũng không biết được bao nhiêu. Chỉ có thể dạy bọn nhỏ biết vài chữ mà thôi. Sau này vẫn là nên thỉnh một tiên sinh có học vấn cao. Nhị đệ người ở trong huyện, nếu thấy ai thích hợp, thì nhớ lưu ý."

"Tẩu tử yên tâm, ta nhất định sẽ để ý." Triệu Từ thấy nàng tươi cười xinh đẹp, trong lòng đột nhiên nóng lên, lại lập tức hít vào một hơi, vội vàng bình định tâm tư, cất tiếng chào tạm biệt rồi vội vàng đi vào nhà.

La Tổ thấy hắn vội vàng vàng trở về phòng, nghĩ hắn vội vã đi học bài, nên không nghĩ nhiều.

Sau khi làm xong việc nhà, nàng tùy ý mở bộ sách vỡ lòng cơ bản này ra xem.

Chữ viết bên trên không khó nhận thức.

Bên cạnh xem hai tài liệu dạy học này, nàng còn lên một kế hoạch dạy học. Chuẩn bị dùng Hán ngữ ghép vần đi dạy học.

Nàng từng nghe Triệu Từ nói bằng tiếng phổ thông nơi này, thấy nó cùng Hán ngữ ghép vần không khác nhau lắm.

Nàng cũng muốn cảm tạ vị hoàng đế đương thời đã lập ra thủ đô Bắc Đô Thành. Người Bắc Đô Thành đều phát âm không khác tiếng phổ thông chỗ nàng lắm, nên dùng Hán ngữ ghép vần dạy học, là hoàn toàn không có vấn đề.

Đương nhiên, qua vài manh mối tìm được, La Tổ phát hiện, Đại Chu hoàng triều nơi nàng đang ở rất có khả năng thuộc vùng Trung Nguyên. Chắc là trong dòng lịch sử xuất hiện ngã ba, nên các địa danh địa phương, khác với tên gọi ở hoàng triều.

Điều này khiến trong lòng nàng có cảm giác an tâm. Ít nhất nàng còn ở địa cầu, còn ở Trung Nguyên. Còn ở trên mảnh đất chỗ nàng từng sinh trưởng lớn lên.

Vì để dạy học tốt hơn, La Tổ đốt than củi làm bút viết chữ trên tấm ván gỗ. Nàng định bớt chút thời gian đi tìm chút vôi trở về làm phấn viết. Đờ phải viết xong cục than thì lãng phí một tấm ván gỗ.

Ở trong nhà chính Triệu gia, hai hài tử đoạn đoạn chính chính ngồi trên ghế, bàn tay nhỏ bé ngoan ngoãn khoác ở sau lưng.

Thừa lúc La Tổ quay người lại viết chữ trên ván gỗ, Triệu Lâm ngồi không yên, đưa tay kéo kéo bím tóc Triệu Mộc Miên nhu thuận ngồi bên cạnh.

Tóc Triệu Mộc Miên bị kéo đau xót, hai mắt hồng hồng trừng tam ca.

La Tổ đứng lúc xoay người lại, thấy tình cảnh này, chỉ muốn trừng trị hai hùng hài tử này một trận. Tiết thứ nhất hôm nay mới học được một lát, đã ngã trái ngã phải, nàng không có cách nào, đành dùng cách lão sư tiểu học hay đối phó với mình ngày trước, bắt hai hài tử đem bàn tay nhỏ bé đặt ở sau lưng. Kết quả hai hùng hài tử này thể nhưng vẫn còn trêu chọc lẫn nhau, quả thật khiến nàng muốn cầm roi đánh hai đứa một trận cho hả giận.

Nàng còn muốn đưa Tiểu Hồ đến đây cùng hai hài tử này học chữ đầu. Xem tình trạng này, đến lúc đó chắc bọn chúng sẽ làm loạn không thể trị được.

Cũng may Triệu Lâm còn biết sợ đại tẩu nhà mình, thấy nàng xoay người, vội vàng ngồi ngay ngắn.

La Tổ cũng không trách cứ hần, chỉ nói: "Ban đầu ta định xem ai học tốt hơn, sẽ thưởng cho người đó một viên kẹo mạch nha. Bây giờ xem ra chắc chắn tiểu Miên sẽ được thưởng."

Triệu Lâm nghe vậy nóng nảy: "Tẩu tử tẩu tử, chắc chắn kẹo là của ta, ta thông minh hơn nàng."

"Không nhất định phải vậy, tiểu Miên ngoan nhất, chắc chắn học nhanh hơn, đệ có muốn đánh cược với ta, xem đệ hay tiểu Miên ai học giỏi hơn?"

Bị La Tổ dùng phép khích tướng, Triệu Lâm sục sôi ý chí chiến đấu, ưỡn cao bộ ngực nhỏ: "Ta nhất định học giỏi hơn."

La Tổ cười một tiếng: "Hảo, vậy chúng ta bắt đầu."

Bởi vì hai đứa còn bé, nên La Tổ chỉ dạy Hán ngữ ghép vần trong một tháng. Thời gian còn lại thì để cho bọn nhỏ tập viết chữ. Nàng có thể tiết kiệm không ít thời gian. Trong thời gian đó, nàng dạy hai hài tử học số học, rồi lại để cho hai đứa tiếp tục luyện chữ.

Học một lát, Triệu Lâm lại ngồi không yên, nhìn chữ cái trên bảng đen nói: "Tẩu tử, đây là cái gì a, trước kia Nhị ca học chữ hay bây giờ đều không có học qua thứ này."

Triệu Mộc Miên cũng gật đầu: "Đúng vậy tẩu tử."

"Đây là âm đọc. Có lợi cho nhận thức về sau của các ngươi. Nếu các ngươi học cái này, về sau chữ gì cũng biết, cũng đọc được. Còn có thể học tiếng phổ thông nữa. Có biết tiếng phổ thông là gì không, chính là âm thanh các quan nói ra, các ngươi có muốn học hay không?"

Tại nơi sĩ nông công thương này, không quan tâm nam nữ già trẻ, đều đối với chuyện làm quan có một loại kính ngưỡng gần như biến thái cuồng vậy. Cho nên hai hài tử vừa nghe là tiếng phổ thông, hai mắt lập tức sáng long lanh, mặt mũi tràn đầy khát vọng.

"Muốn học thì hảo hảo học, đọc theo ta, nhất định phải phát âm chuẩn."

Hai hài tử gật gật đầu, chăm chú, nghiêm túc đọc theo nàng từng tiếng từng tiếng.

Triệu Từ ở trong thư phòng nghe được tiếng đọc sách lạnh lạnh, nghe thấy tiếng phát âm kì kì quái quái, lập tức hiếu kỳ để sách trong tay xuống, từ trong phòng đi ra. Đi qua cửa nhà chính, thì thấy tiểu đệ cùng muội muội nhà mình vốn không chịu ngồi yên một chỗ hiện giờ lại đang quy quy củ củ ngồi đọc sách.

Bên trên tấm ván gỗ nhỏ, chỉ chít những chữ kì kì quái quái do dùng than củi màu đen viết ra, hần nhìn một chút cũng không hiểu.

Nghĩ lại, hần vỡ lẽ.

Đây chắc là chữ viết ở ngoại quốc kia.

Biết đây là chữ viết của ngoại quốc, Triệu Từ cũng biết chữ đó ở chỗ này là không thể dùng được, nên hần chờ La Tổ nghỉ giữa tiết, đến gặp nàng hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Nói xong, vành tai cũng phấp phồng.

La Tổ thấy đáng vẻ hần lúng túng, lại nghe lời hần nói, nhin không được che miệng cười trộm.

Thấy nàng cười, khuôn mặt lạnh nhạt của Triệu Từ trở nên ngây ngốc.

La Tổ vội vàng ôm bụng phát phát tay, cười nói: "Là lỗi của ta, chuyện này ta vẫn chưa nói cho ngươi biết." Nàng cười thêm vài cái, mới sâu mấy hơi, nghiêm túc giải thích ý tưởng của nàng.

Sau khi nghe xong ý tưởng La Tổ, Triệu Từ từ vẻ mặt ngu ngơ biến thành khiếp sợ, rồi lại hết sức kích động.

"Đại tẩu, ý tưởng này rất hay. Hiện thời tân triều mới vừa lập, triều đình phổ biến tiếng phổ thông chưa được mấy ngày, có vài phu tử tài giỏi đều không nói tiếng phổ thông, ngay cả nhóm học sinh trong huyện học cũng có rất nhiều người không nói tiếng phổ thông. Nếu tẩu tử phổ biến phương pháp này ra ngoài, sau này phàm là người biết chữ cũng sẽ nói tiếng phổ thông, cho dù hành tẩu thiên hạ cũng không sợ gặp trở ngại về giao tiếp."

Bạn đang đọc truyện *Bản Hàn Tức Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

La Tổ nghe hán nói xong, nhất thời cảm khái. Quả nhiên người có học thức đúng là có năng lực lĩnh ngộ cao a. Nàng mới nói sơ qua vài ý đơn giản như vậy, Triệu Từ lại có thể hiểu được chỗ tốt của Hán ngữ ghép vần, còn muốn truyền bá rộng rãi tiếng phổ thông đi khắp thiên hạ. Nếu không phải biết Triệu Từ là dân bản địa chính gốc, nàng còn thật hoài nghi Triệu Từ cũng là đồng nghiệp xuyên việt đâu.

Khuôn mặt Triệu Từ lộ vẻ vui sướng: "Đại tẩu, người mau đem phương pháp này viết ra, trình lên Huyện lệnh đại nhân, nếu Huyện lệnh đại nhân có thể tấu lên hoàng thượng, chính là tạo phúc cho thiên hạ sau này."

La Tổ nghe vậy, giật mình, kiên quyết lắc đầu: "Bẩm báo cho hoàng thượng biết thì cũng được, bắt quá bây giờ còn chưa phải lúc, không nên nóng vội. Đợi sau này đệ trúng cử, vào triều làm quan rồi hãy nói."

Nếu phương pháp này quả thật tốt như vậy, đó chính là một công lao lớn. Đưa nó cho tên Huyện lệnh kia, vạn nhất người ta muốn chiếm trọn công lao, chẳng phải thành công dã tràng. Còn không bằng giữ lại cho tiểu thúc nàng, giúp hán sau này lập một đại công, tẩu tử như nàng cũng được thơm lây.

Hơn nữa còn có một điểm rất quan trọng.

"Ta là một phụ nhân, sao có thể có kiến thức như vậy. Nếu ta viết nó ra, người khác không tin thì hoàn hảo, còn nếu tin, chỉ sợ sẽ hoài nghi thân phận của ta."

Nghe La Tổ nói lời này, Triệu Từ từ trong kích động tỉnh táo lại, thàn nói vừa rồi quá mức sốt ruột, đã quên nghĩ đến vấn đề này, thiếu chút nữa đã đem đại tẩu đẩy vào hố lửa: "Là ta suy nghĩ thiếu sót."

La Tổ khẽ mỉm cười: "Đấy cũng là do đệ một lòng vì dân chúng."

Thấy La Tổ cười, vành tai Triệu Từ đỏ bừng, thậm chí hán có thể cảm giác được hơi nóng hằm hập không ngừng truyền lên trên mặt.

Trong lòng hán cảm thấy loại cảm giác này rất kỳ quái, không bình thường, còn có chút xấu hổ khó mở miệng, cho nên hán chào tạm biệt qua loa rồi vội vàng vàng vàng rời đi.

Nhìn theo dáng vẻ vội vã của Triệu Từ, ánh mắt La Tổ tối hơn, mấy ngày gần đây tiểu thúc này đi đường cứ như lướt gió mà đi vậy.

Khó trách cổ nhân lại có thể nói ra câu thời gian là vàng là bạc a, hóa ra bọn họ thực sự quý trọng thời gian như vậy. Vì tiết kiệm thời gian, đi đường đều là chạy như bay.

Trải qua mấy ngày được La Tổ dạy bảo, hai hài tử đã thích ứng với cách học ghép vần. Bởi vì chỉ học có một môn, thời gian lại đầy đủ, cho nên tiếp thu rất nhanh. Hơn nữa hai đứa còn nhỏ, dễ dạy, hiệu quả rất rõ rệt. Bên cạnh đó La Tổ chỉ yêu cầu bọn họ nhận được mặt chữ là được, không yêu cầu biết viết, cho nên mới qua bốn năm ngày, hai hài tử đã đọc rành rọt được các chữ ghép vần đơn giản.

Nhân lúc bọn nhỏ đang đọc sách, La Tổ dùng lông gà nhúng chút mực nước đánh dấu cách ghép vần trên sách thiên tự văn Triệu Từ đã đưa.

Trước kia nàng thường sử dụng phương pháp ghép vần để viết chữ, nên học thuộc lòng các chữ rất nhanh. Đánh dấu xong một quyển sách đã là ba ngày sau.

Có quyển sách đánh dấu, La Tổ bắt đầu dạy bọn nhỏ biết chữ.

Triệu Từ tìm một cơ hội kiểm tra bọn nhỏ một phen. Phát hiện ra bọn nhỏ chỉ cần nhìn mặt chữ được đánh dấu ghép vần, mà có thể đọc hết nửa quyển sách.

Chỉ còn có một vài chữ đánh dấu phức tạp không đọc được, phải nhờ La Tổ chỉ điểm.

Nhìn bọn nhỏ tiến bộ lớn như vậy, Triệu Từ càng cảm thấy phương pháp học tập bằng cách ghép vần quan trọng.

"Đáng tiếc tầu tử là thân nữ nhân, nếu là nam nhân, nhất định có thể tạo dựng một phen sự nghiệp." Triệu Từ không khỏi cảm khái nói.

La Tổ cười nói: "Ta thì thấy là làm nữ tử hảo, việc nhà ta còn không giúp được gì nhiều, chớ nói chi đến chuyện bên ngoài."

Triệu Từ khẽ thở dài, trong lòng lại cảm thấy may mắn, tâm tình nói chung hết sức phức tạp.

Hắn phát hiện ra bản thân gần đây hết sức không bình thường, đặc biệt là thời điểm đối mặt với đại tầu, sẽ có cảm giác rất kỳ quái, tim đập 'thình thịch', căn cổ còn có thể nóng lên, trong lòng lại cực kỳ hoảng hốt.

Mặc dù không hiểu rõ nguyên nhân, nhưng hắn lại mơ hồ cảm thấy chuyện này là không đúng.

Xem ra, phải sớm đi vào trong huyện thôi.

Lại qua vài ngày, Triệu Đại Mộc từ trong huyện mang về tin tức tốt, nói là trong huyện có dân bố cáo. Thái hậu bệnh nặng mới khỏi, hoàng đế cảm thụ thiên ân, đặc biệt hạ chỉ mở thêm ân khoa. Phàm là học sinh năm ngoái chưa tham gia khoa khảo, năm nay đều có cơ hội. Huyện học trên kia cũng thúc giục nhóm học sinh mau chóng ôn bài.

Triệu mẫu vừa nghe, vui vô cùng. Cả đêm xếp đặt hương án, hướng về phía Bắc Đô Thành cảm tạ ân đức của Hoàng thượng. Lão tộc trưởng cũng nghe được tin tức, vội vàng mở từ đường, dẫn Triệu Từ đi đập đầu cảm tạ tổ tông phù hộ.

Cũng không còn mấy tháng là đến kỳ thi, Triệu Từ cũng không thể cứ ở trong nhà tự học mãi, nên nói muốn đi vào huyện học sớm hơn dự định mấy ngày. Cả đêm Triệu mẫu thay nhũ tử chuẩn bị xiêm y và đồ dùng thường ngày, lại từ trong sổ bạc tiết kiệm, lấy ra năm lượng, đưa cho nhũ tử làm phí sinh hoạt trong thị trấn.

"Ta nghe nói những người đọc sách kia đều thích đi đến tửu quán ăn uống một phen, nói có thể gia tăng tài văn chương cái gì, người cũng chớ để bị bỏ lại phía sau. Hiện tại trong nhà kiếm được tiền, ngày qua hết sức đầy đủ, người không cần tiết kiệm."

Triệu Từ vội từ chối: "Nương, không cần phải đưa tiền cho ta. Tự nhi tử cũng tiết kiệm được không ít, hoàn toàn đủ chi phí chi tiêu." Mấy ngày này hắn chép sách cho thư quán kia, cũng được một lượng bạc nhỏ, trong nhà lại không cần đến số tiền này của hắn, cho nên đều còn ở trên người. Tuyệt đối đủ tiền chi tiêu ở học viện. "Và lại, ta là đi thư viện học bài, đâu có thời gian rảnh rỗi đi đến tửu quán hồ nháo."

Nhi tử đi xa ngàn dặm mẫu thân lo lắng, Triệu mẫu cũng không ngoại lệ. Mặc dù nhi tử đã nói như vậy, bà vẫn lấy ra ba lượng bạc nhét vào trong tay nải của hắn: "Ra cửa không chê có nhiều bạc. Người cứ ở đó mà bày đặt. Chịu khó học bài, không cần phải lo chuyện ở nhà. Trái phải còn có ta cùng tầu tử người ở đây. Với lại trong thôn đều là thân thích, có thể chiếu ứng lẫn nhau, người không cần lo lắng gì cả. Đợi thời điểm lần sau ta và người tầu tử đi vào trong thành giao hàng, sẽ đi thăm người."

Triệu Từ thấy không thuyết phục được nương mình, đành nhận lấy, hắn nghĩ trước mắt hắn giữ số bạc này, sau này nếu trong nhà cần dùng, lại lấy ra cũng không muộn.

Bây giờ hắn đi vào trong huyện học bài, việc chép sách thuê càng thêm thuận tiện, xác thực không cần dùng đến số tiền này.

Sáng sớm ngày hôm sau, Triệu mẫu cùng La Tổ đưa Triệu Từ ra xe bò lên thị trấn.

Hành lý của Triệu Từ không nhiều lắm, một chút giấy và bút mực, cộng thêm một chồng sách dùng túi vải cột chắc, y phục cũng chỉ có vài bộ mà thôi.

La Tổ thấy y phục hắn mặc trên người có đánh miếng vá, nghĩ tới đây là đi đến thư viện, nếu gặp phải loại người phùng cao giã thấp, chỉ sợ sẽ bị người ta xem thường. Trong lòng âm thầm ảo não, thời gian này bận chuyện dạy bọn nhỏ đọc sách, nên không nghĩ đến việc làm hai bộ quần áo mới cho tiểu thúc.

Nghĩ vậy, nàng dứt khoát nói với Triệu mẫu: "Nương, vừa lúc ta muốn đi trấn trên mua đồ, nhân tiện đi cùng Nhị đệ một chuyến."

Triệu mẫu đang không nở xa nhi tử, nghe đại tức phụ nói lời này, vội vàng đồng ý: "Như vậy cũng tốt, dọc theo đường đi cũng có thể chiếu cố lẫn nhau, chỉ là người nhớ về sớm, trong nhà cũng không thể thiếu người."

La Tổ gật gù đầu, thoải mái trèo lên xe bò.

Trên xe bò không phải chỉ có Triệu Từ và La Tổ, mà còn có vài thảm tử trong thôn, trong đó còn có một người La Tổ không muốn gặp nhất - - Hoa Nhị cô.

Hoa Nhị cô liếc nàng một cái rồi nhìn ra chỗ khác. La Tổ không thèm để ý đến bà ta, ngồi nói chuyện với mấy vị thẩm tử bên khác.

Những người ngồi cùng La Tổ ánh mắt lóe lóe, dọc theo đường đi cùng nàng nói chuyện phiếm, hỏi cá trong ruộng lúa nhà nàng lớn lên thế nào.

Khoan hãy nói, lúc trước thôn dân đều nghĩ đám cá sống trong ruộng lúa này, xem chừng sống không được vài ngày, ruộng lúa kia cũng sẽ bị hủy hoại.

Không nghĩ tới đã sắp một tháng, những cây lúa kia trông càng ngày càng tốt, đám cá kia vẫn tung tăng bơi lội ở bên trong. Thỉnh thoảng có thôn dân ra thăm đồng, đi ngang qua ruộng nhà nàng còn thấy cá bơi thành đàn ở trong nước, càng nhìn bọn họ càng thấy nóng nẩy.

Cho nên bắt đầu hoài nghi, không chừng Triệu Thành tức phụ lần này không phải làm chuyện ngu ngốc, giống như loại nầm mèo vậy, ở trong ruộng lúa thật sự là có thể nuôi cá.

Một lão thẩm tử cười nói: "Lúc nào nhà các người bắt cá, nhớ nói cùng chúng ta một tiếng, tuy đó không phải việc nặng nhọc gì, nhưng có chúng ta giúp đỡ cũng bắt nhanh hơn."

Những người khác cũng rí rít phụ họa.

La Tổ cười nói: "Ta còn phải trông cậy vào các vị thẩm tử giúp đỡ đâu. Đến lúc đó cũng mời mọi người nếm chút cá tươi."

Một béo điểm thẩm tử cười tùm: "Đến lúc đó nếu cá to khỏe, ta đây những là mặt dày mày dạn học theo cách làm này của người."

Lời này cũng là tiếng lòng của những người ngồi trên xe, bọn họ đồng loạt ngược mắt nhìn La Tổ.

La Tổ hào phóng cười nói: "Còn phải xem tình hình trong ruộng nhà ta thế nào đã. Đến lúc đó nếu các người muốn học, chúng ta cũng không keo kiệt."

Những người khác vui vẻ nở nụ cười, trong lòng thầm nói Triệu Thành tức phụ đúng là người hào phóng, rất đáng để giao hảo.

Triệu Từ một bên ngồi tán gẫu với phu xe, một bên vểnh tai nghe ngóng chuyện bên phía La Tổ. Nghe nàng cùng các thẩm tử lớn tuổi người tới ta đi nói chuyện xã giao với nhau trong lòng càng cảm thấy tò mò.

Nữ tử trước mắt này, cử chỉ đại khí, lại thập phần hiền lành, còn biết chữ hiểu lý lẽ, so với những nữ tử của các đại gia đình mà hắn biết chỉ có hơn chứ không có kém. Nhưng nữ nhân này hết lần này tới lần khác lại có thể cùng phụ nhân nông thôn chung đụng hết sức hòa hợp. Chẳng khác gì một tức phụ nông thôn chân chính.

Một con người sao lại có thể có nhiều ưu điểm như vậy, đúng là khiến cho người ta cảm thấy khó hiểu.

Đến thị trấn, vài phụ nhân đã xuống xe bò, phu xe chỉ chờ một mình Triệu Từ tiến về phía thư viện.

La Tổ vốn định dặn dò vài câu, nhưng thấy có người ngoài ở đây, lo lắng bị người ta nói ra nói vào, nên một lời cũng không nói.

Hoa Nhị cô cùng nàng bất hòa, mau chóng kéo theo phụ nhân quen biết bỏ đi trước, những phụ nhân khác tiến tới kéo tay La Tổ rủ đi cùng. La Tổ cảm kích cười nói: "Ta là lung tung đi dạo một chút, không nên làm chậm trễ chính sự của các người, lát nữa chúng ta tập chung ở chỗ này nha."

Đoàn người vừa nghe, đành đi trước.

Đội mấy người đó đi khỏi, La Tổ vội vàng đi tìm cửa hàng bán y phục.

Nói đến nói đi, kể từ khi đến nơi này, La Tổ còn chưa mua được bộ quần áo mới nào.

Đời trước nàng cũng không để ý lắm đến phương diện ăn mặc, cảm thấy chỉ cần mặc đơn giản hào phóng, gọn gàng sạch sẽ là được. Lại nói tới thời điểm vừa mới tới nơi này, ăn đâu ăn không đủ no, càng không có tâm tư chú ý y phục mặc trên người, về sau cũng không nghĩ tới chuyện này. Hiện tại đi vào trong tiệm vải, mới phát hiện ra y phục của mình có bao nhiêu sòn vả bạc màu.

Nữ chương quỹ trong tiệm không buồn đánh mắt nhìn nàng.

Thấy nàng ở trong tiệm đi một vòng, không kiên nhẫn, thúc giục: "Tiểu nương tử muốn mua cái gì, vài vốc tiện nghi trong cửa hàng chúng ta có đủ cả."

La Tổ nhìn vào một điểm không xác định, không biết người đọc sách ở đây thường mặc đồ gì, đành phải hỏi: "Học sinh ở thư viện bên kia hay mặc y phục gì, chất liệu như thế nào?"

Vừa nghe là mua cho học sinh trong thư viện, sắc mặt nữ chương quỹ này tốt hơn một chút.

Trong nhà có người đọc sách, điều kiện tự nhiên sẽ không quá kém.

Bà ta mang trên mặt ba phần cười, nhanh chóng đi lấy mấy cuộn vải màu xám nhạt và màu lam nhạt: "Đây đều là loại vải nhóm học sinh ưa thích, người xem một chút đi. Còn có loại màu trắng này, một số hảo học sinh đều thích xuyên đầu. Ngày thường đến mua không ít đấy."

La Tổ nghĩ đến khuôn mặt thanh tú của Triệu Từ, lại nhìn một lúc vào mấy cuộn vải trước mắt, cảm thấy chọn màu lam nhạt hay màu xám nhạt đều hảo. Màu trắng quá tao bao, nàng có chút không tiếp thụ được.

Hơn nữa hàng ngày Triệu Từ thường xuyên mài mực viết văn, mặc màu trắng vụn nhắt bị dính mực nước thì trông thấy ngay, không thích hợp.

La Tổ bảo nữ chương quỹ cắt ra số vải đủ làm hai bộ y phục. Lại mua thêm vài vốc cấp Triệu mẫu cùng hai hài tử ở nhà, bản thân nàng thì chọn loại vải có màu sắc hơi tối. Không còn cách nào, làm một quả phụ, màu sắc có thể lựa chọn đích xác có hạn.

Mua vài vốc xong, nàng nghĩ sắp tới còn muốn đi La gia thôn một chuyến đón La Tiểu Hổ đến học bài, cho nên dứt khoát mua thêm vài cấp La gia bên kia may y phục.

Như vậy một phen tính xuống, ước chừng tiêu hết gần ba trăm đồng tiền.

Làm cho gương mặt nữ chương quỹ tươi rói như hoa. Cứ tưởng người đến là một nông phụ nghèo kiết hủ lậu, không ngờ lại là một chân nhân bất lộ tướng.

Ra tiệm vải, La Tổ thuận đường đi đến thư quán bên cạnh mua văn phòng tứ bảo.

Nàng đã xem qua văn phòng tứ bảo của Triệu Từ, ngòi bút kia đều mòn rớt mất chút lông, nghiên mực cũng hết sức giản dị, trước kia ở trong nhà cũng liên thôi, nhưng là hiện giờ đến học viện học bài, không thể thiếu được việc kết giao với một vài bằng hữu. Những người đó mặc kệ là lúc nào, chắc chắn sẽ luôn trông mặt mà bắt hình dong. Triệu Từ bị người khác nhìn như vậy, khẳng định trong lòng sẽ có chút khó chịu.

Cho nên nàng dứt khoát mua luôn cho hần mua một bộ văn phòng tứ bảo.

Sau khi tiến vào tiệm sách, La Tổ rốt cuộc biết, vì sao lúc này người đọc sách lại tinh quý như vậy.

Mẹ nó, sách vở nghiên mực đều đắt đỏ như vậy, chỉ có gia đình giàu có thể dùng được thường xuyên. Không tinh quý mới là lạ!

La Tổ trái chọn phải chọn, cuối cùng lựa ra một nghiên mực quý cù, còn mua thêm một cây bút lông tốt và rất nhiều giấy viết, chất lượng tốt hay kém đều mua.

Lúc ra khỏi tiệm sách, một lượng bạc trong tay đã không còn.

Nhìn đồ đạc trong tay, La Tổ nhớ tới lúc trước nàng luôn ngửa cổ mắng lão thiên ~ hướng về giáo dục phí tổn quá cao, làm cho bao nhiêu người không đọc được sách, gánh nặng đường xa như thế nào. Hiện tại nghiêm túc xét lại mình, so với xã hội phong kiến này, lão thiên ~ hướng về giáo dục quả thực là vật đẹp giá thấp.

Bao lớn bao nhỏ mua không thiếu này nọ, La Tổ cũng không muốn tiếp tục đi dạo, thấy phía trước có một lầu nhỏ, vừa vặn nhớ tới cá nhà mình qua hai tháng nữa có thể bắt ra từ trong ruộng. Ít nhất cũng phải vào mấy ngàn cân, nhà mình ăn không hết, chắc chắn phải đi tìm người mua, cho nên dứt khoát hướng lầu kia tìm người hỏi một chút.

Lầu này ở đông phố, có chút khí khái. Người đến người đi, ăn mặc so với tây phố bên kia tốt hơn rất nhiều.

La Tổ đi đến cửa sau phòng bếp, gõ cửa, thật lâu mới thấy một nam nhân trung niên đáng vẻ bị ồ ra mở cửa. Bên trong còn loáng thoáng truyền đến tiếng nói chuyện, tựa hồ có chút quen tai.

Sau khi nam nhân trung niên bị ồ kia mở cửa, vốn có chút không kiên nhẫn, thấy đứng ngoài cửa là một tiểu nương tử đáng vẻ thùy linh, ánh mắt lập tức sáng lên: "Tiểu nương tử đây có chuyện gì sao?"

Hần vừa nói vừa liếc mắt đưa tình với La Tổ.

La Tổ bị hần nhìn toàn thân nổi da gà, trong lòng cảm thấy chán ghét. Nghĩ tới mục đích đến đây, nàng chịu đựng cảm giác ghê tởm nói: "Chủ nhân nơi này là ai vậy, nhà ta có chút cá tươi, qua tháng có thể thu, xin hỏi quý tiệm có muốn mua hay không, giá tiền tiện nghi hơn so với giá thị trường."

Nam nhân trung niên kia không biết có nghe vào tai hay không, hần ta sờ sờ cái cằm, mắt nhìn chằm chằm vào váy La Tổ, cười nói: "Chuyện này từ từ nói, trước tiên người cứ tiến vào trong đi."

"Không cần đâu, nói ở cửa cũng như nhau mà, phòng bếp là nơi quan trọng, ta là một ngoại nhân đi vào không tốt." Nhìn đáng vẻ người nam nhân

này như vậy, nàng cảm thấy vẫn không nên đi vào thì tốt hơn.

Nam nhân kia lập tức nổi giận: "Cho người đi vào là nề mặt người, người còn lo lắng cái gì, chẳng lẽ sợ bên trong có người ăn người?"

La Tổ đang muốn nói chuyện, thì thấy một bóng dáng quen thuộc từ bên trong đi ra, đúng là Hoa Nhị cô.

Chỉ thấy Hoa Nhị cô đang cùng một người đầu bếp mập mạp nói cười, mơ hồ nghe thấy là ngày mai bắt đầu làm việc gì gì đó.

Lúc bà ta đi ra, nhìn La Tổ một cái, hai mắt tròn lên, lỗ mũi héch lên trời rồi lác eo đi lướt qua.

"Người nhìn cái gì vậy, mau nói chuyện đi!" Nam nhân trung niên kia thấy La Tổ này giờ không nói gì, thì không kiên nhẫn, giọng nói cũng thấp phàn không tốt.

La Tổ thấy thế, cắn răng một cái, nghĩ tới làm ăn không thành coi như xong, không nên đưa dê vào miệng cọp. Liền cười nói: "Tĩnh, ta thấy ngài cũng rất bận, vậy ta liền không trì hoãn, người nhà ta còn ở bên ngoài chờ ta đâu." Nói xong chuẩn bị bỏ đi.

Không nghĩ mới đi một bước, cánh tay đã bị người kéo lại. Nam nhân kia nói: "Người đây là đang đùa giỡn gia hả?"

"Người làm gì vậy hả, mau buông tay." La Tổ không nhìn được kêu lên. Thật tốt đến nói chuyện làm ăn, có thể nói thì nói, không thể nói coi như xong. Đằng này lại kiểm soát bắt nạt người, tưởng nàng dễ bị khi dễ sao.

Hoa Nhị cô đi trước một đoạn, nghe thấy động tĩnh quay đầu nhìn lại, thấy cánh tay La Tổ bị nam nhân bắt được, mặt bà ta liền biến sắc, do dự một chút, rồi đi tới. Trục tiếp kéo cánh tay La Tổ: "Người còn ở lại chỗ này nề mề cái gì hả, bà bà người còn đang ở nhà chờ người đi về làm việc đâu. Đừng có ở chỗ này pha trò lười biếng."

La Tổ chưa bao giờ cảm thấy Hoa Nhị cô xinh đẹp như lúc này, vội vàng nương theo lời bà ta nói: "Ta cũng muốn trở về, chỉ là vị này không cho đi."

Hoa Nhị cô nhìn nam nhân kia nói: "Vị đại huynh đệ này, người đừng làm khó dễ tiểu nương tử này, trong nhà nàng ta có người làm tú tài, còn có quân nhân đấy. Nếu nàng ta đã làm ra chuyện gì đắc tội, còn thỉnh người đại nhân không chấp nhặt tiểu nhân, bỏ qua cho nàng."

Nam nhân kia vốn cho rằng La Tổ là một tiểu nương tử dễ khi dễ, muốn nhân cơ hội chiếm chút tiện nghi, không nghĩ tới lại là cái xương khó gặm, lập tức ghen một ngụm khí, chỉ Hoa Nhị cô nói: "Là nàng ta quyến rũ ta trước, người chớ xen vào việc của người khác, sớm dứt đi, bằng không việc làm ban này cũng đừng nghĩ nữa."

La Tổ nghe vậy thầm nói không xong. Xem dáng vẻ vừa rồi của Hoa Nhị cô ắt hẳn là muốn làm việc ở nơi này.

Nếu Hoa Nhị cô thực sự mặc kệ nàng, nàng một thân một mình rơi vào trong tay nam nhân này, không tránh khỏi có chút phiền toái. Mặc dù nàng cũng có chút công phu quyền cước, bắt quả gặp phải loại nam nhân có khí lực này, chỉ sợ cũng chiếm không được chỗ tốt. Hơn nữa chuyện này mà nháo lớn, nàng có trăm cái miệng cũng không thể nói rõ ràng.

La Tổ bên này đang lo lắng, âm thầm tính kế, thì nghe thấy Hoa Nhị cô hét to một tiếng: "Nương người cút đi, người nghĩ lão nương thèm muốn công việc chó má này của các người, người bắt nạt một tiểu nương tử, còn dám dương oai. Con bà người, bắt nạt Triệu gia thôn chúng ta không có người à, nói cho người biết, ta Triệu gia thôn đều chung một vị tổ tông, nếu ai bắt nạt người Triệu gia thôn, thì phải hỏi tất cả thôn dân Triệu gia thôn chúng ta một tiếng. Người còn không mau buông tay, nếu không thì không xong với lão nương!" Nói xong bà ta đi nhặt một cây côn gỗ lao tới. Thân hình bà ta mập mạp, trên mặt đầy nét dữ tợn, quyết liều đến cùng khiến người người hết sức kinh sợ.

Nam nhân trung niên kia không nghĩ tới Hoa Nhị cô đột nhiên bộc phát, kinh hãi một phen, theo bản năng buông lỏng tay.

La Tổ nhanh chóng gạt lại tay chạy ra một đoạn xa, nhặt một cục gạch từ trên mặt đất lên: "Nương người cút đi, lão nương liều mạng với người."

Ban đầu cứ tưởng nàng là một tiểu nương tử nhu nhược, không ngờ tới lại là phụ một nhân lỗ mãng, nam nhân trung niên kia lo lắng xảy ra chuyện lớn, chỉ trông hai người một cái, liền đem cửa sau đóng lại.

Thấy tình hình như vậy, trong lòng La Tổ thả lỏng, ném gạch trong tay xuống đất, cười ha hả nhìn Hoa Nhị cô nói: "Nhị cô, đa tạ người vừa rồi giúp đỡ ta. Ân tình này của người, ta nhớ kỹ. Về sau nhất định trả lại người."

"Hừ." Hoa Nhị cô chửi thề một tiếng, mặt mũi tràn đầy ghét bỏ nói: "Lão nương không nghĩ làm mất mặt Triệu gia thôn ta. Một quả phụ như người, đi ra câu tam đáp tứ làm gì, nếu không phải lúc này người nháo ra như vậy, công việc kiếm cơm của lão nương sẽ không mất. Đây chính là hảo tiểu nhị a, một tháng kiếm được mấy chục văn tiền đấy, còn bao một bữa cơm, vậy mà đã không cánh mà bay"

Càng nói càng tức, bà ta dứt khoát xoay người bỏ đi, không thềm để ý tới La Tổ.

Dáng vẻ Hoa Nhị cô mắng chửi người không nói đạo lý như vậy, trước kia La Tổ là thập phần chán ghét, nhưng từ lần trước nghe được chuyện cũ của Hoa Nhị cô, trong lòng nàng cũng vui dần hiểu lầm và chán ghét. Hôm nay xảy ra chuyện này, nàng cảm kích vô cùng, ngược lại cảm thấy bà

ta nói năng chua ngoa tâm đầu phụ như vậy hết sức đáng yêu, nhanh chóng nhắc theo đồ đuổi theo.

"Ai nha nhị cô, chờ ta một chút a."

Việc làm ăn không có nói thành, lại gặp loại chuyện như vậy, La Tổ cũng mất tâm tư đi tìm mối làm ăn, nghĩ bụng thời điểm vào thành giao hàng lần sau, sẽ tìm tiếp. Bất quá lần sau, nàng sẽ không đi một mình, vẫn là rủ bà bà đi cùng mới tốt. Nếu không được thì gọi lão cha đi cùng.

Lúc này đây, nàng thật sự đã được thể nghiệm vai diễn nữ tử cổ đại yếu thế, cũng không dám ôm tâm lý may mắn nữa.

Tâm tình Hoa Nhị cô không tốt, sau khi ngồi trên xe bò, một mực không để ý tới người khác.

Ngược lại La Tổ lấy ra rất nhiều đồ, khiến đoàn người tò mò.

Thấy La Tổ mua y phục của nam nhân cùng giấy và bút mực, thì biết là mua cho Triệu Từ. La Tổ vội vàng giải thích, nói là Triệu mẫu bảo nàng vào thành mua. Hiện nay Nhị đệ nhập học, sợ hấn bị người khác coi thường.

Mọi người trầm trồ khen nàng là người hiểu chuyện hiểu thuận.

La Tổ cười ứng phó vài câu, mãi cho đến khi xe vào trong thôn, đoàn người ai nấy tự đi về nhà mình, nàng mới tìm được cơ hội đi cùng Hoa Nhị cô.

"Nhị cô, người không cần lo lắng, đợt lúa trong ruộng nhà ta mọc ra lần này, người cũng biết biện pháp nhà ta làm tốt thế nào rồi đấy. Về sau nhà ai cũng có thể loại lúa, nuôi cá, sẽ không còn buồn ăn buồn xuyên a. Hơn nữa người đây không phải là có nắm mèo sao, trong nhà còn chưa đủ tiền tiêu?"

Nàng biết, sau khi từ trong thôn loại nắm mèo, mỗi nhà mỗi hộ ngày qua tốt lên rất nhiều. Dù sao hiện tại nàng biết không còn ai đói bụng. Sắc mặt bọn nhỏ tươi tắn sáng sủa hơn lúc trước rất nhiều. Một tháng cũng có thể ăn được một bữa thịt.

Hoa Nhị cô không muốn để ý tới nàng, lại không chịu nổi nàng lúi rúi bên tai, đành phải nói: "Đừng tưởng rằng lão nương giúp người chính là thích người, ta đây là thấy người là người Triệu gia thôn ta. Bằng không ai thèm để ý tới người a. Hơn nữa, ai hiềm khích bạc nhiều a, vào tuổi này của ta, phẩm là còn có thể làm việc, sẽ không còn ngồi ở nhà mà đi làm kiếm tiền. Được rồi được rồi, người mau chóng về nhà đi, đỡ phải để bà bà người thấy được. Ta rất không muốn nhìn thấy bà ta."

Nhiều năm đã trôi qua, mà trong lòng vẫn còn ghi hận chuyện hoành đao đoạt ái.

Quả nhiên là tính tình sáng khoái.

La Tổ bán mạnh cười hi hi, nhắc theo đồ hướng phía nhà nàng mà đi.

Hoa Nhị cô nhìn theo bóng lưng nàng, ghen hòng, trong lòng thầm hận, sao số mạng bà lại thua kém cái người họ Tống kia. Người đàn bà đó chẳng những sinh được nhi tử, còn có được một người con dâu tốt như vậy.

Lại nghĩ tới hai con rể không chịu thua kém nhà mình, một khẩu răng trong miệng vô tình bị bà cắn nát.

La Tổ về đến nhà, liền đem vài vốc nhất nhất lấy ra.

Triệu mẫu thấy nàng mua nhiều đồ cho nhi tử, lập tức kinh hi. Lại nói, người làm nương này, so ra còn không bằng đại tức phụ biết chiều cố người đâu. Bà chỉ lo lắng nhi tử có bạc tiêu hay không, ăn có đủ no hay không, mà không để ý đến những thứ râu ria bên ngoài.

Ai nghĩ tới đi thư viện đọc sách, mà còn bị người ta nâng cao đập thấp a.

"Nương, may vá thuê thừa ta cũng biết, chẳng qua hiện nay còn phải chú ý điền lý, lại muốn chiều cố hai hài tử đọc sách, nên không thể giúp được. Vả lại ta còn là một chị dâu góa, giúp Nhị đệ làm y phục cho, đến cùng cũng không tiện làm."

La Tổ đã sớm nghĩ ra một lý do đường hoàng. Tay nghề may vá của nàng cũng được xem là khá ổn, bất quá chưa từng làm qua y phục cổ đại bao giờ. La Đại Nha để lại ký ức cũng chỉ là may may vá vá, không có việc cắt may y phục, nên chỉ có thể kiếm cớ đem việc này đẩy lên người Triệu mẫu.

Triệu mẫu nghe vậy cảm thấy thập phần có lý: "Hai mắt ta cũng không còn tốt. Chẳng bằng chúng ta tìm người may giúp. Làm sớm xong sớm, chuyển hàng sau cũng tiện đường mang đến cho Nhị đệ người."

La Tổ lại đem khúc vải màu xanh thẫm mới mua về úm lên người Triệu mẫu: "Nương, màu vải này đẹp mắt, còn tinh xảo nữa. Để người ta thêu lên một vài hoạ tiết gì đó, khẳng định đẹp mắt."

"Ai nha, còn mua vải cho ta." Triệu mẫu vui vô cùng, yêu thích không buông tay vuốt ve khúc vải. Lúc thành thân bà cũng từng mua một khúc vải tốt may một bộ y phục. Về sau đều là mặc lại đồ cũ, vá lại vá. "Ta đã từng này tuổi rồi, không cần phải phí tiền mua cho ta a."

La Tổ biết lão nhân đều là khẩu thị tâm phi. Ngoài miệng nói là vậy, trong lòng thì lại rất vui về đầu. Biết là biết vậy nhưng nàng vẫn mở miệng dỗ dành nói: "Nương người còn trẻ đầu, xuyên bộ y phục này vào, lại còn trẻ ra mấy tuổi, rồi đi ra ngoài, chắc hẳn người ta không đoán được tuổi thật của người đầu. Nhà ta hiện tại điều kiện tốt, cũng là lúc nên hiếu thuận người, người liền thanh thân an ổn hưởng phúc đi. Sau này Nhị đệ có tiền đồ, nương chính là quan gia lão phu nhân."

Một buổi nói chuyện xuống, đem Triệu mẫu vốn đang cao hứng biến thành run rẩy, chảy nước mắt.

Bà cầm La Tổ tay nói: "Là ta mệnh tốt, mới tìm được hảo tức phụ như ngươi. Thật sự là một con dâu tri kỷ ngoan hiền."

La Tổ một phen thẹn thùng cười.

Hai hài tử chơi đùa ở bên ngoài trở về, biết đại tẩu muốn làm quần áo mới cho mình, vội quần quít lấy La Tổ làm nũng cười đùa một trận.

Nhìn bầu không khí vui vẻ trong nhà La Tổ nghĩ, nơi này mặc dù nghèo khó lạc hậu, nhưng con người chất phác tốt cùng a. Chỉ cần được ăn no mặc ấm, mọi người liền thỏa mãn, liền cao hứng.

Không có ai dễ dàng thỏa mãn hơn họ, không có ước mong nào xót xa cảm động hơn.

Để lưu lại những khoảnh khắc đẹp đẽ này, nàng nguyện ý dốc hết sở học, giúp bọn họ được sống những ngày giàu có.

Thừa dịp bầu không khí trong nhà tốt đẹp, trong lúc ăn cơm trưa, La Tổ nói với Triệu mẫu chuyện đón đệ đệ La Tiểu Hổ nhà nàng tới đây học bài.

Nàng muốn quang minh chính đại giúp đỡ người nhà mẹ đẻ, bất quá ở phương diện này, nàng cũng nguyện ý tôn trọng ý kiến người trong nhà, hy vọng có thể thuyết phục người nhà chồng đồng ý.

Như vậy cũng sẽ không làm tổn thương tình cảm hai nhà, tiểu Hổ đến đây cũng có thể tự tại thoải mái hơn.

Triệu mẫu còn chưa nói lời nào, Triệu Lâm đã vui vẻ ra mặt.

Hắn cùng La Tiểu Hổ có quan hệ tốt nhất, cả ngày học bài cùng muội muội Triệu Mộc Miên, cảm thấy thập phần không có ý nghĩa. Nếu tiểu Hổ đến đây, vậy liền có thêm một người bạn để chơi đùa.

Triệu mẫu nói: "Chỉ sợ cha mẹ ngươi không bỏ được."

Nói thật, trong lòng bà có chút không thoải mái. Dù sao này mười dặm bát thôn, chưa từng có nhà chồng nào đón người nhà mẹ đẻ đến ở. Cũng không phải là không bỏ được vài ngum lương thực kia, chẳng qua là cảm thấy làm như vậy khó coi, không hợp quy củ.

La Tổ biết bà bà đây là đang viện cớ, nhưng nàng làm bộ như không biết, cười nói: "Không bỏ được cũng phải cam lòng cho đi. Hiện giờ tiểu Lâm và tiểu Miên đều đã biết chữ, tuổi tác của tiểu Hổ cùng tiểu Lâm cũng không sai biệt lắm, còn chưa biết chữ đâu. Ta nghĩ mang một người là mang, mang hai người cũng là mang, dứt khoát đều dẫn theo dạy chữ. Nếu như nương đồng ý, ta liền trở về đón tiểu Hổ sang đây. Hàng ngày lúc không học bài, hắn cũng có thể làm chút việc phụ giúp trong nhà."

"Ngươi nói cái gì vậy, đến cửa chính là khách, sao có thể để huynh đệ nhà mẹ đẻ ngươi làm việc chứ."

Triệu mẫu liên tục khoát tay.

La Tổ cười nói: "Hắn cũng chỉ đến đây ở một tháng, quay đầu lại bận việc bên trong đồng ruộng, ta cũng chẳng có thời gian dạy dỗ cái gì, còn phải bận việc của mình. Đến lúc đó cũng phải đưa hắn về nhà."

Nghe được chỉ là ở một tháng, Triệu mẫu lúc này mới dần mi. Dù sao đến lúc đó liền nói là đến thăm người thân, ở lại đây chơi nhiều chút ngày giờ mà thôi, ngoại nhân hỏi tới cũng không nói được cái gì. Bà cười nói: "Như vậy ngươi an bài là tốt rồi, ta cũng không biết chữ hiểu mấy chuyện học bài này, đều để ngươi làm chủ."

Trong lòng La Tổ mừng thầm, cười gấp thức ăn cho Triệu mẫu: "Ta thay mặt tiểu Hổ cảm tạ nương, ngày mai ta đi về nhà mẹ đẻ đón người đến."

"Chao ôi, hành." Triệu mẫu cười ha hả đáp ứng.

Lần trở về này đúng lúc không thuê được xe bò, La Tổ đành phải cùng Triệu Lâm xuất phát sớm hơn một chút. Cầm theo bánh rán ăn ở trên đường.

Triệu Lâm tỏ ra hết sức hưng phấn, trên đường đi còn đọc cho La Tổ nghe một đoạn trong thiên tự văn mà La Tổ cải biên. Lại đem quyển sách vỗ

lòng đọc thuộc lòng một lần.

Nghĩ tới không lâu trước đây đứa nhỏ này còn là một hùng hài tử cái gì cũng không hiểu, hiện giờ vậy mà biết đọc sách viết chữ, trong lòng La Tổ hết sức thỏa mãn, rất có cảm giác thành tựu. Nàng chẹp miệng, nếu ở thời đại trước kia công tác trong ngành giáo dục, không chừng nàng có thể trở thành một ngôi sao sáng chói, nổi danh khắp thiên hạ.

Thời gian đi đường dài, nàng đem cách cộng nhẩm và bảng cửu chương chuẩn bị cho chương trình học về sau dạy trước cho hần một lần.

Có lẽ là do gấp rút lên đường, bốn bề yên tĩnh, lại là đang dã ngoại, Triệu Lâm học thập phần vào đầu, tiếp thu còn nhanh hơn khi ở trong nhà. Sau khi nghe La Tổ đọc một lần, hần đi theo đọc thuộc mấy lần, lúc gần đến La gia thôn, đã thuộc nằm lòng.

Nhìn xem đến đứa nhỏ này đúng là được ông trời ưu ái. Bình thường chỉ là không chịu hảo hảo học hành mà thôi, bây giờ nghiêm túc, thật sự rất có thiên phú.

La Tổ thầm nghĩ, đợi nàng đem kiến thức nền tảng đều dạy hết, lúc đó sẽ có tiếng cũng có miếng cấp Triệu Lâm tìm vị tiên sinh. Không chừng về sau Triệu gia có thể xuất hiện hai tú tài đâu.

"Sao hôm nay nguoi lại về đây?"

La mẫu ở đồng ruộng nghe thấy tiếng thét to, cùng La Lão Căn khiêng nông cụ trở về nhà, quả nhiên thấy khuê nữ nhà mình ngồi ở cửa tiểu viện, kinh ngạc hỏi.

Triệu Lâm đang cùng La Tiểu Hồ chơi đùa ở bên cạnh, thấy có người đến, ngoan ngoãn lên tiếng chào.

La mẫu nhìn Triệu Lâm, cảm thấy hần có chút không giống với lần gặp mặt trước, lại không thể nói rõ khác nhau ở chỗ nào.

Bà cũng không để ý, vội vàng mở cửa cổng, dẫn khuê nữ vào trong nhà.

La Lão Căn cũng hết sức cao hứng, đưa cho La Tiểu Hồ vài văn tiền dặn hần vào trong thôn đi một vòng, xem có nhà ai bán thịt cá, thì mua một chút mang về.

La Tiểu Hồ vội vàng kéo Triệu Lâm cười hi hi chạy ra ngoài.

"Đứa nhỏ này, chính là đã đâu." La mẫu cười nói một câu.

La Tổ vào trong nhà, trực tiếp lấy ra vài vốc, cấp hai người khoa tay múa chân.

La mẫu kinh hãi vô cùng: "Này phải hoa bao nhiêu bạc a, thật sự là không biết sống qua ngày. Ta lại xuyên không được."

Quay đầu thấy La Lão Căn đang cao hứng cầm vài uớm uớm trên người, con tức xông lên nã.

La Tổ cao hứng nói: "Đều đã mua đâu, chắc chắn các ngài mặc sẽ không ngắn. Chỉ là thường ngày ta cũng không có thời gian rảnh rồi thiếu thừa may vá, nên chỉ có thể mang tới để nương tựa mình làm."

La mẫu điểm điểm cái trán nàng: "Nguoi cũng đừng nói lời dễ nghe, ta là nương nguoi, nắm rõ tính tình nguoi trong lòng bàn tay. Nguoi có bao giờ chịu ngồi một chỗ thêu thùa."

Bà nói một cách cộc ngay không sợ chết đứng, cũng không phải là bà không muốn dạy, mà là khuê nữ không chịu học. Bà ngược lại đã quên lúc trước nhìn thấy tay khuê nữ bị kim đâm đau lòng mới không cho nàng học.

La Lão Căn ngược lại vui vẻ sung sướng, cảm thấy ông thật là có phúc khí, có một người nữ nhi ngoan ngoãn hiếu thuận như vậy. Hiện tại còn được hưởng phúc khí của nữ nhi, có thể mặc một bộ quần áo mới. Nhịn không được đưa tay sờ soạng khúc vải thêm vài cái, liền bị La mẫu dùng một bàn tay gạt ra. "Tay nguoi thô, chớ đem khúc vải cấp sờ hư. Quay đầu lại ta làm cho nguoi một chiếc áo lạ mắt, để tới lễ mừng năm thì xuyên."

La Lão Căn lập tức vui vẻ gật đầu liên tục, hần không thể biến hôm nay thành lễ mừng năm mới, mặc quần áo mới tản bộ ở bên ngoài một vòng. Nếu gặp người nào hỏi, liền ưỡn ngực nói với người ta, đây là khuê nữ mua. Khuê nữ nhà ai có cái hiếu tâm này? Khuê nữ La Lão Căn ta chính là hiếu thuận với ta như vậy.

Thừa dịp hai lão cao hứng, La Tổ cũng không giấu diếm, trực tiếp nói ra mục đích khác của chuyến đi này.

"Cha nương, ta muốn đón tiểu Hồ đến Triệu gia thôn trụ một vài ngày, đi theo hai từ bên đó học bài."

Hai vợ chồng vừa nghe lời này, lập tức đều ngây ngẩn cả người. La Lão Căn không cười được, nghiêm mặt nói: "Nói bậy! Huynh đệ nhà ai lại theo

tỷ tỷ đến ở nhà chồng, nhà ta không thể làm chuyện mất mặt này a."

La mẫu cũng vội vàng gạt đầu: "Đúng vậy, bà bà người bên kia cũng sẽ không cao hứng." Đã mua vải cho nhà mẹ đẻ làm y phục, còn mang đệ đệ về nhà chồng ở, nhà ai cũng sẽ mất hứng.

"Bà bà ta bên kia chính là hết sức vui vẻ. Bà ấy cũng không phải là người hẹp hòi. Mà tiểu Hồ cũng chẳng phải ở lâu, chỉ ở một vài ngày mà thôi. Đợi qua mấy ngày điền lý hết bận, ta sẽ đưa tiểu Hồ trở về. Cha nương, các ngài cũng đừng cố chấp, hãy nghe ta nói hết. Các ngài cũng biết, nhà chúng ta bên kia có tiểu thúc là tú tài, kia học vấn so với phu tử dạy trong tư thực còn tốt hơn nhiều. Ta ở Triệu gia mấy ngày này, cũng được tiểu thúc chỉ điểm cho một thời gian, cho nên ta cũng nhận được mấy chữ. Ta nghĩ so với việc hoa tiền bạc cho tiểu Hồ đi tư thực đọc sách, không bằng để tiểu Hồ đi theo ta học chữ trước, chờ học giỏi lại tìm tiền sinh, đến lúc đó tiền sinh cũng yêu quý hẳn hơn."

Dù sao có Triệu Từ làm bìa chắn, nàng không lo lắng lời nói dối này bị vạch trần.

La mẫu cau mày nói: "Người thân là một tẩu tử góa, sao lại có thể cùng tiểu thúc học chữ."

"Ai da, nương, người đây đang nghĩ cái gì vậy." La Tổ nóng nảy: "Không phải là có đợt tiểu thúc ta bệnh nặng nằm ở trên giường sao, ta giúp đỡ bà bà chiếu cố hẳn, này thừa dịp có cơ hội, cũng học được một thời gian. Hơn nữa ta còn phát hiện ra mình rất thông minh, vừa học liền biết. Tiểu thúc nhà ta cũng nói ta nếu là một người nam tử, học vấn chỉ sợ không thấp đâu."

"Hồi nhỏ người đúng là một hài tử thông minh." La mẫu mặt mũi tràn đầy kiêu ngạo nói. Ngược lại đem cổ kỳ lúc trước để qua một bên.

La Lão Căn cúi đầu suy nghĩ một chút, nói: "Vẫn là không tốt, nếu là đi, sẽ bị người ta buông lời dèm pha."

"Có chuyện gì mà nói cơ chứ. Hiện nay mọi người trong thôn đều đi theo chúng ta loại nắm mèo đâu. Ai dám nói xấu? Nếu bọn họ nói chúng ta không nghe là được rồi. Là tiền đồ của tiểu Hồ quan trọng, hay là mặt mũi các ngài quan trọng hơn? Bà bà ta đều đã lên tiếng đồng ý, các ngài ngược lại sợ nọ sợ kia, so ra còn không quan tâm tiểu Hồ bằng bà bà ta đâu." La Tổ dùng phép khích tướng.

La Lão Căn lập tức thay đổi sắc mặt: "Nói linh tinh gì vậy, ta đây không phải là lo lắng cho người sao?"

Trên mặt La mẫu cũng là tràn đầy do dự.

La Tổ nói: "Nếu ngài thực sự lo lắng bị người ta nói xấu, thì lát nữa ta mang theo tiểu Hồ trở về, liền cấp ta thêm chút lương thực mang về, xem như khẩu phần lương thực của tiểu Hồ. Người ta thấy mang theo lương thực đến, còn có thể nói nhàn thoải cái gì a? Triệu gia mặc dù nghèo, cấp một gian phòng cho tiểu Hồ trụ tổng sẽ không tính toán chi ly."

Nghe khuê nữ nhà mình nói ra biện pháp này, lo lắng trong lòng La Lão Căn cùng La mẫu cũng mất.

La mẫu chần chừ nói: "Đây cũng là chuyện tốt, đợi tí nữa hỏi tiểu Hồ một chút liền được rồi. Đây là tấm da trâu lợi hại, chỉ sợ mang đến cho người phiền toái."

La Tổ cười híp mắt nói: "Đó là thân huynh đệ có tiếng cũng có miếng của ta đâu, ta còn so đo những thứ này."

Đợi La Tiểu Hồ mua thịt cá trở về, La Tổ liền đem việc này nói cho La Tiểu Hồ biết.

La Tiểu Hồ cười ha hả nói: "Đệ đã sớm biết, tiểu Lâm đã nói với đệ từ ban sáng, đệ cũng đã đồng ý, bọn đệ là hảo huynh đệ. Hảo huynh đệ có khổ cùng nhau chịu."

La mẫu thấy thế đỡ khốc đỡ cười: "Đứa nhỏ này ngược lại tự làm chủ cho mình đâu, còn coi chuyện đọc sách là chịu khổ, ta nhưng không trông cậy vào hắn có thể học giỏi."

Tuy nói ngày thường hắn hay khiến bà tức giận hận không thể hung hăng đánh cho hắn một trận nên thân, ngày nào cũng mắng hắn, ghét bỏ cùng cút chó thói giống nhau. Nhưng đến khi nhi tử phải rời xa nhà hơn một tháng, trong lòng lại là vô vàn không nỡ.

La mẫu cơ hồ đỏ hồng mặt thu thập hành lý cho La Tiểu Hồ.

Nhìn theo dáng vẻ nhi tử không tìm không phải cũng tiểu tay nài vui vẻ tươi cười, bà giận đến mức không nói ra lời. Chắc đời trước tạo nghiệt quá nhiều, nên mới sinh ra một tiểu súc sinh đến chọc bà tức chết như vậy.

Kéo tay La Tiểu Hồ dặn dò một phen, bảo hắn chịu khó học hành, còn dặn hắn ngoan ngoãn nghe lời, hảo hảo học bài, đừng mang phiền toái đến cho tỷ tỷ.

La Tiểu Hồ nóng lòng muốn đi ngay lập tức, mặc kệ nương mình làm nhảm cái gì, nhất nhất đều đáp ứng. Chờ La mẫu buông lỏng tay, liền vội vàng kéo Triệu Lâm trèo lên xe bò.

La Lão Căn đã sớm đem lương thực cùng nắm mèo chuẩn bị tốt phóng lên xe bò, bản thân ông cũng trèo lên xe, đánh xe bò đưa bọn nhỏ về Triệu

gia thôn.

Thấy La mẫu đứng ở cửa thôn vẫy vẫy tay, La Tổ không khỏi mỉm lòng.

Trước kia nàng đi vào trong thành phố học bài, mỗi lần ra thôn, nải nải đều đứng dưới gốc cây đại thụ vẫy tay tiễn nàng, đến lúc đi thật xa, nàng vẫn còn mơ hồ nhìn thấy một người đứng ở nơi đó.

Nàng nghĩ, về sau nếu có cơ hội, nàng muốn sống ở nhà mẹ đẻ. Dù sao nàng ở Triệu gia cũng không được vài năm nữa. Sớm muộn gì cũng phải quay về nhà mẹ đẻ. Đến lúc đó nhất định phải càng thêm hiếu thuận cha mẹ.

Mỗi một vị trưởng bối, đều đáng giá thật lòng kính yêu.

Sau khi La Lão Căn đến Triệu gia, không tránh được lại là một phen khách sáo.

Triệu mẫu tự nhiên cũng theo đà trò chuyện khách khí một hồi, đầy tới đầy đi. Đầy xong rồi, hai bên đều hoan hoan hỉ hỉ. La Lão Căn trèo lên xe bò rồi đi. Lúc sắp đi ông cầm lấy roi hướng La Tiểu Hồ vung vài cái: "Nếu không nghe lời, cẩn thận lão tử quát ngươi."

La Tiểu Hồ là một đứa nhỏ nghịch ngợm, nhiều lần bị La Lão Căn dùng roi dạy dỗ, tuyệt không thấy sợ. Lại biết lúc này đang ở Triệu gia, lão cha có tức cũng sẽ không thật sự động thủ, nên không chỉ không sợ hãi, còn trốn ra sau lưng La Tổ làm mặt quỷ, chọc La Lão Căn tức giận lại không dám phát ra, chỉ nói nếu hắn không chịu nghe lời thì sẽ đến đón về ngay.

Những lời này ngược lại hữu dụng hơn việc vung roi đe dọa nhiều. La Tiểu Hồ vội vàng đứng thẳng lưng, trưng ra bộ dáng thành thật.

La Tổ thích thú nhìn dáng vẻ cơ trí này của hắn.

Hài tử thành thật mặc dù nhu thuận nghe lời, nhưng về sau chắc chắn sẽ bị chịu thiệt thòi. Tiểu Hồ thông minh như vậy, nếu được đọc sách biết chữ, thấu hiểu đạo lý, biết thu phóng tính tình, về sau làm người thương nhân thì không còn gì tốt hơn.

Trong sĩ nông công thương thương nhân đứng ở vị trí cuối cùng, nhưng bọn họ lại sống giàu có, có thực mới vực được đạo. Đám người bị roi vào đôi cánh khôn cùng chẳng phải đều là những anh nông dân đứng hàng thứ hai sao. Có cốt khí đương nhiên tốt, nhưng ở trước mặt bánh mì, hết thảy đều là giả tạo.

Triệu gia có thêm La Tiểu Hồ, bỗng chốc náo nhiệt lên rất nhiều.

Triệu mẫu vốn đã thích nam hài, miệng tiểu Hồ lại ngọt, hay nói lời xu nịnh khiến bà càng thêm yêu thích. Ngày thường làm đồ ăn vặt cho bọn nhỏ đỡ thèm. Chưa từng thiếu tiểu Hồ một phần nào.

Không thể không nói, những ngày ở Triệu gia, La Tiểu Hồ cảm thấy thật sự sống rất tốt.

Chỉ có một điều không tốt, chính là ngày ngày đêm đêm phải học bài.

Hắn học chữ muộn hơn Triệu Lâm, muốn theo kịp tiến độ là điều không dễ dàng. La Tổ nghĩ đến tháng sau còn phải bận việc đồng áng, nên chỉ có thể đưa tiểu Hồ đi vào khuôn khổ, bắt hắn học ngày học đêm.

Tục ngữ nói, chăn heo phải nuôi một đôi, lời này đặt ở trong mặt học tập mà nói cũng là hết sức thích hợp. Hàng ngày nàng cho Triệu Lâm cùng La Tiểu Hồ thi thố với nhau, khơi dậy ý chí chiến đấu của hai hài tử.

Đến cuối cùng, Triệu Mộc Miên là người học chậm nhất.

Nàng mặc dù nghiêm túc học hành, năng lực học tập lại kém hơn một chút. Bất quá chữ viết ra ngược lại tinh tế hơn hẳn hai nam hài.

La Tổ cuối cùng điều chỉnh lại cách dạy học, để hai nam hài tử học cùng một khóa, sau đó lại dành ra thời gian riêng dạy Triệu Mộc Miên. Dù sao nữ tử không cần thiết phải học nhiều văn chương, chỉ cần biết chữ biết viết, biết lựa lời mà nói, đã là đủ. Nàng cũng không muốn gây áp lực cho Triệu Mộc Miên.

Trong lúc đó hào hai kiện áo choàng làm cho Triệu Từ cũng đã xong, La Tổ quan sát một chút, phát hiện từng mũi kim đường chỉ thẳng đều tăm tắp, chẳng khác gì dùng máy may may ra.

Triệu mẫu hết sức cao hứng, gấp lại gọn gàng, lại đem giấy và bút mực La Tổ mua lúc trước gói gọn cực kỳ cẩn thận, đặt ở trong giỏ xách, chuẩn bị đưa đến thư viện trong thị trấn.

La Tổ nghe Triệu mẫu nhắc tới thức ăn ở thư viện kia không tốt, lại làm thêm một chén cá muối mang theo, để ngày thường hắn cũng ném được chút đồ ăn mặn.

Triệu Từ ở trong thư viện đã hơn nửa tháng, mặc dù là nửa đường mà đến, nhưng tính cách hần hết sức hạo, thái độ làm người cũng rất tốt, cho nên có không ít hảo đồng học.

Bất quá cũng có vài người thấy hần hay chép sách thuê, không có sách để đọc, ăn mặc nghèo kiết hủ lậu, trong bụng không thích, cho nên không muốn cùng hần lui tới.

Triệu Từ cũng không có hứng thú đi lấy lòng người ta. Trong suy nghĩ của hần bằng hữu quý ở tình, không tại nhiều. Dù là hời hợt kết giao, cũng cần phải có chí hướng và hứng thú hợp nhau. Nếu người khác ghét bỏ mình, dù có kết giao, cũng giúp không được cái gì, không khéo sau này còn làm mình xấu mặt.

"Văn Độ, kỳ thi Hương năm nay huynh đã chuẩn bị ổn thỏa chưa?"

Một tú tài trẻ tuổi mặc trường bào màu trắng ngà ngồi ở bên cửa sổ hỏi Triệu Từ đang ôn thư.

Triệu Từ ngẩng đầu, ôn hòa cười nói: "Lương Bình huynh quá coi trọng ta rồi, một ngày chưa vào trường thi, một ngày không dám nói thỏa đáng. Nghe nói kỳ thi Hương năm ngoái, đã cho ra rất nhiều tài tử. Hiện giờ đây là khai thêm ân khoa, chỉ sợ so với lần trước còn khó hơn."

Tiết Lương Bình cảm khái nói: "Người ngược lại có vận khí tốt, năm ngoái ngã bệnh bỏ lỡ khoa cử, lần này ngược lại bắt kịp ân khoa."

"Đây không phải là vận may của ta, mà là hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn, thương yêu sĩ tử chúng ta."

Tiết Lương Bình phát giác lời lờ, vội vàng chuyển đề tài: "Nói đến đây, hiện nay trong triều đúng là cần văn nhân chúng ta kiến công lập nghiệp tạo ra một mảnh tân khí tượng. Nghe thúc phụ ta nói, kỳ thi cử nhân mùa xuân lần trước, số người thi đỗ cực kỳ ít. Cũng không biết ân khoa lần này sẽ có an bài như thế nào." Lại nhìn Triệu Từ thở dài: "Lấy tài hoa của Văn Độ huynh, nếu lúc trước không bỏ lỡ kỳ thi, thì đã có thể trở thành cử nhân khóa đầu tiên của triều đình, không phải giống như lúc này."

Triệu Từ ngược lại cảm thấy có cũng được mà không có cũng chẳng sao cười cười. Do thời do mệnh. Hần cho tới bây giờ không vì chuyện đã qua mà làm ảnh hưởng tới tâm tình.

Chỉ cười nói: "Chi bằng nói là ta cùng với các vị có duyên, nên mới cùng nhau tham dự một ân khoa."

Tiết Lương Bình nghe vậy nở nụ cười.

Hai người đang nói chuyện, thì thấy người gác cổng bên ngoài thư viện tiến vào thông báo, nói là có người nhà Triệu Từ tới.

Triệu Từ vừa nghe, đoán chắc là mẫu thân cùng tẩu tử đến đây, trong lòng nhất thời vui sướng.

Hần vội chấp tay cáo biệt, rồi đi nhanh ra cửa chính thư viện. Đi được nửa đường, nghĩ tới nhà mình tẩu tử, cổ cảm giác kỳ quái đã đè xuống đáy lòng kia lại xông lên, cả người có chút không được tự nhiên.

Hần sửa sang lại xiêm y trên người, chỉnh chỉnh lại khăn quần trên đầu, rồi mới dùng vẻ mặt trấn tĩnh tự nhiên đi ra khỏi cửa.

Triệu mẫu đứng cửa ở thư viện, xa xa nhìn thấy bóng dáng nhi tử nhà mình, vui vẻ cực kỳ. Đang muốn hô to, lại thấy nhóm học sinh tới tới lui lui bên cạnh, nuốt tiếng hô vào trong bụng. Chỉ đành lắc lắc tay áo chờ nhi tử mình đi đến.

"Nurong, tẩu tử." Giương mặt Triệu Từ hiện lên vẻ tôn kính gọi hai người một tiếng

Triệu mẫu nói: "Những ngày này ngươi không ở nhà, ta luôn lo lắng đâu, vừa vặn đến thị trấn giao hàng, liền dẫn tẩu tử ngươi đến thăm ngươi một lát. Đúng rồi, còn mang đồ đến cho ngươi nữa." Triệu mẫu nhanh tay lật tấm vải xám che phủ trên giỏ ra, lộ ra đồ vật bên trong. Rõ ràng là quần áo cùng văn phòng tứ bảo.

Triệu Từ kinh ngạc nói: "Sao lại mua những thứ này?" Cái này sợ rằng phải tiêu tốn không ít bạc.

Trong lòng hần xấu hổ. Nam nhi thân cao bảy thước, chưa từng làm gì vì người nhà. Ngược lại khiến cho mẫu thân tẩu tử và đệ muội phải tiêu phí tiền bạc vì mình.

Triệu mẫu cười nói: "Văn là tẩu tử ngươi thông minh, biết ngươi tới thư viện đọc sách, không tránh được phải kết hữu giao bằng, làm thêm hai bộ hạo xiêm y cho ngươi. Còn có xấp giấy viết văn chương này, đều là tẩu tử ngươi tự mình đi mua. Ta ở đâu nghĩ ra mấy thứ này. Ngươi sau này có tiền đồ, không thể quên ân tình của tẩu tử ngươi."

Ngay trước mặt La Tổ, Triệu mẫu cũng nói ra mấy lời êm tai.

La Tổ vội vàng khoát tay, chỉ nói đầy đủ là việc một tẩu tử cần phải làm.

Triệu Từ nghe vậy trong lòng lại là một trận vui sướng, chỉ cảm thấy cả lồng ngực ấm áp dễ chịu. Nhưng lại càng thêm xấu hổ. Trong lúc nhất thời tâm tình càng thêm phức tạp.

Cuối cùng thiên ngôn vạn ngữ, chỉ có thể nói ra mấy chữ: "Triệu Từ đa tạ tẩu tử." Nói xong gấp người cảm ơn La Tổ.

"Không cần làm vậy." La Tổ vội vàng ngăn hấn. "Người chỉ cần để ý đọc sách thật giỏi là tốt rồi. Sau này người có tiền đồ, cũng là phúc phận của cả nhà chúng ta."

Nàng lại đem hộp gỗ trong tay đưa cho hấn, "Đây là cá muối đã làm tốt, hiện tại thời tiết mặc dù ẩm áp, chỉ sợ cũng không dễ được mấy ngày, người đừng không ăn, nhớ mau chóng ăn hết. Nếu gặp bạn cùng trường, cũng đưa cho người ta nếm một chút đồ ăn mới mẻ. Trái phải qua một tháng nữa nhà chúng ta sẽ có rất nhiều cá tươi để ăn, đây cũng chẳng phải món lạ gì."

Triệu mẫu liên tục phụ họa: "Tẩu tử người nói đúng, ở bên ngoài không cần nhớ tới trong nhà, lúc cần tiêu tiền thì phải tiêu, đừng tiết kiệm trong việc ăn uống."

Triệu Từ cảm khái trong lòng, một lúc lâu mới nói: "Ta nhớ kỹ. Nương cùng tẩu tử cũng đừng lo lắng cho ta. Trong thư viện hết thấy đều tốt, bình thường chỉ ngồi đọc sách mà thôi, không quá mức vất vả. Ngược lại nương cùng tẩu tử ở nhà có rất nhiều chuyện phải làm, thập phần vất vả. Mong nương cùng tẩu tử bảo trọng thân thể."

Triệu mẫu tự nhiên đáp ứng. Bà ngờ ngác nhìn nhi tử, cảm thấy dù nhìn thế nào cũng thấy không đủ.

Nuôi gần hai mươi năm, hiện tại nhi tử đã trưởng thành rồi.

Bận rộn, một tháng đã trôi qua rất nhanh. Tháng năm rốt cuộc đã tới.

Tám mẫu ruộng lúa nhà họ Triệu, đã sớm hấp dẫn ánh mắt của tất cả thôn nhân. Kể từ sau khi lúa trổ bông, từng ngọn lúa trĩu hạt cong cong, lão tộc trưởng thường xuyên mang theo vài lão nhân đi qua xem xét, còn nhờ người trong thôn giúp đỡ trông nom, không được để cho trâu bò hay ai khác đem lúa này làm hỏng.

Đợi đến khi lúa chín vàng óng một mảnh, trông mắt của tất cả người dân trong thôn đều trông lớn. Dải ruộng kia, lấp lánh một màu vàng cam chẳng khác gì chiếc chiếu vàng, càng nhìn càng khiến lòng người sinh yêu thích.

Này lúa Triệu Thành tức phụ loại, có sức sống thật là mãnh liệt. Quan trọng nhất là, đám cá bột trong điền lý kia, vẫn còn sống nhặn. Nhìn sang thì thấy, bọn chúng đã dài bằng chiếc đũa.

Bất quá lão tộc trưởng đã hạ lệnh, ngay cả hải tử nghịch ngợm nhất trong thôn, cũng không dám đi bắt những con cá này.

Lão tộc trưởng cảm thấy đây là chuyện lớn của cả thôn, cho nên ở một ngày trước khi La Tổ đi thu lúa, ông ta đặc biệt đến tìm Triệu mẫu và thương lượng với La Tổ, muốn chính thức mở từ đường tổ tông, để người trong thôn cẩn trọng tế bái, báo báo tin mừng, sau đó lại chọn vài người làm sống lão luyện, giúp đỡ Triệu gia thu hoạch lúa.

Nghe lão tộc trưởng an bài, Triệu mẫu run run kích động.

Không nghĩ tới lúa này nhà mình, thế nhưng được người trong tộc coi trọng như vậy, còn muốn đặc biệt muốn mở từ đường, báo người trong tộc đến giúp đỡ làm việc. Trong lúc nhất thời ngay cả lời nói khách khí đều không nói ra lời.

La Tổ mặc dù kích động, rất nhanh thanh tĩnh. Chuyện mở từ đường nàng thấy sao cũng được, bất quá chuyện nhờ người trong tộc đến làm giúp còn phải cân nhắc một phen.

Nàng không muốn nợ nhân tình người khác quá nhiều.

Ngược lại lão tộc trưởng vô cùng kiên trì. Còn nói người trong thôn đều muốn giúp làm cho nhanh, dính chút phúc khí, để đất đai nhà bọn họ cũng có thể có một mùa thu hoạch như vậy.

"Ta thấy ngày mai còn phải để Triệu Thành tức phụ đi dâng hương cho tổ tông, nàng là người có đại phúc đại phận, về sau chắc chắn sẽ mang đến phúc khí cho Triệu thị bộ tộc ta."

La Tổ không nghĩ tới lão tộc trưởng lại nhiệt tình như vậy, lập tức cảm thấy có chút ngượng ngùng. Nên biết, bình thường từ đường thờ tổ tông chỉ có nam nhân mới được đi vào, nữ nhân đều là quý ở bên ngoài. Lần này không chỉ cho nàng vào từ đường, còn cho phép nàng thay thế tất cả thôn nhân dâng hương đầu. Ở Triệu gia thôn mà nói, đây chính thể diện lớn nhất.

Hơi chút khách khí một cái, nàng liền tiếp nhận.

Đề đứng vững gót chân ở trong thôn chắc hơn, nàng đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như này.

Sáng sớm ngày hôm sau, mặt trời vừa mới nhú lên, toàn bộ Triệu gia thôn bắt đầu khua chiêng gõ trống.

Đoàn người chưa vội hạ điền làm việc, không quan tâm già trẻ lớn bé, tất cả đều hướng từ đường trong tộc đi đến. Tầng tầng lớp lớp, thập phần náo nhiệt.

Ở dưới sự chủ trì của lão tộc trưởng, La Tổ có tiếng cũng có miếng dăng hương, lại cấp tổ tông báo tin mừng. Cái gọi là báo tin mừng chính là một thếp giấy do lão tộc trưởng thỉnh một lão giả đức cao vọng trọng viết ra. Án La Tổ xem qua tổng kết, chính là hiện tại đang là mùa thu hoạch của một nhà Triệu Thạch trong thôn, hi vọng lão tổ tông phù hộ, về sau đất đai cả thôn đều y chang như vậy là được.

Bái xong tổ tông, chừng hai mươi hán tử tráng niên giỏi làm sống được tuyển ra hôm qua đã cầm sẵn lưỡi hái nhao nhao muốn thử.

La Tổ an bài Triệu Lâm đi điền lý cắt một năm lúa. Những người khác thấy thế liền vội vàng động thủ.

Nhóm nam nữ già trẻ không được chọn đều đứng trên bờ ruộng xem mấy người kia bận việc trong điền lý. Có vài người còn đi giúp trới lúa, giúp đỡ đập lúa.

Trên mặt mỗi người đều vui sướng, giống như là nhà mình được mùa thu hoạch vậy.

Bọn họ cảm thấy đây đều là phúc khí, cũng từ bên trong khối đất đai nhà La Tổ loại này thấy được hy vọng. Hôm nay Triệu Thành tức phụ loại khối điền này được mùa thu hoạch lớn, đại biểu sau này toàn bộ Triệu gia thôn cũng có thể có mùa thu hoạch như vậy.

Nhìn những hạt thóc no đủ rắn chắc. Mấy ông già kích động túm vài hạt bỏ vào trong miệng. Khóe mắt ai cũng kích động hồng hồng.

Tiểu hài tử cùng các nữ nhân đã sớm chuẩn bị xong tiểu giỏ làm bằng trúc, chực chờ đến khi hạt thóc trong điền lý thu hoạch xong, thì lợi xuống giúp bắt cá.

La Tiểu Hồ cũng ở trong số đó.

Hắn biết nhà tỷ tỷ muốn bắt cá, sống chết không chịu quay về, sau khi bị La Lão Căn đánh cho hai roi thật đau, trốn xuống dưới gầm giường Triệu mẫu.

La Lão Căn không tiện chui xuống gầm giường bà thông gia bắt người, đành thở phì phì đi về nhà trước.

Nhiều người lực lượng lớn. Tám mẫu ruộng lúa, rất nhanh đã bị cắt xong hết sạch. Các nam nhân đi ở phía trước, các nữ nhân cầm rổ nhỏ đi ở phía sau nhặt những bông thóc rơi xuống điền lý.

Thấy các nữ nhân xuống ruộng, bọn nhỏ cực kỳ sốt ruột. Nhìn những con kia cá bằng ánh mắt xám ngắt.

Lão tộc trưởng hô lên một tiếng: "Bắt cá."

"Đã biết." Bọn nhỏ vui vẻ đáp một tiếng, giống như là thả sùi cào vào nôi, một đứa hai đứa nhảy xuống điền lý, nhiểm một thân bùn, trông đứa nào đứa nào nẩy hệt như tiểu tượng đất.

La Tổ sớm đã dặn người trong thôn mang theo thùng gỗ cùng chậu rửa chân tới, tất cả đều đựng đầy nước, chỉ còn chờ cá lên bờ sẽ thả ngay vào bên trong.

Thấy mọi người ai nấy đều tận hứng bắt cá trong ruộng, trong lòng La Tổ ngứa ngáy. Làn nữa cảm khái bản thân nàng thế nào lại là một tiểu quả phụ, loại người này có nhiều điểm phải kiêng kỵ, lúc này cũng không tốt hạ điền.

Triệu mẫu thấy vậy một bên gạt lệ, một bên cười nói: "Nhà ta có phúc khí a, này là phúc khí a."

Ban đầu La Tổ nghĩ rằng tám mẫu ruộng lúa này nhà nàng, vừa muốn thu lúa, vừa muốn bắt cá, phỏng chừng phải bận mất vài ngày. Công tác chuẩn bị đều đã làm xong. Kết quả ở dưới sự giúp đỡ của cả thôn nhân, tám mẫu ruộng lúa này hoàn toàn không đủ làm. Mới hơn nửa ngày thôi, cá đã bị bắt sạch sẽ, lúa cũng đã nằm yên ổn trên sân.

La Tổ đang bận đem cá còn sống mang về, thì thấy một lão giả trong thôn đến, hoan hoan hi hi tuyên bố, nói có một hội loại hoa mẫu lão luyện nhìn rồi, này tám mẫu ruộng lúa, xem chừng có năm sáu chục thạch lương thực.

Mọi người nghe vậy làm ầm ĩ một trận.

Này chia đều xuống, một mẫu là có bảy thạch. Chính là bảy trăm cân lúa a.

Đây chính là nhiều gấp bảy lần ruộng lúa bình thường a. Sản lượng thu được nhiều hơn lúa mạch rất nhiều, so với cái kia lương thực phụ cũng cao hơn rất nhiều a.

Lúc này chính là tiết để sôi trào.

Quay lại trong thôn, bên này sản lượng cá cũng đã được tính toán ra. Bắt được một ngàn tám trăm con cá, con lớn thì nặng hơn hai cân, con nhỏ nhất cũng được một cân, xem chừng cũng phải có ba ngàn cân.

Toàn bộ Triệu gia thôn vui vẻ giống như đang mừng năm mới. Dem toàn bộ Triệu gia trong viện ngoài viện đều chật kín người.

Lão tộc trưởng kích động bắt lấy một con cá khá lớn trong thùng, cao hứng nói: "Cả đời này của đây, đều chưa thấy qua chuyện như vậy a. Thật sự là ông trời phù hộ a, thượng tiên ban phúc a."

Tất cả người Triệu gia thôn đều quý xuống khấu tạ ông trời.

La Tổ thấy thế hết sức bất đắc dĩ. Đây rõ ràng là công lao của khoa học a.

Được rồi, năm nay xác thực mưa thuận gió hoà, coi như là lão thiên gia giúp đỡ đi.

Nàng cũng đi theo vãi lạy vãi cái, rồi tìm Triệu mẫu thương lượng một chút, phân cho mỗi nhà một người một con cá. Còn những người giúp đỡ nhà nàng làm việc, phân cho họ nhiều hơn một hai điều. Dù sao năm nay là năm đầu tiên, nàng cũng không trông mong kiếm được nhiều tiền. Cuối cùng còn dư chừng một ngàn cân, cũng có thể đổi được chút bạc.

Triệu mẫu mặc dù không nở bô, bất quá thấy người trong thôn nhiệt tình như vậy, bọn họ còn giúp đỡ rất nhiều, trong lòng kích động, lúc này liền đồng ý.

La Tổ ở trước mặt mọi người tuyên bố: "Nhà ta năm nay được mùa thu hoạch, nhờ có mọi người giúp đỡ, cũng nhờ có lão thiên gia phù hộ. Hiện tại ta nhận được cái may mắn, số cá này người nhà mỗi người chúng ta cầm một con trở về nếm tươi mới, mong rằng sau này năm nào tất cả chúng ta cũng đều được ăn chán cá."

Lời này vừa ra, mọi người lại kích động phát ra từng trận cười nói, cảm tạ và chúc mừng.

Càng nghĩ càng cảm thấy Triệu Thành tức phụ không chỉ có phúc khí, làm người còn hào phóng, miệng lại lanh lợi như vậy, thật sự là đốt đèn lồng ngàn dặm mới tìm được một con đầu tiên.

Có người chép miệng thương tiếc nàng tuổi trẻ đã thủ tiết, lại có người đi theo thở dài.

Bất quá bọn họ cũng biết, hiện tại Triệu Thành tức phụ hiền danh lan xa, sau này nhưng là không lo không gả được cho người trong sạch.

Kể từ sau lần thu hoạch trước, ngưỡng cửa nhà La Tổ đã bị người trong thôn đập nát. Mọi người ai nấy đều muốn học phương pháp nuôi cá trong ruộng lúa này.

Đặc biệt là này lúa, sao mà lại mọc tốt như thế, thật là làm cho người ta thích mắt.

Lần này La Tổ không cùng thôn dân ký hiệp nghị, chỉ mời thôn trưởng đứng ra làm chứng. Đây ruộng lúa của mỗi nhà là không giống nhau, loại đi ra chỉ sợ có nhiều có ít, sau này nếu là có khác biệt, cũng đừng ghi hận người khác.

Nàng làm việc đến một giọt nước cũng không lọt, tốt cùng không muốn làm chuyện tốt còn bị người khác oán giận. Cảnh cáo trước, tốt hơn so với việc sau này bị người ta oán hận.

Người trong thôn không có ai không đồng ý. Đều rới rít bày tỏ sẽ hảo hảo chăm sóc hoa màu, gây ra rủi ro cũng không trách người khác.

Lúc này La Tổ mới nhờ tộc trưởng gọi đương gia của từng gia đình đến, sau đó dẫn đoàn người ra điền lý, chỉ dẫn cho bọn họ nên đào khe rãnh như thế nào, loại lúa ra làm sao.

La Tổ nói cho bọn họ biết, lúc này dùng số thóc mới thu nhà nàng làm thóc giống là tốt nhất, nhà nàng có thể đổi cho mọi người cùng loại.

Mặc dù nàng dùng nước thuốc điều chế ngâm qua mầm mống cũng có thể nâng cao sản lượng, nhưng là so với việc dùng thóc giống mới thu thì kém hơn, đặc biệt chọn ra những hạt thóc giống có phẩm tính tốt đem gieo trồng thì càng tốt.

La Tổ cảm thấy, dùng thóc giống năm nay, không chừng lần sau bông lúa còn có thể cho ra nhiều hạt hơn.

Sau khi học được biện pháp nuôi cá trong ruộng lúa này của La Tổ, bọn họ trở về nhà, vội vàng cầm theo tiền đồng đến nhà La Tổ mua thóc giống.

Đây chính là thóc giống có phúc khí, cần phải mua nhiều hơn. Nếu không dùng hết thì cứ cất ở trong kho lúa nhà mình.

La Tổ hết thấy ẩn giả thị trường tiền mà bán. Không bắt nạt trẻ em phụ nữ, cũng không để người khác chiếm được tiện nghi.

Lại nói cho đoàn người, hiện giờ có thể đi làm đất sửa sang lại ruộng lúa, chuẩn bị loại vụ thứ hai.

Người trong thôn còn đang tiếc nuôi phải đợi đến sang năm đầu, nghe tin tức này lại là một trận gà bay chó sủa.

Này lúa một năm còn có thể loại hai vụ?

La Tổ rất muốn nói cho bọn họ biết, ở phía nam xa xôi, có một quốc gia nằm trong khu vực nhiệt đới gọi là Thái Lan, ở đó một năm có thể trồng ba vụ lúa nước.

"Này lúa nước có thể trồng hai mùa, tháng Năm gieo mạ, tháng Sáu cấy mạ, tháng Mười kim thu, dựa theo thời tiết mà chia làm hai mùa thu hoạch. Ruộng lúa nhà ta lập tức cũng phải bắt đầu gieo mạ, mọi người có thể cùng đến nhìn xem một chút. Còn nếu mọi người chưa có ý định, đợi năm sau rồi loại cũng thành."

Lần này còn ai dám không tin a.

Nếu trước kia mà tin, bây giờ nhà bọn họ đã có một mùa thu hoạch lớn.

Bọn họ xem như tường tận, Triệu Thành tức phụ này sinh ra đã có một đôi tay làm ruộng giỏi, mọi người không tin ư, cứ nhìn xem, cái gì nàng cũng có thể trồng ra.

La Tổ không muốn biểu hiện quá mức tự tin khiến người ta hoài nghi, chỉ cười nói: "Kỳ thật ta cũng chưa từng loại qua hai mùa lúa, chỉ là thấy lần này thực sự thành công, mới dám làm thử một chút. Lúc trước nghe lão sư phụ tha phương kia dạy, ta vốn dĩ cũng là không tin. Bây giờ loại được năm mèo, lại nuôi cá trong ruộng lúa thành công, mới tin đủ mười phần."

"Ta cũng tin."

Một lão đại thúc thật thà phúc hậu vỗ đùi: "Người Triệu Thành tức phụ gặp chẳng phải là sư phụ tha phương a, kia rõ ràng là thần tiên sống đâu. Người biết dân chúng chúng ta khổ sở, đều bị đói bụng, lúc này mới đến giúp đỡ."

Được rồi, ban đầu nàng còn lo lắng mình biết quá nhiều, làm cho người ta sinh nghi, mới nói thêm lời vừa rồi. Không nghĩ tới sẽ có người cho nàng một lá chắn cao đẹp như vậy.

Không phải là yêu quái, mà là thần tiên!

Ai dám nói đó là yêu quái, yêu quái có lòng hảo tâm như vậy sao? Ai dám nói đó là yêu quái, lão tử đem hán đánh thành yêu quái!

Cho nên trong lòng mọi người đều cảm thấy đây là lão thiên gia mở mắt. Một người vừa nói ra khỏi miệng, những người khác ríu rít phụ họa theo. "Thần tiên sống a, thần tiên sống a."

Bạn đang đọc truyện *Bản Hồn Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Thấy mọi người muốn ra về, La Tổ lại nhắc bọn họ, không nên thả cá bột quá nhiều, bằng không sẽ không nuôi sống được. Nàng lo lắng mọi người quá mức tham lam, đến lúc đó cả cá và hạt thóc đều không thu được thì hỏng bét.

Có vài người vẫn còn cảm thấy lo lắng, dứt khoát mời La Tổ đến lúc đó đi điền lý chỉ đạo chỉ đạo.

La Tổ sáng khoái đáp ứng. Dù sao trái phải cũng chỉ đi giúp một lần, lần sau mỗi nhà đều phải dựa vào bản sự của mình mà trồng trọt.

Đội mọi người đều đi hết, La Tổ mới đơn độc đi tìm lão tộc trưởng, hỏi trong thôn có đất đai dư thừa có thể mua hay không.

Hiện trong tay nàng có chút tiền để dành, muốn mua ít đất đai, sau này cũng có thể kiếm thêm chút tiền.

Lão tộc trưởng thoáng suy nghĩ một chút, nói: "Ngược lại lúc trước giữ lại một mảnh đất hoang, để đợi sau này người khác chuyển đến đây thì phân cho họ. Chẳng qua mấy năm nay cũng không thấy có ai chuyển đến, cũng không biết quan phủ bên kia định xử trí như thế nào."

La Tổ cũng đã nghe nói về chuyện quan điền (ruộng của quan) này.

Bởi vì lo sợ nảy sinh biến cố, đến lúc đó không còn có đất đai dư thừa phân cho dân chúng chịu tai họa, cho nên triều đình lưu lại rất nhiều quan điền.

Nói đến đây, tổng số quan điền này, còn nhiều hơn so với số đất trong tay dân chúng. Dân chúng không có nhiều đất đai, còn phải gánh trên lưng số thuế trầm trọng. Mặc dù hiện giờ chính trị tân triều thanh minh, cắt giảm một khoản tô thuế đáng kể, nhưng vẫn còn hai thành. Cũng may đất đai ở Triệu gia thôn vốn thuộc về Triệu thị bộ tộc được lão tộc trưởng lưu lại truyền cho Triệu thị con cháu, cho nên không xuất hiện tình trạng bị địa chủ bóc lột.

Còn bên La gia thôn nhà mẹ đẻ nàng thì khác, ngay cả phụ thân La Lão Căn bọn họ, đều đi thuê đất đai nhà địa chủ, hàng năm phải giao bốn thành tô thuế.

Nếu gặp phải thời điểm quan lại tham ô, triều đình mục nát, này suru cao thuế nặng còn khủng khiếp hơn.

Mặc dù có lòng bất bình, những nàng biết, đây là quy củ của thời đại này.

"Vậy muốn mua những quan điền này, không biết phải làm những thủ tục gì? Ta cũng không có mua nhiều, chỉ mua vài mẫu ruộng lúa và ruộng cày mà thôi."

"Nếu là không nhiều lắm, ngược lại dễ xử lý." Đối với chuyện người trong tộc mua đất để trồng trọt, lão tộc trưởng còn là vui khi việc thành. Con cháu trong tộc thịnh vượng, gia cảnh giàu có, này là thể diện của cả Triệu thị bộ tộc.

"Ngày mai ta đi lên huyện một chuyến, tìm huyện thừa đại nhân, bàn bạc chuyện này."

La Tổ cười nói: "Nếu chuyện thành, ta còn phải đa tạ ngài. Nếu có lên chỗ nào cần tiêu tiền, ngài cứ mở miệng. Cũng không thể để ngài phí sức còn phải tự bỏ tiền túi."

"Hành, chuyện này cũng là chuyện tốt, nguoi cứ yên tâm đi."

Lão tộc trưởng tính toán đầu vào đầu ra nói.

Quan điền ai cũng né tránh, vì nó cũng phải chịu thuế. Quan phủ bên này còn ước gì có người chùng thượng đầu.

La Tổ về đến nhà, lại đem chuyện này cùng Triệu mẫu nói một hồi.

Hiện nay trong nhà được mùa thu hoạch lớn, lương thực chất đống khắp sân đập lúa, chẳng mấy ngày nữa kho lúa trong nhà sẽ đầy ụ, đây đúng là chuyện tốt trước nay chưa có. Thời điểm Triệu mẫu đang cao hứng, nghe nói tức phụ nói muốn mua đất đai, lại là sáng khoái một tiếng đáp ứng.

Bất quá mới đáp ứng, bỗng chốc lại do dự, mặt lộ vẻ khó xử, lấp ba lấp bắp nói: "Này, này vốn dĩ cũng là chuyện tốt. Chỉ là, chỉ là ta còn có chút khó xử. Từ khi hiện tại tham dự ân khoa, lập tức sẽ phải thi Hương, nghe nói năm sau còn có kỳ thi mùa xuân. Này đi châu phủ kiểm tra thì không cần phải nói, nghe nói chi phí đi Bắc Đô Thành bên kia cần không ít. Ăn ở đi lại, mọi thứ đều tốn kém. Nếu lúc này mà mua đất đai, chỉ sợ đến lúc đó không có đủ tiền vốn, làm trễ nải cuộc thi của hân."

La Tổ đã tính xong bút trưởng, hiện nay trong tay nàng có mười tám lượng bạc. Chuyện buôn bán năm mèo đã hết sức ổn định. Mỗi lần cũng có thể thu được mấy lượng bạc nàng ngược lại không lo lắng. Hơn nữa còn có hai ngàn cân cá, lập tức có thể mang đi đổi bạc, càng không lo lắng.

"Nương, như vậy đi, lần này mua đất ta ra trước bạc, chỗ tiền của ngài giữ lại cho Nhị đệ đi thi. Dù sao trái phải cũng không thể trì hoãn Nhị đệ. Mà ta bên này mua đất, cũng là muốn loại thêm chút lương thực. Hiện tại mưa thuận gió hoà, đuổi hảo mùa màng, ta cần loại nhiều lương thực hơn mới an tâm."

Đây cũng là nguyên nhân nàng nghiêm khắc khống chế thu mua số lượng năm mèo.

Lúc này buôn bán không quá phát đạt, nếu như loại quá nhiều năm mèo, nhất định sẽ bị hạ giá. Đến lúc đó chỉ có thể lấy số lượng đến thay thế, không được nhiều lời. Một khi thị trường bão hòa, năm mèo bán không ra, thứ này lại không thể làm thành lương thực đến ăn.

Và lại cỗ đại này rất dễ gặp phải thiên tai nhân họa, đến lúc đó lương thực □□ quý, có bạc cũng không mua được. Còn không bằng nhà mình trồng trọt nhiều lương thực. Lương thực dư thừa có thể đổi bạc, mua đất. Chỉ cần trong nhà có đất đai, nàng không cần phải lo lắng cho cuộc sống sau này.

Triệu mẫu cũng là người chịu qua đói khát, cũng trải qua chiến loạn, đối với chuyện đại tức phụ lo lắng rất thấu hiểu.

Đến lúc đó có nhiều tiền cũng không dùng được, có đồ tốt cũng không thể đổi được một hạt lương thực.

"Chuyện này đành phải ủy khuất người."

"Nương nói ủy khuất cái gì, đợi sau này ngày chúng ta qua tốt hơn, mọi người còn có thể thiếu ta một phần kia?"

"Đương nhiên là không thể. Dù sau này người muốn tái giá, ta cũng sẽ chuẩn bị một xe đồ cưới phong phú cho người." Triệu mẫu nhất thời kích động, đem chuyện tái giá nói ra.

Sau khi nói xong, trên mặt có chút nan kham.

La Tổ làm bộ như không thấy, cười nói: "Nương nói cái gì đâu, hiện giờ tiểu Lâm cùng Mộc Miên còn nhỏ, Nhị đệ lại còn đang tham gia khoa cử, ta cũng không nghĩ nhiều như vậy. Trái phải qua vài năm nói sau." Lại nói: "Kia nương nhưng là đáp ứng?"

Triệu mẫu nghe được đại tức phụ tạm thời không có tâm tư tái giá, trong lòng tự nhiên vui vẻ, vội vàng gật đầu: "Tự nhiên là đáp ứng."

Cùng Triệu mẫu nói tốt lắm, La Tổ cũng không buồn phiền ở nhà, chỉ còn chờ tin tức tốt của lão tộc trưởng bên kia. Lại nhìn một sân đầy cá, tính toán tới việc trực tiếp kéo xe chở cá vào trong huyện đi bán. Những tiệm rượu kia thường ngày đều có nhà cung cấp cá cố định, lần trước nàng nói chuyện làm ăn gặp phải chuyện không tốt, về sau vẫn chưa có dịp đi vào thành. Đám cá này lại không thể tiếp tục nuôi trong thùng, vẫn phải nhanh chóng bán đi mới tốt.

Một mình nàng không làm được những chuyện này, nên cùng Triệu mẫu đi tìm mấy lão tẩu tử có quan hệ thân cận giúp đỡ, đợi sau khi cá bán xong, mới tính tiền công.

Có tiền để kiếm, bán cá lại là một nghề nghiệp lớn, cũng náo nhiệt. Phạm là người được hai người tìm tới tận cửa, ai cũng đều vui vẻ nhận lời.

Ngày thứ hai trời còn chưa sáng, đã thấy có mấy chiếc xe bò, chở rất nhiều cá đi vào trong huyện.

"Bán cá, bán cá đây, hai văn tiền một cân, tới trước mua trước. Tùy tiện chọn, tùy tiện lựa, người mua được tiện nghi, mua không được thua thiệt. Các đại thúc đại ca đều đến xem một chút đi."

Trời vừa mới sáng, cả chợ huyện truyền ra trận trận tiếng hét to vang dội.

Trước kia trên chợ cũng không phải là không có người hét to, nhưng không có ai hét lớn có thứ tự như vậy, giọng nói còn to. Phảng phất cả thị trấn chỉ có một mình sạp cá này vậy. Những người đi chợ hiếu kỳ nhìn sang, chỉ thấy ở góc đường, bày biện một cái đại đại sạp, bên trong chứa đầy cá. Cá có cái đầu không lớn, nhưng vẫn còn nhảy ra khỏi mặt nước, trông thật tươi mới.

Lại nghe nói hai văn tiền một cân, so với người bán cá ngày thường còn bán rẻ hơn một văn tiền. Mua một con cá trở về, cũng chỉ tốn ba bốn văn. Một vài người bày hàng cũng đến chọn lấy hai con, dùng rom rạ xâu lại, đợi tí nữa đi về nấu cho người nhà ăn.

Thị trấn nhiều người, người đi chợ cũng nhiều. Con cá này cũng hết sức tiện nghi. Từ từ người ghé sạp mua cá cũng nhiều hơn. Bên trong bên ngoài vây quanh toàn người là người chật như nêm cối.

La Tổ tìm người xem sạp, còn nàng và Triệu mẫu chịu trách nhiệm thu tiền. Mấy người vội vàng đến khi thế ngắt trời.

Chẳng mấy đã đến buổi trưa, đám cá này cũng bán được thất thất bát bát.

Mắt thấy mặt trời đã lên cao, mấy chú cá vốn đang nhảy nhót giờ lại không động, La Tổ cũng không muốn bán nữa. Nàng cho mỗi cái tẩu tử một hai con. Còn đầu thì giữ lại mang về dùng muối ướp, làm cá muối ăn.

Thấy đến hỗ trợ không chỉ có tiền công, còn được tặng cá. Những thâm tử tức phụ Triệu gia thôn này đều cao hứng mặt mũi tràn đầy tươi cười.

Triệu mẫu cười đầy mặt nếp nhăn: "Ngày hôm nay buôn bán thật đúng là hảo, ta thấy mấy sạp bán cá kia đều muốn trừng chúng ta bên này ra một cái hố."

La Tổ cười nói: "Ta này làm ăn một năm cũng không đến hai hồi, bọn họ là ngày ngày đều bán. Trái phải cũng không làm trở ngại bọn họ."

Nàng một bên thu sạp, một bên đem túi tiền to ngang hông che chắn.

Nếu nàng tính toán không sai biệt lắm, bên trong cái túi này nhưng là hữu hảo mấy ngàn văn tiền đâu. Tương đương với mấy lượng bạc đấy.

Đoàn người mắt không chớp nhìn chằm chằm cái túi tiền to kia. Trước kia nhà bọn họ, gặp lúc thu hoạch tốt, bắt quả cũng là hỗn cái ăm no. Một năm có thể có hai ba lượng bạc, đó chính là cám tạ trời đất.

Hiện tại Triệu Thành tức phụ này không những đem kho lúa đều chất đầy, còn kiếm được rất nhiều bạc. Đây là chưa kể đến chuyện buôn bán nấm mèo kia.

Cũng may hiện tại nhà mình cũng loại nấm mèo, cũng có thể có chút thu hoạch. Cũng cảm tạ Triệu Thành tức phụ không cho loại nhiều, một nhà nhiều nhất chỉ có thể loại ba mẫu đất. Bằng không, bọn họ khẳng định dùng hết đất để loại.

Mấy người vội vàng thu dọn quán, ở nơi không có người chú ý, trong một quán mì cách đó không xa, có hai nam nhân trung niên mặc áo choàng tơ lụa đang ngồi trên ghế.

Ông chủ quán mì đang thật cẩn thận bung mì đến, mời hai người dùng. Hẳn làm ăn cũng đã lâu, còn chưa thấy người nào ăn mặc có thể diện như vậy đến quán mì nhà hắn ăn cái gì đó đâu.

Một nam nhân trung niên râu dài cười nói: "Không ngờ khu chợ nhỏ nhỏ này lại náo nhiệt như vậy, mới rồi còn có một quán bán rất nhiều cá. Ta đoán bọn họ không phải là người một nhà, xem chừng là cùng nhau đánh cá rồi đem đi bán đi."

Ông chủ quán mì cười nói: "Lão gia thật tinh mắt. Quán nợ đúng là bán cá do chính bọn họ dưỡng ra. Một vụ mà dưỡng ra tận mấy ngàn cân đâu."

"Tự nuôi cá?" Nam tử râu ngắn ngồi cạnh khẽ giật mình: "Nông dân cũng có thể nuôi cá?"

"Cũng không biết có phải là thực hay không, đây là nghe bọn họ nói vậy. Chúng ta cũng không tin, chỉ sợ là bắt ở chỗ nào đó, lo sợ người ta đoạt mất địa bàn, lúc này mới nói dối đâu. Bất quá nếu ngày nào bọn họ cũng bán cá thì tốt rồi. Con cá này tiện nghi, tầm thường nhân gia như ta cũng có thể gặp thời mà ăn."

Hai trung niên nam tử gật đầu. Trong lòng bọn họ tự nhiên cũng không tin mấy người kia nuôi được cá.

Hai người còn không chưa ăn hết một bát mì, đám người La Tổ đã háo hảo thu sập về nhà.

Nghĩ tới còn một đoạn đường dài nữa mới về đến nhà, bèn đi mua mười cái bánh bao, cấp đoàn người ăn ở trên đường.

Nam nhân trung niên râu dài thấy vậy cười nói: "Thế sự dân chúng bây giờ hòa thuận như thế, có thể thấy được dân phong thuần phác nơi này. Lần này tới đây nhậm chức, ngược lại cũng không cần lo lắng."

"Đại nhân nói phải."

Thấy nam nhân râu dài nhú mày, nam nhân râu ngắn kia vội vàng sửa lời: "Lão gia nói phải."

Nguyên lai nam nhân râu dài chính là tân Huyện lệnh của Bi Lăng huyện Tạ Thành Nam. Ba ngày trước vừa mới đến Bi Lăng huyện nhậm chức. Có thể phân đến huyện Bi Lăng yên bình như vậy. Tạ huyện lệnh, tự nhiên là người có lai lịch.

Tạ Thành Nam này là huynh đệ trong tộc của Tạ quốc công ở Bắc Đô Thành. Bởi vì hiện tại thái bình thịnh thế, cũng muốn mưu cầu một cái chức quan. Chỉ là hắn một lòng muốn làm văn thần, không lọt được vào mắt xanh của Tạ quốc công sùng võ lực giành chính quyền, liền bị tùy tiện ném đến một huyện làm Huyện lệnh. Về sau lại qua rất nhiều quan hệ vòng vo, mới tới Bi Lăng huyện yên bình này nhậm chức.

Bị đẩy đến một thị trấn nhỏ nhỏ làm Huyện lệnh, tinh thần Tạ Thành Nam tự nhiên cũng bị sa sút phần nào. Sau khi đến nhận chức cũng không làm chính sự, chỉ đi dạo khắp nơi trong huyện. Không nghĩ tới sau khi đi dạo một vòng, mắt thấy dân chúng sống gian nan qua ngày, ngược lại dâng lên một cỗ nhiệt huyết. Thế phải cai quản Bi Lăng huyện này thật tốt, để tộc huynh luôn xem thường hắn thấy được khả năng trị quốc của quan văn.

Lúc mấy người La Tổ về đến Triệu gia thôn đã là sau giờ Ngọ.

Nàng ở trong nhà nghỉ ngơi được một chốc, mới thay ra bộ y phục bím đầy mùi cá trên người, đã nghe người ở gian ngoài hét lớn nói là tộc trưởng bên kia gọi bọn họ đi qua.

La Tổ vừa nghe, liền biết là chuyện mua đất đai, lúc này xuất môn cùng Triệu mẫu.

Lần này tộc trưởng mang về tin tức tốt: "May mắn ta đi sớm, nghe huyện thừa đại nhân nói, Huyện lệnh mới đã đến. Hiện tại đang là lúc Huyện lệnh đại nhân chưa quản chuyện nha môn, này thủ tục đều dễ xử lý. Nếu là qua vài ngày nữa Huyện lệnh đại nhân mà muốn dùng quan điền này làm chút chuyện gì, thủ tục sẽ khó mà xử lý. Ngày mai người liền đi vào huyện đem thủ tục hoàn tất, để tránh đêm dài lắm mộng."

La Tổ nói: "Đây thật là thượng thiên phù hộ. Cũng là nhờ tộc trưởng ngài giúp đỡ. Quay đầu lại tất nhiên muốn hảo hảo đáp tạ ngài."

"Đều là người trong tộc, không cần khách sáo như vậy. Người mau mau đem chuyện này hoàn thành là hảo. Ngày mai ta kêu a Quý dẫn người đi. Hắn cũng quen thuộc nha môn." A quý là trưởng tử của tộc trưởng tên đầy đủ là Triệu Quý, nghe nói hắn là người kế nhiệm chức vị tộc trưởng đời

tiếp theo.

La Tổ vội vàng nói với Triệu Quý ngồi bên cạnh: "Vậy thì phiền toái Quý thúc."

Triệu Quý tự nhiên lại là một phen khách sáo.

Trong nhà môn có người quen, làm việc cũng thuận lợi hơn. Một đường đi đến, cũng không tiêu tốn bao nhiêu tiền bạc, với lại người ta thấy bọn họ đều là dân quê nghèo khổ, cũng không có gây nhiều khó khăn. Thời điểm La Tổ tiến vào nhà môn, chỉ mất vài chuỗi tiền đồng đút lót mà thôi.

Lần này La Tổ nhưng là vui lòng chảy máu, một hơi mua luôn năm mẫu ruộng lúa.

Cầm lấy khế ước ra nhà môn, trong lòng La Tổ cảm thấy lâng lâng. Cuối cùng cũng mua được bất động sản cho riêng mình.

Người trong thôn nghe nói Triệu Thành tức phụ lại mua thêm đất đai cho nhà, đều rói rít hâm mộ không thôi.

Ở trong mắt người nông dân, mua điền mua đất, không khác với việc sinh con trai thêm người nối dõi. Thậm chí so với việc sinh con trai nối dõi tông đường càng thêm vui mừng.

La Tổ đổ là không có kích động như vậy, lúc này việc nàng quan tâm nhất là làm sao để từ điền lý sinh ra thật nhiều bạc. Hiện tại trong nhà mặc dù com áo không lo, nhưng còn cách thật xa cuộc sống mà nàng muốn đâu.

Dùng nước và phân bón rắc lên năm mẫu ruộng lúa vừa mua nuôi mấy ngày, chờ thóc trên sân đập lúa đã phơi đủ nắng, nàng liền vội vàng gieo thóc giống loại vụ lúa nước thứ hai.

Người trong thôn thấy nàng có động tĩnh, mới rói rít đi gieo giống theo.

Thấy cảnh người nông dân hì hục làm việc trong đồng ruộng, La Tổ lau mồ hôi trên trán, trong lòng vui vẻ không thôi. Nàng cùng Triệu mẫu làm việc càng thêm ra sức.

Lại thấy những người này còn dùng lưỡi lê cày ruộng, một lão nhân kéo lưỡi lê đi trước, vài cái tiểu tử choai choai đi đằng sau phụ giúp đẩy cày, hết sức tốn công, nàng không khỏi nhìn nhiều mấy lần.

"Tại sao không dùng trâu bò kéo cày?"

Thời điểm cày ruộng lần trước, nàng là mượn bò già trong thôn tới kéo nông cụ. Rồi lại thuê công nhân đến làm, không có để ý nhà người khác làm như thế nào.

Triệu mẫu nói: "Trong thôn chỉ có ba con trâu cày, hiện tại lại không thể dùng hằng ngày hằng đêm. Có vài nhà lần lượt không mượn được, tự nhiên là phải tự mình cày ruộng."

La Tổ nhìn sang các ruộng khác, thấy mọi người đều đang kéo cày. Vài nhà có tráng niên hán tử còn đỡ, còn vài nhà không có tráng lao động, thì đều là lão nhân cùng hải tử đang bận sống.

Những khuôn mặt này đều rất quen thuộc, nhìn những gương mặt vui cười ngày thường hiện giờ đang đổ mồ hôi như mưa, khom lưng gù người như bò già kéo theo nông cụ, trong lòng nàng không khỏi có chút khó chịu.

Bỗng nhiên nàng nghĩ tới đời trước. Khi đó trong thôn mặc dù nghèo, nhưng là ba gia đình dùng chung một con trâu, chưa từng phải dùng sức người kéo cày.

Nàng còn nhớ đã từng nhìn thấy gia gia đi cày ruộng, gia gia cầm sợi dây thừng dắt trâu đi, đi đến chỗ nào chỗ đó bị in lên một đường cắt thật sâu, lộ ra màu nâu sẫm tươi xộp bên trong, giống như vết xe kéo.

Hiện tại nhớ tới thời thiếu niên không biết tư vị buồn, bất quá ở một phương diện khác cũng có thể thấy được, buộc cái cày vào đầu trâu rồi cho nó cày ruộng, xác thực giảm đi rất nhiều sức lực a. Dù sao ở trong ký ức của nàng, chỉ một mình gia gia, cũng có thể đem mười mấy mẫu ruộng trong nhà cày hết trong một ngày.

Xem ra cái thời đại này không chỉ thiếu hụt hạt giống cùng phương pháp làm ruộng, mà còn thiếu hai thứ rất quan trọng là nông cụ và trâu cày.

Bằng không dù cho có biết rõ cách làm ruộng thế nào, nhưng nếu trong nhà chỉ có lão nhân già yếu phụ nữ và trẻ em, thì vẫn phải chịu đói a.

La Tổ thật sâu có một loại cảm giác cách mạng còn chưa thành công, đồng chí vẫn cần cố gắng kiên định lòng tin.

Mặt trời xuống núi, La Tổ và Triệu mẫu cùng nhau đi về nhà.

Dọc theo đường đi gặp đồng hương, đều là vẻ mặt tươi cười chào hỏi. So với lúc trước thân thiết hơn rất nhiều.

Về đến nhà, La Tổ ngồi cạnh bếp lò nhóm lửa, mừng rỡ lại cách chế tạo nông cụ mà nàng đã từng xem qua.

Trước kia nàng làm không ít việc nhà nông, lúc còn ở viện nghiên cứu cũng nghiên cứu qua niên đại từng cái nông cụ, đối với mấy cái nông cụ cũ kỹ này đều hiểu rõ vô cùng.

Bên cạnh công cụ cấy ruộng là lưỡi lê, còn có một loại máy gieo hạt truyền thống, cùng lưỡi lê dung hợp ở một chỗ.

Triệu mẫu thấy nàng thất thần, cho rằng nàng là gần nhất một nhóc, liền bảo nàng đi nghỉ ngơi, để bà làm cơm.

La Tổ lúc này mới hoàn hồn, vội nói: "Không phải đâu, ta đây là đang nghĩ đến vài mẫu ruộng cạn của nhà nên loại gì thì thích hợp. Trước không phải ngại cho người ta mượn loại ngô sao. Hiện tại bọn họ cũng đã thu hoạch xong, ta nghĩ chúng ta cũng loại phía trên một chút đồ gì đó."

"Làm xong số ruộng lúa này chúng ta đã mệt mỏi muốn chết a. Mười mấy mẫu ruộng cạn kia, trong nhà cũng chỉ có ta người hai người." Triệu mẫu có chút đau lòng nói. Bà không phải là người tham việc, cũng không muốn vì loại thêm chút lương thực mà lỗi thân thể đại tức phụ sụp đổ.

La Tổ cười nói: "Nuông, cũng chỉ có vài mẫu mà thôi."

"Vậy người chuẩn bị loại cái gì, ta thì muốn loại nắm mèo. Chỉ là người nói không muốn loại nhiều, lúc này mới liên tục không có động tĩnh."

"Ta muốn loại chút lúa mạch. Về sau cũng có thể làm chút bánh bao trắng cho bọn Triệu Lâm cùng Mộc Miên ăn đỡ thèm. Nhưng là lúc này đã qua thời cơ gieo giống lúa mạch, còn phải đợi mấy tháng mới thành, cũng không thể khiến đất đai như vậy hoang phế. Chỉ bằng loại chút ngô đi."

"Ngô cho sản lượng không nhiều bằng lúa mạch đâu."

Hiện tại tầm mắt Triệu mẫu biến cao. Cảm thấy dùng ba mẫu ruộng cạn tốt để loại ngô, thì quá lãng phí.

La Tổ lại không lo lắng, trước kia một mẫu lúa nước mới cho ra một trăm cân thóc, nàng đã chứng minh có thể tăng cao sản lượng thu hoạch. Huống hồ nàng chẳng ngại tạo ra giống ngô cao sản.

"Trước tiên thử trồng một chút xem sao."

Bây giờ Triệu mẫu đã hiểu rõ tính cách của đại tức phụ. Nghe nàng nói phải thử một chút xem, nghĩa là trong lòng nàng đã có chủ ý, cũng liền tùy ý nàng.

Dù sao đại tức phụ nói thử trồng một chút, thì sẽ làm được. Lần này liên tính không thành, cũng sẽ không quá kém.

La Tổ nói ở ngoài miệng là thử xem, nhưng trên thực tế nàng bỏ ra rất nhiều tâm tư.

Mặc dù ngô thuộc về lương thực phụ, bất quá trồng trọt đứng lên cũng phải hết sức chú ý. Bằng không sản lượng cũng không cao. Đặc biệt là tình cảnh này thổ nhưỡng đóng vai trò rất quan trọng, địa bình yếu, ít đất, thì phải cày sâu mấy lần, đem này ruộng cạn chỉnh cho hoàn toàn bằng phẳng. Muốn làm cho cấu tạo và tính chất của đất đai tươi xốp thì cần quan tâm hơn tới chuyện tưới tiêu, nhất định phải đào thêm rãnh thoát nước, cạnh bên bốn phía bờ ruộng cũng cần phải đào mương chứa nước.

Hiện tại nhà ai cũng đều bận rộn, ba mẫu đất này cũng không nên lại mời người, nàng chỉ có thể cùng Triệu mẫu hai người tự mình ra trận. Đất ngu dốt lê từ từ làm phẳng đất. Đáng tiếc cái lê này lại không dễ sử dụng, thập phần tốn sức. Cuối cùng La Tổ không còn lựa chọn nào khác, đành lấy cuốc cuốc từng nhát một, lật từng lớp đất lên, lại cẩn thận đập vụn từng mảng đất đó.

Triệu Lâm cùng Mộc Miên thấy trong nhà gấp rút, cũng cầm lấy tiểu cuốc đi đằng sau giúp đỡ gỡ đất.

La Tổ cũng không ngăn cản. Nàng cũng không muốn về sau tay chân hai hài tử này không chăm chỉ, ngũ cốc cũng không phân biệt được. Dù sao bọn họ thuộc loại gia đình này không thể so sánh với thế đại gia tộc người ta, tổ tiên dù có của cải truyền lại, sau này vẫn phải chủ yếu dựa vào bọn họ tự lực mà cánh sinh. Đem dưỡng tính tình bọn nhỏ có thể chịu được cực khổ một chút, năng lực động thủ cường một chút, lúc nào cũng là đúng đắn.

Người Triệu gia thôn có một loại tín nhiệm mù quáng với La Tổ.

Thấy nàng đem ruộng cạn chỉnh thành như vậy, liền đến hỏi thăm.

Nghe La Tổ nói muốn loại ngô, ngọn lửa trong lòng mọi người liền tắt ngấm.

Loại ngô còn không bằng loại lúa mạch, coi như quên đi, còn là chờ mấy ngày này lại xem đi. Dù sao bên trong đã loại đồ, lại không thể đào ra một lần nữa để loại ngô.

Có vài nhà ngược lại học theo La Tổ, đem vườn rau còn trống đất của nhà mình loại ngô lên. Nghĩ đến lúc đó thành hay không thành thì cũng không tổn thất lớn. Dù sao đi theo Triệu Thành tức phụ làm là được.

Nông thôn ngày qua hết sức mau.

Một năm bốn mùa đều là ở bên trong đồng ruộng không ngừng bận việc. Vòng đi vòng lại, cũng không có bao nhiêu người để ý đến ngày tháng.

Chỉ cần nhìn thấy mạ trong ruộng mọc chừng gang tay, đoàn người liền bắt đầu hò hét cấy mạ.

Triệu gia thôn nhân vẫn là hết sức có tình vị. Luôn ghi nhớ chuyện lúc trước La Tổ hào phóng chỉ điểm bọn họ làm ruộng, cho nên quyết định đều đến làm giúp nhà La Tổ một ngày, đem mười ba mẫu ruộng lúa kia cấp loại hết.

La Tổ không nghĩ tới đoàn người nhiệt tình như vậy, trong lòng tự nhiên càng thêm cảm động. Lại đi vào huyện mua thịt trở về, làm một cái bồn lớn thịt kho tàu chiều đãi đoàn người.

Triệu Đại Mộc biết bắt đầu từ quý này, cả thôn đều muốn nuôi cá, cho nên cùng Triệu nhị nương lên kế hoạch tỉ mỉ, bao trọn vụ làm ăn này.

Hắn thường xuyên ở bên ngoài làm việc, quen biết rộng, có quan hệ tốt với những người đánh cá kia. Hơn nữa lại có kinh nghiệm lần trước, làm chuyện này cũng là quen cửa quen nẻo.

Chỉ là hắn còn chưa mở miệng, liền có người trong thôn tìm tới tận cửa nhờ hắn giúp đỡ.

Án theo giá cả lần trước mua giúp La Tổ là tam điều cá một văn tiền. Triệu Đại Mộc nghĩ này cả thôn nhân đều muốn mua cộng lại cũng phải chừng mấy vạn điều. Đây chính là một cuộc mua bán lớn, này giá tiền tất yếu sẽ giảm đi. Đến lúc đó hắn còn có thể từ trong kiếm chút chênh lệch giá.

Bút trưởng này tất nhiên là do Triệu nhị nương vợ hắn tính ra cho. Bất quá lo lắng đến lúc đó bị người ta phát hiện, bị người trong thôn âm thầm trộm mắng, vậy thì thật khó coi.

Cho nên phu thê hai người thương lượng một phen, quyết định đến nói với La Tổ một tiếng, xem có thể nghĩ ra biện pháp nào tốt hay không.

La Tổ nghe ý tưởng này của Triệu nhị nương thì cười nói: "Người thấy nắm mèo nhà ta rồi đấy không phải mọi người đều biết rất rõ giá cả khác biệt so với thị trường sao, vậy mà vẫn nguyện ý bán cho ta. Này buôn bán, đặc biệt là cùng người quen buôn bán, thì phải hết sức rõ ràng rành mạch, về sau nhà ai không hài lòng, thì lấy khế ước ra nhìn là được. Ta lập ra khế ước, hai bên đồng ý thoả thuận, xong xuôi người ta cũng không bắt bẻ được cái gì. Đại Mộc thúc đây cũng là tốn nhiều khí lực, mới có thể ép giá xuống, để cho mấy người bọn họ đi mua chỉ sợ một đồng tiền hai điều cá bột người ta còn không ưng ý đâu. Ta đem đạo lý này nói ra, ai không tin, thì để người đó tự đi mà mua đi."

Triệu nhị nương vừa nghe, lập tức vỗ đùi: "Đạo lý này hay. Nhà ai không vui ý, thì tự đi mà mua đi, nhà ta cũng không ép."

Vừa trở về, Triệu nhị nương cùng với Triệu Đại Mộc cùng đi tìm thôn trưởng, đem chuông trong thôn gõ vang, triệu tập mọi người đến từ đường thương lượng.

Chịu sự ảnh hưởng mấy lần trước của La Tổ, người Triệu gia thôn đã thành thói quen gặp việc lớn việc nhỏ liền tập trung đi họp. Nghe tiếng chuông liền xách băng ghế nhà mình hướng sân bên ngoài từ đường mà đi.

Hiện giờ lời nói của La Tổ trong thôn thập phần có trọng lượng, nói chuyện rõ ràng, có trật tự. Triệu Đại Mộc nhờ nàng đem đạo lý tập trung mua cá nói ra một lượt.

Dù sao ý tứ chính là một điều - - nếu là đơn độc đi mua, chỉ sợ giá cả đắt hơn. Tập trung mua, giá cả tiện nghi, như vậy Triệu Đại Mộc phí không ít khí lực, chúng ta cũng nên cấp chút phí vất vả, đối với mọi người mà nói thì đều công bằng.

Lần họp này không thuận lợi như chuyện nắm mèo lần trước. Dù sao lúc trước nắm mèo kia là La Tổ đưa ra kỹ thuật, trong lòng tất cả mọi người đều cảm kích, cho nên cam tâm tình nguyện nghe theo La Tổ. Nhưng là chuyện mua cá này, không phải chỉ có một mình Triệu Đại Mộc có thể làm được, không đáng cấp chỗ tốt.

Cho nên một trăm mười hộ trong thôn, cuối cùng định xuống chỉ hơn bảy mươi hộ đồng ý mà thôi.

Triệu Đại Mộc ký kết hiệp nghị mua cá mằm với mấy gia đình đó ngay tại chỗ, một trang khế ước, bảy mươi chủ gia đình ấn dấu tay lên phía trên. Triệu nhị nương đem khế ước gấp lại cẩn thận đặt ở bên trong vạt áo giống như bảo bối.

Lão tộc trưởng đối với kết quả gọn gàng linh hoạt như thế này hết sức hài lòng, gật gù cười nói: "Triệu Thành tức phụ, biện pháp này của ngươi rất hay. Nếu là trước kia, vì những chuyện này chỉ sợ phải cãi nhau lật trời. Hiện nay thì tốt rồi, nguyện ý liền lưu lại, không muốn thì về nhà. Như vậy cũng dứt khoát. Về sau trong thôn ta cứ quyết định như vậy đi, lại có chuyện, liền nhường ấn dấu tay. Người một thôn đỡ phải giận dỗi với nhau."

Chương 25

Đương nhiên, lão tộc trưởng sở dĩ thích cái phương thức hợp này như vậy, còn có một nguyên nhân khác. Ông cảm thấy trước kia chưa từng được hưởng thụ qua cảm giác làm một người tộc trưởng được vạn người chú mục là như thế nào.

Kể từ mấy lần hợp này, mỗi lần đứng ở trên đài, thấy tất cả thôn nhân đều dùng ánh mắt nồng nhiệt nhìn mình, khiến cả người ông đột nhiên sinh ra cảm giác ưu việt hơn người.

Còn nữa, thân phận tộc trưởng của ông không còn chỉ là một danh hiệu xưng hô trong lúc bái tế tổ tông thường dùng. Mà là thật sự, được người khác kính trọng, dựa dẫm.

Hắn ngượng ngùng đem loại lòng hư vinh này bày ra, nên chỉ có thể bịa ra một lý do đường hoàng cùng La Tổ nói.

La Tổ cũng mặc kệ lý do ông ta ủng hộ chuyện này là thật hay giả. Dù sao chỉ cần thôn này có cái hảo quy củ, có thể trợ giúp cho công cuộc xây dựng nông nghiệp về sau là được.

Mấy ngày sau, Triệu Đại Mộc đi mua cá bột.

Lượng mua lần này nhiều vô cùng, trong tộc còn tìm vài tráng hán lao động có kinh nghiệm đi theo hỗ trợ.

Cũng có vài người muốn tự mình đi mua cá bột, cũng đi theo. Thái độ La Tổ đối với chuyện này hoàn toàn là buông lỏng tay. Nói thật, nòng đối với chuyện Triệu Đại Mộc từ trong vụ làm ăn kia kiếm được bao nhiêu, một chút suy nghĩ cũng không có. Nàng chỉ để ý hoàn thành việc bản thân cần làm mà thôi. Còn như Triệu Đại Mộc muốn kiếm chút chênh lệch giá, đó là do chính bản lĩnh của người ta.

Triệu nhị nương thấy La Tổ biểu hiện như vậy hết sức kinh ngạc. Nhà La Tổ là gia đình đặt mua số lượng cá bột nhiều nhất. Thời điểm giao bạc còn lưu lốt. Có thể thấy được người nhà này đối đãi người khác rất ư là chân thành.

Không giống với nhà khác, mặc dù đều cùng chung một dòng tộc, đến cùng còn là cách nhau mấy tầng trung gian. Trong lòng bà nghĩ phải đối xử với La Tổ tốt hơn nữa. Người vừa biết làm ăn lại vừa là người thành thật như nàng, rất đáng để dùng tâm lòng chân thật kết giao.

Trời sắp phủ một màu đen, một đám người mới tầng tầng lớp lớp kéo nhau trở về.

Lần này mang theo công cụ vô cùng dư dả, cá bột đều mang về. Sắc mặt người người đi theo đều rất cao hứng. Có vài người thì hơi sa sút tinh thần, dáng vẻ lúng túng không dám gặp mặt người khác.

La Tổ còn nhớ những người này chính là ở trong nhóm người lúc trước không muốn mua cá qua tay Triệu Đại Mộc.

Sau khi phân chia cá bột, nhà nào nhà nấy mang theo cá bột trở về nhà mình.

Trong nhà La Tổ không có tráng lao động, Triệu Đại Mộc sai hai đứa con trai Triệu Đại Hải cùng Triệu Tiểu Hải giúp bọn họ khiêng thùng cá về nhà.

Trở lại sân nhỏ La Tổ gia, Triệu Đại Mộc mới cùng mấy người nhắc tới chuyện đi mua cá bột hôm nay.

Nguyên lai sau khi những người này tới nơi, liền đi mua cá bột. Kết quả người ta ra giá là một văn tiền hai con. Sống chết không chịu giảm giá, về sau lại nói rất lâu, mới là một văn tiền ba điều. Giống hệt giá tiền lúc trước Triệu Đại Mộc đã đưa ra. Chuyến đi này không những không tiết kiệm được văn tiền nào trái lại còn tốn sức. Còn không bằng giúp Triệu Đại Mộc làm ăn, cho hắn kiếm chút tiền chênh lệch giá, thể diện của cả thôn xóm cũng dễ nhìn hơn.

Cho nên trên đường về, mấy người đó đều có chút lúng túng, trong lòng cũng có chút không thoải mái.

La Tổ nói: "Đại Mộc thúc, người cũng đừng nhớ vụ này. Sau lần này, bọn họ chắc chắn đã hiểu. Về sau gặp mặt, vẫn nên hòa hòa khí khí."

Triệu Đại Mộc cười ha hả nói: "Đây là tự nhiên, mua bán không thành, vẫn phải giữ phong độ lúc gặp mặt nhau. Không cho ta kiếm, ta cũng không hiếm lạ."

La Tổ cười cười. Phụ thê Triệu Đại Mộc đều là người hiểu chuyện, thời gian qua ở trong thôn quan hệ không sai.

Trước khi đi, La Tổ lại nói với Triệu Đại Mộc, muốn mượn những thùng gỗ lớn này trang cá bột, để sau buổi trưa ngày mai đưa cá bột tới La gia thôn một chuyến.

Thời điểm La Lão Căn tới đón là tiểu Hồ lần trước, mang theo rất nhiều cá trở về, biết đám cá này do khuê nữ nhà mình dưỡng ra, trong lòng đối với biện pháp nuôi cá cũng là hết sức hướng tới. La Tổ đem biện pháp này giảng giải kỹ càng cho ông biết, lại đáp ứng giúp ông mua cá mầm.

Triệu Đại Mộc tự nhiên đều ứng.

Vào buổi tối, La Tổ mới vừa đem cá bột trong nhà sắp xếp xong, đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

Trong lòng nàng cả kinh, thầm nói lúc này ai lại đến đây a.

Triệu mẫu cũng nghe được động tĩnh từ trong phòng đi ra, cùng La Tổ đi ra mở cửa.

"Từ nhi?"

Thấy thư sinh mặc y bào màu lam đứng ngoài cửa chính là Triệu Từ, Triệu mẫu kinh ngạc kêu lên. La Tổ cũng sững sờ một cái, nàng cũng không nghĩ tới Triệu Từ sẽ trở về vào lúc này. Chỉ còn ba ngày nữa, Triệu Từ sẽ phải đi thi Hương, đây chính là chuyện lớn động trời, thời điểm này, không bằng về nhà mấy hôm.

Triệu Từ từ ngoài cửa đi vào, bởi vì thời tiết nóng nực, trên mặt ra rất nhiều mồ hôi, đầu tóc đều bị ướt đầm.

Triệu mẫu cực kỳ đau lòng, kéo hắn vào trong nhà.

"Ngày mai tiên sinh đi thăm lão hữu, thư viện nghị học một ngày, ta nghỉ mấy ngày này còn chưa về nhà lần nào, liền cả đêm chạy về."

Triệu Từ uống hết một cốc nước đun sôi để nguội lớn, cảm thấy cả người nhẹ nhàng khoan khoái đi nhiều.

La Tổ cũng không nói nhiều, vội vàng đi đánh một chậu nước nóng cho hắn, thúc giục mau đi rửa mặt, có chuyện gì thì để ngày mai nói sau.

Triệu Từ thấy thùng lớn trong sân, nói: "Ngày mai sẽ phải thả cá mầm sao? Đúng rồi, năm nay cá trong nhà lớn lên như thế nào?"

"Khá tốt, người đợi tí nữa đi phòng bếp xem một chút." Nhắc tới chuyện này nét mặt Triệu mẫu vui mừng.

Triệu Từ nghe nói thành công, trên mặt cũng mang theo vài phần vui mừng. Đợi đi theo Triệu mẫu dạo một vòng phòng bếp, nhìn thấy cá muối đã phơi khô, lúc trở lại, thần sắc trên mặt cũng hết sức thoải mái.

"Tẩu tử, đợt lần này người trong thôn nuôi cá trong ruộng lúa thành công, có thể báo chuyện này lên trên được không? Bây giờ dân chúng thiên hạ thiếu nhất chính là lương thực, có vài địa phương còn đang chịu cảnh đói. Ta nghe nói, ở địa phương phía nam kia, người dân đều đang cần lá cây mà sống."

La Tổ không nghĩ tới Triệu Từ đột nhiên sẽ cùng nàng nói chuyện này. Trên mặt sững sờ một cái, mới cười nói: "Ta nguyên bản cũng nghĩ như vậy. Giúp mọi người có thể ăn được lương thực là một chuyện tốt, chỉ là không biết có cơ hội này hay không mà thôi. Những vị đại quan kia, chưa chắc đã để ý tới mấy bình dân như chúng ta đâu."

Triệu Từ nói: "Mấy ngày gần đây ta ở trong huyện có nghe người ta nhắc đến tân Huyện lệnh đại nhân, làm người thập phần chính trực, ắt hẳn là một vị quan tốt vì dân. Đến lúc đó tẩu tử nếu không ngại thì thử xem sao."

La Tổ gật đầu: "Nếu thật sự là như thế, thử xem cũng không sao. Đầu năm nay chỉ cần làm quan trong sạch, ngày tháng của dân chúng cũng sẽ không quá khổ sở." Nay vương triều phong kiến dân chúng là đáng thương nhất, vất vả trồng trọt, thu được lương thực lại phải nộp lên phần lớn đi dưỡng những tên quan kia, cuối cùng còn phải chịu đói.

Nên biết, ở xã hội mới, nông dân không chỉ được trực tiếp miễn thuế nông nghiệp, mà còn có trợ cấp nông nghiệp.

"Nhị đệ, người về sau nếu là khảo được công danh, cần phải làm một vị quan tốt."

Triệu Từ thấy sắc mặt nàng có chút hoảng hốt, đoán nàng lại đang nhớ tới cái thời đại kia. Lại nghe nàng dặn dò như thế, theo bản năng gật đầu, chân thành nói: "Nếu thật có ngày đó, ta nhất định sẽ."

Lần này Triệu Từ chỉ có thể ở nhà một ngày, sớm tinh mơ ngày kia phải trở về thị trấn.

Triệu mẫu vốn là không cho hấn ra cửa, muốn hấn dưỡng dưỡng thân thể. Hấn lại không muốn ở nhà, ngược lại đi ra điền lý giúp La Tổ thả cá mằm.

Con cá vào điền lý, rất nhanh liền chui xuống dưới khe nước sâu.

Thình thoảng, mặt nước gợn sóng lăn tăn. Khiến con người vừa nhìn, như thể thấy được hy vọng.

Triệu Từ ở trên bờ nhìn rất lâu, thấy mỗi nhà mỗi hộ đang vội vàng thả cá mằm, nguyên bản ruộng lúa có chút hoang vu lúc này lại xanh mơn mẫm một mảnh, bừng bừng sức sống, trên mặt hết sức là cảm khái.

Thấy bên cạnh không có người đi qua, hấn không nhịn được nói: "Tẩu tử, tại nơi bên ngoài bầu trời đó, cũng có người nông dân sao. Bọn họ là như thế nào sống qua ngày?"

Hấn nghĩ, có biện pháp loại hoa màu thần hồ kỳ kỳ như vậy, người nơi đó tất nhiên vô cùng giàu có.

La Tổ đứng bên cạnh hấn, nhìn mọi người vội vàng làm sống, vẻ mặt có chút hoài niệm "Bọn họ giống như người bên này, thời điểm gấp rút ở dưới ruộng bận việc, thời điểm rảnh rỗi, liền đi vào thành làm công. Chỉ khác là bọn họ người người đều có com tẻ ăn, hàng năm cũng có thể xuyên một bộ quần áo mới. Có vài người còn có tiền đi gửi ngân hàng. Phàm là người chịu khó một chút, là có thể xây lên ngôi nhà ngói rộng rãi, còn giới giang một chút, thì có thể mua được xe. Bọn nhỏ cũng có thể đến trường, nếu như không cho con đi học, quốc gia sẽ xử phạt cha mẹ hải tử..."

"Ăn có com tẻ, xuyên có quần áo, trụ có phòng ở, đi lại có xe. Còn có thể đọc sách biết chữ... Tẩu tử, chỗ đó chắc là tiên cảnh đi."

"Ta không chắc, cũng không biết nơi này và chỗ đó có cái gì khác nhau. Bất quá ta biết một điều, về sau một ngày nào đó chỗ này cũng sẽ phát triển thành cái dạng kia, chỉ là chúng ta nhìn không thấy mà thôi. Nhưng ít ra đời con cháu về sau sẽ thấy. Hơn nữa, chỉ cần người người đều cần cù, muốn cái dạng ngày gì cũng đều có khả năng. Người xem người Triệu gia chúng ta, bây giờ không phải là sống càng ngày càng tốt sao? Ít nhất hiện tại mọi nhà cũng có thể ăn no cơm. Bọn nhỏ đôi khi cũng được ăn chút đồ ăn vặt. Đợi mọi nhà về sau đều nuôi cá, lương thực nhiều, lại dưỡng vài con lợn cùng ít gà vịt, không phải, giống nhóm người ở chỗ trước kia ta sống sao? Hơn nữa, ta còn định chờ về sau thôn ta ngày càng giàu có, thương lượng với mọi người, mỗi nhà một một tháng ra vài văn tiền, ta thỉnh vị tiên sinh đến, để hải tử trong thôn cũng được đọc sách biết chữ."

Nghe La Tổ âm giọng kể về dự định của nàng, tim Triệu Từ như bị mũi bắt đầu đập mạnh, có kích động cùng kỳ vọng, cũng có một loại linh hồn bị rung động.

Hấn kim lòng không được quay đầu lại nhìn vào mắt La Tổ, chỉ thấy trong mắt nàng phảng phất mang theo sắc thái kỳ dị, toàn thân giống như là tản ra một loại hào quang nhu hòa, giờ khắc này, Triệu Từ cảm thấy, đây là cảnh tượng đẹp nhất mà cả đời này hấn thấy được.

Hấn biết, người trước mắt này, tựa như một chùm ánh sáng, cấp cả thôn xóm, mang đến ánh sáng. Có lẽ, về sau sẽ là hy vọng của người khắp thiên hạ.

Ăn có lương thực, xuyên có quần áo. Thiên hạ sẽ không còn tiếng người rên rỉ vì đói quá và lạnh lẽo nữa...

Dùng xong cơm trưa, Triệu Từ cùng Triệu Lâm bồi La Tổ đưa cá bột đến La gia thôn.

Triệu Từ chủ động nói ra, Triệu mẫu cũng không nói được cái gì. Cũng không thể để một mình đại tước phụ kéo đại thùng gỗ về bên kia như vậy.

Đặt thùng gỗ lên xe bò rồi cột chắc, ba người mới ra cửa. Triệu mẫu đứng ở cửa viện dặn bọn họ trở về sớm một chút, chớ để phải đi đường ban đêm.

Bởi vì lần này chờ theo thùng gỗ, La Tổ không thể ngồi trên xe bò, chỉ có Triệu Lâm ngồi ở phía trên.

Triệu Lâm không vui ý, ngược lại chạy lên phía trước. La Tổ cực kỳ căng thẳng, lo lắng tiểu quý này bị đụng ngã ở đâu thì đều không hay.

Triệu Từ thấy La Tổ lo lắng, dứt khoát gọi Triệu Lâm đến trước mặt, kiểm tra học vấn của hấn.

Vốn chỉ là vì quản chế người đệ đệ nghịch ngợm này mà thôi, không ngờ rằng hai quyển sách vỡ lòng (đồng tử kinh) cùng (trăm hiếu thư) mà đệ hấn cũng đã đọc thuộc lòng. Hấn kiểm chế khiếp sợ, lại hỏi hấn ý nghĩa bên trong hai quyển sách này là gì.

Triệu Lâm lắc đầu ý nói không biết.

La Tổ khó xử đạo: "Ta cũng chỉ nhận biết những chữ này, không hiểu ý nghĩa của bọn nó là gì. Lo lắng dạy sai, nên chỉ cho bọn họ học biết chữ trước mà thôi. Những thứ khác một mực đều không dạy."

Không có cách nào, nàng cũng không phải là quốc văn lão sư chuyên nghiệp a. Mấy áng văn cổ đại kinh điển đó nàng thật sự không hiểu.

"Không có việc gì, đợi mấy ngày nữa ta rảnh rồi sẽ dạy hần. Hiện giờ hần có thể nhận biết những chữ này đã là tương đối không dễ dàng."

Triệu Từ dành tặng Triệu Lâm một ánh mắt khen ngợi.

Lần đầu tiên được Nhị ca ưu tú nhà mình khen ngợi như vậy, trong lòng Triệu Lâm cảm thấy mỹ mãn, khuôn mặt phúng phính thịt tươi cười đầy vẻ đắc ý, ngẩng cái đầu nhỏ lên nói: "Nhị ca Nhị ca, ta còn biết tính toán nữa."

"Hử?" Ánh mắt Triệu Từ sáng lên, lại ra vài phép tính trừ, Triệu Lâm chỉ tính trong giây lát liền tính ra.

Triệu Từ thấy thế, lại ra vài phép tính nhân. Triệu Lâm vẫn nhanh chóng đưa ra kết quả.

Nhớ lúc trước vật nhỏ này còn không biết tính toán, hiện tại chỉ dùng một thoáng suy nghĩ đã tính ra kết quả, thật sự là rất giỏi.

Hần nhìn La Tổ đang yên lặng đi bên cạnh, hần rất rõ đệ đệ mình có bao nhiêu phân lượng, đạt được thành tích như vậy, tất nhiên là nhờ công lao dạy dỗ của vị đại tẩu này.

La Tổ cười nói: "Người cũng đừng nhìn ta, là chính bản thân hần học giỏi. Ta cũng mới phát hiện, dạy hần một hai lần, hần liền nhớ kỹ. Ta thấy hần chỉ cần chịu khó học bài, thành tích về sau cũng sẽ không kém người là bao."

Triệu Từ nói: "Cũng là nhờ có tẩu tử dốc sức truyền dạy."

La Tổ thẹn thùng cười cười. Nghe Triệu Từ nói như vậy, trong lòng nàng thật sự nhịn không được đắc ý một chút. Bản thân nàng không phải lão sư chuyên nghiệp, có thể được tú tài cổ đại khen ngợi, so với giấy khen gì đó đều trâu bò hơn.

Bởi vì như vậy vừa ra, dọc theo đường đi tâm tình ba người đều thập phần không sai, giống như đang đi giao du vậy. Nếu không phải kéo cái thùng gỗ lớn, có lẽ bầu không khí sẽ càng thêm thoải mái.

Thời điểm đến La gia thôn, La gia vẫn như cũ không có người ở nhà. La Tổ bảo hai người chờ một lát, nàng ra đầu thôn gọi người về.

Ruộng nhà nàng gần ngay đầu thôn, La Tổ hô vài tiếng, La Lão Căn liền dẫn tức phụ cùng nhi tử từ nhà mình đi về.

Hiện ở trong ruộng tuy không có việc gì cần làm, bắt quá bọn họ không yên lòng ruộng lúa kia, muốn đi dạo quanh coi sóc tứ phía.

Thấy khuê nữ quả thật mang theo cá bột đến, gương mặt rám nắng nghiêm nghị của La Lão Căn trở nên hết sức nhu hòa, ông cười híp mắt.

"Số cá mang về từ nhà các người lần trước ta đã ăn qua, khá tươi béo. Đợi mẹ cá này nhà ta nuôi tốt, cũng đưa đến cho các người ném thử."

"Ngài cũng không cần nhớ thương ta, nhà ta bên kia cũng nuôi không ít đâu. Bảo ngài đổi thêm vài mẫu ruộng lúa, ngài lại không muốn, thời thì lần này cứ nuôi trước một ít."

"Chao ôi, không phải là ta không muốn, là người ta căn bản không muốn đổi cho chúng ta."

Nói đến chuyện này về mặt La Lão Căn lại ân hận. Khuê nữ đã nhắc nhở ông từ trước, đổi thêm vài mẫu ruộng lúa, nuôi thêm chút cá, đến lúc lúa dài hao, cũng thu hoạch được nhiều hơn. Lúc đó hần không coi trọng chuyện này lắm. Đến khi thấy nhà khuê nữ thực sự nuôi được cá, muốn đổi, người ta đều đã nghe được tin tức, không đồng ý đổi.

La mẫu thở dài nói: "Này cũng không chết ai. Dù sao ta đây cũng chỉ là làm thử một chút. Loại trên đất nhà địa chủ, có thu được nhiều thì cũng chẳng giữ lại được bao nhiêu."

"Nuôi mấy con cá mà cũng phải đưa cho người ta?" La Tổ nghe vậy giật mình, nàng cho rằng nộp thuế, chính là lương thực. Con cá này thuộc về tá điền a. Lần này nàng nuôi cá, còn cố ý hỏi tộc trưởng. Tộc trưởng nói quan gia thu thuế đều là thu lương thực, những thứ khác đều không tính toán gì hết. Bằng không nàng đã không tích cực như vậy.

La Lão Căn nói: "Đây là đất nhà địa chủ, bên trong loại ra cái gì, tự nhiên cũng là muốn tính. Bằng không về sau không mướn được."

"Đây thật là không có thiên lý." Trong lòng La Tổ nhất thời bốc hỏa bùng bùng. Khó trách sản lượng trồng trọt ở cổ đại thấp như thế. Này thành quả lao động đều bị tước đoạt, ai còn có lòng dạ thanh thản đi trồng trọt a. Dù sao không đói chết là được.

"Như vậy không thể được, các người nhọc nhằn khổ sở trồng trọt, nộp lên bốn thành thuế rồi, còn phải đem cá đưa người ta, này thật sự là không có thiên lý. Sớm biết rằng như vậy, ta đã nuôi thêm một mẻ, quay đầu mang đến cho các người ăn là được."

"Người đưa nhỏ này, sao lại nói càn như vậy." La Lão Căn vội vàng quát nàng, rồi đánh mắt sang nhìn Triệu Từ đang ngồi.

Ở trước mặt tiểu thúc nhà chồng nói ra lời như vậy, chẳng phải là ngại cuộc sống quá dễ chịu sao.

La Tổ hoàn toàn không đem Triệu Từ đặt ở trong phạm vi uy hiếp, một chút cô kỵ cũng không có. Dù sao bí mật lớn nhất của nàng hẳn đã biết, mấy thứ như tiểu tính tình này cũng không cần giấu diếm.

Nàng suy nghĩ một chút rồi nói: "Lần này coi như xong. Dù sao mẹ cũng đã gieo xuống, ta thấy chờ sau vụ này, các ngài nên mua vài mẫu đất đai cho mình đi, đỡ phải bị nhà địa chủ bóc lột."

Nói đến địa chủ, nàng liền nhớ tới Hoàng Thế Nhân. Nàng không muốn cha mẹ mình trở thành Dương Bạch Lao cùng Hi nhi thứ hai.

"Nói thì dễ, hiện tại một mẫu đất là tứ lượng bạc, còn phải nhờ quan hệ thì mới mua được."

"Ta nhớ các ngài cũng có chút của để dành, hiện tại nhà ta lại chưa có chỗ cần dùng tới tiền, số tiền đó để ở một chỗ cũng không thể biến nhiều. Dứt khoát lấy ra một chút đặt mua đất đai, về sau tiểu Hồ trưởng thành cũng có thêm chỗ dựa. Hơn nữa, nếu về sau nhà ta trồng trọt dài hạn, nhà địa chủ kia xem quen mắt, nói không chừng sẽ tăng địa tô. Đến lúc đó bị người ta đấn đo, thì không bằng lúc này đi mua ruộng, ai cũng không sợ."

Đối với người cả đời làm ruộng cùng nghiên cứu làm ruộng La Tổ mà nói, nàng coi trọng nhất chính là đất đai. Nông dân không có đất đai của mình, vậy còn gọi là nông dân sao? Cấp nhà địa chủ trồng trọt, kia gọi tá điền.

La Lão Căn nghe nàng nói vậy cũng hơi động tâm. Hiện tại nhà bọn họ đã tồn được mười hai lượng bạc, cũng có thể mua được ba mẫu đất.

La Tổ nói thẳng: "Ta bên này có chút tiền tiết kiệm, cho các ngài mượn tất đi mua đất đai. Chẳng lẽ các ngài muốn ta sống tốt mà lại nhìn các ngài bị đói sao."

Nàng hiện tại thật sự coi người La gia làm thân nhân. Bản thân nàng sống những ngày tốt lành, lại mặc cho cha mẹ mình bị người khác bóc lột, mới nghĩ tới thời đã cảm thấy thất vọng hổ thẹn.

Nàng nói một cách ngắn gọn dứt khoát, khiến La Lão Căn cùng La mẫu sợ ngây người, hường La Tổ nháy nháy mắt, bảo nàng chú ý tiểu thúc nhà chồng một chút. Ngang nhiên tiếp tế nhà mẹ đẻ như vậy, người đây là không muốn lẫn lộn ở nhà chồng nữa sao?

La Tổ thấy hai người nháy mắt liên tục, biết bọn họ là thập phần cô kỵ Triệu Từ.

Nàng đang muốn nói chuyện, thì thấy Triệu Từ chủ động đứng dậy, khẽ mỉm cười, hiểu ý nói: "Ta đi xem tiểu Lâm cùng tiểu Hồ một chút, thúc thúc và thăm thăm cứ tự nhiên trò chuyện."

Nói xong một mạch đi thẳng ra ngoài.

"Trời, người cái đứa nhỏ ngốc này." La mẫu lập tức đi lên nhéo lỗ tai rắn dạy khuê nữ mình một cái. Cứ nghĩ rằng khuê nữ nhà mình là người thông minh khéo léo, thế nào lúc này lại không hiểu chuyện như vậy.

La Tổ trốn sang một bên, nói với: "Các ngài nghe ta giải thích đã, nghe ta giải thích đã." Thấy sắc mặt La gia hai lão không tốt, nàng cười nói: "Chuyện này là bà bà ta giao phó. Các ngài cũng biết mấy mẫu đất đai ban đầu của Triệu gia bên kia, chính là do ta đặt mua. Bà bà tâm sự với ta, bảo ta giúp các ngài mua vài mẫu đất, về sau tự do trồng trọt, cũng có thể kiếm thêm chút tiền."

La Lão Căn không tin: "Bà bà người thực sự nói như vậy?"

"Ai nha cha, người không nghĩ xem khuê nữ người là ai. Bà bà ta rất yêu quý ta, bình thường chuyện gì cũng tìm ta thương lượng. Bà bà còn chia cho ta một nửa số tiền kiếm được, bảo ta cứ tùy tiện tiêu, ta còn mua thêm đất đai cho Triệu gia đấy. Hiện giờ giúp nhà mẹ đẻ mua đất, bà bà tự nhiên cũng là hết sức vui vẻ. Ngài xem số cá bột đưa đến lần này, bà bà còn hoan hoan hi hi đâu."

La Lão Căn cùng La mẫu lúc này mới thả lỏng tâm tư

La mẫu lại nói: "Tuy vậy, người cũng không thể quá mức dừng mãi. Bà bà người có khách khí đến đấy, thì người vẫn phải giữ đúng bổn phận. Không nên lúc nào cũng nhớ thương nhà mẹ đẻ bên này."

"Ta đây không phải là trong tay vừa vịn có tiền dư sao, bằng không, ta dù muốn giúp các ngài cũng không thể. Dù sao các người vẫn nên sớm đi mua đất đi, ta nghĩ mua lấy mẫu ruộng lúa trước, hiện tại giá gạo cao, có thể kiếm không ít đâu. Chờ có thêm bạc, lại mua vài mẫu ruộng cạ. Chẳng bao lâu nữa, nhà ta cũng là có ruộng, có đất và có bạc."

La Tổ về ra một viên cảnh tốt đẹp, khiến La Lão Căn cùng La mẫu động tâm, trên mặt hai người ngập tràn hi vọng.

Có ruộng có đất, đây là ước nguyện cả đời của bọn họ a.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hàn Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Dưới sự khuyên bảo cực lực của La Tổ, La Lão Căn và La mẫu cuối cùng đồng ý mua đất, bắt quá trong quý này nếu mua ruộng lúa thì chưa thể dùng được, vậy thì mua ruộng cạn trước, rồi tính tiếp.

La Tổ nghĩ lúc này đi mua ruộng cạn, xong xuôi, cũng là chuyện của một tháng sau, đến lúc đó có cây nông nghiệp cao sản của nàng, cũng không lo lắng không có gì thu hoạch.

Sau khi cha con hai người thương lượng xong, liền vội vàng đi tìm lý chính.

Mặc dù hiện tại chuyện mua ruộng mua đất lý chính không làm chủ được, bắt quá vẫn phải đến thông báo cho ông ấy biết.

Lý chính La gia thôn La Đại Sơn năm nay sáu mươi tuổi, chỉ có một cánh tay. Nghe nói là bị thương khi đi lính, cho nên sau khi trở lại, được cử làm lý chính. Mặc dù người tàn nhưng sức không tàn, ngày ngày đều hăng hái đi ra ruộng làm việc, vài con trai trong nhà cũng đều có tiền đồ, cuộc sống trôi qua khá tốt.

Thấy La Tổ đến, ông cười nói: "Ta nghe nói đại nha đầu hôm nay trở về, đang định qua nhà các người xem thử, không nghĩ tới các người đã đến đây trước."

La Lão Căn nói: "Vậy làm sao được, nàng là một tiểu nha đầu, sao có thể để ngài đến thăm, vẫn là nàng nên sang đây thăm người trưởng bối là ngài mới phải."

La Đại Sơn cười nói: "Chúng ta đừng nói mấy lời khách sáo này nữa, chuyện lần trước ta nói với người, đã có câu trả lời chắc chắn?"

"Này..." Về mặt La Lão Căn khó xử mắt nhìn La Tổ, rồi hướng La Đại Sơn nói: "Này còn chưa kịp thương lượng cùng đại nha đầu."

La Tổ ngồi bên cạnh nghe hai người nói chuyện, đoán chuyện đó có quan hệ tới mình, lại thấy La Lão Căn do dự như vậy, biết đây không phải là chuyện gì tốt, nên không chủ động đi hỏi, cười nói: "Đại sơn thúc, ta hôm nay đến là có chuyện cùng ngài thương lượng, chúng ta làm chuyện này trước được không?"

"Không được, chuyện của ta cũng là đại sự a." La Đại Sơn khoát tay chặn lại, hiển nhiên là không chấp nhận cho qua như vậy.

La Tổ trầm nói, không hổ là một lão binh. Trả lời một cách vô cùng nhanh gọn quyết đoán a.

La Đại Sơn nhờ lão bà mình rót ra hai ly trà lạnh mang đến, cho hai người uống.

La Tổ thấy thế, biết chuyện này hôm nay chỉ sợ không dễ làm.

La Đại Sơn tựa hồ đang suy nghĩ chuyện gì, một lát sau mới nói: "Ta ở La gia thôn đã nhiều năm như vậy, đời đời cũng là ở chỗ này sinh sống qua ngày, đại nha lại là người trong thôn ta nhìn từ nhỏ lớn lên. Chắc các người cũng biết, hiện người trong thôn sống nghèo khổ thế nào. Nhà La mặt rỗ ở đầu thôn Đông kia, hai hôm trước lại bán hai cái khuê nữ. Hai nữ oa oa mới có sáu bảy tuổi a, còn bé hơn tiểu Hồ nhà các người, đã bị bán đi làm nha đầu cho người ta sai sự a. Cũng may là có người nguyện ý mua, còn có khuê nữ nhà La què chân, bộ dáng tốt xem, không kém đại nha nhà các người, hiện tại thế nào, bị bán cho lão Lâm làm thiếp. Thiếp thất là gì người hiểu không, chính là về sau sinh nhi tử cũng không được nhận, ngay cả một đại a đầu cũng không bằng."

Hắn vừa nói vừa đỏ vành mắt: "Ta trông mắt nhìn người trong thôn bán nhi bán nữ. Trước còn chết đói vài người, thật sự là hổ thẹn a."

La Lão Căn vừa nghe vừa lau nước mắt. Nói thật, con nhà mình còn chưa lo xong, thật sự là không có công phu quản chuyện nhà người ta. Bình thường đều là vội vàng chân không chạm đất, quan hệ với người trong thôn cũng đạm bạc, gặp nhau chỉ qua loa chào hỏi một câu liền vội vàng đi làm chuyện nhà mình, không rảnh quan tâm nhà người khác sống qua ngày thế nào.

Hơn nữa nhà hắn ít hài tử, cho nên thật sự không biết nhà có nhiều đứa nhỏ sống qua ngày thế nào.

Hiện giờ nghe lão lý chính nói lời này, nghĩ tới nếu nhà mình cũng không thể tiếp tục nuôi nấng hài tử, đem hài tử giày xéo như vậy, trong lòng sẽ rất khó chịu.

Hai lão nam nhân rung rung nước mắt, La Tổ thì lại cảm khái.

Chuyện mua bán đứa nhỏ này, trước kia nàng chỉ là nghe nói mà thôi, dù sao loại chuyện như vậy về vị trí lẫn hoàn cảnh đều thực sự cách nàng quá xa, vô pháp nhận thức rõ ràng. Về sau đến Triệu gia, Triệu gia thôn cũng chưa từng xảy ra chuyện như vậy lần nào.

Hôm nay mới biết được, nguyên lai thực có chuyện này, hơn nữa còn xuất hiện rành rành bên cạnh nàng.

"Đại sơn thúc, ngài bên này có dự định gì, cứ việc nói thẳng, ta cùng cha ta đều nghe ngài."

La Đại Sơn lúc này mới hoàn hồn, ho khan hai cái: "Vốn dĩ người đã gả ra ngoài, tìm người xác thực cũng không tốt. Nhưng là hôm trước nghe một tức phụ cũng gả đến Triệu gia thôn bên kia trở về nói, hiện tại trong thôn các người ngày qua hết sức không sai, mọi nhà đều loại nắm mèo, có thể đổi được không ít bạc. Sắp tới còn định nuôi cá trong ruộng lúa. Còn nói tám mẫu ruộng lúa nhà các người, thu được mấy ngàn cân thóc và mấy ngàn cân cá. Đó có phải là sự thật không?"

Nguyên lai chuyện đó đã truyền tới đây.

La Tổ hơi sững sờ một cái, mới gật đầu: "Cũng không sai biệt lắm."

La Đại Sơn thấy nàng thừa nhận, vỗ đùi, kích động nói: "Vậy người có thể chỉ cho La gia thôn nhân cách loại nắm mèo được không, cũng dạy họ cách nuôi cá trong ruộng lúa."

La Tổ suy nghĩ một chút, khẽ lắc đầu: "Ngài có thể bảo đảm La gia thôn nhân cùng chung một lòng không? La gia thôn nhân có đất đai của mình sao?"

"Mấy chuyện này thì có quan hệ gì với nhau?" La Đại Sơn chau mày. Mọi nhà tự mình trồng trọt. Cùng chuyện không đồng lòng thì có liên quan gì. Lại chẳng phải là ăn chung một nồi cơm, từng người đều dựa vào bản lĩnh của mình mà làm việc.

"Không thể đồng tâm, tất cả mọi người đều loại nắm mèo, không chịu loại lương thực thì làm sao bây giờ?"

"Dùng tiền bán nắm mèo mua lương thực chẳng phải là được sao?"

Hắn đã nghĩ qua, nếu thật sự loại ra nắm mèo, về sau tất cả thôn nhân đều loại nắm mèo không phải tốt hơn sao. Nhiều bạc như vậy, ai cũng có tiền đi mua lương thực.

La Tổ biết, ở chỗ này, đại đa số mọi người đều có cái ý nghĩ trên.

Nhưng nàng thì khác, nàng suy tính sâu xa hơn. "Bỉ Lãng huyện lớn như vậy, nhưng có mấy ai mua cần nắm mèo? Nếu đem mấy trăm mẫu đất đi loại nắm mèo, đến lúc đó làm cách nào bán ra ngoài? Bán không được, thì chỉ có thể để nó mục nát ở trong đất, vậy người trong thôn lấy cái gì mà ăn, mà uống đây? Đại sơn thúc, đúng như người nói, thiên hạ này rất lớn. Nhưng là hiện tại thương nhân vào nam ra bắc cũng không nhiều, ngài có thể bảo đảm số nắm mèo này có thể kịp thời bán đi sao?"

La Tổ nói đến đây, La Đại Sơn bàng hoàng.

Đúng vậy, loại ra rồi, bán đi thế nào?

La Tổ thấy La Lão Căn sững người, biết ông cũng đang suy nghĩ, cho nên không nói tiếp nữa.

Đối với chuyện loại nắm mèo này, nàng vẫn luôn phản đối việc mở rộng diện tích trồng trọt. Ở cổ đại này giao thông bất tiện, buôn bán không phát đạt, bất luận cái gì không thể xem như món chính thì đều không thích hợp trồng trọt với diện tích lớn. Bằng không nguồn tiêu thụ không thể bảo đảm, giá cả sẽ bị áp chế thấp hơn cả lương thực, đến lúc đó chính là gây ra họa lớn. Mặc dù nàng cũng biết vài thủ thuật làm ăn buôn bán, bất quá còn chưa đủ năng lực, cũng không đủ thân phận địa vị đi đã thông các mạch quan hệ, duy trì nguồn tiêu thụ.

Một khi tai họa ập đến, dân chúng sẽ phải gánh chịu, nàng cũng tránh không khỏi liên quan. Đến lúc ấy sẽ không còn ai cảm tạ nàng mang đến ngày tốt lành nữa, mà chỉ hận nàng mang đến tai họa cho bọn họ.

Cho nên bất kể là vì dân chúng, hay là vì chính mình, nàng đều không muốn làm ra loại chuyện không nắm chắc kết quả này.

Một lát sau, trên mặt La Đại Sơn từ từ bị thất vọng thay thế.

Vốn cho là có biện pháp giúp đỡ thôn nhân thoát khỏi cảnh nghèo đói, bây giờ mới biết là không thể thực hiện được. Chính ông còn muốn dùng toàn bộ đất đai để loại nắm mèo, tất cả mọi người trong thôn chắc chắn cũng có tâm tư này. Đến lúc đó thật sự phát sinh chuyện La Đại Sơn vừa nói thì phải làm sao.

"Vậy người có cách nào, thì nói cho ta, chẳng lẽ người đành lòng nhìn người trong thôn sống nghèo khổ như vậy sao? Ta cũng không cầu nhiều, chỉ cần cho hài tử trong thôn có miếng cơm ăn, không bị đói bụng. Không bị người nhà bán đi làm nô bộc cho người ta, có thể được không?"

Nói xong, hắn giống như nghĩ tới điều gì, trên mặt mang theo kỳ vọng: "Không phải còn có biện pháp nuôi cá trong ruộng lúa sao? Cái này chắc là có thể truyền dạy đi. Thôn các người không phải đang sửa sang lại ruộng lúa, chuẩn bị nuôi cá hay sao?"

La Tổ gật đầu: "Chuyện này là thật, người thôn ta cũng có thể loại. Người còn nhớ điều thứ hai ta đã nói chứ, người La gia thôn ta, có đất đai thuộc quyền sở hữu của mình sao?"

"Có vài nhà có, có vài nhà không."

La Lão Căn này giờ một mực giữ im lặng mở miệng nói: "Nhà ta cũng không có, ngày hôm nay đến tìm lão ca, chính là muốn thương lượng chuyện mua đất đai."

La Đại Sơn nói: "Chuyện đó có liên quan tới việc nuôi cá trong ruộng lúa sao?"

"Tất nhiên là có. Ta nghe cha ta nói, nuôi được cá thì phải giao bốn thành cá cùng thóc cho nhà địa chủ. Như vậy đến trong tay dân chúng cũng không được bao nhiêu. Nay cũng không là gì, cứ coi như năm nay nhà mình thu hoạch được ít. Ta chỉ lo lắng một chuyện. Nếu địa chủ thấy điền lý thu hoạch được nhiều, lòng tham không đáy, tăng thêm địa tô thì khổ?"

"Chuyện này, chuyện này chắc là sẽ không xảy ra đâu." La Đại Sơn ngập ngừng nói. Những địa chủ kia chính là nhờ vào việc bóc lột tá điền mà sống qua ngày, không chừng sẽ thật sự làm ra loại chuyện như thế.

Hắn ôm mặt: "Chẳng lẽ là đúng không có cách nào sao, ta thật sự không biết nên làm cái gì mới tốt. Chẳng lẽ bởi vì lo sợ những chuyện kia liền không thêm quần thôn nhân làm chuyện khi gió gì sao?" Dù sao hắn là làm không được. Nhưng thân là lý chính, hắn sao có thể trơ mắt nhìn La gia thôn nghèo mãi, cứ bán nhi bán nữ như vậy, về sau trong thôn làm sao còn có hi vọng a.

La Tổ bóp ngón tay ngầm nghĩ, qua một lúc lâu, đôi mắt đột nhiên híp lại, ngẩng đầu lên nói: "Đại sơn thúc, ngài có quen biết người nào trong nha môn không, có thể cầu kiến Huyện lệnh đại nhân gặp mặt nói chuyện không?"

"Ừm, người đã nghĩ ra hảo biện pháp?" La Đại Sơn mang theo hy vọng cùng khó xử nói: "Ta cùng lão cha một vị bộ đầu trong nha môn có chút giao tình, này Huyện lệnh ngược lại thì không gặp được, nghe nói hắn vừa mới tới, không biết là người thế nào đâu."

Ở trong mắt bọn họ, Huyện lệnh đại nhân chính là vua một vùng. Hoàng đế nào có dễ dàng gặp mặt như vậy được.

La Tổ nói: "Nếu có thể gặp được Huyện lệnh đại nhân, ngài hãy hỏi hắn một chuyện, có thể cho người dân La gia thôn thuê những quan điền kia loại đồ hay không, một năm chúng ta giao nộp ba thành địa tô, so với để bọn họ tự loại, hoặc là bỏ hoang thì tốt hơn nhiều đi. Đến lúc đó những tên địa chủ kia thấy quan phủ cấp đất đai cho tá điền, sẽ không thể đi tìm quan phủ làm chủ, tự nhiên chỉ có thể giữ nguyên địa tô. Không chừng sẽ còn giảm xuống một chút."

La Lão Căn kinh ngạc nhìn khuê nữ nhà mình, ánh mắt tỏa sáng, ai nha, khuê nữ của mình sao lại thông minh thế cơ chứ. Hắn vừa mới suy nghĩ cả buổi, cũng không nghĩ ra hảo biện pháp nào.

Này khuê nữ đúng là thông minh, nhiệt tình.

La Lão Căn bên này vui rạo rức nghĩ ngợi, La Đại Sơn bên kia vỗ tay một cái, vui vẻ nói: "Hay, biện pháp này rất tốt."

La Tổ nói: "Quan trọng là phải gặp được Huyện lệnh đại nhân, bất quá Đại Sơn thúc ngài nếu đã có người quen trong nha môn, chuyện này cũng dễ xử lý hơn. Trên phương diện này ta có muốn cũng không giúp được gì. Dù sao ngài cứ cần chặt một chút, chúng ta thuê những quan điền kia, có thể giúp số thuế của Bi Lăng huyện tăng cao, chính là một thành tích to lớn. Ngài nhớ hứa là, lúc nào quan phủ muốn thu hồi, chúng ta đều đồng ý, chỉ cần cho chúng ta thu hoa mầu còn ở trong ruộng là được."

"Đúng đúng, nên nói như vậy." La Đại Sơn đáp nhanh. Hắn coi như có vài phần thông minh, nghĩ một chút đã biết chỗ tốt trong chuyện này. Chuyện này đối với hai bên xem như đều có lợi. Nếu thật sự đàm thành, vậy thì tốt quá rồi.

Chuyện này vừa nói xong, La Đại Sơn liền chuẩn bị đi tìm người thương lượng ngày mai đi huyện thành. La Tổ vội vàng kéo ông lại nói chuyện muốn mua đất.

"Chuyện này dễ xử lý." La Đại Sơn vung tay lên, lại nói: "Không phải chúng ta đều muốn thuê quan điền sao, còn mua đất làm gì?"

La Lão Căn cũng gật đầu.

La Tổ cười nói: "Còn không phải là vì tiểu Hổ sao, về sau hắn cưới tức phụ cũng có thể có chút đất mà làm lụng. Cha mẹ ta đều đã lớn tuổi, có ruộng có đất, trong lòng cũng yên tâm hơn."

La Đại Sơn tấm tắc khen ngợi: "Quả là một khuê nữ hiếu thuận, Lão Căn huynh đệ đây đúng là có phúc khí."

La Lão Căn nghe vậy cười ngây ngô, trên mặt nở ra nhiều đóa hoa cúc.

Trên đường trở về, La Lão Căn vẫn còn cười hi hi, lúc về tới cổng, mới nhớ tới nói lời ban nãy của La Đại Sơn. "Ta thấy Đại Sơn thúc người nói đúng, hiện tại có quan điền, nhà ta còn mua đất làm gì?"

"Cha, chuyện này còn chưa biết được sẽ thành hay không đâu, ngài đã tin tưởng như vậy? Đến lúc đó chúng ta vừa thuê quan điền vừa dùng đất đai nhà mình loại đồ không phải tốt hơn sao. Cha, bắt kè là ai đi nữa, cứ phải nắm chắc mọi chuyện trong lòng bàn tay mới đáng tin. Mua cho mình vài mẫu đất đai, lúc nào cũng không bị thua thiệt."

Lúc này La Lão Căn đã thấy được khuê nữ mình thông tuệ như thế nào, đến La Đại Sơn một lão lý chính đều bị khuê nữ mình nói đến sững người, lại nghĩ đến lời nói vừa rồi của nàng. Cảm thấy cũng có đạo lý, tự nhiên gật liên tục đầu: "Đúng, ta vẫn cần phải mua đất đai."

Mùa hè ngày dài, nói chuyện lâu như vậy, mặt trời đã ở trên cao.

Lúc hai người La Tổ trở lại, trong nhà đã không còn ai. Ngay cả xe bò cùng thùng cá bột bên trong cũng không trông thấy. La Tổ biết Triệu Từ sẽ không ném nàng lại đây, lại thấy La mẫu cũng không ở nhà, liền đoán bọn họ đã đi ra ruộng.

La Lão Căn vừa tìm nông cụ vừa nói: "Nương người đúng là phụ nữ có chồng ngu xuẩn, sao lại có thể để cho tú tài đi ra ruộng làm việc. Người ta mà thấy sẽ trạc cột sống chúng ta."

La Tổ bịt hai lỗ tai, không muốn nghe lão cha chửi lão nương. "Tốt lắm cha, ngài mau đi điền lý làm việc đi. Ta xem hấn là không phải nương bắt hấn đi. Nhị đệ ta người này coi trọng trách nhiệm, thấy nữ nhân làm sống đều muốn giúp một tay. Hấn cũng biết làm ruộng, ngài không cần lo lắng, cứ đi ra xem một chút thì thấy ngay."

Trong lúc hai người vội vàng đi ra ruộng, vài mẫu ruộng lúa kia nhà bọn họ đang bị một đám người vây quanh xem náo nhiệt.

Điền lý, Triệu Từ đang buộc hai vạt áo ngoài vòng tại bên hông, xắn ống quần lên trên đầu gối, vô cùng cao hứng cùng Triệu Lâm bọn họ thả cá xuống ruộng lúa.

La mẫu cẩn thận đứng bên cạnh hấn, chỉ lo hấn bị té ngã.

La Lão Căn thấy vậy, cực kỳ tức giận. La Tổ lại hé miệng cười: "Cha ngài xem tiểu thúc ta rất cao hứng a. Ngài chớ nghĩ nhiều. Ở nhà hấn bị bà và ta quản nghiêm, chắc là kim nén đã lâu. Đến nhà ta xông xáo như vậy, quan hệ này mới thân."

La Lão Căn thấy tiểu thúc của khuê nữ mình thật sự đang cao hứng, ngượng ngùng xoa xoa mũi: "Này còn là lần đầu tiên thấy tú tài thích hưởng điền lý chui."

Cá bột rất nhanh đã phóng xong.

La Tổ không dám nán lại đây lâu, giục Triệu Lâm và Triệu Từ đi rửa sạch thùng xe rồi trở về.

La Lão Căn và La mẫu bị người trong thôn vây quanh hỏi han chuyện nuôi cá trong ruộng lúa, không thể phân thân đi tiễn bọn họ.

La Tổ ngồi trên xe bò cười hướng bọn họ mạnh mẽ vẫy vẫy tay.

"Đại tẩu, tiểu Hồ nói, đợi cá nhà hấn trưởng thành, sẽ mời đệ ăn cá."

Triệu Lâm ngồi trên xe bò, gối đầu lên một chiếc gối bằng cỏ La Tổ mang theo mơ mơ màng màng nói.

La Tổ thấy thế, có ý hỏi: "Vậy đệ nói thế nào?"

"Đệ nói, đệ nói nhà ta cũng có cá, cũng mời hấn ăn. Đại tẩu làm món cá chiên là ngon nhất, đệ sẽ cho hấn ăn thật nhiều." Hùng hải tử này đã quên mất một điều, đại tẩu hấn nhưng là tỷ tỷ ruột thịt của người ta.

Thấy Triệu Lâm ngủ thiếp đi, La Tổ cầm khăn ướt lau đi vết bùn dính trên mặt hấn. Thấy chân áo Triệu Từ cũng dính bùn, vội vàng cấp hấn xoa xoa. Này trở về bà mà nhìn thấy, tránh không được sẽ nghĩ lung tung.

Lão nhân gia mà, có một số việc nên gạt thì phải gạt.

Triệu Từ đang không tập trung đánh xe, thỉnh linh cảm giác có người túm góc áo của mình, khóe mắt đảo qua, lập tức cả người trở nên cứng ngắt.

Hấn lại len lén liếc nhìn người đang tác quái một cái, chỉ thấy đầu nàng hơi cúi, lông mày chau lại, vẻ mặt nghiêm túc, phảng phất như đang làm một chuyện rất quan trọng.

Đương nhiên, hấn không biết trong lòng La Tổ lúc này có ý muốn phát điên.

Nàng không nghĩ tới vết bùn bám trên ngoại bào lại khó lau như vậy, chỉ sợ phải ngâm ở trong nước một hồi mới có thể tẩy sạch. Bây giờ nàng chỉ mong sao lúc trở về, bà bà không có ở nhà mới tốt. Hoặc là Triệu Từ trực tiếp chui về phòng hấn cũng được.

Bất quá hiển nhiên, vận khí La Tổ không được tốt. Triệu mẫu nhớ thương nhi tử cùng đại tức phụ, cho nên cả ngày không ra khỏi cửa, chỉ ở trong nhà coi sóc nắm mèo. Thấy nhi tử và đại tức phụ trở lại, liền chạy ra đón.

Cũng may Triệu Từ là người cơ trí, nói phải đi thu xếp đồ đạc, nhanh chân chạy về phòng.

La Tổ thở phào nhẹ nhõm, thầm nói tiểu thúc này đúng là tri kỷ. Đợi ngày mai hẳn thay y phục ra, nàng sẽ len lén cầm đi giặt cho hắn.

Bất quá ngày hôm sau sau khi Triệu Từ cồng bịch hành lý ra cửa, La Tổ ở trong phòng của hắn tìm không thấy bộ y phục kia.

Nàng đối với Triệu Từ tri kỷ nhiệt tình này càng thêm cảm kích. Không nghĩ rằng hắn lại mang theo cả quần áo bẩn để tự giặt.

Ruộng lúa cùng ruộng cạn đều đã loại hoa màu.

Người trong thôn vẫn đang bận rộn như cũ. Trời nắng mọi người ra ruộng lúa tát nước, trời mưa thì lại ra xem xét. Định kỳ còn phải học La Tổ điều chế phân bón, tưới cho hoa màu.

Triệu Thành tức phụ nói, phân bón này có thể giúp cho hoa màu phát triển lớn nhanh. Nhưng không thể phóng nhiều, phải bón một lượng vừa đủ.

Đối với chuyện chăm sóc hoa màu này, mọi người đều vô cùng kiên nhẫn, còn chăm sóc cẩn thận hơn con cái nhà mình. Hận không thể cả ngày nhìn chăm chăm, nhìn tận mắt bọn nó một ngày lại lớn hơn một ngày.

La Tổ ngoại trừ đi dạy mọi người điều chế phân bón ra, bình thường đều là không ra khỏi cửa.

Trong mùa hè này, nàng đã rám đen. Chân chính đen.

Lúc ban đầu tiếp nhận thân thể này, mặt mũi La Đại Nha so với các cô nương trong thôn đều trắng hơn một chút. Hiện tại bị nàng lăn qua lăn lại như vậy, đã bị đen đi. Bản thân La Tổ cũng yêu thích cái đẹp, chỉ là trước vì âm no, không có thời gian nghĩ tới mỹ thuật này. Hiện tại đã thu xếp xong, cúi đầu xuống mặt nước vừa nhìn, thiếu chút nữa là gào khóc.

Mặc dù Triệu mẫu nói nàng có lông mi cong mắt to, đáng vẻ ưa nhìn, nhưng quan niệm của nàng là một trắng che trăm xấu, cho nên chuẩn bị làm cho mình trắng trở lại.

Dù sao hiện tại mùa hè ban ngày dài, mỗi ngày nàng đều loanh quanh trong nhà đợi đến khi mặt trời xuống núi, mới đi ra cửa thăm ruộng một lát. Còn chuyện làm cỏ ư, lại càng không cần lo lắng, ba mẫu ruộng cạn kia nhà nàng, mỗi ngày cắt một chút là được.

Nửa tháng sau, La Lão Căn lại tới Triệu gia.

Bất quá không phải là đến thăm khuê nữ, mà là tới đón khuê nữ về nhà cùng bàn đại sự.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Hèn Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chương 27

La Lão Căn đã mua được đất, chuyện quan điền bên kia cũng có tin tức.

Mới rồi trình lên Tạ huyện lệnh một cuốn sổ con, bây giờ còn đang chờ đợi tin tức, chậm nhất là trước vụ gieo giống tiếp theo sẽ nhận được đáp án.

Lần này tới đón La Tổ về La gia thôn, chính là chủ ý của La Đại Sơn.

Quan điền mặc dù còn chưa thuê được, nhưng là ngày còn phải qua. Cho nên La Đại Sơn muốn nhờ nàng dạy cho bọn họ phương pháp nuôi cá trong ruộng lúa trước, để mọi người làm thử.

“Lần này mặc dù người cản không nổi, dầu gì cũng phải qua mấy tháng mới có thể gieo giống, cũng nên cho bọn họ chuẩn bị trước, đến lúc đó cũng có kinh nghiệm.”

Độc theo đường đi La Lão Căn hết sức cao hứng, đánh xe bò cũng đặc biệt có tình tình.

La Tổ đội mũ rom ngồi trên xe bò, vừa phe phẩy chiếc quạt lá cọ, vừa nói với cha mình: "Ta thấy không sao cả, dù sao ai loại ta đều không có ý kiến. Chỉ cần về sau người ta xảy ra chuyện đừng có oán ta là được."

"Sao có thể oán người, khuê nữ ta đây không phải là người tốt, thì đã không nói cho bọn họ biết phương pháp này rồi?"

"Cha, một mình ngài nói không tính, lần này người trong thôn ta nếu là muốn loại, thì phải để cho lý chính gọi tất cả bọn họ đến, nói rõ một lần. Ta làm chuyện tốt, cũng không muốn kiếm phiền toái cho mình, ngài nói đúng không? Ta là sợ phiền toái, thà rằng người khác không cảm kích ta, cũng không muốn về sau bị người ta vấy nước bẩn."

La Lão Căn không cho là đúng khoát khoát tay: "Được rồi được rồi, đợi lát nữa hãy nói với lý chính nói."

Người La gia thôn đã sớm nghe tin, khuê nữ nhà La Lão Căn muốn trở về dạy bọn họ làm ruộng lúa nuôi cá. Cá trong ruộng lúa nhà La Lão Căn đang nuôi chính là do khuê nữ hẩn mang tới. Hiện tại Triệu gia thôn nhân đều đã thả xong cá bột. Nghe nói qua trận có thể thu được mấy ngàn cân cá đấy.

Không tin? Biểu thức nhà nhị cô ta đi chợ huyện đã thấy mấy phụ nhân của Triệu gia thôn đi bán cá, cá đó chính là do nhà chồng La Đại Nha nuôi ra đấy.

Người trong thôn đối với chuyện này hết sức mong đợi.

Bất quá cũng có chút oán hận. Đại nha dù gì cũng lớn lên ở La gia thôn, có chuyện tốt lại không nói ra sớm một chút. Mạ đều đã cấy xong. Không đầu bỏ lỡ mất một vụ mùa.

Những người này không chịu nghĩ lại xem, La Tổ mà sớm nói ra chuyện này, chắc chắn lúc ấy sẽ bị bọn họ cười cợt coi là kẻ lỗ mãng.

Thời điểm La Tổ và La Lão Căn tiến vào La gia thôn, liền nhìn thấy đủ loại vẻ mặt.

Không cần biết sắc mặt bọn họ tốt hay xấu, nàng đều coi như không nhìn thấy.

Dù sao dạy người cổ đại làm ruộng theo phương pháp mới, nàng cũng không trông mong được nhiều người thích. Chỉ cần không thẹn với lương tâm mà thôi.

La Đại Sơn làm lý chính, thường hay tỏ vẻ uy nghiêm, vậy mà lúc này đối xử với La Tổ lại vô cùng hòa nhã, tự mình đến La gia đón La Tổ qua nhà thương lượng chuyện tình.

Vài người có tiếng nói trong thôn cũng đi theo.

La Tổ trực tiếp tỏ rõ thái độ: "Chuyện này không khó, chỉ cần các ngài cảm thấy không thành vấn đề, ta sẽ nói cận kề phương pháp cho các ngài biết. Hiện tại cha ta cũng đã biết loại, các ngài có vấn đề gì thì cứ đi hỏi ông. Cách làm thì chỉ có một, bất kể kết quả thế nào, ta cũng không chịu trách nhiệm. Phương pháp đều đã nói cho rồi, chính các ngài tự lần qua lần lại, các ngài có thể đồng ý không?"

"Người khách khí quá." La Đại Sơn cười nói. Hắn có chút không thích cách La Đại Nha thuyết pháp, này cũng quá thẳng thừng, quá thương tình cảm. Còn tưởng nàng ta là người thông minh, vậy mà một chút đạo lý đối nhân xử thế cũng không hiểu.

La Tổ cười nói: "Ta ở Triệu gia thôn bên kia cũng là làm như vậy. Đất đai mỗi nhà phì gầy không giống nhau, đương nhiên đồ mọc ra cũng sẽ khác. Hơn nữa, vạn nhất có người không thích phiền toái, trộm lười, khiến điền lý xảy ra vấn đề, vậy phải đi tìm ai?"

"Này đương nhiên là tìm nhà bọn họ." La Đại Sơn nhanh chóng đáp.

"Sự phụ dẫn vào cửa tu hành là tại thân."

La Tổ nói: "Đúng vậy, so với việc về sau tìm người chịu trách nhiệm, ta cứ nói ra trước. Ta là một cô nương đã gả ra ngoài, nhưng cha mẹ ta còn sinh hoạt ở chỗ này, ta cũng không thể để chuyện của ta ảnh hưởng tới cuộc sống của bọn họ, ngài nói có phải hay không?"

Thật ra, nàng rất không tin tưởng La gia thôn nhân. Trong trí nhớ của nàng La gia thôn cùng Triệu gia thôn xác thực khác biệt rất lớn.

La gia thôn rất hay xảy ra mấy vụ đánh lộn, còn có kẻ cắp kẻ trộm. Đây cũng là bởi vì La gia thôn nhân không phải chung một tổ tông, đều do trước kia chạy nạn mà đến. Để dễ quản lý, quan phủ đem mấy chục hộ cùng họ phân vào một thôn, cùng nhau sống qua ngày.

Đây cũng là lý do vì sao người La gia không thể đồng lòng như người Triệu gia.

Nếu quả thật xảy ra chuyện đó, lý chính La Đại Sơn này nhất định không thể áp chế được bọn họ. Nàng cũng không muốn gây phiền toái cho cha

nuong mình. Nàng ở Triệu gia thôn, cách xa đây, không cần phải để ý người ta có đang oán nàng hay không.

Thấy La Tổ nói chuyện kiên quyết như vậy, La Đại Sơn cảm thấy hơi quá, lại không tiện bày sắc mặt, đành phải gọi đương gia của từng hộ đến thương lượng.

La Tổ bảo La Tiểu Hồ viết giúp khế ước.

"Thật sự là phiền toái, còn phải ấn dấu tay, đây cũng không phải là buôn bán."

Có vài người oán trách.

La Tổ không để ý. Dù sao đây là chuyện tự nguyện. Nàng cũng chỉ là tỏ thái độ trước mà thôi.

Bất quá vẫn là có rất nhiều người cao hứng đến ấn dấu tay, sau khi ấn dấu tay liền kéo La Lão Căn đến nhà mình hàn huyên một hồi. Bọn họ cả đời làm ruộng, thấy người biết loại hoa màu rất là xem trọng. Đó chính là đại sự phụ, cần phải bộ đỡ.

La Đại Nha dù sao cũng là một văn bối, còn là quả phụ, cho nên vẫn là nên đi bộ đỡ La Lão Căn.

Sau khi cảm chắc khế ước, La Tổ liền đem phương pháp nuôi cá trong ruộng lúa nói cho những người ở đây một lần, lại tìm một khối ruộng nhỏ, vạch xuống cách làm, để bọn họ nhìn thật kỹ.

"Nếu không hiểu chỗ nào, cứ đến hỏi cha ta, ông đã làm qua."

Sau khi nói xong La Tổ lại nhân cơ hội quảng cáo giúp Triệu Đại Mộc. Nếu muốn mua cá bột, thì đến Triệu gia thôn tìm Triệu Đại Mộc, cá tươi giá thấp còn giao hàng tận nơi.

Người dân La gia thôn xem hiểu, lập tức trở về tìm nông cụ, chuẩn bị đem đồng ruộng nhà mình hảo hảo cải tạo một phen.

Xa xa có một trung niên nam nhân mập mạp mặc áo choàng tơ lụa chấp tay sau lưng đang nhìn bọn họ. Gã sai vật lưng gù đứng sau lưng hần nói: "Đại quán gia, ta thấy đám tá điền kia có động tĩnh rất lớn, ngài nói có nên quản hay không. Nhờ đâu bọn chúng đem đất đai nhà ta phế đi thì sao."

Lâm Lai Phúc nói: "Quản cái gì, không phải bọn chúng nói là học Triệu gia thôn kia vừa nuôi cá vừa loại lúa sao, dù sao đến lúc đó cũng là giúp nhà ta thêm thu hoạch, lão gia biết cũng cao hứng."

"Là, ngài là là, ta đây cũng chỉ là lo lắng bọn họ mù quáng lẫn qua lẫn lại. Nay trong ruộng lúa có thể nuôi cá?"

Về mặt gã sai vật đôi đôi. Một đám tá điền, thật đúng là lớn mật.

Lâm Lai Phúc đưa một lọ thuốc lên mũi hít một hơi, đôi đồng tử khôn khéo xoay tròn, cười nói: "Ta sớm đã điều tra, Triệu gia thôn kia đúng là nuôi cá trong ruộng lúa. Hơn nữa ta còn biết, Triệu gia thôn kia có người chum nắm mèo."

"Loại nắm mèo?" Gã sai vật giật mình nhìn Lâm Lai Phúc.

Lâm Lai Phúc nói: "Tin này chắc chắn đáng tin, này nắm mèo giá bán cao hơn lương thực, nếu nhà ta dùng toàn bộ đất đai để loại, người nói xem sẽ như thế nào?"

"Tự nhiên, tự nhiên là tiền chất đầy một thùng."

"Đến lúc đó không cần đám tá điền kia nữa, mà mua vài gia nô trở về cẩn thận chăm sóc nắm mèo, đỡ phải chia cho đám tá điền thấp hèn kia mấy thành lương thực."

Lâm Lai Phúc hưng hăng hít vài hơi thuốc, nhếch miệng cười gian xảo.

Bên trong nha môn Bì Lăng huyện.

Tạ Thành Nam mặc quan phục màu xanh nhạt, mặt mũi tràn đầy ưu sầu ngồi xem sổ báo cáo thu thuế hai năm trước.

Từ khi đại triều thành lập tới nay, việc thu thuế luôn khiến quan huyện đau đầu. Hàng năm đi thu tô thuế, chỉ thu về được nửa kho lúa.

Trước kia còn xuất hiện một cuộc tiểu nạn hạn hán, dân chúng không có lương thực, quan phủ không thể không mở kho phát lương thực. Cái này khiến toàn bộ Bì Lăng huyện càng thêm kiệt quệ.

Những huyện khác ngược lại không lo lắng, dù sao cũng từng chịu qua chiến loạn, không mất vài năm thì không khôi phục được.

Nhưng Bì Lãng huyện lại khác. Lúc trước nhưng là thuộc về hậu phương lớn, chưa lần nào chịu qua chiến loạn.

Trình lên bảng thành tích này, Hoàng thượng khẳng định không hài lòng.

Một Huyện lệnh nhỏ nhỏ cũng làm không được, sau này làm thế nào để đặt chân trong triều?

Tạ Thành Nam chìm vào trong vực sâu ưu sầu.

Chu huyện thừa đứng cạnh thấy thần sắc này của hắn, mặt mũi tràn đầy tươi cười nói: "Đại nhân cần gì rầu rĩ, nếu lần này có thể cho dân chúng thuê quan điền trồng trọt, thu nhập từ thuế tự nhiên nhiều hơn trước."

"Cũng không thể chỉ trông cậy vào một cái biện pháp này. Bồn quan cũng đã suy nghĩ qua, nếu những tá điền kia thuê quan điền, mà bỏ mặc đất đai nhà địa chủ không trồng trọt, cuối cùng tính xuống, cũng không thấy tốt hơn được bao nhiêu."

"Vậy ý đại nhân là?"

"Khuyến khích dân chúng khai hoang, nhường đất địa chủ kia giảm bớt một thành địa tô, khích lệ tá điền thuê loại."

"Dân chúng nơi này chỉ sợ không có đủ sức để đi khai hoang đất đai."

Dù sao toàn bộ Bì Lãng huyện chỉ có từng này người, lúc trước mỗi nhà lại bị trưng dụng vài nam nhân đi chiến trường, số tráng đinh lưu lại cũng không nhiều.

Tạ Thành Nam khoát tay cười: "Chu huyện thừa, người còn không hiểu những dân chúng này bằng Bồn quan. Trước đó vài ngày bồn quan đã đi ra ngoài khảo sát một vòng, cũng hỏi qua vài người nông nhân. Bọn họ đều là dân chúng cần cù chất phác. Hiện tại bọn họ thiếu nhất chính là đất đai. Nếu cho bọn họ đất đai, mặc kệ bao nhiêu, bọn họ cũng có thể tìm cách gieo trồng. Lương thực là căn nguyên sinh tồn của dân chúng, vì loại nhiều lương thực, bao nhiêu đau khổ bọn họ đều có thể chịu được."

Chu huyện thừa không cho là đúng, nhưng thấy hắn hào hứng như vậy, vẫn cười nói: "Đại nhân nói rất đúng, chỉ là..." Sắc mặt hắn có chút nan kham: "Chỉ là hạ quan lo lắng, đất địa chủ kia, không chịu đồng ý giảm bớt địa tô. Quan phủ chúng ta cũng không thể cưỡng bách bọn họ."

"Ừm - -" Tạ Thành Nam khẽ gật đầu, sờ sờ bộ râu của mình, một lát mới cười nói: "Vậy trước tiên không tìm bọn họ, khai hoang trồng trọt trước, những mẫu đất hoang kia, lấy một nửa giá bán cho mọi người nông dân. Đến lúc đó cũng giúp huyện ta có thêm một phần thu nhập."

"Còn người khai hoang?"

"Đương nhiên là ai muốn mua thì tự đi khai, chúng ta chỉ chỉ điểm địa phương, còn cuối cùng là làm ruộng lúa hay là ruộng cạn, thì để bọn họ tự quyết định."

Chu huyện thừa nghe vậy, lúc này lộ ra vẻ mặt vui vẻ, trong mắt mang theo vài phần kính nể: "Chiêu này của đại nhân thật đúng là cực kỳ tuyệt vời."

Cầm đất hoang vô ích đi đổi bạc, thật sự là một phản khí lực đều không cần ra.

Kể từ sau khi từ La gia thôn trở về, La Tổ lại bắt đầu sự nghiệp dưỡng trắng da. Công việc trong ruộng đều đã làm xong, chỉ còn có một việc là đến từng nhà trong thôn tưới nước thuốc cho năm mèo.

Lúc trước vì nghiêm khắc không chế diện tích trồng trọt năm mèo, nên nàng chỉ nói cho bọn họ biết cách nuôi dưỡng năm mèo, còn nước thuốc giúp năm mèo sinh trưởng bình thường thì không nói ra.

Đương nhiên, người trong thôn không biết chuyện này. Chỉ nghĩ nàng là đến hỗ trợ chiếu khán năm mèo, còn thuận tiện giúp bọn họ bón phân.

Bận rộn vài ngày, La Tổ lại bắt đầu đốc thúc Triệu Lâm học hành.

Trên phương diện văn học nàng không còn gì để dạy, nhưng vẫn có thể chiếu khán hắn đọc sách luyện chữ.

"Sau này không chừng Tiểu Lâm cũng sẽ đỗ tú tài thôi."

Dưới bóng cây trong viện La gia, Triệu Nhị Nương vừa ngồi khâu vá, vừa vui vẻ nói.

Triệu Lâm đang luyện chữ bên cạnh cũng không ngẩng đầu lên, thập phần chuyên chú nhập tâm.

La Tổ cười nói: "Nếu thật có ngày đó thì không còn gì tốt hơn." Lại nói: "Sao gần đây không nhìn thấy Đại Mộc thúc, thúc ấy đang bận chuyện gì vậy?"

Từ sau khi kết thúc vụ bán cá lần trước, thì thường xuyên không thấy bóng dáng Triệu Đại Mộc.

Triệu Nhị Nương cười quan sát xung quanh, thấy không có ngoại nhân, mới thấp giọng nói: "Hắn không phải là cùng những người đánh cá kia quen thuộc sao, lúc trước bán cá mầm kiếm được chút tiền vốn, hiện giờ liền mang theo Đại Hải và tiểu Hải đi hồ chim én thu cá, mang vào trong huyện bán."

"Đại Mộc thúc đây là làm nên nghề nghiệp?" La Tổ hơi kinh ngạc nói.

Nàng còn tưởng rằng người ở đây không thích làm thương nhân.

Triệu Nhị Nương nói: "Cũng không tính là nghề nghiệp đứng đắn, dù sao có thể kiếm bạc là được. Ta đã khuyên hắn ở nhà đảng hoàng làm ruộng, hiện giờ ngày qua tốt lắm, cũng không còn khó khăn như trước, không cần thiết lăn qua lăn lại như vậy. Hắn hết lần này tới lần khác không nghe, hắn nói tức phụ Đại Hải cùng tiểu Hải chưa vào cửa, nên không an lòng, phải đi kiếm nhiều bạc, mua thêm vài mẫu đất đai."

La Tổ nghe xong cười trộm. Xem ra không quan tâm là thời đại nào, sinh bé trai đều là tốn tiền nhất. Hiện đại là mua xe mua nhà. Cổ đại là mua ruộng mua đất. Thật sự là cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu a.

Hai người đang nói chuyện, thì nghe thấy tiếng chuông tập hợp.

"Đây là có đại sự, mau đi xem một chút đi."

Triệu Nhị Nương vội vàng bỏ xuống việc trong tay.

Triệu mẫu cũng nghe động tĩnh từ trong nhà đi ra, theo sau còn có Triệu Mộc Miên đang xách theo băng ghế.

Lúc mấy người tới sân phơi lúa bên ngoài từ đường, thì đã thấy rất nhiều người. Trên người bọn họ còn mang theo bùn, bụi đất, trên mặt đầy mồ hôi, hiển nhiên là từ bên trong đất đai một đường chạy như bay đến đây.

Lão tộc trưởng đứng ở phía trước đầy mặt hồng quang.

"Ngày hôm nay nói cho mọi người một tin tức tốt." Thanh âm lão tộc trưởng dị thường vang dội.

Nói xong lời này, liền đưa mắt nhìn xuống một rừng đầu tóc đen nhánh.

Quả nhiên, mọi người đều đang duỗi dài cổ nhìn ông.

Thỏa mãn lòng hư vinh nho nhỏ xong, lão tộc trưởng ho nhẹ hai tiếng: "Hôm nay có người trong nha môn đến thông báo cho chúng ta, cho phép chúng ta khai khẩn đất hoang trong thôn. Mọi người nếu muốn mua đất đai, thì đến chỗ ta đăng ký. Mỗi mẫu đất chỉ có giá là một lượng tám trăm văn."

Nghe lời này, phía dưới lập tức là một mảnh ồn ào.

Đất đai thông thường, đều là tứ lượng bạc một mẫu, ngày hôm nay sao lại có chuyện tốt như vậy?

Nếu là lúc trước, mọi người sẽ không nghĩ đến chuyện mua ruộng mua đất, vì mọi nhà đều có đất, không có khát vọng mãnh liệt như thôn bên cạnh. Nhưng hiện tại thì khác trong tay bọn họ đều có bạc, có cơ hội tốt như vậy, tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Lý chính mới đem tin tức nói xong, mọi người đã ồa lên đăng ký mua vài mẫu.

Thần sắc Triệu Nhị Nương kích động: "Này thật sự là quá tốt, ta có thể mua thêm vài mẫu. Mặc dù đầu vài năm đất hoang chưa thể loại ra đồ, nhưng vài năm sau không phải sẽ giống đất đai bình thường sao?"

La Tổ đang âm thầm trầm tư. Nàng cũng rất muốn đất.

Nhưng hết sức hiển nhiên, chút tiện nghi này cũng không nên chiếm. Trong nhà có trướng đình thì hoàn hảo, có thể giúp khai khẩn đất hoang. Nhưng nhà nàng không giống vậy. Nếu mua đất đai này về, thì tiền công khai hoang đã chiếm một khoản không nhỏ.

Dạng này tính xuống, cũng không chiếm được bao nhiêu tiện nghi.

Đất hoang trong thôn đều tập trung ở dưới chân núi. Cách xa nguồn nước và thôn làng, nếu mua lại, cũng phải tốn không ít tinh lực quản lý.

La Tổ bên này còn đang do dự, người bên kia đã vô cùng náo nhiệt tranh nhau đăng ký.

Triệu Nhị Nương cũng vội vàng đi lên đăng ký cho nhà mình.

Triệu mẫu nói: "Đại nha, nhà ta coi như quên đi, có những ruộng lúa mới mua cũng đủ rồi."

Mẫu chốt là bạc trong nhà không đủ.

Kinh phí cho nhi tử đi thi bà không thể động, lúc trước đại tức phụ vừa mua đất đai, chắc là cũng không còn nhiều.

La Tổ suy nghĩ một chút, nói: "Nương, vẫn nên mua đi." Đất đai a, ai cũng không chê ít.

"Nhưng..."

Triệu mẫu còn muốn khuyên nữa, La Tổ lại cười nói: "Không có việc gì, nhà ta không có bạc, nhưng quan phủ có. Đợi lát nữa ta đi hỏi hỏi tộc trưởng, có thể cho chúng ta ký sổ trước hay không, chờ loại ra đồ đến, sẽ trả lại bạc."

"Liệu hấn có đồng ý không?" Triệu mẫu có chút không muốn, còn chưa từng thấy ai vay nợ quan phủ a.

"Thử một chút xem sao." La Tổ cảm thấy biện pháp này rất có thể thực thi. Quan phủ nhiều năm như vậy không có động tĩnh, lại ở lúc tân Huyện lệnh đến liền có động tĩnh, có thể thấy được cũng là muốn tăng cao thuế thu nhập của Bi Lăng huyện. Nếu như đằng sau vẫn còn đất hoang không bán được, nằng lại đi nói càng thêm dễ dàng. Nàng biết, ở thế giới trước kia kia, chỉ có dựa vào việc vay vốn kinh doanh, mới dễ phát tài. Dựa vào tiền vốn của mình, kia phải tồn bao nhiêu năm a.

Đợi sau khi người trong thôn đều bận việc xong, từng người rời rít trở về nhà mình, La Tổ mới cùng Triệu mẫu đi tìm lão tộc trưởng.

Lão tộc trưởng bận rộn sắc mặt đỏ rực, đầu đầy mồ hôi, lại dị thường cao hứng.

Lần này mua bán đất đai, chính là nhiệm vụ quan phủ giao cho mỗi thôn mỗi xóm. Không nghĩ tới trong thôn mình lại tích cực như vậy, mới nói một lần, mọi người đã đặt mua nhiều như vậy, chỉ đợi ngày mai bắt đầu đo đạc đất đai.

Thời điểm La Tổ cùng Triệu mẫu đến gặp ông, ông đang vui vẻ cười híp mắt.

Thấy bà tức hai người, ông cười nói: "Nhà các người thế nào không thấy mua? Lần này chính là một cơ hội tốt a."

Bất quá hấn biết, hiện giờ nhà Triệu Thành đã thành phú hộ của thôn. Nay bạc bán lương thực, bán cá chắc chắn có không ít.

La Tổ cười nói: "Lúc trước đã mua vài mẫu đất đai, Nhị đệ còn muốn đi thi, có nhiều chỗ cần tiêu tiền đâu. Lúc này có muốn cũng không dám tùy tiện tiêu tiền đâu."

Triệu mẫu cũng gật đầu: "Từ nhi phải đi tỉnh phủ bên cạnh kiểm tra đâu. Năm sau không chừng còn phải đến Bắc Đô bên kia."

Nhắc tới Triệu Từ, lão tộc trưởng hết sức vui mừng: "Hấn là kiều ngao của Triệu gia thôn ta a, đợi đến lúc hấn đi thi, ta sẽ mở ra từ đường bái tế tổ tông thật tốt, phù hộ con cháu Triệu gia ta thi đỗ cử nhân."

Bà tức La Tổ hai người vội nói một phen cảm tạ.

La Tổ lại cười nói: "Hiện ở trong thôn bán những đất hoang này, không biết có còn dư lại chỗ nào không ai muốn mua hay không?"

"Chỗ dưới chân núi đã bán không sai biệt lắm, chỉ có vùng giữa sườn núi kia, mọi người đều ngại quá xa, phí sức lực đâu."

La Tổ vừa nghe, khẽ cau mày, mang theo vài phần xấu hổ nói: "Tộc trưởng, nếu mọi người không muốn mua, có thể để cho chúng ta hay không. Hiện ở trong tay ta mặc dù không có nhiều tiền, nhưng là tình huống nhà ta ngại cũng biết, chờ qua nửa năm liền dư dả, đến lúc đó lập tức hoàn trả số bạc nợ này."

Tộc trưởng lấy làm kinh hãi, lại khó xử nói: "Cái này sợ khó ăn nói với người trong nhà môn a."

"Nhà môn cũng là muốn mọi người khai hoang trồng trọt nhiều hơn, cứ để mặc đất hoang, không bằng cho nhà ta loại, ngày khác còn thu được thêm chút thuế đâu. Hơn nữa, cũng không phải là quyết nợ, tộc trưởng ngại giúp ta chuyển lời cho nhà môn, chuyện vài mẫu kia, Bi Lăng huyện ta lớn như vậy, ai còn nhìn chăm chăm này vài mẫu a."

"Này..."

"Ta sẽ không kể cho những người khác biết. Chỉ có chúng ta biết." La Tổ mặt mũi tràn đầy thành khẩn nói.

Triệu mẫu đứng bên cạnh cũng gật đầu liên tục.

Tộc trưởng suy nghĩ một lát, đất trên núi vẫn luôn bỏ hoang, bình thường cũng chỉ có người đến đó nhặt chút củi, thật sự là một nơi hẻo lánh.

Dù sao trái phải cũng chỉ có chút đất đai này, Triệu Thành tức phụ lại giúp đỡ mọi người nhiều như vậy, khó lắm mới nhờ ông giúp xử lý một chuyện đâu.

Càng nghĩ, càng cảm thấy đây không phải chuyện lớn gì: "Vậy được, ngày mai ngươi viết cái phiếu nợ, ta giúp ngươi mang đến bên trong nha môn."

"Vậy đa tạ thúc trước." La Tổ vội vàng nói tạ, lại nói: "Nhưng ta muốn không ít, ba mươi mẫu sườn núi của thôn ta, ta muốn mua toàn bộ."

"Ba mươi mẫu, nhiều như vậy, ngươi loại hết được không?" Lão tộc trưởng mặt mũi tràn đầy lo lắng nói: "Ngươi đây là muốn làm địa chủ?"

"Đây cũng không dám nghĩ, chỉ là có nhiều thì không lo. Có nhiều đất về sau cũng không lo bị đói."

Lão tộc trưởng nghe vậy nhìn Triệu mẫu: "Chuyện này ngươi cũng đồng ý?"

"Đồng ý đồng ý." Triệu mẫu mặc dù kinh ngạc, nhưng cũng không phá đám chuyện của đại tức phụ.

Tức phụ này nhà bà, rất khôn ngoan, không bao giờ làm ra chuyện có hại.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hân Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Editor: Đô Đô

"Ngươi mua vùng núi kia làm gì, nhà ta lại không thể đi khai nhiều đất hoang như vậy, này phải làm sao?"

Sau khi về nhà, Triệu mẫu mặt mũi tràn đầy lo lắng nói ra băn khoăn trong lòng.

La Tổ cười nói: "Nương, núi này lại không cao, từ chân núi đến giữa sườn núi có thể khai khẩn không ít đất đai đâu. Đến lúc đó chúng ta có thể gieo trồng bao nhiêu thứ a."

"Vậy ngươi muốn loại cái gì. Muốn dọn dẹp những khối đất kia, sẽ phải phí không ít khí lực đâu."

Ba mươi mẫu đất đồi núi a, này nếu phóng ở trên đất bằng, nhà bà thật sự trở thành địa chủ.

Cũng phải nói đại tức phụ này gan lớn dám ký sổ với cả huyện lệnh.

Triệu mẫu tâm tình có chút phức tạp, một mặt hy vọng có thể thành, một mặt lại cảm thấy người ta không đồng ý mới tốt. Bất quá thấy đại tức phụ cao hứng như vậy, bà cũng không muốn nói ra lời không may.

La Tổ là người không chịu ngồi yên.

Hiện giờ nhìn lại, mặc dù còn chưa có tin tức chính xác, nhưng ba mươi mẫu đồi núi kia ắt hẳn thuộc về nhà nàng. Nàng vẫn nên đi xem một chút để sau này còn biết sử dụng chúng như thế nào.

Triệu mẫu không yên tâm để nàng ra ngoài một mình, vác theo cái cuốc đi theo nàng.

Dọc theo đường đi gặp không ít thôn dân cũng đến xem đất hoang. Mọi người hôm nay đều đã ghi danh, đợi ngày mai thì bắt đầu đo đạc, nên đến đây xem trước một buổi để còn phác thảo kế hoạch trồng trọt.

Triệu nhị nương cũng đi, Triệu Đại Mộc hôm này còn chưa trở về, chỉ có một mình bà đến xem khối đất đã mua.

Thấy La Tổ cùng Triệu mẫu cũng đến, thì cười nói: "Các ngươi cũng mua? Mua khối nào, không chừng hai nhà chúng ta ở cạnh nhau đấy."

Thôn dân xung quanh nghe thấy, cũng nhìn lại.

La Tổ chỉ trên núi: "Ba mươi mẫu trên núi, nhà ta đều mua hết."

"Sao lại mua đất trên núi a? Bình thường tưới nước hay làm gì cũng không có phương tiện."

La Tổ nói: "Địa phương lớn, cũng có thể tập trung trông rọt."

Người bên cạnh nghe nói La Tổ mua ba mươi mẫu đất trên núi, thì kinh ngạc, đồng thời lại có chút may mắn. Nay nếu Triệu Thành tức phụ mua đất bằng, bọn họ sẽ chẳng có mảnh đất đẹp nào để mà chọn rồi.

Tạm biệt thôn dân, La Tổ liền dẫn Triệu mẫu tìm đường lên đỉnh núi.

Ngon núi này gọi là Phiến Ngưu sơn bởi vì nhìn từ đằng xa trông như một đầu ngưu đang nằm ngủ, núi không cao, nhưng khá dài. La Tổ muốn, chính là một đoạn núi thuộc về Triệu gia thôn.

Trên núi không có nhiều cây, hầu hết chỉ toàn cỏ dại, bình thường mọi người hay tới nơi này chăn trâu.

"Loại cái gì mới tốt, chào ôi." Triệu mẫu mặt mũi tràn đầy lo lắng.

La Tổ không lên tiếng, miết cằm nhìn chung quanh, này trên núi mặc dù cách xa nguồn nước, nhưng có đặc điểm riêng, có nhiều chỗ trũng lõm xuống để chứa nước. Nếu như ở chỗ này đào cái ao nước không lớn không nhỏ tích trữ nước, ba mươi mẫu đất này nhà nàng không lo không có nước tưới.

Chỉ nhìn một vòng như vậy, La Tổ đã có quy hoạch sơ bộ cho ba mươi mẫu đất.

Hai kế hoạch đầu tiên, đào ao nước - - khai hoang.

Nếu làm xong, còn có thể bắt kịp vụ gieo giống mùa thu.

Còn việc loại cái gì, trong lòng La Tổ đã có chủ ý.

"Không nghĩ tới Triệu gia thôn nhân tích cực như vậy, đất hoang có thể khai khẩn đều muốn khai." Tạ Thành Nam hài lòng xem sổ sách Chu huyện thừa đưa tới.

Chu huyện thừa tươi cười nói: "Này Triệu gia thôn thời gian qua chính là thôn xóm phát triển nhất của huyện ta. Lý chính thôn bọn họ cũng chính là tộc trưởng của bọn họ, ở trong thôn thập phần có uy danh, các thôn dân đều nguyện ý nghe lời hấn."

"Uh, Triệu thị bộ tộc này rất đáng khen."

Chu huyện thừa sờ sờ tiểu ngân giác (thỏi bạc nhỏ) trong túi, lại cười nói: "Kỳ thật Triệu gia thôn không chỉ muốn đem đất hoang cấp khai, ngay cả phiến núi hoang vu kia cũng muốn mua."

"A, ngay cả núi hoang cũng muốn?" Tạ Thành Nam cảm thấy hứng thú.

"Là, chỉ là... Chỉ là gia đình kia vài ngày trước đã mua vài mẫu ruộng cạn, ngân lượng trong nhà không đủ, cho nên muốn đánh cái phiếu nợ, đợi năm sau thu hoạch, sẽ trả cả vốn lẫn lời."

"Đánh phiếu nợ?" Lòng mảy Tạ Thành Nam cau lại không nói lời nào.

Chu huyện thừa lập tức thấy khẩn trương, thăm nói chuyện này nếu là không thành, còn phải đem bạc trả lại cho người ta. Đã vậy còn khiến Huyện lệnh đại nhân mất hứng, đúng là xôi hỏng bỏng không a.

Hắn đang ảo não, đột nhiên nghe thấy một trận cười khê: "Ha ha ha a, chuyện này ngược lại thập phần thú vị." Tạ Thành Nam vuốt râu: "Không nghĩ tới dân chúng cũng không phải chỉ biết ở trong ruộng đồng đào đất, còn biết động não. Lá gan cũng không nhỏ, dám hướng nha môn đề ra chuyện đánh phiếu nợ."

Trong lòng Chu huyện thừa căng thẳng, vội nói: "Phải phải, quá lớn mật."

Hắn lau mồ hôi trên trán một cái: "Hạ quan sẽ đi quờ trách bọn họ một trận, đúng là dân đen không có quy củ."

Vừa dậm bước thì thấy Tạ Thành Nam khoát tay chặn lại: "Chào ôi, cái này ngược lại không cần, trái phải bắt quá chỉ có vài mẫu đất hoang, còn là trên núi, không quan trọng. Bọn họ muốn loại liền để bọn họ loại đi, chỉ có điều phải nói rõ, ngày nào khai hoang, lúc nào năm sau đem bạc bỏ sung."

Chu huyện thừa nghe vậy giống như được đại xá, trên mặt đầu tiên là vui mừng, tiện đà lập tức nói: "Đại nhân nói đúng lắm, hạ quan sẽ đi nhắc nhở bọn họ, đại nhân khoan dung với dân chúng như vậy, không hổ là một vị quan phụ mẫu vì dân vì nước a."

"Trong khả năng cho phép mà thôi, ha ha ha a." Tạ Thành Nam cười ha hả lại vuốt chòm râu của mình.

Hắn phát hiện làm quan phụ mẫu thật sự rất là đơn giản, cũng không cần làm nhiều chuyện, chỉ cần đối xử với dân chúng khoan dung một chút là được. Không biết bình thường mấy tên bêu danh Huyện lệnh kia là làm như thế nào, thật sự là tò mò.

Sau khi mang theo một thân mồ hôi lạnh từ trong thư phòng Huyện lệnh đi ra, Chu huyện thừa liền thở dốc một hơi, đi về phòng làm việc của mình.

Trong phòng là Triệu thị lão tộc trưởng đang một mực cung kính chờ đợi.

Thấy Chu huyện thừa đến, vội vàng ra cười đón.

Chu huyện thừa nhấp một ngụm trà, nói: "May mắn đại nhân phúc hậu, chuyện người nhờ cậy đã thành, trở về bảo bọn họ mau chóng trồng trọt, thời điểm nộp thuế năm nay, cũng có thể đưa ra một khoản đẹp mắt, ta ở trước mặt đại nhân cũng dễ ăn dễ nói."

Lão tộc trưởng mừng rỡ, lập tức khom lưng thở ra: "Còn là nhờ có đại nhân phí tâm." Lại cười nói: "Năm nay đều mưa được đất đai, đợi đến lúc thu hoạch, nhất định long trọng cảm tạ đại nhân."

Chu huyện thừa ho nhẹ hai tiếng: "Cũng không cần quá khách khí."

"Nên nên, đại nhân chính là đại ân nhân của Triệu gia thôn chúng ta mà." Lão tộc trưởng càng tỏ ra cung kính.

Khế đất vừa đến tay, nhà nhà liền bắt đầu vội vàng vàng khai hoang.

Cả thôn xóm chỉ có mình nhà La Tổ không có động tĩnh.

Triệu mẫu thấy mọi người đều đang bận rộn khí thế ngất trời, đại tức phụ nhà mình lại vẫn không chịu động, ngược lại cả ngày đi thị trấn mấy lần, trong lòng cũng có chút nóng nảy.

"Này cây mía non ngược lại hảo mua. Chỉ là đường xá có chút xa xôi mà thôi, để chờ tới đây, cũng phải mất tầm mười mấy ngày."

Bạch phu nhân ngồi ở trong hậu viện nhà mình, vừa uống trà, vừa cười nói.

La Tổ bưng một ly trà, nhưng không uống, chỉ cười nói: "Ta cũng không thiếu mười mấy ngày này, chỉ cần có thể tìm được liền thành. Phu nhân cứ cho cái giá thích hợp, chúng ta đều là người dễ nói chuyện."

Bạch phu nhân cười nói: "Cũng chỉ có người coi trọng ta như vậy, làm như chuyện gì ta cũng có thể lo liệu thỏa đáng vậy. Hiện giờ con đường tiêu thụ năm mèo còn chưa tìm được đâu, người đây còn dám đến hỏi mua cây mía non."

"Bạch đại phu hành y cứu vô số người, phu nhân người quen biết tự nhiên cũng nhiều. Tổng mạnh hơn nhiều tiểu môn tiểu hộ như ta. Ngài phải đáp ứng giúp ta, nếu không hôm nay ta sẽ ngồi lý ở chỗ này." La Tổ chơi xỏ lá cười nói.

"Nhìn dáng vẻ này của người, người khác còn tưởng rằng ta bắt nạt người đâu." Bạch phu nhân liếc nàng một cái.

Hai người hợp tác nhiều ngày, quan hệ tự nhiên cũng trở nên thân thiết hơn. Thường hay trêu ghẹo nhau như vừa rồi.

Bạch phu nhân cười uống một hớp trà, mới chân thành nói: "Chuyện này ngược lại dễ xử lý, chỉ là người muốn loại cây mía, người đã biết cách loại chưa? Trăm dặm xung quanh chúng ta, chỉ sợ trên khắp Bi Lăng huyện cũng chưa từng có người loại cây mía đi, người mua về, không sợ lãng phí đồ."

"Ta không chắc lắm, dù sao cũng phải thử xem một chút. Bi Lăng huyện chúng ta mặc dù không có ai loại cây mía, nhưng trong huyện lại có một xưởng chế đường, nếu ta loại ra cây mía, không lo không tìm được người mua."

"Cũng đúng, bọn họ đều phải đến một nơi rất xa mua cây mía rồi chở về đây, nghe nói còn phải vận chuyển qua cả thủy lộ và đường bộ, thật đúng là lặn qua lặn lại."

La Tổ cười nói: "Gan nhỏ chết đói, gan lớn chết no, ta không nắm chắc, cũng đừng một cái thử nhìn một chút. Chỉ là tiền mua cây mía non lần này, phu nhân có thể cho ứng trước không, đợi năm mèo mọc ra, ta sẽ trả cả vốn lẫn lời. Trái phải hơn hai tháng nữa, lúa trong nhà cũng được thu, đến lúc đó sẽ đưa chút gạo mới đến cho người ăn."

"Được thôi, gạo ta mua, phải rẻ hơn người khác mới được." Bạch phu nhân sáng khoái nói.

"Đây là tự nhiên, hai chúng ta còn phải nói chuyện này sao."

La Tổ bưng ly trà: "Vậy hôm nay xin phó thác chuyện này cho phu nhân, ta lấy trà thay rượu nói lời cảm tạ, ngày sau có kết quả tốt, ta lại tới cửa bái tạ."

Bạch phu nhân nâng ly trà cười: "Người đúng là dẻo miệng, cầm trà nhà ta kính ta." Miệng nói như vậy, lại vui vẻ uống hết ly trà.

Đội La Tổ ra khỏi cửa y quán, Bạch đại phu mới đi ra hỏi phu nhân nhà mình: "Người thật đáp ứng bỏ bạc ra trả trước cho nàng?" Hắn thật sự không ngờ rằng, phu nhân tính toán tỉ mỉ nhà mình, thế nhưng chịu giúp người ta làm ăn không vốn một lần.

Vị nông gia tiểu nương tử kia quả là khôn khéo. Hắn rất muốn đi thỉnh giáo nàng ta, đến cùng là dùng biện pháp như thế nào, mà có thể chế trụ nương tử của hắn.

Bạch phu nhân điểm điểm trán hắn: "Tại sao không thể đáp ứng. Trái phải bọn ta có quan hệ làm ăn. Mặc kệ cây mía kia có thể mọc ra hay không, nàng ta cũng phải còn bạc cả vốn lẫn lời cho ta. Nếu thành thì tốt hơn, sau này nàng ta tự nhiên càng cảm kích ta, đây chính là chỗ tốt đưa tới cửa."

Bạch đại phu gật đầu.

Nhớ lại số cá muối ăn mãi chưa hết trong phòng bếp, gần đây còn có gạo mới ăn, đều là trắng bóng chỗ tốt a. Cũng phải nói nông gia tiểu nương tử kia ra tay rất hào phóng, hắn đưa mắt lom lom nhìn đồng lễ vật hôm nay nàng ta mang đến.

Không phải là một đứa ngốc, thì chính là người quá mức khôn ngoan.

La Tổ tự nhiên không phải kẻ ngốc, lễ vật đưa ra ngoài, trong lòng nàng cũng xót, bất quá nghĩ đến chỗ tốt của mai sau, tự nhiên đều phải cam nguyện.

Có nhiều thứ, có tiền cũng không mua được. Tỷ như lần tay không bắt sói trắng này, nàng thật sự không có nhiều tiền vốn, lại không muốn bỏ qua thời cơ trồng trọt lần này, cho nên chỉ có thể đi khắp nơi vay mượn.

Chỉ cần thành, thu nhập năm sau sẽ gấp mấy chục mấy trăm lần năm nay a.

Mấy món nợ nhỏ này, thật lòng nàng thấy không lo lắng chút nào.

Cho nên hoa bạc để tạo hảo quan hệ, là chuyện rất cần thiết.

Hiện giờ đất đai đã tới tay, cây mía non cũng sắp có, chỉ cần chờ khai khẩn đất đai rồi trồng trọt mà thôi.

Mới vừa đến nhà, Triệu mẫu liền từ trong viện ra đón: "Bên ngoài đều bận rộn khí thế ngất trời, chúng ta mặc kệ ba mươi mẫu đất kia sao?"

"Nương, hiện tại không vội đâu, chúng ta không phải có nhiều thời gian sao?"

"Chao ôi, đây thật là, để mặc mấy mẫu đất kia, ta không yên lòng."

Triệu mẫu ôm ngực, có cảm giác, miếng thịt béo đến miệng, cứ để thế mà không ăn.

La Tổ cười vào nhà rửa mặt và rửa tay, nói: "Hiện giờ chuyện bên trong đất đai ta đều an bài thỏa đáng, nương không cần bận tâm. Ngài còn không tin nhiệm con dâu của mình?"

"Không phải, chỉ là tâm trí ta không nhận được lo nghĩ nhiều chuyện mà thôi."

Gương mặt La Tổ tràn đầy nhẹ nhàng khoan khoái đem nước bản đổ xuống cống thoát nước: "Nương yên tâm đi, chờ mọi người làm xong, ta sẽ đến nói chuyện khai hoang với tộc trưởng. Ba mươi mẫu đồi núi nhà ta, để khai hoang cần có không ít người hỗ trợ đâu. Hiện tại nhà nào nhà nấy đều đang bận rộn làm việc, ta cũng không nên mở miệng nói chuyện này. Chờ bọn họ làm xong việc, ta đi tìm bọn họ, dù sao cũng chỉ có ba mươi mẫu đất, muốn thêm vài thôn dân làm giúp là được thôi."

"Còn tiền công đâu?" Triệu mẫu sốt ruột nói.

"Trước thiếu." La Tổ mặt mũi tràn đầy tự nhiên nói. Trong tay nàng còn có mấy lượng bạc, chờ hai tháng sau năm mèo mọc ra, lại có thêm tiền. Bất quá nàng cũng không định đem một chút bạc này đều lấy ra dùng. Còn phải giữ lại làm chút vốn lưu động.

Khoản nợ nhiều không lo, hiện tại nàng đối với chuyện mượn tiền không có áp lực tâm lý.

Triệu mẫu nghe vậy, vụng trộm thở dài.

Bà cảm thấy chuyện này cứ kỳ quặc thế nào ý. Một đồng tiền không mất, vẫn mua được đồ, còn mượn được người giúp đỡ khai hoang. Nay vài thập niên bà chưa từng thấy qua chuyện tốt nào như này đâu.

Hộ thiếu nợ chuyên nghiệp La Tổ đợi đến khi đoàn người khai khẩn không sai biệt lắm, liền hoan hoan hi hi đi đến nhà tộc trưởng tiếp tục mượn tiền.

Ba mươi mẫu đất, lại ở trên núi, nếu sốt ruột, tìm mười tráng đinh đi khai hoang là đủ.

Tộc trưởng đem chuyện này nói cho mấy nhà có nhiều nam nhân, cũng không có người nào không vui ý.

Dù sao cũng không phải là không trả công, chẳng qua là mua đất hoang, bạc không đủ. Hiện tại tất cả thôn nhân đều không còn chút bạc nào, trong lòng bọn họ cũng thông cảm cho nhà nàg.

Hơn nữa, mất thấy trong ruộng lúa muốn trở đồng, cũng không lo lắng Triệu Thành tức phụ quýt nợ.

Cho nên ngày hôm sau, mọi người liền khiêng nông cụ đi lên núi giúp nhà La Tổ khai hoang.

La Tổ cũng quy hoạch lại vùng núi nhà mình.

Dành ra hai mẫu đất hai bên trái phải đào ao tích trữ nước, sâu chừng một mét. Rồi lấy xẻng xúc đất đắp cho bốn phía vững chắc. Ở giữa là một mảnh đất lớn, cứ tầm sáu bảy mẫu đại tiểu phân chia thành bốn khu vực, trung gian lưu lại một con đường rộng nửa thước để đi lại.

Bận rộn bấy ngày, ba mươi mẫu này mới rốt cục làm xong. Nhìn khối đất ngay ngắn chỉnh tề trong lòng, La Tổ cực kỳ nhẹ nhõm.

Chỉnh sửa lại đất vùng núi, cũng chẳng thua kém đất bằng.

Mọi người xem ruộng cạn trên núi của Triệu gia, hết sức là quen mắt.

Không nghĩ tới vùng núi hoang vu lúc trước, được Triệu Thành tức phụ quy hoạch, sửa sang lại toàn bộ, phân ô nào ra ô nấy, nhìn trông rất đẹp.

Có người tiến lại hỏi thăm, Triệu Thành tức phụ muốn dùng khối đất lớn này loại gì a?

La Tổ cũng không dấu giếm, nói thẳng nàg muốn loại cây mía.

"Loại cây mía? Ruộng chỗ chúng ta cũng có thể loại cây mía?"

Mọi người lập tức kinh ngạc kêu ra tiếng.

Này lão tổ tông loại rất nhiều hoa màu, nhưng là chưa từng loại qua cây mía a. Nghe người ta nói, bên trong huyện có một xưởng chế đường, người ta phải đến một nơi rất xa mới mua về được đấy.

Nếu có thể loại, người ta đã sớm loại, còn chờ đến bây giờ?

Ba mươi mẫu a, toàn bộ dùng để loại cây mía, cũng không biết Triệu Thành tức phụ này có nắm chắc hay không.

Tại lúc mọi người còn đang ngạc nhiên nghi ngờ, xe ngựa chở theo cây mía non tiến vào trong thôn.

Lần này cũng không cần La Tổ nhờ vả, hán tử nào cũng tiến lên giúp một tay, giúp La Tổ đem ngọn mía cắm xuống đất.

Dù sao không quan tâm nó có thể sống được hay không, cứ đem loại trước rồi nói sau. Nếu có thể thành, về sau còn phải nhờ Triệu Thành tức phụ dạy cho cách loại cây mía.

Nhìn cây mía mầm một mảnh xanh biếc, bộ dáng sinh cơ bừng bừng, người trong thôn đột nhiên nghĩ phải tin tưởng, Triệu Thành tức phụ thật sự trồng ra cây mía.

Trung tuần tháng bảy, Triệu Từ nhờ người truyền tin về thôn. Hán lần này không thể trở lại, phải chuẩn bị cùng nhóm học sinh trong thư viện đi tỉnh phủ lân cận tham gia thi Hương.

Triệu mẫu vốn định đợi lúc nhi tử trở về, sẽ cho hán thêm chút lộ phí đi đường, không ngờ nhi tử lại lại không chịu về nhà.

"Cũng không biết hần có đủ tiền tiêu hay không, muốn đến tỉnh phủ kia cũng phải mất hai ba ngày đi đường, lại muốn ở bên kia ôn thư, ăn mặc trụ, đều phải tiêu tiền đầu."

Triệu mẫu càng nghĩ càng thấy không yên tâm, ngay cả cơm canh đều không muốn ăn, liên tục ở nhà lằm bằm.

La Tổ nói: "Nương nếu là đích xác không yên tâm, thừa dịp Nhị đệ còn chưa có xuất phát, đi đến thư viện tìm hần không phải là được sao. Nhà ta hiện tại cũng không có việc gì bận, chúng ta dành ra vài ngày đi thăm hần đi."

"Đứng đứng đứng, ta quá lo lắng, nên đã quên mất chuyện này." Triệu mẫu như vừa tỉnh mộng, vội vàng chạy về phòng. "Ta đi lấy bạc, đến thị trấn ở mấy ngày."

Thời điểm bà tức hai người ngồi xe bò đuổi đến thư viện trong huyện, Triệu Từ đã rời khỏi đó.

Nguyên lai nhóm học sinh trước khi đi thi phải đi bái phỏng ân sư, nghe lão sư chỉ điểm đôi lời, thuận tiện đi bái phỏng một vài văn nhân có tiếng tăm.

Mặc dù bình thường Triệu Từ không thích cùng bạn học ngâm thi đối tác, tình yêu nam nữ, nhưng loại tụ hội này cũng không thể vắng mặt, nên đã som rời thư viện.

"Đứa nhỏ này thực là, nếu không có ở đây, thì cũng phải nhờ người báo luôn một tiếng chứ. Hết lần này tới lần khác gấp gáp như vậy. Trước kia có chuyện lớn hơn nữa, hần cũng sẽ về nhà một chuyến." Triệu mẫu than thở.

La Tổ ngược lại không cảm thấy kỳ quái. Triệu Từ đã lớn như vậy, nên có cuộc sống của chính hần. Cả ngày nhớ tới người nhà cũng không phải là tốt, dung nhập vào hoàn cảnh mới cùng bạn học sinh hoạt mới xem như bình thường.

Bất quá thấy thần sắc Triệu mẫu thất lạc như vậy, không khỏi khuyên nhủ: "Dù sao là tỉnh phủ kiểm tra, cũng không còn mấy ngày, hiện tại Đại Mộc thúc cả ngày phải chạy khắp nơi, chúng ta đi về hỏi xem gần đây hần có việc cần đi tỉnh phủ lân cận hay không, rồi nhờ hần tiện thể đi đưa cho Nhị đệ chút tiền là được. Nương cũng không nên mất hứng, Nhị đệ đây là đi thi, cả nhà chúng ta đều phải thật vui vẻ chờ tin tức tốt đầu."

Triệu mẫu vội vàng lau khóe mắt: "Ngươi nói đúng, ta thật sự là hồ đồ. Đây là chuyện tốt, cũng không thể khóc."

Bạn đang đọc truyện *Bản Hân Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 29

Editor: Đô Đô

Sau khi nhờ Triệu Đại Mộc mang tiền đến cho Triệu Từ, Triệu mẫu mới thấy hơi an lòng.

Lão tộc trưởng nghe tin, tới cửa bảo Triệu mẫu dẫn mấy người La Tổ đi đến từ đường, thay mặt Triệu Từ dâng hương cho lão tổ tông, phủ hộ hần có thể khảo trúng công danh, trở về làm rạng rỡ tổ tông.

Triệu Từ không ở đây, chỉ có thể để Triệu Lâm nam tử còn lại trong nhà đứng ra thắp hương, có hình có dáng bái bái.

Lão tộc trưởng nói: "Đều thoải mái, thả lỏng tinh thần, Từ nhi là mầm non tốt, nhất định ngày sau sẽ có tiền đồ. Nhớ lúc đó hần ra đòi nguy hiểm như thế, người cứng như đá bị ôm ra ngoài, kết quả lúc ôm trở về lại sống sờ sờ. Đứa nhỏ này mạng lớn a, là cái mệnh đại phú đại quý."

Triệu mẫu nghe vậy, hơi ngẩn người, mới cười nói: "Là lão thiên gia phủ hộ."

Mặc dù đã đến từ đường tế bái, nhưng Triệu mẫu vẫn không yên lòng, luôn lo nghĩ về Triệu Từ.

La Tổ biết, chuyện Triệu Từ đi thi luôn là nỗi vướng bận trong lòng Triệu mẫu, chỉ sợ một ngày chưa có kết quả, bà ấy tuyệt đối sẽ không yên lòng, có khuyên nhủ cũng vô ích, nên nàng dồn hết tâm sức lo chuyện ruộng đồng.

Hứng được vài trận mưa nhỏ nên cây mía non lớn lên rất nhanh, bùng bùng sức sống. Trong ruộng lúa lúa nước cũng cao hơn, bắt đầu trở bông. Thành thạo còn nghe thấy tiếng cá quẫy động mặt nước.

Còn trong ruộng cạn, ngô đã cao tới nửa người nàng. La Tổ xem chừng, thu lúa xong, là có thể thu ngô. Bè xong ngô, thì cây mía trên núi cũng đến

thì.

Liên tục thu hoạch không ngừng nghỉ, làm La Tổ cảm nhận được không khí vui sướng của mùa thu hoạch lớn.

Không chỉ có La Tổ, toàn bộ Triệu gia thôn cũng chìm trong một bầu không khí sung sướng.

Sau khi mỗi thôn dân đi ra thăm ruộng trở về, trên mặt đều mang theo dáng cười thỏa mãn cùng mong đợi. Tiếp qua không lâu, kho lúa nhà bọn họ cũng có thể đầy ụ, trong sân cũng có thể treo số cá muối ăn mãi không hết, còn có thể mang đi đổi bạc, cho tiểu tử nhà mình sau này đòi hỏi tức phụ.

Trong khi nơi này một mảnh hân hoan, La Lão Căn lại mang đến một tin không tốt.

Thời điểm La Lão Căn đến, đúng là buổi trưa, mặt mũi phơi nắng vừa hồng vừa đen, sau khi nhìn thấy khuê nữ, trong mắt tựa hồ vui vẻ lo sợ.

La Tổ từ nhà Triệu nhị nương hay tin nhanh chóng chạy về, nhìn dáng vẻ chật vật của lão cha mình, đoán là có việc gấp, vội hỏi: "Cha, xảy ra chuyện gì vậy?"

"Để cho cha ngồi uống miếng nước trước đi." Triệu mẫu bụng cho ông một chén nước đun sôi để nguội.

La Lão Căn vội vàng uống hết, dùng tay áo lau miệng: "Khuê nữ a, gặp chuyện không may rồi."

"Xảy ra chuyện gì, nhà ta đắc tội ai sao, là nương hay tiểu Hồ?" La Tổ vừa nói, trong lòng vừa thấy sốt ruột.

"Không phải là." La Lão Căn vung tay áo, bước hai bước rồi đặt mông ngồi xuống tảng đá trong sân. "Là chuyện của nhà Lâm tài chủ."

"Lâm tài chủ?" La Tổ nhíu mày, suy nghĩ một chút, mới nhớ ra đó là địa chủ lớn nhất của La gia thôn, phần lớn người La gia thôn đều thuê đất đai của nhà hắn: "Nhà bọn họ gặp chuyện không may, mắc nợ gì đến chúng ta?"

"Ngày hôm qua quản gia nhà Lâm tài chủ đến đưa tin, nói là sau vụ thu hoạch này, sẽ thu hồi đất đai không cho chúng ta loại nữa. Thôn trưởng sai người đi nghe ngóng, mới biết được nguyên lai nhà môn nhượng tài chủ giảm bớt địa tô, tứ thành địa tô ban đầu, bây giờ chỉ được thu ba thành. Lâm tài chủ không muốn giảm địa tô xuống, lại không muốn đắc tội Huyện thái gia người ta, dứt khoát đem đất đai thu hồi, nói là sau này để đưa ở nhà mình loại gần hai trăm mẫu đất đó."

"Còn chưa thấy qua nhà địa chủ nào tự loại hai trăm mẫu đất đâu." Triệu mẫu kinh ngạc nói.

La Tổ cũng cảm thấy kỳ quái, từ xưa đến nay, có vô số địa chủ lấy việc ức hiếp tá điền mà nổi danh. Có thể thấy được nhà địa chủ đem đất đai cho tá điền loại, mới là chuyện bình thường. Để đưa ở làm, thứ nhất phải nuôi rất nhiều người, thứ hai bọn họ mà không biết làm ruộng, vậy thì mất nhiều hơn được.

La Lão Căn nói: "Nhà ta ngược lại không lo lắng, lúc trước dứt khoát mua vài mẫu đất đai, về sau lại thuê quan điền, hiện giờ trong nhà cũng không thiếu đất trồng trọt, chỉ là người trong thôn kia sẽ sống không dễ chịu, lúc trước mua không nổi đất đai, hiện tại thỉnh thoảng mất đi chỗ loại, quan điền kia còn không biết có thuê được hay không."

"Cái này không phải là vấn đề. La gia thôn ta bên kia cũng có quan điền, chỉ là cách thôn hơi xa mà thôi. Huyện thái gia hiện giờ coi trọng dân chúng làm ruộng sống qua ngày chúng ta, phương diện này cũng sẽ giúp đỡ. Thôn trưởng là người hiểu biết, cũng sẽ không có chuyện gì."

"Chao ôi, ta cũng là nghĩ như vậy." La Lão Căn gật gù đầu, lại cảm giác mình đã quên mất một chuyện quan trọng, rung đùi đắc ý một hồi lâu, mới vỗ đùi: "Nương nha, ta thiếu chút nữa quên mất chuyện lớn nhất."

La Tổ cùng Triệu mẫu bị một nhát chụp kia của ông cả kinh. Hai người đều tròn mắt nhìn ông.

Chỉ nghe La Lão Căn nói: "Ta nghe thôn trưởng nói, nhà Lâm tài chủ loan tin, nói rằng hai trăm mẫu đất đai lấy về kia, không định dùng để loại lương thực, mà định loại nấm mèo. Khuê nữ, người đem phương pháp loại nấm mèo dạy cho bọn họ à?"

"Làm sao có thể! Ta lại không biết bọn họ." La Tổ phủ định. Dạy địa chủ loại nấm mèo, nàng có bị điên mới làm như vậy.

Ngay cả cha mẹ ruột của nàng, cũng chỉ được dạy có tám mươi phần trăm, kỹ thuật nấu chột nàng còn nắm chặt trong tay.

"Kỳ quái, chuyện này cũng không phải là tin đồn nhảm. Không biết bọn họ sẽ loại thể nào nhỉ"

La Tổ không có đề trong lòng đáp: "Xem chừng là thấy chúng ta loại, cũng muốn loại theo. Người ta muốn loại thì để bọn họ đi loại đi, chúng ta không cần nóng nảy."

Dùng hai trăm mẫu đất đai đi loại nấm mèo, thật sự là đủ liều. Hy vọng nguồn tiêu thụ của bọn họ cũng có thể 'liều' như vậy.

Dù sao tháng này Triệu gia thôn sẽ đi thu lương thực, trong tay cũng không thiếu lương thực, đến lúc đó còn có thể chở cá đi đổi bạc, hơn nữa hiện tại mỗi nhà mỗi hộ đều có thêm rất nhiều ruộng cạn, năng mang bọn họ loại chút đồ khác, này nắm mèo cũng không còn quan trọng như trước.

La Lão Căn thấy khuê nữ mình không nóng nảy, nên không nhắc lại chuyện này.

Ông còn tưởng khuê nữ mình dạy người ta loại, lo sợ khuê nữ mình bị người ta lừa gạt, cho nên cố ý đến nói cho nàng biết. Hiện giờ thấy khuê nữ mình bình tĩnh như vậy, giống như không có chuyện gì, ông cũng không còn lo lắng.

Thừa dịp còn sớm, La Tổ dẫn La Lão Căn đi ra ruộng nhà nàng dạo một vòng.

"Nhiều đất đai như vậy, cộng lại, phải vào bốn mươi năm mười mẩu đi." La Lão Căn há to miệng nhìn ruộng đất nhà khuê nữ.

"Bốn mươi tám mẩu, ngày khác nếu tiền đủ, sẽ mua thêm mấy mẩu ruộng cạn về loại lúa mạch. Vài mẩu ruộng cạn này cũng chỉ trồng được ngô với lúa mạch, không trồng được nhiều thứ."

La Tổ cảm thấy tối thiểu trong tay phải có mười mẩu ruộng cạn trái phải, mới đủ lương thực cho nhà nàng ăn, cùng đem bán.

Thấy khuê nữ có khẩu khí lớn như vậy, La Lão Căn lập tức cảm khái vô cùng. Ông làm lụng cả đời, số ruộng đất thật sự thuộc về mình, cũng chỉ có vài mẩu vừa mới mua mà thôi. Hiện tại khuê nữ nhà ông sắp có năm mươi mẩu đất, mà vẫn còn chê ít.

"Khuê nữ, người phải chăng muốn làm địa chủ a."

"Ta không muốn làm địa chủ, cũng không muốn có nhiều đất, chỉ cần có bảy tám chục mẩu là được. Triệu gia thôn người người có đất, ta có làm địa chủ cũng không thuê được tá điền."

Ở trong kế hoạch của La Tổ, cho dù làm một bà địa chủ giàu có, nàng cũng không muốn thuê tá điền. Tự mình làm ruộng, cũng là một loại vui thú.

La Lão Căn thờ dài, lại đi xem La Tổ loại cây mía: "Người đúng là đã loại cây mía a. Có thể dài không?"

"Cha, ngài xem cây này dài ra rồi này, qua mấy tháng nữa, nhớ bảo tiểu Hổ tới đây kéo cây mía trở về ăn, chắc chắn rất là ngọt." Nàng đều dùng nước phù sa để tưới, cây mía tuyệt đối lớn lên trắng kiện.

Cả đời La Lão Căn chưa từng loại cây mía, hiếu kỳ nói: "Này nếu là trưởng thành, một mẩu đất có thể thu được bao nhiêu cây mía?"

"Tầm sáu bảy ngàn cây." La Tổ đưa ra một con số an toàn. Theo đạo lý, nếu là đất tốt và chịu khó chăm bón, thì có thể thu được hơn vạn cây mía. Nhưng đây là đất núi hoang vừa mới khai khẩn. Mặc dù có nước phù sa tưới tiêu, cũng không biết hiệu quả thế nào, cho nên không dám nói chắc.

Không nghĩ tới, một mẩu mà thu được sáu bảy ngàn cây mía, khiến La Lão Căn kinh hãi suýt rớt cằm.

Tính tính, hừm, cây mía này bao nhiêu tiền một cây vậy?

Chưa cần biết một cây bao nhiêu tiền, mới một mẩu đất mà có tận mấy ngàn cây, vậy mấy chục mẩu đất này, phải được hơn mười vạn cây. Số số a. Này thực là không thể tính, tính toán giật mình.

La Lão Căn vuốt ngực: "Khuê nữ, nhà ta cũng có thể loại chứ?"

"Cha, tất nhiên là có thể trồng, nhưng cần phải có nhiều đất đai. Này cây mía roi căn, có thể tự lớn trong ba năm đấy. Nói cách khác, ba năm này ta không cần gieo giống thêm lần nào nữa, nó sẽ tự mọc ra trên căn cũ. Nếu các ngài muốn loại cây mía, thì phải loại ba năm liên tục, vậy thì lấy đất đâu mà trồng lương thực a." Nàng đã có dự định, ba mươi mẩu vùng núi này, sẽ dùng để loại cây mía.

La Lão Căn nghe xong trong lòng ngửa ngáy. Không ngờ cây mía này có thể tự lớn trong ba năm, hơn nữa chỉ mất công gieo giống một lần. Thứ tốt a.

Nhưng vừa nghĩ tới câu nói cuối cùng của khuê nữ, cả người ông lạnh toát. Nghĩ cũng vô dụng, không có đất, loại cọng lông.

La Tổ lại dẫn La Lão Căn đi nhìn ngô nhà nàng.

Cây mía loại không được, loại ngô cũng thành a, giống ngô này rất dễ lớn, một mẩu đất cho ra bảy tám trăm cân không khó.

La Lão Căn vừa nghe quả nhiên lại hào hứng.

Nhìn những cây ngô đáng yêu rung rinh trong gió, ông kích động nói: "Chờ thu xong lúa mạch, ta sẽ loại ngô ngay."

Ở bên nhà khuê nữ thăm thú một vòng, La Lão Căn mới vừa lòng thỏa mãn đi về La gia thôn. Trong lòng tính toán, nhà mình hiện tại đã mua bảy

mẫu đất đai. Hơn nữa còn thuê quan điền, cộng lại cũng có mười mấy mẫu đất đai. Lần sau loại hoa mẫu, phải hảo hảo đến hỏi khuê nữ trước, như vậy thu hoạch cũng sẽ không kém.

Dọc theo đường đi, La Lão Căn vui vẻ hừ tiểu khúc hướng La gia thôn đi.

La Lão Căn trở về chưa được mấy ngày, từ miệng một vài tẩu tử tức phụ Triệu gia thôn bên này truyền ra tin tức bất quái. Trong đó nhắc đến nhiều nhất chính là chuyện về La gia thôn.

Nhà Lâm tài chủ hiện tại đã thu hồi hết số đất cho người La gia thôn thuê.

Người La gia thôn đột nhiên bảm báo lên Huyện thái gia. Huyện thái gia tức giận thương thay cho La gia thôn nhân nhưng không thể bắt địa chủ cho tá điền thuê đất, trước tiên đáp ứng cho bọn họ thuê quan điền trống rỗng, sau đó nhường lý chính La gia thôn La Đại Sơn dẫn bọn họ mua đất hoang bên cạnh La gia thôn, mang theo đoàn người khai hoang.

Liên tiếp cử động, nhường La gia thôn nhân cuối cùng từ trong sốt ruột thở phào nhẹ nhõm, đều thật cao hứng đi khai hoang.

Hiển danh của Tạ huyện lệnh bỗng chốc lan truyền khắp Bì Lăng huyện.

Ngày chín tháng tám, bắt đầu thi Hương.

Triệu Đại Mộc cũng làm xong một vụ làm ăn từ bên ngoài trở về.

"Tìm được Từ ca nhi, đứa nhỏ này thật sự là người chăm chỉ, trong khi nhóm học sinh đều chạy đi xem hoa khô, một mình hấn ở trong quán trọ đọc sách đâu. Thời điểm ta đi tìm hấn, điểm tiểu nhị kia rất nhiệt tình."

"Như vậy cũng tốt, thời gian qua Từ nhi vẫn giữ được mình." Triệu mẫu nghe tin tức về nhi tử, hết sức vui vẻ. Lại lo lắng nói: "Sao một cuộc thi diễn ra lâu như vậy, cũng không biết một mình hấn ở bên kia sống như thế nào, có ăn no mặc ấm hay không?"

"Đại tẩu tử không cần lo lắng, tỉnh phủ bên kia ăn trụ tỉnh xảo hơn chúng ta bên này nhiều, người trong quán trọ đều là ăn bánh bao trắng vừa to vừa lớn. Từ ca nhi nói số tiền trong tay hấn là đủ dùng rồi. Ngươi còn vừa cho thêm hấn chút tiền, hấn còn có thể thiếu bạc tiêu?"

Nghe Triệu Đại Mộc nói vậy, trong lòng Triệu mẫu lúc này mới nhẹ nhõm hơn.

Thi Hương phân thành ba tràng để tiến hành kiểm tra, phân biệt tại ngày mùng chín tháng tám, ngày mười hai và ngày mười năm.

Thời điểm Triệu Từ thi xong môn cuối cùng, gương mặt vốn tuấn tú nay mang theo vài phần tiều tụy.

Mặc dù mấy ngày nay nghỉ ngơi cũng không tệ lắm, nhưng dù sao thi cử cũng là chuyện tương đối phí tinh lực, cho dù thân thể có cường tráng, thần trí cũng không khỏi có chút mệt mỏi.

"Văn Độ, khảo như thế nào?"

Vài người có dáng vẻ thư sinh đi tới.

Trong đó có hai người ăn mặc tinh xảo hơn mấy người khác một chút, vừa mới cất tiếng là Tiết Lương Bình.

Triệu Từ ôn hòa cười nói: "Vừa mới thi xong, không biết kết quả sẽ thế nào."

"Lúc trước hỏi ngươi cũng nói không biết, kết quả thi đứng thứ hai, có lần thi đứng thứ ba. Còn lần này, nói không chừng sẽ đứng đầu đâu." Tiết Lương Bình hoàn toàn không tin lời Triệu Từ nói. Hấn lần này xem như đã nhìn ra, vị hảo hữu cùng trường thường an phận này, là một người có tài năng xuất chúng.

Tiết Lương Bình xuất thân từ danh gia vọng tộc của Bì Lăng huyện, mặc dù có chút tiếng tăm, nhưng không có thế lực trong triều. Vì giúp nhà kiếm cái công danh, mới tập trung tinh thần đi đọc sách. Bất quá hấn cũng không ngốc, biết bản thân không được xem là xuất chúng, liền trợn to hai mắt, đi tạo mối thâm giao với mấy người có tài năng, nói không chừng ngày sau sẽ thành trợ lực cho hấn.

Tiết Lương Bình khoác vai Triệu Từ: "Đến giới thiệu cho huynh hai người bằng hữu."

Nói xong chỉ vào hai người trẻ tuổi ăn mặc tinh xảo. Trong đó có một người tướng mạo đoan chính, khuôn mặt quý khí, mặc dù còn trẻ, lại tản mát khí chất độ lượng. Triệu Từ thấy vậy âm thầm kinh ngạc. Lại nghe Tiết Lương Bình chỉ người này nói: "Đây là người hai ngày trước ở Văn Uyển Lâu làm quen Lý Văn Đạo Lý huynh." lại chỉ vào một vị thư sinh anh khí bừng bừng nói: "Còn vị này là Giang Lâu, Giang huynh."

Triệu Từ cười nhẹ chào hỏi: "Lý huynh, Giang huynh."

Hai người đáp lễ, âm thầm quan sát Triệu Từ.

Lý Văn Đạo phe phẩy cây quạt, sóng mắt lưu chuyển, mang theo vài phần vui vẻ: "Mấy ngày nay biết phủ thành bên này tổ chức khoa khảo, chắc hẳn sẽ có tài tử tụ tập, liền tới tham dự một chút náo nhiệt. Không ngờ thật sự quen được vài vị phong lưu."

"Quá khen quá khen." Tiết Lương Bình chấp tay cười.

"Người phong lưu là có, chỉ là có vài người mua danh chuộc tiếng, khinh thường làm bạn với chúng ta mà thôi." Một nam tử giữ im lặng này giờ đột nhiên nói.

Triệu Từ nhìn hẩn một cái, xem như không nghe thấy.

Tiết Lương Bình cười khan hai tiếng, khoác vai người kia nói: "Nam Sơn huynh, Văn Độ huynh vốn dĩ uống rượu rất dễ say, hôm đó không đi uống cùng chúng ta, thật sự là do không có phương tiện. Hẳn dễ say như vậy, đi uống rượu, ngày hôm sau không thể dậy đi thi nổi thì sao?"

Chúc Nam Sơn hừ lạnh một tiếng, trưng ra dáng vẻ ông đây không tin.

Triệu Từ mân môi, tươi cười trên mặt không giảm chút nào.

Tên Chúc Nam Sơn này cùng hẩn cũng không tính là quen thân, chỉ cùng học ở Bì Lăng thư viện nên quen biết mà thôi, về sau đến nơi đây, mấy người cũng chỉ lịch sự nói chuyện vài câu. Hẩn thật sự không rõ vì sao tên Chúc Nam Sơn kia thích nhắm vào hẩn, lời nói lúc nào cũng tàng gai. Còn nữa, Chúc Nam Sơn này là một tên phong lưu, mấy ngày nay thường đi phủ thành uống hoa tửu, còn lôi kéo một vài huynh đệ cùng trường đi cùng. Hôm đó tình cờ gặp gỡ hẩn, cũng ngờ lời rủ hẩn. Từ trước đến nay hẩn không thích việc này, liền khéo léo cự tuyệt. Lại không nghĩ người này vẫn còn ghi hận trong lòng, chỉ cần có cơ hội là lấy ra đâm thọc.

Mặc dù hẩn chủ trương kết giao bạn hữu, không cùng người khác đối địch, nhưng cũng không có dự tính xu nịnh người khác, mặc cho ta người ức hiếp.

Lý Văn Đạo và Giang Lâu thấy dáng vẻ hai người như vậy, vẻ mặt tự nhiên như cũ, không vì chuyện này lộ ra biểu hiện lúng túng, thật sự khiến Triệu Từ có thêm vài phần hảo cảm.

Lý Văn Đạo cười nói: "Hôm nay có duyên, không bằng nhân cơ hội này cùng nhau đến Văn Uyển Lâu kia ăn cơm uống vài ly rượu, dù sao hiện giờ cũng đã thi xong, cũng không làm chậm trễ chính sự."

Tiết Lương Bình vội vàng nói: "Nói hay lắm, nói rất đúng."

Hẩn đang định kéo Chúc Nam Sơn cùng đi, đã thấy Lý Văn Đạo cười nói: "Tâm tình Chúc huynh không tốt, cũng không tiện quấy rầy, khả tự tiện an bài."

Nói xong phe phẩy chiếc quạt, tiêu sái đi về phía trước.

Giang Lâu che miệng cười một tiếng, cũng đi theo.

Chúc Nam Sơn đứng nguyên tại chỗ, khuôn mặt tím hồng giống như gan heo.

Tiết Lương Bình đang chuẩn bị đi an ủi vài câu, liền bị Chúc Nam Sơn đẩy, lui về đằng sau một bước.

Chỉ thấy Chúc Nam Sơn hung hăng trợn mắt nhìn hai người một cái, thờ phỉ phỉ vung tay áo mà đi.

Thấy chúc nam son đi, Tiết Lương Bình mới ôm bụng cười: "Ha ha ha ha, cái này Lý huynh thật sự là người có tính tình, đem người đuổi đi một cách trắng trợn như vậy. Ha ha ha ha."

Triệu Từ mỉm môi cười cười: "Ta còn sợ hẩn khiến người khó xử, người cùng Chúc huynh kia nhưng là có một chân."

"Ai cùng hẩn có một chân a, chỉ là cha hẩn cùng cha ta có chút giao tình, nên trước khi đến đây, dặn dò bọn ta ở bên ngoài phải giúp đỡ lẫn nhau. Ta toàn phải nhịn hẩn. Bằng không ai có thể chịu được cái tính tình kia của hẩn. Vừa ra khỏi cửa, còn tưởng rằng mình là gia gia đâu. Đi, chúng ta uống rượu đi. Nay Lý huynh nhưng là hết sức hào phóng, hôm nay chúng ta cũng không nên khách khí." Nói xong mạnh mẽ khoác vai Triệu Từ, kéo hẩn cùng đi tìm hai người Lý Văn Đạo.

Phía trước Lý Văn Đạo chậm rãi bước đi, mang trên mặt vài phần vui vẻ.

Giang Hàng Hiền: "Ban nầy công tử vì sao phải giúp Triệu Từ kia?"

"Ai nói ta giúp hẩn, ta là xác thực không ưa tên Chúc Nam Sơn lòng dạ hẹp hòi kia. Người như vậy, dù sau này có làm quan, tuyệt đối không phải

là rường cột của nước nhà. Bất quá ta thấy hần như vậy, xem chừng cũng không có nhiều cơ hội."

Hần vừa nói, vừa phe phẩy cây quạt. "Ngược lại Tiết Lương Bình kia, khéo léo. Nếu bản tính không đổi, ngược lại có chút tác dụng. Còn Triệu Văn Độ kia nghe nói có tài văn chương không tồi, vừa mới xem nhân phẩm chừng chặc, không chừng sau này sẽ là quan văn ưu tú đâu."

Hần nói xong, quay đầu lại vừa nhìn, thì thấy Tiết Lương Bình đã kéo Triệu Từ đến, liền nhỏ giọng nói: "Bọn họ đến, không nên nói tiếp nữa."

Giang Lâu đáp một tiếng, cúi đầu lui về phía sau một bước

Bạn đang đọc truyện *Bản Hân Tức Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Editor: Đô Đô

Ngày Triệu Từ trở về, chính là thời khắc cả thôn đuổi theo ngày mùa.

Trong thôn nam nữ già trẻ người người đều ở trong ruộng đồng hăng hái làm việc, mấy hài tử cùng lão nhân thì cầm thùng gỗ đi đựng cá, toàn bộ Triệu gia thôn vô cùng náo nhiệt, hiện ra cảnh tượng bùng bùng sức sống của mùa thu hoạch.

Giống như thường lệ, mọi người giúp nhà La Tổ thu lúa trước. Trong sân đập lúa, chất cao một đồng thóc, đã được trục lẫn lúa cán qua.

Triệu mẫu ở sân đập lúa thấy nhi tử mình, lập tức kích động không thôi chạy ra nghênh đón: "Từ nhi trở về, Từ nhi đã về."

Triệu Từ cười đứng im cho Triệu mẫu quan sát từ trên xuống dưới, lúc này mới nói: "Nương vất vả."

"Không khổ cực, không khổ cực" Triệu mẫu liên tục khoát tay: "Ngược lại tẩu tử ngươi, mấy ngày nay vì điền lý thu hoạch, chắc là đã mệt muốn chết."

Triệu Từ đã dùng khước mắt tìm kiếm bóng dáng của La Tổ, nhưng không thấy, đến khi nhìn theo phương hướng ngón tay Triệu mẫu chỉ, thì thấy một nữ tử đội mũ rom ngồi cạnh đồng thóc đang vốc một nắm thóc lên kiểm tra, bộ dáng kia hết sức chuyên chú.

"Nàng nói muốn xem số thóc kia có thể giữ làm thóc giống được không, năm nay mọi người đều được mùa, nhà nào cũng thu được mấy ngàn cân thóc, có mình nhà chúng ta, có hơn vạn cân thóc. Tẩu tử ngươi nói, sẽ đem một nửa bán đi, còn một nửa thì đào hầm tồn trữ. Còn có cá, năm nay nhà chúng ta cũng có năm nghìn cân. Đây cũng có thể đổi được một khoản tiền lớn."

Triệu mẫu nói đến chuyện xảy ra trong nhà, mặt mày hồng hào.

Hiện giờ đi lại trong thôn, phàm là gặp người, bọn họ đều nhiệt tình lên tiếng chào hỏi.

Bà sống nửa đời người đây lần đầu tiên có được thể diện như vậy.

La Tổ phát hiện Triệu Từ đã về, vui vẻ chạy đến: "Sao nhị đệ trở về sớm như vậy, sao không thừa dịp nghỉ ngơi hợp mặt cùng hảo hữu cùng trường. Bình thường đi học, sẽ không có dịp nhân rồi như vậy." Như bọn họ trước kia, thi xong ai không điên cuồng một phen. Thời đại này học sinh cũng quá ngoan ngoãn đi, thi xong liền đăng hoàng về nhà.

Có điều nàng không biết, Triệu Từ là đi suốt đêm về nhà, còn những học sinh khác vẫn ở trong phủ thành bên kia ngâm thi đối tác, học đòi văn vẻ tham gia các loại yến hội đâu.

Triệu Từ nói: "Ta tính ra mấy ngày nay hần là ngày mùa, liền chạy nhanh trở về giúp đỡ. Không ngờ mọi người lại có động tác nhanh như vậy."

"Cũng không nhanh." La Tổ khoát tay: "Nếu nhị đệ ở nhà một thời gian dài, qua mấy ngày còn có thể đi bẻ ngô đâu."

Ngô trong ruộng cạnh nhà bọn họ kết không ít bắp đâu.

Triệu Từ thấy nàng cười mở miệng yêu, trong lòng vui vẻ, tự giác nói: "Vậy thì đúng là cầu còn không được."

Đang sau lưng tục có người đến sân phơi thóc phơi thóc. Thấy Triệu Từ trở về, đều đến chào hỏi. Triệu Từ đều cười cùng mọi người nói chuyện vài câu.

Bất quá đoàn người không hỏi Triệu Từ thi cử thế nào. Cũng không phải bọn họ sẵn sàng. Mà là lão tộc trưởng đã sớm nhắc nhở, lo lắng nhiều người hỏi, sao Văn Khúc mất hứng, sẽ tổn hại phúc phận. Một ngày chưa có kết quả, một ngày không được hỏi thăm chuyện này.

Mặc dù trong lòng mọi người đều hiểu kỳ lo lắng, nhưng không ai dám hỏi ra miệng.

Triệu mẫu trở về liền thấp hương cho công công Triệu Thượng Thạch, cũng không nói chuyện, yên lặng cầu nguyện trong chốc lát, mới bái bái, đem hương cắm xuống hương án.

"Năm nay Triệu gia thôn được mùa thu hoạch lớn, còn nuôi cá?"

Bên trong huyện nha Bi Lăng huyện, Tạ Thành Nam mặc quan phục màu xanh đậm, kích động thiếu chút nữa làm rơi cái chén.

Chu huyện thừa nói: "Là lý chính Triệu gia thôn đến báo tin mừng. Nói số lúa năm nay thu được nhưng là gấp bảy tám lần năm ngoái, các thôn dân đều hết sức mừng rỡ, xếp đặt tiệc rượu, muốn mời huyện lệnh đại nhân đến uống rượu."

"Còn trồng lúa?" Tạ Thành Nam hết sức nhạy cảm nghe được từ mẫu chốt trong đó.

Lúa, thứ này nhưng là gạo a! Tại niên đại luôn ăn lương thực phụ này, gạo chính là đồ rất tinh quý. Thứ này quý vì chúng ăn ngon và không dễ nuôi trồng. Thu hoạch còn thấp. Các lão bách tính cũng không muốn loại thứ này. Hiện tại số gạo trên thị trường, đều là do các đại gia đình cố ý dùng nông trang loại ra hiểu kính những người trên cao kia.

Này Triệu gia thôn thế nhưng thu được gạo, còn là mùa thu hoạch lớn.

"Kia là thật?" Ngón tay Tạ Thành Nam run run. Hắn có chút không dám tin tưởng tin tức này, lại lại cảm thấy lý chính Triệu gia thôn chắc chắn không dám bịa chuyện gạt hắn. Dù sao chuyện này cũng không thể nói đùa.

Chu huyện thừa nói: "Nếu đại nhân không tin, không bằng cái trang vi hành một lần, tự mình đến Triệu gia thôn kia xem thử xem. Nếu thấy không đúng sự thật, thì định tội bọn họ sau."

"Ý kiến hay, ta phải đi ngay, sai người chuẩn bị xe ngựa cho bốn quan, bốn quan muốn đi xem thử."

"Đại nhân, hay là đi xe bò thôi, nếu đi xe ngựa, những người dân kia nhìn thấy sẽ nhận ra mất."

Tạ Thành Nam gật đầu: "Vẫn là người nghĩ chu đáo, hảo." Hắn cười đang muốn đi thay quần áo, lại đột nhiên xoay người lại: "Người liên không cần đi, ở đây có người biết người, sẽ nhận ra ngay."

Khuôn mặt Chu huyện thừa lập tức sụp xuống. Khó lắm mới cơ hội cùng đại nhân cái trang đi vi hành, đây chính là cơ hội tốt để thân cận đại nhân đâu. Xem ra ngày sau nên ít gặp người khác hơn, gương mặt này nhiều người quen thuộc, muốn làm việc kín đáo cũng không có phương tiện.

Tạ Thành Nam không để ý Chu huyện thừa ai oán, dẫn thị vệ tùy thân Tạ Hải cùng đi đến Triệu gia thôn.

"Cũng không biết có phải là thực hay không, này trong ruộng lúa nuôi cá, cảm giác, cảm giác như là mò trắng dưới nước vậy." Tạ Hải đánh xe bò nói.

Tạ Thành Nam ngồi trên xe bò lắc lư, xương cốt toàn thân như muốn rời ra thành từng mảnh, lần đầu tiên phát hiện, làm quan tốt quá khó khăn. Hắn xoa thất lưng nói: "Bọn họ dám nói như vậy, tự nhiên là có chút căn cứ, bốn quan đi xem một chút cũng biết thực hư. Nếu là giả, cũng bắt quá là phạt bọn họ cũng không sao, nếu là thật sự, đây chính là một cái công lớn, sau này..."

Nói đến điều này, gương mặt Tạ Thành Nam không nhịn được hồng rực lên.

Hiện giờ triều đình thiếu nhất chính là lương thực. Đứng nhìn Bi Lăng huyện hiện tại không có nhiều người bị đói mà chết, tại các châu phủ khác, ngay cả việc ăn no cơm cũng là một hy vọng xa vời. Nếu ở Bi Lăng huyện, một mẫu thật sự cho ra bảy tám thạch lương thực, một khi báo lên triều đình, chắc chắn sẽ được thăng quan, không chừng còn có thể lưu danh sử sách, kiếm được một khoản lớn.

Thăng quan phát tài, lưu tên sử sách, này không phải là kỳ vọng lớn nhất của người làm quan sao?

Đi qua vài thôn xóm, người Tạ Thành Nam đang nóng hừng hực từ từ lạnh dần.

Dọc theo con đường này không có nhà cửa, đồng ruộng cũng rất ít, trên cơ bản đều là ruộng cạn, mà lương thực bên trong ruộng cạn mọc ra cũng không tốt, trông vô cùng thưa thớt tiêu điều, chắc chắn năm nay là năm không được mùa.

"Đại nhân, bọn họ có phải gạt người hay không?" Sắc mặt Tạ Hải cũng không tốt. Hắn biết lần này đại nhân nhà mình mang theo rất nhiều kỳ vọng.

Tạ Thành Nam không lên tiếng, chỉ nhìn về phía trước, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Mãi cho đến khi đến gần địa giới Triệu gia thôn, mới nghe thấy được vài tiếng cười đùa truyền ra. Mơ hồ thấy rất nhiều người chạy tới chạy lui bên cạnh ruộng lúa, còn vừa chạy vừa hô.

Tạ Thành Nam hí hóp: "Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì, vì sao ồn ào như thế?"

"Đại nhân, bên kia đúng là Triệu gia thôn, không bằng đi xem một chút đi." Tạ Hải đuổi xe bò trực tiếp hướng đồng ruộng bên kia đi.

Xe bò không vào được trong đồng ruộng, chỉ có thể tìm gốc cây đại thụ cột nó lại, hai người đi xuống xe, trực tiếp đi về phía đồng ruộng.

Nhìn hoa màu trong ruộng cạn dọc theo đường đi không có cái gì ly kỳ, càng nghĩ càng cảm thấy người Triệu gia thôn nói dối.

Tạ Thành Nam nghẹn một cổ khí: "Đi, trở về."

Tạ Hải lại kéo hân, kinh ngạc nói: "Đại nhân, ngài nhìn sang bên kia đi."

Tạ Thành Nam nghiêm mặt thuận theo ngón tay hân nhìn sang, chỉ thấy một đám hải đồng đang ở dưới ruộng bắt gì đó, thỉnh thoảng có con gì đó từ trong ruộng nhảy lên, nhìn xa xa, giống như là... Cá!

"Đại nhân, ruộng lúa có cá, xem ra là thực nuôi cá." Sắc mặt Tạ Hải biến đổi mang kích động nói.

Sắc mặt Tạ Thành Nam cũng hơi biến đổi: "Xem ra xác thực là nuôi cá, còn không biết thu hoạch như thế nào, đi, đi qua xem một chút." Nói rồi dẫn đầu đi về phía bên kia.

Chỉ thấy càng đi về bên kia, ruộng lúa càng ngày càng nhiều, hiện giờ bên trong chỉ còn lại gốc lúa trụi lụi, nhưng nhìn lại thì thấy không giống gốc lúa ở những nơi khác.

Bên trong một vài ruộng còn có người đang bắt cá.

Thấy có người lạ đến, liền có người ra đón, chính là tiểu nhi từ nhà tộc trưởng Triệu Thâm (bản convert ghi là Triệu đầy chiếm giữ, editor không có bản raw nên không hiểu xin mạn phép viết như trên).

"Khách nhân là từ nơi nào đến, trông lạ mặt, không biết tới tìm ai vậy?"

Tạ Thành Nam nói: "Đồng hương, gần đây chúng ta nghe nói Triệu gia thôn nuôi cá, đặc biệt đến nhìn xem một chút."

Nghe được là tới xem nuôi cá, Triệu Thâm cười mắt hí lại thành một đường thẳng, khoát tay nói: "Đến muộn đến muộn, thời điểm chúng ta bận việc các ngươi không thể nhìn thấy rồi, hôm nay là ngày thu hoạch vài mẫu đất đai cuối cùng, mọi người đều kéo lúa đến sân đập lúa rồi. Cá cũng đã mang về nhà, có vài gia đình còn chở đi bán rồi."

Nghe Triệu Thâm nói vậy, đôi mắt Tạ Thành Nam hơi hí: "Nói như vậy, đây là sự thật? Thật sự có thể nuôi cá trong ruộng lúa, kia mỗi mẫu đất có thể sinh nhiều thạch lúa?"

"Cái này đương nhiên là thật, mấy ngày trước thôn lân cận đã đến đây xem chúng ta thu hoạch đấy, nói ngày sau cũng muốn bắt chước. Nếu khách nhân muốn học, thì vào trong thôn tìm một người bất kỳ mà học, Triệu Thành tức phụ nói, chuyện này đều phải giáo, không thể giấu giếm, người muốn học thì cứ đi đi, không lo không được dạy." Triệu Thâm cười nói.

"Thức, lại bắt được một con cá lớn, mau đến xem a." Một tiểu tử tuổi còn trẻ nói vọng lại. Triệu Thâm vội vàng cáo biệt hai người khách lạ rồi chạy tới. Hôm nay là mấy mẫu đất đai cuối cùng của nhà hân. Vài ngày trước phải đi giúp đỡ các thôn dân khác, cứ thế trì hoãn đến hôm nay. Nhóm này cá vẫn chờ đi đổi bạc đâu.

Tạ Thành Nam cũng vội vàng đi theo, chỉ thấy bên kia bờ ruộng có rất nhiều thùng gỗ, bên trong có không ít cá, đều dài bằng chiếc đũa.

Nuôi cá...

Tạ Thành Nam đột nhiên nhớ tới, mấy tháng trước, lúc hân vừa tới Bì Lăng huyện, đã gặp vài phụ nhân bán cá ở chợ. Đám cá kia cũng lớn như vậy. Chủ tiểu quán đó còn nói qua, đám cá kia đều do nhà bọn họ nuôi.

Trong lòng không hiểu sao xao động, hỏi một thôn dân đứng bên cạnh: "Nơi này của các ngươi, lúc trước có phải từng có người nuôi cá hay không? Ngày trước ta ở trong chợ nhìn thấy có người bán loại cá này, không biết có phải là người trong thôn các ngươi hay không."

Người kia nói: "A, người ngươi nói chắc là Triệu Thành tức phụ, nhà bọn họ là hộ nuôi cá đầu tiên, cũng chỉ có nhà bọn họ."

Chương 31

Hai người Tạ Thành Nam cùng nhau đi tới, phát hiện ra một điều người ở đây luôn miệng nhắc tới một người - - Triệu Thành tức phụ.

Nghe tới tựa hồ là phụ nhân.

Bất quá kỳ quái là, vì sao không thấy nói đến phu quân Triệu Thành của nàng ta, lại hết lần này tới lần khác nói về một vị phụ nhân.

Hỏi thăm một phen mới biết được, này Triệu Thành tức phụ La thị mới vừa vào cửa liền thủ tiết, trong nhà lão ấu như rắn mất đầu, nhờ có phụ nhân La thị này cắn răng chống đỡ, lại nghe nói nàng ta được một vị lang trung tha phượng ban cho đại ân, học được một vài hảo biện pháp chăm sóc hoa màu, nàng ta còn thập phần hào phóng đem những chỗ tốt này đều truyền dạy cho các người dân trong thôn. Hiện giờ tất cả thôn nhân đều đi theo nàng cùng nhau loại lúa nuôi cá, loại nắm mèo. Nghe nói năm sau bọn họ còn muốn loại cây mía, loại ngô. Hiện giờ ba mươi mẫu đất trong ngọn núi kia đã loại cây mía rồi đấy, cây mía non kia càng lớn càng chắc nịch, mọi người đều nguyện ý tin tưởng, cây mía trưởng thành chắc chắn thập phần tốt đẹp.

Bất chấp những người kia hăng say ca ngợi nàng thế nào, một khi chưa được tận mắt nhìn thấy Tạ Thành Nam vẫn sẽ không tin.

Thốc chất đầy sân đập lúa, mọi nhà cười nói thảo luận về mùa màng, bàn chuyện mua thêm vài mẫu đất đai, hoặc là đòi phòng tức phụ, rồi thì dự định tu sửa phòng ở trong nhà.

Những cảnh tượng này vốn dĩ nằm trong giấc mộng của Tạ Thành Nam, hiện giờ xuất hiện ngay trước mắt, khiến hắn có cảm giác như vẫn còn say trong giấc mộng, nửa ngày chưa hồi phục lại tinh thần.

"Không nghĩ tới a, bản quan thế nhưng thực sự thấy được ngày này." Tạ Thành Nam đầy mặt kích động, gần như mất đi khả năng tổ hợp ngôn ngữ.

Sắc mặt Triệu hải cũng đỏ bừng: "Đại nhân, thật sự là thượng thiên phù hộ a, nếu triều đình biết được, nhưng dân chúng khắp thiên hạ đều sống như vậy, thì đúng là chuyện ích quốc lợi dân trăm sự tốt."

Tạ Thành Nam gật đầu: "Đúng là như thế, trở về bản quan liền viết sớ con trình lên, đem chuyện nơi đây nói cho triều đình."

Tạ Thành Nam cùng Tạ Hải không tiết lộ thân phận cho thôn dân nơi này biết, sau khi dạo một vòng, thì tự nhiên đi về.

Người khác cũng không mấy chú ý.

Những ngày này có rất nhiều người ở các thôn khác đến đây học hỏi, đã thấy nhưng không thể trách.

Sau khi thu hoạch vụ thu, chuyện người Triệu gia thôn trông ngóng nhất chính là chuyện của Triệu Từ.

Triệu Từ lại hết lần này tới lần khác giống như người chưa từng trải qua kỳ thi, vẫn ăn uống như cũ, thường ngày còn đi xuống ruộng làm việc. Loại thời điểm mấu chốt này, Triệu mẫu không dám khiến hắn thấy không thoải mái, cho nên để hắn tùy ý, thích làm gì thì làm nấy, còn bà nơi nào cũng không đi, ngồi ở nhà phòng thủ, chuẩn bị chờ quan sai báo tin mừng đến và chuẩn bị hi vọng khen thưởng.

La Tổ cũng căng thẳng, nói thật, mặc dù hiện tại nàng làm ruộng thấy rất vui vẻ sung sướng, nhưng vẫn luôn hy vọng tiểu thúc nhà mình có thể mưu một chức quan, giúp gia đình thuần nông bọn họ biến thành dòng dõi thư hương.

Lão tộc trưởng vì chuyện này, tất bật chạy đến huyện nha mấy lần, nhưng vẫn chưa có tin tức.

Bất quá ông kinh ngạc phát hiện, thái độ Chu huyện thừa trong huyện nha dành cho ông thân thiết không ít, nói nhiều lời với ông hơn, phảng phất như ông đã làm chuyện gì thập phần khó lường.

Này khiến ông nhớ tới chuyện lần trước mời người trong nha môn ăn cơm, nhưng đợi mãi vẫn không thấy ai đến, còn cho là đã đắc tội người ta đâu. Hiện tại rốt cục yên tâm rồi.

Lại là một ngày sáng sớm, các thôn dân mới từ bên trong đất đai dạo qua một vòng trở về chuẩn bị ăn điểm tâm, liền xa xa thấy mấy người mặc

trang phục màu đỏ của nha dịch giục ngựa mà đến.

Ngựa ở loại địa phương như Triệu gia thôn này được xem như vật tinh quý. Mọi người vừa nhìn, biết đây nhất định là có chuyện khó lường. Đang muốn đi tìm hiểu, thì nghe phía bên kia truyền đến tiếng pháo nổ. Đùng đoàng, đem toàn bộ Triệu gia thôn đều náo nhiệt lên.

Tiếp theo lại truyền tới tiếng chiêng trống, vui tai.

"Này chứ không phải là Triệu gia lão Nhị có tin tức tốt?" Có người to gan suy đoán, nói ra lời nói ẩn dấu trong lòng mọi người.

Thần kinh những người khác run lên, không buồn buồn chuyện nữa, mà chạy lại nghênh đón.

"Chúc mừng Triệu lão gia Triệu gia thôn thi Hội đứng vị trí thứ năm, hiện giờ nhưng là cử nhân lão gia." Nha dịch dẫn đầu cầm thép giấy báo tin mừng màu đỏ mặt mũi tràn đầy tươi cười hướng mọi người nói lời chúc mừng, lại nói: "Làm phiền các đồng hương dẫn đường, giúp chúng ta đi đến nhà cử nhân lão gia báo tin mừng đi."

"Chao ôi chao ôi, quan gia bên này thịnh." Lão thúc vội vàng dẫn bọn họ hướng nhà Triệu Từ đi.

Sớm có tiểu tử nhanh nhẹn vừa đi vừa hét lớn chạy về phía nhà Triệu Từ, "Thôn chúng ta ra lão gia cử nhân a, Triệu tú tài trúng cử a, là cử nhân lão gia a."

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Triệu gia thôn sôi trào lên. Người đang ăn cơm vội vứt chén đũa sang một bên, người đang bận việc trong đồng ruộng, nghe tin chạy nhanh về trong thôn.

Lão tộc trưởng bước đi như bay đến nhà Triệu Từ, chuẩn bị ra mặt tiếp đãi nha dịch đến báo tin mừng.

Thời điểm đám nha dịch đến Triệu gia, Triệu Từ đã bị Triệu mẫu kéo đi thay một bộ y phục mới, đem tóc sơ thật chỉnh tề.

Bọn nha dịch vừa vào cửa, pháo trong nhà cũng được đốt lên. Đây là Triệu mẫu mấy ngày trước nhờ người lên thị trấn mua về. Hiện giờ cuối cùng cũng dùng tới, bà kích động rơi lệ.

Nha dịch đến báo tin mừng đem tin báo ban nãy đọc lại một lần. Triệu gia thôn Triệu Đại lão gia thi Hội đứng thứ năm, thi đậu Cử nhân. Xin được chúc mừng cử nhân lão gia."

Những thôn dân đi theo nha dịch đến báo tin mừng, cũng cúi người nói lời chúc mừng. Hiện giờ Triệu gia lão nhị đã không còn giống với bọn họ, đây chính là cử nhân lão gia a. Chính là thấy Huyện thái gia đều không cần quý xuống, còn có thể cùng Huyện thái gia đàm đạo đâu. Hơn nữa còn là đứng thứ năm, khắp thiên hạ này có biết bao tú tài đi khảo cử nhân a, Triệu gia lão nhị đây là đứng trong top đầu a, về sau khảo trạng nguyên còn không phải chỉ là chuyện nay mai.

Mọi người cơ hồ đoán được về sau trong thôn sẽ ra một vị trạng nguyên.

Đây chính là vinh quang của toàn bộ Triệu thị bộ tộc a. Có mấy người hận không thể đề hài từ nhà mình xuống đất dập đầu, hy vọng có thể dính chút không khí vui mừng.

Lần đầu tiên La Tổ thấy chuyện báo tin mừng của người cổ đại, lòng tràn đầy kích động, nghe Triệu nhị nương phân phó, đi rót nước mang ra mời đám nha dịch đến báo tin mừng, lại nhét vào tay bọn họ chút hi ngân. "Quan gia vất vả, cầm đi chuẩn bị uống rượu."

Nha dịch đến báo tin mừng âm thầm nhéo nhéo hà bao màu đỏ, cảm giác được phân lượng bên trong, lập tức kinh ngạc, không nghĩ tới nhà một cử nhân lão gia xuất thân nông gia, lại có thể cho nhiều tiền thưởng như vậy. Cũng chớ trách người ta có thể trúng cử, ai bảo người ta có mệnh lão gia.

La Tổ lại thưởng cho mỗi người hai con cá, xuyên dây đỏ cho bọn họ xách đi.

Đám nha dịch tự nhiên hoan hoan hỉ hỉ lại nói một phen lời tốt đẹp, mới lại đi báo tin mừng cho người khác báo.

Đám nha dịch vừa đi, đại viện Triệu gia lại âm ỉ một mảnh. Lão tộc trưởng kích động nước mắt chảy ròng ròng. Ở thế hệ tiếp quản này của ông có thể xuất hiện một vị cử nhân lão gia, về sau xem như cũng có mặt mũi đi gặp liệt tổ liệt tông.

Lau nước mặt, lúc này liền dẫn Triệu Từ đi khai từ đường bái tế tổ tông, báo cho các lão tổ tông biết tin vui.

La Tổ đi theo sau, nhìn cảnh tượng vô cùng náo nhiệt này, trong lòng vừa cao hứng, vừa như tỉnh ngộ. Hóa ra đây chính là cảnh tượng trúng cử a. Nhưng lại không giống khi Phạm Tiến kia trúng cử, lúc hay tin toàn gia đều trở nên điên loạn. Xem ra năng lực hứng chịu kích thích của nòng và Triệu mẫu rất là cường đại.

Mặc dù không biết làm cử nhân lão gia cụ thể có bao nhiêu chỗ tốt, nhưng La Tổ có thể lờ mờ tưởng tượng ra, Triệu gia sẽ khác hẳn xưa kia.

Triệu Từ cuối cùng không thể ở nhà đi bẻ ngô.

Sau ngày trúng cử hôm sau, liền bị huyện lệnh phái người đánh xe ngựa tới đón đi. Nghe nói lần này trong huyện ra ba vị cử nhân, Triệu Từ thành tích lại là tốt nhất, Huyện lệnh đại nhân hết sức cao hứng, đặt một bàn tiệc rượu lớn, mời người đức cao vọng trọng trong huyện đi bồi ba vị tân cử nhân lão gia uống rượu. Sau đó còn an bài cho ba người họ đến tỉnh phủ bên kia bãi phóng Tri phủ đại nhân.

Dù sao chỉ là một cuộc du lịch chung. Trong lúc đó còn có vô số người tiếp khách.

Ngày xưa chỉ là một tên tiểu tú tài nhãi nhép không gây nổi sóng gió, hiện giờ một ngày cá vượt nông môn (*), đã có thể tiếp xúc với các đại nhân vật.

Mặc dù Triệu Từ không có nhà, lão tộc trưởng đã đi báo cho cả thôn nhân, đợi Triệu Từ trở về, liền làm tiệc rượu.

Dù sao trong thôn hiện giờ không thiếu nhất chính là lương thực, mỗi nhà mỗi hộ đều ăn không hết cá đâu, chỉ cần mua thêm chút thịt heo và gà vịt liền thành.

La Tổ làm một thành viên của nhà Triệu Từ, giống như đã lấy lại sự bình tĩnh vốn có. Đang lúc mọi người còn chìm trong không khí vui vẻ, nàng dẫn Triệu mẫu và hai hài tử trong nhà đi bẻ ngô.

Bên trong ba mẫu đất, bắp ngô đã dài cao cao trắng trắng.

Trên một thân ngô không cao ấy vậy mà cũng có ba bốn bắp. Triệu Lâm tham ăn bẻ một bắp xuống gặm: "Ăn thật ngon." Miệng nhỏ bị phồng lên.

La Tổ thấy thế, vội vàng nói: "Không được ăn nhiều, quay đầu lại tiêu chảy. Trở về ta luộc cho đệ nấu ăn, như vậy mới hương đâu."

Triệu mẫu mặt mũi tràn đầy vui mừng: "Lúc trước người muốn loại, ta còn không đồng ý, người xem xem, ngô này dài thật là tốt. Đồi này của ta còn chưa thấy qua hảo ngô sung mãn như vậy. Ta xem chừng, ba mẫu đất này, có hơn mười thạch ngô."

"Được như nương nói thì tốt, quay đầu lại ta xưng xưng thì biết. Dù sao năm nay nhà ta cũng không thiếu lương thực để ăn."

Không chỉ có mình nhà bọn họ, mà cả Triệu gia thôn đều không thiếu lương thực ăn. Mấy ngày nay mọi người rảnh rỗi liền đến nhà La Tổ hỏi xem vụ sau nên loại cái gì. Dù sao sau lần nuôi cá trong ruộng lúa thành công này, mọi người đã vững tin và kiên định đi theo Triệu gia làm ruộng.

Đặc biệt có mấy nhà lúc trước đi theo La Tổ loại ngô, hiện tại cũng đang hoan hoan hi hi thu ngô. Những nhà không loại, đều bắt đầu hối hận.

Lúc người một nhà còn ở trong đất thu ngô, thì nghe thấy tiếng gọi của ai đó.

La Tổ nhìn sang, thấy lão cha và đệ đệ La Tiểu Hồ nhà nàng đang chạy về phía này. Trên mặt hai người rất cao hứng, vừa nhìn liền biết đang có chuyện vui.

"Chúc mừng thân gia có chuyện vui, ra vị cử nhân lão gia." La Lão Căn vừa đến liền thở dốc chúc mừng.

Triệu mẫu vội vàng cười ngăn đón: "Cùng vui cùng vui. Đều là người một nhà cả."

La Tiểu Hồ chạy vào trong ruộng ngô trước bắt chước Triệu Lâm gặm ngô đi sống. La Tổ vừa hô không cho bọn họ hồ nháo, vừa hỏi: "Sao hôm nay cha lại đến đây, chuyện trong nhà đã làm xong?"

"Cũng không có chuyện gì, vừa mới làm xong, mấy ngày nay liên tục bị người trong thôn quấy rối, ai cũng đòi mua cá nhà ta, nói là muốn lấy cái không khí vui mừng. Ta này còn chưa có ra thôn, liền bán tất tất tất tất, này không, còn giữ lại mấy con cá tươi mang qua cho các người nếm thử."

Triệu mẫu vội vàng nói: "Trong nhà cũng có, cần gì mang tới."

La Lão Căn nói: "Các người có là của các người, đó cũng là một mảnh tâm ý của ta. Hơn nữa, đến chúc mừng cử nhân lão gia, ta đây cũng không thể đến tay không."

Đối với việc nhà chồng khuê nữ xuất hiện cử nhân lão gia, có thể nói La Lão Căn cảm thấy bội phần hãnh diện. Lúc đi ra ngoài người ta nghe tin, đều nhìn ông nhiều thêm vài lần. Cho nên lần này trong nhà vừa hết bận, liền vội vàng đến xem thử dáng vẻ của cử nhân lão gia là như thế nào.

Thấy nhà La Tổ đang bẻ ngô, ông vội vàng xắn tay áo, cầm lưỡi hái xuống ruộng phụ giúp thu ngô.

Mấy hài tử đã không còn hứng thú làm việc, trốn ở một bên gặm bắp ngô non ngọt.

La Tổ cười nói: "Cái này không được tính là ngọt, đợi cây mía nhà ta dài hơn, đó mới ngọt đâu. Giống như mật đường ấy." Khiến mấy hài tử chảy nước miếng ròng ròng.

Lần này La Lão Căn lại nói về chuyện nhà Lâm tài chủ bên La gia thôn.

Nguyên lai sau khi Lâm gia lục tục thu hồi đất đai trở về, liền dùng hết tất cả để loại nấm mèo. Ông đi qua xem, thì thấy phương pháp gieo trồng của bọn họ với nhà mình giống nhau như đúc. Cảm thấy hơi kỳ quặc, cho nên đi đến hỏi khuê nữ nhà mình.

La Tổ vừa nghe dùng cùng một phương pháp, lập tức kinh hãi.

Phương pháp này là năng học trong sở nghiên cứu ở thời đại kia, đến đây thì ứng dụng phương châm bình cũ rượu mới, không thể nào tồn tại ở thời đại này. Chỉ có hai khả năng, một là có một người cũng biết loại nấm mèo xuyên việt đến, hai là phương pháp pháp này bị người khác truyền ra ngoài.

Xác suất xuyên việt có thể so với việc nhìn thấy bảy sắc cầu vồng, cơ hồ là không thể xảy ra. Như vậy chính là phương pháp này đã bị tiết lộ.

Nàng đã sớm dự liệu tới ngày này, dù sao có nhiều người biết như vậy, cả thôn nhân, mỗi nhà mỗi hộ đều có thân thích, ắt sẽ có một ngày bị lộ ra.

Cho nên nàng mới đem kỹ thuật mấu chốt nắm chặt trong tay, không nói cho bất kỳ người nào biết. Hiện giờ trong đất nhà lão Lâm kia, chắc chỉ là bán thành phẩm mà thôi. Nói cách khác, mấy trăm mẫu đất loại nấm mèo của nhà bọn họ năm nay, sẽ thu hoạch hết sức u ám. Hơn nữa đám nấm mèo đó trên cơ bản sẽ không thành thực.

Bất quá nàng cũng không định quản chuyện này, người ta đánh cắp phương pháp của nàng, nàng quản bọn họ làm chi? Còn người tiết lộ phương pháp này, khiến nàng thấy hơi tò mò đấy.

Bình thường những người đó hề gặp nàng là niềm nở chào hỏi, cả ngày la hét đoàn kết một lòng. Đến cùng là người nào truyền đi.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hàn Túc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Mặc dù trong lòng La Tổ hoài nghi Triệu gia thôn nhân, nhưng cũng không có sức đi thăm dò. Cả thôn nhiều người như vậy, nàng cũng tra không được. Nếu bọn họ có ý muốn nói cho người khác biết, người khác chỉ cần nói khéo một chút thì trộm được ngay, còn nếu không muốn cho người khác biết, người khác có làm thế nào cũng không thể trộm đi.

Lúc La Lão Căn trở về, thuận tiện mang theo một chút mầm mống ngô, để năm sau loại, lại hỏi khuê nữ nhà mình có biết loại lúa mạch hay không. Lúa mạch là đồ tốt đứng ngay sau lúa gạo a. Nếu có thể loại ra lúa mạch, thỉnh thoảng cũng có bánh bao trắng mà ăn. Còn số lúa trong nhà kia, La Lão Căn không định giữ lại ăn, mà sẽ đem bán hết, đổi chút bạc về rồi đi mua thêm vài mẫu đất, hiện tại có phương pháp làm ruộng hay, cần phải chuẩn bị nhiều đất đai.

Bên trong ruộng lúa đã thu hoạch, La Tổ khuyên mọi người không nên cắt bỏ gốc lúa, mà nên lấy một chút phân bón rắc xuống, nàng nói từ những gốc lúa đó còn có thể mọc ra hạt thóc. Mặc dù không nhiều lắm, nhưng cũng có thể có chừng trăm cân. Dù sao tạm thời điền lý cũng phải nghỉ ngơi, không thể bắt nó làm việc cả năm, còn không bằng để nó tự mọc lên, được bao nhiêu thì được, đến cùng cũng không mất cái gì.

Thừa dịp nông nhàn, La Tổ mang cá cùng lương thực đi đổi lấy vài chục lượng bạc. Sau khi trả hết nợ cho Bạch phu nhân, thì giữ lại để năm sau trả nợ cho huyện nha.

Sở dĩ hiện tại không trả nợ, vì nàng còn có dự định, muốn thừa dịp lúa mì vụ đông còn chưa đến lúc gieo mầm, lại mua thêm vài mẫu đất, loại thêm lúa mạch. Đầu xuân sang năm, trong nhà cũng có bột mì ăn.

Lại lo lắng không thể đuổi kịp thu hoạch đầu mùa xuân bên kia, đến lúc đó không thể trả nợ. Cho nên trong lúc nhất thời còn hơi do dự.

Đầu tháng chín Triệu Từ trở về.

Lần này trở về, toàn thân cao thấp đã khác xưa, còn dắt một con ngựa trở về.

Hắn nói cùng vài người cử nhân đi theo vài vị tài chủ và một vài người danh gia vọng tộc đi du lịch một vòng, sau đó đến thăm quan một chuồng ngựa, người ta là người hào khí, trực tiếp cho mỗi vị cử nhân lão gia một con ngựa.

Cũng tương đương với một chiếc xe ở hiện đại.

La Tổ hiểu kỳ đi sờ đuôi ngựa, thậm chí làm quan ở cổ đại thật sự là sung sướng a, đây còn chưa phải là quan chính thức đâu. Người ta đã tặng lễ hào phóng như vậy. Đây nếu là làm quan, vậy thì còn...

Nàng lo lắng Triệu Từ bị tiền tài làm mờ mắt, về sau đi sai đường làm tham quan, không thể không nói bóng nói gió nhắc nhở hẩn một phen.

Kết quả Triệu Từ đứng trước mặt cả nhà, lấy từ trong tay nải ra vài nén bạc to, nàng liền thốt không ra lời. Tiểu thúc nhà mình đã bắt đầu tham ô?

Triệu mẫu phản ứng lại đầu tiên: "Nhi a, người đây là từ nơi nào mà có, chẳng lẽ người đã làm ra chuyện gì quên nguồn quên gốc."

Triệu Từ dở khóc dở cười: "Nương, ta không có chức quan, làm sao có cái khả năng kia. Đây là lần này trúng cử, được tỉnh phủ bên kia ban thưởng, sau khi trở lại huyện nhà bên này cũng được thưởng một chút. Mặt khác lần này xuất hành, có vài tài chủ chu cấp một phần lộ phí, ta không cần phải tiêu tiền, liền mang tất cả về."

La Tổ nhìn nhìn, này một nén bạc tử chính là gần hai mươi lượng. Tổng cộng có năm nén, chính là một trăm lượng a.

Ngao ngao, nàng loại đất đai một năm, nhọc nhằn khổ sở, bán mặt cho đất bán lưng cho trời, còn chưa được gần trăm lượng bạc đâu, Triệu Từ này ra ngoài đi một vòng, ăn chùa uống bạch được một chiếc xe không nói, còn cầm nhiều bạc như vậy trở về.

Chả trách Phạm Tiến trúng cử nổi điên, có nhiều tiền thế này ai chẳng sung sướng muốn chết.

Triệu Từ xuất ra hai mươi lượng bạc, còn dư lại mười tám hai thì đưa cho La Tổ cùng Triệu mẫu một người một nửa.

La Tổ sao có không biết xấu hổ mà nhận lấy: "Cái này không thể được, đệ kiểm, tự đệ giữ đi."

Triệu Từ nói: "Lúc trước tẩu tử vì trong nhà đặt mua đất đai, đem trong tay bạc đều xài hết. Ta nghe nương nói còn thiếu nợ nha môn khoản, ta thân là Triệu gia trưởng tử, sao có thể để tẩu tử đi trả nợ, số bạc này xem như đền bù tổn thất cho tẩu tử. Hơn nữa, lương thực trong nhà này đều do tẩu tử vất vả làm việc luôn chân luôn tay có được, nếu tẩu tử cùng ta phân chia rạch ròi như vậy, ta chẳng phải cũng không thể ăn cơm canh trong nhà nữa?"

Triệu mẫu cũng nói: "Từ nhi nói đúng, bạc này là người nên được. Nên đem đi bỏ khuyết chỗ sơ hở, về sau có Từ nhi ở đây, người cũng không cần lo lắng mệt mỏi như vậy nữa. Từ nhi hiện tại nhưng là cử nhân, về sau có thể nuôi gia đình."

Hiện tại bà cũng thay đổi tức phụ cao hứng. Xem như cuối cùng cũng khổ tận cam lai. Hiện giờ nhi tử đã là cử nhân, phui phui một chút, dù lần sau không thể thi đậu, thi rớt, dựa vào triều đình hàng năm cấp một chút chỗ tốt, người một nhà cũng không lo ăn uống. Hơn nữa nhà bà về sau rốt cuộc không phải đóng thuế nữa.

Nghe mẫu tử hai người nói như vậy, La Tổ cũng không ngượng ngùng, nhận lấy bạc: "Ta đây còn mua thêm đất đâu, Nhị đệ cầm bạc trở về, xem như giải quyết đại sự trong lòng ta, ngày mai ta sẽ đi tìm tộc trưởng nói nói, mua thêm bảy tám mẫu ruộng cạn trở về, lập tức có thể gieo xuống lúa mì vụ đông."

Nghe dự định của La Tổ, Triệu mẫu cười mắng: "Người đứa nhỏ này, thật đúng là chấp nhất với đất đai." Nói xong lấy ra một nén bạc đưa cho nàng: "Đầu xuân sang năm Từ nhi phải đi đến Bắc Đô thành, phải dùng nhiều bạc hơn, ta cũng chỉ cần giữ lại chút bạc, hai mươi lượng bạc này người cầm đi đặt mua đất đai đi, không cần tiêu số tiền kia của người."

La Tổ từ chối: "Không cần, ăn uống ở Bắc Đô thành kia đều tốn kém đâu, ngại giữ lại cho Nhị đệ đi thi thì tốt hơn. Đợi năm sau Nhị đệ lại được thưởng, rồi tiếp tế ta cũng không muộn."

Triệu mẫu cười nói: "Hào, vậy ta cấp người ký thượng một khoản này trước."

Triệu Từ ở một bên xem, chỉ cười không lên tiếng.

Những ngày này hẩn ở bên ngoài mong ngóng nhất, chính là bầu không khí vui vẻ hoà thuận trong nhà như này.

Người trong thôn biết Triệu Từ đã về nhà, rất nhanh lục tục tìm tới cửa.

Lần này mọi người đến, đều mang theo khế ước cùng khế đất nhà mình đến. Bọn họ muốn đem đất đai nhà mình đặt dưới danh nghĩa của Triệu Từ, sau này nhà bọn họ cũng không cần nộp thuế.

La Tổ không ngờ còn có thể làm như vậy.

Triệu mẫu tựa hồ đã chuẩn bị trước, sau khi mọi người vào nhà đều chiêu đãi thật tốt, còn mời tộc trưởng đến thương lượng.

Tộc trưởng bên kia cũng cầm một đồng khế đất đến. Lại thấy bên trong có một đồng thôn dân còn cầm theo khế đất của thôn bên cạnh đến, lúc

này liền sa sầm mặt.

"Từ ca nhi là tộc nhân Triệu thị bộ ta, có liên quan gì tới chuyện của thôn khác? Lần này ruộng đất Triệu gia thôn ta có thể đặt dưới danh nghĩa Từ ca nhi, nhưng thôn bên cạnh thì không thể. Nếu để cho ta biết người nào ở bên trong dùng mảnh khoé giờ trò, ta sẽ không khách khí."

Triệu lão thực ở phía dưới run run một cái, nhét khế ước và khế đất của nhà hai con rể mình vào trong vạt áo.

Dưới sự an bài của lão tộc trưởng, mấy trăm mẫu đất của cả thôn đều đặt dưới danh nghĩa của Triệu Từ. Triệu Từ liền trở thành 'Địa chủ' trên danh nghĩa.

Này đối với toàn bộ Triệu gia thôn mà nói, chính là một chuyện đại hi sự. Bởi vì điều đó có nghĩa là, về sau toàn bộ Triệu gia thôn đều được miễn thuế. Nhà bọn họ thu được bao nhiêu đều là của nhà bọn họ hết, không cần phải nộp thuế lên trên nữa.

Có nhà muốn cấp nhà Triệu Từ một thành lương thực, bị Triệu Từ từ chối thẳng thừng.

"Các vị tộc nhân đều là thân nhân của ta, lần này có thể thi đỗ, đều là nhờ sự trợ giúp của các vị, sao có thể thu chỗ tốt của tộc nhân như người khác như thế."

Triệu mẫu cũng từ chối nói không cần. Hiện tại nhà bà đã không thiếu bạc cùng lương thực, không cần lấy thêm một thành lương thực của những người này.

Lão tộc trưởng thấy bọn họ kiên trì như thế, cũng không cưỡng cầu nữa. Ngược lại cảnh cáo đoàn người về sau không thể mượn danh tiếng của Triệu Từ ở bên ngoài làm chuyện xấu xa. Nếu bắt được, lập tức đuổi ra khỏi Triệu thị bộ tộc.

Mọi người tự nhiên liên tục đáp ứng.

Đội các tộc nhân đi. Triệu mẫu lại cùng La Tổ nói chuyện này. Bảo La Tổ nói chuyện này với nhà mẹ đẻ nàng, đem đất đai đặt dưới danh nghĩa Triệu Từ, sau này La gia bên kia cũng không cần giao thuế.

La Tổ có chút lo lắng: "Vạn nhất bị người ta bắt được, bị triều đình truy cứu thì sao."

"Các cử nhân khác đều làm như vậy, người tương tiền tài của những nhà cử nhân kia đều do gió lớn thổi đến ư, cho dù được triều đình trợ cấp cũng không thể cấp nhiều như vậy a, còn không phải là những người kia không muốn nộp thuế, cầm đất đai nhà mình đặt dưới danh nghĩa nhà cử nhân, hàng năm cấp một thành lương thực cho cử nhân lão gia, như vậy chỉ cần ngồi ở nhà cũng có thể ăn no uống đủ. Người Triệu gia thôn ta dù sao đều ở trong một tộc, nếu Từ nhi không giúp đỡ, về sau toàn bộ người trong tộc đều nói xấu hấn, chuyện này ta không thể từ chối. Cha người là thông gia của nhà ta, cho dù người ta biết cũng tìm không ra cái sai. Nếu cha người không yên tâm, đến lúc đó nói lý là đã lập khế ước là được."

La Tổ không biết La Lão Căn có nguyện ý đem đất đai đặt ở người Triệu gia bên này hay không.

Dù sao hiện tại nàng chỉ là một quả phụ của Triệu gia, ở trong mắt mọi người, chắc chắn sẽ tái giá. Sau khi tái giá, sẽ không còn quan hệ với Triệu gia đến lúc đó chuyện này sẽ trở nên rắc rối. Nàng chỉ có thể nói ngày mai trở về hỏi nhà mẹ đẻ thử xem, xem bọn họ có tính toán gì không.

"Đây chính là chuyện tốt a, sao có thể không đồng ý?" La Tổ về nhà mẹ đẻ nói với bọn họ chuyện này, lúc này La Lão Căn kích động vỗ bàn.

Lúc trước sau khi ông nghe nói Triệu Từ trúng cử, liền hận không thể mau chóng đi đến nhờ cậy chuyện này, chỉ là không tiện mở miệng. Không nghĩ tới bà thông gia là người trọng tình cảm, chủ động nói ra chuyện này.

La Tổ nói: "Cha không lo lắng về sau nữ nhi tái giá, chuyện này nói không thông?" Nàng phát hiện cấu tạo não bộ của nàng không giống người nơi này. Là nàng nghĩ quá nhiều, hay là người ở đây quá đơn thuần.

La Lão Căn mặt mũi tràn đầy kỳ quái xem nàng: "Có cái gì phải lo lắng, cử nhân lão gia còn có thể vừa ý vài mẫu đất đai không thu được một thành lương thực này của chúng ta?"

Được rồi, người đọc sách còn thật là muốn thể diện. La Tổ phát hiện, cử nhân tâm tư xác thực so với khá đơn giản, không giống đời sau phức tạp như vậy.

Vì muốn nhanh chóng làm xong chuyện này, La Lão Căn lại cùng nhi tử đưa khuê nữ về Triệu gia thôn, thuận tiện làm xong chuyện này trong hôm nay.

Mấy người vừa rời khỏi La gia thôn, xa xa liền có vài gã sai vặt chỉ về phương hướng bọn họ rời đi.

"Kia chính là Triệu gia tức phụ. Chắc chắn nàng ta biết rõ nguyên nhân là gì, Đại quân gia, chúng ta có cần đi tìm nàng ta hỏi thử một chút hay không."

Lâm Lai Phúc nhú mảy đi một vòng trên bờ ruộng, nói: "Hỏi như thế nào?" Nếu là lúc trước, còn có thể bắt gười ta tới hảo hảo thăm vấn. Hiện nhà người ta có người làm cử nhân lão gia, ngay cả Huyện thái gia đều phải cho vài phần mặt mũi, bọn họ đi bắt người, không phải là chán sống sao.

Hắn suy nghĩ một chút, nói: "Đi, bắt tên Hầu gia kia tới đây, không phải hắn nói nhạc mẫu hắn sống ở Triệu gia thôn sao, bắt hắn suy nghĩ biện pháp đi. Con mẹ nó, phương pháp kia bản thân hắn còn chưa dùng thử, lại dám mang đến cho lão tử, còn nói là bảo đảm có thể thành, hại lão tử suýt nữa bị chết oan dưới tay lão gia."

Gã sai vật nghe xong, chạy nhanh như một làn khói đi bắt người.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hân Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Editor: Đô Đô

"Nương a, ngài nhất định phải cứu ta a, bằng không ta và Thúy nương chỉ có thể cắt cổ tự tử."

Một hán tử cao lớn thô kệch quỳ xuống trước mặt Hoa Nhị cô, bên cạnh hắn là một vị phụ nhân vừa khóc vừa lau nước mắt.

Hoa Nhị cô từ bình bát ỏn ngồi ở trên ghế, sắc mặt không một chút thay đổi, ngược lại Triệu Lão Thực gấp gấp đến độ đầu óc choáng váng.

Hắn không ngờ rằng, nữ tể lại tiết lộ cho người khác biết phương pháp loại nắm mèo của nhà, giờ đã gây ra họa lớn, người ta đều tìm tới tận cửa tính sổ rồi.

Hon nữa, nữ tể còn nói nắm mèo kia không lớn được, Lâm tài chủ nhất định không buông tha cho bọn họ, hiện giờ chỉ còn nước đi tìm Triệu Thành tức phụ hỏi phương thuốc giúp nắm mèo tăng trưởng, may ra chuyện đỡ mới hóa lành.

Nhưng mà thật sự phải đến tìm nàng, chuyện này sẽ bị lộ ra, người trong thôn biết được, ở đâu còn chứa chấp bọn họ a, chắc chắn sẽ đuổi bọn họ ra khỏi dòng tộc.

Hoa Nhị cô khẽ nâng mắt: "Hầu Lục, người tự nói ra thì phải tự gánh chịu hậu quả, lúc trước người nhận chỗ tốt của người ta, có nhớ đến hai lão già chúng ta hay không? Cha Thúy nhi thương hại các người, mới vụng trộm nói cho các người biết phương pháp loại nắm mèo, để các người cũng cùng loại theo một lúc. Là tự người lòng tham không đáy, đem phương pháp này bán đi, hiện tại xảy ra chuyện, liền đến tìm chúng ta. Người cho rằng chúng ta hồ đồ dễ lừa gạt phải không?"

Bình thường mọi việc trong nhà đều do Hoa Nhị cô làm chủ, cộng thêm đáng người mập mạp, lời nói ra hết sức có trọng lượng.

Hầu Lục lập tức một phen nước mắt một phen nước mũi gào khóc, ôm lấy bắp đùi của Hoa Nhị cô: "Nương a, ngài cũng đừng trách ta, bây giờ là lúc chúng ta nên tìm cách giải quyết chuyện này, bằng không ta cùng Thúy nương sẽ không thể sống được một ngày tốt lành, người một nhà chỉ có thể đi tự tử." Nói rồi đẩy tức phụ đang quỳ bên cạnh.

Triệu Tiểu Thúy vừa khóc vừa lau nước mắt: "Nương, ngài coi như thương xót thương xót chúng ta đi."

Triệu Lão Thực chà sát hai bàn tay, khó xử nhìn Hoa Nhị cô: "Nàng nương, chuyện này chúng ta có cần nghĩ cách hay không?" Cũng không thể trơ mắt nhìn nữ nhi nữ tể đi tự tử được. Dù sao hai người cũng chỉ có hai nữ nhi, đại nữ nhi gả xa, có muốn chiếu cố cũng không thể, còn tiểu nữ nhi gả gần cũng thân thiết hơn, không thể bỏ mặc a.

Hoa Nhị cô cười lạnh: "Phải quản thế nào, người đi tìm Triệu Thành tức phụ? Chúng ta mà đi, về sau cũng đừng mong đặt chân ở trong thôn nữa, lão hàng họ Tống kia sẽ chê cười ta đến chết. Hiện giờ nhi tử nàng ta là cử nhân, còn nữ tể ta hết lần này tới lần khác đều không chịu thua kém như vậy, người nói xem về sau ta còn biết sống thế nào."

Hiện tại bà thừa nhận bà thật sự không bằng Tống thị.

Người ta biết sinh nhi tử, còn biết dạy nhi tử. Nuôi hảo nhi tử, còn tìm được tức phụ có bản lĩnh.

Khuê nữ bà nuôi ra đàn độn u mê cũng liền thôi, không ngờ nữ tể cũng không có tiền đồ như vậy. Mẹ nó, dám cùng địa chủ buôn bán, chê bình thường bị bắt nạt ít hay sao? Những tên ăn thịt người kia, không chỉ ăn tươi nuốt sống người khác, mà còn không chịu nhả xương, còn muốn từ chỗ bọn họ lấy được chỗ tốt.

"Nương, Thúy nương đang mang thai a, nàng mang trong bụng ngoại tôn của ngài, ngài cũng không thể nhìn hấn ở trong bụng mẹ chịu tội đi. Lão Lâm kia nếu không có được phương thuốc, nhất định sẽ không bỏ qua cho chúng ta."

Hầu Lục quỳ trên đất gào khóc van xin.

Hoa Nhị cô nghe vậy, nhìn về phía nữ nhi mình, đưa tay sờ sờ bụng nàng. Bà là người từng trải, chỉ cần sờ sờ sẽ biết.

"Nương, mới có mấy tháng đâu." Triệu Tiểu Thúy xấu hổ né tránh.

Sắc mặt Hoa Nhị cô trở nên khó coi.

Nữ nhi quả nhiên mang thai, chuyện này càng thêm khó xử lý.

"Biến, rút hết ra ngoài cho lão nương." Hoa Nhị cô nổi giận ném cái giỏ trên bàn xuống đất, dọa Hầu Lục cùng Triệu Tiểu Thúy sợ hãi, Triệu Lão Thực ra hiệu nhắc bọn họ mau chạy ra ngoài.

Chuyện chưa biết thành bại thế nào Hầu Lục nhắm mắt đi qua đi lại, đứng ở ngoài sân ngó vào trong.

Triệu Tiểu Thúy nói: "Đi thôi, nương ta đây là đáp ứng, chúng ta trở về chờ tin tức đi."

Hầu Lục nói: "Nương còn chưa đáp ứng a."

"Bà sợ mất mặt thôi, ta hiểu rõ nương ta nhất, người cứ yên tâm đi."

Triệu Tiểu Thúy thỏa mãn kéo nam nhân nhà mình đi ra cổng. Lúc trước gả cho Hầu Lục, nàng còn lo lắng bên nhà mẹ đẻ không có huynh đệ sẽ bị người ta khi dễ, không ngờ bởi vì chuyện nắm mèo lần này, Hầu Lục đối với nàng xem như ngoan ngoãn phục tùng. Lần này chỉ cần nương nàng làm xong việc, về sau Hầu Lục còn không nghe lời nàng?

Thời điểm đi ngang qua cửa nhà Triệu Từ, nàng nghe bên trong truyền ra tiếng nói chuyện, trong lòng thầm nói, nếu nàng có bản lĩnh như La Đại Nha kia, vậy thì không cần lo không thể sống tốt ở nhà chồng. Đáng tiếc Triệu Thành đại ca đã không còn. Nay lão thiên gia a, đúng là không thể nhìn nổi người khác sống tốt.

Hoa Nhị cô đợi đến buổi tối khi mọi người đều đóng cửa đi ngủ, mới đi đến gõ cửa chính nhà La Tổ.

Triệu Từ ra mở cửa, thấy là Hoa Nhị cô, trên mặt chợt lóe qua vẻ kinh ngạc. Triệu mẩu đi theo sau hấn cũng thấy, lập tức thay đổi sắc mặt: "Đêm hôm khuya khoắt người không ở nhà ngủ, đến đây làm gì?"

Hoa Nhị cô cố gắng giữ nguyên sắc mặt tốt, nếu là ngày thường, bà nhất định phải cùng Triệu mẩu tranh cãi ầm ĩ một trận.

Nhưng hiện tại không thể. Bà làm việc trái với lương tâm, trong lòng hoang mang tức giận.

Đưa mắt liếc vào bên trong: "Ta muốn tìm Triệu Thành tức phụ."

"Tìm đại tức phụ ta làm gì, hiện tại nàng không rảnh." Triệu mẩu và Hoa nhị cô chất chứa oán hận đã nhiều năm, hiện tại không muốn nhìn thấy bà ta.

Cứ nghĩ rằng Hoa Nhị cô nhất định sẽ làm ầm ĩ một trận, không ngờ Hoa Nhị cô đột nhiên quỳ xuống đất đánh 'bịch' một tiếng: "Lão tử tỷ, ta biết trước kia ta có lỗi với người, lần này ta thật sự không còn cách nào, người để cho ta gặp mặt Triệu Thành tức phụ đi."

Triệu mẩu kinh hãi lui về phía sau một bước: "Người đây là làm gì a?"

Triệu Từ vội vàng đi kéo Hoa Nhị cô đứng dậy, Hoa Nhị cô lại không chịu, chỉ la hét muốn gặp La Tổ.

La Tổ đang chuẩn bị đi ngủ, nghe động tĩnh mặc quần áo xong đi ra, thấy Hoa Nhị cô đang quỳ trên đất, kinh ngạc nói: "Nhị cô, người làm sao vậy?"

Triệu mẩu nói: "Tới tìm người." Đến cùng là thiện tâm, quê nhà hương thân không muốn gây ra chuyện quá khó coi: "Đứng lên đi, vào nhà rồi nói. Để người ta thấy, còn tưởng rằng nhà ta bắt nạt người đấy."

La Tổ cũng tới kéo Hoa Nhị cô đứng lên cùng đi vào trong nhà.

"Tốt, nữ tử người làm ra chuyện như vậy, người còn không biết xấu hổ tới nhờ cậy đại tức phụ ta, da mặt người đúng là dày thật đấy, đáng đời"

ngươi tự mua dây buộc mình. Ngày mai ta sẽ đi tìm tộc trưởng, xem cái đồ ăn cây táo rào cây sung nhà ngươi sẽ làm thế nào."

Sau khi nghe Hoa Nhị cô nói ra chân tướng, Triệu mẫu là người đầu tiên không nhịn được, hung hăng đứng lên chỉ vào mũi Hoa Nhị cô mắng.

Lần đầu tiên Hoa Nhị cô cúi đầu không cãi lại, mặc cho Triệu mẫu mắng nhiếc.

Chỉ nhìn La Tổ, hy vọng nàng có thể cho câu trả lời thuyết phục.

Hiện giờ La Tổ rốt cuộc cũng biết ai là người đem phương thuốc của nàng bán cho nhà Lâm tài chủ. Nhất thời không biết nên xử trí chuyện này thế nào. Sau khi biết nhà Hoa Nhị cô đem cách trồng nấm mèo cho nhà nữ tể loại theo, nàng nghĩ bụng, xem chừng không chỉ có mình nhà Hoa Nhị cô làm như vậy đâu. Nhà ai cũng đều có thân thích của riêng mình, giúp đỡ nữ nhi nữ tể một tay là việc không thể tránh khỏi. Cách trồng nấm mèo này chỉ sợ đã sớm truyền ra ngoài, chỉ là người ta không loại ra được lại không dám há miệng, cho nên không có ai hay biết. Không nghĩ tới lòng của nữ tể nhà Hoa Nhị cô quá tham, đem phương thuốc này bán cho nhà Lâm tài chủ. Lâm tài chủ cũng là người có lòng tham, chưa loại thử, đã trực tiếp đem mấy trăm mẫu đất đều loại nấm mèo, hiện giờ tổn thất thảm trọng, lúc này mới lại tìm nữ tể Hoa Nhị cô chịu trách nhiệm mà thôi.

Lòng người không nên như rắn nuốt voi a.

May mắn lúc trước lưu lại một con đường. Bằng không hiện tại nơi nơi đều có thấy nấm mèo.

"Triệu Thành tức phụ, ban đầu ta cũng không muốn quản chuyện này, nhưng khuê nữ ta đang có thai, ta không thể để cho bọn họ mất mạng a, ngươi hãy đại nhân đại lượng, giúp đỡ chúng ta một lần đi."

"Mới không giúp đâu." Triệu mẫu tức giận nói.

Triệu Từ ở bên cạnh không lên tiếng.

Chuyện này người có quyền lên tiếng nhất, là đại tẩu của hắn.

Hắn tin tưởng, lấy trí tuệ của đại tẩu, sẽ có cách xử trí tốt nhất.

Hiện tại La Tổ hơi rối rắm.

Trong thâm tâm, đối với dạng hành vi ăn cây táo, rào cây sung này, nàng dù có thể lý giải, thì vẫn thấy hơi phản cảm.

Nhưng lúc trước nàng thiếu Hoa Nhị cô một cái nhân tình. Dem người trực tiếp đuổi ra ngoài, lương tâm sẽ bị cắn rứt.

"Phương thuốc này, ta tuyệt đối sẽ không lấy ra." Nàng giọng điệu kiên định nói.

Trên mặt Hoa Nhị cô chợt lóe qua vẻ tuyệt vọng "Ta, ta..."

Cả đời bà mạnh mẽ, giờ phải đi cầu người, xác thực nói không ra lời. Lúc này bà thật sự không thể nuốt mặt cầu xin người ta lấy ra phương thuốc trấn bảo đi cứu nữ tể lòng tham không đáy nhà mình.

Liền ở thời điểm tâm Hoa Nhị cô như tro tàn, La Tổ đột nhiên nói: "Như vậy đi, ngươi bảo Hầu Lục tiện thể nhấn cho Lâm tài chủ, phương thuốc thì không có, nhưng ta có thể điều chế nước phù sa cho bọn họ, bọn họ tự thân cảm bạc đến mua. Một mẫu đất là một trăm văn tiền, nếu không muốn, vậy quên đi."

Hoa Nhị cô nghe vậy, hai mắt tròn to: "Ngươi nói thật, nguyện ý giúp đỡ?"

"Chiếu theo lời ta nói đi làm là được, lần sau có muốn ta cũng không thể giúp được nữa. Nhị cô, ngươi cũng biết, chuyện này mà bị vạch trần, ta không truy cứu, trong tộc vẫn sẽ truy cứu. Lúc đầu ta cùng mọi người đã ký khế ước, sẽ không tùy tiện đem phương thuốc truyền đi. Ta không thể nuốt lời. Còn những người khác, coi như bọn họ có tư tâm, cũng không có bản lĩnh kia. Cho nên lần này ta phải để nhà Lâm tài chủ cảm bạc đến mua."

Một mẫu đất một trăm văn tiền, hai trăm mẫu đất chính là hai mươi lượng bạc.

Trong lòng La Tổ đánh bàn tính tanh tách, cảm thấy hết sức có lời.

Còn việc nhà Lâm tài chủ có thể bán đi hết đám nấm mèo kia hay không, có thể bán bao nhiêu, nàng không quản được.

Nàng lại thêm một câu: "Chỉ có duy nhất lần này, lần sau nếu lại gây ra chuyện, ta tuyệt đối sẽ không giúp nữa."

Hoa Nhị cô ở đâu còn dám có ham muốn xa vời, hiện giờ có thể có cái kết quả này, đối với bà mà nói đã là vạn phần may mắn. Ngày hôm nay đến đây bà đã chuẩn bị sẵn tư tưởng sẽ bị chế nhạo, bị người ta tố cáo, không ngờ Triệu Thành tức phụ này lại nguyện ý giúp đỡ giải quyết chuyện này.

Đội Hoa Nhị cô trong mắt nên lệ ra về, Triệu mẫu hùng hùng hổ hổ, hiển nhiên vô cùng mất hứng.

Triệu Từ khuyên nhủ: "Nhà Nhị cô cũng khó khăn, không có nhi tử đình môn lập hộ, chỉ có thể dựa vào nữ tể này. Lần này nương cũng đừng ghi hận nữa."

"Ta chỉ hơi tức giận mà thôi, ngày thường bà ta luôn tìm ta gây gổ, hiện tại xảy ra chuyện lại đến cầu xin."

La Tổ nói: "Nương, lần này ta cũng không phải là hỗ trợ một cách vô ích, còn được hai mươi lượng bạc đầu. Ta vừa muốn mua thêm vài mẫu, thì đã có bạc đưa tới cửa, xem ở vài chục lượng bạc này, ngài không nên tức giận làm gì."

Nhắc tới bạc, lúc này Triệu mẫu mới bớt tức giận. "Coi như người khôn khéo, không thực sự đáp ứng đem phương thuốc cho bọn họ, bằng không ta sẽ bị tức tới mức cắn nát răng."

"Nương, ta sao có thể hồ đồ như vậy." La Tổ cười nói. "Ngày mai ta đến nói với lão tộc trưởng chuyện nhà Lâm tài chủ, thuận tiện đi cảnh cáo người trong thôn, về sau không được làm loại chuyện như vậy."

Triệu mẫu đồng ý nói: "Phải nên cảnh cáo, về sau đỡ phải lại xảy ra loại chuyện sốt ruột này."

Ngày hôm sau, La Tổ liền đi tìm tộc trưởng nói chuyện về nhà Lâm tài chủ. Cũng không nói rõ là ai đã tiết lộ, chỉ nói Lâm gia bên kia muốn nương nói ra phương thuốc, cũng nói là người trong thôn làm.

Lão tộc trưởng cực kỳ tức giận, lập tức đi gõ chuông gọi người trong thôn tập hợp, đứng ở trên bậc thang bằng đá, đem đoàn người hung hăng mắng một trận.

"Đều là mấy tên bạch nhãn lang, có thứ đồ tốt liền mang đi ra ngoài, lúc trước đều cùng Triệu Thành tức phụ nói hảo thế nào, xoay mặt liền đi bán. Nếu về sau ta biết là ai làm, ta ắt tộc quy xử trí một trận, lại đưa đến trong huyện nha. Đều nói gia đình hòa thuận vạn sự hưng. Chúng ta Triệu gia thôn đều không hòa thuận như vậy, còn nghĩ qua ngày tốt lành, đều mẹ nó nằm mơ!" Lão tộc trưởng bạo phát tức giận trực tiếp nói tục.

Trong đám người ở dưới, ai cũng cúi đầu chột dạ lắng nghe.

Lại nghe lão tộc trưởng nói: "Hừ, đem ra ngoài cũng loại không được đồ. Không được lão tổ tông Triệu gia chúng ta đồng ý, cái rắm đều loại không được. Về sau dẹp hết tâm tư kia cho ta!"

Mọi người tự nhiên đều vội vàng đáp ứng. Có vài người nói thầm trong lòng, khó trách loại không được đồ, nguyên lai do lão tổ tông bảo hộ đầu.

Triệu Lão Thực nghe xong sắc mặt lúc xanh lúc trắng, sợ hãi ra một đầu mồ hôi. Nghe nửa ngày vẫn không thấy nhắc đến tên mình, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Đội khi mọi người tản ra, bước chân đều nhuyễn.

Qua lần này, mọi người xem như đều tắt tâm tư, không dám lại tùy tiện đem đồ vật trong thôn mang ra ngoài. Nếu muốn phải được tông tộc đồng ý, quang minh chính đại cầm đi. Lén lút lút, sẽ bị lão tộc trưởng xử phạt. Vạn nhất về sau trong đất nhà mình dãi không ra đồ, sẽ phải gánh chịu hậu quả.

Lúc Hầu Lục trở lại đã bị mất một chân, hần mang theo ý tứ của Lâm gia mang về. Bọn họ nguyện ý cầm bạc đến mua nước phù sa La Tổ nói. Nhưng hy vọng mỗi lần về sau đều có thể mua nước phù sa ở chỗ La Tổ trở về. Nếu bằng lòng, Lâm gia nguyện ý dùng bạc mua phương thuốc, tùy La Tổ ra giá.

La Tổ cười lạnh: "Một lần bán nước phù sa ta đều không vui ý, còn muốn mua phương thuốc, bảo hần nằm mơ đi. Bằng không lên gặp quan đi."

Hầu Lục vừa nghe muốn đi nha môn, lập tức không dám nhiều lời.

Hoa Nhị cô dùng sức quăng cho Hầu Lục vài cái tát: "Đồ vô dụng, mau chóng làm xong chuyện này rồi về sau hảo hảo sống qua ngày, còn dám gây chuyện, cái chân kia của người chẳng mấy cũng bị người ta đánh cho tàn phế nốt."

Bị Hoa Nhị cô hùng hổ hù dọa, Hầu Lục vội vàng chống quai trượng rồi đi.

Sau lần này, hần cũng không dám làm ra chuyện như vậy nữa.

Qua hai ngày, Lâm gia lại truyền ra tin tức, nguyện ý chiều theo lời La Tổ nói đi làm. Được tin chính xác, La Tổ mới bắt đầu trốn ở trong phòng điều chế nước phù sa.

Sau khi hai bên thoả thuận xong, La Tổ mới nghĩ, hiện giờ thôn dân La gia thôn bên kia cũng đã thuê quan điền, còn mua đất khai hoang, hai trăm mẫu nhà Lâm tài chủ sau lần loại nắm mèo này, ắt hẳn về sau không dễ tìm tá điền làm ruộng, quả thật là trộm gà không được còn mất nắm gạo a.

Lúc trước đã tồn được bốn mươi lượng bạc, hiện giờ lại thêm hai mươi lượng, còn có tiền vừa bán lương thực cùng cá, cộng lại có bảy tám chục lượng bạc.

La Tổ nhanh chóng đến nha môn trả hết khoản nợ mua đất lần trước, lại đi mua thêm mười mẫu ruộng cạn, cộng với ba mẫu ruộng cạn có sẵn trong nhà, đều dùng để loại lúa mì vụ đông.

Lần này toàn bộ Triệu gia thôn đều quyết định làm theo La Tổ.

Những thôn khác tạm thời còn chưa có động tĩnh. Mặc dù lúc trước Triệu gia thôn loại lúa nuôi cá xác thực thành công, nhưng tất cả bọn họ cảm thấy đây chỉ là mèo mù vớ cá rán mà thôi. Còn không đến mức đem dòng dõi tính mạng đều đặt trên người một tiểu tử phụ tuổi còn trẻ măng.

Dưới sự chỉ điểm của La Tổ, Triệu gia thôn bắt đầu hùng hăng hồ hồ hành động loại lúa mì vụ đông.

Tất cả ruộng cạn đều được tinh canh đào cống, mầm mống thì đi qua tay La Tổ xử lý.

La Lão Căn cũng từ nơi này mang chút mầm mống đi trở về, chuẩn bị theo phong trào loại lúa mạch. La gia thôn thấy La Lão Căn có động tĩnh, cũng có vài gia đình bắt chước loại theo. Lý chính La gia thôn La Đại Sơn trải qua chuyện nắm mèo cùng nuôi cá trong ruộng lúa lại nghe La Lão Căn nói khuê nữ hần đã loại ra ngô cao sản, còn loại cây mía, hiện tại dài hết sức đáng mừng, cho nên đối với thiên phú làm ruộng của khuê nữ La gia hết sức tin sùng, khích lệ người trong thôn cùng loại một thể. Đáng tiếc lời kêu gọi của hần không đủ sức thuyết phục, người nguyện ý đi theo phong trào không nhiều lắm.

La Lão Căn ngược lại không sao cả, loại chuyện như vậy đối với nhà ông cũng không có chỗ tốt, người ta không thích loại, ông càng đỡ phí tâm tư.

Qua hai tháng chín và mười, đến tháng mười một, thân lúa còn sót lại trong điền lý lại mọc ra hạt thóc. Tuy thừa thớt, nhưng đối với thôn dân vốn không ôm hy vọng mà nói, đây chính là món quà ngạc nhiên lão thiên gia ban tặng cho, vậy nên Triệu gia thôn nhân mang theo tâm tình thành kính thu lấy những hạt thóc này, định giữ lại cất ở trong kho, không phải thời điểm vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không lấy ra ăn.

Thời tiết dần dần lạnh hơn, trong ruộng cơ bản không có việc gì cần làm.

La Tổ cũng không vui ý ra cửa, bắt đầu thu thập trứng gà ở trong thôn, chuẩn bị cho gà mẹ nhà nàng hảo hảo ấp ra gà con, đầu xuân sang năm, trong nhà cũng có thể thêm vài chục con gà.

Đối với thành tích của người luôn gốc ở trong nông trại mà nói, việc nuôi gà chăn lợn đều không phải là việc gì khó. Chỉ cần dùng đúng biện pháp, tỉ lệ sống sót tuyệt đối cao hơn lúc trước.

Hơn nữa trong thôn đã không còn thiếu lương thực, nghề nghiệp nuôi dưỡng cũng có thể thuận lợi phát triển.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hàn Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Editor: Đô Đô

Trình độ nuôi dưỡng của người ở thời đại này còn yếu kém. Ở trong trí nhớ La Tổ, bình thường người trong thôn đều phải dưỡng hơn mười con gà, mới xem như đạt tiêu chuẩn ban đầu mà thôi. Có ít nhà có bản lĩnh, nuôi liền một lúc vài chục chỉ gà.

Mà ở cái địa phương này, bất kể là La gia thôn hay là Triệu gia thôn, mỗi nhà mỗi hộ đều không mặn mà mấy với việc dưỡng gà dưỡng vịt. Lại khỏi phải nói đến chuyện nuôi heo.

Nguyên nhân căn bản, vẫn là thiếu hụt lương thực.

Những loại động vật như gà vịt heo này hoàn toàn dựa vào nuôi thả, rất khó nuôi sống, nuôi sống cũng không được nhiều thịt. Nhất định phải uy lương thực tinh mới được. Nhưng là ban đầu ngay cả cơm đều ăn không đủ no, còn có người nào có tâm tư đi dưỡng lục súc a.

Cho nên sau khi nghe nói La Tổ đột nhiên muốn mua một trăm trứng gà để ấp gà con, Triệu mẫu kinh hãi thiếu chút nữa làm rơi kim chỉ trong tay.

Bà nhìn nhìn tiểu viện nhà mình: "Tiểu viện này nhà chúng ta cũng không chứa nổi nhiều gà như vậy a." Hơn nữa trong một trăm quả trứng gà này có thể nở ra chừng ba mươi con đã là không tệ, số trứng gà còn lại chẳng phải là lãng phí một cách vô ích sao?

La Tổ cũng đã sớm nghĩ đến điều này, không thể dưỡng gà vịt ở trong viện nhà mình được, rất không vệ sinh. Đối với việc sinh tồn của chúng cũng bất lợi.

"Nương, hay là chúng ta ở bên ngoài viện xây một cái chuồng, chuyên môn dưỡng gà. Xây lên rộng rãi một chút."

Triệu mẫu đã quen với việc đại tức phụ hay đưa ra các loại ý tưởng kỳ dị, sau khi trải qua kinh ngạc lúc ban đầu, liền ủng hộ đại tức phụ một cách vô điều kiện. "Hành đi, người nói thể nào liền làm thế này."

Nói đến đây, kỳ thật nàng muốn nuôi một đầu heo nhất, nuôi một năm liền có chừng trăm cân, lễ mừng năm mới năm sau còn có thể ăn hơn nửa năm thịt. Bất quá chăn heo quá tốn lương thực. Nàng cũng không bỏ được.

Hiện ở trong tay có bạc, La Tổ không cần tự mình động thủ, nàng tìm vài người tráng đinh trong thôn đến giúp đỡ xây chuồng gà.

Lúc này chuồng gà ở đây đều hết sức nguyên thủy. Có nhà làm lồng cho gà liền rất tốt, hoặc dùng bùn đất vảy cái hàng rào liền thành.

Sau khi nghe La Tổ nói muốn xây chuồng gà như xây nhà, lập tức đều nhìn La Tổ giống như ngốc tử.

La Tổ cũng không để ý tới bọn họ, chỉ lắc đầu đem ý mình nói ra. Lúc này không có gạch, chỉ có thể dùng gỗ thay thế. Dù sao nàng cũng không định làm cái chuồng gà quá lớn, chỉ cần bảy tám chục m² là đủ rồi.

Vài người làm giúp mặc dù cảm thấy kỳ quái, bất quá cảm tiền của người ta làm việc, nên không dám nói gì.

Ở trên núi không thiếu cây gỗ, vài người tráng đinh vừa đốn cây vừa đóng cọc, chỉ tốn mấy ngày công phu, đã làm ra một căn phòng giản dị. Nóc phòng lợp bằng rơm rạ, trông thập phần ra hình ra dạng.

Trong phòng lại dùng tường gỗ chia thành bốn gian phòng nhỏ, trong mỗi gian phòng nhỏ lại có một con đường thông nhau, còn có một ô cửa sổ lớn dùng để thông gió.

Chuồng gà được làm xong, người trong thôn đều đến tham quan.

Những người này vốn nghĩ là Triệu gia chuẩn bị đắp phòng ở mới, kết quả vừa nghe là cho gà vịt trụ, đều trợn trắng mắt cứng lưỡi.

Hảo phòng ở như vậy lại cho súc sinh trụ, đây không phải là lãng phí sao? Triệu Thành tức phụ này đúng là có nhiều bạc quá mà không có chỗ tiêu a.

Ở thời điểm người Triệu gia thôn bắt đầu kinh ngạc, con gà con nhà La Tổ đã từ trong trứng nở ra.

Bởi vì trong nhà chỉ có hai con gà mái già, La Tổ lại đi vào trong thôn dùng giá cao mua thêm vài con gà mái già trở về ấp trứng.

Bây giờ Triệu nhị nương là tín đồ trung thành của La Tổ, nghe La Tổ muốn nuôi gà, động tĩnh còn lớn như vậy, ngày hôm sau liền bảo nam nhân mình mang theo hai nhĩ tử đắp một cái phòng giống nhà La Tổ, chuẩn bị đi theo La Tổ cùng nhau dưỡng gà.

Có người thấy Triệu nhị nương có quan hệ hảo với La Tổ cũng bắt đầu làm như vậy, thông minh một chút cũng đi làm theo, căn phòng lớn như vậy bọn họ đắp không được, nhưng căn phòng to bằng một nửa như thế thì không thành vấn đề.

Có một là có hai, rất nhanh người trong thôn tựa như là bị bệnh nghiện dưỡng gà, một nhà truyền một nhà, từ từ bên cạnh tiểu viện của mọi nhà đều có một cái phòng dưỡng gà.

La Tổ vừa nghe người trong thôn cũng bắt đầu xây phòng, lúc này có chút ngạc nhiên vui mừng.

Nàng vốn chỉ muốn nhìn thử trước một chút, nếu thành công liền khuyên mọi người làm theo thử xem, không nghĩ tới người trong thôn lại nhiệt tình dưỡng gà như vậy.

Suy nghĩ một chút, nàng dứt khoát đi tìm lão tộc trưởng, triệu tập người trong thôn đến họp lần nữa.

Hiện tại mỗi nhà mỗi hộ đều không cần đi làm việc nhà nông, tiếng chuông vừa vang lên, đều có mặt rất nhanh, trong chốc lát đều mang theo đậu nành xào thực nhà mình chạy đến sân đập lúa.

Lần này lão tộc trưởng không lên tiếng, trực tiếp nhường La Tổ nói lời đạo đầu.

Mọi người vừa thấy La Tổ muốn nói chuyện, lúc này đều cao hứng trở lại. Vài ngày này sau khi bọn họ đắp xong chuồng gà, liền tính đi hỏi xem

Triệu Thành tức phụ có phải lại có phương pháp dưỡng gà tốt hay không. Bằng không đã không làm ra động tĩnh lớn như vậy a.

Quả nhiên, lần này Triệu Thành tức phụ thật sự nói cho bọn họ biết cách dưỡng gà.

Ngày trước bọn họ dưỡng gà đều chọn phương pháp nuôi thả, ban ngày đều thả chúng ra ngoài cho tự kiếm ăn. Mà nay La Tổ lại chọn cách nuôi nhốt, đem gà nhốt ở trong phòng nuôi nấng, không cho ra ngoài. Bên trong còn phải trải lên một lớp trấu, rơm khô thật dày, còn phải dùng mạch phu cùng gạo kê làm thức ăn nuôi nấng.

"Này phải phí bao nhiêu lương thực a."

Tam cô lục bà phía dưới bắt đầu cẩn thận gảy bàn tính.

La Tổ cũng không nói nhiều, chỉ đem những biện pháp này nói cho mọi người, còn người ta có nguyện ý dùng hay không, đây là chuyện của bọn họ.

Gần đây Triệu Từ đều không ra khỏi cửa, ở nhà giả bộ bệnh. Kể từ sau khi Triệu Từ trúng cử, người tới nhà tặng lễ xếp thành một hàng dài, Triệu mẫu cảm thấy vô công không thụ lộc, đều không nhận. Triệu Từ cũng không muốn tiếp xúc với những người này, cho nên dứt khoát trốn trong phòng của mình đọc sách.

Nghe nói La Tổ muốn nuôi gà, thì thấy hứng thú. Mỗi ngày thỉnh thoảng đi xem gà mẹ trong nhà ấp trứng một lát.

Lúc này trời lạnh, không dễ ấp ra gà con, La Tổ ở trong phòng bếp làm một chiếc kháng nhỏ, đặt ổ rơm lên trên cho gà mẹ ấp trứng.

Lúc trận tuyết đầu mùa rơi xuống, vài con gà con trong nhà La Tổ lục tục đội xác ra khỏi vỏ.

Triệu mẫu còn là lần đầu tiên thấy nhiều con gà con như vậy, cẩn thận đặt gà con vào trong chuồng gà đã xây.

Trên nền đất đã trải lên một tầng trấu thật dày, cửa sổ ở bốn phía cũng đã dùng rơm rạ bịt lại, không sợ con gà con sống bên trong chuồng sẽ bị chết rét.

La Tổ chuyên dùng gạo kê nấu cho gà ăn.

Con gà con □□ ăn lương thực mới có thể lớn nhanh, chờ qua một thời gian nữa gà nẩy nở, nàg sẽ bắt con giun đem phơi khô làm thành thức ăn nuôi gà, đầu xuân sang năm, đám gà này không sai biệt lắm có thể bắt đầu đẻ trứng.

So với giá bán trứng gà, La Tổ cảm thấy số gạo kê thô này chẳng tính là gì.

Hiện tại người Triệu gia thôn đều học theo cách La Tổ dưỡng gà. Sau khi nhà mình ấp ra gà con liền chạy đến chuồng gà nhà La Tổ, xem La Tổ dưỡng như thế nào.

Triệu nhị nương cười nói: "Này còn may mà năm nay mọi nhà đều có lương thực ăn đâu, bằng không nào dám dưỡng như vậy. Nói đến đây đám gà con của nhà ngươi ngược lại lớn nhanh, nếu là bình thường, có thể sống được mấy con đã là không tệ."

Lần này La Tổ ấp một trăm quả trứng gà, thu được tám mươi ba chỉ. So với tỉ lệ sinh nở ban đầu chỉ có một nửa mà nói, đã rất giỏi.

Sau khi mọi nhà đưa con gà con lục tục vào chuồng gà, lại bắt đầu bận rộn.

Các nam nhân bắt đầu chuẩn bị đồ dùng cần thiết cho lễ mừng năm mới, các nữ nhân cùng hái từ vôi vàng chiếu cổ đám gà con trong nhà. Nghĩ tới đầu mùa xuân năm sau có thể ăn được trứng gà, thỉnh thoảng còn có thể ăn được một con gà, bọn họ càng thêm vui vẻ chăm sóc tận tình cho chúng.

Vài ngày cuối cùng của năm, người trong nha môn đến thu thuế.

Năm nay mọi nhà ở Triệu gia thôn đều được mùa thu hoạch lớn, bình thường đều dùng về mặt đau khổ nộp thuế, năm nay lại cười ha hả khiêng lương thực nhà mình, ngẩng đầu ưỡn ngực, đáng vẻ vô cùng thoải mái.

Triệu gia thôn là thôn nộp thuế sớm nhất tích cực nhất của Bì Lăng huyện năm nay.

Tạ Thành Nam ngồi trong thư phòng nhìn sổ sách lục tục được nộp lên.

"Năm nay Triệu gia thôn nộp tô thuế nhiều gấp bội thôn bên cạnh."

Chu huyện thừa nói: "Năm nay bọn họ loại nhiều lúa, nộp lên đều là hảo lúa đầu, thuộc hạ đã cố ý đến kho lương nhìn rồi, hạt nào cũng no đủ."

Tạ Thành Nam hơ tay trên chậu than, thở dài: "Lần trước ta đệ lên sổ con, bên phía triều đình vẫn chưa hồi âm, cũng không biết định như thế nào. Những tên quan to lộc hậu kia, nào có biết dân chúng còn đang ăn đói mặc rách đâu. Năm nay dân chúng Bì Lãng huyện gặp phải tai họa ra sao rồi?"

Nhắc tới bão tuyết, Chu huyện thừa nhăn mặt sầu khổ: "Không tốt lắm, dân chúng đều không đủ ăn, xuyên cũng không đủ ấm. Có nhiều nơi phòng ở bị đột, ngay cả con gà của Triệu gia thôn cũng không bằng."

"Gà của Triệu gia thôn?" Tạ Thành Nam ngạc nhiên.

Chu huyện thừa cười nói: "Ta nghe mấy người hôm trước đến Triệu gia thôn thu lương thực nói, mùa đông này tất cả người Triệu gia thôn đều dùng gà, còn đắp một cái phòng cho gà ở, dùng xác thóc làm thảm, còn dùng lương thực tinh để uy dàu."

Tạ Thành Nam mặt mũi tràn đầy ngạc nhiên: "Còn có chuyện lạ này?" Sau cùng lại không khỏi cảm khái: "Nếu thôn xóm nào cũng có thể sống qua ngày như bọn họ, vậy bọn quan sẽ không cần phải sầu não."

Chu huyện thừa nghe ra sự oán trách trong giọng nói của hắn, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói gì.

Khó chịu hồi lâu, Tạ Thành Nam đột nhiên vỗ bàn một cái: "Bổn quan quyết định, đầu xuân sang năm liền ban bố cáo mỗi thôn mỗi xóm nằm trong quản hạt của Bì Lãng huyện đều phải học theo Triệu gia thôn loại lương thực. Nếu không hiểu chỗ nào, thì đến Triệu gia thôn hỏi."

"Nhưng triều đình còn chưa hạ chỉ a."

"Chờ triều đình, rau cúc vàng đều nguội lạnh!"

Tạ Thành Nam đối với triều đình hiện giờ đã có chút bất mãn. Mặc dù Hoàng thượng luôn chăm lo việc nước, nhưng hiện giờ võ tướng nắm giữ triều chính, trọng võ khinh văn, những tên võ tướng kia chỉ biết vũ đao long thương chém giết kẻ địch, đâu có tinh lực đi quản lý dân chúng.

Lại tiếp tục như vậy, sớm muộn gì dân chúng cũng bị chết đói.

Chiều ba mươi tháng chạp, Triệu Từ bắt đầu viết câu đối giúp người trong thôn.

Cũng không phải là mọi người mua không nổi, bất quá ai cũng cảm thấy câu đối cử nhân lão gia viết ra đều có sao Văn Khúc phù hộ, về sau nhà cửa an bình, không chừng trong nhà cũng có thể có một sao Văn Khúc hạ phẩm đâu.

Chữ viết La Tổ không được tốt, thấy Triệu Từ viết chữ to trên câu đối, thì cực kỳ hâm mộ.

Đồng tranh chữ của đời sau đúng là bôi nhọ hai chữ thư pháp, nhìn xem, đây mới gọi là thư pháp a. Nước chảy mây trôi, mạnh mẽ.

Triệu Từ thấy nàng ở bên cạnh nhìn chăm chú: "Đại tẩu có muốn viết vài chữ không?"

"Không cần không cần, ta xem một chút là được." La Tổ vội vàng khoát tay. Mấy nét bút kia của nàng, nhiều nhất chỉ có thể được xem là chính tề mà thôi, ở trước mặt Triệu Từ múa rìu qua mắt thợ, sẽ làm trò cười cho người ta mất.

"Hai câu đối đệ viết ra, mang đến chỗ chúng ta, chắc chắn rất có giá trị□□ a." La Tổ lắm bảm.

.

Triệu Từ run tay, một vệt mực đen thẫm nằm chềnh trệ trên giấy đỏ.

"A, hỏng rồi." La Tổ vội vàng đổi tờ giấy khác cho hắn: "Cẩn thận một chút, đừng có làm dây mực nữa. Nói đến nói đi thi nhân kinh trường lâu như ngươi, không thể dễ dàng làm lem giấy như vậy." Nếu làm bài thi được một nửa mà bị dây mực, thì không cần khảo nữa. Dù sao khảo cũng vô dụng.

Triệu Từ xoa xoa cổ tay, lại ôm ngực bình phục rối loạn trong lòng, mới tiếp tục hạ bút.

Viết xong tám mươi tám câu đối, thì Triệu Từ đặt bút lông xuống, bụng ly trà nóng bên cạnh lên uống vài ngụm.

Thấy La Tổ còn đang cúi đầu thương thức câu đối trên mặt bàn, hai mắt chột lóe, trên mặt lơ đãng nói: "Tẩu tử sẽ trở về sao?"

"Hừ?" La Tổ ngẩng đầu lên nhìn hắn. Mất một lát mới nghĩ ra hắn nói trở về là trở về đâu.

Nghĩ tới hắn là người duy nhất biết thân phận của mình, trong lòng nàng bỗng chốc thoải mái hơn, cười nói: "Muốn trở về cũng không được. Ta

cũng không dám chắc, có lẽ một ngày nào đó ngủ một giấc dậy là có thể trở về, cũng có lẽ sẽ không trở về được nữa.”

Nàng cảm thấy cơ hội này quá xa vời, dù sao nàng đã rơi xuống sông, chắc là đã bị chết đuối. Nhưng cũng có thể chỉ là hôn mê, dù sao trong mấy tiểu thuyết xuyên không không phải đều viết như vậy sao?

Triệu Từ không có được câu trả lời chắc chắn, trong lòng không an ổn, thời điểm nhắc bút, cũng không viết nổi chữ, dứt khoát buông bút đi ra ngoài sân xem tuyết rơi.

Mặc dù sắc trời đã hơi tối, nhưng bởi vì có tuyết đọng lại trên mặt đất, cho nên ngoài phòng còn rất sáng.

Triệu Từ cảm thấy, tâm tư lúc này của hắn tựa như những bông tuyết này, không ngừng phát ra ánh sáng. Chỉ có thể ở dưới ánh sáng âm u như vậy, mới có thể tồn tại. Cho đến khi có một ngày, hóa thành nước, dung nhập vào trong đất bùn hắc ám, mới thôi không phát sáng.

Đêm ba mươi, Triệu mẫu thấp hương cúng tế cho Triệu Thạch cùng Triệu Thành.

Bài vị của Triệu Thành được phủ lên một tấm vải, bình thường Triệu mẫu đều không bỏ ra xem, cho đến hôm nay mới được đặt lên bàn thờ.

La Tổ biết, lúc trước Triệu mẫu vẫn còn ôm hy vọng, dù sao không thấy thi thể, không có cách nào tiếp nhận sự thật con mình đã chết rồi. Nhưng bây giờ đã qua một thời gian dài như vậy, trong lòng bà cũng chỉ có thể tin.

"Lão nhân a, năm nay nhà ta thịnh vượng a. Từ nhi trúng cử, là cử nhân lão gia, xem như làm quang tông diệu tổ cho lão Triệu gia. Tộc trưởng còn nói Từ nhi nhà ta là cử nhân duy nhất trong ba đời của lão Triệu gia, năm sau còn muốn đi khảo trạng nguyên. Người nhìn không đến, khỏi phải sốt ruột, chờ về sau ta đi gặp người, sẽ kể hết cho người." Triệu mẫu vừa cười vừa nói, ánh mắt lại không nhìn được phiếm hồng, La Tổ ở bên cạnh đưa khăn tay cho bà lau nước mắt, Triệu mẫu cười đầy ra, lại kéo tay nàng hướng về bài vị Triệu Thạch: "Người có ánh mắt tốt, tìm cho Thành nhi nàng dâu tốt, bây giờ nhà ta hồng hồng hóa hóa như vậy cũng là nhờ có nàng. Hiện người ở trong thôn đều phải liếc nhìn nàng một cái, rất có thể diện. Nay mười dặm bát thôn, không thể tìm ra hảo tức phụ như vậy. Chỉ là Thành nhi nhà chúng ta không có phúc phận này. Lão nhân a, ta làm chủ, đợi năm sau Từ nhi trúng cử, ta liền thu xếp tìm cho nàng một nhà khá giả tái giá, người cùng Thành nhi đều không được oán chúng ta."

Nếu nguyên chủ La Đại Nha mà nghe được lời này, chỉ sợ trong lòng đã vui mừng nở hoa rồi. Nhưng La Tổ thì khác, nàng chỉ cảm thấy nguôi nỗi oan đình.

Này gần sang năm mới, có thể đừng nhắc tới chuyện tái giá của nàng được không.

Nàng nhìn nhìn Triệu Từ, muốn hắn nói đỡ hai câu. Có lẽ là do Triệu Từ biết thân phận nàng, nên nàng đã xem vị tiểu thúc trên danh nghĩa này như đồng đội của mình.

Chỉ thấy Triệu Từ quý thẳng lưng, sắc mặt bình tĩnh, một bộ việc không liên quan đến mình.

Mẫu tử hai người này thật sự định gả mình ra ngoài sao? Hai mắt La Tổ tròn to.

Đợi Triệu mẫu đứng dậy, La Tổ lập tức chạy lại đỡ bà, ở bên tai thủ thủ khuyên nhủ, sang năm còn phải chuẩn bị làm một hồi chuyện lớn đâu, nàng vẫn chưa có ý định tái giá a.

Triệu Từ vẫn quý ở trên bờ đoàn, hai mắt nhìn chăm chăm bài vị huynh trưởng Triệu Thành hồi lâu. Trong ống tay áo bàn tay nắm chặt thành nắm đấm, bởi vì quá dùng sức nên đốt ngón tay trở nên trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Hèn Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Editor: Đô Đô

Trong lòng Triệu mẫu đối với chuyện đại tức phụ tái giá kỳ thật cũng không có nhiều chấp niệm.

Bà nói như vậy thứ nhất là vì quá kích động, thứ hai cũng là muốn căn rằng thành toàn đại tức phụ, thừa dịp trẻ tuổi dung nhan xinh đẹp hảo hảo tìm một người tốt nương tựa.

Nếu được lựa chọn, bà thật sự rất muốn giữ tức phụ ở lại vài năm, dưỡng nàng như một khuê nữ tri kỷ.

Không còn cách nào, tức phụ này của bà thật sự quá tốt, tốt đến mức bà không nỡ gả nàng đi.

Vậy nên La Tổ rất dễ dàng thuyết phục được Triệu mẫu.

"Triệu Thành còn chưa đi được một năm, nương nói lời này, đây không phải là đào tâm can ta sao, nếu để người ta biết được, còn tưởng rằng ta lập tức muốn tái giá đâu. Nay gần sang năm mới, nương liền để ta sống yên ổn đi. Hơn nữa, đám gà vịt trong nhà ta còn chưa đường đứng lên, đầu năm sau còn chuẩn bị bắt hai con heo con đường đâu, người trong thôn cũng đều trông cậy vào ta, nếu ta muốn tái giá, vậy sao không có một lời nhắn nhủ?"

Triệu mẫu nói: "Bây giờ người còn trẻ tuổi, qua hai năm nữa cũng nên tìm."

"Nếu thật sự tìm không được người vừa ý, ta liền ở bên cạnh nương bồi ngai đường lão nha. Dù sao ta vẫn còn là con dâu của lão nhân gia ngài, nếu nương không muốn ở cùng ta, ta đành về nhà mẹ đẻ ở vậy."

Triệu mẫu vừa nghe, lập tức rung rung, đem đầu nàng ôm vào trong ngực: "Con dâu ngoan, hừm, người nói lời này chính là đào tâm vì nương."

Bà tức hai người trao đổi cảm tình một phen, chuyện tái giá cũng liền như vậy buông xuống.

Chuyện La Tổ tái giá không còn gì để bàn nữa, Triệu mẫu lại nghĩ đến chuyện hôn sự ngày sau của Triệu Từ.

Cho nên sau khi thức ăn được đặt lên bàn, người một nhà nói vài câu may mắn chúc mừng năm mới, Triệu mẫu nhắc đến chuyện hôn sự của Triệu Từ. "Mấy hôm trước có mấy hảo nhân gia đến đề chuyện này với vi nương, người liên tục không lên tiếng, ta cũng không dám ứng. Ta đã háo hức xem xét, có hai người là khuê nữ nhà viên ngoại gia đây." Đây ở trước kia, đều là điều bà không dám nghĩ.

Triệu Từ buồn bực cúi đầu ăn thức ăn, thấy Triệu mẫu vẫn chờ hán đáp lời, lúc này mới dùng sắc mặt bình tĩnh nói: "Hiện giờ nhi tử còn phải bận rộn ôn thi, kia cũng không biết có khảo trúng không, nên không lòng dạ nào nghĩ tới chuyện này."

"Người cũng đã đến tuổi thành gia lập thất, trong phòng có người thân thiết chiếu khán ta cũng có thể yên tâm." Triệu mẫu nghĩ, không quan tâm nhi tử có thể trúng trạng nguyên hay không, dầu gì hiện tại cũng là một cử nhân, cử ngục mãi ở trong thôn cũng không tốt. Chẳng bằng nhi tử thú thê tử, rồi xây một tòa tiểu viện khang trang đẹp đẽ, cũng có thể thể diện sống qua ngày.

Vấn đề tái giá của La Tổ đã được giải quyết, hiện tại tâm tình không sai, cho nên cũng đối với hôn sự của Triệu Từ có chút bất quái.

"Nương, ngài đã gặp qua những cô nương kia chưa, trông họ thế nào? Nghe nói những tiểu thư chính thất kia đều tinh thông cầm kỳ thư họa."

Triệu mẫu cười nói: "Biết mấy thứ kia thì có lợi ích gì, không bằng giỏi nữ công cùng có tài nấu nướng. Bằng không về sau Từ nhi phải ăn gì, mặc gì, sống thế nào?"

"Nhị đệ làm quan, có kẻ hầu người hạ, đâu cần được đệ muội lo những chuyện đấy." La Tổ cười tủm tỉm nói, lại đi trêu ghẹo Triệu Từ: "Nhị đệ, người nói có đúng hay không? Về sau cố gắng một chút, đừng làm cho tức phụ người chịu khổ."

Triệu Từ nghe lời này, đôi đũa trong tay đều có chút cầm không vững.

Triệu Lâm đang phòng mang tròn má nhai cơm, nghe La Tổ nói lời này, cũng cười nói: "Nhị ca muốn tìm người như đại tẩu tẩu từ tốt như vậy trở về."

"Đại tẩu là tốt nhất." Tiểu cô Mộc Miên một phen ôm lấy cánh tay La Tổ.

"Nói linh tinh cái gì đó, ăn cơm." La Tổ đỏ mặt quát trách.

Lời trẻ nhỏ không kiêng kỵ, đôi khi dễ khiến người khác hiểu lầm, cũng may lúc này không có người ngoài ở đây.

Khóe môi Triệu Từ khẽ nhếch lên gấp thức ăn cho hai hài tử: "Ngao ngoãn ăn cơm."

Buổi tối cần đón giao thừa.

Quanh năm suốt tháng mới có một buổi tối có thể đốt đèn dầu không cần ngủ sớm. Hơn nữa La Tổ đã làm xong một đồng đồ ăn vặt, Triệu Lâm cùng Triệu Mộc Miên đều không vui ý ngủ, một người bê một chén bỏng ngồi bên cạnh chiếc bàn nhỏ trên giường quần quít lấy La Tổ đòi nghe kể chuyện xưa.

Triệu mẫu tuổi tác lớn, không thức được khuya, cũng không thích nghe chuyện xưa, dứt khoát đi về phòng chợp mắt một lúc.

Hôm nay Triệu Từ lại có chút kỳ quái, không đi về phòng đọc sách, mà yên lặng ngồi bên cạnh nghe nàng kể chuyện xưa.

Nàng tùy tiện sửa đổi hai câu chuyện cổ Grimm, lừa gạt hai hài tử phản kích khuôn mặt nhỏ nhắn hồng rục. Triệu Lâm liên tục hỏi vị tiểu thư nhà địa chủ kia có được vị đại hiệp đồ cứu ra hay không.

Khuôn mặt Triệu Mộc Miên hồng hồng nói: "Cứu ra, rồi phải gả cho vị đại hiệp đó. Tiểu thư này thật đáng thương, bị người giam lại hồng thanh danh. Nếu vị đại hiệp đó không thủ năng, vậy nàng chỉ có thể gả cho cái tên xấu xa kia."

Nghe lời này của tiểu cô nương, sắc mặt La Tổ lập tức ngu ngơ.

Truyện cổ tích Grimm đơn thuần, đến nơi này, cũng có thể thành đôi phong bại tục.

La Tổ đột nhiên không có hứng thú kể tiếp.

Nàng thật sự không biết, ở vào bối cảnh khắt khe như này, chuyện xưa ấy liệu còn có thể đặc sắc.

Triệu Từ gõ gõ tay xuống bàn, vui vẻ nhìn dáng vẻ khó xử của nàng, thấy đệ muội quần quít thúc giục, cười nói: "Ta cũng muốn kể một đoạn chuyện xưa."

Nhị ca luôn luôn kiêu hãnh hôm nay lại chủ động muốn kể chuyện xưa, đúng là chuyện cầu mà không được. Hai hài tử lại đi mức một chén bóng lớn đến, một bộ dáng vẻ chuẩn bị kiên trì tới cùng.

La Tổ cũng muốn nghe thử xem chuyện xưa cổ đại có gì khác biệt.

Thanh âm Triệu Từ rất ôn hòa, nghe giống như tiếng nước suối chảy róc rách, hết sức dễ nghe. Từ trước đến nay La Tổ không nghĩ tới, thanh âm của một nam nhân, có thể dùng từ dễ nghe để hình dung. Dù sao nàng cũng chỉ biết có một từ như vậy, và cũng chỉ có một từ như vậy mới phù hợp nói về giọng nói của hắn.

Chuyện xưa Triệu Từ kể cũng không phải là bản gốc, nó giống như truyện du ký. Thông qua nhân vật con mèo con để giảng giải đạo lý.

Lúc đầu con mèo này sống ở nhà địa chủ, thân mình vô cùng mập mạp. Được người nhà địa chủ sủng ái hết mực. Có một ngày, nhà địa chủ gặp phải sơn tặc, tiểu công tử ôm nó núp ở trong phòng chứa củi. Lúc bọn sơn tặc tiến vào phòng bếp, tiểu công tử cực kỳ hoảng sợ, thân thể bắt đầu run rẩy, ném thanh củi về phía bọn chúng.

Thời điểm bọn sơn tặc đi đến gần, mèo con xẹt một cái, nhảy bật lên, cào rách mặt tên cầm đầu, rồi nhanh chóng chạy ra ngoài. Thủ lĩnh sơn tặc rất tức giận, cầm dao đuổi theo, thế phải chém con mèo này thành từng mảnh.

Mèo con quay đầu lại nhìn thoáng qua tiểu công tử, lại nhanh chóng biến mất. Nó liên tục chạy đến nhà rất nhiều người, có qua rất nhiều chủ nhân. Nhìn ngắm thế gian trăm màu muôn vẻ, lần lượt ném trái các loại đau khổ.

"Đáng đời Mèo con, nó sợ chết, bỏ chạy một mình. Không bồi tiểu công tử." Triệu Mộc Miên phẫn nộ nói.

Triệu Từ cười xoa xoa đầu nàng, cười nói: "Mèo con cũng muốn về nhà a."

"Vậy sao nó không quay trở lại, không phải nên cùng nhau đồng cam cộng khổ sao?"

Bởi vì nó không thể trở về được.

La Tổ đột nhiên bưng tỉnh.

Mộc Miên là một tiểu cô nương đơn thuần, nên cảm thấy mèo con không chịu ở cùng Tiểu công tử, là sai lầm. Tiểu công tử được sủng ái kia có phải cũng cho rằng như thế hay không?

Nếu như còn sống sót, chắc chắn sẽ cảm thấy như vậy. Mình bị mèo con vứt bỏ, một thân một mình đối mặt với đám sơn tặc, cô đơn ở trong căn phòng chứa củi tối tăm lạnh lẽo.

Triệu Từ cười nói: "Mèo con vốn dĩ muốn cứu tiểu chủ nhân mình, nhưng tiểu chủ nhân đó không biết, cho rằng nó bỏ chạy. Mèo con không biết nói chuyện, nó trở về, cũng không có cách nào để giải thích, cuối cùng chỉ có thể chịu cảnh tiểu chủ nhân chán ghét mà vứt bỏ nó. Cho nên nó thà tin rằng, tiểu chủ nhân còn đang chờ nó. Mới rồi cuộc không quay trở về."

Triệu Lâm co chặt tay lại thành nắm đấm nói: "Con mèo nhỏ quá đáng thương, nếu nó có thể nói chuyện thì tốt rồi, tiểu chủ nhân sẽ biết ý nghĩ của nó."

Triệu Từ cười nhẹ: "Đúng vậy, nếu như có thể nói thì tốt rồi." Hết lần này tới lần khác có một số việc, rất muốn nói ra, lại không biết nói thế nào.

Triệu Từ cảm thấy, có đôi khi con người còn không bằng một con mèo. Ít nhất con mèo có thể to gan làm việc nó muốn, không cần nói.

Mông một đầu năm cả thôn đi đến từ đường chúc tết lão tổ tông.

Năm nay trong thôn ngày sống khá giả, buổi lễ thờ cúng cũng rườm rà hơn năm xưa rất nhiều.

Triệu Từ là cử nhân của thôn, bị ép buộc thê thãm một phen.

La Tổ cúi thấp đầu ở phía sau nhìn xem, trong lòng âm thầm cảm thấy may mắn khi là một nữ nhân.

Cúng bái lão tổ tông xong, mỗi nhà mỗi hộ cũng tới lúc đi đi lại lại cung chúc tân xuân lẫn nhau. Bọn nhỏ thích nhất chính là ngày này, mặc y phục có túi, nối đuôi nhau đi chúc tết, vòng một vòng, chiếc túi nặng trình trịch, tiền đồng va vào nhau kêu leng keng.

La Tổ là quả phụ, không cần đi chúc tết, chỉ việc ở nhà chào hỏi khách khứa, thuận tiện đem sách của Triệu Từ lấy ra xem.

Ngày hôm qua sau khi nghe Triệu Từ kể chuyện xưa, nàng liền biết tiểu thúc không phải là người chỉ biết đọc sách, mà còn có ham mê không thể cho người khác biết. Quả nhiên, vừa mở miệng, hẳn thực sự xuất ra hai quyển du ký.

Ở cổ đại không có bất kỳ thú vui giải trí gì, hai quyển du ký này có thể sánh ngang với mấy vĩ tình.

Triệu mẫu ở nhà cầm kim chỉ may xiêm y.

Đầu năm Triệu Từ sẽ phải khởi hành đến Bắc Đô thành, bởi vì phải đi đô thành, tự nhiên không thể mặc y phục quá kém. La Tổ vào trong thị trấn mua thước vải tốt, còn mua thêm bông mới trở về. Còn việc tổn sức phía sau đều giao cho Triệu mẫu.

Bà tức hai người đang chìm trong không khí thoải mái vui vẻ của riêng mình, trong sân truyền đến động tĩnh. La Tổ đứng dậy đi ra xem, thấy Triệu Lão Thực cùng Hoa Nhị cô đi vào sân nhỏ, trong tay Hoa Nhị cô mang theo một cái rổ, vào đến cửa liền nói câu cát tường.

Triệu mẫu vừa nghe thấy tiếng của bà, lập tức xù lông đứng lên.

Hoa Nhị cô lấy đồ vật trong rổ ra, một cân thịt cùng hai mươi trứng gà.

Này ở trong thôn nhưng là lễ vật hết sức đáng giá. Cho dù đến thăm thân thích ở trong thị trấn, cũng không cần phải mang đồ tốt như vậy.

Hoa Nhị cô nói "Ân tình lúc trước, ta vẫn ghi nhớ trong tim. Mặc kệ các người nghĩ thế nào, dù sao đây cũng là một chút tâm ý của ta." Rồi hướng Triệu mẫu nói: "Hiện giờ ta xem như thừa nhận, lão phu nhân có ánh mắt tốt, chọn trứng người."

Triệu mẫu nghe vậy, ngọn lửa đang cháy trong lòng ngực tắt ngúm. Nhăn nhó nói: "Người hiền là tốt rồi. Nhi tử ta có tiền đồ, tức phụ cũng có bản lĩnh."

Hoa Nhị cô bĩu môi: "Lúc này còn muốn châm chọc ta, tính tình này của người cũng không tốt hơn ta là bao." Nói xong lắc lắc eo thùng nước đi về.

Triệu Lão Thực muốn nói gì đó, nhăn nhăn nhó nhó một lúc vẫn không nói ra lời, chỉ gãi đầu cười ngây ngô một cái, liền vội vàng đuổi theo Hoa Nhị cô.

Triệu mẫu thấy bọn họ đi, kinh ngạc nói: "Lão hàng này có ý gì, đến nhận lỗi, này thời điểm ra về còn đấm ta vài câu. Thật sự là chó không đờn được □□."

La Tổ nghe Triệu mẫu nói đến đây thì 'phi phi' hai tiếng, trong lòng vui vẻ. Bà bà nàng cùng Hoa Nhị cô này đúng là oan gia. Âm ỉ hơn nửa đời người, cũng đã quên rồi. Này cũng coi như một lão bằng hữu, bỗng một ngày người nào đó không còn thấy mặt nhau nữa, không chừng còn thấy không quen đâu.

Bất quá nghe Hoa Nhị cô nói lời này, xem ra oán khí với nhà bọn họ những năm này cũng đã hết. Về sau có thể chung sống bình thường.

Mùng hai là ngày về nhà mẹ đẻ.

Bây giờ trong thôn chỉ có một mình Triệu Từ có ngựa. Nhờ sự giúp đỡ của Triệu Đại Mộc, làm ra một cái thùng xe ngựa đơn giản gắn ở trên thân ngựa.

La Tổ đã nhất kiến chung tình với con ngựa này, luôn muốn tìm cơ hội cưỡi thử, chỉ là Triệu mẫu không cho phép. Nói con ngựa của nam nhân, nữ nhân không thể chạm vào. Cho nên nàng chỉ có thể tập trung tinh thần chiếu cố con ngựa này, còn cho nó ăn một chút lương thực tinh, dạo này nó khỏe hơn không ít. Kéo xe chạy hết sức nhanh.

"Có xe ngựa đứng là tốt. Thoải mái hơn xe bò nhiều, còn chạy nhanh nữa." La Tổ ngồi ở trong xe ngựa ôm chần mền thoải mái thở ra một hơi thật dài.

Nàng nghĩ năm sau kiếm được tiền, cũng đi mua con ngựa trở về, muốn đi đâu cũng đều thuận tiện.

Theo thường lệ La tiểu Hồ đợi ở đầu thôn, thấy Triệu Từ cùng Triệu Lâm ngồi bên ngoài xe ngựa đánh xe, cả kinh há hốc miệng, thiếu chút nữa có thể nhét vừa một quả trứng gà.

Đội Triệu Từ ghim cương dừng xe ngựa lại, hần vui vẻ trèo lên xe. Sau khi trèo lên, còn thò đầu ra bên ngoài, cứ như sợ người trong thôn không biết hần đang ngồi trên xe ngựa.

La Tổ không thể nhìn nổi dáng vẻ không có tiền đồ này của hần, đem người kéo vào trong: "Học chữ đến đâu rồi, bảng cửu chương đã học thuộc chưa?"

Ánh mắt La tiểu Hồ trốn tránh.

La Tổ thấy vậy, biết thời gian này không có người trông chừng, chắc chắn hần mãi chơi không chịu học hành.

Nghĩ đến mình vất vả lắm mới dạy cho hần biết được mấy chữ, chân trước hần học tốt là vậy, ấy thế mà chân sau đã quên không còn một mống. La Tổ suyt nữa lên cơn đau tim: “Đầu năm sau người liền đến bên nhà ta ở, ta xem người còn chơi đùa thế nào.”

La tiểu Hồ cầu còn không được, lúc này hoan hô không thôi.

Triệu Từ đánh xe bên ngoài, nghe thấy tiếng cười bên trong, khóe miệng kéo sang hai bên.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hàn Túc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Editor: Đô Đô

Cử nhân lão gia Triệu Từ chính là khách quý của La gia thôn tất nhiên được tiếp đón chiêu đãi vô cùng nồng hậu.

Lý chính La Đại Sơn cố ý làm tiệc rượu, mời Triệu Từ đi qua, ngay cả La Lão Căn cũng đi theo ngồi ở ghế chủ vị, hết sức hân diện.

La Tổ ở lại nhà bồi La mẫu nói chuyện, thuận tiện nói đến chuyện La Tiểu Hồ.

Năm sau nàng quyết định mời tiên sinh về Triệu gia thôn dạy học, đến lúc đó cho La Tiểu Hồ cùng đến học bài. Việc học hành ngàn vạn lần không thể trì hoãn, nếu muốn củng cố, ít nhất trước mười ba tuổi phải chịu khó học bài ngày ngày, về sau mới có thể học thành tài.

La mẫu lần này đỏ mặt không có phản đối.

Triệu gia ra người cử nhân, trong lòng bà cũng hâm mộ. Nhi tử mình có thể thường xuyên tiếp xúc với cử nhân lão gia, chí ít cũng có thể lấy chút mùi thơm trở về a.

"Tiểu thúc người có nói khi nào sẽ thành thân hay không?" La mẫu đột nhiên hỏi.

La Tổ đang ăn bông, nghe vấn đề này, cười nói: "Hần nói chưa biết, nói phải đợi khi trúng trạng nguyên mới tính. Ta cũng cảm thấy nên chờ thêm một đoạn thời gian, dù sao chẳng mấy chốc là phải tham gia kỳ thi mùa xuân, không nên làm chậm trễ hành trình. Qua mấy ngày tết này hần lập tức sẽ phải xuất phát đi Bắc Đô thành."

"Vậy là tốt rồi." La mẫu yên tâm, lại lo lắng khuê nữ hiểu lầm: "Ta chỉ lo lắng lúc này thân phận hần cao, thú một tức phụ khó lòng trở về, người ở Triệu gia bên kia chịu ủy khuất mà thôi. Nếu chậm chút, người ra cửa lại thú, người sẽ không bị người ta khi dễ."

"Ai dám khi dễ ta?" La Tổ mặt mũi tràn đầy không sao cả nói.

La mẫu dí trán nàng: "Người cũng không phải không biết đám người sống trong những đại gia đình kia đều là lũ roi hút máu người. Bên cạnh người ta có nha hoàn bà từ đi theo, bắt nạt người còn không đơn giản? Tiểu thúc người trông vẫn vẫn nhọc nhọc, xem chừng cũng là người dễ dẫn dụ."

"Hắn dễ dẫn đo?" La Tổ nghe lời này nhìn không được muốn cười. Triệu Từ cái dạng kia xem để nói chuyện, trên thực tế thập phần có chính mình chủ ý, hẳn nếu là không muốn, người khác ai dám dẫn đo hắn a. Không có xem ngay cả mẹ của hắn đều bị hắn đùa bỡn xoay quanh?

Nghị luận sau lưng tiểu thúc đến cùng cũng không phải là cái chuyện hay ho gì.

Nàng chỉ đành cười gượng hai tiếng, đành hoàng nghe La mẫu nhắc nhở.

Sau buổi trưa, Triệu Từ cùng La Lão Căn trở về.

Xem chừng lần này người La gia thôn quá nhiệt tình, thân mình thư sinh đơn bạc lung la lung lay, mặt mũi Triệu Từ đỏ rực, ngay cả lỗ tai cùng cẳng cổ đều đỏ, trông thập phần đáng thương.

La mẫu thấy vậy trong lòng đau xót: "Mau để cho cử nhân lão gia đi nghỉ ngơi, mau đỡ đi vào, cẩn thận một chút, không nên đụng đụng." Dáng vẻ cẩn thận kia, cứ như đó là nhà nhũ tử của bà.

La Tổ xem chừng La Tiểu Hồ cũng không được hưởng qua đời ngộ như vậy. Nếu La Tiểu Hồ uống rượu say, có thể đoán được ngênh đón hắn chính là cái cán chổi.

Một lát sau, hai tên tiểu tử La Tiểu Hồ cùng Triệu Lâm cũng trở về.

Cùng là bảy tám tuổi, bởi vì điều kiện gia đình năm nay tốt hơn, được mặc y phục mới, cho nên mới chạy đi khoe khoang một vòng, sau khi trở lại trên người bắm đầy bùn đất. Y phục mới mẻ đẹp để cứ thế biến thành nhũn nhũn bẩn thỉu.

Triệu Lâm thì may mắn, ở La gia không có ai trách mắng hắn. Nhưng La Tiểu Hồ thì thảm, bị La Lão Căn trực tiếp đuổi tới dưới gầm bàn.

Đứa nhỏ này thập phần cơ trí, thấy La Lão Căn còn không bỏ qua, dứt khoát chạy tới phòng Triệu Từ đang nằm nghỉ.

La Lão Căn cũng không dám đuổi theo hắn, lo lắng làm ồn đến Triệu Từ, chỉ đành nhẹ giọng uy hiếp vài câu, liền từ bên trong đi ra.

La Tiểu Hồ không dám ra cửa phòng, chỉ có thể ở trong phòng đợi. Thấy Triệu Từ yên lặng nằm ở trên giường, hắn xoa mũi đi tới, đưa ra bàn tay nhỏ bé hắc ô ô đi sờ sờ mặt Triệu Từ, trong miệng lầm bầm nói: "Đây là sao Văn Khúc a."

Hắn vừa muốn sờ nắn lỗ tai sao Văn Khúc, liền thấy hai mắt sao Văn Khúc này đã mở ra. Sợ hãi lui về sau một bước.

Triệu Từ ngồi dậy, thấy dáng vẻ đàn độn này của hắn, nhìn không được bật cười. Hôm nay tâm tình hắn tốt, nhưng lại hết sức phức tạp, cho nên lúc uống rượu có chút không tiết chế. Trở về thấy người nọ, trong lòng một đoàn hỏa thế nhưng không chịu nổi. Vì phòng ngừa làm ra chuyện xấu mặt, chỉ đành giả bộ bất tỉnh vào phòng nằm ngủ.

Cho nên khi La Tiểu Hồ đi vào, hắn đã tỉnh. Chỉ là không muốn làm La Lão Căn lúng túng, nên vẫn giả bộ bất tỉnh mà thôi.

La Tiểu Hồ lo lắng Triệu Từ tỉnh rồi muốn đi ra ngoài, đến lúc đó hắn sẽ bị cha hắn truy đánh, cho nên nhủ nhớ cầu xin Triệu Từ: "Triệu gia ca ca, huynh đừng đi ra nhà, cha đệ sẽ đánh đệ."

Triệu Từ cười khế gật đầu: "Lại gây ra họa?"

"Mới không có, chẳng qua là đem y phục làm dơ." Lời nói mặc dù tiêu sái, trong giọng nói vẫn nghe được tia đau lòng. Nhiều năm rồi không được mặc y phục mới, năm nay mới được mặc, là tỷ tỷ của hắn mua vải, nương hắn tự mình làm. Vốn định làm cho những tên tiểu tử thói kia hâm mộ, không ngờ những tên đó ghen tị hắn mặc y phục đẹp, khiêu khích hắn, lúc này mới kéo Triệu Lâm đi dạy dỗ những tên đó. Y phục tự nhiên không thể tránh khỏi bị bẩn.

Triệu Từ nghĩ tới tình cảnh trên xe ngựa hôm nay, cười nói: "Chớ chọc tỷ tỷ người lo lắng, nàng hết sức không dễ dàng, đừng khiến nàng lo lắng vì người."

"Đệ biết, bọn họ nói tỷ tỷ là quả phụ." La Tiểu Hồ cái hiểu cái không gật đầu.

Triệu Từ nghe thấy hai chữ quả phụ, sắc mặt sa sầm.

La Tiểu Hồ nhìn hắn, gãi gãi đầu, khó hiểu nói: "Huynh đến cùng có phải là tỷ phụ ta hay không? Rõ ràng ngày đó là huynh tới đón tỷ tỷ đi a, còn cùng tỷ tỷ bái đường, tại sao tỷ tỷ lại gọi huynh là nhị đệ chứ?"

La Tiểu Hồ nghĩ mãi vẫn không ra. Không phải nói bái đường thì chính là phu thê sao, vì có gì tỷ tỷ cùng với sao Văn Khúc này lại không phải là phu thê đâu?

Hắn cảm thấy tỷ tỷ nhà mình tốt như vậy, chỉ có sao Văn Khúc mới xứng đôi với nàng. Nhưng tại sao tỷ tỷ lại là một quả phụ.

Triệu Từ nghe vậy, vẻ ảm đạm trên mặt biến mất, thay vào đó là cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

"Vậy đệ muốn ta làm tỷ phu đệ không?"

La Tiểu Hồ nghiêm túc gật đầu: "Muốn."

Hắn biết cha hắn sợ người ca ca này, nếu như người ca ca này thành tỷ phu, có thể liên tục bảo vệ hắn. Về sau cha hắn cũng không dám đánh hắn nữa.

Triệu Từ cười xoa xoa đầu hắn.

La Lão Căn vẫn nhớ phải giáo huấn nhi tử một trận. Bất quá hiển nhiên lần này không có cơ hội.

Nhờ sự kiên trì của Triệu Từ, La Tiểu Hồ hoan hoan hi hi thu thập bọc đồ, cùng mấy người La Tổ trở về Triệu gia thôn. Thừa dịp lúc Triệu Từ còn ở nhà, thuận tiện chỉ dạy bọn nhỏ học hành.

La Lão Căn lập tức hai mắt tỏa sáng, thúc giục tức phụ thu thập sách vở cho nhi tử, dành hẳn hảo độ sách.

La Tổ đã phát hiện, ở tại cái nhà này, Triệu Từ nói một câu, có giá trị mấy trăm lần lời nói của thân khuê nữ nàng.

Đến cùng Triệu Từ không thể chỉ điểm học vấn cho mấy hài tử.

Mặc dù Bắc Đô Thành cách Bì Lăng huyện không phải là xa nhất, nhưng lấy phương tiện giao thông thời đại này mà nói, cũng phải mất hơn nửa tháng đi đường. Hơn nữa còn phải phòng ngừa tình huống trên đường nổi gió gặp trời mưa phải nán lại, còn phải đến Bắc Đô Thành sớm để ổn định chỗ ăn ở, nếu đến muộn, không chừng ngay cả lan can chuồng trâu cũng bị người ta chiếm mất.

Cho nên buổi tối mừng năm Triệu Từ bắt đầu thu thập bọc hành lý, chuẩn bị mừng sáu đi.

Lúc đầu La Tổ cùng Triệu mẫu đi vào trong thị trấn đổi ngân phiếu. Ba mươi lượng bạc, chỉ đem mười lượng bạc làm chi phí đi đường, hai mươi lượng bạc còn lại đều đổi thành ngân phiếu, dùng giấy dầu thật dai bao bọc cực kỳ cẩn thận, nhét vào túi áo bên trong người Triệu Từ.

Lão tộc trưởng rất coi trọng lần thi này, lo lắng đường xá xa xôi xảy ra chuyện không may, liền nhờ hán tử trong thôn đánh xe ngựa đưa Triệu Từ đi Bắc Đô Thành, có người đồng hành, La Tổ cùng Triệu mẫu đều yên tâm không ít.

Cả đêm lại chuẩn bị rất nhiều lương khô, cho bọn họ mang theo ăn ở trên đường.

Sáng sớm ngày mừng sáu, tất cả thôn nhân đều ra cửa thôn đưa tiễn. Triệu Từ cùng lão tộc trưởng hàn huyên vài câu, liền bị thúc giục mau chóng xuất phát.

Tâm tình Triệu mẫu kích động, nhưng lại thấp phần kim chế, cắn răng nhìn nhi tử lên xe ngựa, thấy người càng đi càng xa, mới vội trộm dùng khăn tay lau mặt. Trong lòng La Tổ cũng có chút không thoải mái.

Thời gian này Triệu Từ ở nhà đội, bình thường đều có người nói chuyện, đã thành thói quen. Thành linh nhân không ở trong nhà, thật đúng là không quen.

Hơn nữa Triệu Từ đây là đi thi, trong lòng cũng khó tránh khỏi nhớ tới tâm tình khẩn trương lúc thi tốt nghiệp trung học năm đó.

Cuộc thi này còn khó hơn thi tốt nghiệp cao trung nhiều a.

A Di Đà Phật, Bò Tát nhất định phải phù hộ hắn thi đỗ a.

Sau khi Triệu Từ rời nhà, Triệu mẫu ở nhà buồn bực vài ngày, rất nhanh khôi phục lại tinh thần. Bà đại khái cũng biết, nhi tử muốn làm đại sự, nhất định không thể như nhi tử nhà người khác ở trong thôn bồi bà.

Sang năm mới toàn bộ Triệu gia thôn cũng bắt đầu lu bù làm việc.

Không chỉ có hoa màu trên ruộng lớn lên trông thấy. Còn có vài chục chỉ gà bên trong chuồng cũng lớn nhanh như thổi.

Hiện giờ La Tiểu Hồ ở nhà nàng, nàng lại không có thời gian trông mom hắn, La Tổ dứt khoát tìm việc cho ba đứa bé, nhờ bọn nhỏ đi bắt con giun về cho gà ăn.

Không chỉ dặn ba hài tử này đi bắt con giun, còn dặn dò các nhà nuôi gà trong thôn cũng đi bắt con giun trở về, nhưng đừng trực tiếp ném cho nhà

gà ăn, mà dùng nước nấu chừng nửa nén hương, sau đó đặt dưới ánh nắng mặt trời phơi khô, lại cắt thành từng đoạn ngắn, mỗi ngày đúng hạn cho gà ăn một chút. Như vậy gà lớn nhanh, đẻ trứng cũng nhiều hơn trước.

Trong lúc nhất thời, bọn nhỏ toàn bộ Triệu gia thôn chấp hành nhiệm vụ này, đi khắp nơi lật bùn đất bắt con giun.

"Khoan hãy nói, mấy con gà này thật sự còn sống tốt hơn người đấy. Ăn giun còn phải nấu chín rồi phơi khô. Nơi này của chúng ta có phải là chăm sóc gà đầu, chính là hầu hạ tổ tông." Một tẩu tử cười đùa nói.

Lại có tẩu tử cười nói: "Gà này có thể đẻ trứng cho người ăn, có thể đổi bạc, còn không phải là tổ tông người sao?"

"Hừ, xem ta đánh miếng người."

Đầu xuân bắt đầu chuẩn bị loại lúa.

Trước lạ sau quen. Lần này không cần La Tổ chỉ điểm, mỗi nhà mỗi hộ đã tự đi cày ruộng gieo mạ.

Có điều La Tổ không nghĩ tới, bắt đầu từ đầu mùa xuân, liền có rất nhiều người ở những thôn khác lục tục đến thôn nàng, bọn họ đều là người Bì Lăng huyện, một số người còn có quan hệ thống gia Triệu gia thôn.

Hơn nữa còn tổ chức thành đoàn mà đến.

Lão tộc trưởng sống nhiều năm như vậy còn là lần đầu tiên tiếp xúc với trận chiến này, ra mặt tiếp đãi những người này. Vừa hỏi mới biết được, nguyên lai thời điểm lễ mừng năm mới, trong nhà môn đã có người truyền lời, thời điểm gieo giống đầu mùa xuân năm nay, đến Triệu gia thôn học hỏi kinh nghiệm làm ruộng trở về làm theo.

Chuyện mùa thu hoạch năm ngoái của Triệu gia thôn đã sớm truyền ra khắp huyện, hơn nữa thấy nha môn phát lệnh này, mọi người đều xác định đó là sự thật, cho nên tuyệt vừa mới tan, liền chạy tới Triệu gia thôn bên này.

Đầu tiên lão tộc trưởng đến tìm La Tổ thương lượng chuyện này.

Nên dạy cái gì, nên giáo thế nào?

"Mặc kệ thế nào, nha môn đã ra mặt, chúng ta cũng không thể làm trái. Trái phải đối với chúng ta cũng không mất mát gì, mọi người ngày qua tốt lắm, tất cả mọi người hào: "La Tổ đó là đối với chuyện này hết sức ủng hộ. Cũng biết vì sao mà nha môn không có văn bản hạ lệnh rõ ràng, mà lại chọn lựa loại biện pháp này. Phỏng đoán cũng là triều đình trên kia chưa có chỉ thị rõ ràng, cho nên lo lắng gánh chịu trách nhiệm.

Lão tộc trưởng nói: "Chúng ta không có gì cần dấu giếm, nhưng dù gì đây cũng là cái chuyện lớn, vạn nhất loại không tốt, chẳng phải bọn họ đều đến tìm Triệu gia thôn chúng ta gây phiền toái thì sao?"

La Tổ cười nói: "Cái này không có việc gì, cứ để bọn họ tìm tới tận cửa. Không ai trong chúng ta chỉ điểm cho bọn họ, dù hiện tại sao mọi nhà chúng ta đang gieo trồng vụ xuân đầu, nếu ai muốn học, thì đến điền lý mà xem. Có thể biết bao nhiêu thì biết."

"Biện pháp này không sai." Lúc này Lão tộc trưởng định xuống, "Đợi lát nữa ta cử người dẫn bọn họ đến điền lý đi dạo."

Hiện mọi nhà trong thôn đều biết loại, chuyện này tự nhiên cũng rơi không đến người La Tổ. Nói sao thì nàng mang thân phận quả phụ, không thể cùng tráng hán nông dân tiếp xúc nhiều. Cho nên sau khi lão tộc trưởng lên tiếng, nhiệm vụ này rất nhanh được những người khác trong thôn thi hành.

Sau khi những người đến học tập kia nhìn thấy ruộng đất trong thôn, đối với biện pháp trồng trọt nơi đây hết sức ngạc nhiên.

Có vài người cảm thấy không đáng tin, rung đùi đắc ý đi về. Có vài người thích mạo hiểm, cảm thấy phú quý thường cầu trong nguy hiểm, loại biện pháp kỳ quái này, không chừng vô cùng hữu hiệu, gặp thời tiết đẹp là chạy qua bên này.

Thậm chí còn có vài người thấy chuông gà ở Triệu gia thôn, thấy mọi nhà đều nuôi nhốt rất nhiều con gà, cực kỳ đồ mắt.

Xem ra Triệu gia thôn này thật sự giàu có, bằng không đám gà kia có thể to béo như này?

Mùng chín tháng hai bắt đầu thi, mỗi ngày Triệu mẫu đều quỳ gối trước bài vị triệu thạch cầu nguyện trong một nén nhang.

La Tổ mới biết được, nguyên lai là thời gian Triệu Từ làm bài thi Đình.

Nàng nghe nói qua, cuộc thi này tựa hồ khảo ba ngày liên tục, sau khi tiến vào ăn uống ngủ nghỉ đều ở bên trong. Thịt khô cùng cá muối nàng làm cho Triệu Từ, không biết có đủ ăn hay không.

Ba ngày thi đình, đối với mỗi thí sinh dự thi mà nói không chỉ hành hạ trên tinh thần, mà còn tàn phá trên cả thể xác.

Lúc Triệu Từ từ bên trong đi ra, gương mặt tuấn tú cũng có đôi chút chật vật.

"Văn Độ huynh."

Tiết Lương Bình từ phía sau đuổi tới.

Mặc dù lần trước Tiết Lương Bình không trúng cử, nhưng bởi vì đứt lót được một vị chủ khảo, vẫn được vào thi Đình, lần này hai người lại thi cùng nhau, vừa hay cũng ở cùng một khách điểm.

Triệu Từ quay đầu lại liếc hán một cái, mang trên mặt vài phần vui vẻ: "Lương Bình huynh."

"Ai nha, may mắn đã thi xong, nếu lại thêm mấy ngày, ta chỉ sợ phải lết từ bên trong ra ngoài." Tiết Lương Bình rùng mình làm ra vẻ mặt hoảng sợ.

Mặc dù là người nhờ quyền tiền mà đến, nhưng khi đối mặt với Triệu Từ một cử nhân cùng trường có tiếng cũng có miếng như vậy, tâm lý hán vẫn thắng bằng. Lần này không khảo trúng cử nhân, người trong nhà muốn hán ở lại nhà tiếp tục ôn luyện, rồi khảo lại. Hán một ngum cự tuyệt. Bản thân hán có bao nhiêu cân lượng, hán biết rõ nhất. Thời gian lãng phí ở trong nhà hoang phí ba năm, còn không bằng đến Bắc Đô Thành học hỏi kiến thức một phen, lại lợi dụng cơ hội lần này kết giao vài cử tử có tiền đồ. Có đôi khi thứ giao thiệp này, hữu dụng hơn việc nhọc nhằn khổ sở mài mực đọc sách nhiều.

"Đi, lần này chúng ta cái gì đều không đề cập tới, đi đến Trạng Nguyên lâu phía trước đi, không khéo có thể cùng người tạo mối giao hảo." Thấy vẻ mặt Triệu Từ có chút mệt mỏi, hán thần bí hề hề nói: "Nghe nói người đến đó có đều là con em thế gia ở Bắc Đô Thành, chúng ta đến đây làm quen một lần, về sau tổng không có thiệt thòi."

Triệu Từ vốn là có chút chật vật, muốn đi về nghỉ một phen, nghe nói lời này, trong mắt hiện lên một tia sáng, cười nói: "Đa tạ Lương Bình huynh, chỉ là hiện giờ trên người lười thôi, còn phải trở về đổi thân xiêm y rửa mặt một phen mới có mặt mũi đi gặp người khác."

"Đây là đương nhiên, chúng ta mau về khách sạn lấy y phục đến phòng tắm ngâm mình đi."

Bạn đang đọc truyện *Bản Hân Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Editor: Đô Đô

Lần này Tiết Lương Bình thật sự tìm đúng phương pháp.

Trong đám người đến dự tiệc đúng là có một vài nhân vật phong vân. Mặc dù Triệu Từ nói không nhiều lắm, cũng không gây náo động, nhưng hết lần này tới lần khác lại vô cùng có nhân duyên.

Một vòng rượu xuống, đã quen biết rất nhiều người.

"Nghe nói Văn Độ huynh chính là nhân sĩ Bì Lăng huyện?" Nói chuyện là cháu ngoại Lại Bộ Thị Lang Hoàng Uy Viễn Hoàng Giai, lần này cũng tham gia khoa cử, hết sức có cơ hội.

Triệu Từ cười nói: "Chính là đến từ Bì Lăng huyện."

"Đó là một địa phương tốt a." Hoàng Giai đập đập cây quạt vào lòng bàn tay: "Lúc trước Trình Quốc cửu từng đến Bì Lăng huyện nhậm chức quan. Vậy chẳng phải nhân huynh đây cũng là đồng hương của lão nhân gia ngài."

Những người khác nghe vậy, cũng bắt đầu trêu ghẹo.

Trong mắt Triệu Từ chột tót, lại không sót ruột tiếp lời.

Mặc dù cho tới bây giờ hán mới đặt chân đến Bắc Đô thành, nhưng cũng đã nghe nói về thế cục trong triều. Mấy năm nay thái tử điện hạ có chút không ổn, trong triều có rất nhiều đại thần buông lời phê bình kín đáo. Đặc biệt có một vài lão tướng còn tỏ thái độ không thích ra mặt với vị thái tử điện hạ thân thể quá yếu kia. Hiện giờ người thái tử có thể dựa vào chỉ có mình Trình quốc cửu. Lúc này người này lại nhắc tới Trình quốc cửu,

còn có ý nói thân cận như vậy, hẳn không thể không cẩn thận chống đỡ.

Còn chưa bước chân vào triều đình đã bị cuốn vào vũng nước đục này, tương lai sau này sẽ rất bất lợi.

Hắn cười mỉm nói: "Bi Lăng huyện chỉ là một vùng đất thôn quê hoang dã mà thôi, ở đâu đám đương nổi như lời Hoàng huynh nói."

Hoàng Giai cười nói: "Chao ôi, đám đương nổi đám đương nổi."

Có lẽ nhìn ra Triệu Từ dầu muối đều không ăn, những người đằng sau cũng không lấy hắn làm đề tài trò chuyện nữa.

Tiết Lương Bình âm thầm kéo áo hắn, ý bảo hắn mau chủ động kết giao. Hắn lại chỉ lắc đầu cười.

Lần này tới cũng chỉ là đến xem một chút tình huống, biết thêm một số người. Sau khi đã tới mới phát hiện những người này trên cơ bản không có cái gì đáng kết giao.

Hắn thầm trách bản thân đã không suy tính chu toàn.

Nếu quả thật là người đáng giá kết giao, vạn vạn sẽ không ở thời điểm này kết bằng giao hữu, xếp đặt buổi tiệc. Kéo bè kết phái rõ ràng như vậy, đã cho thấy đối phương ở thế yếu.

Bất quá hôm nay cũng coi như không có đến không. Ít nhất có thể khẳng định một sự kiện. Từ trong miệng những người này cũng biết được tình thế trung cuộc trong triều. Đối với việc dần thân vào triều chính sau này vô cùng có lợi thế.

Mất thấy thời gian không còn sớm, những người này vẫn đang nói cười riu rít, chén đi rượu lại, Triệu Từ âm thầm có chút không kiên nhẫn. Cố ý đồ vài ly rượu lên áo, trên người nồng nặc mùi rượu, lúc này mới mất nhắm mắt mở đứng lên, lão đà lão đảo nói: "Tư lượng hôm nay của ta hơi tệ, e sợ uống tiếp sẽ bêu xấu, Triệu Từ xin cáo từ trở về trước, lần sau có cơ hội lại cùng các vị tụ hội."

Người khác thấy sắc mặt hắn đỏ bừng, ánh mắt đục ngầu, biết là đã say. Giữ hắn lại cũng không có ý nghĩa gì, dứt khoát cười đùa để hắn rời đi.

Tiết Lương Bình đưa hắn ra tới cửa: "Nơi này cách khách điểm không xa, huynh cứ đi về trước, lát nữa ta về sau." Nói xong kích động chạy lên lầu. Hiện nhiên cực kỳ cảm thấy hứng thú với buổi tụ hội này.

Triệu Từ không để ý tới hắn, lung la lung lay đi ra cửa.

Bởi vì là kỳ thi mùa xuân mới qua, mặc dù sắc trời đã tối, Bắc Đô thành vẫn còn rất náo nhiệt. Khắp nơi đều có đèn lồng treo cao cao. Trên đường tràn đầy sĩ tử cùng con em thế gia du ngoạn.

Cách Trạng Nguyên lâu một đoạn hơi xa, Triệu Từ vốn đang say khướt đột nhiên thanh tỉnh, trong mắt đục ngầu cũng thay đổi trở nên trong trẻo. Một thân mùi rượu nồng nặc tản ra theo gió, khiến người đi ngang qua có chút ghét bỏ.

Hắn thấy ánh mắt của người khác, lập tức đưa cánh tay áo lên mũi ngửi, mùi rượu bốc lên khó ngửi, trên mặt lại không nhịn được bật cười.

"Phấn son bột nước, phấn son bột nước tốt nhất đây, cô nương, tới xem một chút đi."

Bên cạnh truyền đến tiếng lão bà bà hét to. Triệu Từ theo tiếng nhìn sang, chỉ thấy mấy nữ nhân vô cùng cao hứng vây quanh sạp hàng chọn phấn son. Sạp hàng kia ở dưới ánh sáng đèn lồng trông rực rỡ muôn màu.

Đội mấy nữ nhân kia đi hết, Triệu Từ mới đi qua xem.

Lão bản nương cười nói: "Vị công tử này muốn mua phấn son bột nước cho nương tử ở nhà sao? Sạp nhỏ này của ta những là nổi danh khắp Bắc Đô thành, hảo cô nương nào cũng đều thích dùng phấn son nhà ta hết."

Triệu Từ nghe thấy hai chữ nương tử, trên mặt chợt lóe qua một tia co quắp. Thấy trong sọt là những hộp phấn son tinh xảo, giật mình, cầm lên một hộp bằng gỗ khắc hình bông hoa sen: "Đây là mùi hoa sen?"

"Đúng là mùi hoa sen, mùi hương thơm ngát, nữ tử đã thành thân thích nhất mùi hương này." Lão bản nương nhiệt tình đẩy mạnh sản phẩm tiêu thụ.

Triệu Từ ngửi tới mùi hương thơm ngát phảng phất trên thân người kia, tuy nhận nhận, nhưng rất dễ ngửi. Chắc là nàng cũng thích mùi hương thanh thanh như thế này đi.

Đem cái hộp nắm trong lòng bàn tay, lấy ra một nén bạc nhỏ.

Lão bản kia nương hoan hoan hi hi nhận lấy, tìm tiền xu trả lại: "Nếu nương tử nhà công tử thích, lần sau lại đến mua nhé, ngày nào ta cũng bán ở đây."

Triệu Từ cười khê gật đầu: "Đa tạ."

Rời khỏi sạp hàng, hắn mới đưa hộp phấn trong tay lên mũi ngửi một cái. Cái hộp nho nhỏ, lớp phấn bên trong hồng hồng. Mặc dù không biết cách dùng thế nào, nhưng hắn biết nữ tử cực kỳ yêu thích cái này. Cẩn thận nhét cái hộp vào chiếc túi may trong ống tay áo. Hắn an tâm sờ sờ tay áo, tâm tình thế nhưng thập phần dễ chịu.

"Quả nhiên là Văn Độ huynh."

Sau lưng có một người đi tới, Triệu Từ nghe tiếng quay người lại, hóa ra là người quen. Trí nhớ của Triệu Từ vô cùng tốt, phàm là gặp một lần liền nhớ, nên mới nhìn một cái liền nhận ra, người này chính là người có duyên gặp mặt mấy tháng trước Lý Văn Đạo.

Quả nhiên, đi theo phía sau hắn chính là vị huynh đài tên Giang Lâu.

Hôm nay hai người đều mặc cẩm bào thất đại ngọc, trông cao sang quý khí hơn lần gặp ở Bì Lăng huyện.

Triệu Từ biết hai người này đều là nhân sĩ Bắc Đô thành, ở địa bàn nhà mình tự nhiên không cần cẩn thận như vậy như ở bên ngoài. Xem cách ăn mặc của hai người này, ắt hẳn không phải là người thường.

"Lý huynh, Giang huynh."

"Văn Độ huynh, đã lâu không gặp?" Lý Văn Đạo cười tí mắt, hiển nhiên tâm tình vô cùng tốt.

Triệu Từ cười nói: "Đa tạ Lý huynh nhớ, hết thầy đều tốt, chỉ là đã lâu chưa gặp lại hai vị nhân huynh, qua mấy ngày nữa, ta phải trở về quê hương. Không ngờ hôm nay lại có duyên gặp mặt."

Lý Văn Đạo khoát tay: "Ta đã sớm biết Triệu huynh đến Bắc Đô thành, chỉ lo sợ quá rầy huynh ôn thi, nên vẫn chưa ra mặt. Hôm nay đến khách điểm tìm huynh, lão bản nói huynh đã đến Trạng Nguyên lâu rồi, nên liền hảo hảo tới tìm huynh. Không ngờ có thể gặp huynh ở trên đường phố."

Giang Lâu cười chấp tay: "Nhị vị có ý muốn hàn huyên, không bằng đi tìm một tửu quán vừa uống rượu vừa đàm đạo, cũng tiện giải trừng thèm ăn của ta."

Nghe hắn pha trò, Lý Văn Đạo cùng Triệu Từ nhìn nhau cười cười.

"Nguyên lai Lý huynh là cháu ngoại xa của Trình quốc cửu." Sau khi Triệu Từ biết được thân phận của Lý Văn Đạo, âm thầm kinh ngạc. Hôm nay hắn cùng vị Trình quốc cửu này cũng quá có duyên phận.

Lý Văn Đạo lại khoát tay: "Không đề cập tới cũng được. Chẳng qua chỉ là cái danh bên ngoài mà thôi, sau một lần gặp mặt, thì chưa từng gặp lại. Cũng không giống người khác có gia thế dựa vào. Ta là một võ quan, cùng mấy người văn nhân bọn họ cũng không có chung chủ đề để nói chuyện."

Triệu Từ lại không ngờ Lý Văn Đạo còn là một võ quan: "Xem khí độ của Lý huynh, ta vẫn nghĩ huynh cũng là sĩ tử tham dự khoa khảo."

"Ha ha ha a." Lý Văn Đạo nghe vậy hắng giọng mỉm cười: "Lão cha ta trọng võ khinh văn, nên ta mới học theo dáng vẻ văn nhân mua vui cho lão nhân gia ngài. Bình thường cũng thường ra vẻ thư sinh, kết giao với một vài văn nhân nhà sĩ, không để cho mình làm người dốt đặc cán mai."

Lại nói: "Đâu giống Văn Độ huynh, kỳ thi mùa xuân năm nay đã qua, không lâu sẽ yết bảng, nếu khảo trúng bảng vàng, chắc chắn sẽ được vào triều diện thánh. Đó mới là hình mẫu chúng ta nên noi theo."

Triệu Từ xua tay: "Xuân bảng chưa ra, hết thầy đều không thể nói trước, hiện giờ ta cũng không nghĩ đến chuyện đó, chỉ an tâm ở đây thêm mấy ngày chờ đợi kết quả."

"Triệu huynh đúng là hào phóng sáng khoái. Lý Văn Đạo bung ly rượu lên cùng Triệu Từ khê chạm một cái, uống một hơi cạn sạch. Cười nói: "Mấy ngày nay tại đây tụ tập một vài sĩ tử, đề tài nhắc đến nhiều nhất chính là đề thi đình năm nay, nguyên một đám nói năng hùng hồn, cứ như nắm được tâm tư Thánh thượng, dáng vẻ thập phần đắc ý. Ta nghe nhiều cũng cảm thấy không thú vị. Ngược lại không biết Văn Độ huynh có cao kiến gì, không bằng nói ra, ta cũng có thể cùng Văn Độ huynh hảo hảo tham thảo một hai."

Giang Lâu ở bên cạnh nói: "Nếu là ta, chắc chắn sẽ nói về Đột Quyết sự. Không ngờ năm nay đám nhãi nhép đó dám xâm phạm lãnh thổ nước ta, thật sự là ăn gan hùm mật gấu"

Lý Văn Đạo cười nói: "Dùng đề tài võ sự khảo nghiệm năng lực của sĩ tử, chỉ có người mới có thể nghĩ đến thôi. Chắc là bình thường người luôn nghĩ tới chuyện đi đánh Đột Quyết phải không?"

Giang Lâu vỗ vỗ đầu, ngượng ngùng cười.

Triệu Từ cười uống một ngụm rượu: "Mặc kệ là văn sự hay võ sự, đều là dân sinh. Đương kim thánh thượng yêu dân như con, văn sự võ sự đều có khả năng. Không phải là chuyện chúng ta có thể phỏng đoán."

Lý Văn Đạo bình tĩnh nhìn hấn một lát, đột nhiên nói: "Hôm nay Văn Độ huynh đến Trạng Nguyên lâu dự tiệc, tại sao lại rời đi sớm vậy?"

Triệu Từ cười nói: "Từ lượng không tốt, đi ra ngoài hít thở không khí."

"Lần nào Văn Độ huynh cũng đều nói vậy, lần trước cũng từ chối lời mời của Chúc Nam Sơn kia như thế. Xem ra cùng Văn Độ huynh giao hữu, phải tự có một phen chú ý. Bất quá ta huynh có duyên gặp mặt hai lần, Văn Độ huynh cũng không thể nhượng bộ lui binh, ta không phải là người khéo ăn nói, Văn Độ huynh có muốn kết giao với ta?"

Triệu Từ nghe cung đàn hiểu nhã ý, bụng ly rượu lên, nói với hai người: "Nếu như hai vị không chê ta nhàm chán cổ hủ không thú vị, nguyện vì hòng hữu."

"Ha ha ha, không chê không chê, Văn Độ huynh so với cái kia... Văn Độ huynh không nhàm chán cổ hủ một chút nào."

Lý Văn Đạo hắng giọng cười to, bụng ly rượu lên. Giang Lâu cũng bụng ly rượu lên theo: "Chén này quá nhỏ, lần sau phải đổi cái lớn hơn."

Ba người sáng khoái cười to, uống một hơi cạn sạch.

Ba người trò chuyện với nhau thật vui, mãi cho đến giờ cấm đi lại ban đêm mới đứng dậy cáo biệt ai về nhà nấy.

Thấy Triệu Từ trở về khách điểm, Lý Văn Đạo mới dẫn Giang Lâu rời đi.

Giang Hàng Hiền: "Triệu Văn Độ này nói chuyện khôn khéo có trước có sau chặt chẽ không một khe hở, không phải là dạng người ngay thẳng."

"Nếu hấn là người ngay thẳng, ta đã coi thường hấn. Người xem mặc dù lời hấn nói không nhiều, lại không thấy nửa phần kiêu ngạo. Hiển nhiên là đã tính trước, chỉ là không muốn cùng người khác tranh phong. Tuy hôm nay hấn không nói ra suy đoán về đề thi đình, nhưng cũng ngầm nói ra ý tưởng của bản thân. Dân sinh... Hấn có thể nghĩ đến điều này, tự nhiên đã có sự chuẩn bị kỹ càng."

"Công tử biết nhiều sĩ tử như vậy, vì sao lại đặc biệt cảm thấy hứng thú với hấn, hôm nay còn ba ba đi tìm hấn."

Lý Văn Đạo ngẩng đầu nhìn bầu trời đen như mực, cười nói: "Ta cũng không biết, chỉ cảm thấy người này giống như thập phần quen mặt. Thấy hấn khiến người khác sinh yêu mến mà thôi. Khó có được một bằng hữu không biết rõ nội tình, ngược lại vô cùng thú vị."

Giang Lâu bĩu môi: "Công tử cũng nên để tâm một chút, vị kia cũng đã tìm người lung lạc đám sĩ tử này, ngài còn không quan tâm ngó ngang."

"Nếu bọn họ dễ bị lung lạc như vậy, thì chỉ là phường giá áo túi cơm mà thôi." Lý Văn Đạo không cho là đúng, xoay người cất bước chân nhẹ nhàng đi vào trong màn đêm.

Giang Lâu không có cách nào khác, chỉ đành đuổi sát theo.

Đi theo một chủ tử không để bụng như vậy, thật sự phải hao tổn rất nhiều tâm tư.

"Nghe nói đồ thi đình là có thể vào triều gặp vua, lần này Từ ca nhi mà trúng cử, chẳng phải cũng có thể nhìn thấy dung nhan của Hoàng thượng?" Triệu nhị nương ngồi ở trong sân nhà La Tổ, hiếu kỳ hỏi chuyện này.

Bởi vì Triệu Từ tham gia thi đình, hiện giờ toàn bộ người Triệu gia thôn đối với quy củ kiểm tra khoa cử đều biết tường tận.

Triệu Đại Mộc nói: "Phải gọi là cử nhân lão gia."

"Đúng đúng, là cử nhân lão gia." Triệu nhị nương vội vàng sửa lời.

Triệu mẫu cười nói: "Các người đều là trưởng bối, đâu cần phải chú ý như vậy. Có làm quan lớn hơn nữa, trở về cũng phải ẩn quy củ đến."

Triệu nhị nương nói: "Ta đây cũng không dám, đều nói, cử nhân lão gia chính là sao Văn Khúc. Chúng ta sao có thể không tôn kính sao Văn Khúc." Lại nói: "Hơn nữa, sau khi cử nhân lão gia của chúng ta trúng cử lần này, sau này sẽ là đại quan. Triệu gia thôn chúng ta chưa từng xuất hiện một đại quan, đây chính là kiêu hãnh của chúng ta. Lão tẩu tử, người này đúng là có phúc khí."

"Ai nha, cũng là nhờ có mọi người giúp đỡ nhiều." Trong miệng Triệu mẫu khiêm tốn, trên mặt lại tràn đầy vui vẻ.

La Tổ ở trong phòng bếp bận việc xong rồi, mới xách băng ghế ra ngoài, cùng Triệu Đại Mộc nói tới chính sự.

Đám gà con nuôi dưỡng lúc trước xem như trưởng thành, trừ vài chục con gà mái đẻ trứng ra, La Tổ muốn đem tất cả số gà còn lại đi bán, dọn ra địa phương lại dưỡng một đám gà. Những nhà khác trong thôn đều có quyết định này. Bất quá trong huyện kia dường như không có nhu cầu mua lớn như vậy. Dù sao cả thôn gộp lại, nói ít cũng phải có trên ngàn con gà muốn bán.

Hiện giờ Triệu Đại Mộc vào nam ra bắc làm ăn cũng không tệ lắm, bình thường cũng giúp người trong thôn mang đồ đi bán, lời không ít bạc, cũng có phương pháp kinh doanh riêng. Bây giờ nghe La Tổ nói đến chuyện này, liền động tâm tư.

Triệu nhị nương nói: "Chuyện tốt như vậy người cũng không cần phải nhớ tới Đại Mộc thúc người, tự người cũng có thể cầm đi đổi bạc."

Hiện giờ nhà bà đã thành phú hộ, đều dựa vào Triệu Thành tức phụ hỗ trợ giặt dãi, nên có chút ngưng ngưng.

La Tổ cười nói: "Ta đối với mấy cái này cũng không hiểu nhiều lắm, mà lại là phận nữ nhân không nên lộ mặt nhiều. Và lại hiện giờ Nhị đệ trứng cứ nhân, trong nhà cũng không tiện làm chuyện buôn bán. Ta chỉ muốn toàn tâm toàn ý chăm sóc đất đai."

Nói đến nói đi La Tổ rất muốn làm buôn bán, kiếm tiền nhanh. Nhưng vừa nghĩ đến bối cảnh xã hội gò bó. Không chỉ vậy việc buôn bán ở thời đại này so với đời sau còn phải phiền toái. Tin tức cùng giao thông bất tiện, nói chuyện làm ăn phải chạy đi khắp nơi, thời gian lênh đênh trên đường vô cùng dài, hơn nữa một nữ nhân như nàng bàn việc buôn bán rất dễ bị thua thiệt. Hiện giờ có ruộng có đất có bạc, mắt thấy Triệu Từ cũng có tiền đồ, nàng cũng buông bỏ chấp niệm với việc kiếm tiền bạc to.

Hơn nữa cuộc sống trong thôn rất tốt, tốt hơn cuộc sống bên trong đại trạch rất nhiều.

Triệu Đại Mộc nói: "Nếu muốn làm cuộc buôn bán này, thì phải đi xa, Bì Lăng huyện bên này không có nhiều từ lâu quán cơm lắm, không cần nhiều thịt gà như vậy."

La Tổ gật đầu: "Nếu có thể hành, thuận tiện bán luôn trứng gà. Ta xem chừng qua hơn tháng nữa, cũng có thể đi thu trứng gà. Đến lúc đó chừng trăm quả trứng gà nhà nhà đều có. Cũng là một số lượng khá lớn."

Triệu nhị nương nói: "Đúng vậy, gà lần này cũng không biết như thế nào, to khỏe như vậy. Mắt thấy không đến hơn một tháng là có thể đẻ trứng. Triệu Thành tức phụ, biện pháp này của người thật sự rất hay. Hiện người ở trong thôn đều đang ồn ào, nói muốn mở rộng chuồng gà trong nhà, dưỡng thêm mấy con gà. Sau này chỉ là bán trứng gà, cũng có thể đổi không ít bạc. Hơn nữa có đám gà này, người trong thôn chúng ta cũng không cần buồn rầu vì cuộc sống này."

La Tổ đang muốn nói chuyện, thì nghe thấy bên trong chuồng gà vang lên một trận tiếng kêu khanh khách khanh khách. Triệu mẫu nghe vậy vội vàng buông việc trong tay đi xem.

La Tổ đang muốn đi qua, thì thấy Triệu mẫu kêu lên: "Ai nha đẻ trứng, gà nhà ta đẻ trứng."

Mấy người nghe vậy chạy nhanh tới. Chỉ thấy một con gà mái ngẩng đầu ưỡn ngực ở bên cạnh chuồng gà đi một vòng, sau đó thập phần kiêu ngạo khanh khách kêu. Bên cạnh có gà mẹ khác cũng chạy qua chuồng nó ở nhìn thoáng qua, dùng miệng mổ lần lượt lần lượt, rồi chạy về chuồng mình gà chờ đợi.

"Xem xem, này gà mẹ đẻ trứng đều muốn giành nhau."

Triệu nhị nương vui sướng cười nói.

Gà nhà La Tổ đẻ trứng, tin tức này liền truyền ra rất nhanh. Triệu Thành tức phụ thật sự là biết dưỡng gà a, gà lớn nhanh nhất không nói, gà mẹ nhà nàng còn đẻ trứng sớm nhất. Ước chừng phải đẻ trứng sớm hơn gà mẹ bình thường một tháng. Đây thật sự là chuyện lạ ly kỳ a.

Vì chuyện này, mấy người nuôi gà mắt tay còn đặc biệt đến nhìn.

La Tổ nhân cơ hội nói: "Đây cũng không phải là công lao của ta, mà là công lao của bọn nhỏ Triệu Lâm, nếu không có bọn nhỏ chịu khó ngày ngày đi đào giun đất, gà trong nhà cũng không thể chắc khỏe được như vậy. Cho nên mấy quả trứng gà đầu tiên này, ta định thưởng cho bọn nhỏ ăn hết."

"Đúng đúng, bọn nhỏ cũng vất vả." Những người khác tràn đầy đồng cảm: "Quay đầu lại trong nhà ra trứng gà, sẽ nấu cho bọn nhỏ ăn. Dù sao hiện nay ở nhà cũng không thiếu gà, về sau mỗi ngày đều có thể ăn được một quả trứng."

Sau khi nuôi gà sau, nói ra lời này tự nhiên tràn đầy sức mạnh.

Bên cạnh bọn nhỏ vừa nghe, lập tức hoan hô không thôi, lại cầm lấy tiểu cái cuốc ra ngoài bắt con giun đi, nghĩ tới vội vàng bắt con giun, đem trong nhà gà dưỡng mập, ngày khác còn có thể ăn được một trận thịt gà đầu.

Gà trong nhà đẻ trứng sớm, Triệu mẫu cảm thấy đây là dấu hiệu tốt. Cho nên mỗi ngày đều cực kỳ chịu khó chiếu cố những con gà này.

Có Triệu mẫu chú ý, La Tổ cũng không đặt nhiều tâm tư lên việc đường gà.

Những loại gia cầm này đều là trước lạ sau quen, hiện giờ ai cũng biết cách chăm chúng, nàng cũng không cần phải tự mình ra trận. Lúc này cây mía trong ba mươi mẫu đất trên sườn núi kia dài vô cùng tốt. Ước chừng qua một tháng nữa là có ăn cây mía để ăn.

Bây giờ còn sớm, nàng cần phải đi tìm người đàm phán bán cây mía. Đợi cây mía thành thực mới đi tìm người mua, đến lúc đó sẽ muộn mất. Nước đến chân mới nhảy không phải là phong cách của người làm ăn.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hân Tức Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Lúc này cũng có xưởng chế đường, nhưng đường sản xuất ra không được mịn, thuộc về đường thô. Màu sắc cũng ảm đạm, không phải là màu tuyết trắng lung linh như trong trí nhớ La Tổ.

Trước kia La Tổ đã xem qua cách thức chế đường ở trên mạng, bất quá nàng cũng không cảm thấy có nhiều hứng thú, cho nên không còn nhớ rõ lắm, chỉ biết một chút khớp xương bên trong mà thôi.

Bất quá đời này nàng cũng không định làm nghề này, cho nên cũng không cảm thấy hối hận vì lúc trước không chịu xem thêm vài lần.

Chỉ là lúc trước ghi nhớ một chút khớp xương hiện tại có chỗ cần dùng đến.

Nàng cùng Triệu Đại Mộc đến xưởng chế đường trong huyện, tới cửa lớn liền bị một người ngăn lại.

Triệu Đại Mộc móc ra một nén bạc nhỏ La Tổ đã chuẩn bị trước đó nhét vào tay hán tử giữ cửa. Hán tử kia suy nghĩ một cái, mới cười đi vào bên trong báo tin.

Một lát sau, một nam nhân khí chất giống như quân sự từ bên trong đi ra, tầm trên dưới năm mươi tuổi, dáng người thon gầy, trông thập phần khôn khéo.

Triệu Đại Mộc nhỏ giọng nói: "Theo như nghe ngóng của ta, người này là lão quân sự của xưởng chế đường Hoa lão ngũ, ở chỗ này làm quân sự đã lâu, Hoa lão gia hết sức tín nhiệm hẳn."

La Tổ nghe, trong lòng đã biết trước, đợi Hoa quân sự kia đi đến, vội vàng cười nói: "Hoa quân sự hảo."

"Các ngươi đến đây làm gì, nếu là tìm việc, vậy thì quên đi. Nơi này của chúng ta không nhận ngoại nhân."

Hoa lão ngũ lạnh mặt nói.

Cái xưởng này là xưởng của Hoa gia, phương thuốc chế đường do tổ tiên truyền lại, vì phòng ngừa phương thuốc bị truyền đi, công nhân làm việc ở nơi này đều là gia đình tử. Căn bản sẽ không thuê ngoại nhân.

Triệu Đại Mộc nói: "Ta là từ Triệu gia thôn đến, trong nhà loại cây mía, nghĩ đến hỏi thử xem xưởng này của ngài có muốn thu cây mía hay không. Cây mía của chúng ta cùng cây mía mà các ngươi chở từ phía nam về đây không kém bao nhiêu."

Nghe nói là bán cây mía. Đuôi lông mày Hoa lão ngũ nhếch lên: "Ngươi nói các ngươi loại cây mía? Triệu gia thôn các ngươi là ở nơi nào, chạy xa như vậy tới đây bán cây mía?"

La Tổ nghe vậy, biết người này cho rằng bọn họ từ địa phương xa đến, cười nói: "Triệu gia thôn chúng ta cũng không xa, ngay sát Bì Lăng huyện."

"Bì Lăng huyện?! Không thể a!" Hoa lão ngũ nhìn nàng nói. Chỗ này có thể trồng cây mía, nếu có thể loại, bọn họ đã sớm loại rồi, bằng không cũng đã không phải chạy đến chỗ xa như vậy mua về.

La Tổ biết một khi không nhìn thấy cây mía thật sự, người nọ sẽ không tin tưởng, lập tức đem cây mía nàng đã chặt trước từ nhà đưa đến trước mắt Hoa lão ngũ.

Cây mía này còn chưa có dài hảo, rễ dùng bùn đất bọc, cho nên còn không bị hư mất. Trông hết sức mới mẻ, không khó tưởng tượng, nếu đợi đến lúc thành thực, có thể cao vô cùng.

Hai mắt Hoa lão ngu tròn trũng, khom người cầm lấy cây mía này, nhìn trái nhìn phải, lại nhìn một chút bùn đất.

Quả nhiên là mô đất nơi này.

Ánh mắt Hoa lão ngu sáng quắc nhìn bọn họ: "Các người loại cây mía này như thế nào vậy?"

Nói cho người biết mới là lạ. La Tổ âm thầm bĩu môi, trên mặt cười nói: "Tự nhiên cũng giống như quý gia, đều là tay nghề tổ truyền, không thể dạy cho người ngoài được. Bất quá nếu quý gia có cái tâm tư này, hai nhà chúng ta cũng có thể nói chuyện về vụ làm ăn này. Hiện giờ cây mía nhà các người đều là từ bên ngoài chở về, đường xá xa, cây mía không mới mẻ không nói. Trên đường còn bị hao tổn không ít. Chắc hẳn giá tiền cũng không thấp đi."

La Tổ nhún vai một bộ hết sức hiểu biết.

Này Hoa lão ngu nghe, sắc mặt có chút khó coi. Nếu bên trong huyện đã có thể trồng cây mía, hẳn tự nhiên không muốn đến nơi xa mua, nhưng cũng không muốn lúc nào cũng đến chỗ bọn họ mua, nếu nhà mình có thể loại, đó mới có bảo đảm đâu. Không nghĩ tới tiểu nương tử này ngược lại khôn khéo, vài câu nói liền ngăn chặn đường lui này.

Hắn nói: "Việc buôn bán này là đại sự, ta nhưng không bảo đảm được. Hơn nữa, các người có thể bán bao nhiêu cây mía, có thể bảo đảm nhu cầu nơi này của chúng ta? Hàng năm nơi này của chúng ta cần phải dùng không ít cây mía."

"Ngài không cần lo chuyện này, hiện nay chỉ loại ba mươi mẫu mà thôi, coi như là thử loại. Nếu như làm ăn nói thành, cả thôn chúng ta sẽ đều loại, hoàn toàn không lo lắng cung không đủ cầu. Ta còn lo lắng các người nơi này không dùng được hết, chúng ta còn phải đi tìm người mua khác đấy."

Hoa lão ngu cười lạnh: "Khẩu khí cũng không nhỏ."

La Tổ cười nói: "Nói chuyện làm ăn có qua có lại, một nhà không thành lại tìm nhà khác nói, hòa khí sinh tài, đại quân sự nói thật dễ nghe, ta cũng đáp lại dễ nghe, có phải hay không?"

Lời cần nói cũng đã nói, nàng tự nhiên sẽ không khách khách khí khí như vậy mãi, không khéo còn khiến người ta cảm thấy mình dễ khi dễ.

Nàng nhưng là người có cây mía trong tay, cứ cho xưởng đường này không cần, nàng mang đến thị trấn bán lẻ cho người ta cắn ăn từng cây một cũng có thể đổi bạc. Sở dĩ không làm như vậy, cũng vì đỡ phải phiền toái mà thôi.

Quân sự này chẳng lẽ cho rằng cây mía nhà bọn họ chỉ có mình một nhà cần?

Quả nhiên, Hoa lão ngu bị La Tổ đâm một cái như vậy, những lời nói cay nghiệt nghẹn lại trong miệng. Ban đầu muốn ra oai phủ đầu hù dọa người này một trận, câu nói kế tiếp cũng dễ nói, bây giờ còn bị phụ nhân này trả đũa. Nhìn lại cách ăn mặc của nàng ta hoàn toàn là một nông phụ chân chính, cũng không giống như từng trải việc đời, không biết ở đâu có thể đường ra nữ tử lạnh lợi như vậy.

La Tổ thấy hắn quan sát chính mình, cười nói: "Cũng không biết vụ làm ăn này có thể đàm phán thành công hay không, nếu không được, ta còn phải đi tìm nhà khác."

Nói xong giả vờ dậm bước rời đi.

Hoa lão ngu vội vàng ngăn cản: "Tiểu nương tử quá mức sốt ruột rồi, vụ nói chuyện làm ăn này tất nhiên có thể nói, ta đi tìm lão gia nhà chúng ta ngay đây. Mong tiểu nương tử đợi vài giây, rất nhanh thôi ta sẽ trở lại." Nói xong ra hiệu cho tùy tùng bên cạnh dẫn La Tổ cùng Triệu Đại Mộc đi vào trong sảnh uống trà chờ đợi.

La Tổ cũng không giả mồm, thoải mái đi theo.

Triệu Đại Mộc chứng kiến khí thế kia của La Tổ, trong lòng âm thầm kinh ngạc. Bình thường Triệu Thành tức phụ này xác thực thông minh, không ngờ lúc ra thôn thấy đại nhân vật, tuyệt không bối ngỡ a. Nhớ tới lần đầu tiên hắn đi đàm chuyện làm ăn, lúc nói chuyện với những đại quân sự này, trong miệng đều nói không rõ ràng đâu, về sau mỗi lần nói chuyện, đều là khuất phục nịnh nọt khắp nơi, mới có thể nói ra ý đến. Lại nhìn Triệu Thành tức phụ một chút, khí thế kia thật sự là mạnh mẽ, có thể khiến một đại quân sự bó tay chịu trói.

Lại âm thầm đáng tiếc, nếu Triệu Thành tức phụ là một nam nhân thì tốt rồi, không chừng sau này chính là đại nhân vật khiến người nhìn vào phải mù mắt đâu.

Sau khi La Tổ cùng Triệu Đại Mộc tiến vào phòng khách, nhanh chóng có hạ nhân đến dâng trà.

Thấy đám người hạ nhân đi khỏi, La Tổ nhỏ giọng nói: "Hoa gia đương gia này là ai vậy, chỉ nghe người ta nhắc đến một cái tên Hoa Nhị Gia."

"Cho tới bây giờ Hoa Nhị Gia này chưa từng lộ mặt, nghe nói xưởng đường này chỉ là một cái sản nghiệp của Hoa gia mà thôi. Chỉ vì thu được nhiều lợi, lại là tổ nghiệp, cho nên vẫn tiếp tục duy trì." Bởi vì Triệu Đại Mộc thường ở bên ngoài đi lại, những chuyện này ngược lại hỏi thăm cực kỳ rõ ràng.

La Tổ thầm nói, buôn bán đường chính là mới làm ăn tốt đấy, không ngờ đây cũng chỉ là cái nghề phụ của người ta mà thôi. Cũng không biết cái phương pháp này của nàng có hữu dụng hay không, có thể làm người ta cảm thấy hứng thú không nữa. Bằng không giá cả đằng sau thật sự là không dễ nói.

Quan trọng nhất là, nếu như cái xưởng đường này nói không xuống, cái xưởng chế đường khác lại cách xa, nàng cũng không thể đi đến địa phương xa mà đàm phán.

Vẫn là chỗ này là thích hợp nhất.

Trong lòng La Tổ gấp, nhưng thần sắc trên mặt không chút mảy may, hoàn toàn giống như một phụ nhân nông thôn cái gì cũng không hiểu.

Hoa lão ngũ đi đến biệt trang cầu kiến chủ tử nhà mình.

Hoa gia ở Bì Lăng huyện có một thôn trang vô cùng rộng rãi, diện tích mấy trăm mẫu, Hoa lão ngũ muốn đi vào bên trong biệt trang phải đi qua nhiều cái cửa, chờ nhiều người đi vào bẩm báo, lúc này mới thấy Hoa gia Hoa Nhị Gia.

Lại cũng chỉ là nhìn qua rèm mà thôi.

Chỉ thấy đại quân sự vừa mới ở trước mặt La Tổ ngang ngược ngông cuồng tự cao tự đại, hiện giờ lại khom người một bộ dáng vẻ cẩn thận, nhẹ giọng bẩm báo lại hết chuyện vừa mới xảy ra ở ngoài cổng.

Đằng sau tấm rèm truyền ra một tiếng tiếng ho khan.

Thân thể Hoa lão ngũ run run: "Nhị gia."

"Loại chuyện như vậy người chính mình đi nói đi, chỉ là một chuyện con con mà thôi." Thanh âm của người này hết sức trầm thấp, mang theo vài phần khàn khàn tang thương, thanh âm không lớn, lại tràn trề uy áp.

"Cái biện pháp loại cây mía đó, chúng ta có cần lấy tới hay không?"

Bịch một tiếng.

Trong lòng Hoa lão ngũ run lên, nghi ngờ mình đã nói ra điều không nên nói.

Quả nhiên, người bên trong nói: "Nếu chúng ta có biện pháp chế tạo ra ngân phiếu, giảm đi nhiều phiền toái hơn, sao người không đi nhớ thương biện pháp chế tạo ngân phiếu kia. Thật sự là cái đồ vô dụng!"

Hoa lão ngũ muốn khóc, hấn một lòng vì xưởng đường Hoa gia, cũng không nói muốn đoạt, chỉ là muốn dùng chút biện pháp lấy đến mà thôi. Sao đến nhị gia nơi này liền thành kẻ vô dụng.

Thật sự oan uổng quá đi.

Rèm bị vén lên, Hoa lão ngũ không dám ngẩng đầu, chỉ nhìn chằm chằm hai mũi giày màu trắng ở ngay trước mắt. Đường thêu hai bên thân giày hết sức tinh xảo. Hoa lão ngũ nghĩ tới, một đôi giày cũng tinh xảo như vậy, nhị gia nhà mình thật sự là quá chú ý.

"Cúi đầu làm gì?" Trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng quát lớn.

Hoa lão ngũ vội vàng ngẩng đầu, nhìn nhị gia nhà mình một cái, lại lập tức cúi đầu. Nhìn nhị gia nhà mình rất nhiều năm, vẫn cảm thấy không có can đảm nhìn thẳng.

Chỉ nghe trên đỉnh đầu Hoa Nhị Gia nói: "Làm chuyện này trước đi, loại chuyện như vậy cũng tới tìm ta, ta đây ở Hoa gia chẳng phải sẽ bị một chết."

Hoa lão ngũ vội vàng vâng dạ liên tục nói tiếp: "Nhị gia, hôm kia người ở Bắc Đô Thành kia đến hỏi chúng ta, tân đường năm nay khi nào thì đưa lên. Bên trong cung đang thúc giục ạ."

"Hừ hừ, đám người trong cung kia đều là một đám ăn thịt không chịu nhả xương, cứ kệ bọn họ thúc giục. Đưa qua còn phải cất kỹ một chỗ, cần phải bức chính bọn họ đến thúc giục mới tốt."

Nghe chủ tử nhà mình chẳng hề có ý muốn để ý, Hoa lão ngũ vội vã trốn đi, vội vàng đáp một tiếng, lúc này mới lui ra.

La Tổ ở chỗ này chờ có chút không kiên nhẫn, nhờ người đi hỏi thăm, mới biết được Hoa lão ngũ kia thế nhưng ngồi xe ngựa chạy đến thôn trang Hoa gia xin chỉ thị.

Không có điện thoại, quả nhiên là không có phương tiện.

La Tổ đành phải tiếp tục ngồi chờ.

Lại qua nửa thời gian uống cạn chum trà, Hoa lão ngũ mới vội vàng vàng trở về.

Nhìn La Tổ, con tức ban nãy của hắn lại bùng bùng lên đây. Bất quá nhớ tới nhị gia nhà mình giao phó, không thể nghĩ tới việc đoạt phương thuốc loại cây mía của người ta, này không tránh được sẽ phải buôn bán cùng đối phương. Hòa khí sinh tài, cũng không nên cùng người ta gây gổ. Chỉ có thể cười khan hai tiếng: "Cây mía nhà các người định ra giá bao nhiêu?"

La Tổ sững sờ, không nghĩ tới Hoa lão ngũ này đi ra ngoài một chuyến, trở về ngược lại thẳng thắn hơn nhiều, trong lòng âm thầm mừng rỡ, từ trong tay áo móc ra một trang giấy: "Giá cả các người đến phía nam mua về đây, bình thường đều là một đồng tiền ba cây mía, cộng thêm phí chuyên chở trên đường, nhân lực vật lực, còn có hao tổn, ta cũng không nói chi phí phát sinh thêm, chỉ tính bình thường. Này một đồng tiền hai cây, lúc nào cũng là giá thích hợp a."

"Cái gì, người tính như vậy?" Hoa lão ngũ lập tức tròn to hai mắt.

"Sao lại không thể tính như vậy?" La Tổ giả bộ hồ đồ: "Người tính thử xem, các người đi đến vùng khác mua, phải hao tổn bao nhiêu tâm tư, phí bao nhiêu thời gian, một đồng tiền mới mua được ba cây mía trở về, về đến đây tính ra mất một đồng tiền trên một cây đã coi là không tệ. Ta chỗ này người cái gì đều không cần quan tâm, chỉ chờ thời gian thích hợp tới kéo hàng là được, hơn nữa một đồng tiền có thể mua được hai cây đâu."

Nàng lại nói: "Nếu nhà các người có thể bảo đảm, chúng ta loại bao nhiêu các người đều mua bao nhiêu, ta đây còn có cái phương thuốc chế đường cho các người."

Nói xong lấy từ trong giỏ của mình ra một cái túi giấy. Bọc giấy mở ra, bên trong là hạt đường nhỏ vụn, màu sắc trắng hơn đường trong xương hổ hiện giờ nhiều, còn tinh mịn hơn.

Hai mắt Hoa lão ngũ hí thành một đường thẳng. Đường này còn tốt hơn đường mà bọn họ đưa đến Bắc Đô Thành.

"Đây là đường người làm?"

La Tổ gật đầu: "Cũng không hẳn, chỉ là dùng đường các người làm sẵn tiến hành tinh chế lần nữa mà thôi, người thấy phương thuốc này có đáng giá không?"

Đương nhiên đáng giá rất đáng giá.

Hoa lão ngũ hận không thể nhảy dựng lên. Vừa muốn phương thuốc này ngay lập tức, vừa có chút hoài nghi nói: "Người tốt như vậy, muốn đem cái phương thuốc này cho chúng ta?"

Nếu thật sự có thể làm ra đường tốt như vậy, còn có thể tự loại cây mía, sao không tự làm đường bán.

La Tổ nhìn ra hoài nghi của hắn, thầm nghĩ nàng nếu có thể làm đường, cũng không tới nơi này của người tìm phiền toái, hết lần này tới lần khác nàng chỉ nhớ rõ cái biện pháp nửa sống nửa chín. "Nông dân chúng ta chỉ thích trồng trọt, đối với chuyện làm đường này không có hứng thú. Bất quá ta cũng không thể nói cho người biết toàn bộ biện pháp làm đường, ta chỉ có thể nói cho các người biện pháp căn bản làm trắng đường. Dù sao cũng không đòi thêm tiền của các người, không cần thi thoi."

"Ai nha, muốn muốn muốn, người tiểu nương tử này thật đúng là người thành thật, hảo, ta chính là thích cùng người như vậy kết giao." Thái độ Hoa lão ngũ lập tức thay đổi một trăm tám mươi độ. Nhanh chóng sai người dâng lên trà ngon thượng đẳng, điểm tâm tinh xảo. Trong lòng thầm nói, thôn phụ này quả thật là đồ không có kiến thức, giấu bảo bối làm phế vật, ngược lại tiện nghi cho hắn.

La Tổ ăn vài miếng điểm tâm, nói: "Vụ làm ăn này đến cùng có thể thành hay không, người trong thôn chúng ta đều chờ đợi đáp án đâu. Một đồng tiền hai cây mía, dù sao cái giá tiền này là không thể thay đổi. Không có nhà ai dễ nói chuyện như chúng ta đâu, làm buôn bán còn tặng thêm phương thuốc."

Lúc này Hoa lão ngũ ở đâu còn dám nói cái khác a, vội nói: "Hảo, một đồng tiền hai cây ta đồng ý. Bất quá ta phải nói rõ ràng, biện pháp này của người nếu là vô dụng..."

"Có thể dùng hay không, người cứ nhìn đi rồi hẵng nói." Thấy khuôn mặt Hoa lão ngũ cười hi hi nàng lại thêm một câu, trước đem khế ước ký, bằng không cho các người nhìn một cách vô ích à.

Dáng vẻ tươi cười của Hoa lão ngũ cứng ngắc, lập tức ngoắc tay sai người đi lấy giấy và bút mực.

Phía trên khế ước ghi tên giá cả, còn có Triệu gia thôn sau này loại bao nhiêu, xưởng đường nhất định phải thu bấy nhiêu, lại không thể vô cớ bội ước nửa chừng, nếu không phải bồi thường tổn thất gấp đôi.

Đội hết thầy hoàn thành, La Tổ mới dạy cách làm trắng đường cho Hoa lão ngũ xem một lần.

Trình tự làm đường có hơi phức tạp, nhưng công đoạn tẩy trắng thì không khó cho lắm.

Sau khi La Tổ làm một lần, Hoa lão ngũ liền gãi đầu, sao hắn lại không nghĩ ra biện pháp này hả?

Trong khi Hoa lão ngũ liên tục vỗ ngực cảm thán, La Tổ cầm lấy khế ước cùng Triệu Đại Mộc ngồi lên xe ngựa về thôn.

Triệu Đại Mộc đánh xe ngựa, hiếu kỳ nói: "Triệu Thành tức phụ, sao ngươi không tự mình làm đường a, đây chính là hảo sinh ý a." Vừa mới nhìn thấy Triệu Thành tức phụ thể nhưng biết làm đường, đầu tiên hắn thấy kinh hãi, còn chưa kịp phản ứng lại, người ta đã đem phương thuốc tặng cho người ta. Hiện tại nhớ tới mới cảm thấy đau lòng, thật là đáng tiếc.

La Tổ cười nói: "Đại Mộc thúc, ta gạt hắn, làm sao ta biết làm đường a, ta chỉ biết cách tẩy trắng đường mà thôi."

"Kia cũng có thể bán lấy bạc đâu." Triệu Đại Mộc cảm thấy phương thuốc này có thể đổi được không ít tiền.

La Tổ lắc đầu: "Phương thuốc này, một lần có thể đổi được bao nhiêu? Còn việc buôn bán này lại là cái làm ăn lâu dài. Chẳng phải chúng ta đàm phán xong giá tiền rồi sao, về sau chúng ta muốn làm ăn lâu dài hơn đều được, cả thôn xóm muốn loại bao nhiêu cây mía cũng đều được. Quan trọng nhất là, bọn họ ăn phương thuốc kia làm đường, cần phải cần nhiều cây mía hơn, như vậy cây mía của Triệu gia thôn chúng ta sẽ vĩnh viễn không lo lắng không bán ra được. Đây là phản ứng dây chuyền. Đối với tất cả mọi người đều có lợi. Bọn họ là lợi một nhà, chúng ta là cả thôn đều được lợi, sao lại không làm?"

Nghe La Tổ phân tích, lúc này Triệu Đại Mộc mới chợt hiểu ra, trong lòng vừa kính trọng vừa bái phục, Triệu Thành tức phụ này thật sự quá thông minh. Trong lòng lại càng thêm tiếc hận, như thế nào hết lần này tới lần khác lại là thân nữ nhi. Là thân nữ nhi cũng liền thôi, hết lần này tới lần khác còn là quả phụ trẻ tuổi thủ tiết. Nếu Triệu Thành còn ở đây, phu thê hai người giúp đỡ lẫn nhau, không thể nói trước ngày qua náo nhiệt cỡ nào đâu.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hân Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

La Tổ lấy được thỏa thuận làm ăn với xưởng chế đường Hoa gia, liền ở trong thôn cỏ vũ gieo trồng cây mía.

Một mẫu mía cho sản lượng vô cùng cao, không giống các cây nông nghiệp khác muốn thu được trăm cân hoặc ngàn cân trên một mẫu là điều khá khó. Ở thời điểm tốt nhất một mẫu mía, có thể đạt tới con số vài tấn. La Tổ còn nhớ sản lượng tốt nhất ở nông trường trước kia, chính là một vạn sáu ngàn cân trên một mẫu.

Đương nhiên, đó là có sự hỗ trợ của các loại phân bón và thuốc trừ sâu.

Hiện giờ nàng chỉ có thể tận lực tăng cao sản lượng, một mẫu đất có thể thu được bảy tám ngàn cân cũng có thể thu được không ít lợi nhuận.

Lão tộc trưởng nghe La Tổ nói muốn dạy người trong thôn loại cây mía, trong lòng vừa vui vẻ, vừa ưu sầu.

Cây mía là đồ tốt a, ản Triệu Thành tức phụ nói, đây thật sự là hảo biện pháp kiếm tiền. Nhưng lúa gạo cùng lúa mạch cũng đều là đồ tốt, mọi người làm ruộng không phải là vì những khẩu phần lương thực này hay sao. Triệu Thành tức phụ cũng đã nói, cây mía này gieo xuống, thì trong ba năm liên tục không thể loại cái gì khác, lương thực trong nhà liền phải dựa vào bạc đi mua, như vậy rất không thỏa đáng. Mọi người cũng sẽ thấy không thiết thực.

Lão tộc trưởng phạm khó, tìm La Tổ thương lượng chuyện này. Chuyện này không giải quyết tốt, hắn cũng không dám ở trong thôn tổ chức mọi người cây mía, bằng không năm sau nếu nháo lên, hắn chẳng phải thành tội nhân của dòng tộc.

La Tổ vốn cũng không định để mọi người loại quá nhiều, một nhà một hộ loại vài mẫu cũng đủ rồi. Dù sao trước kia mua đất khai hoang, mỗi gia đình trong Triệu gia thôn đều có không ít đất đai.

"Ta chỉ sợ những người khác nhìn đỏ mắt, dùng hết đất loại mía." Khuôn mặt Lão tộc trưởng tràn đầy ưu sầu nhìn mảnh ruộng.

La Tổ lại nhìn cây mía nhà mình ở phía xa.

Ngon núi kia mặc dù không cao, lại rất lớn. Trên núi đều là bãi cỏ, ngay cả gốc cây cũng không có. Cũng không có tác dụng gì. Nếu mở đất khai hoang loại cây mía, làm đôi mía, vậy núi hoang này sẽ thành núi vàng núi bạc.

Nàng chỉ ngon núi kia nói: "Tộc trưởng, chúng ta có thể lấy danh nghĩa tộc ta bao cả ngon núi kia hay không. Rồi loại cây mía ở trên đó."

Lão tộc trưởng cũng nhìn về phía ngon núi kia, một đôi mắt vẫn đục ngậy đại: "Sợ là không có nhiều bạc như vậy."

"Vậy thì làm như ta trước kia, trước thiếu. Chúng ta hiện tại cùng Hoa gia hợp tác làm ăn, bên huyện nha kia cũng biết chúng ta có năng lực hoàn lại. Hôn nữa chúng ta tận dụng cái núi hoang này, năm sau cũng có thể nộp nhiều thuế hơn. Năm nay thôn chúng ta là thôn nộp thuế nhiều nhất cả Bi Lăng huyện đấy, lúc này chắc chắn dễ nói chuyện."

Thời gian cây mía lớn lên dài, nếu trì hoãn, thì phải đợi thêm một năm. Chỉ là giấu lại sản lượng cùng giá cả cây mía này, nàng đều cảm thấy đau lòng.

Lão tộc trưởng vuốt râu: "Vậy cũng được nhưng biết phân bạc thế nào, đừng để đến lúc đó mọi người kết thù cũng không hay." Hắn là nghe nói có đám sơn tặc chia của không đều, còn trở mặt thành thù đâu, khụ khụ, tự nhiên là không thể đem thôn mình đánh đồng với sơn trại. Bất quá ý này ngược lại có chút giống mà thôi.

La Tổ trầm nghĩ, quả nhiên là gừng càng già càng cay. Chuyện còn chưa thành, lão tộc trưởng suy nghĩ cũng quá sâu xa.

Nàng cười nói: "Chuyện này ta sớm đã tính rồi. Nếu mọi người đồng ý, thì cùng ta hợp tác nhận thầu cái núi hoang này. Mọi người ăn theo năng lực trả nợ của nhà mình mà nhận thầu số lượng đất. Tự nhà nào loại của nhà ấy, ai cũng không làm phiền lẫn nhau. Chỉ là thời điểm mang đi bán, thống nhất đi qua tay ta mà thôi. Hôn nữa vẫn ẩn quy củ cũ, những phương thuốc nước phù sa kia ta sẽ không lấy ra, nếu nguyện ý dùng nước phù sa ở chỗ này của ta, thì đến lúc bán cây mía cho ta giá cả cũng phải thấp hơn thị trường một chút. Dù sao nước phù sa này của ta cũng không phải là tựưng mà có."

"Cái này là tự nhiên." Lão tộc trưởng hết sức hiểu chuyện. Hắn cũng biết thôn mình đã chiếm rất nhiều tiện nghi của Triệu Thành tức phụ, nếu không có Triệu Thành tức phụ, hiện tại toàn bộ Triệu gia thôn ở đâu còn có ngày náo nhiệt như vậy.

Hai người thương lượng thỏa đáng, lão tộc trưởng liền vội vàng đi triệu tập thôn dân bàn bạc.

Nhận thầu núi hoang loại cây mía?

Cây mía đã tìm được người mua, loại ra bao nhiêu có thể bán bấy nhiêu, còn có thể làm ăn trường kỳ đâu.

Một mẫu mía đều có mấy ngàn cân?

Lão tộc trưởng một phen đem chuyện tuyên bố xuống, toàn bộ Triệu gia thôn liền sôi trào.

Những người còn yên lặng ăn đậu nành đều đồng loạt nhét đậu nành vào trong túi nhất, tiến đến trước mặt lão tộc trưởng hỏi chuyện này: "Không có bạc làm sao mua đất?"

Kỳ thật trong nhà cũng còn có chút bạc, chỉ là dùng bạc này để mua đất, cũng không mua được bao nhiêu.

Lúc này lão tộc trưởng hào khí ngất trời: "Không có bạc, ta trước thiếu đi. Hiện tại ta muốn xem ai lớn gan, dám mượn trước bao nhiêu mẫu đất. Ta thương lượng thương lượng rồi đi lên huyện nha cầu xin đại nhân."

Còn có thể mượn trước thổ địa?

Người trong thôn đều tròn mắt há hốc mồm nhìn lão tộc trưởng đầy mặt hồng quang.

Thiếu nợ đều thiếu nợ qua, mỗi tội chưa thấy người nào thiếu nợ nha môn.

Ai dám thiếu nợ nha môn a. Mọi người đều cảm thấy lão tộc trưởng già rồi nên hồ đồ. Lão tộc trưởng thấy mọi người không chịu tin, lại không biết thế nào nói, trực tiếp nhìn nhìn La Tổ.

La Tổ hiểu ý, lúc này liền lên đài.

Không thể không nói, sau khi trải qua những chuyện trước kia, ở phương diện làm ruộng, mọi người rất tin tưởng lời La Tổ nói. Cho nên thấy La Tổ lên đài một năm một mười nói ra chuyện nhận thầu, các thôn dân quả nhiên lộ ra vẻ mặt trắng sỉ chặt tay.

La Tổ nói: "Chuyện này nên làm sớm mới tốt. Nếu làm trễ nải thời gian, chúng ta sẽ phải đợi đến sang năm mới có thể trồng. Hôm nay chúng ta liền đem chuyện này định xuống đi. Bất quá mọi người cần phải lượng sức mà làm, xem gia đình mình đến cùng có được bao nhiêu năng lực hoàn lại rồi hãy mua đất đại. Đây không phải là chuyện đùa, mọi người phải nghiêm túc xử trí."

Lão tộc trưởng cũng phát phát tay: "Các người đi về thương lượng trước đi, tất cả mọi nhà, trước buổi trưa ngày mai ở chỗ này của ta tập chung sau buổi trưa ngày mai ta sẽ đi lên huyện tìm nha môn thương lượng chuyện này. Không cần biết chuyện này có thể thành hay không, người trong thôn chúng ta phải làm xong trước."

Lão tộc trưởng nói xong, các thôn dân rôi rít xách băng ghế đi về nhà cùng người trong nhà thương lượng. Bên cạnh đó có mấy người vây quanh La Tổ hỏi chuyện loại cây mía.

Hiện giờ mọi nhà đều có lương thực, lại nuôi được rất nhiều gà, ngày qua tốt lắm, này gan cũng lớn hơn.

Trở về thương lượng một phen, quyết định tìm Triệu Thành tức phụ nói chuyện này, tự nhiên là không sai được. Cứ nhìn ba mươi mẩu mía Triệu Thành tức phụ loại mà xem, dài rất tốt. Qua trận thu hoạch mang đi đổi bạc, có thể được vài chục lượng đấy. Dù sao nhà mình cũng không thể rơi ở phía sau, vậy thì nhiệt tình loại cây mía đi.

Sáng sớm hôm sau, trong nhà tộc trưởng chật ních người.

Vài người biết chữ trong thôn chịu trách nhiệm ghi chép số lượng đất đai đăng ký.

Sau buổi trưa, lão tộc trưởng vô cùng hưng phấn ngồi xe bò đi lên huyện nha.

"Hiện tại thật sự bồn quan càng lúc càng không hiểu người Triệu gia thôn này, người cả thôn cùng nhận thầu vùng núi, trong thôn bọn hắn có nhiều sức lao động như vậy hay sao." Tạ Thành Nam xem nguyên thư Chu huyện thừa đưa tới, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc.

Chu huyện thừa nói: "Theo hạ quan biết, bình thường mỗi nhà mỗi hộ trong thôn bọn họ đều đi giúp đỡ lẫn nhau, cho nên luôn có thể bắt kịp thời điểm ngày mùa."

"Đây cũng là bầu không khí tốt. Nếu tất cả dân chúng trong thiên hạ cũng có thể như thế thì tốt rồi."

Chu huyện thừa cười nói: "Không phải ở đâu cũng có thôn cùng tông đồng tộc như Triệu gia thôn."

Tạ Thành Nam khoát tay: "Vậy cũng chưa chắc, nếu có biện pháp thỏa đáng, liên tính thua kém Triệu gia thôn, cũng không khác nhau lắm. Đáng tiếc..."

Tạ Thành Nam thở dài. Hắn sức nhỏ, lời nhẹ, dù thấu hiểu nỗi khổ mưu sinh của dân chúng, cũng chỉ có thể tận lực giúp đỡ, không có cách nào bảm bảo cho hoàng thượng nghe. Tầng lớp quan lại phía trên kia đa phần xuất thân từ gia tộc quyền thế, không hiểu được khó khăn của dân gian, gần như không coi lời những quan viên phía dưới như bọn họ là thật.

"Chuyện Triệu gia thôn nhận thầu vùng núi, liền theo ý bọn họ đi. Ta cũng muốn nhìn thử xem, nếu bọn họ tiếp tục dùng chính biện pháp của mình đi làm, có thể đạt tới kết quả như thế nào."

"Nghe đại nhân nói thế, hạ quan cũng thấy hơi tò mò."

"Ha ha ha, vậy chúng ta liền mỗi mắt chờ mong đi."

Tạ Thành Nam cười vuốt vuốt chòm râu.

Tin tức huyện nha bên này vừa truyền tới, toàn bộ Triệu gia thôn liền hùng hùng hổ hổ đi khai hoang.

Bởi vì lần này là chuyện của cả thôn nhân, cho nên mỗi nhà mỗi hộ nam nữ già trẻ đều xuất động, ngay cả hài đồng năm sáu tuổi đều cầm cái cuốc nhỏ phụ giúp cuốc đất. Mấy ông lão nhận công việc cắt cỏ đại trên đỉnh núi, như vậy vừa dễ khai hoang, lại thuận tiện kiếm thêm chút củi. Nhóm tráng đinh từng người roi mồ hôi như mưa.

Lần này La Tổ chỉ cần hai mươi mẩu đất cạnh ruộng mía nhà nàng, còn lại hơn ba trăm mẩu đất thì để người trong thôn tự chia, nhà có ít sức lao động, cũng có thể được phân bảy tám mẩu đất loại cây mía.

Trên thực tế nếu không phải nha môn không đồng ý đem những vùng núi thuộc phạm vi thôn khác cho bọn họ, bọn họ còn muốn mượn thêm chút nữa. Bất quá Tạ Thành Nam bên này vẫn còn có chút tư tâm, không thể chuyện gì tốt đều cấp Triệu gia thôn. Hiện tại hắn lấy Triệu gia thôn làm căn cứ mẫu, nếu mọi chuyện tiến triển tốt, hắn sẽ khích lệ những thôn khác cũng làm như vậy.

Mấy trăm mẫu vùng núi ở dưới sự nỗ lực liên tục của mấy trăm miệng ăn cả thôn rất nhanh liền mở ra.

La Tổ dùng nước phù sa chuẩn bị từ trước tưới xuống đất, lại nuôi vài ngày, mới bắt đầu đi trồng cây mía non.

"Lần trước Triệu Thành tức phụ gieo trồng cây mía vào mùa thu, lần này ta là mùa xuân, này còn có thể bắt đồng thời gian?"

Triệu đại gia rút một hơi thuốc lá quần nhìn cây mía nhà mình.

Bên cạnh có nhóm lão ca quen biết cười nói: "Không có nghe Triệu Thành tức phụ nói sao, xuân thu hai cái thời kỳ cũng có thể loại, dù sao cũng có thể bắt kịp thời kỳ sinh đường tháng Tư là được rồi. Chao ôi, hiện tại ta liền hảo hảo chờ, năm sau cây mía mọc ra, lại có một khoản bạc. Triệu Thành tức phụ còn nói, cây mía này loại một lần chính là ba năm, thật sự là đồ tốt a."

"Là đồ tốt cũng là thua thiệt Triệu Thành tức phụ tìm cách, đều tìm xong người mua rồi, bằng không chúng ta có loại cây mía, cũng không bán được giá như vậy. Còn có thể liên tục bán đi, không lo lắng không có người mua." Phụ nữ có chồng nhà hân cười đầy mặt nếp nhăn.

Mặc kệ thế nào, nữ nhân có thể làm đến nước này, cũng làm tăng thể diện cho các nữ nhân khác trong thôn.

Ban đầu còn có mấy hán tử coi thường nữ nhân, hiện tại đã đối xử với phụ nữ có chồng nhà mình tốt hơn trước kia rất nhiều.

Sau khi trồng xong cây mía, mọi người lại bắt đầu chuẩn bị tháng sau gieo trồng lúa nước cùng thu lúa mạch.

Mặc dù còn có một tháng nữa, nhưng nhà nào nhà nấy lại gấp rút không ngừng.

Các nam nhân cả ngày ở nhà mà sát nông cụ, nữ nhân cùng lão nhân bận rộn chăm sóc con gà trong chuồng.

Hiện gà ở nhà đã vô cùng lớn. Trong nhà La Tổ đã bắt đầu thịt một con gà. Thịt gà tươi ngọt béo béo, ba đứa bé ăn đến miệng đầy là mỡ.

La Tiểu Hồ đã trụ ở Triệu gia bên này mấy tháng. La Lão Căn ngược lại tới đón mấy lần, hùng hân từ này lại không cam tâm tình nguyện về nhà. Ngày mấy lần trong nhà khai hoang, hân cũng đều tham gia, hiện tại Triệu mẫu cũng có thói quen hân đãi ở nhà.

Dù sao người con dâu La Tổ này thật sự là quá tốt. Nhi tử bà không còn, lúc này bà cũng không biết đối đãi người con dâu này như thế nào mới tốt, cho nên chỉ có thể đối xử với đệ đệ tức phụ tốt hơn gấp đôi.

Thời điểm thu thập bát đũa, La Tổ cùng Triệu mẫu thương lượng chuyện thịnh tiên sinh về dạy học.

"Hiện nay nhà nào nhà nấy cũng có trứng gà để bán, trứng gà cũng là một đám một đám nhờ Đại Mộc thúc đem ra ngoài bán giúp, hiện tại mọi nhà cũng có của ăn của để hơn trước kia rất nhiều, ta nghĩ có thể cùng tộc trưởng nói một chút hay không, lấy danh nghĩa dòng tộc thịnh tiên sinh trở về dạy học. Nhị đệ đã vào kinh đi thi, hiện tại cũng kết thúc, ta thấy không sai biệt lắm sẽ dán kết quả ngay thôi. Bây giờ cùng tộc trưởng mở cái miệng này, tộc trưởng khẳng định sẽ đáp ứng. Trong tộc của chúng ta có thêm người có chút tiền đồ, về sau cũng có thể cùng Nhị đệ giúp đỡ lẫn nhau không phải sao?"

Nếu như toàn bộ Triệu thị bộ tộc đều dựa vào một vị quan là Triệu Từ, như vậy sẽ thành gánh nặng cho hân. Nhưng nếu như Triệu gia thôn có rất nhiều người có tiền đồ, ngược lại sẽ trở thành trợ lực tương trợ lẫn nhau. Như vậy mới có thể làm cho Triệu gia thôn mãi mãi hưng thịnh không suy yếu.

Cho dù những hân tử khác đọc sách giỏi như Triệu Từ, cũng không nhất định có thể khảo trúng. Nhưng Triệu gia thôn có nhiều đứa nhỏ đọc sách, biết chữ hiểu lý lẽ, về sau cũng có thể bốn ba ở trên xã hội này không sai. Không đến mức liên lụy thân tộc.

Triệu mẫu suy tính một lát, cũng hiểu đạo lý này.

"Cái ý nghĩ này ngược lại hảo. Nhà chúng ta ngày qua khá hơn một chút, đến lúc đó ra hơn một phần lực, coi như cho Từ nhi thêm tiếng thơm."

La Tổ cười nói: "Cái này là tự nhiên. Nương, ta còn kế hoạch qua trận này nhà chúng ta cũng xây nhà mới. Dù sao hiện tại Nhị đệ cũng là cử nhân lão gia, bây giờ còn đi thi. Về sau nếu có đồng liêu tới nhà làm khách, nhà này của chúng ta sẽ không có đủ phòng."

"Cũng là nguoi nghĩ chu đáo." Hiện nhiên Triệu mẫu đối với chuyện xây nhà cảm thấy hết sức hứng thú. "Là nên xây nhà, cử nhân lão gia nhà người ta đều ở trong đại viện tử đâu."

La Tổ thấy Triệu mẫu sáng khoái như vậy, tâm tình cũng hết sức sáng sủa. Cảm thấy bà và Triệu mẫu này thật tốt, mỗi lần thương lượng với bà, đều không có bảo thủ. Rất nhiều đạo lý cũng có thể nói được thông. "Nương, vậy chúng ta liền từng cái từng cái xử lý đứng lên. Trước tiên thương lượng với tộc trưởng chuyện khai tộc học, sau đó chúng ta lại thỉnh sư phụ xây nhà."

Hiện tại cách vụ gieo trồng mùa xuân còn có cả tháng đâu, ta muốn thêm vài người, là đủ xây nhà.

"Hảo, vậy nguoi tự an bài đi, chuyện này ta cũng không hiểu, chính nguoi xem rồi làm đi."

"Hảo, nương cứ yên tâm đi."

Bạn đang đọc truyện *Bản Hàn Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

"Trong tộc khai tộc đường?"

Trong sân nhà tộc trưởng, sau khi lão tộc trưởng nghe La Tổ đề nghị, tay cầm điều thuốc lá run rẩy một cái.

Khai tộc đường. Đây cũng không phải là chuyện nhỏ a. Trước kia ngược lại nghe nói qua một vài nhà giàu có trong đại tộc có tộc đường, trong tộc cấp bậc, thỉnh tiên sinh đến dạy hải tử trong tộc đọc sách biết chữ. Nghe nói hải tử được dạy dỗ, phần lớn cũng có thể làm quan đầu. Liên tính không phải là làm quan, đó cũng là thế gia công tử a.

Mặc dù tổ tiên Triệu thị bộ tộc bọn họ cũng có người từng làm đại quan, từng có đại tiền đồ. Bất quá kia đều là chuyện của mấy trăm năm trước. Đã sớm xuống dốc, hiện tại dòng tộc đều dựa vào một ít đất đai tổ tiên lưu lại sống qua ngày, bao nhiêu thế hệ tộc trưởng cũng không dám nghĩ bồi dưỡng hải tử trong tộc thành nhân tài như thế gia đại tộc kia a.

Trong tộc có thể có nhân tài như vậy?

Nhìn ra lão tộc trưởng do dự, La Tổ lập tức đem lời nói lung lạc Triệu mẫu ban nãy nói lại cho lão tộc trưởng nghe.

Tất nhiên không phải nói sợ người trong tộc liên lụy Triệu Từ. Mà là nói hiện tại Triệu Từ mất thấy có tiền đồ, trong tộc nếu có bọn nhỏ đọc sách, về sau cũng có thêm cái đường ra.

"Hon nữa hiện tại mới lập quốc, triều đình còn trọng võ khinh văn, nhưng bây giờ Thánh thượng thế nhưng khai khoa cử, hiển nhiên là rất coi trọng người đọc sách. Trong tộc của chúng ta thuận theo tâm tư bề hạ, bồi dưỡng nhiều người đọc sách, vì triều đình cung cấp nhân tài, nếu sau này thật sự ra nhân tài, tộc trưởng ngài đây chắc chắn được vào triều nghe hoàng thượng ban thưởng."

La Tổ tức thời vẽ ra một cái bánh.

Mặc dù cái bánh này còn rất huyền huyền xa vời, lão tộc trưởng cũng đã một bó tuổi, không chừng không thể đến chờ ngày đó. Nhưng hiển nhiên hiện tại tâm tư con người còn rất đơn thuần, cũng hết sức dễ dàng tin tưởng chuyện tốt đẹp. Nghe La Tổ nói tốt đẹp như vậy, tay lão tộc trưởng run lợi hại hơn.

"Triệu Thành tức phụ a, người nói rất có lý a. Ta là tộc trưởng, lại là người huyện nha cử ra cai quản trong thôn, nên làm tính toán lâu dài, cho Triệu gia thôn này Hiện tại mỗi nhà mỗi hộ đều có hải tử, cả thôn hơn một trăm gia đình, một nhà mỗi một tháng bỏ ra mười văn tiền, bọn họ cũng sẽ nguyện ý thôi. Dù sao nhà nhiều đứa nhỏ ra nhiều hơn một chút, nhà ít hải tử liền ra ít hơn. Đối với bọn họ mà nói đều công bằng, mọi người tự nguyện liền thành."

Lão tộc trưởng chịu sự ảnh hưởng của La Tổ, hiện giờ dốc sức theo đuổi nguyên tắc công bằng chính trực, tự nguyện tự chủ.

Rất nhanh tộc đường được tổ chức ở Triệu gia thôn.

Lão tộc trưởng một phen đồng ý thuyết, khiến nhà có hải tử đều hết sức kích động, tình cảm quần chúng nhiệt liệt, hận không thể làm cho hải tử mình vội vàng học chữ, vội vàng khảo cái công danh trở về làm rạng rỡ tổ tông.

Đặc biệt là nhà có nhiều nhi tử, thấy tộc trưởng nói xong, liền là hét vội vàng khai tộc đường.

"Dù sao hiện tại cũng không đói bụng, nên cho những tên tiểu tử này đi học, không chừng Triệu gia thôn chúng ta còn có thể ra thêm người cử nhân đại lão gia."

"Đúng vậy, ta uống ít đi ngụm rượu là được."

"Lần này ta dường thêm một đàn gà, hải tử ta cũng có thể đi đọc sách."

... ..

Cũng có nhà chỉ có khuê nữ ngược lại không kích động như vậy, bất quá đối với chuyện này cũng hết sức ủng hộ. Dù sao khuê nữ phải lập gia đình, nếu như về sau trong tộc có nhiều người có tiền đồ, khuê nữ cũng có thể dính chút ánh sáng, gả cho một gia đình tốt. Về sau ở nhà chồng cũng có một chút địa vị. Cho nên chuyện này vừa đề ra, cơ hồ mọi nhà đều ủng hộ.

Không ủng hộ cũng không có vấn đề, dù sao tộc trưởng đã nói, không muốn cho hải tử đến tộc đường đọc sách, thì không cần ra bạc. Dù sao chuyện này mỗi nhà mỗi hộ tự xem rồi làm, cam lòng cho hải tử đi học liền ra bạc, cũng không nhiều, một đũa nhỏ một tháng cũng chỉ có mười văn tiền, qua một năm mới có chừng trăm văn tiền mà thôi. Nếu nói trước kia không bỏ ra được cũng liền thôi, hiện tại đường thêm hai con gà, còn không bỏ được?

Lời này của lão tộc trưởng mặc dù không có bức bách mỗi nhà mỗi hộ đều tích cực tham gia. Nhưng còn hữu dụng hơn việc ép buộc bọn họ. Dù sao nhà ai không có hai đũa con trai, nếu nhi tử nhà bên cạnh đều đi học, con nhà mình lại ở trong đất ngoạ bần, đi lại ở trong thôn sẽ bị người chê cười. Nếu về sau làm mai, hải tử nhà mình chẳng phải thua kém con nhà người ta?

Cho nên cho dù là có chút không bỏ được vẫn phải vui lòng, lúc này cũng cần răng móc bạc ra cho hải tử nhà mình đi theo bạn bè cùng nhau học bài.

Sự tình ngày đó đánh nhịp, lão tộc trưởng cùng với vài lão nhân có tiếng nói trong tộc tuyển vị trí xây tộc đường.

Mấy người nhìn trái ngó phải, cuối cùng quyết định chọn miếng đất trống bên cạnh ở từ đường lão tổ tông.

Đề lão tổ tông Triệu gia chứng kiến đời đời con cháu trong tộc hảo hảo đọc sách.

Bởi vì là chuyện lớn của cả thôn, cho nên mọi người làm vô cùng nhiệt tình.

Lão tộc trưởng còn có ý dẫn vài người thợ xây trong thôn đi vào huyện học nhìn xem học đường của người ta.

Vừa về đến, trên mặt đều có chút lúng túng.

Người ta kia làm đặc biệt tốt lắm, một kiểu gạch xanh đầu. Mặc dù hiện tại trong tộc dư dả, nhưng muốn dùng nhiều gạch xanh như vậy cũng không dễ dàng đâu.

La Tổ vừa nghe, tròn mắt xoay chuyển, lập tức đến tìm lão tộc trưởng.

"Ta cũng đang chuẩn bị xây nhà, sớm liền muốn đi chở chút gạch xanh trở về, nếu trong tộc nguyên ý, ta liền ra bạc mua gạch xanh đại ngói trở về, giúp bọn nhỏ xây cái học đường. Coi như tận tâm cấp trong tộc chút tâm ý."

"Triệu Thành tức phụ, vậy làm sao được. Chuyện này cần không ít bạc đâu, trong tộc cũng không thể để cho các người ra số bạc này. Xây cho những hải tử này một học đường thích hợp một chút là được." Triệu đại gia cảm động nói.

Lão tộc trưởng cũng gật đầu: "Đúng vậy, chúng ta không thể để cho các người ra số bạc này."

Chủ yếu là hiện tại bên phía Triệu Thành còn chưa nhận được tin tức tốt, ai cũng không biết có thể đậu hay không. Vạn nhất không thể đậu, còn phải cung hán đọc sách ba năm đâu. Mặc dù Triệu gia hiện tại ngày qua tốt lắm, nhưng tất cả đều là cô nhi quả phụ. Nói đến nói đi sức lao động cũng không nhiều bằng nhà khác trong thôn. Bọn họ cũng không nên chiếm tiện nghi.

La Tổ lại mặt mũi tràn đầy cảm khái nói: "Ta biết chuyện này cần không ít bạc, nhưng ta cũng là Triệu gia thôn nhân. Hy vọng Triệu gia thôn chúng ta hảo. Tục ngữ nói đúng, có nghèo cũng không thể nghèo giáo dục, có khổ cũng không thể khổ hải tử. Về sau những hải tử này chính là hy vọng của Triệu gia thôn chúng ta đấy. Chúng ta như thế nào có thể làm cho bọn họ mừng hụt. Nay nếu đã muốn khai tộc đường, vậy thì phải hảo hảo khai, nghiêm túc mở. Nếu trưởng bối chúng ta đều làm qua loa cho xong. Những hải tử kia sao có thể chịu khó nghiêm túc học bài?"

Lão tộc trưởng vừa nghe, lúc này nước mắt như mưa: "Triệu Thành tức phụ, không nghĩ tới người lại có kiến thức như vậy. Người nói đúng lắm, có nghèo cũng không thể nghèo giáo dục, có khổ cũng không thể khổ hải tử. Thế hệ trước chúng ta đã thành ra như thế này, không thể để cho con cháu đời sau đi theo chịu khổ chịu tội. Ta chính là nắm chặt dây lưng quần, cũng phải cho bọn nhỏ sống tốt."

La Tổ nghiêm túc gật đầu: "Số bạc này để ta ra."

Lão tộc trưởng khoát tay: "Vẫn nên để người trong thôn ra đi."

La Tổ ôm đồm chuyện này vốn là có tư tâm riêng, ở đâu chịu để trong tộc ra, liền nói ngay: "Tộc trưởng, ta biết người đây có một mảnh hảo tâm, nhưng hiện tại trong tộc vừa mua đất, mọi nhà cũng không dễ dàng. Hơn nữa bọn nhỏ còn muốn học bài, sau này giấy và bút mực cũng phải cần bạc. Nay còn chưa bắt đầu học bài đã mất nhiều bạc, trong lòng mọi người nhất định sẽ không vui. Khiến mọi người không cam không nguyện, còn không bằng một mình ta ra bạc, mọi người cũng thật lòng cao hứng cho bọn nhỏ học bài. Nếu là, nếu trong tộc còn thấy ngại ngùng, vừa vặn ta muốn xây nhà, mọi người nếu có thời gian rảnh rỗi, đến giúp đỡ xây nhà, trong lòng ta liền vô cùng cảm kích."

Bút trưởng này nàng đã sớm tính qua. Xây tộc đường gạch xanh đại ngói, nhiều lắm là mười lượng bạc là đủ. Mà nàng ra bạc xây nhà, cũng phải tốn bốn năm lượng bạc tiền công. Nếu như nàng ra bạc đắp tộc đường, đến lúc đó người trong tộc sẽ không thu công tiền. Như vậy nàng cũng chỉ tổn thất mười lượng bạc mà thôi. Và lại nhà các nàng cũng có ba hải tử cần đi học, đặc biệt là tiểu Hổ còn là người ngoài thôn, đến lúc đó sẽ phải nợ nhân tình. Nếu như tộc đường này là nàng bỏ vốn ra xây, vậy sẽ không giống nhau. Về sau mỗi nhà mỗi hộ chỉ cần có hải tử học bài, đều muốn niệm nàng một câu hảo, thiếu một cái nhân tình. Chỉ mất mấy lượng bạc, còn được danh tiếng tốt, được nhiều người nợ nhân tình. Đây quả thực

một cuộc làm ăn một vốn bốn lời.

Lui một vạ bước nói, nếu người trong tộc muốn lấy tiền công, cũng chỉ tốn thêm ba bốn lượng bạc mà thôi.

Đối với nàng bây giờ mà nói, chỉ là chuyện con con.

Người trong thôn tự nhiên sẽ không để nàng trả tiền công. Sau khi lão tộc trưởng nghe lời này của nàng, lúc này vỗ tay một cái: "Người đều bỏ ra nhiều bạc như vậy xây tộc đường, chuyện phòng ốc nhà người liền giao cho người trong thôn. Trong thôn chúng ta sức lao động nhiều, phòng ở nhà người xây cũng rất nhanh thôi. Người liền chuẩn bị gạch xanh đại ngói đi, chuyện bên ngoài người một chút đều không cần quan tâm."

Vài lão nhân bên cạnh đều ríu rít gật đầu phụ họa: "Đây chỉ là chuyện nhỏ, Triệu Thành tức phụ cứ việc yên tâm đi."

Đương nhiên, La Tổ không biết, cho dù nàng không đề cập tới chuyện này, trong tộc cũng sẽ thương lượng đến giúp bọn họ xây căn nhà. Dù sao hôm nay Triệu Từ mang thân phận cử nhân, ở mãi trong căn nhà như vậy xác thực không quá thỏa đáng. Chỉ là còn chưa kịp nói, La Tổ đã nói ra chuyện này. Cho nên trong tộc vốn muốn cho Triệu Từ thiếu bọn họ nhân tình, hiện giờ ngược lại lại thiếu La Tổ nhân tình.

Chuyện này xem như chó ngáp phải ruồi. Khiến người trong tộc thầm đáng tiếc một trận.

Chuyện xây tộc đường rất nhanh liền chắc chắn định xuống.

Ở trong thôn có rất nhiều thợ mộc thợ nề thời điểm nông nhàn đi vào bên trong thị trấn xây nhà kiếm tiền, cho nên phương diện kỹ thuật hoàn toàn không có vấn đề.

Còn tráng đinh thì càng thêm không cần quan tâm, hiện tại nam nhân mọi nhà cũng không cần cả ngày đi bên ngoài tìm việc trợ cấp gia dụng, tráng đinh là vừa nắm một bó to.

Lúc Triệu Đại Mộc dẫn mọi người chở gạch xanh đại ngói trở lại, nền móng học đường đã được đào tốt lắm.

La Lão Căn ở La gia thôn kia vừa nghe tin tức, cũng hấp tấp chạy tới Triệu gia thôn hỗ trợ.

Nhi tử ông về sau còn muốn ở trong học đường này học bài. Mặc dù có nữ nhi sống ở đây, nhưng vẫn lo lắng người ta nói xấu sau lưng. Cho nên dứt khoát cũng tới giúp một phen gấp rút, tránh cho về sau người ta nói La gia bọn họ chiếm tiện nghi.

La Tổ chỉ đến xem qua ngày khởi công, thời gian còn lại thì ở nhà thu dọn đồ đạc.

Tộc trưởng đã nói tốt lắm, đội tộc đường bên kia xây xong, sẽ đến giúp nàng xây nhà.

Cho nên nàng phải vội vàng dọn đồ trong nhà ra ngoài, để tiện cho việc xây nhà. Sau đó là đến vụ gieo trồng mùa xuân, người trong thôn đều phải bận rộn.

Còn địa phương xây nhà, nàng đã cùng Triệu mẫu thương lượng tốt lắm, vẫn xây trên nền móng cũ, chỉ là muốn xây rộng hơn lớn hơn.

La Tổ hết sức yêu thích phòng ở của phú hộ trong huyện thành, tiểu viện nhị tiến, trông rộng rãi, ở cũng rất có hương vị. Phía trước một cái sân, trung gian là nhà chính hai bên là phòng khách và phòng bếp, nội viện dùng để ở, ở trong sân còn có thể loại hoa hoa thảo thảo.

Chuyện xây tộc đường lần này một lần nữa nghiệm chứng hiệu quả nhiều người lực lượng mạnh.

Mới nửa tháng, tộc đường đã xây xong.

Còn như bàn học, làm theo đề nghị của La Tổ, lấy một tấm ván gỗ dài làm bàn, làm băng ghế dài, vừa đơn giản lại tiện dụng.

Ngày khánh thành hôm đó, lão tộc trưởng đi lên thị trấn mua rất nhiều pháo trúc trở về, nổ kêu rầm rập, rất náo nhiệt.

La Tổ nhớ tới trước kia nghe người ta nói ngày đầu đi tòng quân, trên người đều phải gắn đoá hồng hoa lớn ở trước ngực ngụ ý vui mừng cùng vinh quang, không nhận được chơi đùa một lần, gắn ba bông hoa hồng nhỏ trên y phục ba hải tử nhà mình.

Nữ nhân khác thấy thế, cảm thấy có ý tứ, nghĩ rằng Triệu Thành tức phụ dẫn đầu làm vậy, nhất định là có ý tứ cát tường, vội vàng đi về nhà kéo tấm vải đỏ làm bông hoa hồng đơn giản khâu ở trên áo hải tử nhà mình.

Trong lúc nhất thời, trên người toàn bộ bọn nhỏ Triệu gia thôn người người đều có một đoá hoa hồng.

Bọn nhỏ mang đại hoa hồng, sôi nổi nghe tiếng pháo nổ.

Thời điểm Tạ Thành Nam dẫn quan sai báo tin mừng từ Bắc Đô Thành đến Triệu gia thôn, thì thấy cảnh tượng này.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hàn Túc Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Editor: Đô Đô

Loại chuyện báo tin mừng này, vốn dĩ cũng không cần Tạ Thành Nam tự thân xuất mã.

Bất quá lần này thứ hạng Triệu Từ không sai, được thánh thượng sắc phong thám hoa lang, từ lúc khai quốc tới nay, lần đầu tiên Bì Lăng huyện ra thám hoa lang, hẳn nhất định phải biểu hiện một chút. Cho nên quan sai báo tin mừng bên Bắc Đô Thành vừa đến, hẳn liền cười ngựa dẫn người đến Triệu gia thôn.

Lại không nghĩ mới đi đến cửa thôn, liền nghe thấy tiếng pháo trúc kêu rầm rầm.

Vừa vào thôn lại trông thấy già trẻ lớn bé tụ tập một chỗ tung tăng hoan hô như chim sẻ, trong lúc nhất thời có chút kinh ngạc, chẳng lẽ người trong thôn này đã biết chuyện Triệu Từ đỗ thám hoa?

"Ai nha, Huyện lệnh đại nhân tới."

Lão tộc trưởng đang cười tủm tỉm nhìn người trong thôn, khoe mát lợ đằng quét qua bóng dáng Tạ Thành Nam mặc quan phục màu xanh biếc, mặc dù hẳn chưa thấy mặt Tạ Thành Nam, bất quá đã nhìn thấy quan bào này, lúc này biết thân phận người đến, kinh hô ra tiếng.

Người bên cạnh nghe được, cũng lập tức im lặng, nhìn về phía Tạ Thành Nam.

Chỉ thấy một người cười ngựa đi ở đằng trước, đằng sau có mấy người mặc áo choàng đỏ đi theo, vui vẻ. Hơn nữa còn có người ở thỏi kèn Xona.

Dù gì Triệu gia thôn nhân cũng đã từng một lần chứng kiến cảnh tượng quan sai đến báo tin mừng, xem như người từng trải việc đời đâu, thấy cái trận chiến này, rồi rít bắt đầu suy đoán.

Lão tộc trưởng chạy tới nghênh đón: "Thảo dân gặp qua đại nhân."

Những người còn lại cũng đều rít hành lễ.

Hôm nay Tạ Thành Nam là đến báo tin mừng, ở đâu nhận đại lễ này, vội vàng xuống ngựa đỡ lão tộc trưởng dậy: "Mau mau đứng lên đi, hôm nay chính là ngày đại hi của Triệu gia thôn đấy."

Lão tộc trưởng nghe vậy, kinh ngạc nói: "Chớ không phải là đại nhân cũng biết hôm nay ngày thôn ta khai giảng tộc đường?"

"Tộc đường?" Tạ Thành Nam sững sờ, lập tức xuất tay: "Không phải không phải, lão ông, hôm nay đến là muốn thông báo vì hi sự càng lớn đâu. Bỏn quan xin chúc mừng trước, Triệu cử nhân Triệu gia thôn hiện giờ đã đỗ thi đình, Thánh thượng sắc phong thám hoa lang, đến Hàn lâm viện làm việc, hiện giờ chính là đại quan. Sứ giả bên Bắc Đô Thành cũng tới báo tin mừng đâu."

Nói xong đứng dịch sang một bên cho mọi người thấy vài cái quan sai mặc y phục màu xanh viền đỏ.

Những quan sai kia vội vàng lấy ra cuốn sổ báo tin mừng, đem trong nội dung sổ con niệm một lần. Luru loát, mọi người đều nghe không hiểu, chỉ hiểu một câu cuối cùng, quả nhiên là Triệu Từ thành thám hoa lang.

"Thật sự là trúng, Triệu thị bộ tộc ta ra cái thám hoa lang. Đúng là khó tin" Lão tộc trưởng kích động rơi lệ. Người còn lại cũng bị lấy ảnh hưởng rồi rít hoan hô gạt lệ.

Triệu mẫu cùng La Tổ sớm đã bị người dẫn tới phía trước.

"Đây thân mẫu cùng tẩu tử thám hoa đại nhân."

"Nguyên lai là lão phu nhân và đại phu nhân." Những quan sai kia thì lễ một cái.

Triệu mẫu vội vàng gạt lệ hoàn lễ: "Không được không được, thật sự là làm phiền các vị, tiện đây có ly rượu nhạt chút thức ăn ngon, muốn mời các

vị ở lại, hảo hảo chiêu đãi một phen."

Quan sai dẫn đầu nói: "Làm không được, hôm nay chúng ta là đến báo tin mừng, cũng không thể trì hoãn hành trình, muốn nhanh đi về báo cáo kết quả." Nói xong từ trong tay áo móc ra một phong thư: "Đây là phong thư Triệu đại nhân nhờ ta mang tới."

Triệu mẫu kích động tiến lên tiếp nhận.

La Tiểu Hồ vội vàng vàng chạy tới, từ trong tay áo móc ra một cái hầu bao màu đỏ đưa cho La Tổ. La Tổ nhận lấy, cười đưa cho quan sai kia: "Chưa kịp chuẩn bị, thật sự khiến các vị vất vả, hiện giờ các vị quan gia có công vụ ở thân cũng không tiện cường lưu, mong các vị cảm chút tiền thưởng, trên đường cũng có thể uống chén nước trà. Thứ hai cũng là chia vui cùng chúng ta."

"Đại phu nhân thật đúng là khách khí." Quan sai kia cười nhận lấy, trong tay âm thầm ước lượng, là nén bạc. Xem ra người nhà thám hoa lang này cũng không đơn giản.

Xem ra có chút của cải, không hẳn chỉ là một gia đình thuần nông.

Đám quan sai báo tin mừng phải đi, Tạ Thành Nam lại không muốn đi.

Hắn nghe nói hôm nay chính là ngày tộc đường Triệu gia thôn khánh thành, hiện giờ Triệu gia thôn ra cái thám hoa lang, trong lòng hắn tương đối có chút khác xưa, cho nên muốn lưu lại đây quan sát một lát. Nên lệnh cho cấp dưới đưa đám quan sai trở về chiêu đãi thật tốt một phen. Còn mình lưu lại đây xem tộc đường này khai giảng thế nào.

Lão tộc trưởng không ngờ tới còn có chuyện tốt này: "Hôm nay vốn là song hỷ lâm môn, hiện giờ đại nhân lại đích thân tới tộc đường chúng ta, đây là tam hỷ lâm môn. Hôm nay thật sự là ngày tốt lành trăm năm mới gặp. Mong rằng đại nhân có thể hạ bút, viết tặng tộc đường chúng ta hai câu đối."

Loại chuyện này, Tạ Thành Nam tự nhiên cam tâm tình nguyện cho cái thể diện: "N như thế, bốn quan mà từ chối thì không hay."

Tạ Thành Nam là người đọc sách có tiếng có tài được đại gia tộc bồi dưỡng ra, thoáng suy tư, liền chấp bút viết xuống hai tám giấy câu đối: "Kỳ lân trên trời vốn có gan, môn sinh đào lý tự thành danh." Xin tặng câu đối này cho Triệu gia thôn, khích lệ đệ tử trong tộc hảo nhập học khảo thí công danh, cũng là một món quà nhỏ cho kim khoa Thám hoa Triệu Từ.

Hàn môn tử đệ cũng có thể vào triều làm quan, không phải để chỉ môn sinh đào lý tự thành danh?

Triệu gia thôn nhân tự nhiên không hiểu nó có ý nghĩa gì, bất quá ngược lại đều biết đạo tiếp khách, Tạ Thành Nam vừa đặt bút xuống ngâm một lượt, những người khác liền ríu rít lớn tiếng trầm trồ khen ngợi.

Còn chuyện hảo ở địa phương nào, tự nhiên là không có người quan tâm. Tạ Thành Nam cũng sẽ không có chuyện gì làm mà đi tìm người hỏi.

La Tổ ở bên cạnh thấy vậy, cảm thấy thập phần đáng yêu. Lại nghĩ tới lúc trước La Lão Căn kể chuyện lúc trước nàng không biết chữ dán ngược câu đối còn được người trong thôn khen ngợi.

Quả nhiên nhân dân lao động chính là chất phác đáng yêu như vậy a.

Nhìn không được kéo khóe miệng nở nụ cười.

Lão tộc trưởng còn định nhờ Tạ Thành Nam viết chữ trên tám bia đá, Tạ Thành Nam lại nhã nhặn từ chối: "Ít ngày nữa thám hoa lang nhất định sẽ trở về thăm quê, không thể không vì lớp hậu sinh trong tộc viết đôi câu cổ vũ, bốn quan không thể cướp mất cơ hội này."

Lúc này lão tộc trưởng mới nghĩ ra, vội vàng cười ha hả cho qua.

Làm xong nghi thức, tộc đường tuyên bố chính thức khai giảng. Phu tử dạy học là lão tú tài trong huyện, gọi là Cao phu tử, đã lớn tuổi, nghe nói lúc trước đã khảo cử nhân rất nhiều lần, vẫn liên tục không đậu. Sau khi tân triều khôi phục khoa cử, đã từng tham gia một lần, chưa từng trúng cử như cũ, lúc này mới tắt tâm tư, về sau ở trong huyện thành dạy người học vỡ lòng. Lão tộc trưởng có ý tìm trở về, lại đáp ứng xây một căn phòng riêng cho hắn ở trong tộc đường, trừ mấy chuyện bình thường bên ngoài, tất cả cái ăn đều do người trong thôn cung ứng. Nói đơn giản chính là bao ăn bao ở tiền lương cao, lão tiên sinh lúc này mới đáp ứng đến trong thôn dạy nhóm oa nhi thích ngoạn bùn.

Chỉ là vị lão tú tài này không hề nghĩ tới ngày đầu tiên khai giảng, có thể thấy Huyện thái gia, trong lúc nhất thời kích động không thể động đậy. Mặc dù không thể nói chuyện với Huyện thái gia một câu, chỉ cần đứng từ xa nhìn cũng đã cảm thấy thập phần hân diện. Lại thấy nơi mình dạy học được Huyện thái gia tự tay viết câu đối, đây chính là chuyện học đường khác hẳn mà không được, càng nghĩ càng cảm thấy quyết định ban đầu của mình vô cùng anh minh. Trọng trách mang trên người vô cùng cao cả. Vào trong lớp học, đứng ở trên giảng đài, Cao phu tử lập tức cảm giác mình tỏa ra hào quang vạn trượng.

Đáng tiếc trừ những người trong thôn có chút hiếu kỳ vây quanh bên ngoài cửa sổ xem biểu hiện của bọn nhỏ ở trong học đường, Huyện thái gia đã sớm ly khai tộc học.

Lúc trước hắn chỉ ghé qua Triệu gia thôn một lần, còn là vội vội vàng vàng. Lần này tới Triệu gia thôn, hắn phát hiện Triệu gia thôn trở nên vô cùng khác trước, cho nên thừa dịp cơ hội lần này ở trong thôn đi dạo một vòng.

Lão tộc trưởng vốn định theo bồi hắn, lại bị cự tuyệt.

Lão tộc trưởng ngược lại không thất vọng. Hiện tại ông còn có nhiều việc gấp phải làm đâu. Bây giờ Triệu Từ trở thành quan lớn, này Triệu gia phòng ở cần phải vội vàng xây lại, tiệc cơ động trong thôn cũng phải bắt đầu chuẩn bị. Cũng không biết có thể bắt kịp vụ gieo trồng mùa xuân hay không. Hơn nữa tộc đường mới khai, cũng không biết bọn tiểu tử kia có không chịu thua kém hay không.

Trước kia cảm thấy thập phần thanh nhàn, có thể bắt đầu dưỡng lão lão tộc trưởng đột nhiên phát hiện, vị trí tộc trưởng này thật sự là quá cực khổ, quá nhiều việc phải lo. Từng việc đều phải quan tâm.

Sau khi ở Triệu gia thôn đi dạo một vòng, trong lòng Tạ Thành Nam âm thầm kinh ngạc.

Thời điểm lần trước đến Triệu gia thôn, mặc dù người nơi này trông đều thập phần có tinh thần, thân mình cũng không phải gầy như quả dưa chuột nhưng y phục còn thập phần rách nát. Nhưng lần này tới, lại phát hiện những người này ăn mặc đã tốt lên rất nhiều. Tuy vẫn có miếng vá, nhưng lại rất ít, mấy phụ nhân còn có thể mặc xiêm y có màu sắc và hoa văn, thậm chí còn có người mang ngân trâm trên đầu.

Những thứ này cho thấy cái gì?

Điều này nói rõ người Triệu gia này ngày qua càng thêm náo nhiệt hơn trước. Những người này đã không còn đơn thuần cầu ăn no mặc ấm, mà còn có theo đuổi cao hơn.

"Sớm nên nghĩ đến, bọn họ có thể khai tộc học, cho bọn nhỏ trong thôn học bài. Tự nhiên là ngày qua tốt lắm."

Tạ Thành Nam mặt mũi tràn đầy cảm khái, tâm tình phức tạp.

Dưới sự cai quản của hắn có thôn như vậy, trong lòng tự nhiên là tự hào cao hứng. Nhưng nhớ tới những thôn khác còn nghèo khổ, trong lòng lại khó tránh khỏi khó chịu. Nếu tất cả các thôn trong Bỉ Lãng huyện cũng có thể trải qua cuộc sống như Triệu gia thôn, vậy chẳng phải Bỉ Lãng huyện thái bình? Nếu người trong thiên hạ cũng có thể trải qua cuộc sống như vậy, thiên hạ chẳng phải là thịnh thế?

Cũng may năm ngoái hắn đã ám hiệu những thôn khác học theo kỹ thuật trồng trọt của Triệu gia thôn, năm nay chắc chắn sẽ có hiệu quả. Thử xem một chút hiệu quả như thế nào, nếu là hảo... Không thể không tốn thêm chút tâm tư, tìm hiểu xem Triệu gia thôn này làm thế nào biến thành bộ dáng như này. Chỉ cần tìm ra điểm mấu chốt này, hắn tổng có thể làm cho những thôn khác cũng giàu có lên theo.

La Tổ không biết Huyện thái gia đang chất chứa tâm tư này.

Lúc này nàng đang bồi Triệu mẫu quý ở trước hương án dập đầu.

Triệu Từ cuối cùng đề danh bằng vàng.

Hắn không làm cho các nàng thất vọng, đồ thám hoa lang, hiện giờ còn vào trong triều làm quan.

Nhớ tới nụ cười tươi tắn đậm mực ôn hòa kia, một khi đã là thám hoa lang, không biết có bao nhiêu kiều ngạo, hăng hái.

Chỉ là ngẫm lại, La Tổ càng cảm thấy hạnh diện.

Kia chính là tiểu thúc của nàng!

Lợi hại hơn nữa, cũng vẫn phải gọi nàng một tiếng đại tẩu. Cuối cùng sau này nàng cũng có cái chỗ dựa vững chắc. Thân phận giờ đây của nàng cũng không phải sợ đại nhân vật nào. Hiện giờ có Triệu Từ, sau này trong nhà cũng không lo sợ bị ác bá ngang ngược khi dễ.

Lần đầu tiên La Tổ cảm thấy, mình ở cái xã hội phong kiến này an toàn.

Triệu mẫu đựng đầu xong đứng dậy, lau nước mắt, nức nở nói: "Đại nha, ngày khác lại đi tìm tộc trưởng nói một chút, chúng ta còn phải đi bái bái lão tổ tông. Đa tạ lão tổ tông phù hộ. Lại đi mua một đầu heo trở về, giỗ tổ dùng."

Chuyện Triệu Từ đồ thám hoa, chính là sự kiện động trời.

Triệu mẫu kích động không phân rõ đông tây nam bắc, chỉ có thể tận lực bình phục tâm tình dặn dò những chuyện nhỏ nhặt này.

La Tổ nhất nhất ứng, lại nói: "Tộc trưởng đã nói, chọn một ngày hoàng đạo trong tháng này mở từ đường đâu."

"Thật tốt, chúng ta cũng đỡ hao tổn tâm tư."

Sau khi trấn an Triệu mẫu, La Tổ còn có chút kinh ngạc, lần trước Triệu Từ trúng cử, mọi nhà Triệu gia thôn đều có ý tới cửa chúc, sao lần này lại không thấy bóng người nào.

Mãi cho đến buổi trưa, La Tổ mới hiểu được. Nguyên lai ảnh hưởng của tin tức này quá lớn, mọi người còn chưa hồi phục lại tinh thần, cứ thế chậm nửa nhịp.

Cho đến khi Triệu gia thôn nhân rời tộc học sau khi về nhà, mới kịp phản ứng. Triệu gia lão nhị nhưng là trúng thám hoa lang, hiện tại ở dưới chân thiên tử làm quan rồi ư.

"Còn thất thần làm gì a, mau đi bắt con gà mang sang nhà bọn họ chúc mừng một câu a. Đây chính là nhà có người làm quan, đã không còn giống chúng ta nữa rồi." Triệu lão nhị tăng tăng chụp đầu, mắng phụ nữ có chồng nhà mình vụng về.

Thê tử hần lúống cuống tay chân đi bắt gà.

Không chỉ có một nhà Triệu lão nhị, toàn bộ Triệu gia thôn nhân cũng lục tục từ trong nhà chạy tới nhà La Tổ.

Cho nên Triệu mẫu cùng La Tổ đang thương lượng nên chuẩn bị đồ gì cho lễ giỗ tổ, thì thấy mỗi nhà mỗi hộ trong thôn đưa đồ đến. Sân nhỏ Triệu gia lần nữa náo nhiệt lên.

Triệu Từ trúng tiến sĩ, tộc đường cũng khai giảng, Triệu gia phòng ở tự nhiên cũng muốn vội vàng xây lại.

Bởi vì muốn dỡ nhà cũ xuống, cho nên trong tộc an bài cho bọn họ cái phòng trống để ở tạm thời. Ở dưới sự giúp đỡ của mọi người, chưa đến nửa khắc thời gian, tất cả đồ vật lớn nhỏ trong nhà đều được chuyển ra ngoài.

Phòng ở vừa bị hủy đi, các đại sư phụ liền bắt đầu hùng hù hỏ hỏ đào đất xây nhà.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hân Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Editor: Đô Đô

Triệu gia thôn xây tộc đường, tộc đường này còn được Huyện lệnh đại nhân tự tay viết tặng hoành phi. Chuyện này rất nhanh liền bị truyền ra.

Vốn tộc đường chỉ cung hài tử Triệu gia thôn đọc sách đã hấp dẫn rất nhiều gia đình tương đối giàu có ở các thôn xóm phụ cận.

Dù sao đi lên thị trấn đọc sách thật sự quá xa, nếu có thể được học trong tộc đường thôn bên cạnh thì quá tốt.

Lão tộc trưởng đối với chuyện này hết sức cao hứng, tìm La Tổ thương lượng. Dù sao chuyện này vừa có thể tăng thêm danh tiếng cho Triệu gia thôn, vừa có thể san sẻ một chút kinh phí cho tộc đường.

La Tổ đối với chuyện này cũng hết sức ủng hộ. Nàng nhớ tới trường học nơi quê nhà, khi đó cũng là mỗi nhà mỗi xóm đưa con em đến tuổi đến tiểu học trong thôn học bài.

Chỉ là lúc này có rất ít người được đi học, trên cơ bản đều là nam hài. Hơn nữa cũng không phải mọi nhà đều cho tất cả con cháu đi đọc sách, đa số là đưa một hài tử tâm can bảo bồi đi đọc sách bồi dưỡng để sau này dựa dẫm. Vậy nên trong tộc đường, nhân số cũng không phải là rất nhiều.

Đương nhiên, hài tử bên ngoài thôn đến học bài, thì học phí đắt hơn người trong thôn năm mươi văn tiền. Dù sao lúc trước xây dựng tộc đường này, mỗi nhà mỗi hộ cũng đã ra lực. Không thể để cho người tron thôn rét lạnh tâm.

Dù vậy, vẫn có rất nhiều người nguyện ý đến học bài. Lớp học vốn trống trải giờ trở nên hơi chật chội.

Cao phu tử thấy vậy hết sức cao hứng.

Làm lão sư đều ưa đồ đệ khắp thiên hạ. Trước kia hắn dạy ở học đường trong trấn cũng chỉ có bảy tám hài tử mà thôi, hiện tại có liền một lúc năm sáu chục người, lập tức cảm giác mình có môn sinh trải dài khắp thiên hạ.

Đương nhiên, lão tộc trưởng cũng lo lắng vị Cao phu tử này ứng phó không nổi, nghĩ thầm muốn mời thêm một phu tử trở về giúp đỡ. Nào biết sau

khi Cao phu tử biết, một ngum cự tuyệt: "Truyền đạo thụ nghiệp chính là bổn phận của ta, không cần người khác giúp đỡ. Dù sao một người là dạy, một trăm người cũng vẫn là dạy."

Lão tộc trưởng tự nhiên vui mừng vì tiết kiệm được khoản phí dụng, lúc này cười tủm tỉm cảm tạ một phen. Quay đầu lại lại dặn phụ nữ có chồng nhà mình về sau mỗi bữa cơm nấu thêm quả trứng gà cho phu tử.

Trong lúc tộc đường càng ngày càng náo nhiệt, phòng ở mới nhà La Tổ cũng xây xong.

Tiểu viện nhị tiến, mặc dù không so được với đại viện của phú hộ trong thành, nhưng một tiểu viện nhị tiến nho nhỏ này, ở Triệu gia thôn đã là vô cùng gây chú ý.

Ngày tiểu viện xây xong, toàn bộ Triệu gia thôn nhân đều đến xem náo nhiệt. Xem này gạch xanh đại nhà ngói, nguyên một đám đều cực kỳ kích động.

Loại chuyện xây nhà đúng là có tính lây lan. Mọi người vốn đều ở trong phòng cũ, cũng không có ý muốn đổi căn phòng khác lớn hơn. Hiện thấy trong thôn mọc lên một căn nhà mới bọn họ hơi động tâm, rối rít hỏi thăm phòng này xây lên tốn bao nhiêu tiền bạc.

La Tổ cười nói: "Ta chỉ tốn tiền mua vật liệu, tổng cộng hết hai mươi lượng bạc mà thôi. Đa phần dùng lại vật liệu của nhà cũ, tiết kiệm không ít bạc đâu."

Mọi người vừa nghe là hai mươi lượng bạc, trong lòng càng nóng.

Nếu là trước kia, hai mươi lượng bạc này chính là thiên giới, đó là nghĩ cũng không dám nghĩ.

Nhưng hiện tại đã không giống nhau, nhà nào cũng loại nắm mèo, dường gà cùng trứng gà cũng có thể đổi bạc, còn có lúa mạch lập tức muốn thu hoạch, còn có cây mía năm sau cũng có thể có một khoản thu nhập. Đây đều là bạc a.

Đều tính toán tốt rồi, chỉ cần sức lao động nhiều, chịu khó cần cù, qua một năm có thể tồn chừng mười lượng bạc, hai năm sau là có thể tồn đủ.

Hơn nữa nhà này của Triệu gia lớn như vậy, nhà mình tự nhiên không thể so sánh với nhà có người làm quan, chỉ cần xây cái tiểu viện nho nhỏ là đủ rồi. Xem chừng chừng mười hai liền thành.

Mọi người càng nghĩ, càng cảm thấy được.

Liền ở thời điểm người trong thôn đang do dự lúc nào thì nên xây nhà, trong nhà Triệu Đại Mộc đã truyền ra tin tức, chờ lần này lúa hạ điền, sau khi thu lúa mạch trở về, sẽ dành thời gian xây lại phòng ở trong nhà, bất quá nhà bọn họ cũng không xây tiểu viện nhị tiến, chỉ muốn tu sửa một chút, hơn nữa hai nhĩ tử trong nhà cũng đã đính thân, cho nên chuẩn bị xây hai căn nhà.

Mọi người biết chuyện giật mình.

Hũ nút Triệu Đại Mộc này, đều muốn dựng hai tiểu viện nhỏ, đây thật là lẳng lẳng làm giàu.

"Nhà ta cũng không muốn xây cái phòng lớn gì, nói thế nào cũng không thể vượt qua nhà Triệu đại nhân được, cho nên chỉ định xây cái tiểu viện nho nhỏ, có thêm hai gian phòng đủ ở là tốt rồi."

Triệu nhị nương ở trong phòng mới nhà La Tổ giúp đỡ làm tiệc rượu, vui cười nói chuyện phiếm.

La Tổ cười nói: "Phòng ở đủ trụ liền thành. Ta đây cũng là nghĩ tới sau này lúc đồng liêu nhị đệ tới chơi, phòng ở cuối cùng có thể xem như cho qua, không đến mức khiến người ta chê cười."

"Đây cũng là, phòng này nhà người sẽ không khiến người ta chê cười, này xem thật đúng là đẹp mắt. Ngươi ngược lại biết bố trí đâu. Bụi hoa trồng ở góc tường kia là hoa gì?"

"Là hoa la đơn, hoa này dễ trồng." La Tổ cười nhìn tiểu viện nhà mình, nằng bố trí trồng hoa ở tiền viện, làm vườn rau ở hậu viện, nằng còn dựng một giàn nho, sau này mùa hè có thể ngồi dưới tán cây nho hóng gió, thỉnh thoảng hái quả nho ăn, tư vị này thật sự là quá mỹ mãn.

Triệu nhị nương nói: "Hiện giờ phòng ở đều hoàn thiện, còn đang làm tiệc rượu, Triệu đại nhân vẫn chưa hồi âm nói bao giờ trở về?"

Hiện giờ Triệu Từ đã quan lớn, người trong thôn từ thôn trưởng cũng không dám gọi thẳng tên, chỉ có thể gọi một tiếng Triệu đại nhân. Mặc dù La Tổ nghe có chút không được tự nhiên, nhưng cũng không nói gì.

Nghe Triệu nhị nương nói đến chuyện này, nằng cười nói: "Bức thư lần trước nói hết thấy đều tốt, chỉ là vừa mới làm quan, không tránh được phải làm quen với hoàn cảnh. Lúc này chưa thể về quê. Hẳn nói sau khi bên kia ổn định, sẽ cho người về đón chúng ta đến Bắc Đô thành."

"Vậy các ngươi là muốn đi?" Triệu nhị nương nghe vậy trên mặt cả kinh.

Mặc dù sớm biết Triệu gia lão nhị thành danh, Triệu Thành tức phụ cùng lão đại tẩu bên này xem chừng muốn theo đến đô thành. Nhưng thỉnh thoảng nghe tin tức này, trong lòng bà vẫn là thấp phần không nở xa nàng.

Hiện thời bà cùng người trong thôn đều có suy nghĩ này.

Chỉ cần Triệu Thành tức phụ ở trong thôn, trong thôn sẽ luôn luôn có chuyện tốt phát sinh.

La Tổ lại lắc đầu cười: "Ta cũng không muốn rời đi lúc này. Chỉ là đến lúc đó nếu nương ta muốn đi, ta tất nhiên phải đi cùng bà. Cũng không thể để bà cùng nhị đệ mỗi người một nơi. Nhưng ta còn muốn trở về. Nơi này đến cùng cũng là nhà của ta."

La Tổ chưa từng nghĩ tới về sau làm đại phu nhân nhà quan, ở dưới chân thiên tử qua lại với hào môn quyền quý.

Nàng nhiệt tình yêu thích công việc đồng áng. Chỉ có ở bên trong ruộng đất, mới có thể tìm được loại cảm giác thành tựu. Sống ở nơi thôn quê yên tĩnh thanh bình này, so với chốn Bắc Đô Thành quý tộc hoành hành khắp nơi kia, tốt hơn rất nhiều.

Nghe La Tổ nói không muốn đi, Triệu nhị nương mới thở phào nhẹ nhõm.

Bất quá nhìn thấy mặt mày La Tổ trắng nõn, lại thở dài. Triệu Thành tức phụ này, cuối cùng vẫn không thể sống mãi ở Triệu gia thôn.

Triệu Từ mới vừa từ Hàn lâm viện đi ra, trên người mặc quan bào màu đỏ, dưới chân đi hài đen viền trắng, tôn lên khí chất nội liễm lại mang theo vài phần hăng hái.

Trong tay hắn cầm một phong thư, chuẩn bị mang đến dịch quán gửi về nhà.

Khoảng cách lần trước gửi thư về nhà, đã hơn một tháng, mà một chút tin tức cũng

không có.

Trong lòng hắn có chút sốt ruột, lúc này lại không tốt xin nghỉ phép trở về, chỉ đành viết thêm phong thư gửi về. Thuận tiện nhờ người tìm xem bên này có tòa nhà nào thích hợp không, để nhanh nhanh đón bọn họ tới đây.

Mới đi đến cửa Đông, liền thấy hai con ngựa quen thuộc.

Triệu Từ thấy người đến, vội vàng tránh sang một bên nhường đường.

Người cưỡi ngựa dừng lại, nhảy xuống: "Triệu đại nhân đây là muốn trở về?"

Triệu Từ cúi đầu nói: "Hạ quan bái kiến Tề vương điện hạ."

Tề vương khẽ mỉm cười: "Văn Độ huynh càng ngày càng coi trọng quy củ, kể từ sau khi biết thân phận bản vương, liền không giống trước kia?"

Triệu Từ ngẩng đầu lên nói: "Nay quan bào ở thân, không dám làm càn."

"Ha ha ha, hảo, kia đội lát nữa bản vương xuất cung, vẫn là ở chỗ cũ. Máy ngày nay bản vương vẫn chưa có cơ hội cùng Triệu đại nhân hàn huyên một chút."

Triệu Từ chấp tay: "Hạ quan xin đợi."

Đội Tề vương đi xa, Triệu Từ mới đứng thẳng người đi ra ngoài.

Hắn không ngờ được, vốn chỉ là con cháu dòng họ quyền quý Lý Văn Đạo, lại là đương kim Tề vương Lý Triết.

Tề vương Lý Triết, tam hoàng tử do Vi quý phi sinh ra. Hiện giờ chính là nhân vật chính trong cuộc tranh đoạt ngôi vị.

Nghĩ tới đây, hắn liền không nhịn được gõ gõ đầu.

Đã quyết chí khi bước chân vào triều đình, sẽ không đứng về phe nào. An phận làm một tiểu quan ở Hàn lâm viện, cũng sẽ không khiến người ta muốn lôi kéo, lại không ngờ thế nhưng cùng Tề vương điện hạ kết giao. Cũng không biết đây là họa hay phúc.

Tề vương một đường đến cửa ngự thư phòng, bên trong loáng thoáng truyền ra tiếng giận dữ mắng mỏ.

Thái giám trông cửa Cao tổng quản Cao Vô Kỵ đang cúi đầu đứng ở cửa, thấy Tề vương đến, ánh mắt hai người va vào nhau, Cao Vô Kỵ đi đến

cười nói: "Vương gia chờ, hiện tại bệ hạ không tiện triệu kiến." Nói nhỏ thêm một câu: "Thái tử điện hạ ở trong phòng."

Tề vương nghe vậy sáng tỏ.

Lần này Tây Nam có loạn đói, hoàng thượng hạ chỉ cứu trợ thiên tai, thái tử tranh cơ hội đi đến Tây Nam cứu trợ thiên tai. Không nghĩ tới Tây Nam cứu trợ thiên tai chưa thành, ngược lại chọc cho dân chúng bất ngờ làm phản. Nếu không phải vừa vận bên kia có binh lính đóng giữ kịp thời trấn áp, Trình Quốc cứu lại đúng lúc ra mặt thu thập tàn cục, chỉ sợ bây giờ cũng không phải là đơn giản như vậy.

Ai bảo người ta có cậu làm quốc cữu đâu.

Tề vương âm thầm cười lạnh.

Một lát sau, cửa chính ngự thư phòng mở ra, còn có thể nghe được từng đợt tiếng ho khan bên trong. Cao Vô Kỳ vội vàng cầm lấy phát trần vào trong điện chiếu khán.

Lại nghe một trận tiếng bước chân hoảng loạn. Hóa ra là thái tử lão đạo đi ra, lá trà trên trán cũng không dám lấy xuống, cả người chật vật.

Vừa ra cửa, hai người liền đụng mặt nhau.

Trên mặt Thái tử nổi lên một trận cao ngạo, đang muốn khiêu khích, nghe thấy tiếng ho khan trong điện, sợ hãi vội vàng rào bước rồi đi.

"Tiểu quý nhất gan." Giang Lâu ở phía sau nhỏ giọng lầm bầm một tiếng.

Tề vương quay đầu lại nhìn hần một cái, hần liền mím miệng thật chặt không nói thêm gì nữa.

Một lát sau, Cao Vô Kỳ lại vội vàng vàng đi ra: "Bệ hạ cho mời Tề vương điện hạ vào bên trong."

"Làm phiền công công." Tề vương cười tủm tỉm nói một câu.

Đương kim Chiêu Vũ Đế chính là hoàng đế đời thứ hai của nước Đại Chu.

Lúc trước từng đi theo tổ hoàng đế cùng nhau chinh chiến thiên hạ, lập được công lao hần mã. Được đại tướng tam quân ủng hộ hết sức, nhưng bởi vì tính cách cường hãn khó có thể khống chế, cho nên tiên hoàng cùng thế đại gia tộc không muốn để cho Chiêu Vũ Đế thừa kế tước vị. Bất quá vị đế vương này chính là đập bịch cột cùng máu tươi từng bước một đi lên ngôi vị cửu ngũ chí tôn.

Cho dù là người lợi hại hơn nữa, hiện giờ cũng chỉ là gần đất xa trời mà thôi. Hàng năm chinh chiến cùng với nhiều năm dốc hết tâm huyết vất vả, đã khiến vị đế vương vĩ đại này ngày càng suy yếu.

Thấy Tề vương vào trong điện, hần lấy khăn che miệng: "Chuyện Tây Nam, người đã biết chưa?"

"Bẩm phụ hoàng, nhi thần đã tìm hiểu qua."

"Ừm." Cuối cùng sắc mặt Chiêu Vũ Đế thoáng hòa hoãn: "Mặc dù mọi chuyện ở Tây Nam đã bình phục, nhưng cũng có hậu họa. Hiện giờ quốc khố không đủ, triều đình thu thuế cũng là mỗi năm một giảm, vẫn không thấy có chút khởi sắc nào. Những năm này người cũng ở bên ngoài hành tẩu, có ý kiến gì không?"

"Năm ngoái nhi thần đã từng đi đến Tây Nam, khí hậu bên kia cùng nơi khác bất đồng, nghe dân chúng địa phương đồn đãi, trăm năm xảy ra hơn mười trận đại hạn, còn lại tiểu hạn vô số kể. Lúc ấy nhi thần đã từng đề nghị khởi công xây dựng thủy lợi ngay tại chỗ, hoặc tìm kiếm một nguồn nước khác để hóa giải khốn cảnh. Bất quá chuyện này vẫn không thấy thấy hồi âm."

Chiêu Vũ Đế nghe vậy, sắc mặt hơi đổi.

Huynh đệ hoàng tộc khó tránh khỏi phân tranh, nếu Dư hoàng tử có sơ muốn tấu, thì phải trải qua thái tử xem xét rồi mới được trình lên. Hiện giờ Tề vương nói như vậy, hần tự nhiên biết vấn đề nằm ở nơi nào.

Thái tử nha.

Trong mắt Chiêu Vũ Đế hiện lên sự thất vọng. Lại thấy Tề vương hiểu chuyện, nhân tiện nói: "Chuyện này người tự tay đi làm đi."

"Thái tử bên kia, có cần hỏi bầm? Mọi chuyện ở Tây Nam, lúc trước đều do thái tử chủ quản."

"Không cần, bên hần trăm sẽ cho người đi nói một tiếng."

"Nhi thần tuân chỉ, chuyện này nhất định tận lực làm tốt, không phụ sự quan tâm của phụ hoàng." Tề vương nhanh chóng lĩnh chỉ.

Có lẽ là thân thể khó chịu, Chiêu Vũ Đế cũng không nói thêm nữa, phát tay cho phép hắn thối lui, rồi đứng dậy đi đến trước tấm địa đồ bằng da dê im lặng nhìn.

Lúc Tề vương lui ra nhìn thoáng qua, ánh mắt lộ ra vẻ hiểu rõ.

Giang Lâu ở bên ngoài đợi đã lâu, thấy người đi ra, vội vàng chạy lại nghênh đón: "Điện hạ."

"Xuất cung rồi nói." Tề vương vẫy vẫy tay, im lặng không lên tiếng đi lên phía trước. Giang Lâu đuổi theo sau.

Cho đến khi vào bên trong xe ngựa, Tề vương mới nói chuyện ban nãy cho Giang Lâu nghe.

"Huynh trưởng ta còn ở Tây Nam bên kia, có cần truyền tin sai hắn đi tra xét chuyện đất Tây Nam?" Huynh trưởng Giang Lâu chính là uy vũ tướng quân Giang Xa, lần trước đến Tây Nam bình định đại quân, đang ở trong doanh trường đại quân. Giang Lâu cảm thấy nếu hiện giờ Tề vương điện hạ tiếp quản chuyện này, tự nhiên muốn nhờ huynh trưởng tận lực giúp đỡ.

Tề vương lại khoát tay: "Chuyện này tạm thời không cần hắn ra tay, có điều cần nhắc nhở hắn nghiêm khắc luyện binh. Chỉ sợ sau này sẽ có chiến sự."

"Chiến sự sắp nổi lên?" Giang Lâu kinh ngạc: "Hiện tại đang là thái bình thịnh thế, các nước thần phục, tại sao có thể xảy ra chiến sự?"

Tề vương lại chắc như đinh đóng cột nói: "Vừa rồi bản vương rời khỏi ngự thư phòng, nhắc thấy phụ hoàng đang xem địa đồ. Còn là địa đồ Tây Bắc."

"Tây Bắc... Đột Quyết!" Hai mắt Giang Lâu tròn to.

Hắn tuyệt đối không nghĩ tới, Tề vương điện hạ nói chiến sự, thế nhưng sẽ là Đột Quyết. Kinh ngạc một lát, lại từ từ bình phục lại. Nếu thật là Đột Quyết, mặc dù có chút khó khăn, nhưng cũng có thể lý giải.

Đại Chu mới định quốc, bởi vì quần hùng tranh bá nhiều năm, toàn bộ Trung Nguyên đều phải chịu ảnh hưởng, nguyên khí tổn thương nặng nề. Quốc vừa lập, Đột Quyết lại lãnh binh nam hạ, lúc trước còn có Tần vương bệ hạ, tự thân xuất binh đi đánh Đột Quyết, lại bởi vì ngựa không đủ, lương thảo thiếu, bị Đột Quyết vây khốn. Cứ thế ký kết hiệp ước bất đắc dĩ. Đường đường Đại Chu lại phải hướng mạn di Đột Quyết xưng thần, mặc dù sau đó thực lực Đại Chu ngày càng thịnh, Đột Quyết cũng không dám lại làm càn. Nhưng là sĩ nhục lúc trước, từ triều thần cho tới dân chúng Đại Chu đều chưa từng quên. Bệ hạ chỉ sợ cũng vẫn khắc sâu trong tâm khảm.

Chẳng qua hiện tại đi đánh Đột Quyết, có thể thắng không?

Nên biết, thực lực của Đại Chu hiện giờ mặc dù đã tốt hơn lúc lập quốc rất nhiều, nhưng lúc này muốn gây chiến, thì thực sự quá khó khăn. Một lần đại hạn Tây Nam đã dùng hết một nửa quốc khố.

Thấy Tề vương cũng đang trầm tư, Giang Lâu không dám lỗ mãng, chờ xe ngựa đi vào một hồi lâu, mới nói: "Điện hạ muốn đi gặp Triệu Từ?"

Hắn thật sự càng nghĩ càng không hiểu, đường đường là Tề vương điện hạ, sao lần nào cũng chủ động đi lại với Triệu Từ này. Mặc dù hắn quả thật có chút tài năng, nhưng đến cùng cũng là người xuất thân hàn hèn mà thôi, lại chưa từng giúp vương gia được việc gì.

Tề vương lại cười cười: "Tự nhiên là muốn đi gặp một lần, bản vương cảm thấy hết sức hứng thú với (duy nông luận) hắn viết ra trong lần thi đình này."

Bạn đang đọc truyện *Bàn Hàn Tác Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Editor: Đô Đô

Thời điểm La Tổ nhận được thư của Triệu Từ, lúa mạch trong nhà đã gặt xong, lúa gạo trong ruộng cũng dài rất khá. Nàng đang chuẩn bị kêu gọi người trong thôn cùng xây cái chuồng lớn, hợp tác chăn heo.

"Từ nhi nói qua trận sẽ đón chúng ta đến Bắc Đô thành. Đại nha, người nghĩ như thế nào?"

Triệu mẫu vừa vui vẻ, vừa lo lắng hỏi La Tổ.

Bình tĩnh mà xem xét, bà vô cùng muốn đi gặp nhi tử. Nhưng nghĩ tới phải rời xa quê hương đến một nơi xa như vậy, lại hết sức không bỏ được. Hơn nữa nhi tử vừa mới ra làm quan, bà cũng không muốn đi theo thêm phiền.

La Tổ đang dùng bút chì phác thảo sơ đồ trụ xá đơn giản. Nghe Triệu mẫu nói thế, cười nói: "Nương, cho dù muốn đi tìm Nhị đệ, chúng ta cũng không thể cứ đi như vậy. Tuy trong tay chúng ta có bạc, nhưng đến địa phương như Bắc Đô Thành thì chẳng tính là cái gì. Mặc dù Nhị đệ đã làm quan, nhưng ngài cũng biết, bổng lộc hiện tại của triều đình cũng không cao, chúng ta không thể so với những thế đại gia đại tộc lắm của nhiều tiền kia được, đi tới bên kia, ngược lại còn liên lụy Nhị đệ."

Nói thật ra, La Tổ không muốn đi đến Bắc Đô Thành lắm. Ở Triệu gia thôn, hiện tại cuộc sống của nàng vô cùng tốt. Người trong thôn rất dễ mến, ra khỏi cửa đều thân mật chào hỏi, làm cho nàng nhớ tới người trong thôn đời trước đối với nàng hảo. Mà Bắc Đô Thành cũng không gần Bi Lăng huyện, đến Bắc Đô bên kia, khắp nơi đều là đại quan. Bọn họ đến đó, còn phải cẩn thận sống qua ngày, lo lắng đặc biệt đại nhân vật. Còn không bằng ở lại đây sống trong ngôi làng nhỏ, không lo ăn mặc, cũng không cần đập đầu trước người ta. Hơn nữa Triệu Tử làm quan dưới chân thiên tử, ở chỗ này đã hết sức dọa người, không cần lo sợ bọn địa chủ ngang ngược bắt nạt bọn họ.

Bất quá nàng biết, những lời này có nói Triệu mẫu cũng không hiểu. Cho nên chỉ có thể tạm thời kéo dài thời gian.

Quả nhiên, Triệu mẫu cũng suy tính đến điểm này, cũng lo lắng liên lụy Triệu Tử, thở dài nói: "Người nói rất đúng, chúng ta hiện tại đi qua, thật sự là liên lụy hấn. Cũng không biết hiện tại hấn sống ở bên kia như thế nào. Nghe nói bên kia dù có làm quan, phẩm cấp không cao, cũng sẽ không có tòa nhà để ở."

"Nương, cái này ngài không cần lo lắng, cho dù không có phủ đệ riêng, chắc chắn triều đình sẽ an bài chỗ ở cho bọn họ. Dù sao so với dân chúng qua hảo, hơn nữa ăn mặc không lo, ngài đừng lo lắng nữa." Nhân viên công vụ lúc này, có đãi ngộ tốt hơn nhân viên công vụ như nàng ở thế giới kia nhiều. Ít nhất không phải ở trong ký túc xá đơn vị, mà được triều đình an bài cho một phủ đệ to đẹp.

Nói chuyện phiếm về Triệu Tử xong, La Tổ liền vội vàng đi tìm lão tộc trưởng thương lượng chuyện đắp sân nuôi heo.

Hiện tại vụ gieo trồng mùa xuân vừa mới kết thúc, mọi người cũng không có việc gì quan trọng cần làm. Các tráng lao động trong thôn còn có thể ra bên ngoài tìm chút việc làm thêm.

La Tổ cảm thấy đợi đến sau thu hoạch vụ thu, còn không bằng hiện tại liền đem chuyện này làm, đỡ phải kéo dài tới mùa đông lạnh giá.

"Xây chuồng heo có diện tích lớn như vậy, có thể làm không? Heo nhưng là rất khó nuôi sống, ăn nhiều, cũng không có nhiều trư thảo. Vạn nhất nhiễm bệnh, vẫn không nên dưỡng a."

Lão tộc trưởng nhăn nhó nói ra băn khoăn trong lòng.

Kỳ thật dưỡng gà chăn heo, chuyện này ai mà chẳng thích. Mọi nhà đều hận không thể dưỡng thành đàn. Nhưng để nuôi sống thì thật sự không dễ dàng chút nào. Đặc biệt là chăn heo, sau khi bắt trở về, liền dễ dàng ngã bệnh, một đầu bị bệnh, đầu thứ hai cũng sẽ bị bệnh. Đây chính là cái chuyện rất phiền phức.

Lão tộc trưởng lo lắng những thứ này, La Tổ tự nhiên cũng đã suy tính qua.

Heo nuôi tập trung rất dễ chết, một khi có dịch bệnh là cả một mảng lớn, loại chuyện như vậy đừng nói là cái thời đại này, ngay cả thời đại trước kia của nàng, cũng là chuyện không thể tránh khỏi.

Nhưng không thể không nói trụ xá có lợi nhuận rất lớn.

Quan trọng nhất là, hiện ở trong thôn trong còn thiếu hụt phân bón.

Hiện tại tuy có phân gà cùng phân nhà để bón nhưng chỗ này vốn đã không có phân hoá học, nàng muốn ủ phân bón, thì không thể thiếu được phân và nước tiểu này. Nàng nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có nuôi heo.

Nông dân sống qua ngày, trồng trọt cùng nuôi dưỡng là phân không ra.

Nuôi dưỡng cần trồng trọt đến bổ sung. Trồng trọt cũng cần nuôi dưỡng động vật cung cấp phân bón. Đây là một cái vòng tuần hoàn. Nếu như không thể chăn heo, thì đừng có mơ tưởng đến chuyện loại nhiều đất đai hơn.

Hơn nữa nàng vô cùng hy vọng người ở trong thôn có thể hai hộ hoặc ba hộ chung một con trâu. Nhưng hiện tại giá tiền trâu không thấp. Cho dù bán được lương thực, dưỡng nhiều gà nhiều vịt, cuộc sống tốt hơn, mọi người cam lòng xây nhà, nhưng chắc chắn sẽ không cam lòng bỏ tiền mua trâu.

Đều là chuyện sức người có thể làm được, cần trâu làm cái gì?

Nên nàng muốn cổ vũ người trong thôn chăn heo, phát triển chăn nuôi, để người người trong thôn càng thêm giàu có, có thêm mục tiêu theo đuổi,

như vậy chuyện trâu cày sẽ được giải quyết.

Lão tộc trưởng là người có quyền uy nhất trong thôn, cho nên nàng nói chuyện này cho ông nghe trước, lão tộc trưởng cũng không có bao nhiêu hứng thú. Trong lòng ông cảm thấy hiện tại cuộc sống này rất khá, không cần thiết lán qua lán lại.

La Tổ chỉ có thể trực tiếp giờ bản thiết kế trư xá ra cho lão tộc trưởng xem. Chứng minh nuôi heo trong sân nuôi này, có thể giảm bớt tỉ lệ heo từ vong.

Lại cấp lão tộc trưởng tính một khoản sổ sách: "Hiện tại giá thịt heo là mười hai văn tiền một cân, một đầu heo chúng ta dưỡng ra cũng có hơn một trăm cân, không sai biệt lắm có một lượng bạc thu nhập rồi. Nếu như mọi người nguyện ý cùng nhau chăn heo, một gia đình nuôi năm đầu heo, qua một năm, trong thôn chúng ta có thể dưỡng hơn một ngàn đầu heo."

Hơn một ngàn đầu heo?!

Lão tộc trưởng tròn mắt, nghĩ tới cái tình cảnh kia, lập tức cảm thấy tâm can đều đang rung động.

Nếu như trong thôn thực sự có nhiều heo như vậy, dù mọi người không bán lấy tiền, thì ngày ngày cũng đều có thịt ăn.

"Điều này có thể thành không, còn phải xem mọi người có nguyện ý hay không." Lão tộc trưởng mặc dù động tâm, nhưng vẫn còn có chút lo lắng. Dù sao trước kia trong thôn mỗi nhà mỗi hộ, nhiều lắm là nuôi một đầu heo, thậm chí có nhà còn chưa từng nuôi qua heo đâu. Hiện tại khuyến nghị chăn heo, còn không biết có nguyện ý hay không.

La Tổ cười nói: "Nếu mọi người không đồng ý, vậy ta đi đầu nuôi trước thử xem."

Dù sao chủ ý nàng đã đưa ra, người ta có cần hay không, nàng cũng không có cách nào, cũng không thể ép buộc người ta chăn heo theo nàng đi.

Mặc dù có chút khó khăn, bất quá lão tộc trưởng vẫn triệu tập người đứng đầu mỗi nhà đến nói về chuyện này.

Mặc dù bọn họ cảm thấy chuyện này không được yên tâm lắm, nhưng nghe La Tổ nói muốn nuôi heo, bọn họ cũng nổi tâm tư muốn thử.

Lần này xây trư xá, La Tổ nghĩ, không thể xây bên cạnh nhà ở. Thứ nhất là không vệ sinh, còn khiến trong nhà bốc mùi hôi hám. Thứ hai xây ở trong nhà, phân heo không dễ tập trung xử lý, sau này cũng không thể điều chế thành phân bón.

Hơn nữa lần này La Tổ không định xây trư xá trên cùng một chỗ. Mà làm theo loại hình tiểu trư xá mỗi gian ngăn cách nhau bởi một bức tường. Mỗi đầu heo đều tách riêng ra nuôi, không thể đặt ở trong một cái đại trư xá. Để khi lợn bị bệnh sẽ chăm sóc chữa trị.

La Tổ đem của mình ý tưởng nhất nhất giải thích, các thôn dân ở phía dưới liên tục thảo luận.

La Tổ thấy bọn họ thương lượng, cũng không thúc giục, mà đi tìm Triệu Đại Mộc thương lượng chuyện xây trư xá.

"Đại Mộc thúc, ta bên này muốn tìm hai cái đừa ở trở về, ngươi xem có thể được không? Hiện ở nhà việc nhà nông nhiều, lại muốn chăn heo, bình thường tìm người trong thôn giúp đỡ làm ruộng trồng trọt cũng liền thôi, này chăn heo dưỡng gà dù sao cũng là cái chuyện lâu dài, ta không muốn làm cho nương ta quá vất vả."

Chuyện này nàng cũng đã suy tính qua.

Mặc dù nàng còn chưa thích ứng với việc mua người về hầu hạ như nhà địa chủ, nhưng hiện tại sức lao động xác thực không đủ, dứt khoát mượn người trở về đỡ đần, tựa như là tuyển công nhân vậy.

Triệu Đại Mộc nói: "Mượn người làm gì, nếu người làm không xuể, thì bảo Nhị thẩm người tới giúp một tay."

"Nhị thẩm cũng phải bận việc của mình. Ta cũng không thể nhờ thẩm ấy giúp đỡ mãi, đây là muốn tìm cái biện pháp lâu dài. Dù sao hiện tại trong nhà có vô số việc phải làm. Ta muốn mượn một đôi phu thê, cho dễ quản. Cũng không biết chung quanh đây có người muốn làm không."

Triệu Đại Mộc thấy nàng đã có chủ ý, nên không tiếp tục khuyên nữa, hỏi: "Vậy người muốn mời người như thế nào?"

"Không thể quá quen thuộc, thuê người cách xa thôn chúng ta một chút, nhưng làm người nhất định phải thanh bạch, không được có thói quen xấu. Tốt nhất là trung hậu đàng hoàng một chút, có thể làm được việc là được."

Nàng không muốn mượn phải hạng người bất gả trộm chó trở về gieo họa cho nhà mình cùng người trong thôn đâu.

Triệu Đại Mộc suy nghĩ một chút, cảm thấy yêu cầu này thật sự là đơn giản. Hiện ở bên ngoài thôn không thể sống qua ngày thoải mái như bọn họ, đặc biệt là những thôn bên ngoài Bì Lăng huyện, người dân ở đó còn đang cần vò cây đầu. Còn có nhiều người muốn bán mình làm nô. Bây giờ có thể có công việc khá như đừa ở thể này, chính là buồn ngủ gặp chiếu manh. Lúc này đáp ứng nói: "Hào, chờ xây xong trư xá, ta giúp người đi tìm người."

Trong thôn chuyện xây trư xá rốt cuộc vẫn được ủng hộ.

Sau khi đường gà thành công, mọi người cũng muốn nuôi thêm con gì đó. Hiện tại La Tổ dẫn đầu, trong lòng liền tính không nắm chắc, cũng nghĩ cùng theo một lúc nhìn thử xem.

Nơi xây trư xá đã chọn xong, chính là ở trên mảnh đất trống đầu thôn đối diện với ruộng lúa, còn nguyên liệu xây trư xá, bởi vì heo có khí lực lớn, nên La Tổ đề nghị dùng gạch mộc để xây chuồng. Xà nhà thì dùng gỗ chống đỡ, xây cao hơn bình thường một chút, để chuồng heo thêm thông gió.

Bên ngoài trư xá đào một cái hố phân rất lớn, về sau sẽ dùng phân bón ở trong này. Còn phân gà thì dùng để làm phân bón phụ, mặt khác còn có thể -- làm thức ăn cho heo.

Lúc trư xá đang xây, Triệu Đại Mộc dẫn đầu tìm heo con khắp nơi.

Triệu gia thôn tìm heo con khắp nơi. Chuyện này rất nhanh truyền đến các thôn xóm lân cận. Bì Lăng thị trấn cũng bị kinh động.

Hoa gia đường xường Hoa lão ngũ đang chuẩn bị đi đến Triệu gia thôn xem cây mía, nghe tin tức này, cười nhạo một tiếng: "Những người này thật sự là không biết trời cao đất rộng, bỗng chốc thu mấy ngàn con lợn con, cũng không sợ đau đầu lười."

Lần trước La Tổ dùng một phương thuốc, hù dọa hần ký xuống khế ước hợp tác lâu dài, trong lòng hần liền đối với La Tổ hết sức có ý kiến.

Nếu không phải được nghe chủ tử chỉ ra mục đích của tiểu phụ nhân này, hần thật sự vẫn chẳng hay biết gì, vẫn không biết mình bị một cái tiểu phụ nhân hồ lộng.

Thật đúng là thường đứng trên bờ sông nào có lúc không bị ướt giày.

Vài tên người hầu thấy hần mất hứng, nịnh nọt nói: "Dù sao chúng ta cứ đến xem thử một chút, nếu cây mía không tốt, chúng ta tìm lý do giáo huấn bọn họ một phen."

Hoa lão ngũ nói: "Hừ, nếu không phải là chủ tử không cho dạy dỗ đám người nhà quê này, ta đã sớm động thủ, còn phải chờ thẳng nhãi con người mở miệng?" Ánh mắt hần liếc ngang một cái: "Mau đi đến xem cây mía đi."

Bạn đang đọc truyện *Bản Hân Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Editor: Đô Đô

La Tổ phát hiện, kể từ sau khi chuyển cây mía đến Hoa gia đường xường. Hoa lão ngũ liền thường xuyên chạy tới trong thôn.

Có đôi khi hần đến một mình, có đôi khi dẫn theo vài gã sai vặt đến. Bọn sai vặt cũng cảm thấy hết sức hứng thú với cái thôn này, thường xuyên đi dạo khắp nơi. Các thôn dân thấy vậy, lúc mới đầu, còn lo lắng những người này có ý đồ bắt lương. Mỗi lần có việc ra ngoài đều đóng chặt cửa chính cửa sổ.

Không còn cách nào, hiện trong nhà có bạc, ra cửa đều không có cảm giác an toàn.

La Tổ cũng cảm thấy kì quái, cây mía nhà nàng vừa chặt xong, còn cây mía của những nhà khác phải cũng phải hơn một tháng nữa mới có thể được thu hoạch. Nay đến nhìn cái gì à. Chẳng lẽ Hoa gia này cũng chuẩn bị làm ruộng.

Đúng là Hoa lão ngũ có ý định làm ruộng.

Sau lần trước đến thu cây mía, hần liền sinh ra hứng thú dào dạt với cái thôn này.

Ai bảo cái thôn này không giống với các thôn khác chút nào. Mặt mũi các thôn dân không mấy phúc hậu, nhưng người người đều rất có tinh thần. Nguyên một đám cả ngày cười ha ha, khiến hần nhìn thấy cả người không được tự nhiên.

Thậm chí còn khiến hần có một loại ảo giác, mình sống không bằng những người này.

Mấy đời nhà hần, đều trung tâm tận tụy với Hoa gia đường xường, có thể nói là một chết một sống, dốc hết mồ hôi và nước mắt. Tuy sống có thể

diện, nhưng thời điểm chân chính vui vẻ thật sự không có nhiều.

Cho nên những người Triệu gia thôn này, thực sự khiến hấn chịu đả kích không nhỏ.

Quan trọng nhất là, sau khi chủ tử nghe hấn kể lại, lại phản phó hấn chú ý quan sát động tĩnh bên này, trở về nói lại cho hấn nghe.

Sau khi đến nhìn mấy lần, rồi trở về hồi báo từng ấy lần, vị chủ tử bắt bẻ họ Hoa kia lên tiếng, sai Hoa lão ngũ chạy đến học hỏi, để về sau thôn trang trong nhà cũng học theo Triệu gia thôn người ta loại lương thực, đừng chỉ biết dựa vào lợi nhuận trong cửa hàng đến trợ cấp thôn trang.

Cho nên Hoa lão ngũ liền nghe lời đến học làm ruộng.

Vì để học được chút kinh nghiệm ấy, hấn phải tốn không ít tâm tư, bỏ ra không ít chỗ tốt. Hung hăng lừa gạt đám người quê mùa mà ban đầu hấn xem thường một phen.

Cũng may những thôn dân này đều không che giấu, biết cái gì đều nói ra hết. Bên cạnh đó cách thức làm ruộng cũng không mấy phức tạp, chỉ có một chuyện nhỏ cần phải lưu ý, đó chính là phải mua phân bón ở chỗ vị Triệu Thành tức phụ kia.

Nghe nói loại nước phù sa này rất quan trọng. Nếu không có loại phân bón này hoa màu vẫn có thể lớn, nhưng không tốt lắm, sản lượng cũng không cao.

Này khiến trong lòng Hoa lão ngũ hết sức không thoải mái, cảm giác như có một chuyện tốt đẹp, lại bị người ta nắm được điểm yếu.

Cái tiểu nương tử nông gia này, tâm cũng đặc biệt hắc, còn hắc hơn các lão gia nhà hấn.

"Người muốn mua phối phương điều chế phân bón của ta?" La Tổ kinh ngạc nhìn đáng vẻ Hoa lão ngũ như ăn phải cút trước mặt.

Đáng vẻ không tình nguyện như vậy?

Hoa lão ngũ chịu đựng cảm giác chán ghét mềm mỏng nói: "Đất đai của Hoa gia chúng ta cũng nhiều, cứ đến mua mãi như vậy thì quá tốn sức, không bằng nhà mình điều chế ra được."

La Tổ xoa xoa cằm, nhìn Hoa lão ngũ, trầm mặc một lát, cười nói: "Cái này không có phương thuốc, ta đều là thuận tay điều phối, không có ước lượng qua, cho nên không thể đưa ra phương thuốc."

Lời này tự nhiên là nửa thật nửa giả. Nàng quá quen thuộc tỉ lệ phối liệu, căn bản không cần dùng tới phương thuốc.

Hoa lão ngũ lập tức tức đau hông: "Hừ, ta không tin đâu. Triệu gia nương tử, ta thấy chuyện này chúng ta có thể hảo hảo bàn bạc, phương diện giá tiền, Hoa gia chúng ta bên này người cứ tùy tiện ra giá."

La Tổ cảm thấy rất mắc cười, người bình thường nghe lời này của nàng, tự nhiên là biết nàng đang từ chối khéo. Người này lại nghe thành viện cớ, sau khi bày sắc mặt, còn nói huych toẹt ra.

Bất quá phương thuốc này, vô luận thế nào nàng cũng không bán. Dù muốn bán, cũng không phải là bán cho Hoa gia.

Thứ này, nàng còn có chỗ quan trọng phải dùng đến. Triệu Từ vừa mới bước chân vào triều đình, xuất thân hàn dân, không có gì để dựa vào. Sau này nó chính là một con át chủ bài, nàng lưu lại một nước cờ này chính là vì muốn giúp Triệu Từ thăng quan, sao có thể bán cho Hoa gia.

Nàng cười nói: "Chuyện này người tin cũng được, không tin cũng được, ta thật sự không có cách nào. Bất quá nếu người có hứng thú, ta có thể điều phối cho người, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu. Dù sao cũng là chuyện thuận tay."

Sau cùng lại thêm một câu: "Ta có thể tính tiền nghỉ cho người một chút."

Hoa lão ngũ tức giận mặt mũi xanh mét bỏ đi.

Triệu mẫu lo lắng nói: "Bọn họ đến cùng là đại gia đình, nghe nói còn là hoàng thượng, còn có quan hệ với Bắc Đò kia, liệu có đắc tội người ta hay không."

"Nương, sẽ không, dù sao vừa rồi ta đúng là không có phương thuốc." La Tổ lắc lắc đầu.

Cho dù Hoa gia muốn dùng quyền thế ép người, có Triệu Từ ở kinh thành, nàng đích thân đến đó cáo trạng là được. Quan trọng nhất là, vị hoàng đế kia cũng xem như một vị vua chân chính, còn vừa mới khai quốc quân đâu. Một người anh minh thần võ như vậy, nàng không lo lắng triều đình sẽ hoa mắt ù tai.

Hoa lão ngũ tức giận hùng hổ trở lại biệt trang Hoa gia.

Sau khi đi vào cửa chính, sắc mặt đang thối lập tức biến thành chân chó. Đi qua cổng trong, liền hỏi một tiểu quân sự: "Chủ tử ở trong phòng?"

"Đang câu cá đâu, đừng đi quấy rầy chủ tử." Tiểu quân sự nhanh chóng nói nhỏ một tiếng

Hoa lão ngũ đứng thẳng lưng, thầm nói không nên đi quấy rầy chủ tử lúc này, bằng không lấy tính tình chủ tử, chắc chắn sẽ cho hấn một ánh mắt lạnh căm.

Sau khoảng thời gian uống cạn một chung trà, mới nghe thấy bên trong truyền ra thanh âm gọi người.

Đội tiểu quân sự đi vào bẩm báo một tiếng, Hoa lão ngũ mới vội vàng đi vào trong phòng.

Trong sân nam tử đã buông cần câu, đang ngồi uống trà bên cạnh bàn đá, hương trà lan tỏa ra khắp nơi, nghe mùi chính là trà Bích Loa Xuân thượng hạng.

Người nọ mắt phượng vừa nhắc: "Chuyện không thành?"

Mặt mũi Hoa lão ngũ lập tức nhăn nhó: "Không thành, tiểu nương tử kia cứng mềm đều không ăn, cứ thế già vờ ngây ngốc."

"Ha ha ha a." Nam nhân nở nụ cười: "Nghe người kể về nàng, đã biết người không thể đối phó được nàng."

"Cũng chỉ là một cái tiểu phụ nhân nông thôn mà thôi, nếu không phải chủ tử ngài thương tiếc nàng ta, ta đã vận dụng thế lực của Hoa gia, liền làm xong chuyện này rồi."

"Hừ." Người nọ cười lạnh một tiếng: "Chút chuyện còn con này, cũng cần dùng tới thủ đoạn không quang minh đó, những năm này Hoa gia ăn com là do gió thổi đến à?"

"Nhị gia." Hoa lão ngũ vội vàng cúi đầu xuống.

"Ta nói, sau này không được nhúc nhích ý niệm này trong đầu. Triệu gia thôn nhưng là có vài trăm người, người động một cái, bọn họ sẽ từ bỏ ý đồ đáp trả?"

Lần này Hoa lão ngũ không nói được câu nào. Hấn xác thực cũng có chút băn khoăn. Chỉ là ban nãy bị tiểu phụ nhân kia chọc tức, nên quên mất chuyện này.

"Được rồi, chuyện này người không cần bức bách nàng ta, muốn mua phân bón thì đến chỗ nàng ta mua, còn những thứ khác, ta tự có an bài."

Hoa lão ngũ vừa đi ra ngoài, người nọ lắc lắc lục lục, nói với trung niên nam nhân trông thập phần trung hậu bên cạnh: "Người đi đến Triệu gia thôn mua một mảnh đất tốt, ta muốn xây cái thôn trang ở bên đó. Chuyện này cần phải làm càng nhanh càng tốt."

"Là, nhị gia." Trung niên hầu cận nhận được mệnh lệnh đi nhanh ra ngoài.

Hoa Nhị Gia vuốt vuốt cái cằm góc cạnh rõ ràng của mình, mắt phượng mang theo vài tia vui vẻ: "Khó chịu đã lâu, cũng nên tìm chút việc vui."

Sau khi lại thấy Hoa lão ngũ tới tìm La Tổ mua phân bón, lúc này tâm tư Triệu mẫu mới buông xuống. Tuy bây giờ có nhi tử làm quan, nhưng bà vẫn luôn cẩn thận như trước kia. Không hề có suy nghĩ cậy là quan gia lão phu nhân.

Hiện tại thấy quân sự Hoa gia không nói đến chuyện mua phương thuốc nữa, cũng cũng biết chuyện này đã êm xuôi. Sẽ không còn đến tìm nhà mình phiền toái.

"Không ngờ hấn cũng là người quang minh lỗi lạc, không giống như đám địa chủ kia chỉ biết bắt nạt người khác. Lần trước nữ tể Triệu Lão Thực không phải bị Lâm tài chủ gì đó bắt nạt thảm hay sao? Một tên địa chủ đã coi trời bằng vung như vậy, người ta là hoàng thượng nhưng là độ lượng để tính đâu."

Triệu mẫu cười khen một câu.

La Tổ gật gật đầu, lại lại bắt đầu cảm thấy khó hiểu.

Nếu Hoa lão ngũ giỏi trò lén lút lút lút, nàng còn cảm thấy bình thường. Nhưng lần này Hoa lão ngũ cư xử như thế, khiến nàng thấy hơi kỳ quặc. Dù sao lấy tính tình Hoa lão ngũ, không thể dễ dàng thỏa hiệp chuyện này như vậy. Trừ phi, có người đứng đằng sau giật dây, chỉ là nàng không biết là ai mà thôi.

Bất quá chuyện này nàng cũng không muốn nói cho Triệu mẫu biết, đỡ phải khiến cho bà lo lắng, nàng cười nói: "Tốt lắm nương, chuyện này đã giải quyết, ngài cũng không cần lo lắng. Bây giờ ta đi đến trụ xá bên kia xem một chút."

Nói xong liền đi vào trong phòng thay quần áo.

Trải qua mấy tháng xây dựng toàn diện, hiện nay heo con ở trong trư xá Triệu gia thôn được dưỡng béo nức ních. Có thể tưởng tượng ra, qua mấy tháng nữa, những con heo này có thể mập mạp thế nào.

Lúc La Tổ tới trư xá, hai hạ nhân Triệu gia đang ở bên trong trộn thức ăn gia súc cho heo. Loại thức ăn gia súc này do La Tổ dùng phân gà điều phối, cũng có một chút dinh dưỡng giá trị.

Thấy cám nóng hôi trộn với trư thảo được đổ xuống máng, đám heo con kia buồn bực cúi đầu ăn lấy ăn để.

Lần này La Tổ tính nuôi một trăm đầu heo một lần. So với những nhà khác đều là một nhà dưỡng mười đầu heo mà nói, quả thực là con số khổng lồ.

Ban đầu mọi người còn có chút lo lắng heo không dễ dưỡng, qua mấy tháng nay, thấy đám heo này không những không bị sinh bệnh, mà từng con từng con đều khỏe mạnh, đều hâm mộ La Tổ quyết đoán, nuôi liền một lúc nhiều heo như vậy. Đến thời điểm cuối năm, cứ cho đám heo đó không thể còn sống hết, cũng có thể thu cái □□ thấp lượng bạc.

"Đồng gia, ngài yên tâm, đám heo này chúng ta đều làm theo căn dặn của ngài một ngày cho ăn bốn lần đầu. Đồ ăn đều có hàm lượng nhất định. Hơn nữa mỗi ngày lão phu nhân đều đến xem nhiều lần, không lo bị đối." Người vừa nói là hạ nhân La Tổ mời đến Trương thẩm. Lúc trước La Tổ nhờ Triệu Đại Mộc giúp đỡ tìm một đôi phu thê, hai người đều hơn 40 tuổi, làm người đang hoàng. Bởi vì trong nhà chỉ có một nữ nhi chưa lập gia đình, đặt đại thu hoạch cũng không tốt, cho nên hai người dứt khoát bán mình, giúp nữ nhi nhà mình tích cóp đồ cưới. Về sau được Triệu Đại Mộc chọn trúng, hai người đều đến đây. Còn ở bên cạnh trư xá xây một căn phòng, hai phu thê liền sống bên trong, mỗi ngày cũng tiện chăm heo.

La Tổ nhìn một vòng, heo con bên trong đã ăn no bụng tròn vo, đang nằm ngủ đầu.

Nhìn những con heo này, La Tổ cảm thấy như có vô số thịt heo bay nhảy trước mắt, còn có nén bạc trắng bóng. Về sau ngày ngày đều được ăn no thịt. Đây quả thực là hơn đứt gia đình phú hộ a.

"Đại nha, Bắc Đô bên kia gửi thư đến."

Trong tay Triệu nhị nương cầm một phong thư, cười tủm tỉm hướng trư xá bên này chạy tới, sau khi chạy đến, há miệng thở phì phò.

La Tổ cười đón lấy thư: "Nhị nương, người gấp cái gì?"

Triệu nhị nương vỗ vỗ ngực, cười nói: "Đây chính là thư quan sai nha môn vừa mới đưa tới, nói là Bắc Đô Thành bên kia gửi tới, ta nghĩ không chừng chính là thư nhà Triệu đại nhân chúng ta viết, mới không thể không vội đấy."

La Tổ cười nhìn bà một cái, lại mở ra thư nhìn qua, vừa nhìn, con mắt cũng sáng.

Triệu nhị nương thấy thế, nói: "Nhưng là có tin tức tốt?"

"Uh, Nhị đệ nói sắp về quê thăm gia đình, tính tính ngày gửi thư này, chỉ sợ cũng đã mất mấy ngày." Lúc La Tổ nói chuyện, hai mắt đều chứa đựng ý cười. Nói thật, nàng rất muốn nhìn thử xem tiểu thúc nhà mình mặc quan bào vào sẽ có dáng vẻ như thế nào. Dầu gì nàng cũng được xem là người có chút công lao, cũng cảm thấy hãnh diện yên tâm.

Triệu nhị nương nghe tin tức này, kích động vỗ tay: "Này rất tốt, ta lập tức đi nói cho tộc trưởng biết, chúng ta phải làm bữa tiệc cơ động mới được." Nói xong cười xoay người chân nọ đá chân kia chạy vào trong thôn.

La Tổ thấy dáng vẻ kích động kia của bà, không nhịn được bật cười. Bên tai truyền đến tiếng heo con ngáy 'khò khò', tự dung cảm thấy trái tim xao động.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Hàn Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Editor: Đô Đô

Triệu Từ sắp trở về, tin tức vừa truyền ra, toàn bộ Triệu gia thôn chấn động đôi chút.

Lão tộc trưởng muốn mở tiệc cơ động, Triệu mẫu lại trực tiếp cự tuyệt.

"Trước mắt lập tức sẽ phải thu lúa, mỗi nhà mỗi hộ đều bận rộn làm việc tay chân, nơi nào có sức làm chuyện này. Hẳn cũng không phải là ngoại nhân, không cần khiến người trong thôn phí công phí sức như vậy." Bà đây cũng là nói lời thật lòng. Nhi tử mình mặc dù làm quan, nhưng trong mắt bà, mãi mãi là đứa con trai bé bỏng. Cũng là con cháu Triệu thị.

Lão tộc trưởng nói: "Đến cùng cũng là người làm quan đầu tiên của Triệu gia thôn chúng ta, ta nghĩ vẫn là nên náo nhiệt một chút."

Ông lại nhìn La Tổ ngồi bên cạnh bàn: "Triệu Thành tức phụ, người thấy có đúng không?"

La Tổ ngẩng đầu, suy nghĩ một lát mới nói: "Ta nghĩ nên làm theo ý nương ta, không nên làm lớn. Trong thư nhị đệ cũng dặn dò, lần này trở về vì muốn thăm thân nhân, không muốn mọi người phải bận lòng." Đương nhiên, trong chuyện này còn có một lý do nữa. Dù sao Triệu Từ cũng vừa mới làm quan, nếu ở nhà quá phô trương, truyền ra ngoài sẽ không dễ nghe.

Nàng lại không thể nói ra lời này, như vậy sẽ khiến trong lòng mọi người có vướng mắc, chỉ có thể lấy cớ uyển chuyển từ chối.

Lão tộc trưởng hiển nhiên có chút không vừa ý: "Đây chính là đại sự trong tộc chúng ta. Hiện giờ mỗi nhà mỗi hộ cũng không thiếu chút bạc này. Cũng không thiếu người, đến lúc đó tìm vài phụ nhân biết nấu nướng đến làm là được, không làm trễ nãi công việc."

"Chỉ là đến cùng không tốt, ngày mặc dù tốt, cũng phải tiết kiệm một chút." Triệu mẫu cũng tính qua tiết kiệm cơ động này, này nếu làm ra, chính là một khoản bạc đâu. Số bạc đấy, còn không bằng để người trong tộc xây thêm cái trư xá mua chút heo con trở về nuôi, cuối năm còn có thể ăn nhiều một chút thịt heo đâu.

La Tổ nhìn ra lão tộc trưởng không nghe được lý do hợp lý sẽ không chết tâm, dứt khoát nói: "Nếu không như vậy đi, ta không làm tiệc cơ động nữa, chờ Nhị đệ trở về, ta xin mời mấy vị trưởng bối đức cao vọng trọng cùng đến ăn bữa cơm, tiện thể nhờ các vị trưởng bối dẫn dạy Nhị đệ một phen."

Triệu mẫu vội vàng nói: "Đây cũng là ý kiến hay, liền làm ở nhà ta đi."

Lão tộc trưởng do dự một chút, thấy bà tức hai người đều không buông miệng, đành phải thỏa hiệp: "Được, bất quá này xử lý bàn tiệc gì đó, phải dùng tiền trong tộc. Cũng không thể để cho các người ra. Đây là một mảnh tâm ý của mọi người."

La Tổ cười nói: "Chuyện này tự nhiên sẽ không từ chối, đều là người họ Triệu, cũng không nên phân biệt rạch ròi như vậy."

Thương lượng xong xuôi, lão tộc trưởng nhanh chóng đi về tìm nhị tử nhà mình thương lượng chuyện này. Dầu gì cũng phải để sau khi Triệu đại nhân trở lại, cảm nhận được một chút cảm tình của người trong tộc. Sau này cũng không quên gốc quên nguồn.

Mặc dù Triệu Từ nói muốn trở về, nhưng là dù sao ngày không có nhắc.

Một vài bàn tiệc cũng không thể chuẩn bị sớm. Mỗi nhà mỗi hộ dứt khoát chọn hai con gà mập mập mang đến nhà La Tổ trước. Đợi sau khi Triệu Từ trở về, liền trực tiếp thịt gà làm tiệc.

La Tổ không thể từ chối, lại không muốn làm cho sân nhỏ đẹp để nhà mình bị phân gà làm bẩn, dứt khoát vây cái hàng rào bên ngoài tiểu viện, đem chuồng gà ở bên trong, mỗi ngày nhờ hai người Trương thúc Trương thẩm cho gà ăn, đỡ bị đói gầy.

Chờ vài ngày, vẫn không thấy Triệu Từ trở về, lúa trong ruộng đợi không được cần phải gặt xuống.

Sáng sớm, mỗi nhà mỗi hộ mặc quần áo vải thô, người lớn thì cầm lưỡi hái, hài đồng thì không đến học đường, ôm thùng gỗ đi theo người nhà ra ruộng.

Tổng phu tử cũng không trở lại thị trấn, mà đi theo các thôn dân tham gia náo nhiệt, nhìn xem cảnh tượng người nông dân thu hoạch.

Trên đường nhiều người, vô cùng náo nhiệt, mấy ông lão thậm chí hát vang bài (mùa thu hoạch ca) La Tổ từng hát, mấy hài tử cũng học theo, nhắc theo thùng theo ở phía sau cất cao giọng hát.

"Sóng lúa cuộn cuộn ánh kim quang, mùi đậm tiếng hát mùi đậm hương, mùa thu hoạch tin vui truyền khắp ngõ, mọi nhà hơn hờ, hơn hờ."

Sóng lúa cuộn cuộn ánh kim quang, lưỡi hái quơ múa trực lẫn lúa lẫn lẫn, lòng người vui vẻ tăng gia sản xuất, mùa thu hoạch lương thực chất đầy kho, chất đầy kho..."

Triệu mẫu ở trong viện nhà mình cho gà ăn, nghe xa xa truyền đến tiếng hát, cười nói với Triệu nhị nương: "Hôm nay đi thu lúa, xem ai nấy đều thật sự cao hứng."

Triệu nhị nương đang nhặt rau, chuẩn bị buổi trưa làm cơm cho công nhân nhà La Tổ ăn, nghe Triệu mẫu nói vậy, tiếp lời: "Lần này loại nhiều lúa, thu hoạch nhiều hơn năm ngoái, tự nhiên là vui vẻ. Đừng nói bọn họ, bên trong ruộng đất nhà ta kia, năm nay cũng có thể thu được không ít lương thực." Hôm qua bà cùng nam nhân nhà mình tính toán một chút, chỉ sợ có thể thu hơn vạn cân lương thực. Ăn đều ăn không hết.

Nhớ tới chuyện này, Triệu nhị nương ngoác miệng cười toe toét.

Triệu mẫu cười nói: "Nhà các nguoi đều đã xây xong rồi, tân nương từ khi nào thì vào cửa?"

"Còn sớm đâu, ta còn phải hảo hảo nhìn ngó." Hiện giờ Triệu nhị nương có của ăn của để, cũng bắt đầu tuyển chọn con dâu. Dù sao Triệu gia thôn nổi danh giàu có thôn, nhà bà lại có chút gia sản, không lo lắng không tìm được người trong sạch đâu.

Triệu nhị nương cười nói: "Ngược lại Triệu đại nhân, hiện giờ nhưng là công thành danh toại, này cũng muốn tìm thê tử đi."

Triệu mẫu nghe vậy, trên mặt tràn trề vui mừng: "Lần này trở về, ta tự nhiên là muốn đề." Bà rất muốn ôm tôn tử.

Triệu Từ vừa tới cửa thôn, thì nghe thấy cười nói vui vẻ vang ra từ ruộng đất trong thôn.

"Hôm nay có chuyện gì mà náo nhiệt như thế?" Tề vương mặc một thân lụa bào màu lam trên mặt chột lóe qua một tia ngạc nhiên.

Giang Lâu theo ở phía sau cũng có chút tò mò nhìn về phía bên kia.

Triệu Từ nghiêng tai lắng nghe, cười nói: "Xem ra hôm nay mọi người đều xuống ruộng đi." Hắn từng nghe qua đại tẩu nhà mình hát (mùa thu hoạch ca) cũng biết gặp mùa thu hoạch lớn, mọi người mới có thể ca hứng hát bài hát này.

Lý Triết lập tức tinh táo tinh thần, cười nói: "Quả thật là cái lương không bằng bạo lực. Đi, chúng ta mau đến xem đi."

Ba người vốn định cải trang vi hành một lần, đáng tiếc có đại nhân vật Triệu Từ của Triệu gia thôn ở đây, mấy người vừa vào thôn, liền bị phát hiện.

"Trở về, trở về, Triệu đại nhân của chúng ta về rồi."

Mấy tẩu từ đứng cạnh bờ ao rửa rau thấy có người cười ngửa vào thôn, biết Triệu Từ sắp trở về, đầu óc lóe tinh quang nhìn nhiều mấy lần, quả thật thấy Triệu Từ cười trên một con ngựa, thanh sam tung bay, chẳng phải chính là Triệu đại nhân tuần tú của bọn họ sao?

Sau khi thấy rõ, lập tức buông việc trong tay, chạy vào trong thôn hết to.

Chẳng mấy chốc, một vài phụ nhân cùng lão nhân ủa ra tiếp đón.

"Quả thật là Triệu đại nhân trở về."

Một đám người vây quanh ba người Triệu Từ tiến vào trong thôn.

"Nơi này thật sự là Triệu gia thôn?"

Giang Lâu kinh ngạc nhìn thôn trước mắt. Vừa rồi ở bên ngoài không phát hiện, vào sâu mới biết được, phòng ở trong thôn này thật sự không giống như trong tưởng tượng của hắn hoàn toàn không phải là phòng đất xụp xệ. Đa phần đều là gạch xanh đại nhà ngói, trong thôn cũng vô cùng sạch sẽ, không thấy phân súc sinh và nước tiểu.

Đột nhiên nhìn thấy, còn tưởng rằng là đến thôn trang nổi danh đấy.

Một lão phụ nhân cười nói: "Trong thôn xây phòng ở mới, đại nhân không tìm ra nhà được đâu. Mau theo chúng ta trở về, nương nguoi rất nhớ nguoi đây."

Triệu Từ dắt ngựa đi theo mấy người bọn họ, trong mắt cũng mang theo ánh sáng lung linh. Nơi này và lúc hắn rời đi, xác thực đã thay đổi.

Sau khi Triệu mẫu nghe tin nhi tử mình trở về, liền buông việc trong tay chạy vọt ra.

Xa xa nhìn thấy bóng dáng Triệu Từ, hai mắt nhòe đi, vừa lau nước mắt, vừa chạy đến nghênh đón. Thấy Triệu Từ chạy đến bên người hành lễ với bà, mới vội vàng bắt lấy tay hắn: "Hiện giờ nguoi đã là đại nhân, không thể tùy tiện quỳ như vậy. Mau để vi nương xem xem có gầy đi chút nào hay không."

Triệu mẫu nuốt lệ vuốt ve gương mặt Triệu Từ, hít một hơi: "Ngược lại gầy một chút."

"Nhi tử ở bên ngoài hết thấy đều tốt, chỉ là khiến nương lo lắng." Triệu Từ hơi xúc động. Thân là con của người, mặc dù hắn hiện giờ công thành danh toại, lại không thể hầu hạ bên cạnh mẫu thân. Thật sự là vô cùng bất hiếu.

Người bên cạnh khuyên: "Trở về là tốt rồi, đây chính là đại hỷ sự, đại tẩu từ đừng khóc nữa."

Triệu mẫu vội vàng lau lau nước mắt: "Đúng, ta đây phải thật cao hứng. Nhi tử ta trở về, những ngày này vì nương hạo hạo bồi bổ cho người." Đang định dắt Triệu Từ đi vào nhà, thì thấy hai hậu sinh trẻ tuổi đứng phía sau Triệu Từ. Mặc dù có vẻ giống thiếu gia bên trong thị trấn, nhưng khí chất lại vô cùng xuất chúng. Triệu mẫu tự nhiên không biết khí chất là cái thứ gì, chỉ cảm thấy trông thật phần tuấn tú, so với bất luận người nào bà gặp qua đều đẹp mắt hơn. Đường nhiên, so với nhi tử bà thì còn kém một phần.

Bà còn chưa hỏi ra miệng, Triệu Từ liền giới thiệu: "Hai vị này là bằng hữu của nhi tử ở Bắc Đô Thành, lần này nghe nói nhi tử muốn về quê, tiện đường đến thăm hỏi."

Lý Triết cùng Giang Lôu khẽ chấp tay: "Văn bối gặp qua lão phu nhân."

Triệu mẫu nào dám nhận, vội vàng xua tay: "Không được. Nguyên lai là khách, mau đi vào nhà nghỉ ngơi, uống chút trà lạnh giảm bớt cảm giác nóng nực."

Những người khác cũng góp vui vây quanh mấy người đi vào trong nhà.

Thời điểm La Tổ hay tin Triệu Từ đã về, nàng đang cùng mấy người đến làm công đẩy xe bò chứa cá trở về trong thôn.

Triệu Đại Mộc đã liên hệ với người thu cá, bắt quá hôm sau người đó mới đến. Hiện tại nàng muốn nhanh chóng đem số cá này thả vào trong nước sạch, đến lúc đó mới bán được giá tốt.

Đi theo phía sau là một đám hải tử, tron đó có mấy người La Tiểu Hồ, Triệu Lâm và Triệu Mộc Miên, trong tay ai cũng có một xâu cá nướng đang vừa đi vừa ăn.

Bọn nhỏ này khá biết hưởng thụ. Sau mấy lần bắt cá có kinh nghiệm, hiện nay cũng học được lười biếng, thời điểm nhóm đại nhân ở dưới ruộng bắt cá, bọn họ thuận tay túm lấy mấy con, rửa sạch, treo lên bờ ruộng đốt đồng lửa, một đám người vây quanh đồng lửa nướng cá ăn.

Còn có mấy người có chút ranh quái, mang theo muối đi, rắc lên thom ngào ngạt.

Mới vừa vào thôn chuẩn bị đi vào trong nhà, thì thấy một tiểu phụ nhân chạy tới báo tin, nói Triệu Từ trở về.

Triệu Lâm vừa nghe, cá cũng không thèm ăn, ném cho La Tiểu Hồ, nhanh chân chạy vào trong nhà.

"Nhị ca, Nhị ca."

Bạn đang đọc truyện *Bản Hàn Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Editor: Đô Đô

Lúc La Tổ dẫn người chở cá về tới ngoài cửa lớn nhà mình, một đám người trong nhà chạy ra đón. Nàng liếc mắt một cái liền nhìn thấy Triệu Từ lẫn trong đám người đó.

Một thân thanh sam, thân hình vẫn thon dài như trước. Nhưng thần thái hẳn lúc này trong trẻo, không còn là thiếu niên tiêu tụy vì bệnh tật nằm trên giường lúc trước.

Trong nháy mắt La Tổ hơi thất thần. May có La Tiểu Hồ kêu một tiếng nhị ca, nàng mới hồi thần.

Triệu mẫu đi qua cười nói: "Đại nha, Từ nhi về rồi."

La Tổ cười nhìn Triệu Từ gật gật đầu: "Hôm nay cũng vừa vặn, mọi người đều đi xuống đất bận việc. Chỉ sợ lát nữa tộc trưởng sẽ dẫn mọi người về hết đây."

Triệu Từ vội vàng nói: "Hôm nay tất cả mọi người đều gấp gáp, ta đang muốn đi ra đó xem bọn họ."

"Cái này không thể được, ai lại để Triệu đại nhân chúng ta phoi nắng." Triệu nhị nương cười ngăn cản. La Tổ cũng nói: "Nếu quả thật không thể ngồi yên, mau đến giúp ta thả những con cá này vào nước sạch, lát nữa người mua sẽ đến đây."

"Này tại sao có thể có nhiều cá như vậy." Giang Lôu hăng hái vây quanh thùng nước ngó ngó. Cá trong thùng cũng không lớn, dài như chiếc đũa,

nhưng còn rất tươi không ngừng nhảy lên khỏi mặt nước. Khiến người nhìn thấy thích thú.

Lúc này La Tổ mới phát hiện ra có hai người lạ ở đây.

Triệu Từ vội vàng giới thiệu hai người này với La Tổ.

La Tổ cười đáp lễ, trong lòng cảm thấy hai người này không đơn giản, không giống như lời Triệu Từ nói chỉ là phú gia đệ tử bình thường. Chẳng qua người ta không muốn nói ra thân phận thật sự, năng cũng làm như không biết mà thôi. Dù sao người tiểu thúc năng dẫn về, chắc chắn sẽ không hại bọn họ.

Lúc này mặt trời đang ở chính Ngọ, nhà chính hơi nóng. La Tổ xin phép mọi người đi vào phòng trong, chuẩn bị mang nước ô mai để ở trong giếng lên chiêu khách đãi nhân. Vị gọi là Lý Triết công tử kia lại luôn miệng nói muốn đi ra ngoài ruộng đi dạo.

Triệu mẫu không muốn để cho khách nhân đi ra điền lý lần qua lần lại, bọn họ chính là từ Bắc Đô Thành đến, là người cao quý đó, không giống người trong thôn bà, nếu bị say nắng thì biết làm sao?

Lý Triết nhẹ nhàng có lễ, giống như thư sinh: "Phu nhân có điều không biết, ta chưa từng được sống ở thôn quê, lần này cũng là cố ý tới đây để trải nghiệm một phen cuộc sống nhà nông. Lần này lại vừa lúc điền lý đến mùa thu hoạch, cũng muốn mở mang tầm mắt một chút."

Nhắc tới chuyện thu hoạch trong ruộng đất, mọi người ở đây đều cười tít mắt. Triệu nhị nương nói: "Nếu khách quý đã muốn đi, vậy thì nhờ người dẫn đi xem một chút là được, dù sao lát nữa bọn họ cũng muốn trở về vừa vận cùng nhau trở về. Hôm nay là ngày đầu tiên thu lúa, đúng là thời điểm nào nhiệt đầu."

Triệu mẫu thấy Triệu Từ cũng cười gật đầu, liền đồng ý, dặn La Tổ lấy mũ rom cho bọn họ.

Bởi vì người đến là khách nam, La Tổ cần phải kiêng kỵ một chút, nên không đi theo, năng gọi Triệu Lâm dẫn bọn họ đi ra ngoài ruộng, lại dặn dò mấy hài tử không nên nghịch ngợm.

Triệu Lâm ngoài mặt hi ha đáp ứng, vừa ra khỏi cửa chính, liền kéo La Tiểu Hồ chạy lên phía trước, tán gẫu với Triệu Từ cùng hai người Lý Triết.

"Nhị ca Nhị ca, đợi tí nữa đệ nướng cá cho huynh ăn. Cá nhà chúng ta năm nay rất mập mạp. Bắt ra đem đi nướng, đặc biệt tươi ngon."

"Đợi tí nữa ta đi kiểm vài quả trứng gà đến, cũng có thể nướng ăn." La Tiểu Hồ hút miệng nước miếng.

Nghe hai hài tử ngây thơ nói chuyện, Lý Triết lâm vào trầm tư.

Từ lúc đi vào trong thôn này, hắn liền phát giác ra điểm bất đồng. Hắn đã từng cải trang vì hành đến một thôn xóm nông gia. Trong thôn đều là lều cỏ phá phàng, đồ vật chất đống bừa bộn. Các thôn dân xanh xao vàng vọt, trên mặt không còn sinh khí. Không chỉ vậy, đám hài tử áo rách quần manh, gào khóc kêu đói.

Lúc đầu nghe Triệu Từ kể chuyện, hắn còn nghi ngờ, không mấy tin tưởng.

Nhưng biết tính tình Triệu Từ, nên tin bảy tám phần, dọc theo đường đi, hắn cũng nghĩ tới chỗ như thế. Có nhiều lương thực như vậy, tất nhiên là không bị đói.

Ăn no cơm, đối với dân chúng mà nói, chính là chuyện tốt nhất.

Hôm nay hắn đã được mở rộng tầm mắt.

Ở Triệu gia thôn này, các thôn dân đều ở trong gạch xanh đại nhà ngói, sạch sẽ thoáng mát, rất dễ thấy được gạch vỡ trái bằng từng cái từng cái, quanh thôn làng. Thôn dân trước mắt bất kể là lão nhân phụ nhân hay là hài đồng, y phục dù cũ, nhưng ít miếng vá. Trông thập phần gọn gàng sạch sẽ. Hôn nữa mặt mũi ai nấy đều hồng hào tươi tắn, bọn nhỏ cơ trí đáng yêu, vừa rồi còn gặp mấy hài tử tiểu béo trắng. Đám hài tử này mở miệng ngâm miệng là nướng cá ăn trứng gà. Điều này nói rõ thức ăn của bọn nhỏ không chỉ tươi ngon, mà còn hết sức phong phú.

Đây đâu còn là nơi mà hắn vẫn luôn cho rằng ăn không đủ no mặc không đủ ấm.

Hắn biết, cái thôn này nhất định chứa đựng bí ẩn mà hắn không biết.

Mấy người tới ruộng đất, tộc trưởng sớm nhận được tin, dẫn theo vài lão nhân trong tộc qua tiếp đón.

Sau một phen nước mắt vui mừng hàn huyên, Triệu Từ mới hỏi thăm năm nay thu hoạch thế nào.

"Tốt lắm nha, lần này chúng ta chọn cách rút thăm, cả thôn nhân cùng nhau làm, chiếu theo thứ tự rút thăm mà làm. Hiện giờ mới nửa ngày, đã thu được khá nhiều, hai ngày nữa là có thể thu hoạch hết."

"Lão nhân gia, dân phong nơi này quả nhiên thuần phác." Lý Triết nhin không được sâu kín nói.

Lão tộc trưởng biết đây là quý công tử từ Bắc Đô Thành đến, hơi co quắp cười nói: "Đâu có đâu có, Triệu Thành tức phụ nói, người trong thôn chúng ta muốn phú liền cùng nhau phú, đều qua ngày tốt lành. Không thể để những nhà không có trắng đình cô nhi quả mầu qua ngày khổ được. Dù sao cũng chỉ là giúp một tay, mọi người cũng không phân chia rạch ròi như thế."

Triệu Thành tức phụ? Mặt Lý Triết lộ vẻ nghi hoặc.

Triệu Từ khê hé môi: "Là gia tẩu."

"Thì ra là như vậy, có thể có ý nghĩ như vậy, chính là một phụ nhân hiếm thấy." Lý Triết nhớ Triệu Từ từng nói, thôn dân được mùa thu hoạch lớn đều là công lao của vị gia tẩu kia, hần vốn dĩ còn hoài nghi, hiện giờ thấy vị tộc trưởng này nhắc đến người đó bằng ánh mắt sùng bái như vậy, xem ra đây là sự thực rồi.

Lão tộc cười meo meo nói: "Triệu Thành tức phụ còn nói " Ông gơ ngón tay cái lên: "Là cái này."

Mấy người đang nói chuyện, thì nghe thấy người ở trong ruộng hét to. Nguyên lai là vừa gặt xong một ruộng lúa, mọi người gọi nhau nhảy xuống bắt cá.

Lý Triết nhìn sang, chỉ thấy một đám người đang vọt tới một khối ruộng lúa, ống quần đều xắn lên cao. Thò tay xuống nước, lúc nhấc lên, đã thấy một con cá giấy đuôi ở trong tay.

Giang Lâu là người không chịu ngồi yên, thấy cảnh tượng này, cũng xắn ống chân ống tay: "Công tử, ta đến đó xem thử một chút." Nói xong cời nốt giày ra, chạy tới khối ruộng kia.

Mặc dù Lý Triết có lòng náo nhiệt, nhưng nhớ tới chính sự, liền dẫn Triệu Từ đi xem lúa đã được cắt lên.

Thấy những cây lúa được bó thành từng bó nằm ngay ngắn trên bờ ruộng, ánh mắt hần sáng lên, đưa tay tuốt một ngọn lúa, nhìn hạt thóc no đủ phù kín lòng bàn tay, hần kích động đến run tay: "Văn Độ, người nói không sai, này, này quả thật khác hoàn toàn lúa gạo bản vương từng thấy qua!"

Bên trong Bắc Đô thành có quan điền hoàng gia, hàng năm Chiêu Vũ Đế đều dẫn hoàng tử hoàng tôn đi xuống ruộng làm việc đồng áng một lần, thu mua dân tình. Cho nên Lý Triết chẳng xa lạ gì thóc lúa.

Hơn nữa hần còn biết, lúa trong quan điền ở Bắc Đô Thành, được tự thân đại nông quan đốc thúc gieo trồng, coi sóc có thể nói là tận tâm tận lực. Hoa màu bên trong quan điền sinh trưởng khá tốt, hoàng đế thấy được long tâm cực kỳ vui mừng.

Hần vốn dĩ hết sức hài lòng với hoa màu trong quan điền, nhưng lúc này nhìn thấy lúa gạo của Triệu gia thôn, cảm thấy, lúa gạo bên trong quan điền kia quả thực thua xa vạn dặm.

"Văn Độ, riêng một ngọn lúa nơi này, đã trĩu hạt hơn mấy lần năm lúa mà bản vương đã từng thấy. Quả thật là như vậy, quả thật..." Lý Triết sinh ra đã chẳng chặc, lúc này cũng không nhịn được kích động.

Hần rõ ràng hơn bất luận kẻ nào, điều này đại biểu cho cái gì.

Đại Chu muốn cường thịnh, muốn đánh bại Đột Quyết, thiếu nhất chính là lương thực.

Dân chúng muốn giàu có, thiếu nhất cũng là lương thực.

Mà hiện giờ, thứ lương thực thay đổi vận mệnh người trong thiên hạ, đang nằm trong tay Lý Triết hần. Sao lại có thể không vui vẻ không kích động.

Triệu Từ ở bên cạnh không lên tiếng, trong lòng cũng đã rõ ràng, cuộc sống của dân chúng Đại Chu, sẽ bắt đầu thay đổi. Nhớ tới người nọ lúc này đang đợi ở trong nhà, trong lòng hần thấy ấm áp.

Khó tận cam lai, rốt cuộc không cần dựa vào bất luận kẻ nào. Nàng đều có thể thi triển tài hoa cùng năng lực, khiến tất cả nam nhân trong thiên hạ đều cảm thấy hổ thẹn. Kể cả hần.

Bởi vì đám người Triệu Từ trở về, Triệu gia thôn lại đang trong vụ thu hoạch, nên bữa cơm trưa nay cực kỳ phong phú. Không chỉ thịt mấy con gà mà người trong thôn đưa tới, La Tổ còn nhờ thôn nhân mổ một đầu heo choai choai, làm heo quay.

Giang Lâu ngồi ở trong sân nướng từng con cá, rồi đưa cho Lý Triết, Lý Triết lại khoát khoát tay, tựa vào trên ghế nhìn chằm chằm đám người lui tới tít tít trong sân.

"Công tử, nơi này thật sự là không tầm thường a. Ta vừa đến đây, thừa dịp cơ hội này đi xem một vòng, xem như kiến thiết thêm kiến thức. Ở trong thôn này a, ta thấy mọi nhà sống chẳng khác gì địa chủ. Ở bên cạnh mọi nhà phòng đều xây một cái chuồng gà, nuôi không ít con gà. Còn có

thời điểm chúng ta vừa mới vào thôn trông thấy một dãy gạch mộc phòng, đó cũng không phải là cho người ở, mà là cho heo ở. Ta thấy cũng phải có đến mấy ngàn con."

Giang Lâu vừa ăn cá nướng, vừa nói ra những chuyện mình trông thấy ở đây. Những năm này Giang Lâu đi theo Lý Triết vào nam ra bắc, gặp qua rất nhiều chuyện. Chỉ có thôn như này là lần đầu tiên được thấy.

Lý Triết mỉm môi không lên tiếng, một lát sau, mới nói: "Bọn họ còn xây tộc đường."

"Tộc đường, vậy thì có cái gì kỳ, Giang gia chúng ta cũng có tộc đường đấy thôi." Giang Lâu thấy chuyện này không có gì kỳ lạ. Dù sao hắn cũng không phải là người thích đọc sách, cho nên đối với loại chuyện này không nghĩ nhiều.

Lý Triết lại lắc đầu: "Người ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, sẽ cho con cháu trong nhà đi học bài?"

"Tự nhiên sẽ không."

"Kia nếu chỉ có thể ăn no mặc ấm, trong nhà không có có tiền thừa lương thực dư chi phí cung ứng hằng ngày, người có đưa con cháu đến học đường?"

"... Ừm chắc sẽ không. Vạn nhất ngày nào đó không đủ sức cung làm sao bây giờ?"

Lý Triết cười cười: "Cho nên Triệu gia thôn xây tộc đường, người nghĩ điều này cho thấy cái gì?"

"Liệu có phải sau khi Triệu Văn Độ trúng tiến sĩ mới xây. Làm quan, chí ít cũng có thể bỏ ra ít bạc trở về giúp đỡ trong tộc." Giang Lâu nói đương nhiên.

"Sẽ không, ít nhất Triệu Văn Độ sẽ không. Ta vừa mới đi tìm hiểu, tộc đường này được xây trước khi hắn ta đỗ tiến sĩ."

Giang Lâu giật mình: "Không ngờ mức sống của thôn này rất không sai a."

Đâu chỉ là không sai.

Lý Triết cười híp mắt: "Sau khi ăn trưa, bọn họ còn muốn đi ra điền lý. Đội lát nữa chuẩn bị tốt giấy và bút mực cho ta, bản vương muốn vẽ một bức tranh điền viên tươi đẹp dâng cho phụ hoàng."

Bạn đang đọc truyện *Bản Hân Túc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Editor: Đô Đô

"Nhắc tới chút mấy vị công tử kia, thật đúng là không có việc gì tìm việc, trời nóng như vậy mà không ở trong phòng nghỉ ngơi, lại chạy tới đây vẽ tranh."

Một tráng hán nông dân vừa gặt lúa, vừa tán gẫu với một hán tử bên cạnh. Sau khi nói xong, còn chột dạ đưa mắt nhìn Lý Triết đang vẽ tranh trên bờ ruộng.

Hán tử bên cạnh cười nói: "Tộc trưởng không phải đã nói rồi sao, người ta đây là từ Bắc Đô Thành đến, chưa thấy qua chúng ta làm việc đồng áng, chắc chắn cảm thấy kỳ." "

"Ha ha, kia còn không tốt bằng cuộc sống của chúng ta." Vừa mới nói chuyện là tráng hán nông dân, hắn cười to: "Cuộc sống này của chúng ta có ăn có uống, muốn làm cái gì thì làm, không giống như bọn họ không có kiến thức như vậy."

Đương nhiên, người nọ là chưa thấy qua cuộc sống phú quý của người ta, bằng không đã không nói ra lời dương dương tự đắc như vậy.

Lần này Lý Triết chỉ mang theo Giang Lâu và vài ám vệ tâm phúc. Lại bởi vì lần này muốn trình lên cho hoàng thượng xem, cho nên dứt khoát tự động thủ vẽ tranh.

Lần này Giang Lâu không đi xuống đất, sau khi đi loanh quanh trong thôn nghe ngóng xong, liền đứng bên cạnh Lý Triết bẩm báo lại tin tức.

"Công tử, hóa ra mọi nhà nơi này không chỉ chăn heo đường gà, còn loại nấm mèo gì đó, năm nay còn bao trọn một ngọn núi hoang, đều để loại cây mía, còn cùng Hoa gia đường xường ký kết khế ước dài hạn, hàng năm đều bán cây mía cho Hoa gia. Một năm tính ra, mỗi nhà mỗi hộ đều có thể thu được vài chục lượng bạc."

Vài chục lượng bạc ở trong mắt nhi tử nhà Quốc công như Giang Lâu vậy, tự nhiên không tính là cái gì, nhưng hắn cũng biết nỗi khó khăn của dân gian, cho nên biết dân chúng ngày qua khổ sở. Bụng ăn không no, có áo rách quần manh đã là không tệ. Cho nên thấy Triệu gia thôn có thể ăn no mặc ấm như vậy, còn có thể kiếm nhiều tiền bạc như vậy, trong lòng hắn không thể nói là không khiếp sợ.

Có thể nói, càng sống ở chỗ này lâu, hắn càng nhìn ra điểm khác biệt của thôn này.

Lúc trước chỉ nghĩ bởi Tề vương diện hạ tới thăm thú thôn quê một phen, hiện giờ bant thân hắn cũng hết sức hào hứng.

Hắn rất muốn xem thử, đến cùng là dùng cách nào, mới có thể đáp nặn ra một thôn xóm như vậy.

Sau khi Lý Triết vẽ xong bức tranh không lập tức sai người đưa về Bắc Đô Thành. Mà phân phó Giang Lâu cắt vài bông lúa gạo thả vào trong hộp gấm cất kỹ.

"Công tử, hiện giờ nhìn cũng đã nhìn, khi nào thì trở về?"

Lý Triết lại vùn tay áo: "Qua ít ngày nữa." Hắn còn muốn ở lại xem thêm.

Làm đương kim Tam hoàng tử, Tề vương. Lý Triết đối với cái vị trí kia tự nhiên là nghĩ, không chỉ có nghĩ, còn đem cái vị trí đó coi là vật trong lòng bàn tay.

Hắn nhìn người nông dân Triệu gia thôn miệt mài làm việc, ruộng lúa mênh mông, xa xa kia là núi xanh mây trắng bát ngát, mím môi cười cười.

Nếu sở hữu giang sơn, cũng chỉ có núi sông như vậy, mới có thể xem như cầm tú sơn hà.

Mùa hè sắc trời tối muộn. Sau một ngày làm việc mệt nhọc, các nam nhân mang theo hài tử nhà mình lội xuống suối vẫy một trận nước mát tắm tấp, mới trở về nhà vội vàng thay xiêm y chạy tới sân đập lúa tham dự tiệc tùng.

Lúc này chúng phụ nhân đã sớm làm xong món cá nướng thơm phức, bày biện thật chỉnh tề.

Triệu Lâm mang theo một đám hài tử đốt lên một đồng lửa nhỏ, vây quanh đồng lửa nướng ngô.

"Hôm nay thu cá, tất cả mọi người đều muốn thưởng thức hương vị mới mẻ."

Lão tộc trưởng rót rượu cho mấy người Triệu Từ cùng Lý Triết. "Vốn dĩ định bày tiệc rượu vào ban ngày, chỉ là mấy ngày nay không thể bỏ bê thu hoạch. Hôm nay vừa xong, chúng ta liền làm bữa tiệc cơ động hảo hảo nào nhiệt một chút."

Lão tộc trưởng vẫn luôn tâm tâm niệm niệm chuyện tiệc cơ động. Cảm thấy trong tộc tùy tiện ăn uống thì không thể thể hiện ra sự coi trọng Triệu đại nhân.

Triệu Từ cười nói: "Như bây giờ cũng rất tốt, dù làm quan, thì vẫn là con cháu Triệu gia, đâu có thể làm cho hương thân phụ lão vì ta lao tâm lao lực."

Lão tộc trưởng cười cười, lại nhìn hai vị khách lạ bên cạnh, nói: "Cũng ủy khuất hai vị khách quý. Đường xa mà đến, lại không thể hảo hảo chiêu đãi."

Lý Triết ôn hòa cười một tiếng: "Hôm nay có thể cùng các vị đồng hương cùng nhau náo nhiệt, chính là việc may mắn nhất nhân sinh. Nói đến nói đi, ta chưa bao giờ thấy qua cuộc sống như vậy. Triệu gia thôn quả thật là đất lành."

"Khách quý thật sự quá khen, đây đều là lão tổ tông phù hộ, thú được Triệu Thành tức phụ chính là phúc của Triệu gia thôn chúng ta, bằng không đâu thể có cuộc sống tốt như vậy. Mấy năm trước, ngay cả cơm đều ăn không đủ no đâu." Lão tộc trưởng nói đến năm đó, thôn thức không thôi.

Lý Triết nhìn La Tổ bên bàn bên đang cùng một đám nữ tử nói chuyện phiếm, một thân vải thô màu xanh, không trang điểm, lại trông vô cùng e lệ động lòng người.

Triệu gia thôn được như này, quả thật là nhờ phụ nhân trẻ tuổi này?"

Trong lòng Lý Triết cảm thấy đáng tin, lại cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Hắn quay đầu lại nhìn Triệu Từ, đã thấy hắn cũng nhìn sang một chỗ ngẩn người.

"Văn Độ?"

Triệu Từ hồi phục lại tinh thần, cười cười: "Văn Đạo huynh có thể ở lại thêm mấy ngày, cũng có thể tiện đường đi thăm một vài thôn xóm phụ cận. Bì Lăng Huyện lệnh Tạ Thành Nam đại nhân đã dẫn dắt những thôn xóm khác trong Bì Lăng huyện đến Triệu gia thôn chúng ta học làm ruộng, hiện giờ cũng có chút hiệu quả."

"Cũng không phải là." Một nam tử còn khá trẻ trong tộc vui vẻ cười nói: "Vụ xuân vừa rồi, mỗi ngày đều có người tìm đến thôn chúng ta đấy, ngay cả đại quân sự Hoa gia kia, cũng đến đây học cách trồng trọt. Mấy ngày trước tức phụ nhi tử ra trở về nhà mẹ đẻ một chuyến, người thôn kia thấy nàng liền chào hỏi, cũng coi trọng nàng hơn. Nay còn không phải vì thôn chúng ta mang đến chỗ tốt cho bọn họ?"

Lão tộc trưởng nói: "Trước mặt khách quý nói những thứ này làm chi?" Mặc dù ông nói như thế, nhưng trên mặt cũng tràn đầy đắc ý kiêu ngạo.

Người đó nói: "Cũng không phải là người ngoài, sao lại không thể nói. Mọi người cũng cùng nhau cao hứng cao hứng." Hắn lại nói: "Đáng tiếc các người cũng không thể ở lại lâu, bằng không chờ qua trận chúng ta mua trâu cây trở về, đó cũng là đại sự."

"Mua trâu cây?" Giang Lâu ăn xong một con cá nướng, nghe lời này, không khỏi hiếu kỳ hỏi.

Lão tộc trưởng giành nói: "Vốn dĩ cũng không có ý định mua, bất quá Triệu Thành tức phụ nói, muốn làm ra việc kỳ diệu gì nhất định... Cái gì nhỉ?"

"Công đức thiện kỳ sự, tất tiên lợi kỳ khí." (Muốn làm nên việc thần kỳ trước tiên phải có vũ khí lợi hại) Giang Lâu bổ sung một câu.

"Đúng đúng, chính là lời này." Lão tộc trưởng cười cười: "Nàng ấy nói trong thôn chúng ta mặc dù có nhiều tráng hán, nhưng cũng không thể coi con người như gia súc mà sai sử, nếu muốn làm đại sự, chuyện cây ruộng này, phải mua trâu cây về làm. Chờ năm sau có trâu cây, chúng ta lại mua thêm chút ruộng đất trở về loại, còn có thể được nhiều lương thực hơn đấy. Bất quá này còn phải đợi một hồi, chờ lần này bán được lương thực cùng cá, cuối năm heo trong nhà cũng có thể đổi bạc, mọi người làm theo quy tắc đi mua trâu cây, hai hộ một con trâu, về sau muốn loại bao nhiêu đều được."

"Hai hộ một con trâu!" Hai mắt Giang Lâu đều tròn tròn.

Về mặt Lý Triết lại đầy vui vẻ. "Công đức thiện kỳ sự, tất tiên lợi kỳ khí, lời này quả thật là thập phần có đạo lý."

"Công tử, chúng ta còn phải ở chỗ này đợi bao lâu a? Tây Nam bên kia đang thúc giục nóng nảy."

Buổi tối trở về khách phòng nhà La Tổ, Giang Lâu không nhận được hỏi Lý Triết. Hiện giờ Tây Nam bên kia có chuyện khẩn cấp, ám vệ cũng liên tục truyền tin về, nếu Tề vương không qua, sẽ xảy ra chuyện lớn.

Tề vương nhìn ra ngoài cửa sổ, buổi tối gió mát hiu hiu, thổi mát tâm hồn hắn. Đôi mắt hắc bạch phản minh, lóe sáng rạng rỡ: "Bản vương vốn còn lo lắng chuyện Tây Nam tương đối tổn sức, hiện giờ mới biết được, lần này tới Triệu gia thôn, có lẽ là trời cao an bài. Giang Lâu, người nói nếu nạn dân Tây Nam cũng có thể trải qua cuộc sống như này, bọn họ còn có thể phản loạn?"

"Tất nhiên sẽ không. Có cuộc sống như vậy, thần tiên cũng không muốn làm a." Giang Lâu cũng đứng ở bên cửa sổ: "Không sợ Điện hạ chê cười ta xin nói thẳng, ta nghĩ. Cuộc sống nơi này thật sự là thế ngoại đảo nguyên, không có đám đá nhau, tranh quyền đoạt lợi. Mặt trời mọc thì làm việc, mặt trời lặn thì ngủ."

"Đúng vậy, nếu ai cũng có thể trải qua cuộc sống như vậy, bản vương còn gì phải sợ."

"Nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc, Triệu gia thôn này là trường hợp đặc biệt, nếu muốn khắp thiên hạ người người như thế, thì quá khó khăn."

"Hiện giờ tự nhiên là không được, nhưng sau này thì sao?" Trong mắt Lý Triết sáng ngời, "Sau này, sẽ luôn có cơ hội." Chỉ cần hắn ngồi lên cái vị trí kia, dốc hết tinh lực cả đời, cũng phải làm cho con dân hắn trải qua cuộc sống giàu có như vậy.

Mấy ngày kế tiếp, Triệu gia thôn nhân tiếp tục thu hoạch lúa. Đám người Triệu Từ cùng Lý Triết đi tới thôn bên cạnh dạo quanh một vòng.

Triệu mẫu tìm cơ hội bàn bạc với La Tổ chuyện làm mai cho Triệu Từ.

"Ta nghĩ khó khăn lắm Từ nhi mới trở về, cũng không biết lần sau là khi nào, đang có cơ hội, vẫn nên thừa dịp lần này, tìm cho hắn vị cô nương. Một mình hắn ở Bắc Đô thành bên kia, không có người biết lạnh hiểu nóng, ta đến cùng vẫn không yên tâm."

La Tổ nghe vậy, trong lòng đột nhiên có chút ám ức cùng thất lạc.

"Người cảm thấy như thế nào?" Triệu mẫu không phát hiện ra đại tức phụ khác thường, lại hỏi một câu.

Lúc này La Tổ mới hồi phục tinh thần, cười nói: "Chuyện này còn phải xem xem Nhị đệ nói như thế nào. Dù sao cũng là người cùng hắn sống qua ngày, phải được chính hắn thích mới được."

"Ta cũng nghĩ như vậy, chỉ lo lắng đến lúc đó tính tình hần không được tự nhiên, thẹn thùng nói lời này. Hôm nay chờ hần trở lại, ta liền cùng hần thương lượng một chút, nếu hần không đồng ý, người cũng ở bên cạnh giúp ta khuyên mấy câu. Hần chắc chắn nguyện ý nghe tâu từ người khuyên bảo."

"Cái này là tự nhiên, nương cứ yên tâm đi." La Tổ cười cười.

Triệu Từ còn không biết lúc này lão nương cùng tâu tử nhà hần đang an bài chuyện chung thân đại sự cho hần đâu.

Hần đi theo hai người Lý Triết cùng Giang Lôu ngồi trên lưng ngựa đi đến các thôn trong Bì Lăng huyện xem xét. Phát hiện rất nhiều địa phương trong Bì Lăng huyện đã học Triệu gia thôn làm ruộng lúa nuôi cá. Mặc dù mọi nhà không giàu có như Triệu gia thôn, nhưng cũng có thể ăn no cơm.

Lúc mấy người đi qua một thôn, còn có một vài người hiếu khách lấy dưa và trái cây tươi non trong vườn rau xanh ra chiêu đãi bọn họ.

"Lúc trước Bì Lăng huyện cũng thuộc về thái ấp của phụ hoàng, hiện giờ có quang cảnh này, phụ hoàng biết được nhất định mặt rồng sẽ cực kỳ vui mừng."

Giang Lôu: "Điện hạ, không bằng sớm đem chuyện bên này bẩm báo lên Hoàng thượng, miễn cho thái tử kia hót mất tay trên." Đây chính là thiên đại công lao, nếu để cho người khác cướp mất, chẳng phải khổ tâm của Tề vương điện hạ lần này bị uổng phí?

Lý Triết không trả lời, hần nhìn Triệu Từ: "Cứ cho bị người tranh công trình lên phụ hoàng thì sao nào, nếu tìm không ra mấu chốt trong đó, chưa chắc có thể làm cho những nơi khác hiện ra cảnh tượng thịnh thế như Bì Lăng huyện."

Triệu Từ nhìn hần, trong mắt tựa hồ có chút do dự.

Lý Triết cười nói: "Văn Độ còn không tin bản vương?"

"Không phải là không tin điện hạ, chỉ là... Gia tâu mặc dù là nữ tử, nhưng cũng thập phần có chủ kiến. Cầu mong điện hạ lấy chân tâm đối đãi."

Triệu Từ nói xong, ánh mắt kiên định nhìn Lý Triết.

Mâu quang Lý Triết chợt lóe, trong lòng có chút kinh ngạc. Từ khi Triệu Từ quen biết tới nay, vị này đều là giọt nước không lọt, không ngờ hôm nay lại lộ ra một chút buống bình.

Hần nhẹ nhàng gật đầu, đáp: "Chỉ cần là người có thể vì dân chúng thiên hạ mưu phúc chỉ lối, bản vương chắc chắn lấy chân tâm đối đãi."

Bởi vì mấy người Triệu Từ trở về muộn, buổi chiều ba nam nhân còn ở trong thư phòng tán gẫu hồi lâu, La Tổ cùng Triệu mẫu cũng không tìm được cơ hội cùng Triệu Từ đàm luận chuyện chung thân đại sự.

Trong lòng La Tổ vẫn có chút rầu rĩ không vui, ngủ trưa cũng không sâu giấc, đối với chuyện làm mai cho Triệu Từ tự nhiên không có hứng thú. Ngày thứ hai trời chưa sáng liền rời giường rửa mặt chải đầu, sau khi làm bữa sáng cho cả nhà, liền đi đến trụ xá nhà mình kiểm tra.

Phu thê Trương gia làm việc hết sức lưu loát, mặc dù sắc trời còn sớm, đã trộn trư thảo cho lợn ăn.

Dò xét một vòng, tâm trạng La Tổ tốt lên rất nhiều, đang chuẩn bị đi về dùng đồ ăn sáng, thì thấy Triệu Từ mặc một thân thanh sam đón gió đi tới.

Nàng dừng bước, đứng ở tại chỗ nhìn Triệu Từ.

"Nhị đệ sao lại dậy sớm như vậy?"

Trên mặt Triệu Từ lộ ra vẻ vui vẻ, ngay cả đồng tử cũng lan tỏa cảm xúc ấm áp. Hần nhẹ giọng nói: "Đại tâu cũng dậy rất sớm."

"Thói quen rồi, trong nhà nuôi đám heo này, mỗi ngày ta đến không nhìn xem, trong lòng không yên ổn." Nói xong lời này, La Tổ đột nhiên cảm thấy hối hận, cảm giác mình ở trước mặt Triệu Từ, mô trung mô dạng là một người chăn heo.

Trong mắt Triệu Từ vui vẻ sâu hơn, khẽ đưa mắt nhìn nàng một phen, thấy mặt mày nàng như vẽ, trong lòng khẽ nhúc nhích. Lại nhìn đôi mắt trong suốt như nước hồ thu của nàng, trong lòng đột nhiên cả kinh, tự dưng phát hiện tâm tư mình sao mà xấu xa, hần cứng ngắc vội vàng nhìn sang chỗ khác.

La Tổ phát hiện hần khác thường, nói: "Làm sao vậy, cảm giác người hôm nay là lạ, không giống như ngày thường." Tuy trước kia Triệu Từ không thích nói chuyện, nhưng không khiến người ta cảm thấy lúng túng.

Triệu Từ hé miệng, nói: "Đại tâu, có lẽ ta... Đã mang phiền toái tới cho người."

Bạn đang đọc truyện *Bản Hàn Túc Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 49

Editor: Đô Đô

"Phiền toái gì?" La Tổ khó hiểu nhìn hân.

Nàng tự nhận vẫn luôn tin tưởng nhân cách làm người của Triệu Từ, cho nên căn bản không tin Triệu Từ sẽ gây ra họa. Nhưng lúc này thần sắc Triệu Từ nghiêm túc như vậy, thật sự khiến nàng cảm thấy hơi bất an.

Triệu Từ tới gần nàng một bước: "Hai người cùng về với ta lần này chính là Tề vương điện hạ cùng thứ tử của Giang quốc công Giang Lôu."

"Tề vương?!" La Tổ nghe vậy, tròn tròn cặp mắt. Không đùa chứ, nàng sống hai đời, quan viên lớn nhất từng gặp chính là tiểu thúc nhà nàng.

Này thành linh xuất hiện một vị vương gia, làm cho nàng có một loại cảm giác như bị sét đánh trong sống ngoài chết.

Nàng xuyên việt đến loại thâm sơn cùng cốc này, thế nhưng còn gặp được long tử phượng tôn, này vận khí cũng thật sự quá tốt đi.

Bất quá: "Bọn họ chính là phiền toái mà ngươi nói?"

Triệu Từ gật đầu, áy náy nói: "Chuyện này là ta tư tâm bố trí. Lúc ở Bắc Đô, thi đình có viết một bài 'duy nông luận', dẫn đến Tề vương điện hạ chú ý, về sau cùng hân tiếp xúc nhiều lần, phát hiện vị điện hạ này là một người có lòng lo cho thiên hạ. Cho nên lần này, mới nhắc đến Triệu gia thôn trước mặt hân. Cũng kể cả những chuyện tẩu tử làm vì Triệu gia thôn."

La Tổ nghe vậy, không trách Triệu Từ nhắc tới nàng, chỉ là khó hiểu nói: "Cái này có gì phiền toái?"

"Tẩu tử có điều không biết, mặc dù Đại Chu mới lập quốc hai đời, nhưng luôn nhìn ngó các nước chung quanh, bệ hạ hùng tài đại lược, nhưng là lòng có dư mà thực lực của một nước không đủ. Mà hiện giờ triều đình thiếu nhất chính là lương thực. Tề vương điện hạ biết Triệu gia thôn chúng ta có thể trồng ra lương thực cao sản, liền cải trang vì hành đến đây, muốn tận mắt nhìn thấy. Mà trải qua mấy ngày nay, thấy lời ta nói lúc trước không ngoa. Cũng biết, công thần lớn nhất trong chuyện này chính là tẩu tử. Cho nên Tề vương điện hạ có tâm, muốn mời tẩu tử đến Bắc Đô Thành, góp sức giúp dân chúng trong thiên hạ không phải chịu đói bị rét."

Một hơi nói ra một lèo, Triệu Từ thở phào nhẹ nhõm.

Hân biết tẩu tử nhà mình thập phần yêu thích Triệu gia thôn, bằng không lúc trước hân viết thư muốn đón bọn họ đến Bắc Đô Thành, đã không bị cự tuyệt. Nhưng có một số việc, hân không thể không làm.

Dù sao hoài bích có tội, tẩu tử hết mình vì Triệu gia thôn, chắc chắn có một ngày bị người đa tâm chú ý. Nếu trong lòng những người đó có ý đồ xấu, rất có thể sẽ làm ra chuyện không có lợi cho tẩu tử. Ở một phương diện khác, trong lòng hân cũng hy vọng Đại Chu ngày càng cường thịnh, dân chúng có thể an cư lạc nghiệp, người nơi nào cũng có thể ăn no mặc ấm như Triệu gia thôn.

Mà đại tẩu, quả thật có thể ra một phần khí lực.

Hân luôn giữ những băn khoăn này trong lòng, tự chủ trương. Hân biết, có lẽ sau lần này, đại tẩu sẽ bắt đầu chán ghét hân.

Nghĩ như vậy, đầu hân cũng theo bản năng cúi thấp xuống, rất giống một học sinh làm chuyện sai lầm, chờ nghe giáo viên trách phạt.

Vốn dĩ trong lòng La Tổ còn có chút khấn trương, thấy dáng vẻ này của hân, nhin không được xi cười một cái: "Ngươi như vậy, cứ như tẩu tử ta đang bắt nạt ngươi."

Nàng mắc cười nhìn Triệu Từ: "Tốt lắm tốt lắm, bao nhiêu chuyện a, lại không phải là cái chuyện gì xấu."

"Tẩu tử không giận ta?" Triệu Từ kinh ngạc nhìn nàng, trong mắt mang theo vài phần ngạc nhiên mừng rỡ.

"Giận ngươi cũng vô dụng, cần gì phải tức giận." La Tổ nhấn mi lắc đầu. Nói thật ra, trong lòng nàng đối với chuyện đến Bắc Đô thành, xác thực vô cùng mâu thuẫn.

Bắc Đô thành, đó chính là kinh đô của vương triều Đại Chu a. Tùy tiện đi chợ bán đồ ăn, cũng có thể rơi xuống một cái công hầu ăn cơm bá vương. Nàng không muốn cúi thấp đầu mà sống, sức chiến đấu lại quá nhỏ, đến đó chắc chắn sẽ phải chịu vận mệnh bị người làm thịt. Mặc dù

ngày qua tốt lắm, trong lòng nàng cũng có chút tò mò không biết chỗ đó như thế nào, nhưng lại không muốn đến bên đó lắm.

Những lời này của Triệu Từ cũng nói cho nàng biết, nàng sắp phải đi tới chỗ đó.

Hơn nữa còn là không thể được lựa chọn.

Bất quá Triệu Từ nói cũng đúng. Nàng có năng lực này, nếu như chỉ sống ở Triệu gia thôn, thì chỉ có thể tạo phúc cho một khu vực này, mà những địa phương khác của Đại Chu, dân chúng vẫn còn đang bị đói chịu khổ.

Nàng không phải là người có lòng dạ rộng lớn lo chuyện thiên hạ. Nhưng đến cùng cũng là một người sống dưới cờ Đàng, là một thanh niên có nhân phẩm và học vấn đều ưu tú. Hơn nữa lúc trước đi học một thân bản lãnh này, cũng là vì một ngày kia về đền đáp quê hương.

Hiện giờ cuộc sống của Triệu gia thôn bởi vì nàng mà thay đổi theo chiều hướng tốt đẹp, như vậy nghênh đón nàng, tất nhiên là một cái sân khấu rộng lớn hơn. Ở trên võ đài này, nàng có thể thay đổi nhiều người hơn, làm cho sở học nông học của nàng tại trên mảnh đất rộng lớn này lan truyền khắp ngả.

"Ta không trách người." La Tổ thấy sắc mặt Triệu Từ hơi tái, cười trả lời một câu. Lại hỏi: "Um, Tề vương kia, thật sự là người tốt? Nhớ đâu một ngày nào đó bị người ta mượn cớ giết lừa a, dân đen chúng ta tiếp xúc cùng tầng lớp quyền quý như vậy, thật sự là một chỗ dựa vững chắc cũng không có."

"Mặc dù thân phận có khác, nhưng qua cách nói năng và hành xử của hắn, có thể thấy là một người hiểu cách đối nhân xử thế, ầu sẽ không ngang ngược hăm hại dân chúng." Triệu Từ khẳng định.

La Tổ gật gù đầu: "Vậy thì tốt rồi. Dù sao chỉ cần có thể sống sót là được, đợi mọi chuyện xong xuôi, rồi trở về dưỡng lão."

Mặc dù La Tổ nói như vậy, nhưng Triệu Từ biết, trong lòng nàng vẫn không nguyện ý. Chỉ là tình thế bức bách, chỉ là trong lòng đến cùng vẫn có thiện niệm.

Triệu Từ còn muốn nói vài lời khuyên giải, lại lại cảm giác mình đang không có tư cách gì nên không nói nữa.

Lúc hai người về đến nhà, Lý Triết cùng Giang Lâu đang vừa cắn bánh bao vừa uống cháo gạo, trên bàn còn có trứng gà đã được bóc vỏ và những chiếc bánh bao trắng nhỏ nhắn xinh xắn. Bữa sáng này đối với Triệu gia thôn đã là thập phần phong phú. Bình thường La Tổ lười hao phí tinh lực trên phương diện bữa sáng. Chỉ vì Triệu Từ cùng hai vị khách nhân này ở trong nhà, cho nên hôm nay cố ý thi triển chút công phu mà thôi.

Nguyên bản đã cảm thấy thập phần chu đáo, nhưng vừa biết được thân phận hai vị này không chỉ phú mà còn quý cao cấp quý, lập tức cảm thấy bữa sáng này vẫn còn rất đơn giản. Chân chính là cơm rau dưa a.

Cũng may hai vị này cũng không phải là chủ tử kiếng ăn, lúc này đang ăn nồng nhiệt đâu. La Tiểu Hổ mở miệng ngậm miệng là một tiếng 'ca ca', cứ như hai vị gia trước mặt này là ca ca thất lạc nhiều năm của hắn. Tình tình tự nhiên nhiệt tình như vậy, khiến La Tổ cảm thấy một trận ác hàn. Trong lòng âm thầm nghĩ ngợi, không biết lúc tiểu đệ nhà mình biết được thân phận của hai vị này, còn có thể gọi thân thiết như vậy hay không.

"Giang đại ca, đợi tí nữa ăn xong, huynh sẽ dạy đệ đi săn gà rừng sao, cung của đệ khá tốt, lát nữa cho huynh mượn dùng, huynh dạy đệ bắn gà rừng nhé."

La tiểu Hổ hai miếng ăn hết một quả trứng gà, trong miệng không ngừng ồm ồm.

Giang Lâu vui thích uống cháo, cười nói: "Yên tâm, bình thường ta không hứa hẹn với ai bao giờ. Đáp ứng đệ chuyện gì, nhất định thực hiện."

"Đệ biết ngay mà, có người ca ca như huynh thật tốt, quay đầu lại huynh nhất định phải dạy đệ một bộ công phu nha, hôm trước đệ thấy huynh bắt cá, vô cùng lợi hại." La tiểu Hổ lại đề thêm yêu cầu.

Người mà trước kia hắn sùng bái nhất, chính là 'Tỷ phụ' hắn Triệu Từ Triệu đại nhân. Hiện giờ lại nhiều thêm một người, chính là vị Giang Lâu ca ca này. Lý Triết ca ca cũng rất tốt, tuy không hay nói chuyện, nhưng mấy ngày hôm trước thấy huynh ấy vẽ tranh, tuyệt kỹ kia thật sự là không sai. So với các bức họa treo ở miếu thành hoàng bên cạnh thôn mà những đại sư phụ vẽ ra đều lợi hại hơn nhiều.

Bất quá đối với hắn mà nói, vẫn là Giang Lâu ca ca có công phu quyền cước thập phần hảo làm cho người ta thích nhất.

La Tổ ở trong phòng bếp dùng cơm, thầm nghĩ nếu vị Tề vương điện hạ kia đến nói chuyện này với nàng, nàng nên dùng thái độ gì đi ứng phó, khúm núm? Hay là hào ngôn chí khí một phen?

Bất quá Lý Triết không đợi nàng suy tính tốt vấn đề này, đã đến tìm nàng.

Triệu mẫu đã tới nhà Triệu nhị nương hỗ trợ nhìn tân nương tử, mấy hài tử cũng bị Giang Lâu dẫn ra ngoài đi săn gà rừng. Trong tiền viện của Triệu gia, La Tổ đang pha một ấm trà mới, cùng Tề vương ngồi đối mặt nhau.

Thấy dáng vẻ Tề vương thông dong, La Tổ đột nhiên phát hiện mình nghiêm trang quá mức như vậy rất buồn cười. Lại thấy tuổi của người ta cũng không lớn, đặt ở chỗ này, cũng chỉ là một sinh viên đại học vừa tốt nghiệp, đang làm việc cho chính phủ mà thôi, không có gì phải sợ hãi.

Nàng chỉnh đốn lại tâm tình một phen, sau khi hé miệng uống trà, cuối cùng dừng khí đáng lên.

Mở miệng nói: "Nhị đệ đã nói hết với ta, kỳ thật ta cũng chỉ là một nông phụ hương dã, xác thực không hợp với nơi thanh nhã."

Nàng nói xong lại nhìn Triệu Từ một chút, nháy mắt, ám hiệu hiện tại nàng chỉ là đang giả bộ mà thôi.

Cũng không biết Lý Triết có phải nghĩ thông suốt rồi hay không, chỉ thấy hần lắc lắc cây quạt nở nụ cười: "Nếu có thể lệnh quân chúng nhân dân trải qua cuộc sống giàu có như hiện giờ mà không thể sống ở nơi thanh nhã, ta thật sự không hiểu, còn có người nào có thể hợp ở nơi thanh nhã."

Hần dùng một chữ 'ta' để nói chuyện, tỏ vẻ bản thân thập phần có thành ý.

La Tổ cũng nghe ra ý tứ trong đó, trong lòng càng thêm thất vọng, cười nói: "Ta đúng là vì Triệu gia thôn bỏ ra chút khí lực, nhưng những thành tựu này cũng không phải là công lao của một mình ta. Mà là thành quả cố gắng của cả Triệu thị bộ tộc. Một nhà dễ làm, một trăm nhà thì không còn dễ nữa, huống chi thiên hạ này có thiên thiên vạn vạn nhà. Cho nên dân phụ thực sự không dám đảm bảo có thể hoàn thành mong muốn trong lòng điện hạ."

Lời này của nàng không phải là khiêm tốn, mà là lời thật lòng. Dù sao Triệu gia thôn bên này là nàng tự thân làm, và lại Triệu gia thôn có điều kiện bẩm sinh thập phần không sai, cho nên mới đạt được thành tựu như hiện tại. Nếu đổi thành một cái thôn khác, khẳng định thành quả kia không tốt như thế. Bao nàng đi dạy người khác cách trồng trọt thì không thành vấn đề, chỉ sợ vị sau khi Tề vương điện hạ này nhìn thấy Triệu gia thôn, hy vọng quá cao, đến lúc đó nàng lại không thực hiện được, khiến cho hần thất vọng, vậy thì phiền toái.

Cho nên dứt khoát nói trước, lấy một cái phiếu bảo đảm rồi tính sau. Cho dù sau này hần có thất vọng, gia đình nàng cũng có con đường lui an toàn.

Cứ nghĩ mình nói chuyện thẳng thừng như vậy, Tề vương này hiểu ý sinh không vui. Không ngờ sau khi người này nghe xong, lại nhẹ nhàng nở nụ cười: "Phu nhân không cần băn khoăn. Cái gọi là tại đây mưu việc lớn. Bản vương cũng không phải là loại người không phân biệt được trắng đen. Mời phu nhân đến đó, để cùng cố lòng người. Còn chuyện thống trị như thế nào mới có thể khiến cho thiên hạ cũng giống như Triệu gia thôn này, đó chính là chuyện bản vương cần phải quan tâm."

La Tổ nghe ra trong lời nói của hần có ý hứa hẹn, trong lòng triệt để buông xuống.

"Nếu vương gia có lòng dạ rộng lớn như vậy, dân phụ cũng không phải là người keo kiệt, dân phụ nguyện ý đem cả đời sở học của mình, phổ cập khắp đất nước Đại Chu."

Bạn đang đọc truyện *Bản Hàn Tức Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Editor: Đô Đô

La Tổ đã đáp ứng Tề vương, nên không thể không ra đi. Chuyện trong thôn cần phải an bài, bên nhà mẹ đẻ cũng cần đến cáo biệt, ngoài ra còn phải bàn giao lại chuyện buôn bán cây mía. Hơn nữa Tề vương còn phải đến Tây Nam xử lý chuyện dân biến, cho nên hai người ước định sau trung thu sẽ đến Bắc Đô thành trước.

Thời điểm Triệu Từ cùng Lý Triết rời thôn, lão tộc trưởng mang theo tộc nhân liên tục đưa đến cửa thôn.

Lão tộc trưởng không biết thân phận của Lý Triết, cho nên chỉ dùng đạo đãi khách nói một hồi lời khách sáo. Trọng điểm vẫn là tán gẫu cùng Triệu Từ. Tỷ như dặn Triệu Từ phải làm quan thật tốt, không được bôi nhọ tổ tiên dòng tộc, còn nói lần này rời đi quá mau, trong thôn vẫn chưa kịp ăn mừng vì hần, trên mặt còn mang theo vẻ tiếc hận.

Nói xong, nước mắt chảy ròng ròng.

La Tổ thấy vậy, thầm nói cảm xúc của lão nhân gia này thật đúng thập phần phong phú a. Nàng vụng trộm nhìn phản ứng Triệu Từ, thấy hần từ đầu tới đuôi đều là mỉm cười trấn an, không khỏi có chút buồn cười, con một sách này thật sự là tên không hiểu phong tình, lúc này cần phải kéo tay lão nhân gia hảo hảo khóc một phen mới là.

Đang cười trộm, ánh mắt Triệu Từ liếc sang nàng một cái, nàng còn chưa kịp phản ứng, người kia đã thu hồi ánh mắt, tựa hồ cái nhìn mới rồi chỉ là lơ đãng.

Trái tim La Tổ đập lỡ một nhịp, không có tâm tình cười tiếp.

Đám người đi, La Tổ đỡ Triệu mẫu đi ở phía sau cùng, nhìn mấy người cười ngửa đi xa, Triệu mẫu khóc phát tay.

"Nương, không phải không lâu nữa chúng ta cũng đến Bắc Đô thành sao, đến lúc đó lại được gặp Nhị đệ."

Triệu mẫu khóc lác đầu: "Trong lòng của ta cũng hiểu, nhưng là không nỡ xa hân."

La Tổ thầm nghĩ, may là không nói cho lão nhân gia ngài biết lần này Triệu Từ không phải hồi Bắc Đô, mà là đi đến Tây Nam xử lý dân biến, không thì chẳng phải ngài sẽ lo lắng đến mất ăn mất ngủ.

Triệu Từ đi chưa được hai ngày, La Lão Căn vội vã đến Triệu gia thôn. Nghe nói Triệu Từ đã đi rồi, trong lòng cực kỳ thất vọng.

"Ta vừa mới nghe tin tức đã tới rồi, thế nào lại không bắt kịp."

Đối với long trung nhân phượng Triệu đại nhân nhà thân gia, trong lòng La Lão Căn rất yêu quý, lần trước không biết tin Triệu Từ muốn trở về, lần này lại bởi vì đất đai trong nhà nhiều, hân không nỡ hoa bạc thuê công nhân, tự mình làm hết, mỗi ngày tất bật chân không chạm đất, cho nên cứ thế không biết Triệu Từ đã về. Đến lúc biết được tin tức, đã qua vài ngày, lúc này mới nhanh chân chạy tới Triệu gia thôn.

Thấy dáng vẻ La Lão Căn thất vọng như vậy, La Tổ cười nói: "Thời gian nhị đệ ở nhà cũng không nhiều, hân còn có công vụ quán thân đâu. Về sau vẫn còn có cơ hội."

"Ai biết a, hân đến cùng làm quan ở Bắc Đô thành, còn không biết khi nào mới trở về đâu." La Lão Căn than thở, lại oán giận khuê nữ mình không hiểu chuyện, không chịu nhờ người thông báo cho hân.

La Tổ nghe xong chột dạ. Lúc đấy nàng cũng bận rộn, cho nên thật sự không nghĩ tới việc nhờ người đến thông báo cho La Lão Căn. Hơn nữa nàng cảm thấy La gia cùng Triệu gia mặc dù có quan hệ thông gia, nhưng lão cha mình cùng Triệu Từ cũng không phải là quan hệ thân thích thân cận, cho nên lúc Triệu Từ trở về, đối với La gia mà nói chẳng có liên quan gì, nên tất nhiên cảm thấy đó không phải chuyện quan trọng.

Ai có thể nghĩ tới, cha nàng lại chấp nhất như vậy, cứ muốn gặp quan lại người ta.

Mặc dù La Lão Căn không gặp được người, nhưng được Triệu mẫu giữ lại ăn cơm trưa. Triệu mẫu sai La Tổ đi mua rượu ngon thức ăn ngon trở về, hào hào chiêu đãi thân gia.

La Lão Căn nghe Triệu mẫu phân phó, có chút ngại ngùng: "Ta đây cũng không phải là khách."

Triệu mẫu cười nói: "Lần trước không mời thân gia đến, thật sự là thất lễ, lần này chắc chắn phải chuộc tội."

Bị Triệu mẫu nói như vậy, La Lão Căn lập tức thẹn thùng, lời oán giận cũng không nói được nữa. Thấy Triệu mẫu đi phòng trong khâu mũi giày, hân mới nhớ tới chuyện phụ nữ có chồng nhà mình phân phó, vội vàng đi vào trong phòng bếp tìm khuê nữ đang nấu cơm. Thấy xung quanh không có người, mới nhỏ giọng nói: "Nương người thấy, hiện tại nhị đệ người cũng đã làm quan, người đã ở Triệu gia giữ hơn một năm, cũng không thể tri hoãn nữa. Tuy cần phải giữ đạo hiếu, nhưng tình huống của người khác với người khác, không cần phải làm thế nữa cũng được. Ta và nương người đều bàn hết rồi, như người vậy cũng không cần đi làm vợ kế, tìm một tráng hân nông dân thật tốt, danh chính ngôn thuận làm tức phụ người ta cũng thừa sức."

"..." La Tổ đột nhiên cảm thấy đầu đau óc đau nhức. "Cha, hiện tại ta không muốn nghĩ đến chuyện này. Cuộc sống hiện tại đang rất tốt."

"Tốt ở đâu." La Lão Căn nóng nảy: "Lúc này người còn trẻ, nếu tri hoãn, về sau không dễ tìm người trong sạch. Khuê nữ a, chúng ta là nông dân, không cầu gả cho người giàu có, chỉ cần nhân cách người tốt liền thành. Người cũng đừng hồ đồ như vậy nữa."

La Tổ xoa xoa đầu, hiện tại chuyện nàng sợ nhất là người khác khuyên nàng nhanh chóng lập gia đình. Cứ như nàng không lấy chồng, chính là tội ác tày trời.

Sống hai đời, đời trước làm một người độc thân, nên không bị ai thúc giục kết hôn. Đời này làm tiểu tức phụ, ngược lại bị nhiều người thúc giục.

Nàng nhỏ giọng nói: "Cha, nhị đệ ta mới làm quan, lần này trở về còn nói muốn tiếp ta cùng bà bà đi Bắc Đô đâu, ta cuối cùng không tốt để một mình bà bà đi đến đó, như thế nào cũng phải chờ tức phụ Nhị đệ vào cửa, bà bà bên này có người hầu hạ, ta mới nghĩ tới chuyện đó. Bằng không người ta không thể không chọc xương sống ta a. Ta này chín mươi chín bước đều đã đi, còn không thể bước nốt bước cuối cùng?"

La Lão Căn vừa nghe lời này, cảm thấy cũng thật phần có đạo lý. Cái gì cần làm đều đã làm, nếu lúc này nóng nảy, chuyện lúc trước chẳng phải đều là làm không công. Dứt khoát nói: "Được rồi, ta cũng không thúc giục người nữa. Quay đầu lại người tự mình để tâm chút. Lần này ta trở về cũng dẫn Tiểu Hồ về, bằng không người đi Bắc Đô thành cũng không có phương tiện."

Nghe ông muốn dẫn La Tiểu Hổ về, La Tổ hơi lo lắng nói: "Vậy hân đi trở về như thế nào đọc sách a. Bên này cách xa, đến lúc đó đi học sẽ không tiện đâu." Nàng thật sự không muốn khiến cho việc học của La Tiểu Hổ bỏ dở giữa chừng. Mặc dù La Tiểu Hổ không phải là mầm non tốt, nhưng cũng không thể để mặc hân mù chữ a. Thời gian này đi học trong tộc đường của Triệu gia thôn, đã có tiến bộ rất lớn. Kiên trì vài năm nữa, coi như là cái người đọc sách. Về sau bất kể làm việc buôn bán hay là đi làm công cho người ta, cũng có thể khiến cho người ta phải liếc mắt nhìn.

La Lão Căn nói: "Chuyện này ngươi cũng đừng quan tâm. Đây đều là mệnh của hân, chúng ta là gia đình nông dân, cũng không cầu ra cái sao Văn Khúc."

"Vậy cũng không được." La Tổ kiên quyết phản đối nói: "Ta cùng bà bà đã tính rồi, phòng ở này cũng cần người trông coi. Đến lúc đó Trương thúc Trương thẩm cũng sẽ lưu lại đây. Ta nghĩ đến lúc đó để tiểu Hổ ở nơi này, nhờ Trương thúc bọn họ chiếu cố. Đợi đến ngày hưu mộc, tiểu Hổ sẽ trở về. Cha, vất vả lắm tiểu Hổ mới chịu khó học bài, ngươi cũng không thể khiến hân lãng phí cơ hội tốt như vậy."

"Cái này..." La Lão Căn nghe vậy hết sức do dự: "Có thể hay không bị người ta nói ra nói vào, dù sao tiểu Hổ cũng không phải là người Triệu gia."

"Ai dám nói xấu hân, hân là đệ đệ ruột của ta. Lúc xây tộc đường ta không có thiếu ra bạc ra khí lực."

Thời gian qua La Lão Căn cũng nguyên ý lắng nghe khuê nữ mình, lại cảm thấy nàng nói cũng rất hợp lý, đành phải nói: "Vậy để hân tiếp tục lưu lại bên này đi."

Chuyện La Tiểu Hổ sắp xếp xong xuôi, La Lão Căn cũng không còn chuyện muốn coi bản khoán, vô cùng cao hứng ăn trưa, ăn xong liền đánh xe bò đi về.

Triệu mẫu đứng ở cửa tiểu viện thấy thân gia đi, mới quay đầu lại nhìn La Tổ đang đứng trong sân: "Ngươi đã nói cho cha ngươi biết chuyện chúng ta sắp đến Bắc Đô thành chưa?"

La Tổ không ngắt đầu, vừa làm việc vừa nói: "Đã nói, lúc trước ông cũng đoán, cũng không nói gì."

"Như vậy cũng tốt, dành thời gian trở về bên đó một chuyến, mang theo chút lễ phẩm trở về. Cùng cha mẹ ngươi hào hào trò chuyện." Triệu mẫu vẫn cảm thấy áy náy. Mặc dù đến Bắc Đô là qua ngày tốt lành. Nhưng so với Triệu gia thôn mà nói, vẫn là khiến đại tức phụ chịu ủy khuất. Hơn nữa về sau tức phụ từ nhi vào cửa, đại tức phụ cũng không thể quản gia làm chủ. Còn không bằng ở trong thôn tự tại.

Nhưng Từ nhi nói không đi không được, bà cũng chỉ có thể nghe theo. Ngược lại khổ đại nha. Chỉ mong sao sớm tìm được cho nàng một nhà khá giả.

Bởi vì đã quyết định muốn đi Bắc Đô Thành, La Tổ bắt đầu tay an bài chuyện trong nhà.

Lương thực trong nhà, cây mía trên núi đều cần thu. Còn có con heo bây giờ còn chưa thể xuất chuồng, sau khi nàng đi, đều cần người chiếu khán.

Nàng nói ra chuyện khó xử với lão tộc trưởng, hy vọng có thể nhờ người trong tộc chuyên môn giúp đỡ chiếu khán, đến lúc đó nhà nàng sẽ trả tiền công.

Lão tộc trưởng biết bọn họ muốn đi tìm nơi nương tựa Triệu Từ, tự nhiên sẽ không mặc kệ, lúc này gọi đại nhi tử cùng La Tổ đi đến đất đai Triệu gia xem xét, đem những chuyện cần giao phó đều ghi chép lại. Kiểm kê tài sản, đợi ngày sau La Tổ trở về thu ngân lượng.

Những chuyện này không phải do nàng tự tay xử lý, nên trong lòng La Tổ vẫn có chút không yên. Nhưng hiện tại cũng không còn cách nào, chỉ có thể tạm thời bàn giao cho người khác.

Sau khi sắp xếp xong xuôi mọi chuyện, nàng muốn đi tìm Hoa lão ngũ cáo biệt. Bằng không đột nhiên đi như vậy, nhờ đâu Hoa lão ngũ này sinh tâm tư xấu sẽ không tốt.

Chỉ là La Tổ không nghĩ tới nàng còn chưa đi tìm Hoa lão ngũ, Hoa lão ngũ đã tìm tới cửa, hơn nữa còn mang theo lễ phẩm, heo quay gà nướng, chất đầy trên khay.

"Đây là lễ ra mắt nhị gia nhà ta đưa đến mời mọi người trong thôn, về sau đều là hàng xóm, cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau." Hoa lão ngũ khách khí nói, tất nhiên đây là lời nhị gia nhà hân phân phó. Bằng không, chẳng bao giờ hân nói ra được mấy lời khách khí như vậy. Rõ ràng, Hoa gia bên kia muốn chiếu khán cô nhi quả mẫu bọn họ.

La Tổ bị Hoa lão ngũ làm cho bối rối: "Hàng xóm cái gì chứ? Ta đâu có quen nhị gia nhà các ngươi."

Hoa lão ngũ hừ nhẹ một tiếng: "Lúc trước nhị gia nhà ta mua một mảnh đất trống ở phía đông thôn các ngươi, hiện tại thôn trang đã xây thành, hôm nay mới vào ở đâu."

Nghe Hoa lão ngũ giải thích, La Tổ mới hiểu được. Lúc đầu thấy có người xây dựng thôn trang ở cạnh Triệu gia thôn, lúc ấy còn đưa tới chấn động. Chỉ là về sau nàng vẫn bận, không có chú ý mà thôi. Không ngờ người Hoa gia muốn chuyển đến đây sống. Nàng thấy người Hoa gia thật

sự là nhân rồi không có chuyện để làm, mặc dù Triệu gia thôn này cũng có khuôn cách nông gia mười phần, nhưng so với những nơi non nước hữu tình, phong thủy đại cát mà nói, thì kém hơn rất nhiều. Có xây thôn trang cũng không nên xây ở chỗ này a.

Còn nữa, mảnh đất xấu xí kia, là phong thủy bảo địa?

Bất quá không quan tâm thế nào, hiện giờ người ta đã chuyển đến đây, còn nhiệt tình tặng lễ, nàng cũng không thể không biểu hiện một chút.

La Tổ tự nhiên không bỏ được đáp lễ lại heo quay gà nướng, nhanh nhẹn cầm lấy rô đi đến chuồng gà nhặt ra ba mươi quả trứng. Cười tủm tỉm đưa cho Hoa lão ngữ: "Nông dân chúng ta không có gì tinh quý, đây đều là trứng gà hôm nay mới đẻ, còn ầm ầm, trở về cho nhị gia nhà các người nếm cái tươi mới."

Hoa lão ngữ thấy nàng không phóng khoáng, trong lòng càng thêm khinh bỉ, sai gã sai vặt bên cạnh đón lấy rô: "Đa tạ, chúng ta còn phải đi nhà khác." Nói xong dẫn người rời đi.

La Tổ xem bọn họ đi, nụ cười trên mặt càng phát ra sáng lạn, quay đầu lại nhìn heo quay cùng vịt nướng trên bàn, lại là sung sướng không thôi, bẻ một cái đùi gà xuống nếm thử, thế nhưng còn nếm ra vị ngọt của mật ong. Tóp tép, người lớn lên trong đại viện đúng là biết hưởng thụ, lúc này mà đã có gà nướng mật. Vừa ăn nàng vừa nghĩ xem người Hoa gia sao lại đột nhiên chuyển đến đây, lại còn là hàng xóm, mặc dù nàng ở nơi đây cũng không đến hai tháng, nhưng dầu gì vẫn cần phải quan tâm, lo lắng người Hoa gia khiến Triệu gia thôn chịu ảnh hưởng không tốt.

Đội Triệu mẫu trở lại, nàng kể cho Triệu mẫu nghe chuyện người Hoa gia đến tặng lễ, Triệu mẫu không nghĩ nhiều, hoan hoan hi hi đem heo quay cùng gà nướng đặt vào trong phòng bếp, nói chờ bọn nhỏ trở về liền nấu ăn. La Tổ không nói ra lo lắng trong lòng, đỡ phải khiến bà suy nghĩ nhiều. Thấy Triệu mẫu đi trong phòng bếp, nàng đi đến nhà lão tộc trưởng nói về chuyện Hoa gia.

Lão tộc trưởng cũng là hoan hoan hi hi. Ông cũng nhận được một con heo quay cùng gà nướng, đều là món ngon a. Thấy La Tổ đến, tộc trưởng phu nhân mời La Tổ ở lại dùng bữa. La Tổ cười từ chối, cùng lão tộc trưởng ở trong sân nói chuyện Hoa gia chuyển đến Triệu gia thôn.

Lão tộc trưởng dập tắt thuốc, cười nói: "Chuyện như vậy ta đã sớm biết, chỗ kia mặc dù gần chỗ chúng ta, nhưng không nằm trong địa giới của ta. Hôn nữa, Hoa gia ở Bì Lăng huyện này cũng có chút thế lực, chúng ta tiểu môn tiểu hộ không thể trêu vào. Dù sao cũng chỉ là xây nhà mà thôi, không ảnh hưởng lẫn nhau được."

"Không phải là ta lo lắng xương, chỉ là muốn nhắc nhở người trong tộc chúng ta về sau làm việc cố kỵ một chút, đừng gây chuyện với người ta. Phụ cận thôn trước kia một người địa chủ cũng không có, mọi người cũng đều đã quen rồi. Hiện tại mọi nhà đều giàu, ta liền lo lắng xảy ra chuyện không tốt."

"Ta sẽ quản bọn họ, người yên tâm đi. Hiện tại thôn chúng ta cũng có người làm quan, bọn họ cũng phải cố kỵ." Lão tộc trưởng mặt mũi tràn đầy chân thành nói.

Nghe lão tộc trưởng nói chắc chắn như vậy, La Tổ cũng không nhiều lời nữa. Dù sao nàng cũng đã nói suy nghĩ của mình, về sau mà có chuyện gì, nàng cũng không thể khống chế được.

Nói thật, tuy nàng cùng người Hoa gia hợp tác, nhưng không hề có cảm tình gì với Hoa gia. Chỉ hy vọng là nàng buồn lo vô cơ.

Thời tiết nóng bức, sau khi La Tổ về nhà cũng không đi ra ruộng làm việc, mà xuống bếp cắt một chút heo sữa quay chuẩn bị làm cơm, còn đầu đặt vào thùng treo ngược trong giếng nước giữ tươi.

Triệu mẫu nói: "Hôm nay trời nóng, buổi tối làm rau trộn dưa chuột ăn. Bọn nhỏ rất thích ăn món đó."

La Tổ đang thả thùng nước xuống giếng, cười nói: "Hảo, lát nữa ta ra vườn rau xanh xem một chút."

Bạn đang đọc truyện *Bàn Hàn Túc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Editor: Đô Đô

Đối với nông thôn thiếu thôn trái cây mà nói, dưa chuột coi như là một loại trái cây hiếm có. La Tổ cũng muốn tự tay trồng loại dưa này, nhưng quá bận rộn, cho nên vườn rau xanh vẫn lương do một tay Triệu mẫu chăm sóc.

May mà dưa chuột trong nhà ra quả rất tốt, bước vào vườn rau xanh, có thể nhìn thấy những quả dưa chuột màu xanh dài bằng một gang tay lúc la

lúc lắc trên giàn.

Dưới ngọn còn có núp hoa màu vàng non nót, thấp phần đáng yêu. Mới nhìn qua, liền biết này dưa chuột còn có thể dài hơn nữa vô cùng tươi ngon mọng nước.

La Tổ hái xuống một quả, ở trên quần áo xoa xoa, nhét vào trong miệng, rắc một tiếng, quả nhiên giòn tan, một cổ nước ngọt thơm mát lan khắp khoang miệng.

"Nếu không phải cần phải đến Bắc Đô, nhất định sẽ loại thêm chút cây ăn quả. Đến lúc đó có thể làm mứt, còn có thể ăn trái cây tươi." Mặt mũi La Tổ tràn đầy tiếc nuối nói.

Nghĩ nghĩ dù có phải đến Bắc Đô thành kia, nàng vẫn muốn loại mấy cây ăn quả trong sân nhà mình. Lại nghĩ tới cây nho trong sân cũng bò lan khắp giàn, tầm này sang năm có thể được ăn nho. Cũng không biết đến lúc đó nàng có thể trở về ăn chúng hay không. Nếu như nho sai quả, nàng sẽ ủ rượu nho, nghĩ đến đã thêm đó dài.

Trong lòng La Tổ có chút phiền muộn nhưng nàng không hối hận. Sở học cả đời, nếu như có cơ hội giúp đỡ người khác, cũng không uổng phí một lần đến dị thế này.

Ra vườn rau xanh, La Tổ nhắc theo rõ liền hướng thôn đi.

Mặt trời đã xuống núi, trong gió còn mang theo nhiệt khí, nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy mát mẻ sáng khoái.

Đột nhiên một trận tiếng địch êm tai truyền đến.

Thanh âm khi thì uyển chuyển, khi thì hào phóng. Vành tai La Tổ động động. Nàng đến thế giới này lâu như vậy, còn là lần đầu tiên nghe thấy người thổi địch đâu. Loại âm nhạc cổ đại nghiêm túc này nhưng là lần đầu nghe được.

Đương nhiên, điều khiến nàng ngạc nhiên nhất là, Triệu gia thôn thế nhưng có người biết thổi địch?

Chẳng lẽ là cao thủ ở dân gian?!

Bên này La Tổ còn đang suy đoán, người thổi địch kia bên đã từ từ lộ diện. Trên đồng đất không cao trước mặt, có một nam nhân đang đứng. Hắn mặc trường bào màu xanh ngọc thêu họa tiết màu tối. Trên đầu dùng một cây trâm ngọc cố định tóc. Có hai sợi tóc cạnh thái dương rủ xuống, bay bay theo gió.

Nhìn lên mặt...Ừ, không ngờ lại là một đại suất ca vô cùng anh tuấn.

La Tổ không phải là người xem trong vẻ bề ngoài, nhưng không thể không thừa nhận, người này lớn lên thật đẹp mắt. Hơn đút những kẻ được mệnh danh là siêu sao tài tử đời sau. Đặc biệt là khí chất kia, cái này thật sự là diễn không được.

Dĩ nhiên, La Tổ cũng không phải là người háo sắc, biết nhìn trộm người khác là không lễ phép. Hơn nữa ở thời đại này, chính là hành vi hết sức xấu xa. Nàng cúi đầu nhắc theo rõ vội vàng đi qua một bên. Mới vừa đi qua đồng đất, tiếng địch kia liền ngừng lại.

"Triệu gia đại nương tử?"

Người nọ mở miệng, thanh âm trong sáng lại mang theo vài phần khàn khàn mê người. Mặc dù lời vừa nói là câu hỏi, nhưng giọng nói lại là mang theo bảy phần khẳng định.

Lúc này La Tổ mới đứng vững, xoay người nhìn hắn: "Người biết ta?"

"Không biết, đoán." Nam tử cười cười.

La Tổ nhũm mày, trong ấn tượng của nàng quả thật chưa từng gặp qua người này, nàng nhìn hắn ta từ trên xuống dưới một lượt, phát hiện hắn ta là người cực kỳ chau chuốt cho bản thân. La Tổ tự nhiên không phải biết cách nhìn người, chỉ là hắn ta biểu hiện quá rõ ràng. Nói thí dụ như y phục màu xanh ngọc, bên hông đeo một cái ngọc đá, trên đầu cũng là ngọc trâm, ngay cả cây địch trong tay cũng là bạch ngọc.

Có thể thấy được người này đối với phương diện phối hợp quần áo hết sức chú ý, thậm chí ngay cả đồ vật mang theo cũng phải hợp với trang phục.

Đương nhiên, từ một phương diện khác có thể thấy được, hắn ta, không phải đại phú chính là đại quý.

La Tổ âm thầm nghĩ, cho tới bây giờ nàng chưa có gặp qua người nào đại phú đại quý, mấy ngày hôm trước mới thật không dễ dàng gặp Tề vương điện hạ. Chẳng lẽ, người này là đi theo Tề vương điện hạ tới? Hay hắn ta là kẻ địch của hắn.

Trong nháy mắt, trong lòng La Tổ đã bố trí xong phòng tuyến: "Rốt cuộc người là ai?"

Người nọ cười khê: "Ha ha ha, mới vừa cho người đưa lễ vật làm quen hôm nay, nàng đã quên mất người hàng xóm này?"

"Người là..." Trong mắt La Tổ mang theo vài phần kinh ngạc: "Người Hoa gia? Chẳng lẽ là cái chủ tử kia của Hoa lão ngũ?"

"Đúng là cái chủ tử kia."

Tuy La Tổ chưa thấy qua chủ nhân của Hoa gia, nhưng tên Hoa lão ngũ kia điển hình là cái chủ tử khổng, mười câu nói phải có năm câu hội nhắc tới chủ tử Hoa nhị gia nhà hắn, cho nên La Tổ rất nhanh liền đoán ra thân phận của người trước mắt này. "Hóa ra là Hoa nhị gia."

Đôi mắt Hoa Nhị Gia chứa đựng ý cười: "Hạ nhân thường xuyên nhắc tới Triệu gia đại nương tử, hôm nay gặp mặt, quả thật là nghe danh không bằng gặp mặt." Trong giọng nói mang theo vài phần trêu chọc.

La Tổ vẫn cảm thấy người Hoa gia có chút phức tạp, bây giờ nghe giọng nói có vài phần không đứng đắn của hắn, liền không muốn nhiều lời, khách khí cười cười: "Đa tạ Hoa Nhị Gia hôm nay tặng lễ. Vốn dĩ muốn đi tới cửa hoàn lễ, bất qua ta là một góa phụ, không tiện đến cửa, hôm nay vô tình gặp gỡ, liền nói lời cảm tạ lần nữa, hiện giờ cũng coi như là hàng xóm, nếu sau này có chuyện, cũng có thể nói với người trong tộc, chiếu ứng lẫn nhau."

Hoa Nhị Gia nghe vậy, nhử mày, nghe ra phụ nhân này đang ám chỉ hắn không nên kéo một vị phụ nhân ở chỗ này nói chuyện.

Theo bản năng hắn sờ sờ mặt mình, thăm nói này còn là lần đầu tiên có nữ nhân ghét bỏ gương mặt này của hắn.

Thấy La Tổ cười giả tạo, hắn cũng không tự làm mất mặt: "Đã như vậy, kia Hoa mẫu liền không khách khí, sau này nếu có việc cần nhờ, Hoa mẫu liền không khách khí."

Hừ, thật sự là không khách khí! La Tổ nói thầm trong lòng. Nàng không tin người này nghe không hiểu nàng chỉ có ý khách sáo mà thôi, hết lần này tới lần khác còn không thức thời như vậy.

Mà thôi, La Tổ cũng không muốn với hắn tiếp xúc nhiều, đáp một tiếng, nhắc theo rỏ liền đi trở về.

Thấy La Tổ đi xa, Hoa Nhị Gia lắc lắc cây quạt của mình, trong mắt chột tói.

Đông cung Bắc Đô Thành.

Trong chính điện Đông cung, truyền ra tiếng đàn sáo oán nhiệt. Trương sử đông cung mặc một thân quan bào màu đỏ thêu hình chim tước từ bên ngoài đi vào, trong tay còn cầm một cuốn sổ con.

Một đám vũ kỹ mặc y phục màu xanh đang khiêu vũ trong điện, từng người thân nhẹ như yến, che sa mỏng, dáng múa uyển chuyển. Thái tử Lý Sách đáng người hơi đầy đặn ngồi ở ghế trên cười tủm tỉm nhìn đám vũ nữ phía dưới.

Trương sử thấy một màn này, cau mày. Hắn phụng chỉ Trình quốc cữu đến đông cung phụ tá thái tử, nhưng thái tử điện hạ càng ngày càng không nghe hắn khuyên bảo, hiện tại Tây Nam bên kia gặp chuyện không may, thái tử điện hạ không chỉ không quan tâm, còn trốn trong Đông Cung ngày ngày sênh ca. Nếu bị truyền ra ngoài, không biết đám người không an phận trên triều đình kia sẽ khuya môi múa mép thế nào.

Hắn đi vào trình sỏ con lên cho thái tử Lý Sách: "Điện hạ, là tin tức Hoa gia đưa đến."

"Hoa gia?" Lý Sách khê cười một tiếng, một chút không định cảm lấy: "Bọn họ ngoại trừ đưa bạc đến, còn có thể có chỗ lợi gì?"

Trương sử nghe vậy, vội nói: "Điện hạ, là thư của gia chủ Hoa gia, hắn nói ở Bì Lăng huyện có người mà chúng ta có thể lợi dụng."

"Ài?" Lúc này Lý Sách mới thấy đôi chút hứng thú: "Là loại nhân vật nào, chẳng lẽ là ẩn thế đại tài?"

"Trong thư nói, là một phụ nhân am hiểu trồng trọt." Trương sử nhỏ giọng nói.

"Phụ nhân am hiểu trồng trọt?" Lý Sách cất cao thanh âm, đột nhiên cười lên ha ha, "Người của Hoa gia, thật sự là một đời không bằng một đời, lúc trước lão già Hoa gia kia còn sống, dầu gì cũng từng giúp phụ hoàng chiêu binh mãi mã, hiện nay, mí mắt đã thấp như vậy. Chỉ là một phụ nhân biết trồng trọt, mà coi là đại tài. Mà thôi mà thôi, thư này ngươi lấy về, cũng không cần hồi âm cho hắn."

"Nhưng quốc cữu đã nói, người Hoa gia có thể dùng, tin tức của bọn họ..."

"Đừng có suốt ngày nhắc đến quốc cữu trước mặt cô!" Trên mặt Lý Sách lộ ra vẻ không kiên nhẫn: "Cô chính là thái tử, còn muốn cô hạ mình trước mấy tên tiểu nhân vật không có tư cách kia, cô thấy hắn già rồi nên hồ đồ!"

"Điện hạ."

Trưởng sử tận tình khuyên bảo khô cả nước bọt. Lại bị thái tử dùng tay đẩy ra: "Tốt lắm, đừng cản trở cô xem mỹ nhân."

Trưởng sử lão đảo một cái, quay đầu lại thấy thái tử không có tâm tư nói chuyện với hắn, đành cầm lấy thư đi ra ngoài. Ra khỏi đông cung, liền sai người đưa bức thư đó đến phủ quốc cữu.

Chuyện này thái tử không bận tâm, nhưng thuộc hạ bọn họ không thể không để ý tới. Người chủ quản Hoa gia hiện giờ cũng không phải là kẻ đơn giản, việc hắn cố ý đưa một phong thư đến Bắc Đô Thành, đủ để giải thích hắn coi trọng chuyện này thế nào.

Buổi chiều người truyền thư đến báo, nói quốc cữu đã đến Tây Nam. Tây Nam có dân biến, mặc dù Hoàng thượng đã điều Tề vương qua đó, nhưng quốc cữu lo lắng Tề vương xử lý không ổn, cho nên tự mình đi qua phụ trợ. Sau khi xuất cung liền trực tiếp xuất phát, không kịp đưa thư.

Người truyền tin nói: "Phong thư này xử trí như thế nào?"

Trưởng sử tiếp nhận phong thư, thờ dài một tiếng: "Mà thôi, đợi cữu gia trở về rồi nói cũng được, trái phải người cũng chạy không được."

La Tổ không ngờ khi nàng sắp phải rời Triệu gia thôn, còn có thể cùng Hoa gia hợp tác thêm.

Nguyên lai sau khi Hoa nhị gia kia ở lại chỗ này, thấy lương thực của Triệu gia thôn dài hạn, cho nên nhìn trúng cửa sinh ý này, mời lão tộc trưởng cùng vài lão nhân có tiếng nói trong tộc đến nhà uống rượu.

Cả đời mấy vị lão nhân này đều chưa được phú quý người coi trọng như vậy, tự nhiên ai nấy đều lằng lằng. Cho nên Hoa nhị gia kia nhẹ nhàng nói ra mục đích của mình muốn thu mua lương thực, gà vịt, heo sổng và nông sản của Triệu gia thôn lâu dài, lão tộc trưởng say khướt đáp ứng.

Bởi vì La Tổ đã đáp ứng bán hết cây mía của Triệu gia thôn cho Hoa gia, cho nên Hoa nhị gia rất tự nhiên chỉ định La Tổ. Lão tộc trưởng cảm thấy La Tổ là người chu toàn, nên giao vụ làm ăn quan trọng của Triệu gia thôn lần này cho La Tổ.

Trong lòng La Tổ tự nhiên đối với cửa sinh ý này hết sức vui vẻ. Trước kia đều là tìm vào người thương gia bán đi, tốn thời gian còn tốn sức. Hiện tại Hoa gia muốn thu mua toàn bộ nông sản của Triệu gia thôn, hơn nữa giá tiền còn không thấp hơn bên ngoài, lại là hạng mục làm ăn lâu dài, trong lòng nàng cũng vui ý. Nhưng nàng vẫn hơi cảnh giác. Nàng cảm thấy vô sự hiền ân cần, không phải gian xảo cũng là đạo chích. Bất quá nàng lại cảm thấy mình có chút tự mình đa tình. Bản thân nàng ngoại trừ biết trồng trọt, cũng chỉ có biết trồng trọt mà thôi, cũng không có gì để người ta dấy công lừa gạt. Hoa gia có gia sản lớn, xem chừng cũng chừng mất chút gia nghiệp của Triệu gia thôn các nàng.

Cho nên nghĩ tới nghĩ lui, hơn nữa lão tộc trưởng cũng thúc giục, liền đáp ứng đến ký khế ước với Hoa nhị gia.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hàn Túc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Editor: Đô Đô

La Tổ tới thôn trang Hoa gia, mới biết được tiểu viện nhị tiến nhà nàng cỡ nào nhỏ bé. Kia đình lầu bát giác, cầu nhỏ nước chảy, muôn hoa đua thắm khoe hồng, tiểu viện nhỏ bé của nhà nàng kia, sao mà so sánh được.

"Một cái thôn trang tùy tiện xây lên thôi đã xa xỉ như vậy, có thể thấy được từ xưa đến nay, bộ não của người giàu luôn khiến người ta không tài nào hiểu được." Trong lòng nàng âm thầm ghen tị.

Vốn cứ tưởng người ra mặt bàn chuyện làm ăn lần này là Hoa lão ngũ, hoặc là quản sự khác của Hoa gia, không ngờ lại là Hoa Nhị Gia.

Thấy Hoa Nhị Gia mặc lam y đứng trong đình thưởng sen, La Tổ thấy hơi đau đầu.

Nếu như được lựa chọn, nàng thà rằng cùng tên lỗ mũi hếch lên trời Hoa lão ngũ tiếp xúc, ít nhất hắn cũng tương đối đơn thuần, còn hơn là tiếp xúc cùng tên đáng ghét Hoa Nhị Gia, nhìn có vẻ như vô hại nhưng thâm trầm khó đối phó kia.

Đến cũng đã đến rồi, La Tổ cũng không than thở nữa, nàng ngồi xuống nệm êm trải trên ghế đá, xuyên qua tầng hơi nước bốc lên từ ấm trà cùng Hoa Nhị Gia mặt đối mặt.

Hoa Nhị Gia cười nhẹ một tiếng: "Còn tưởng rằng Triệu phu nhân không tới."

La Tổ ha ha cười khan: "Khó lắm mới có được vụ làm ăn tốt như vậy, sao có thể không đến chứ."

Hoa Nhị Gia rót trà vào chén cho La Tổ, khẽ giơ tay lên nói: "Trà mới hái, hôm nay vừa mới đưa tới, mời Triệu phu nhân nếm thử."

La Tổ đâu biết phẩm trà, chỉ có thể nhẹ nhàng nhấp một ngụm: "Trà ngon."

"A? Ngon chỗ nào?"

La Tổ hơi trầm ngâm: "Loại cảm giác này chỉ có thể hiểu mà không thể diễn tả được bằng lời, dù sao chính là trà ngon, người cứ nếm thử thì sẽ biết."

Hoa Nhị Gia nghe vậy, ngụm trà vừa mới uống vào miệng thiếu chút nữa phun ra ngoài: "Ha ha ha, Triệu phu nhân thật đúng là thú vị."

"Hoàn hảo, không so được với Hoa Nhị Gia ngài." Rõ ràng biết nàng là thôn phụ hương dã, lại còn bắt nàng phẩm trà, đây không phải là trêu đùa nàng sao? Mặc dù hôm nay đến đây để làm ăn, nhưng nàng cũng không muốn cúi đầu trước người ta. Bằng không buồn bán về sau sẽ bị người Hoa gia nơi nơi chèn ép a.

Đôi mắt Hoa Nhị Gia mang ý cười, tiểu ý nhẹ nhàng từ khóe mắt lan sang khuôn mặt, thậm chí toàn thân đều trào ra cảm xúc sung sướng.

La Tổ cảm thấy người này bình thường quá ngọt ngào, cho nên mới có điệu cười đáng đánh đòn như vậy. Nàng cười giả là nói: "Hoa Nhị Gia, ta còn phải trở về chiều cổ bà bà ta, hy vọng mau chóng đàm xong vụ làm ăn lần này, quay đầu lại còn đi báo cáo kết quả cho người trong tộc."

Hoa Nhị Gia cười nhẹ nhấp một ngụm trà, cười nói: "Không cần vội, ta còn có một cửa sinh ý khác, không biết người có nguyện ý làm hay không?"

"Cửa sinh ý gì?" La Tổ khẽ nhún mày. Nàng biết cửa sinh ý này không dễ làm như vậy.

Hoa Nhị Gia cười như một con hồ ly, khiến trong lòng La Tổ càng cảm thấy không thoải mái. Chỉ nghe hắn nói: "Chẳng lẽ người muốn cả đời ở lại đây làm nông phụ? Triệu phu nhân, ta biết tình cảnh hiện giờ của người. Triệu Từ tiểu thúc người đã làm quan, nhưng người vẫn chỉ là một quả phụ của Triệu gia mà thôi, sau này Triệu Từ thú thê tử, người còn có địa vị trong nhà đó? Người là người thông minh, tự nhiên biết, thế nào mới là tốt nhất cho mình. Hoa mỗ tuy bất tài, những vẫn thừa sức cho người cơ hội này."

Nghe một chút, quả nhiên là một con hồ ly. Đây rõ ràng là muốn cầu xin nàng, bây giờ lại nói thành nàng cầu xin hắn ban cho cái cơ hội. Cho tới bây giờ La Tổ còn chưa thấy qua người nào có da mặt dày như vậy. Nàng mặt không đổi sắc hé miệng cười nói: "Nếu người đã điều tra về ta, tự nhiên cũng biết, ta ngoại trừ biết trồng trọt thì vẫn chỉ biết trồng trọt, những thứ khác một mực không hiểu. Ta không làm nông phụ, còn có thể làm cái gì? Hoa Nhị Gia cũng không nên thấy ta biết nói chuyện làm ăn, liền coi trọng ta. Đến lúc đó ngược lại làm cho người ta chê giễu."

Hoa Nhị Gia lại lắc đầu: "Nếu ta đã nói ra, tất nhiên chắc chắn người có thể làm được chuyện này. Ta muốn nỗ lực làm ruộng trồng trọt của người, bù lại ta có thể cho người hưởng vinh hoa phú quý vô tận."

"Làm ruộng trồng trọt?" La Tổ nghi hoặc: "Hoa gia đây là muốn đổi nghề làm địa chủ? Theo ta biết, hiện tại sản nghiệp của Hoa gia trải rộng khắp thiên hạ, chắc hẳn không thiếu chút lương thực này đi."

Hoa Nhị Gia cười nhẹ nhàng lắc lắc quạt xếp trong tay: "Không phải Hoa mỗ muốn bí quyết của người, mà cần một người có năng lực như người. Sau này giúp đỡ dân chúng thiên hạ hưởng ánh bình minh."

"..." La Tổ triệt để cảnh giác, chắc chắn sau lưng người này có chỗ dựa vững chắc. Hơn nữa còn là người muốn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế nhất.

Chắc chắn không phải là Tề vương, này sẽ là ai?

Bất quá không quan tâm là ai, hàng tốt không bán cho hai nhà, trung thần không thờ hai chủ. Nếu nàng đã đáp ứng Tề vương, tự nhiên sẽ không giúp bất luận kẻ nào. Hơn nữa bên Tề vương có Triệu Từ bảo đảm, nàng cũng có cảm giác an toàn một chút. Còn bên vị này, mới nhìn Hoa Nhị Gia thôi, nàng đã cảm thấy vô cùng nguy hiểm.

Nghĩ thông suốt chuyện này, nàng đột nhiên nở nụ cười: "Ha ha ha a, người đây cứ nói giỡn, ta chỉ là nông phụ bán mặt cho đất bán lưng cho trời mà thôi. Người thấy ta ở Triệu gia thôn loại hảo, đó là bởi vì ta quen thuộc nơi này. Đổi địa phương khác, nhưng là không còn loại khả năng này. Người có nghe câu, quất sinh Hoài Nam là quất, sang nơi khác, đã không còn là quất Hoài Nam. Chỉ là vận khí, chỉ là vận khí."

"Người đây là không muốn?" Giọng điệu này rõ ràng là không tin.

La Tổ vội vàng nói: "Không phải là không muốn, mà là lực bất tòng tâm. Vinh hoa phú quý ta rất muốn, ai không yêu bạc a. Nhưng không có năng lực này, thì không thể ôm vào người. Người cũng đừng làm khó ta, kỳ thật ta chỉ là một phụ nhân bình thường, loại vài mẩu đất đai hỗn cái

âm no mà thôi, muốn ta làm chuyện lớn, ta lo lắng ta sẽ căng thẳng đến mức té xỉu."

Hoa Nhị Gia lắc lắc cây quạt, không nói lời nào, chỉ nhìn nàng lâu thật lâu, tựa hồ muốn nhìn thấu nàng.

La Tổ giả bộ khăn trương: "Người đừng nhìn ta như vậy, ta là một quả phụ, bị người nhìn chăm chăm không tốt."

"Khụ khụ..." Hoa Nhị Gia ôm ngực ho khan, nhìn La Tổ nhũn chặt mày: "Ta đúng là chưa từng gặp qua nữ nhân nào có da mặt dày như ngươi."

Kính nhò, không biết da mặt ai dày hơn ai?

La Tổ không còn gì để nói.

Tuy Hoa Nhị Gia không nhắc lại chuyện này nhưng trong lòng La Tổ bồn chồn, không biết chuyện này đã kết thúc ở đây chưa. Xem ra nên đi khỏi Triệu gia thôn trước dự tính, bằng không hẳn ta vạn nhất làm ra chuyện bất người thì biết làm sao.

Những kẻ tranh đoạt ngôi vị hoàng đế kia đều không có chút tiết tháo nào đáng tin.

Hoa Nhị Gia không gây khó dễ cho nàng nữa, chuyện buôn bán lương thực tự nhiên cũng đàm phán xong.

La Tổ nhìn khế ước thật kỹ, mới để cho tộc trưởng cùng người trong thôn ấn dấu tay. Cả thôn xóm đều vui sướng, dù sao đây chính là thiên đại hảo sự, về sau không cần nhọc nhằn khổ sở kéo lương thực đến trấn trên bán, có người đến tận cửa mua, hơn nữa giá tiền cũng cao, còn có thể hợp tác lâu dài, lại tránh lo âu về sau. Chuyện như vậy, quả thực là trời giúp.

Bởi vì đàm thành sinh ý với Hoa gia, được hưởng lợi ích từ việc bán cây mía lúc đầu, hơn nữa sau khi Hoa Nhị Gia chuyển đến tặng lễ vật cho người trong thôn, nên hiện tại mọi người coi người Hoa gia là hàng xóm tốt thường xuyên lui tới.

Phàm là trong nhà có món ngon, đều mang một chút đưa sang thôn trang Hoa gia. Tuy rất có thể nhà người ta phú quý, nhưng mất thứ đồ như vậy, nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng đến lòng nhiệt tình của bọn họ.

Thừa dịp còn ở trong thôn, La Tổ đem mấy phương thuốc điều chế phân bón giao cho nhà Triệu Đại Mộc. Dù sao lão tộc trưởng đã lớn tuổi, La Tổ rất không yên tâm nhờ ông lo chuyện này, chỉ sợ ông bị người Hoa gia dùng một bữa tiệc rượu mà cam tâm bán mình.

Triệu Đại Mộc vẫn luôn hành tẩu ở bên ngoài, thời gian qua cùng bọn họ thân thiết, nên nàng lựa chọn hợp tác với Triệu Đại Mộc làm chuyện này.

"Sau khi học thuộc phương thuốc này người nhớ thiêu hủy ngay, để ở trong lòng. Về sau chuyện làm ăn này có thể càng ngày càng lớn, chúng ta chính là dựa vào cái này kiếm tiền."

La Tổ vừa nói xong vừa cùng Triệu Đại Mộc ký kết hiệp nghị ủy thác.

Giấy trắng mực đen ghi rõ ràng, Triệu Đại Mộc chỉ có quyền hưởng lợi từ việc bán phân bón, không có quyền tiết lộ bí mật về phương thuốc. Ngoài ra còn bổ sung thêm hai mục trừng phạt nếu làm trái hiệp nghị.

"Đại Mộc thúc, ta cũng không coi ngươi là người ngoài, nhưng chuyện này rất quan trọng, người khác ta không yên tâm. Hy vọng người có thể hiểu nỗi khổ tâm của ta. Sau này chuyện thành, lợi nhuận tự nhiên có một phần của Đại Mộc thúc."

Nghe La Tổ nói nghiêm túc như vậy, Triệu Đại Mộc cũng không dám hàm hồ. Hơn nữa hẳn làm buôn bán cũng được một thời gian, cũng nhìn ra được vụ làm ăn mà thành, về sau có thể có rất nhiều chỗ tốt.

"Người yên tâm đi, chưa nói đâu là người Triệu gia thôn, chỉ cần dựa vào tình cảm thường ngày của hai nhà, chuyện này ta cũng sẽ giúp người làm ổn thỏa."

La Tổ gật gật đầu, lại nghĩ đến Hoa Nhị Gia, lo sợ hẳn sẽ đến tìm Triệu Đại Mộc, nên nói luôn: "Nếu như gặp phải tình huống khẩn cấp, cũng không cần quá kín miệng. Cái gì đều không quan trọng bằng sinh mệnh."

Đây cũng là ám hiệu Triệu Đại Mộc, nếu như bị kẻ xấu lấy tính mạng ra bức bách, cũng không cần từ thủ phương thuốc, người ta muốn liền đưa người ta.

Triệu Đại Mộc hiểu gật đầu.

Chuyện phân bón rất nhanh liền giao phó xong. Đám heo trong nhà có Trương thúc Trương thẩm chăm sóc, đến lúc xuất chuồng, đã có người Hoa gia trực tiếp thu, đến lúc đó trong thôn sẽ ký sổ, khi nàng quay về chỉ cần đến chỗ Hoa gia nhận tiền là được. Còn hoa màu trên ruộng, cũng đã nhờ vả tộc trưởng chiếu khán.

Tộc trưởng biết bọn họ sắp phải đi, vô cùng lưu luyến. Nhưng cũng biết đây là chuyện vui. Triệu gia thôn cuối cùng cũng có người đi ra ngoài, đi đến Bắc Đô thành. Về sau Triệu gia thôn sẽ có càng nhiều con cháu đi ra ngoài, đi đến Bắc Đô thành làm quan, toàn bộ Triệu gia bộ tộc sẽ như ánh mặt trời ban trưa. Tộc trưởng ảo tưởng nghĩ.

Cho nên tộc trưởng cũng không nín kéo bọn họ, chỉ làm cho bọn họ yên tâm "Chuyện trong thôn đều dặn dò cẩn thận hết rồi, còn có cái gì không yên tâm, thì cứ nói với người trong tộc, trong tộc tự nhiên sẽ giúp đỡ. Không thể để cho Triệu Từ bên kia không an tâm đến. Đến đó, nhất định phải nhắc nhở Triệu Từ, làm quan tốt, không cần bôi nhọ mặt mũi Triệu gia. Con cháu Triệu gia phải làm quan tốt."

"Đã biết, nhị đệ nhất định là một quan tốt, có nhiều người Triệu gia trông ngóng như vậy đâu, hấn không dám không làm quan tốt. Ngai yên tâm đi, đợi về sau ổn định cũng đón ngài đến Bắc Đô Thành dạo chơi."

Lão tộc trưởng phát tay: "Khỏi, một bộ xương già, không chịu được lăn qua lăn lại như vậy."

Đối với người thời đại này mà nói, lão tộc trưởng thực sự đã rất già. La Tổ lo lắng, lần sau trở lại, sẽ không còn thấy được lão nhân này.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hân Tức Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

Editor: Đô Đô

Trước khi Tề vương đi, đã sắp xếp ám vệ hộ tống La Tổ đến Bắc Đô thành.

Sau khi an bài thỏa đáng, La Tổ nhớ tới chỉ thị của Tề vương, nàng đi ra cửa thôn, vạch một cái ám hiệu xuống gốc cây đại thụ cuối cùng.

Rất nhanh liền có mấy tên thị vệ đến cửa, nói là phụng chỉ Triệu đại nhân đến đón gia quyến đến Bắc Đô.

Triệu mẫu nghe nói là người nhi tử phái người tới, vô cùng vui, hết sức nhiệt tình chiêu đãi mấy thị vệ đó.

La Tổ thấy mấy người này cùng thị vệ bình thường không có gì khác biệt, nghĩ bụng, đây là ám vệ? Sao không giống ám vệ trong TV hay chiếu võ công xuất quỷ nhập thần, đi vô ảnh tới vô tung.

Bất quá có người hộ tống vẫn tốt hơn việc không có người nào, hơn nữa còn là người của Tề vương, chắc chắn thân thủ cũng không đến nỗi nào. Chỉ cần trên đường không gặp phải mấy kẻ hàng nhân phục mã, thì sẽ không có vấn đề.

Sau khi đem đồ đạc trong nhà chất lên hai chiếc xe ngựa, La Tổ liền cùng Triệu mẫu, đỡ Triệu Lâm và Triệu Mộc Miên trèo lên chiếc xe ngựa to phía trước.

Mặt mũi La Tiểu Hồ tràn đầy nước mũi khóc hu hu, ôm Triệu Lâm không chịu buông tay.

"Tiểu Hồ, ngoan một chút, chịu khó đọc sách, chúng ta sẽ trở lại."

La Tổ nhẹ giọng trấn an. Kỳ thật trong lòng nàng cũng rất chua xót, không nỡ xa mọi người và từng cọng cây ngọn cỏ nơi này.

Người Triệu gia thôn cũng đến đưa tiễn, trên mặt có vui vẻ, cũng có khổ sở.

Triệu mẫu vẫn liên tục lau nước mắt.

Đợi sau khi xe ngựa ra khỏi thôn, rất nhiều người còn chạy theo ở phía sau. La Tiểu Hồ cũng vừa khóc vừa đuổi theo.

Mấy lần La Tổ muốn dừng lại mang La Tiểu Hồ cùng đi, nhưng nghĩ đến phu thê La Lão Căn nên đành thôi. Chuyến đi này nếu bình an thì tốt, nhưng hết lần này tới lần khác bị quán vào một loại cục diện nhìn không thấu kết quả. Nàng đã được thân thể của khuê nữ người ta, nếu La Tiểu Hồ có nguy hiểm gì, nàng sẽ không biết đối mặt thế nào với người La gia.

Còn không để tiểu Hồ ở lại Triệu gia thôn, sống một cuộc sống bình an, hảo hảo học bài. Về sau hấn còn có con đường phải đi.

Bi Lăng huyện cách Bắc Đô thành cũng không xa, chỉ cần ngồi xe ngựa bảy tám ngày là tới. Không giống nhiều nơi cách xa, từ nam đến bắc phải đi hơn nửa năm. Thường là mùa đông ra cửa, mùa hè mới đến.

Bởi vì ở gần Bắc Đô Thành, cho nên trị an trên quan đạo dọc theo đường đi rất tốt, son tặc trong truyền thuyết không thấy xuất hiện, thích khách cũng không có thấy.

Điều duy nhất khiến La Tổ cảm thấy kinh ngạc, chính là nửa đường bắt gặp một đội xe ngựa.

Xe ngựa hết sức hoa lệ, nếu như quả thật có son tặc, khẳng định có thể hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của bọn chúng. Hơn nữa đồ đạc đội xe vận chuyển đều là lương hòm, trông có vẻ vô cùng quý giá.

La Tổ nằm nhoài ra cửa sổ hiếu kỳ nhìn đội xe ngựa kia. Nói thật, đây là lần đầu tiên nàng trông thấy xe ngựa dùng lọng che hoa lệ như vậy. Nay mà ở thời đại trước kia của nàng, nói ít cũng phải vào một phần tư ngân sách nhà nước.

Đột nhiên, mảnh xe ngựa phía đối diện cũng bị vén lên. La Tổ hiếu kỳ nhìn sang, sau khi thấy mặt người bên trong cửa sổ lộ ra, liền cả kinh há to miệng.

Chỉ thấy người trong xe ngựa bên kia giống như đã sớm dự đoán được, cười nhắc ly rượu, nâng chén xa xa với nàng.

La Tổ vội vàng buông rèm xuống, tâm tình hết sức luống cuống: "Không ngờ cái kia họ Hoa cũng tới!"

Nàng tuyệt đối không tin đây chỉ là sự trùng hợp.

Họ Hoa kia mới xây thôn trang, lúc này mới ở được vài ngày, không thể nào đột nhiên nổi hứng đến đây chơi được. Bọn họ cũng không có duyên như vậy đi, lại còn xe trước xe sau xê dịch không kém bao nhiêu thời gian. Hơn nữa còn là cùng điểm đến đến Bắc Đô Thành.

Điều này cho thấy cái gì?

Chín mươi chín phần trăm, người ta đã sớm tính kế tốt rồi.

Chẳng lẽ tên Hoa Nhị Gia này còn chưa hết hi vọng, muốn sau khi đến Bắc Đô Thành, tiếp tục bức bách nàng làm việc cho chủ tử sau lưng của hắn?

*

La Tổ rất nhanh tỉnh táo lại, biết bây giờ lo lắng cũng vô ích. Nàng tìm cơ hội hỏi một người thị vệ: "Chủ tử các người khi nào thì trở về."

Thị vệ kia nói: "Mấy ngày nữa Triệu đại nhân mới về."

La Tổ gật gật đầu, không hỏi thêm gì nữa.

Người này không nhắc tới Tề vương, chắc hẳn đang muốn giữ bí mật, nàng tự nhiên sẽ không chủ động nhắc tới, dù sao mọi người biết trong lòng là được.

Xe vừa vào Bắc Đô thành, Triệu Lâm cùng Triệu Mộc Miên đang bị say xe đều giống như đánh máu gà vậy, trong nháy mắt khôi phục trạng thái sung sức, hai đứa bé thò ra ngoài cửa sổ nhìn ngó đường phố.

Triệu mẫu cũng tò mò nhìn mấy lần, thấy Bắc Đô thành náo nhiệt phồn thịnh, Triệu mẫu sợ hãi than: "Nơi này còn náo nhiệt thị trấn của chúng ta."

"Nương, nơi này chính là thành thị dưới chân thiên tử mà, không còn có địa phương náo nhiệt đông đúc như đây đâu, đây chính là nơi náo nhiệt nhất." La Tổ cười híp mắt nói. Nàng cũng tò mò nhìn Bắc Đô Thành này. Đây chính là kinh đô ở cổ đại a. Nơi tập trung kinh tế văn hóa chính trị của cả một quốc gia.

Xe ngựa băng qua qua khu phố xá sầm uất, rất nhanh đã đến một đường phố yên tĩnh.

Hai bên đường đều sạch sẽ, rộng rãi, phòng ở hai bên cũng cho thấy sự khác biệt với các địa phương khác, trông vô cùng tráng lệ, mái lâu rất cao.

La Tổ đoán, nơi này đều là biệt viện.

Nàng rất tò mò, phủ đệ của Triệu Từ sẽ trông như thế nào.

Một lát sau, xe ngựa dừng lại trước cửa của một tòa nhà, trên cửa ngay cả một tấm biển cũng không có.

La Tổ hiếu kỳ nói: "Sao nơi này ngay cả cái bảng hiệu cũng không có?"

Thị vệ không nói lời nào, lặng lẽ tháo hành lý xuống, một đám nha hoàn bà tử từ trong nhà đi ra giúp đỡ mang đồ đạc vào, ai cũng cung kính, không nói một lời.

La Tổ cảm thấy không thích hợp.

Triệu Từ đã nói qua, tòa nhà ở kinh thành của hắn rất nhỏ, chỉ có hai người canh cửa, còn dặn nàng sau khi đến Bắc Đô Thành thì mua thêm vài nha hoàn bà tử sai sử, hắn đã để lại tiền trong nhà.

Nếu đã không có người hầu, vậy những người trước mắt này là từ đâu đến?

Triệu mẫu không phát giác ra điều gì bất thường, bởi vì lần đầu tiên thấy nhiều người hầu như vậy, có chút co quắp.

La Tổ thấy Triệu mẫu muốn đi theo một bà tử vào nhà, vội vàng kéo Triệu mẫu: "Nương, để cho bọn họ thu thập đi, chúng ta ra ngoài đi dạo một lát đi. Vừa rồi trông rất náo nhiệt đâu."

Triệu Lâm đang định chạy vào trong nhà, nghe lời này, lập tức hào hứng: "Nương, ta cũng muốn đi."

Triệu Mộc Miên cũng mở to mắt mong đợi.

Triệu mẫu lại nói: "Các người đi đi, mấy ngày nay gấp rút lên đường ta thấy hơi mệt, muốn đi nghỉ ngơi một lát."

La Tổ hiềm khi làm nũng, kéo cánh tay Triệu mẫu: "Nương, chúng ta cùng nhau đi đi, ngồi xe ngựa cũng không phiền hà. Ta còn chưa quen cuộc sống nơi đây, không có nương bên cạnh, trong lòng của ta rất sợ."

La Tổ tự khinh bỉ bản thân mình một lần, nàng chớp chớp mắt.

Triệu mẫu mặc dù mệt, nhưng thấy đại tức phụ nói như vậy, không chút lưỡng lự, cười nói: "Vậy thì đi thôi."

Bà tử dẫn đường nghe mấy người không muốn đi vào trong, mà muốn đi ra ngoài, vội vàng nói: "Mấy vị đi đường mệt nhọc, vẫn là nên vào trong nghỉ ngơi trước một lát. Quý phủ đã chuẩn bị trà bánh cùng nước nóng rồi."

La Tổ giả vờ nổi giận: "Chủ tử chúng ta muốn đi ra ngoài, còn cần lão nô người chen miệng vào sao, rốt cuộc ai mới là chủ tử hả? Người là người nhị đệ mua về phải không? Sao lại không hiểu quy củ như vậy, quay đầu ta sẽ nói cho Nhị đệ biết."

Sắc mặt bà tử kia đại biến.

La Tổ cũng không để ý tới bà ta, kéo Triệu mẫu cùng hai huynh muội Triệu Lâm quay người bước đi.

Bà tử kia vội vàng nháy mắt, mấy người thị vệ hiểu ý liền chặn mấy người La Tổ lại.

Bà tử kia nói: "Mấy vị vẫn nên vào nhà nghỉ ngơi trước đi, bằng không chúng ta không thể ăn nói với chủ tử."

Cái này, La Tổ xem như xác định, nơi này căn bản không phải là chỗ ở của Triệu Từ, những người này cũng không phải là người của Triệu Từ.

*

Bị tầng tầng người bao vây, bên cạnh còn có bà bà và hai hài tử đặc biệt nơi đây lại là đại viện nhà giàu, căn bản không có bóng người qua đường, ngay cả cơ hội cầu cứu cũng không có.

La Tổ đành nhận mệnh đi theo bọn họ vào nhà.

Mặc dù đã bị vạch mặt, nhưng bọn họ không gây khó dễ cho gia đình nàng, mà vẫn cung kính bưng rượu ngon thức ăn ngon ra chiều đãi, còn chuẩn bị nước nóng, đưa tới vài nha hoàn xinh đẹp xoa bóp toàn thân giúp bọn họ giãn gân giãn cốt.

Đài ngộ xa xỉ như vậy, La Tổ đã đoán được chủ nhân của tòa nhà này là ai.

Sau khi tắm rửa dùng bữa xong, La Tổ nói muốn gặp Triệu mẫu. Bà tử kia thấy thái độ La Tổ kiên quyết, lo lắng chốc nàng giận, khiến chủ tử mất hứng, đành phải đưa nàng đi gặp Triệu mẫu.

Triệu mẫu bên này cũng đã tắm rửa sạch sẽ, đang cùng hai hài tử ăn cơm.

Trong khi hai hài tử vui vẻ gấp thức ăn, thì Triệu mẫu một chút khẩu vị cũng không có. Mặc dù bà chưa thấy qua việc đòi, nhưng cũng biết bọn họ bày trận như vậy là có ý gì. Chắc chắn là lai giả bất thiện a.

Thấy La Tổ tiến vào, bà mới thở phào nhẹ nhõm, kéo tay La Tổ, cẩn thận nhìn người trong phòng.

La Tổ thấy hiện tại đã lật bài, không cần thiết phải che che giấu giấu, cho nên trực tiếp nói với Triệu mẫu: "Nương, có lẽ là người khác có chỗ dùng tới chúng ta, ngài yên tâm đi, tạm thời không có chuyện gì đâu."

Triệu mẫu kinh ngạc nói: "Chúng ta có thể làm cái gì, bọn họ muốn chúng ta làm cái gì?"

Chuyện này La Tổ tự nhiên khó mà nói ra lời nói thật, chỉ có thể nói: "Không biết nữa, bất quá ta cảm thấy tạm thời không có nguy hiểm. Chắc hẳn Nhị đệ đã biết được tin tức, rất nhanh sẽ tới đón chúng ta trở về. Nương ngài nên ăn ngon ngủ sâu, giữ vững sức khỏe, không nên để Nhị đệ phải lo lắng."

Thời gian qua Triệu mẫu thường nghe lời La Tổ, nghe nàng nói không có nguy hiểm gì, tảng đá trong lòng cũng tạm thời buông xuống. Thấy Triệu Lâm đang ăn ngon miệng, nghĩ tới một việc, dặn dò La Tổ: "Nếu quả thật có việc, người cứ mặc kệ ta, nhất định phải che chở cho Lâm nhi. Hắn là ta... nhi tử ta, không thể để cho hắn gặp chuyện không may."

La Tổ nghiêm túc gật đầu: "Nương, dù có phải mất mạng, ta cũng bảo vệ hai hài tử thật tốt."

Nàng biết, các nàng sẽ không có nguy hiểm. Dù sao Tề vương đã nói đã lưu lại ám vệ. Nếu mấy ngày trước không phải là ám vệ của hắn, thì chắc chắn là bọn họ đang ẩn núp trong bóng tối. Hành tung của các nàng chắc hẳn đã được báo cho bọn người Tề vương. Dù không vì Triệu Từ, thì nàng cũng có chút tác dụng đối với Tề vương, nàng tin hắn sẽ không dám bỏ mặc bọn họ.

Còn Hoa Nhị gia cùng chủ tử sau lưng hắn kia, hèn hạ thiết kế nàng như vậy, chắc chắn sẽ gặp báo ứng. Nàng tuyệt kỹ sẽ không giúp bọn chúng.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hân Tức Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

Editor: Đô Đô

La Tổ nghĩ không sai, ám vệ của Tề vương đúng là biết chuyện các nàng bị người khác mạo danh đón đi. Hơn nữa còn tra xét ra lai lịch của người đó.

Hiện tại thái tử cùng Tề vương đang trong lúc đó quan hệ tế nhị, ám vệ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ cướp người, mà trước tiên dùng chim bồ câu đưa thư đến Tây Nam hỏi ý Tề vương đang chuẩn bị hồi triều.

Sau khi Tề vương nhận được tin tức, hỏi âm đúng một câu - - án binh bất động.

Cho nên, cho đến tận khi các nàng đã đến Bắc Đô Thành, La Tổ cũng không thấy được ám vệ chân chính xuất hiện, ngược lại sống trong biệt viện của Hoa gia vài ngày.

Hoa Nhị Gia vẫn không xuất hiện, vì vậy ngay cả cơ hội cùng hắn thỏa hiệp La Tổ cũng không có.

Hai hài tử sống ở đây rất vui vẻ, mỗi ngày đều có người ở trong sân cùng bọn nhỏ chơi đùa, nếu không phải tường viện quá cao, ở cửa có nhiều thủ vệ, hành động bất tiện, La Tổ còn cho rằng, đây thực sự là biệt viện của nhà mình.

"Rốt cuộc thì khi nào Từ nhi mới trở về a, bọn họ thực sự sẽ không hại chúng ta?" Lúc ăn cơm trưa, Triệu mẫu nhỏ giọng nói.

Con mắt La Tổ quét qua một vòng hạ nhân xung quanh, mặt mũi những người này luôn ở trong một trạng thái, tựa hồ giống hệt như mặt than.

La Tổ không nhìn ra được một chút tin tức nào từ vẻ mặt của bọn họ, nàng lắc đầu: "Xem tình hình trước mắt chắc chắn sẽ không. Nương, ngài yên tâm đi, nhị đệ sẽ đến cứu chúng ta."

Kỳ thật dù Triệu Từ có biết, có lẽ cũng không đối phó được Hoa Nhị Gia, một kẻ vừa có chỗ dựa vững chắc lại còn giàu nhất thiên hạ. Chuyện này, chỉ có thể dựa vào kim tôn ngọc quý Tề vương điện hạ thôi. La Tổ tự giễu nghĩ.

Hy vọng trước khi quân cờ là nàng được sử dụng, sẽ không trở thành một con tốt bị bỏ.

*

Ở phía Tây Nam xa xôi, Triệu Từ đang xử lý công vụ không hề biết chuyện xảy ra ở Bắc Đô thành. Biết Tề vương muốn lập tức trở về Bắc Đô thành, lưu lại hắn cùng lão hồ ly Trình quốc cửu đầu trí, chỉ có thể huy động hai trăm phần trăm tinh thần.

Trước khi đưa Tề vương rời đi, Triệu Từ nói: "Lúc Gia mẫu cùng gia tẩu đến Bắc Đô thành, vì thần không ở đây, xin điện hạ có thể che chở một

hai."

Triệu Từ chưa bao giờ cầu xin hần cái gì, mà hai lần duy nhất này, đều là vì người nhà. Tề vương cười nói: "Văn Độ yên tâm, lần này bản vương hồi triều, nhất định sẽ an bài chu toàn chỗ ở cho gia quyến của ngươi. Bản vương ở Bắc Đô Thành, chờ tin tức của Văn Độ ngươi."

Triệu Từ biết, tin tức tốt trong miệng Tề vương, chính là chuyện trấn an những dân chúng bạo động kia.

Lần này Trình quốc cửu tới, ra ý tưởng giết hết bọn họ, nhưng Tề vương quyết liệt phản đối, hần cảm thấy loạn Tây Nam lần này là do thiên tai cộng thêm việc quan viên ép mới bức dân chúng tạo phản, hơn nữa qua chuyện lần này Tây Nam đã tổn thương nguyên khí nặng nề. Nếu xử trí những phản dân kia, sẽ chỉ làm cho thế cục Tây Nam càng thêm nguy hiểm. Không bằng lấy chiêu an làm mục tiêu, cùng thực thi chính sách cai trị nhân từ, để dân chúng sớm an định trở lại.

Chuyện Tây Nam lần này, Hoàng thượng đã giao cho Tề vương xử lý, mặc dù Trình quốc cửu cũng dẫn người đến Tây Nam, nhưng cũng chỉ là người trợ lực. Cho nên cuối cùng chuyện này tự nhiên là nghe Tề vương an bài.

Hiện giờ Tề vương đã ổn định được thế cục, mà ở bên phía Bắc Đô Thành, bởi vì thân thể hoàng thượng khó chịu, Tề vương cũng muốn lập tức trở về. Công việc trấn an đều giao cho Triệu Từ và những thuộc hạ trung thành. Mặc dù Triệu Từ không phải là nhân vật chủ chốt, nhưng lại gánh vác trách nhiệm nặng nề mà Tề vương giao phó - đạt được lòng trung thành của dân chúng Tây Nam, ngoài ra, nhất định phải đề phòng trình quốc cửu, ngăn chặn không thể để cho hần chui chỗ trống.

Triệu Từ nghiêm túc gật đầu: "Điện hạ yên tâm, dù vì thân có chết cũng phải hoàn thành sứ mạng này."

*

"Điện hạ, vì sao không cho ám vệ trước giải cứu người nhà của Văn Độ."

Trên đường trở về Bắc Đô thành, Giang Lâu không nhịn được hỏi. Trong người hần có vài phần tính cách ngay thẳng của võ tướng, hiện giờ cùng Triệu Từ quan hệ vô cùng tốt, cho nên việc gạt Triệu Từ như vậy, khiến trong lòng hần hơi chột dạ cùng đau lòng.

Tề vương nhìn về phương hướng Bắc Đô thành, cười nói: "Phú quý loạn lòng người. Bản vương muốn nhìn xem, đến cùng Triệu gia đại nương tử kia, có thể chịu đựng được sự dụ dỗ của Hoa gia hay không."

"Vương gia không lo nàng bị mê hoặc rồi phản bội ngài sao?" Giang Lâu cảm thấy đi nước cờ này có chút nguy hiểm.

Tề vương lại cười nói: "Tám họa lúc trước vẽ ở Triệu gia thôn, cùng hộp gấm và thư tiễn cử đã được trình lên phụ hoàng. Dù đến lúc đó thái tử quả thật được Triệu gia đại nương tử giúp đỡ, công lao này của bản vương cũng không nhỏ."

Giang Lâu còn có chút không rõ sờ sờ đầu: "Ta cảm thấy, chuyện này có chút dư thừa, Triệu gia đại nương tử cũng là người của chúng ta mà."

Hai mắt Tề vương sâu hơn, trên mặt tràn đầy thâm trầm: "Còn phải chờ trải qua lần này, nếu nàng không bị phú quý loạn tâm, mới có thể xem như là người của Tề vương ta. Nếu không, vì sao bản vương phải che chở cho một kẻ bất cứ lúc nào cũng có thể phản bội bản vương? Đường bản vương phải đi, gian khổ hơn bất kỳ kẻ nào khác, nếu không có định lực cùng quyết tâm, bản vương thà rằng từ bỏ, cũng sẽ tuyệt đối không để người khác có cơ hội kéo chân bản vương."

Nghe Tề vương nói vậy, trong lòng Giang Lâu mới hiểu, Tề vương đây là muốn khảo nghiệm Triệu gia đại nương tử, xem nàng có đáng để sau này Tề vương dùng hết sức lực bảo hộ nàng hay không.

Mặc dù hiểu dụng ý của Tề vương, biết ngài an bài như thế không có gì đáng trách, nhưng trong lòng hần vẫn lo lắng vị phụ nhân đến từ nông thôn kia sẽ bị hào quang của Bắc Đô thành làm mờ mắt, nếu làm ra chuyện phản bội Tề vương, chỉ sợ nàng ta sẽ phải hối hận. Lại nghĩ về Triệu Văn Độ, Giang Lâu cảm thấy nàng ta chắc chắn sẽ không bán tâm, dù sao nàng ta chỉ là một quả phụ mà thôi, sau này còn phải tái giá. Tự nhiên sẽ không vì một tiểu phúc mà bỏ qua vinh hoa phú quý của bản thân mình.

Nếu La Tổ biết tâm tư của Tề vương, nhất định sẽ phun ra một búng máu, cảm khái một câu lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử!

Nhưng lúc này nàng còn không biết, chỉ toàn tâm toàn ý ngắm trông Triệu Từ bọn họ sớm từ Tây Nam trở về.

Còn chuyện chạy trốn... Bây giờ nàng không dám nghĩ.

Một là nơi này vệ nghiêm ngặt, lão ấu phụ nhân các nàng, không thể tự do đi lại, tự nhiên không trốn thoát được. Hai là dù chạy thoát, cũng không có chỗ dung thân. Người Hoa gia dám làm ra chuyện như vậy, có thể thấy được thế lực sau lưng kia, sâu bao nhiêu.

Bắc Đô Thành này chính là thiên hạ của bọn họ.

So với việc trốn trốn tránh tránh sống qua ngày, còn phải bắt chấp nguy hiểm khi bị bắt được. Còn không bằng ở chỗ này ăn hương uống lạt chờ đợi. Đến lúc đó gặp chiêu phá chiêu mà thôi. Bất quá Hoa Nhị Gia kiên nhẫn hơn nàng nghĩ, bảy ngày sau, Hoa Nhị Gia rốt cục cũng ra gặp nàng.

La Tổ đang nằm sấp trên ghế dựa trong hoa viên để hai nha hoàn xinh đẹp đắp lưng cho nàng.

Hai người thị nữ này không chỉ xinh đẹp, đôi tay cũng hết sức khéo, độ mạnh yếu kia khiến nàng thoải mái muốn ngủ một giấc.

Đang nhắm mắt, trước mặt đột nhiên xuất hiện một đôi hài bằng gấm. Trên gầy dính châu ngọc, còn bắt mắt hơn gầy của nữ nhân.

La Tổ không để ý hẳn, tiếp tục duy trì dáng vẻ híp mắt hưởng thụ, dù sao ở chỗ này ăn không uống không, có người hầu hạ, nàng không phiền lòng.

Hoa Nhị Gia thấy nàng như vậy, nhũ mầy, khoe miệng nhếch lên kêu gọi: "Phu nhân ngược lại hết sức trấn định."

"Chẳng lẽ ta không trấn định? Hoa Nhị Gia thịnh tình như thế, ta cũng không tiện từ chối. Cũng chỉ là ở chỗ này làm khách vài ngày mà thôi."

"Ai bảo với ngươi chỉ là làm vài ngày khách? Nếu ta vẫn giam giữ ngươi đâu?"

La Tổ ngáp một cái: "Nếu vẫn được hưởng đãi ngộ như vậy, vậy không tồi. Không cần làm việc, ngày ngày có người hầu hạ. Trên đời này có ai lại không muốn như thế a. Bất quá nhị đệ ta sắp từ Tây Nam trở về, chúng ta cũng không thể vì hưởng thụ mà không về gặp hẳn."

"Chỉ sợ hẳn có muốn cũng không tìm được các ngươi." Hoa Nhị Gia ngồi xuống ghế dựa bên cạnh, cong người về phía trước, nhìn thẳng La Tổ.

La Tổ nói: "Ngươi cứ trực tiếp nói ra ý định của mình đi, nông dân chúng ta cái gì cũng không hiểu, đoán không ra tâm tư của mấy người như các ngươi. Kỳ thật ngươi tôn công tôn sức tính kế chúng ta như này là có dụng ý gì? Nên nói ta đều đã nói, ngươi chỉ cần phát tay một cái, con vịt cũng không bay được a. Ngươi đối xử với chúng ta như vậy, thật sự là hạ thấp nhân cách của ngươi."

Vài ngày nay nàng đã suy nghĩ rất nhiều, mặc dù nàng có chút khả năng, nhưng cũng chỉ biết làm ruộng mà thôi, hơn nữa biện pháp trồng trọt đã nói cho người cả thôn biết, những thôn khác của Bì Lăng huyện cũng học được thất thất bát bát. Hiện ở trong tay nàng cũng không có cái gì có thể đầu cơ kiếm lợi. Chẳng lẽ là... Hoa Nhị Gia này nhìn trúng phương thuốc phân bón trong tay nàng?

Này cũng quá đen tối đi, chính mình ăn thịt, ngay cả chút nước canh cũng không cho người khác uống, thật sự là đủ thất đức.

Hoa Nhị Gia cũng không nói chuyện, cười nhìn nàng. Tựa hồ đã ở đoán ý nghĩ trong lòng nàng.

La Tổ dùng một loại ánh mắt khinh bỉ cùng quái dị nhìn hẳn: "Ngươi là nhìn trúng phân bón trong tay ta?" Thấy Hoa Nhị Gia không nói lời nào, cho rằng hẳn thừa nhận, mới nói: "Hoa gia ngươi làm làm ăn rộng như vậy, phát tài lớn như vậy, còn nhớ thương chút đồ của ta làm cái gì. Ngươi cũng biết ta là quả phụ, về sau ngay cả cái chỗ dựa đều không có, chỉ trông cậy vào chút gia sản sống qua ngày, ngươi ngay cả tài lộ của quả phụ đều muốn đoạt... Ngươi cũng không sợ bị bóng lưỡi, thể diện mười tám đời tổ tông nhà các ngươi đều bị ngươi làm mất hết!"

"Ngươi nói những lời này khiêu khích ta cũng vô dụng." Hoa Nhị Gia cười lắc lắc cây quạt, một bộ ngươi không làm khó dễ được ta đâu.

La Tổ không khỏi giận đến nghiến răng. Nàng mới vừa chê bai cái họ Hoa này như vậy, thế nhưng còn có thể bảo trì bình thân, quả nhiên cáo già.

Địch không động, nàng cũng dứt khoát bất động, tiếp tục híp mắt hưởng thụ.

Đột nhiên, độ mạnh yếu xoa bóp trên người không còn nữa. Nàng nhũ mầy mở mắt ra xem, hai người kia đã đi rồi. Xem ra là bị chủ tử của các nàng đuổi đi. La Tổ mặc kệ tiếp tục nằm sấp không động. Dù sao nàng lớn lên còn không xinh đẹp bằng hai thị nữ kia, lại còn là quả phụ, họ Hoa kia chắc chắn không xuống tay với nàng.

"Ha ha ha." Hoa Nhị Gia đột nhiên cười khê: "Lời nói của ta vẫn không thay đổi, nếu ngươi đồng ý, bà bà ngươi cùng đôi huynh muội kia tự nhiên bình yên vô sự ra về, mà ngươi cũng sẽ đạt được tự do."

"Không phải ta không muốn đồng ý, mà là không thể đồng ý được." La Tổ nhũ lông mày nhìn hẳn, có một cỗ cảm giác vô lực thật sâu.

"La thị, ngươi phải biết kiên nhẫn của ta cũng là có giới hạn." Hoa Nhị Gia không chỉ đổi cách xưng hô mà sắc mặt cũng trở lên âm trầm.

La Tổ không sợ nhìn hẳn: "Ta cũng không chịu nổi ngươi nữa rồi, năng lực chịu đựng của ta cũng có giới hạn, sao ngươi cứ không tin chứ? Nếu ngươi vì việc này mà không buông tha ta, ta cũng không thể nói gì hơn. Dù sao cô nhi quả mẫu chúng ta, nên bị người khác khi dễ." Nàng nói xong bỗng chốc biến sắc, nằm sấp ở trên ghế khóc lên: "Nếu Triệu Thành nhà chúng ta còn ở đây, chúng ta sao có thể sẽ bị người ta khi dễ như vậy a, trời đánh tặc tử a, đúng là không có nhân tính, bất nạt cô nhi quả mẫu chúng ta, lão thiên gia như thế nào không hạ cái sấm xuống đánh chết những người này a."

Triệu mẫu nghe tiếng khóc, cho rằng đã xảy ra chuyện, đi theo thanh âm tìm đến, thấy La Tổ nằm sấp ở trên ghế khóc, bên cạnh còn có một nam nhân đang đứng, lập tức kinh hãi, nhào tới: "Đại tặc phụ, đây là làm sao vậy?"

Triệu mẫu đẩy Hoa Nhị Gia lùi về đằng sau, nằm ở La Tổ trên người khóc: "Con dâu a, có phải hẳn khi dễ ngươi hay không?"

"Nương." La Tổ thấy Triệu mẫu đế, sững sờ một cái, thấy hai mắt Triệu mẫu hồng hồng, lại tiếp tục khóc lên: "Nương, sao số khổ chúng ta như vậy a, mới trải qua khá hơn một chút đã bị người ta nhớ thương, sớm biết vậy chúng ta dù có chết đói, cũng còn tốt hơn bây giờ."

Triệu mẫu vừa nghe lời này, nhớ tới những ngày khổ sở trước kia, mới được sống tốt lành, hiện giờ lại bị người ta nhốt ở chỗ này kêu trời trời không biết, mỗi ngày lo lo sợ sợ, thật sự là vô cùng đáng thương, nước mắt không khỏi tuôn rơi, oà khóc một tiếng: "Lão thiên gia a, sao lại đối xử với lão Triệu gia chúng ta như vậy a - -"

Tiếng khóc của Triệu mẫu có chút đặc sắc, một chữ cuối cùng kéo vô cùng dài, âm lượng cất cao, mang hơi hướng âm giọng nữ cao.

Khóc mất La Tổ đảo qua Hoa Nhị Gia, phát hiện thần sắc Hoa Nhị Gia bất định, khóe miệng co giật. Nàng cũng đi theo khóc lớn lên, bà tức hai người ôm nhau khóc rống, thanh âm một người lớn hơn một người.

Hai người không ngừng khóc, đến lúc khóc mệt, ngừng đầu lên, mới phát hiện, Hoa Nhị gia đã không còn ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hân Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Editor: Đô Đô

Có lẽ là ngày đó khóc quá lợi hại, Hoa Nhị Gia bị khóc sợ, ba ngày sau vẫn không thấy bóng dáng.

La Tổ vẫn cảm thấy không an lòng.

Nàng vô cùng lo lắng hần chó cùng rứt gấu, sẽ không buông tha cho bọn họ. Hơn nữa cẩn thận ngẫm lại, rất có thể hần sẽ không buông tha bọn họ, dù sao Triệu Từ cũng là mệnh quan triều đình, mặc kệ Hoa Nhị Gia có biết hần có quan hệ với Tề vương hay không, cũng không dám để mấy người La Tổ cứ như vậy trở về, bằng không đến lúc đó Triệu Từ dâng lên một bản tấu, Hoa Nhị Gia sẽ bị mắc tội giam cầm gia quyền quan viên.

"Đám ám vệ của Tề vương kia, đến cùng chết ở xó nào đây a?" Trong lòng nàng âm thầm mắng chửi.

Giờ ngọ lúc ăn cơm, La Tổ phát hiện, Triệu Lâm cùng Triệu Mộc Miên thế nhưng không đến.

Mặc dù hai ngày nay bọn nhỏ vẫn cùng người nơi này ngoạn, nhưng lúc ăn cơm đều đến đúng giờ. Trước mắt thức ăn đã được dọn hết lên bàn, thế nhưng vẫn không thấy người tới.

Không chỉ Triệu Lâm cùng Triệu Mộc Miên không tới, sau khi Triệu mẫu ra ngoài tìm hai hài tử, cũng không thấy trở về.

La Tổ thấy chuyện này không được bình thường, vừa muốn đi ra ngoài tìm người, liền bị thị vệ canh cửa chặn lại.

Hoa Nhị Gia mặc một thân cẩm bào màu đen đi đến.

Hần vốn để ý chuyện ăn mặc, hôm nay trông rất nghiêm túc. Trong lòng La Tổ có chút run sợ, cảm thấy người nọ hôm nay là lai giả bất thiện.

"Người đưa nương ta và hai hài tử đi đâu rồi? Hoa Nhị Gia, chúng ta không thù không oán, người cũng không cần hạ sát thủ."

Hoa Nhị Gia ngồi xuống bàn, bưng một ly rượu lên tự nhiên uống: "Ta chỉ là mời bọn họ đến một nơi khác ăn cơm, để hôm nay hai người chúng ta có thể đơn độc ăn một bữa cơm."

La Tổ cố làm ra vẻ trấn định, ngồi xuống cười ha ha nói: "Muốn cùng ta uống rượu, cũng không cần cố làm ra vẻ huyền bí đâu."

Hoa Nhị Gia hé miệng cười như không cười nhìn nàng.

La Tổ bị nhìn sợ hãi, phùng mang tròn mắt nói: "Người nhìn ta làm gì?"

Hoa Nhị Gia cười nhạo một tiếng: "Người biết không, phạm là người thông minh, đều làm bộ như kẻ ngu ngốc, cũng không dễ dàng gì. Mặc dù người luôn miệng nói không thể nhìn, nhưng người hết lần này tới lần khác vẫn không sợ ta. Từ lần đầu gặp người, đến lần này nhốt người ở trong trạch viện, người không hề giống những phụ nhân khác nhẵn nhụi nhó nhó, không dám gặp người. Phạm là nữ tử có khí chất như vậy, một là có địa vị tôn quý. Hai là có tài năng hơn người. Nếu không, khí thế đó đến từ đâu? Triệu phu nhân, người nói năng, biểu hiện, đều không giống một

phụ nhân nông thôn ngu ngốc, người bảo ta làm sao tin tưởng người không có khả năng ta cần?"

Nghe Hoa Nhị Gia nói một câu, bàn tay đặt trên đùi của La Tổ lại run run một cái, trong lòng bịch bịch nhảy lợi hại, như bị người lột trần, một món đồ che lấp cũng không có, bị người ta nhìn thấu triệt để.

Hôm nay La Tổ mới ý thức được, nàng ở trước mặt nam nhân này giả vờ giả vịt, ngây ngây ngốc ngốc, ở trong lòng của người ta, căn bản chỉ là một chút tài mọn. Có lẽ thời điểm người ta xem nàng diễn trò, còn tưởng đang xem tôm tép nhãi nhép giãy giụa.

Hiện giờ người ta không muốn xem nữa, cho nên dứt khoát nói thẳng.

Cũng đúng, ở cổ đại trong nông khinh thương này, có thể gây dựng lên gia nghiệp lớn như vậy, tuổi cũng không tính lớn, không có lòng dạ thâm trầm, làm sao có thể làm được chứ? Thế mà nàng còn cho rằng dựa vào chút không vật của mình có thể lừa gạt người ta, đây thật sự là ý nghĩ quá buồn cười.

Thấy dáng vẻ La Tổ sững sờ, Hoa Nhị Gia cũng không nóng nảy, hất rót cho nàng một ly rượu: "Người đừng sợ, ta sẽ không làm tổn thương người. Ta chỉ cần người giúp ta một chuyện mà thôi. Xác thực mà nói, là giúp dân chúng trăm họ. Người cũng không muốn cả đời bị giới hạn trong một tấc vuông đi."

La Tổ nắm chặt quả đấm: "Người rốt cuộc là giúp ai? Người không hoàn toàn lấy ra thành ý, còn muốn ta toàn tâm toàn ý giúp người, ta làm sao có thể đem tính mạng của bản thân và gia tộc phó thác trên một người không quen biết như người. Nếu người bắt ta tạo phản thì làm sao bây giờ?"

Thấy cuối cùng La Tổ không còn phủ nhận năng lực của bản thân nữa, Hoa Nhị Gia biết mình đã thành công một nửa. Ít nhất nữ nhân này đã dao động.

Hắn cười nhẹ, dáng vẻ tươi cười sáng chói, như một cảnh đẹp sinh động. Đáng tiếc La Tổ đã không có tâm tình thưởng thức. Hiện tại nàng rất muốn lấy cái mâm úp xuống gương mặt đáng ghét kia.

Nàng thực sự vô cùng chán ghét người thông minh như vậy, đặc biệt là người có trí thông minh, nhưng tâm lại hắc!

Hoa Nhị Gia nói: "Người yên tâm, tự nhiên sẽ không bắt người làm những chuyện trái với trung nghĩa. Còn chuyện giúp ai, thời cơ chín muồi vẫn chưa đến, nên không thể nói cho người biết."

"Người đây là có ý gì, muốn ta giúp người, lại còn muốn thời cơ chín muồi. Người tựa hồ lầm, bây giờ là người đang cầu xin ta, không phải là ta cầu xin người."

Hoa Nhị Gia cười như không cười: "Phải không, hiện tại người đang ở trong tay ta."

Mẹ nó, lão nương còn chuẩn bị giúp người, nhìn thái độ này của người cũng biết chủ tử người là cái hạng người gì.

"Vậy người cứ giữ lấy tính mạng ta đi." La Tổ hung hăng gạt đồ ăn trên bàn xuống đất, choang một tiếng, bát đĩa vỡ thành từng mảnh vụn.

Nàng nhặt lên một mảnh bát vỡ kê lên cổ mình: "Người thử nhìn xem, đến cùng là người ngoan, hay là ta ác. Đời này của ta chán ghét nhất là bị người khác uy hiếp!"

Hoa Nhị Gia vạn năm không thay đổi sắc mặt cuối cùng mang theo vài phần bối rối, hất tràn mặt nói: "Người không quan tâm những người khác?"

"Mệnh của mình còn không thể giữ, ta có thể quan tâm được ai a."

Về mặt La Tổ bất chấp giá nào.

Các hạ nhân nghe thấy động tĩnh liền vọt vào, nhìn hai người bày trận thế này, trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào.

La Tổ quát: "Bảo bọn họ đều rút ra ngoài, bằng không ta nhất thời kích động, người cái gì cũng đừng nghĩ đạt được."

Lời nói này khiến người khác có chút hiểu lầm, có vài bà từ sắc mặt quái dị nhìn Hoa Nhị Gia, kiểu như chủ tử mình đang làm chuyện bức bách con gái nhà lành.

Sắc mặt Hoa Nhị Gia biến đen khoát tay áo, ý bảo người khác lui ra. Những người kia thấy La Tổ muốn tự tử, sẽ không dám thương chủ tử nhà mình, cho nên đều ngoan ngoãn lui ra ngoài.

Hoa Nhị Gia nói: "Tốt lắm, bọn họ đều đi rồi, người mau bỏ xuống, chúng ta hảo hảo nói chuyện."

Tay La Tổ run lên, từ từ để xuống, mí mắt đột nhiên nhấc lên, một bước xông tới, kề mảnh sứ lên cổ Hoa Nhị Gia cao hơn nàng cao một cái đầu, cái tay còn lại tóm chặt cổ tay Hoa Nhị Gia, thanh âm hung ác nói: "Mau thả bà bà cùng đệ muội ta ra ngoài, rồi để cho chúng ta rời đi, bằng"

không chúng ta liền đồng quy vu tận."

"Hóa ra ngươi đánh chủ ý này." Hoa Nhị Gia không sợ hãi chút nào cười nói, hần vừa mới buồn bực, phụ nhân này trông cũng không giống loại người một khốc hai nháo ba thất cổ, không có việc gì mà tự sát. Hóa ra muốn mở cho mình một con đường.

Thầm nói quan tâm đúng là sẽ bị loạn.

"Đừng nói nhảm nhiều như vậy, nhanh chóng thả người, bằng không ta cắt đứt cái cổ ngươi!"

Thanh âm La Tổ hung ác nói. Lần này nàng nhất định phải chạy được. Lúc trước còn tưởng rằng chỗ này tạm thời an toàn, muốn đợi Triệu Từ trở về nói tiếp. Nhưng không nghĩ tới người này thế nhưng đột nhiên trở nên nóng lòng, điều này cho thấy một điều, Triệu Từ sắp trở về, hoặc là đối thủ một mất một còn của Hoa Nhị Gia sắp trở về. Người này, rất có thể là Tề vương điện hạ.

Bất kể thế nào, phải rời đi cái chỗ nguy hiểm này trước mới được.

Hoa Nhị Gia hé miệng cười một tiếng, con mắt đột nhiên nhú lại. La Tổ còn chưa phát hiện hần khác thường, đã thấy cổ tay đột nhiên đau xót, mạnh sử trong tay tự do rơi xuống đất.

Nàng thầm nói không tốt, đang muốn né ra, lại thấy cái tay đang túm lấy cổ tay Hoa Nhị Gia thế nhưng đã bị hần vững vàng bắt được, một cái buông tay, bị hần ôm sát vào trong lòng.

"Vừa rồi chơi vui không?" Môi Hoa Nhị Gia kề sát bên tai nàng, thở ra từng luồng khí nóng ẩm.

La Tổ nổi một trận da gà, toàn thân không được tự nhiên, "Ngươi thả ta ra!"

Hoa Nhị Gia hừ nhẹ một tiếng, mạnh mẽ buông tay, La Tổ lao đảo đụng vào bàn.

Nàng quay đầu lại mặt mũi tràn đầy phẫn hận nhìn Hoa Nhị Gia, gắt gao cắn môi, một câu cũng không nói được.

Nàng xem như phát hiện, nàng bây giờ thật sự cái gì đều không làm được. Nàng đây ở trong mắt người ta, căn bản không tính là cái gì.

Hoa Nhị Gia cười nói: "Hôm nay ngươi nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai hãy cho ta câu trả lời thuyết phục. Kiên nhẫn của ta có giới hạn, đừng để cho ta thất vọng."

Nói xong chấp tay sau lưng sai bước rời đi.

La Tổ tức giận vỗ bàn, cuối cùng không thể nhịn được nữa há miệng chửi ầm lên: "Giúp ta ân cần thăm hỏi mười tám đời tổ tông nhà ngươi!"

Lúc này La Tổ tự nhiên không biết, chuyện hôm nay nàng làm ra, rất nhanh được ghi lại trong một văn kiện mật gửi đến tay Tề vương đang cách kinh thành không đến một trăm dặm đường.

Sau khi tường thuật lại chuyện đó một lần, ám vệ liền đứng im ở một bên chờ đợi sai khiến.

Giang Lô lo lắng nói: "Điện hạ, hiện tại không thể kéo dài được nữa. Triệu phu nhân đã muốn tự tử, nếu thật sự xảy ra chuyện..."

Tề vương nhướn mắt: "Bản vương đúng là không ngờ tới, Triệu phu nhân này lại gan góc như thế."

"Ý của điện hạ là?" Giang Lô chăm chú nhìn Tề vương, sợ hần nói ra lời làm người ta thất vọng.

Cuối cùng, Tề vương hé miệng nhẹ nhàng cong môi, phân phó ám vệ: "Truyền lệnh xuống, cứu thoát Triệu phu nhân và người nhà của nàng, bất luận kẻ nào cũng không được sai sót."

"Rõ!" Ám vệ rất nhanh biến mất ở trong một vùng hắc ám.

*

Buổi chiều La Tổ nhìn thấy Triệu mẫu cùng hai hài tử trở lại gian phòng.

Triệu mẫu đỏ hồng mặt: "Hôm nay bọn họ không để cho chúng ta trở về tìm ngươi, ép chúng ta ở hậu viện kia bên dùng cơm. Đại nha, bọn họ không có bắt nạt ngươi chứ?"

"Không có." La Tổ lắc lắc đầu: "Chẳng qua là muốn ta giúp bọn họ làm việc mà thôi."

"Rốt cuộc là chuyện gì mà bức bách chúng ta như vậy." Triệu mẫu hơi kích động: "Bọn họ có làm hại chúng ta hay không?"

"Nương, ngài yên tâm đi, bọn họ sẽ không hại chúng ta." Lại nhỏ giọng nói: "Khả năng nhị đệ sắp trở về, sẽ cứu chúng ta."

"Hào, vậy là tốt rồi." Triệu mẫu gật đầu liên tục.

Hai hài tử mặc dù bị hù dọa, đến cùng cũng là hài tử bảy tám tuổi, sau khi nghe La Tổ kể một câu chuyện xưa dụ dỗ, rất nhanh liền ngủ mất.

La Tổ không ngủ được, đang muốn đứng dậy, đột nhiên một cổ hương vị kỳ quái truyền đến. Nàng nhú nhú mày, đột nhiên hai mắt tròn trũng, đây không phải là mê hương ư?

Còn chưa kịp nín thở, cả người đã không còn cảm giác.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hàn Túc Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56

Editor: Đô Đô

Khi La Tổ tỉnh lại, vẫn thấy mình nằm trên một chiếc giường son son chạm trổ tinh tế.

Bất quá màu sắc màn trướng thanh nhã hơn, không phô trương như ở trong phủ của Hoa nhị gia. Tiểu nha hoàn canh giữ ở bên cạnh cũng tỏ ra thân thiết hơn nhiều, thấy nàng đã tỉnh, trên mặt vui mừng, lộ ra hai cái má lúm đồng tiền.

"Phu nhân, ngài tỉnh rồi?"

Phu nhân? La Tổ nhướn mày, đứng dậy quan sát hoàn cảnh xung quanh, phong cách bài trí vẫn hết sức cổ xưa nhưng nàng dám khẳng định, đây không phải là gian phòng nàng từng ở trong phủ Hoa gia. Chẳng lẽ lại xuyên qua sao? Lần này là xuyên vào ai đây?

Tiểu nha hoàn thấy nàng ngẩn người, lo lắng nói: "Phu nhân, ngài có nghe thấy nô tì nói gì không?" Lại nhỏ giọng nói thầm: "Chẳng lẽ đã thả quá nhiều mê hương rồi?"

La Tổ nghe thấy hai chữ mê hương, lúc này mới nhớ tới mùi hương trước khi bị ngắt đi. Nàng sửng sốt nói: "Nơi này là nơi nào?"

"Nơi này là Triệu phủ a, bây giờ ngài cùng lão phu nhân, còn có thiếu gia và tiểu thư đều đang ở Triệu phủ. Là người của Tề vương điện hạ đưa các ngài về đây."

Nghe tiểu nha hoàn nói vậy, lúc này La Tổ mới hoàn toàn thờ phào nhẹ nhõm, may là không có xuyên đến địa phương cầu huyết nào đó. Đột nhiên, nàng nghiêm túc nhìn tiểu nha hoàn: "Là người của Tề vương đưa chúng ta trở lại? Chúng ta trở lại bằng cách nào, ta nhớ chúng ta đang ở trong một trạch viện khác cơ mà?"

Tiểu nha hoàn lắc đầu: "Cái này nô tì cũng không biết."

Tiểu nha hoàn đi bưng một bát cháo tở yến đến, cười nói: "Phu nhân, nô tì tên là tiểu Lục, về sau ngài có gì phân phó thì cứ gọi nô tì nhé."

Trong lòng La Tổ nghi ngờ, trên mặt miễn cưỡng cười cười.

Tuy hiện giờ đã được cứu ra, quả thực khiến nàng thờ phào nhẹ nhõm, nhưng chỗ này lại lộ ra sự quý dị a. Tình huống trước mắt này, rất rõ ràng, Tề vương điện hạ có thể giải cứu các nàng, vậy mà lúc trước những ám vệ kia lại không có một chút động tĩnh. Hơn nữa lúc cứu các nàng còn dùng mê hương, này cũng quá coi thường các nàng đi.

La Tổ nghĩ, nếu nàng là một chủ tử quyền cao chức trọng như Tề vương chắc chắn sẽ không lựa chọn loại phương thức này cứu các nàng.

Nói đi nói lại, chẳng qua là nàng cảm thấy hán tình nguyện cứu nàng, nhưng không muốn tôn trọng nàng mà thôi.

Sự lĩnh ngộ này khiến trong lòng La Tổ hết sức không thoải mái.

Tiểu Lục thấy sắc mặt nàng không tốt, lại không biết suy nghĩ trong lòng nàng, lo lắng mình làm hư việc, vội vàng chạy ra ngoài tìm ma ma quản sự. Lúc trước Triệu phủ chỉ có hai nô bộc mà thôi, còn đám người hiện giờ đều là người Tề vương điện hạ phái đến hầu hạ các nàng.

Ma ma quản sự Ngô ma ma nghe tin, khoát tay áo cho nàng lui ra, rồi chạy đến báo tin cho ám vệ ở trong nội các.

Dù sao trước khi đến đây vương gia đã phân phó, cần phải đặc biệt chú ý tâm tư của Triệu phu nhân, nếu có chút gì không thích hợp, phải lập tức bẩm báo.

Đương nhiên, La Tổ không biết hành động này của bọn họ, mà có biết cũng không có cách nào. Hiện giờ cũng đã ở đây, bên cạnh đều là người của người ta, dù nằng có bất mãn, cũng không thể đấu lại vương quyền.

Triệu mẫu cùng hai hài tử trúng nhiều mê hương hơn nên hôn mê đến qua bữa trưa mới tỉnh lại, còn La Tổ trúng ít hơn nên đã tỉnh lại từ ban sáng.

Giống như La Tổ, bên cạnh bọn họ đều có người hầu hạ, thuận tiện nói cho bọn họ biết bọn họ đã được Tề vương điện hạ cứu ra, hiện tại đang ở trong phủ đệ của Triệu Tử.

Sau khi Triệu mẫu biết chuyện này, vội vàng trèo xuống giường, chạy ra ngoài cửa hướng lên trời dập đầu: "A Di Đà Phật, Tề vương điện hạ đúng là người tốt a."

Không thể không nói, ở trong loại tình huống nguy hiểm này, Tề vương điện hạ còn cứu bọn họ ra, ở trong mắt trong lòng Triệu mẫu chính là người tốt nhất thiên hạ, ân nhân lớn như trời.

Cho nên lúc xế chiều ngồi uống trà cùng La Tổ, bà luôn miệng khen ngợi Tề vương điện hạ thật sự là người tốt.

Triệu mẫu vừa ăn điểm tâm vừa nói: "Cũng không biết Tề vương điện hạ là người như thế nào, thế nhưng còn cứu chúng ta, không có xem thường thường dân như chúng ta. Đợi Tử nhi trở về, ta nhất định phải nói lại với hắn, để sau này hắn ra sức báo đáp Tề vương điện hạ."

La Tổ thấy Triệu mẫu hiện giờ đối với Tề vương vô cùng cảm kích, cuối cùng đoán ra lý do Tề vương không vội đi cứu bọn họ. Ở trước thời điểm người ta sắp chết, so với việc người ta chưa ý thức được nguy hiểm đi cứu người, lúc nào cũng khiến người ta khắc cốt ghi tâm hơn.

Nếu như nàng thực sự chỉ là một phụ nhân nông thôn cái gì cũng không biết, có lẽ, cũng sẽ giống như bà bà nàng bây giờ, thực sự coi Tề vương điện hạ là phụ mẫu tái sinh.

May mà lúc trước nàng còn không tin Tề vương điện hạ là người tốt chân chính vì dân vì nước đâu, quả nhiên, người tranh đoạt hoàng quyền, không thể dùng ánh mắt đơn giản để đánh giá.

"Nương, kỳ thật ngài cũng đã gặp Tề vương điện hạ." La Tổ không định gạt bà bà. Nếu lúc này Tề vương đã không che giấu quan hệ giữ hắn cùng Triệu Tử, tự nhiên không cần thiết gạt nữa.

Triệu mẫu sững sờ, miếng bánh đang nhai trong miệng mắc ở cổ họng, kinh ngạc nói: "Ta gặp rồi, gặp lúc nào?"

La Tổ rót cho bà chén trà, giúp bà nuốt trôi miếng bánh.

Thấy Triệu mẫu hết nghẹn, mới nói: "Nương còn nhớ hai vị công tử lần trước về Triệu gia thôn cùng Nhị đệ chứ, vị lớn lên vô cùng chững chạc trong đó, chính là Tề vương điện hạ."

"Cái gì, vị Lý công tử kia chính là Tề vương điện hạ?!" Tin tức này không thể nghi ngờ giống như một quả bom 〇〇, ở Triệu mẫu trong lòng nổ tung.

Vị quan lớn nhất đời này bà từng gặp, đó chính là nhi tử bà. Không nghĩ tới đời này còn có thể nhìn thấy một vị hoàng tôn hậu duệ quý tộc a. Không những thế còn là một vị vương gia. Đặc biệt vị vương gia này còn ở trong nhà bà một đoạn thời gian, mỗi ngày gọi bà là bá mẫu.

"... Này, đây là thật? Đại nha, ngươi đừng có gạt ta a."

Triệu mẫu vẫn không thể tin được.

La Tổ rất nghiêm túc gật đầu: "Nương, là thật."

"Lão thiên gia a, vương gia thế nhưng từng ở nhà ta!" Triệu mẫu kích động kêu lên, ôm ngực trọn to hai mắt.

Lúc này bên ngoài Triệu phủ, có một chiếc xe ngựa đi đến trước đại môn thì dừng lại. Người trên xe ngựa vén rèm che cửa sổ lên, nhìn vào hai cánh cửa chính đang đóng kín của Triệu gia.

"Nhị gia, chính là ở chỗ này." Phu xe nhỏ giọng nói với người bên trong.

Người ngồi trong xe ngựa, đúng là Hoa Nhị Gia.

Hoa Nhị Gia giương môi cười nhạo một tiếng: "Cũng tốt, ta cũng đã làm hết sức có thể, không chớp được cơ hội tốt này, cũng chẳng liên quan gì tới ta."

Hắn buông rèm xe xuống, nói với phu xe: "Đến biệt trang ngoài thành." Lại căn dặn tùy tùng bên ngoài: "Nếu có người tới tìm, cứ nói ta đã trở về Bì Lăng huyện rồi."

"Là."

Xe ngựa lần nữa lăn bánh, chậm rãi rời xa Triệu phủ.

Trong phòng, La Tổ tự nhiên không biết Hoa Nhị Gia vừa đi qua cửa nhà nàng. Sau khi trấn an Triệu mẫu xong, liền đi ra bên ngoài thăm thú một vòng.

Tòa nhà này là Triệu Từ mới đặt mua. Trên thực tế bổng lộc của Triệu Từ, muốn ở Bắc Đô thành này mua một tòa nhà trên căn bản là điều không thể. Nhưng dầu gì Triệu Từ cũng là một thám hoa lang, ở trong Kim Loan điện được ban thưởng không ít, hơn nữa tại vương triều phong kiến này quan chức được hưởng đãi ngộ không sai. Mượn nhân mạch của Tề vương điện hạ, ngược lại cũng mua được một tòa nhà xem như phủ đệ.

Bất quá tòa nhà này cũng không lớn lắm, mặc dù là tam tiến tiểu viện, nhưng bên trong lại không có đình đài lầu các. La Tổ nhớ tới đình đài lầu các từng thấy ở Hoa gia, châu ngọc trang trí nơi nơi, thăm nghĩ bất kể là cái niên đại nào, nhà của quan ở, đều không xa hoa bằng nhà của người làm ăn buôn bán ở a.

Bất quá nàng vẫn tương đối thích loại tiểu viện nhỏ này. Ít nhất đi nhà vệ sinh không cần lo lắng sẽ tè ra quần. Hơn nữa đi ra đi vào cũng tiện, mau chóng nhất là ít người, không phức tạp lắm quy củ như hào môn thế gia.

Sau khi thưởng thức tòa nhà của Triệu Từ xong, La Tổ liền trở về phòng ngồi đợi.

Nếu Tề vương điện hạ đã cứu nàng ra, tự nhiên sẽ không để cho nàng hưởng phúc một cách không công. Xem chừng chẳng bao lâu nữa, nhiệm vụ sẽ đến ngay thôi.

Nói thật, hiện tại nàng không chỉ không muốn trợ giúp chủ tử sau lưng họ Hoa, mà còn không muốn trợ giúp Tề vương.

Khổ nỗi nàng đã đắc tội họ Hoa, nên không thể đắc tội Tề vương bên này nữa. Hơn nữa Triệu Từ còn là phe cánh của Tề vương, nàng là tẩu tử của Triệu Từ, ở trong mắt người khác, cũng bị cho là người của Tề vương. Nếu như lúc này nàng đổi ý không làm. Về sau dù là Tề vương đăng cơ hay là một người khác lên thay đi nữa, phía bên nàng đều không tránh khỏi liên can dính líu.

Không bằng dứt khoát làm đến cùng, biết đâu thật sự thành công, còn có thể có được cơ hội sống yên phận.

Hoàng cung ngự thư phòng.

Sau Tề vương hỏi phủ, chưa kịp đổi thân xiêm y, đã bị hoàng đế gọi vào cung hỏi thăm tình hình nạn dân Tây Nam. Thuận tiện còn hỏi thêm một chuyện gấp gáp khác.

Mặc dù toàn bộ thiên hạ hiện giờ vẫn còn trong trạng thái nghèo rớt mùng tơi, nhưng miễn cưỡng cũng được coi là an an ổn ổn chống đỡ đi qua. Dù sao chỉ cần không bức dân chúng nóng nảy, thì bọn họ vẫn có thể yên ổn sinh sống qua ngày.

Nhưng dân biến Tây Nam lần này đã khiến Chiêu Vũ Đế ngộ ra một sự thật.

Hiện giờ triều đình quá nghèo. Tây Nam vừa xảy ra thiên tai, liền nháo dân biến. Nếu năm nay mùa màng không tốt, nạn đói xảy ra khắp nơi, thiên hạ này chẳng phải sẽ đại loạn?

Ở trong loạn thế lẩn lộn trèo lên ngai vàng Chiêu Vũ Đế rất nhanh tính toán xong các loại khả năng xảy ra, đột nhiên hắn nhớ tới phong mật thư cùng hộp đạo tặc tam hoàng tử Tề vương Lý Triết gửi cho hắn lúc trước.

Không thể không nói, thời điểm Tề vương điện hạ đưa mật thư đến vô cùng chuẩn xác. Không thể quá sớm, bằng không lúc ấy hắn ở Tây Nam xa xôi, công chuyện chưa xử lý xong, không biết ngày về. Không chừng phụ hoàng hắn sẽ đem chuyện này giao cho người khác đi làm. Đương nhiên cũng không thể quá muộn, nếu bị người khác nhanh chân đến trước, mọi chuyện sẽ hỏng bét.

Cho nên phong mật thư cùng hộp gấm và những bức tranh kia, hắn đều đợi sau khi sự tình xử lý xong, chuẩn bị động thân trở về, mới sai tâm phúc bên Bắc Đô Thành trình lên hoàng thượng.

"Phụ hoàng, lần này nhi thần đến Tây Nam, dọc theo đường đi nạn dân vô số, ngay cả một cọng cỏ cũng không có mà ăn. Thậm chí còn có người dùng một loại bùn đất gọi là quan âm để lót dạ. May mà lương thảo cứu trợ thiên tai lần này được đưa tới kịp thời, dân chúng cũng được ăn no bụng, hiện giờ ai nấy đều cảm động hoàng ân mênh mông cuộn cuộn."

Mặt mũi Tề vương tràn đầy cảm khái, nói năng đặc biệt chân thành. Chiêu Vũ Đế nghe vậy, trước mắt hiện lên hình ảnh các lão bách tính gặm vỏ cây, nhai rễ cỏ. Sau khi được phát lương thực, thì từng người vui vẻ trở về nhà sống qua ngày, hốc mắt thế nhưng có chút nóng.

Từ nhỏ hắn đã bị đưa đến doanh trại, lại ở trong rừng thương mửa kiếm đoạt được ngôi vị hoàng đế. Tâm tính đã sớm cường ngạnh hơn người bình thường rất nhiều. Bất quá sau khi lên làm hoàng đế, trông thấy giang sơn nơi nơi bị thương tổn nặng nề, tâm tình cũng bị lay nhiễm một chút thương đau. Giống như một người chủ gia đình, trông thấy nhi nữ nhà mình mặc quần áo rách rưới, chân đi giày rơm, người gầy như que củi, trong lòng cũng sẽ cảm thấy thất bại cùng chua xót.

Hắn khát vọng các hài tử của mình, có thể lớn lên khỏe mạnh, cường tráng hơn người Đột Quyết phương bắc. Ở lúc sinh thời, có thể vác trường đao, đập nát quân man di dưới lòng bàn chân, quy phục vạn nước, thống nhất lãnh thổ.

Chiêu Vũ Đế lau khô mắt một cái, cầm một bức tranh từ trên bàn lên, rũ một cái, một bức tranh điện viên vui mắt hiện ra trước mặt Tề vương.

Đây rõ ràng là bức tranh nông gia mùa thu hoạch do chính tay Tề vương vẽ ra ở Triệu gia thôn.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hân Túc Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Editor: Đô Đô

La Tổ không ngờ, nàng có thể trông thấy long nhan của hoàng thượng trong truyền thuyết.

Đương nhiên, nàng không có loại vinh hạnh được tuyên triệu vào cung, nàng gặp mặt hoàng đế đương triều Chiêu Vũ Đế ở trong phủ của Tề vương.

Không giống như hình ảnh trung niên mỹ đại thúc trong tưởng tượng của nàng, Chiêu Vũ Đế không hổ danh là người đập lên máu tanh xác thịt mà lên ngôi, dáng người vô cùng cao lớn, không gợn tự uy, chỉ cần đứng ở trước mặt, liền sinh ra một loại uy áp khiến người khác không thể nào thờ nổi.

Lần đầu tiên nàng quỳ phủ phục trên mặt đất, bày ra tư thế thành kính nhất của mình 'Cúng bái' người có quyền thế nhất thiên hạ đang đứng trước mặt.

Chiêu Vũ Đế rũ mắt nhìn phụ nhân quỳ trên mặt đất: "Đây là vị kỳ nhân trong lời nói của khanh?"

Hiển nhiên Chiêu Vũ Đế có chút thất vọng, người này cùng vị kỳ nhân dị sử trong tưởng tượng của hắn chênh lệch quá lớn.

Tề vương cười nói: "Khởi bẩm phụ hoàng, vị này chính Bì Lăng huyện Triệu gia thôn Triệu phu nhân, trưởng tẩu của Triệu hàn lâm. Cảnh tượng trong bức tranh nông gia mùa thu hoạch nhi thần vẽ tặng phụ hoàng, cũng là do Triệu phu nhân tạo lên."

"Đúng là như thế." Lời này không phải là của Tề vương, mà là của La Tổ.

La Tổ hơi ngẩng đầu: "Dân phụ không dám nhận hai chữ kỳ nhân, chẳng qua là bỏ ra chút sức lực, giúp hương thân phụ lão có thể ăn no cơm."

"Ăn no cơm?" Trên mặt Chiêu Vũ Đế hiện lên một tia vui mừng: "Đến trăm cũng không có khẩu khí lớn như vậy, ngược lại lòng dạ đại lượng, trăm đồ không bằng người."

"Dân phụ không dám. Chỉ là có chút tài mọn, ngoài trồng trọt làm ra thì cũng không biết làm gì khác."

Trong lòng La Tổ căng thẳng, tận lực không để cho thanh âm của mình run rẩy. Nàng biết, người trước mặt này, có thể nắm giữ vận mệnh của vạn vạn chúng sinh trong lòng bàn tay. Sinh tử vinh nhục của nàng, đều nằm trong một câu nói của hắn ta mà thôi.

Chiêu Vũ Đế cười nói: "Phụ nhân ngược lại nói chuyện cũng khá thú vị. Tốt, vậy trăm hỏi ngược, khi làm ruộng trồng trọt cần chú ý cái gì?"

La Tổ trầm ngâm một lát, mới nói: "Thuận theo thiên thời, không làm trái vụ mùa, nhập gia tùy tục."

Chiêu Vũ Đế nói: "Nói thì dễ, làm thì khó. Nếu gặp phải năm hạn hán thì sao? Nếu đất đai cần cỗi thì thế nào?"

Hai vấn đề này khiến La Tổ rất muốn gào to vài tiếng. Nàng rất muốn lấy một bụng tri thức ra lý luận đến cùng với hắn, muốn nói cho hắn biết, phát triển mạnh buôn bán, khiến hàng hóa lưu thông khắp nơi, không phải không cần lo lắng đến hạn hán cùng đất đai cần cỗi nữa sao?

Đương nhiên, lấy thân phận hiện giờ của nàng mà nói ra, thật sự là chuyện rất không khôn ngoan, cho nên chỉ có thể đáp: "Vậy thì cũng chỉ có cách nhắc nhở dân chúng ở năm thời tiết tốt loại thêm chút lương thực, mới không sợ năm mất mùa."

Chiêu Vũ Đế nghe vậy, cười nói: "Nói như vậy, chứng tỏ ngươi biết làm thế nào để loại ra nhiều lương thực hơn?"

"Hồi bẩm bệ hạ, trước kia dân phụ cũng chỉ là nghe người ta nói qua một chút biện pháp, về sau ở trong thôn thử qua mấy lần, mới phát hiện không tin làm người. Chỉ là không biết liệu các địa phương cũng có thể thu hoạch tốt như vậy hay không. Bất quá dân phụ nguyện ý thử một lần."

"A?" Chiêu Vũ Đế nhướng mày: "Ngươi là làm theo lời vị kỳ nhân kia nói?" Hắn tự nhiên cũng đã phái người điều tra qua nàng, cũng biết ở Bi Lăng huyện có lời đồn Triệu phu nhân vận khí tốt gặp được một vị kỳ nhân tha phương, học được một vài bản lãnh làm ruộng. Thậm chí có rất nhiều người còn nói, vị kỳ nhân kia là nông thần ông trời phái xuống.

La Tổ biết ngay Chiêu Vũ Đế sẽ hỏi như vậy, nên không chần chừ chút nào, một năm một mười nói lại cái cơ ngày trước mình bịa ra, đương nhiên, trong đó có thêm nắm đấm muối một chút.

"Vị lang trung kia nói, ở phía nam xa xôi kia, bởi vì khí hậu tốt, nên năm nào cũng có thể loại lương thực. Hơn nữa đất đai ở đó còn phi thường phì nhiêu. Một năm có thể loại hai vụ hoặc ba vụ. Chỉ là nơi đó cách xa Trung Nguyên, cho nên dân cư thưa thớt. Ngược lại lãng phí vô ích rất nhiều đất tốt. Dân phụ cũng chỉ là nghe nói, cũng không biết có phải vậy hay không."

Chiêu Vũ Đế hiển nhiên vô cùng hào hứng: "Ngươi nói ở phía nam nước ta có dân chúng sinh sống, đất đai ở đó còn vô cùng thích hợp gieo trồng lương thực?"

"Là." La Tổ đáp một tiếng.

Hai mắt Tề vương lóe lên: "Phụ hoàng, nếu ngài có hứng thú, không bằng phái người đi tìm hiểu trước, nếu quả thật như thế, thì hãy biến nó thành đất đai của Đại Chu chúng ta, sau này di chuyển dân chúng qua đó ở, khai hoang trồng trọt, không chừng sẽ trở thành một mảnh đất trù phú của Đại Chu chúng ta."

Chiêu Vũ Đế khẽ gật đầu: "Đúng vậy, ta sẽ phái một đội nhân mã đi tìm hiểu trước. Nếu quả thật giống như lời ngươi nói, Triệu phu nhân người chính là đại công thần đấy."

"Dân phụ không dám kể công, đây là bổn phận của dân phụ."

Chiêu Vũ Đế khoát tay áo, hiển nhiên thái độ đối với La Tổ tốt lên rất nhiều, ra hiệu cho phép nàng đứng dậy.

La Tổ quy củ đứng lên, không dám nhìn Chiêu Vũ Đế. Trong lòng nàng chỉ muốn mau chóng vượt qua cửa ải này, rồi rời khỏi mảnh đất thị phi này. Nàng thật sự không muốn tiếp xúc cùng mấy người mang nhãn mác hoàng tộc.

Nàng đang âm thầm phi nhỏ, thì nghe Chiêu Vũ Đế nói: "Khốn cảnh Tây Nam hiện giờ, ngươi có biện pháp gì không?"

Chuyện Tây Nam, La Tổ cũng biết. Bởi vì thời gian dài không có một giọt mưa, nên đất đai khô cằn. Đương nhiên, La Tổ cũng biết, việc khô hạn này đã diễn ra từ rất lâu rồi, nói cách khác, hạn hán lâu như vậy thì chẳng mấy nữa trời sẽ đổ mưa xuống thôi.

Bất quá không có dự báo thời tiết, nên nàng không dám nói bừa, chỉ có thể cung kính đáp: "Dân phụ muốn nhập gia tùy tục, bất quá dân phụ chưa hề đi đến Tây Nam, bởi vậy không biết rõ hoàn cảnh bên đó thế nào nên không dám tùy tiện khoe khoang khoác lác. Nếu có cơ hội đến đó khảo sát một lần, không chừng có thể nghĩ ra một vài biện pháp hữu hiệu."

Khu vực Tây Nam luôn là vết thương nhức nhối trong lòng Chiêu Vũ Đế. Dân phong nơi đó hung hãn, hơn nữa nơi đó cũng là lãnh địa cuối cùng hắn thu phục được. Năm nào cũng xảy ra thiên tai năm nay lại còn có thêm việc dân chúng bạo động. Một đám thần tử trong triều kia không một ai có thể dùng, bên võ tướng ngoại trừ biết cầm binh đánh trận thì cũng chỉ biết hô hào đánh trận, phía quan văn cũng chỉ biết lấy lý phục nhân, không đưa ra được những lời nói hữu ích. Vừa nãy hắn lấy vấn đề kia ra hỏi La Tổ, chẳng qua là muốn dò xét một phen mà thôi, cũng không trông chờ nàng có thể đưa ra được đáp án mà hắn cần. Không ngờ phụ nhân này thế nhưng nguyện ý thử một lần.

Hắn cười nói: "Nếu ngươi đã muốn thử, tự nhiên là có vài phần nắm chắc. Có phải vậy không?"

La Tổ không ngờ ông hoàng đế này lại hiền toái như vậy, loại chuyện như này còn muốn hỏi rõ ràng như thế. Trong đầu nàng nhanh chóng đảo qua vài con số, cuối cùng nói ra một con số an toàn nhất: "Ba phần nắm chắc."

"Ba phần?" Tròng mắt Chiêu Vũ Đế hơi híp, lấp lóe một tia sáng hưng phấn.

La Tổ không nghe ra đây là hắn đang cao hứng, hay mất hứng. Chỉ có thể kiên trì đáp một tiếng: "Đúng vậy, trước mắt chỉ có ba phần." Đương nhiên, ở trong suy nghĩ của La Tổ, chỉ cần thấp hơn năm phần, cơ bản là thuộc về không nắm chắc. Vì không muốn đến mức quá khó nhìn cho nên dứt khoát nói ra đáp án ba phần. Bất quá nàng đã đánh giá thấp cổ nhân một chữ ngàn vàng, có nắm chắc chính là có nắm chắc, không nắm chắc chính là không nắm chắc. Nếu hết lần này tới lần khác khẳng định như vậy, trong lòng tự nhiên là có kẻ sách.

Cho nên sau khi Chiêu Vũ Đế nghe La Tổ dứt khoát nói như vậy, trong lòng mãnh liệt dậy sóng, nhưng vì bảo trì uy nghi nên cố trấn định lại: "Người chưa từng nói mạnh miệng?"

Lúc này La Tổ nào dám nói có, tiếp tục nói: "Những lời nói của dân phụ đều là thật."

"Hào, rất tốt!" Giọng nói của Chiêu Vũ Đế cao hơn bình thường. Tề vương đứng bên cạnh tự nhiên biết đây là biểu hiện khi phụ hoàng hân vui vẻ, khoe môi hân khê giương lên.

"Phụ hoàng, Triệu Từ đang phụng chỉ ở Tây Nam xử lý công chuyện, hiện giờ còn chưa trở về. Nếu lúc này Triệu phu nhân đến đó, thì cũng có người thân chiếu khán."

"Hào." Chiêu Vũ Đế gật đầu, trên mặt mang theo vài phần khoan khoái, nhìn La Tổ cũng nhu hòa hơn nhiều: "Nếu người thật sự có ba phần nắm chắc, trăm sẽ dễ người thử một lần. Nếu người thật sự giải quyết được chuyện ở Tây Nam, khiến cho người người Tây Nam ăn no cơm, trăm liền bất chấp miệng lưỡi thiên hạ, phong người làm đại nông quan."

Trong lòng La Tổ chấn động. Đây là muốn cho nữ nhân như nàng làm quan sao?

Ánh mắt Tề vương lóe lóe.

Lại nghe Chiêu Vũ Đế nói tiếp: "Nhưng nếu như người có nửa điểm không tận tâm tận lực, trăm..."

"Dân phụ nhất định cúc cung tận tụy, tới chết mới thôi!" La Tổ lần nữa phủ phục trên mặt đất vội vàng biểu trưng lòng trung thành.

Nghe phía trên truyền đến tiếng cười khẽ sung sướng, trong lòng La Tổ âm thầm bực bội. Vị hoàng đế này thật sự rất giỏi gây bàn tính; nếu chuyện thành, chứng minh nàng có thể năng lực, nên phong cho nàng cái chức quan, tiếp tục bóc lột sức lao động của nàng. Nếu không làm được chuyện, thì phải đổi một cái mạng.

Dù sao bất kể chuyện có thành hay không, nàng đều thua thiệt.

Đúng là xã hội phong kiến vạn ác. Nhớ năm đó, những giáo sư trong học viện nông nghiệp, người nào không phải là bảo bối được săn đón. Đến chỗ này không chỉ biến thành gia nô, còn phải ngàn ân vạn tạ.

Chiêu Vũ Đế là người thuộc phái hành động, mới ra khỏi phủ Tề vương, đã sai người đưa nàng về Triệu phủ thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi đến Tây Nam.

Bởi vì tình huống đặc thù, cho nên chuyện La Tổ đi Tây Nam lần này không nói cho người khác biết, mà chỉ lén lút tiến hành. La Tổ xấu bụng nghĩ, có phải tên hoàng đế này sợ nàng không làm được việc, nên mới không cho nói cho người khác biết, đỡ phải đến lúc đó khiến lão nhân gia hân mất mặt.

Triệu mẫu thấy nàng vội vã thu thập hành lý, hỏi nàng đi nơi nào. Nàng không dám nói thật, chỉ đành nói dối cho qua, nàng nói Triệu Từ muốn xây trụ xá ở Tây Nam, biết Triệu gia thôn từng làm qua, cho nên nhờ La Tổ đi qua hỗ trợ chỉ điểm một hai. Chuyện này không thể nói cho người khác biết, không thì sẽ làm hỏng danh tiếng của Triệu Từ, nàng dặn đi dặn lại Triệu mẫu không được... nói chuyện này với người khác.

Chuyện có liên quan tới Triệu Từ, Triệu mẫu tự nhiên là kéo kín miệng, còn nhắc nhở nàng đi đường cẩn thận, sau khi đến đó rồi nhớ chăm sóc cho Triệu Từ.

Đây là lần đầu tiên La Tổ lên đường đi xa nhà, nhìn hoàn cảnh xa lạ dọc theo đường, trong lòng nàng cảm thấy có chút thê lương, lúc nghĩ về tương lai sau này lại có chút mong đợi.

Cũng may ở đó còn có Triệu Từ, dầu gì cũng là thân nhân của nàng, có thể an tâm chút. Hơn nữa dọc theo đường đi có ám vệ của Hoàng thượng cùng Tề vương hộ tống, bên cạnh có thị vệ của vương phủ, hẳn là không có người nào dám có ý đồ xấu với nàng.

Có sự bảo đảm an toàn, tâm trí La Tổ cũng từ từ bình tĩnh lại, coi như chuyến đi lần này là một cuộc du lịch. Trên đường đi thỏa thích nắn nhồi trên cửa sổ xe xem phong cảnh dọc đường.

Mặc dù đường đi xóc nảy không bằng phẳng, cảnh vật cũng không đa dạng, bắt mắt như ở thế giới hiện đại của nàng, nhưng phong cảnh nơi này mang đến sự thuần khiết tự nhiên khiến lòng người nhẹ nhõm khoan khoái.

La Tổ vui vẻ ngắm cảnh hai ngày, ngày thứ ba bắt đầu không chịu nổi.

Nàng đúng là đánh giá cao quan lộ của cổ đại. Có nhiều nơi căn bản còn không có đường phẳng, mà đều là đường núi uốn lượn gập ghềnh, một đường lắc lư đi xuống, đầu vầng mắt hoa khó chịu hơn cả người ngồi thuyền bị say sóng.

Sau khi thò mặt ra ngoài cửa sổ nhìn ọe một hồi, La Tổ xui lơ ngơ ngồi trong xe ngựa. Nhận lấy chén trà nha hoàn Tiểu Lục đưa tới súc miệng sạch sẽ, nàng oán thầm, chẳng lẽ ông trời muốn nàng chưa tới Tây Nam đã chết vì ỏi sao. Như vậy quá oan uổng đi.

Chương 58

Editor: Đô Đô

"Phu nhân, phía trước chính là Thục Châu."

Tiểu Lục đem đầu thò ra ngoài xe ngựa rút trở về, tươi cười hồn nhiên, nếu như không biết nàng là người của Tề vương, chắc hẳn La Tổ sẽ không hoài nghi nàng là nội gián.

Tiểu Lục thấy nàng không mấy may phản ứng, tiến đến gần nhìn sắc mặt La Tổ: "Phu nhân, sắc mặt ngài như vậy không ổn, đợi lát nữa vào trong thành, chúng ta dừng lại nghỉ ngơi một lát, rồi mới đi đến Xuyên Châu nhé."

"Không cần, vẫn nên mau chóng đi đến Xuyên Châu thì tốt hơn."

Dọc theo đường đi chứng kiến cảnh tượng tiêu điều trong những thành trấn kia, khiến trong lòng La Tổ chua xót. Lúc trước nàng ở Triệu gia thôn cũng đã nghe nói về thảm trạng ở bên ngoài, nhưng chưa tận mắt nhìn thấy, nên không có cảm giác loại cảm giác chạnh lòng và hoang mang như bây giờ. Nhưng chuyến đi lần này, đặc biệt là càng đến gần địa giới Tây Nam, càng trông thấy nhiều nạn dân, trong lòng nàng càng thấy khó chịu.

Bụng ăn không no, người chết vì đói như ngã dạ, sẵn sàng vì một miếng cơm mà bán đi tôn nghiêm... Những câu chữ chỉ dùng miêu tả về nạn đói kia, giờ đây hiện hiện chân thực ngay trước mắt nàng.

Dân chúng cổ đại cần cù lao động, thậm chí ngay cả thứ căn bản nhất là cơm đều không được ăn đủ no, đây là lỗi của triều đình, hay là lỗi dân chúng?

Hiện tại tâm tình La Tổ hết sức phức tạp, nàng cảm thấy trọng trách mang trên vai mình càng ngày càng nặng. Nếu như lúc trước nàng đi đến cái chỗ này chỉ vì không muốn bỏ phí kiến minh học được, cùng bảo vệ tính mạng. Vậy thì hiện tại, nàng thực sự muốn làm chút gì đó cho người dân nơi này. Ít nhất, khiến cho bọn họ không bị chết đói.

Bởi vì La Tổ phân phó, nên sau khi xe ngựa đi qua Thục Châu, liền trực tiếp đi đến Xuyên Châu lân cận.

La Tổ không quá quen thuộc địa danh nơi này, cũng không biết đây là chỗ nào ở đời sau, nhưng nhìn địa thế mà nói, có vẻ giống Tứ Xuyên đời sau có rất nhiều ngọn núi lớn.

La Tổ còn nhớ, lúc nước Thục thời nhà Hán mới khai quốc vô cùng giàu có, năm đó Lưu Bang còn phải dựa vào vùng đất hậu phương màu mỡ này mới có lương thảo cho cuộc chiến Hán Sở tranh hùng về sau.

Không có đạo lý đến cái thời không này, liền biến thành một địa phương cần cỗi có nhiều nạn dân như vậy a.

La Tổ liên tưởng đến rất nhiều khả năng, cuối cùng nghĩ tới thứ thiên tai căn bản - - khô hạn.

"Tiểu Lục, Tây Nam bên này, có công trình thủy lợi gì hay không?"

"Công trình huy lợi?"

Tiểu Lục mặt mũi tràn đầy nghi hoặc.

La Tổ vỗ đầu một cái: "Chính là nơi tích trữ nước, giống như một cái đập lớn ấy."

Tiểu Lục cẩn thận suy nghĩ một lát, lắc đầu nói: "Phu nhân, nô tỳ không biết rõ."

La Tổ sờ cằm nhìn ra bên ngoài, thời tiết oi bức, trong gió cũng mang theo khí nóng, xem ra ông trời vẫn chưa muốn đổ mưa.

Nếu không có đập lớn tích trữ nước, vấn nạn này của Tây Nam sẽ khó giải quyết, hơn nữa lần sau sẽ còn tái diễn. La Tổ phát hiện, chuyến đi tới Tây Nam lần này không hề đơn giản trong như tưởng tượng của nàng. Bằng không dù nàng có bản lĩnh trông trọt thế nào, nhưng trời cứ khô cạn hoài thế này, bên trong đất đai cũng không thể nào thu được lương thực. Nàng cũng không có khả năng tạo mưa nhân tạo.

Nhớ tới con đường gian nan phía trước, La Tổ sâu kín thở dài.

Tiểu Lục chống cằm nhìn nàng: "Phu nhân, ngài làm sao vậy, ngài mất hứng sao?"

"Không cần để ý tới ta, ta đang suy nghĩ về vấn đề nhân sinh."

Lại trải qua hai ngày lắc lư, cuối cùng xe ngựa cũng đã vào địa phận Xuyên Châu. Tình trạng thiên tai nơi này là nghiêm trọng nhất, cũng là nơi ở tạm thời của Triệu Từ ở Tây Nam.

La Tổ vốn cho rằng tẩu tử như nàng vượt ngàn dặm đường xa xôi đến đây, chắc chắn tiểu thúc sẽ tới nghênh đón nàng, vậy mà từ lúc bước chân vào cổng thành cho đến khi đi tới chỗ ở, vẫn không thấy mặt mũi hân đầu. Sau khi nghe ngóng, mới biết được tiểu thúc đã đi đến mấy thôn trang trong núi giúp người dân đào giếng từ mấy ngày trước.

"Đại nhân còn chưa biết tin phu nhân sẽ tới đâu, để tiểu nhân gọi người đi thông báo, mỗi tội một ngày đại nhân đi đến hai ba thôn trang, hiện tại ngài còn chưa trở lại, không biết có nhận được tin không nữa." Người nói chuyện là gã sai vặt của Triệu Từ Triệu Tiểu Ngũ. Nghe nói Triệu Từ đến Xuyên Châu thì mua hân, bây giờ vẫn đi theo hầu hạ Triệu Từ.

La Tổ vừa nghe Triệu Từ đã đi tìm kiếm mạch nước, cũng không nói gì. Bất quá đối với chuyện tìm kiếm nguồn nước này, nàng vẫn không có lòng tin lắm. Thời tiết đã khô hạn lâu như vậy, nếu có thể tìm được nguồn nước, thì qua một thời gian dài như thế, cũng phải tìm được rồi. Nói đi nói lại, vẫn là do những quan viên phụ trách khu vực Tây Nam không quan tâm tới dân chúng, không hành động cứu chữa kịp thời.

Trải qua một thời gian lắc lư lâu như vậy, tạm thời La Tổ không có tinh lực đi làm việc, ăn một chén cháo, dùng nước nóng lau qua thân thể. Liền chuẩn bị đi ngủ một giấc. Đừng hỏi vì cái gì không tắm rửa, ở chỗ này tắm rửa, nàng lo sợ bị người xúm đánh.

La Tổ ngủ một giấc rất say, mãi cho đến khi nghe thấy bên ngoài có tiếng nói chuyện ầm ĩ, mới từ trên giường ngồi dậy: "Sao bên ngoài ồn ào như thế?"

"Là Triệu đại nhân trở về, mọi người cao hứng đâu." Tiểu Lục đi tới hầu hạ nàng mặc y phục. La Tổ khoát tay, tự mình hai cái ba cái mặc xong y phục, sau đó xỏ giày chạy đi gặp mặt Triệu Từ.

Nói thật, mấy tháng không gặp Triệu Từ, nàng thật sự có chút nhớ nhung.

Sau khi vào phòng, thấy hai gã sai vặt đang vội vã bưng trà rót nước, còn mang thêm đồ ăn đến.

La Tổ vừa nhìn, thấy đồ ăn trên bàn đều là lương thực phụ bánh bột ngô.

Nhìn sang bên cạnh, thì thấy một nam tử đang ngồi bên cạnh bàn, y phục bầm đầy bùn đất lang thôn hỏ yết gặm bánh bột ngô trông rất quen mắt, nhìn kỹ mới nhận ra, nàng nghi ngờ gọi một tiếng: "Nhị đệ?"

Tượng đất kia nghe tiếng quay đầu nhìn lại, thiếu chút nữa làm rơi bánh bột ngô trong tay xuống đất, đứng phất dậy: "Đại tẩu, sao tẩu lại ở đây?"

Triệu Tiểu Ngũ đứng bên cạnh nói: "Đại nhân, vừa nãy vội vàng đón tiếp ngài, nên chưa kịp nói cho ngài biết, phu nhân đã tới nơi này được một lúc lâu rồi."

Triệu Từ đặt bánh bột ngô xuống đĩa lau miệng, bưng bát trên mặt che mắt nét thanh tú của hân, trông có vẻ hết sức chật vật. Làm quan làm đến nước này, La Tổ cũng cảm thấy đặc biệt không dễ dàng gì.

La Tổ vội vàng nói: "Người mau chóng ăn đi, ta ngồi đây chờ một lát."

Triệu Từ thật sự là đói bụng đến phát hoảng, thấy La Tổ ngồi qua một bên, liền ngồi xuống tiếp tục dùng bữa, bất quá động tác không gấp gáp như vừa rồi nữa, từng miếng từng miếng chậm rãi ăn. Ăn hết ba cái bánh, uống thêm một ngụm trà, lúc này mới ngừng lại.

Triệu Tiểu Ngũ nói: "Đại nhân, nô tài đi chuẩn bị nước nóng, để lát nữa ngài tắm rửa nhé."

Triệu Từ khoát tay: "Không cần, múc một chậu nước nóng mang đến cho ta rửa mặt thì được rồi."

Triệu Tiểu Ngũ thấy hân một thân chật vật, thở dài đi ra ngoài.

Lúc này La Tổ mới nói: "Nhị đệ, người làm gì mà ra nông nổi này, tình trạng thiên tai ở Xuyên Châu này đến cùng nghiêm trọng thế nào?"

"Hiện nay chỗ nào cũng không có nước, đất đai đều khô cằn, ngay cả nước trong giếng trong nhà các thôn dân cũng bắt đầu biến thành nước bùn đục ngầu. Nếu trời vẫn không đổ mưa, chỉ sợ không duy trì được bao lâu." Trong mắt Triệu Từ chứa nòng nọc lo lắng. Mặc dù lần này đã trấn áp được nạn dân phản loạn, triều đình cũng đã phát lương thực cứu trợ cho mọi người, nhưng cứ liên tục khô hạn thế này, hân vô cùng lo lắng sẽ xảy ra chuyện xấu. Đến lúc đó nạn dân lần nữa gây chuyện, cũng sẽ không dễ dàng trấn áp như lần đầu tiên.

Lại nhìn La Tổ nói: "Đại tẩu, lần này là Tề vương phái tẩu tới đây?"

La Tổ nhìn hai bên một chút, thấy người khác đều lui ra, chỉ còn lại một mình Tiểu Lục, mới nhỏ giọng nói: "Là Hoàng thượng phái ta tới, trước khi ta tới, cũng không biết tình trạng thiên tai lần này lại nghiêm trọng như vậy."

Bằng không, nhất định nàng sẽ chờ mấy ngày nữa mới tới. Dù sao bên này thiếu nước, nàng cũng là không bột đổ gột nên hồ a.

Triệu Từ nghe vậy, lông mày khẽ chau lại.

"Ta vốn cho rằng, tẩu sẽ ở lại nơi đó làm quan điền. Không ngờ rằng người lại đi đến bên này."

Đây đúng là chuyện ngoài ý muốn của Triệu Từ.

La Tổ không sao cả khoát khoát tay: "Không có việc gì, đến cũng đã đến, binh đến tướng chắn, nước đến đất ngăn, không chừng mấy ngày nữa trời sẽ cho mưa đấy."

Triệu Từ thấy nàng lạc quan như vậy, không nhịn được cười một tiếng: "Đại tẩu yên tâm, ta sẽ mau chóng tìm được nguồn nước, đại tẩu chỉ cần làm những chuyện trong khả năng cho phép của mình là được."

"Được, ta liền dựa vào người. Mau mau tìm được nguồn nước, để cho ta có cơ hội biểu diễn tay nghề." La Tổ cố làm ra vẻ thoải mái nói, lại thấy khắp người Triệu Từ đều là bùn đất, nói: "Nhị đệ, người nên nhanh chóng đi rửa mặt nghỉ ngơi đi, ngày mai chúng ta thương lượng tiếp cũng được."

Triệu Từ nhìn lại thân thể mình, cũng có chút quần bách, trên mặt mang theo vài phần xấu hổ.

Buổi tối đi ngủ, La Tổ mới nhớ rằng, nàng còn chưa kịp hỏi Triệu Từ một chuyện, chỗ này đến cùng có cái đập chứa nước nào không a.

Theo đạo lý, chỗ này phải là một nơi non sông nước biếc, trù phú giàu có, chứ không phải cần cỗi tiêu điều như thế này a.

La Tổ nghĩ ngày mai phải tìm cơ hội hỏi Triệu Từ thử xem, lại không nghĩ tới trời còn chưa sáng Triệu Từ đã đi ra ngoài rồi.

La Tổ dùng điểm tâm xong, đi thay một chiếc áo vải thô ngắn, chuẩn bị đi ra ngoài.

Tiểu Lục thấy nàng ăn mặc như vậy, kinh ngạc nói: "Phu nhân, sao ngài lại mặc như thế này?"

"Chúng ta đến đây để làm ruộng, chẳng lẽ còn mặc lăng la tơ lụa a, người cũng nhanh chóng thay một bộ y phục khác, chúng ta ra ngoài xem xét một vòng, đứng rồi, cũng gọi Triệu Tiểu Ngũ theo, hẳn quen thuộc chỗ này, để hắn dẫn đường cho chúng ta."

Tiểu Lục biết La Tổ là người rất dễ nói chuyện, nhưng cũng là người vô cùng có chủ kiến, đã quyết định cái gì, thì người khác có nói gì cũng vô dụng, cho nên nàng nhanh chóng chạy đi thay một thân y phục bằng vải thô, rồi đi tìm Triệu Tiểu Ngũ.

Ba người không muốn gây chú ý, nên không dùng xe mà đi bộ thăm quan thành Xuyên Châu.

Các cửa tiệm bán lương thực trong thành Xuyên Châu vô cùng đông khách, người đến cửa mua lương thực xếp thành hàng dài, giá bán lương thực cũng đắt hơn bình thường gấp mấy chục lần. Cũng chỉ có một vài gia đình giàu có mới có thể mua được.

Triệu Tiểu Ngũ nói: "Từ lâu đều không mở nổi ở chỗ này, mà có tiền cũng không mua được nguyên liệu. Mỗi ngày đều có người bán nhi bán nữ, từng đám từng đám người chuyển đến nơi khác."

La Tổ nghe vậy trong lòng rầu rĩ. Đây là lần đầu tiên nạn đói ở gần nàng như vậy.

"Tiểu Ngũ, bình thường Xuyên Châu các người thường loại lương thực nào?"

"Bên này núi nhiều ruộng ít, đa phần đều là ruộng cạn do khai hoang mà có, nên chỉ có thể loại cây ngô cùng lúa mạch. Cũng có nơi chỉ loại cây ngô."

La Tổ nghe vậy, thấy bên này rất thích hợp với một loại cây nông nghiệp - - khoai lang. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là, nếu như nơi này có giống cây đó.

Nàng lại suy nghĩ một chút, khoai lang là ở dưới thời Vạn Lịch Minh triều mới truyền vào Trung Nguyên. Vậy Đại Chu vương triều này, rốt cuộc có loại cây nông nghiệp cao sản đó hay không đây?

Xen vào quỹ đạo lịch sử không rõ, nàng cũng đoán không ra thực hư thế nào, nên dứt khoát dẫn hai theo nô bộc, đi tới thôn xóm gần nhất khảo sát thực tế địa hình một phen.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hàn Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

Editor: Đô Đô

Từ khi đến Xuyên Châu, La Tổ phát hiện chỗ này nghèo khổ thành như vậy không chỉ bởi vì thiếu hụt lương thực, mà còn do thiên tai hạn hán xảy ra quá nhiều, chỉ với khí hậu nơi này, đã là một vấn đề rất nan giải.

Trước kia lúc còn ở Triệu gia thôn, muốn đi lên thị trấn, chỉ cần ngồi xe bò lăn qua lăn lại nửa cái canh giờ là đến. Còn ở Xuyên Châu này, đi tới một thôn xóm gần nhất, không chỉ phải ngồi xe bò, mà còn phải trèo đèo lội suối. Không chỉ vậy La Tổ còn phải sai Triệu Tiểu Ngũ đi tìm một đôi vợ chồng già gần đó dẫn đường cho bọn họ, một canh giờ sau cuối cùng cũng tới được nơi muốn đến.

Chỗ như vậy, có thể giàu lên mới là lạ.

La Tổ ngồi ở trên một tảng đá lớn thờ phỉ phò. Hai mắt nàng nhìn chăm chăm cái thôn dưới chân núi.

Nơi đó đã không thể gọi là thôn, phòng ở rách nát, đất đai hoang tàn, ngay cả một ngọn cỏ cũng không có. Trong thôn cũng không thấy người nào.

"Đều đã đi vào thành Xuyên Châu, ở bên kia ít nhất cũng có thể kiếm chút đồ ăn. Người ở lại chỗ này, đều lão nhân già yếu, không đi nổi đường, chỉ có thể ở lại nơi đây chờ chết." Lão phụ nhân dẫn đường lau nước mắt.

"Triều đình không phát lương thực cứu tế sao?" La Tổ hỏi.

"Đã phát, nhưng miệng ăn núi lở có thể duy trì mấy ngày, chỗ này nghèo, không phải là chuyện ngày một ngày hai, chúng ta còn sống cũng chẳng qua là mệnh chưa tận mà thôi, hiện tại lão thiên gia mà không cho sắc mặt tốt, thì cả mệnh sống lay lắt qua ngày cũng không có."

Nông dân, đều là dựa vào trời ăn cơm.

La Tổ cũng biết dân chúng đều là những người khốn khổ bần cùng bất đắc dĩ, lúc bình thường có quan lại hoành hành, gặp phải năm tai họa, ngay cả lão thiên gia cũng tới tham gia náo nhiệt. Nói đi nói lại, dân chúng vẫn là người chịu tội.

Trượng phu lão phụ nhân kia nói thêm: "Ta cũng không cầu cái gì khác, chỉ mong có thể ăn lưng bụng liền thành, tiểu tôn nhi nhà ta mới hai tuổi, cứ thế đã lìa đời... Nếu không nhờ có triều đình đưa lương thực đến kịp thời, chỉ sợ đã bị người khác ăn mất."

Nói xong hung hăng lau nước mắt.

Triệu Tiểu Ngũ vội vàng nói: "Lão nhân gia đừng khóc, hiện giờ triều đình cũng đã phái đại quan đến chỗ này giúp đỡ chúng ta rồi, Triệu đại nhân không phải đang mang theo mọi người đi đào giếng hay sao?"

"Triệu đại nhân là một quan tốt a." Lão nhân gật đầu liên tục: "Những ngày này ngài vẫn luôn dẫn người đi tìm nguồn nước khắp nơi, còn không chịu ăn lương thực của dân chúng. Chỉ là lão thiên gia đã không muốn cho chúng ta con đường sống, Triệu đại nhân cũng không có cách nào a."

"Sẽ có biện pháp, lão nhân gia, người yên tâm đi." La Tổ nhẹ giọng trấn an.

"Đúng vậy, đây chính là trưởng tử của Triệu đại nhân chúng ta, cũng là người có bản lĩnh, các người cứ yên tâm đi." Triệu Tiểu Ngũ đứng ở bên cạnh tự tin nói.

Hai người này vừa nghe La Tổ là trưởng tử của Triệu đại nhân, lập tức quỳ xuống đất dập đầu: "Thảo dân không biết ngài là đại tử của Triệu đại nhân, thật sự là thất lễ, thất lễ."

La Tổ nào dám nhận, vội vàng đỡ hai người dậy: "Xin hai lão nhân gia mau mau đứng lên, ta không có công lao gì, không dám nhận đại lễ như vậy của các người."

Triệu Tiểu Ngũ cùng Tiểu Lục cũng vội vàng chạy đến đỡ hai người đứng dậy.

Sau khi hai người đứng lên, lão phụ nhân sụt sùi nói: "Phu nhân tới nơi này cũng vất vả, chỗ này rất khổ a."

La Tổ an ủi: "Lão thiên gia đây là đang khảo nghiệm dân chúng Xuyên Châu chúng ta thôi, đợi chúng ta sống sót qua trận này, chắc chắn sẽ sống tốt hơn dân chúng các nơi khác rất nhiều."

Lão phụ nhân vội vàng nói: "Người Xuyên Châu chúng ta không sợ khổ, chúng ta vẫn có thể chống đỡ được. Thân già này của ta vẫn còn sức chống đỡ qua hơn nửa năm."

"Đúng vậy, Xuyên Châu nhất định sẽ có được ngày tốt lành."

La Tổ nhìn thôn xóm dưới chân núi, mặt mũi tràn đầy kiên định nói.

La Tổ đi xuống thăm thôn xóm đó, người trong thôn sống rải rác khắp nơi, mặc dù là một thôn xóm, nhưng ở cách nhau rất xa, qua một mảng núi lớn, mới thấy vài gia đình.

Theo dân cư phân bố ở nơi này mà nói, có chỗ, cách một ngọn núi, mới có thể tìm được một gia đình.

Nói cách khác, nơi này vô cùng hoang vắng. Bất kể nói thế nào, đây cũng là vùng núi a. Một nơi như vậy nếu biết tận dụng, trồng chút cây nông nghiệp thích hợp, ở đâu còn có thể gặp cảnh khốn cùng a.

Một lão nhân sống ở trong thôn than thở: "Trước kia ở trên núi có rất nhiều cây cối, cỏ cây tươi tốt, có lúc còn tìm được rất nhiều quả dại để ăn. Hiện nay ở trong núi ngay cả quả dại đều không thể mọc ra."

La Tổ thuận tiện hỏi thăm về cây khoai lang, sợ người ta không biết hình dạng khoai lang thế nào, còn cố ý vẽ ra hình dáng lá cây cùng củ của khoai lang.

"Đây là loại quả gì? Còn chưa từng thấy qua, cũng có thể ăn được sao?"

Lão nhân gia kia thấy đồ ăn, hai mắt đều sáng rực.

La Tổ thất vọng lắc lắc đầu: "Vẫn chưa tìm được củ này."

Sau khi rời khỏi thôn này, La Tổ còn đi đến một thôn khác ngay cạnh đó hỏi thăm, mới dẫn người về trong thành Xuyên Châu.

Chờ bò qua đường núi, đi vào một đoạn đường bằng, đến khi ngồi trên xe bò, La Tổ mới xoa chân, nghĩ về chuyện trồng trọt.

Xem ra hiện tại khoai lang còn chưa xuất hiện ở Đại Chu vương triều, cũng không biết đang trốn ở góc nào nữa, loại cây nông nghiệp này sản lượng cao, còn chịu được hạn, đáng tiếc lúc này vẫn chưa xuất hiện.

Bất quá nơi này có nhiều đồi núi, muốn làm giàu, cũng không phải là điều không thể. Hơn nữa nàng còn phát hiện, cấu tạo và tính chất của đất đai nơi này hết sức thích hợp loại lúa nước, đến lúc đó có thể mở rộng quy mô phát triển ruộng bậc thang. Mấu chốt hiện tại là xem khi nào thì lão thiên gia mới phát thiện tâm cho mưa xuống.

Mấy người La Tổ vừa tới Xuyên Châu thành, thì gặp người Triệu Từ phái tới ở cửa thành.

Hóa ra hôm nay Triệu Từ trở về sớm, thấy trời sắp tối mà La Tổ còn chưa trở lại, lo lắng trên đường xảy ra chuyện, liền vội vàng dẫn người đi ra ngoài tìm bọn họ.

"Đại nhân đều dẫn người đi tìm các người, may mắn gặp các người ở đây, để ta chạy đi báo tin cho đại nhân." Người đứng đợi ở cửa thành vội vàng cười ngửa đi tìm Triệu Từ.

La Tổ thấy sắc trời đã tối, có chút lo lắng cho Triệu Từ.

Triệu Tiểu Ngũ nói: "Phụ nhân đừng lo lắng, đại nhân khá quen thuộc địa hình nơi này. Chốc nữa sẽ trở lại thôi."

La Tổ gật gù đầu, toàn thân vô lực ngồi ở trên xe bò đi vào trong thành.

Chờ đến lúc trong phủ dùng bữa tối, đổi thân y phục sạch sẽ, nàng mới thấy Triệu Từ từ bên ngoài trở về. Lần này trông hần không bẩn thỉu như ngày hôm qua, nhưng vẫn mang vẻ phong trần mệt mỏi. Bất quá từ trên mặt sắc mặt của hần có thể nhìn ra, hôm nay tâm tình hần cũng không tệ lắm.

Thấy La Tổ tiến vào trong sảnh, Triệu Từ đứng lên nói: "Đại tẩu, hôm nay tẩu đi đâu vậy?"

"Đi đến các thôn xóm phụ cận dò tra một vòng, thuận tiện tìm hiểu khó khăn của nơi này." La Tổ uống ngụm trà, hôm nay đi ra ngoài một ngày, đều không được uống miếng nước nào, nên giờ thấy hơi khát.

Triệu Từ lo lắng nói: "Hiện tại Xuyên Châu không phải hết sức thái bình, sau này đại tẩu muốn đi ra ngoài, nhất định phải mang theo nhiều người đi

cùng."

La Tổ cười nói: "Người yên tâm đi, bên cạnh ta đều có người đi cùng, hơn nữa, không phải còn có người bảo vệ sau lưng sao?" Nàng biết, ám vệ vẫn luôn đi theo bảo vệ nàng, bằng không nàng cũng không dám tự mình dẫn theo vài người chạy vào trong núi.

Lúc này Triệu Từ mới nhớ tới tẩu từ nhà mình là phụng hoàng mệnh mà đến. Âm thầm ảo não mình quan tâm quá hóa loạn.

La Tổ thấy sắc mặt hắn có chút không được tự nhiên, cho rằng chuyện của hắn không thuận lợi, quan tâm hỏi: "Hôm nay như thế nào?"

Nghe La Tổ hỏi như vậy, trên mặt Triệu Từ bừng sáng, bất chấp ảo não vừa nãy, cười nói: "Hôm nay chúng ta đi tới một thôn xóm tìm kiếm, đào sâu hơn năm thước thì thấy mạch nước, ngày mai tiếp tục đào tiếp, là có thể thấy được nước trong, đến lúc đó các thôn dân phụ cận cũng có nguồn nước sạch sẽ."

"Thực sự tìm được nguồn nước?"

La Tổ nghe xong trong lòng vô cùng vui vẻ. Hôm nay nàng đi ra ngoài một vòng, thấy dân chúng sinh sống quá khổ, ngay cả ngụm nước sạch cũng không có mà uống.

Triệu Từ cao hứng gật đầu: "Đúng vậy, chính ta tận mắt thấy nước trào lên. Ngày mai tiếp tục đi đến các thôn xóm khác đào giếng sâu hơn một chút, có lẽ có thể tìm được nhiều nguồn nước hơn."

"Có nguồn nước thì tốt rồi, chỉ cần đợi đến khi trời mưa thì tốt rồi."

Triệu Từ nghe vậy, trên mặt lại hiện lên vài phân ưu lo: "Cũng không biết đến khi nào thì trời mới mưa, thêm một thời gian nữa, dân chúng bên này sợ là không chịu được."

La Tổ cảm khái nói: "Nếu có mưa nhân tạo thì tốt rồi."

"Mưa nhân tạo?" Triệu Từ ngờ vực nhìn nàng.

La Tổ đang muốn nói tiếp, lại nghĩ tới chuyện này không thể để cho người khác nghe được, liền đứng dậy đi ra ngoài cửa xem có ai hay không, rồi lại sai tiểu Lục đi xuống bếp lấy chút đồ ăn mang đến, đợi người đi hết, mới quay vào trong sảnh, đề thấp thanh âm nói: "Đúng vậy, ở chỗ chúng ta, hễ gặp năm khô hạn, liền tạo ra một trận mưa, cũng có thể giảm bớt khổ hạn."

La Tổ cảm thấy, chỉ cần có thể rơi một trận mưa là tốt rồi, cho dù chỉ là mưa phùn rải rích, cũng có thể làm cho người ta thấy được hy vọng.

Triệu Từ hào hứng khác thường, đôi mắt sáng long lanh nhìn La Tổ: "Đại tẩu, tẩu biết vật tạo mưa kia là gì phải không?"

Này cũng là làm làm khó La Tổ.

Trước kia nàng cũng chỉ là người nghiên cứu nông học, kiến thức ở chỗ này còn không có cách nào thi triển, huống chi là nghe nói qua vật kia, nàng còn chưa thấy qua mưa nhân tạo đâu.

Dù sao mưa nhân tạo ở hiện đại vẫn là một điều bí ẩn, trên cơ bản loại người 'không phận sự' như nàng không thể đi vào tham quan hiện trường.

Bất quá...

"Ta có nghe nói qua về một loại biện pháp hết sức kỳ quặc, chắc là không có tác dụng đâu."

La Tổ không chắc chắn lắm nói.

Thấy vẻ mặt Triệu Từ nghiêm túc, La Tổ trực tiếp cắn răng nói: "Ta từng nghe một vị bằng hữu thích nghiên cứu những chuyện ly kỳ cổ quái nói, mưa nhân tạo chủ yếu là do một cái trục dẫn khí, đặt ở trên đài cao, hướng về một góc độ nhất định không ngừng xoay tròn, có thể dẫn nước mưa từ trên bầu trời xuống."

La Tổ càng nói, càng cảm thấy chuyện này không đáng tin.

Đây quả thực là hồ mưa gọi gió.

Lại không nghĩ đến Triệu Từ là một cỗ nhân chân chính, nên rất tin tưởng vào mấy chuyện quỷ thần, vị đại tẩu đang ngồi trước mặt hắn này, chẳng phải là minh chứng cho việc 'Mượn xác hoàn hồn' sao.

Cho nên sau khi nghe La Tổ nói xong, Triệu Từ hết sức nghiêm túc hỏi: "Đại tẩu có thể miêu tả một cách chi tiết về đồ vật đó dẫn mưa được không, dù chỉ có một phần trăm cơ hội, chúng ta cũng phải thử một lần."

"Nhiệm, người thực sự muốn thử, chuyện như vậy mặc kệ có thành hay không... Đối với người cũng không có lợi." Nếu không thành, rất có thể bị người bắt bẻ nói tự dung sinh sự. Nếu thành vậy thì còn khủng khiếp hơn, đến lúc đó đám người hoàng tộc kia sẽ nghi ngờ. Ở thời đại vua cao hơn trời này, người một tên hạ thần có thể cầu mưa, thì kết cục rất dễ đoán, ai quản khoa học là cái khi gió gì.

Triệu Từ lại cười cười: "Tẩu tử yên tâm, chuyện như vậy không cần phải do chúng ta đích thân đi làm."

"Ý của người là..."

"Đúng vậy."

Hai người ngầm hiểu lẫn nhau.

Trong lòng La Tổ thở phào nhẹ nhõm. Vừa rồi nàng còn lo lắng tiểu thúc mình làm quan chỉ nhìn thấy đại công phía trước, không nhìn thấy nguy hiểm phía sau, bây giờ nhìn lại, người thông minh như hắn, hẳn ở quan trường càng lâu càng khôn khéo. Người ta đã sớm có kế sách chu toàn cả rồi.

Tuy không biết Triệu Từ dùng phương pháp gì, nhưng La Tổ biết hắn không phải là kẻ lỗ mãng, cho nên cũng buông lỏng tâm tư. Sau khi về phòng, liền hí hoáy vẽ ra cái trục dẫn khí mà mình biết.

Này còn phải cảm tạ cấu tạo của thứ này không phức tạp, bằng không người không có trí nhớ tốt như nàng, căn bản không vẽ ra được.

Bất quá cũng chính bởi vì thứ này rất đơn giản, cho nên nàng cảm thấy, nó sẽ không hữu dụng.

Ngày hôm sau, La Tổ tìm cơ hội giao nó cho Triệu Từ.

Thấy Triệu Từ mặc một thân áo ngắn màu xám, hỏi: "Người có việc muốn đi ra ngoài?"

"Hôm nay ta muốn đi tìm xem có thêm nguồn nước nào nữa hay không."

La Tổ nhớ tới những con đường núi ngoằn ngoèo ngày hôm qua bò qua, đây còn là thôn gần nhất đã thấy run chân. Triệu Từ trèo non lội suối như vậy, chắc chắn là càng khó chịu.

Muốn nói vài lời động viên, nhưng thấy vẻ mặt hắn mệt mỏi, lại nói không nên lời.

Đợi Triệu Từ ra khỏi cửa, La Tổ mới thở dài, nhỏ giọng nói thầm: "Nhiệm cố gắng lên."

Bạn đang đọc truyện *Bản Hàn Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

Editor: Đô Đô

Đại khái La Tổ biết đôi chút về tình trạng chỗ này, cho nên không tự mình làm khổ mình làm gì, nàng sai Triệu Tiểu Ngũ ra ngoài thăm dò tình hình hiện tại của Xuyên Châu rồi trở về báo lại cho nàng.

Ví dụ như bên này có bao nhiêu cửa hàng bán lương thực, bình thường có thương nhân nào đến đây đổ hàng hay không, bên này dư thừa nhất là cái gì.

Vừa phân phó nhiệm vụ cho Triệu Tiểu Ngũ xong, thì thấy Tiểu Lục hấp tấp chạy tới.

"Quốc cữu gia đến Xuyên Châu rồi."

"Quốc cữu gia?" La Tổ đang phác thảo kế hoạch làm ruộng, nghe lời này, ngừng phất đầu lên: "Quốc cữu gia là ai?" Kỳ thật trong đầu nàng nghĩ, thân thể quốc cữu gia kim tôn ngọc quý như vậy, chạy đến chỗ khi ho cò gáy này làm cái gì không biết?

Tiểu Lục chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn nàng: "Là Trình quốc cữu a, chính là cữu cữu ruột của thái tử, nghe nói, hoàng thượng Hoa gia cũng rất nghe lời hắn."

Cuối cùng Tiểu Lục này cũng lộ ra một chút bản lĩnh của một gián điệp.

Lúc này La Tổ mới hiểu, hẳn chính là chủ tử sau lưng Hoa gia.

Nàng nhớ lại lần trước bị Hoa nhị gia giam lỏng lâu thật lâu, cũng không biết Trình quốc cửu có biết chuyện đó hay không, hoặc là có chủ ý xấu xa gì đối phó với nàng hay không. Nếu như đã có, liệu lần này có gây khó dễ cho nàng không đây.

Mặc dù hiện tại nàng cũng được coi là tâm phúc của hoàng đế, nhưng chuyện này không có ai hay biết. Vạn nhất Trình quốc cửu muốn đối phó nàng, ở hoàn cảnh lúc này của nàng, rất có thể sẽ không được trợ giúp.

Nói cách khác, nàng sắp gặp phải phiền toái lớn rồi.

La Tổ xoa xoa huyết thái dương, chuyện xấu sao cứ ùn ùn kéo đến vậy? Thật là làm cho người đau đầu.

Nàng đứng lên nói: "Có cần phải đích thân đi nghênh đón hay không?"

Tiểu Lục lắc đầu: "Hắn không sống ở bên này mà có một phủ đệ riêng, trước mắt còn phải đi đến chỗ khác xử lý công vụ, rồi mới đến Xuyên Châu. Xem chừng tạm thời cũng không có tính lực chú ý đến phía bên ngài."

"Nếu hắn không đến đây thì tốt rồi." La Tổ ngồi xuống ghế, gõ gõ mặt bàn: "Ta muốn uống trà, mau rót cho ta một chén trà giải tỏa áp lực."

*

Hiện tại Trình quốc cửu đúng là không rảnh rồi chú ý đến La Tổ.

Mặc dù Hoa gia đã lần lượt đưa mật thư đến, nhưng hắn vẫn luôn bận chuyện bên này, chưa có thời gian đọc thư. Hơn nữa gần đây thái tử còn không thành thật, khiến hắn hai đầu khó khăn, sút đầu mẻ trán.

Đặc biệt là Xuyên Châu bên này, Triệu Từ người Tề vương Lý Triết lưu lại ở chỗ này liên tục một khắc cũng không dừng đi qua đi lại khắp nơi, khiến dân chúng Xuyên Châu đều hết lời ca tụng Tề vương, đáng hận nhất là thuộc hạ của hắn không có tiền đồ như người ta, nguyên một đám chỉ biết đợi ở trong thành Xuyên Châu ăn no ngủ kỹ, không có ai nguyện ý đi vào trong núi sâu tiếp xúc cùng những dân chúng kia.

Vừa về đến Xuyên Châu, Trình quốc cửu liền thay thân một bộ y phục sạch sẽ, lại ăn uống no đủ, mới hỏi động tĩnh gần đây của Triệu Từ.

Tùy tùng lưu ở Xuyên Châu nói: "Hắn đã tìm nguồn nước."

"Tìm được rồi?" Khuôn mặt Trình quốc cửu lộ vẻ kinh ngạc. Không nghĩ tới hạn hán xảy ra đã lâu như vậy, còn có thể tìm được nguồn nước.

Tùy tùng nói: "Triệu đại nhân đó dẫn người đi vào trong núi tìm mấy ngày, lần qua lần lại như cái tượng đất, không ngờ thật sự tìm thấy nguồn nước. Hôm nay lại đi ra ngoài, bảo là muốn đi tìm thêm mấy nguồn nước khác, giúp dân chúng có thể đợi được đến khi trời mưa."

"Hắn thực sự nói như vậy?"

Trình quốc cửu vuốt vuốt cằm râu, trong mắt mang theo vài phần khen ngợi, lại cảm thấy tiếc nuối: "Đáng tiếc." Người này là của Tề vương, nếu không, lão phu nhất định phải dùng hết cách níu kéo bồi dưỡng hắn.

Tùy tùng lại nói: "Quốc cửu gia, vậy chúng ta làm sao bây giờ, giúp hắn, hay là?"

Theo lý thuyết, Trình quốc cửu cùng Triệu Từ đều là phụng mệnh ở chỗ này cứu tế, nhưng người tinh mắt cũng đều biết chuyện cong cong thẳng thẳng trong đó, cho nên gần đây những người giúp đỡ Triệu Từ làm việc, cũng chỉ có đám người của Tề vương kia mà thôi.

Trình quốc cửu khoát tay áo: "Mà thôi, cứ xem tình hình thế nào đã." Lại thuận miệng hỏi: "Gần đây còn có chuyện gì khác thường hay không?"

"Ngược lại không có chuyện gì quan trọng, trưởng tẩu Triệu đại nhân mới đến Xuyên Châu, nói là tới chiều cố Triệu đại nhân, hai ngày trước đi tới thôn xóm phụ cận dạo một vòng, sau khi trở lại thì không thấy xuất môn."

"Ra cửa còn mang theo trưởng tẩu?" Trình quốc cửu cảm thấy buồn cười: "Này cũng quá ly kỳ."

Tùy tùng nói: "Ai nói không phải là, cũng may mấy ngày nay Triệu đại nhân đều bận rộn không thấy bóng dáng, nếu không người nói xấu còn có nhiều hơn."

"Mà thôi, buổi chiều Triệu Từ trở về, bảo hắn đi đến gặp ta."

Trình quốc cửu nói xong, liền đi về phòng mình nghỉ ngơi.

Mấy ngày nay hắn đi qua không ít địa phương, mặc dù không có hoàn thành chuyện gì, nhưng là ứng phó với những người kia, cũng có chút phí

tâm phí lực.

Bên này Triệu Từ cũng biết tin Trình quốc cữu đã đến đây, thần sắc trên mặt bất động. Lại nghĩ tới đồ vật mang theo trên người hôm nay, biết chuyện này không thể trì hoãn được nữa. Mặc kệ thành hay không thành, cứ phải thử xem mới biết. Cũng không thể để dân chúng ở đây tự sinh tự diệt.

*

La Tổ cũng không có nhân rồi, sau khi Triệu Tiểu Ngưu đi thám thính xong tin tức trở về, nàng liền đem những tin tức này nhất nhất tiêu hóa.

Chuyện buôn bán ở Xuyên Châu hết sức không lạc quan, đặc biệt là từ sau khi chỗ này xảy ra nạn đói, thương nhân chạy đến đây ít càng ít, những thương nhân chịu đến đây bán lương thực, cũng là mấy nhà có tài lực cùng vật lực. Thương nhân nhỏ lẻ đều không dám tới nơi này, sợ bị nạn dân cướp hàng.

Mặt khác, nơi này không có nhiều đồ thừa thải lắm, trong đó nổi danh nhất chính là một loại quýt. Loại quýt này rất ngọt, cho nên được chọn làm cống phẩm tiến cống cho quý nhân và quan lại trong hoàng cung hưởng dụng.

Chỗ này vẫn còn có cống phẩm tiến cống cho hoàng cung?

La Tổ nghe tin này xong thì giật mình. Đây quả thực là ngủ trên núi vàng còn kêu nghèo.

Được nền kinh tế thị trường hun đúc, La Tổ đối với hiệu ứng nhãn hiệu rất là am hiểu, chỉ với hai chữ cống phẩm, loại quýt này liền không lo không tìm được nguồn tiêu thụ. Hơn nữa nàng thấy còn có thể chế biến thành các loại đồ ăn vặt, chỉ cần thương nhân nguyện ý chuyên chở ra ngoài, cửa sinh ý này tuyệt đối có thể mang đến lợi nhuận khổng lồ cho người nơi này.

Có cái ý nghĩ này, La Tổ cũng không thể tiếp tục nhân rồi.

Mặc kệ Xuyên Châu này có mưa xuống hay không, nhiệm vụ của nàng là không thể bỏ bê được, thừa dịp bây giờ còn hạn hán, nhanh chân đi khảo sát hoàn cảnh xung quanh.

Lần này nàng không đi vào trong núi nữa, mà là đi ra ngoại thành tìm dân chúng, hỏi thăm chuyện loại cam quýt.

"Năm xưa mỗi nhà mỗi hộ đều có thể trồng một hai cây ăn cho đỡ thèm, hiện tại nhà ai còn trồng nó chứ haiz, đến cơm đều không có mà ăn."

Người nói chuyện là lão đại nương La Tổ chọn để hỏi thăm.

Hiện giờ mùa màng không tốt, nhi tử bà đi đến thành Xuyên Châu làm công, bà ở lại đây trông nhà. Bởi vì La Tổ cho bà hai cái bánh bột ngô, cho nên bà mới biết gì nói đấy.

La Tổ nói tiếp: "Sao các người không nghĩ tới chuyện loại nhiều cây quýt hơn, chuyên môn bán quả quýt?"

"Bán quả quýt?" Đại nương kia coi đây là một câu chuyện cười. "Mọi nhà đều loại cây quýt, đều không lo trồng lương thực, loại nhiều ăn không hết, còn không phải là để nó tự rụng hết. Hơn nữa cũng đâu có ai thêm mua?"

Nói cách khác, người ở đây căn bản không có khái niệm về đặc sản.

La Tổ nghĩ, ở đây quả quýt rụng đầy đất không có người muốn ăn, mà ở Bắc Đô thành bên kia, quả quýt chính là thứ hoa quả xa xỉ không phải ai cũng có thể ăn được. Thậm chí cũng chỉ có các phi tử được sủng ái trong hoàng cung mới có thể được ăn một vài quả quýt tươi ngon.

Đây là khoảng cách sinh ra khác biệt.

Nếu con người ở đây biết tận dụng sự ưu đãi của thiên nhiên, cửa sinh ý này tuyệt đối không có vấn đề.

Trong lòng La Tổ vui mừng, đột nhiên có thể tìm được điểm đột phá.

La Tổ rất muốn chia sẻ tin tức này với một người khác, cẩn thận suy nghĩ lại, cũng chỉ có thể tìm Triệu Từ thương lượng mà thôi. Bất quá nàng chờ mòn chờ mỏi, chờ đợi đến trời tối, vẫn không thấy hắn trở về.

"Sao đến giờ còn chưa về nhỉ?"

Đây là lần thứ ba La Tổ sai tiểu Lục đi tìm thị vệ gác cổng hỏi.

Sau khi Tiểu Lục chạy đi hỏi thăm mấy lần, lúc trở lại vẫn là câu nói cũ: "Vẫn chưa trở lại đâu." Thấy La Tổ còn chưa có ý đi ngủ, bèn nói: "Có lẽ là quá muộn, đi đường núi không an toàn, liền ở thôn nào đó ngủ lại. Phu nhân cũng đừng chờ nữa."

La Tổ nghĩ cũng đúng, cảm giác đầu óc mình gần đây thật sự là càng ngày càng không dùng được. Tính, dù sao hiện tại cũng chỉ là lên ý tưởng mà thôi, còn phải đợi Triệu Từ trở về cùng nhau thương lượng một chút.

Sau khi nằm xuống giường, La Tổ mới giật mình thấy rằng mình làm như vậy thật sự là rất không hợp lý. Thân phận hiện giờ của nàng là một góa phụ, nửa đêm chờ tiểu thúc không ngủ được, để cho người khác biết, còn không biết sẽ phí nhỡ năng lực nào đâu.

Về sau nên chú ý một chút mới được.

Sáng hôm sau Triệu Từ mới trở về nhà. Lần này toàn thân nhẹ nhàng mà khoan khoái, y phục sạch sẽ.

La Tổ đang tập thể dục buổi sáng, thấy hần vào cửa, trừng mắt: "Sao hôm nay ngươi lại trở về sớm như vậy?"

Triệu Từ mặc một thân y phục màu lam nhạt, chất liệu thông thường, vậy mà có thể lộ ra một cỗ cảm giác thanh nhã cao quý.

Thấy La Tổ ở trong sân, trên mặt rõ ràng ngẩn ra, mới cười nói: "Hôm qua ta đã trở về thành, chỉ là đến chỗ Trình quốc cữu bàn chuyện công vụ, tối qua cũng ở lại bên đó."

Nghe Triệu Từ nói đi gặp Trình quốc cữu, La Tổ liền nhớ tới chuyện bị họ Hoa giam lỏng, liền nháy mắt với Triệu Từ.

Triệu Từ sai Triệu Tiểu Ngủ đi bùng điểm tâm đèn, rồi cùng La Tổ đi vào trong phòng khách.

Tiểu Lục cũng không phải là người ngoài, chuyện này La Tổ cũng không muốn gạt nàng, hơn nữa còn phải để nàng ở chỗ này che đậy miệng lưỡi của thiên hạ, đỡ phải để người khác truyền ra mấy lời không êm tai. Đợi tiểu Lục rót trà xong, nàng mới nói về chuyện bị Hoa Nhị Gia giam lỏng ở Bắc Đô Thành.

"Nghe nói họ Hoa này cùng Trình quốc cữu có quan hệ không tầm thường, ngươi nói hần có làm khó chúng ta không?"

Triệu Từ thấy nàng nghiêm trang nói chuyện này, trên mặt nhẹ nhàng cười một tiếng, tựa hồ không lo lắng chút nào: "Tẩu tử yên tâm đi, thời gian hần ở Xuyên Châu cũng không lâu nữa đâu."

"Thật à?"

"Đúng vậy, hôm qua hần cũng hỏi ta chuyện ở Tây Nam xử lý đến đâu rồi, định quay về Bắc Đô thành, chắc hần cũng không ở đây được mấy ngày nữa."

Trên thực tế Trình quốc cữu vội vã trở về như vậy, cũng nằm trong dự đoán của Triệu Từ. Chuyện Tây Nam, lúc trước hần muốn chen một chân, dựa vào cơ hội cứu trợ thiên tai, có được danh tiếng tốt. Nhưng ở chỗ này đợi thời gian dài, sau khi mất thấy vô vọng, tự nhiên phát hiện chén canh này không dễ uống. Giờ còn không đi, chẳng lẽ định chờ dân chúng bạo động lần nữa mới đi?

La Tổ cũng muốn hỏi cụ thể một chút, nhưng biết Triệu Từ cũng không thể lộ ra quá nhiều, nên không hỏi nhiều, nàng đem ý tưởng hôm qua vừa nghĩ ra, ở Xuyên Châu này loại cây quýt nói với Triệu Từ.

"Cầu tạo và tính chất của đất đai nơi đây rất thích hợp loại cây quýt, hơn nữa quốc thổ Đại Chu bát ngát, nếu thương lộ thông suốt, toàn bộ số quýt của Xuyên Châu kể cả Thực Châu, cũng có thể đổi thành bạc."

Triệu Từ trầm ngâm một lát, mới nói: "Mấy ngày nay ta đi đến rất nhiều thôn xóm, đúng là thấy rất nhiều cây quýt. Mặc dù hiện tại khô hạn, tựa hồ có chút ảnh hưởng, nhưng vẫn có dấu hiệu nở hoa kết quả. Hiện giờ đã tìm được nguồn nước, có thể truyền lệnh cho dân chúng để tâm chăm sóc những cây quýt này, đợi đến thời điểm thu hoạch, cũng có thể có chút trái cây đem bán."

"Nếu thật sự được như vậy, dân chúng sẽ có hy vọng sống, hơn nữa, ta thấy đến lúc đó không nên đổi bạc, mà đổi lấy lương thực thì tốt hơn."

Hai mắt La Tổ tỏa sáng nhìn Triệu Từ.

Ánh mắt Triệu Từ trốn tránh lóe lên một cái, nhìn chằm chằm chén trà trong tay: "Ý tưởng này của đại tẩu rất hay, kể từ bây giờ, không thể không giao hảo cùng những thương gia kia, đợi xử lý xong chuyện nguồn nước, ta sẽ lập tức đi đến gặp thương gia bản địa."

La Tổ thấy Triệu Từ ủng hộ ý tưởng của mình như vậy, trong lòng nhất thời càng thêm có lòng tin, hận không thể đem toàn bộ ý tưởng của mình nói ra hết. Bất quá thấy hai đầu lông mày của Triệu Từ chất chứa tâm sự, biết hần đang lo chuyện Tây Nam khô hạn, chỉ sợ lúc này không có lòng dạ lo chuyện buôn bán, nên chỉ có thể giữ lại trong lòng.

Dù sao thời gian còn nhiều, sau này nhất định có cơ hội.

Sau khi Triệu Từ dùng đồ ăn sáng xong lại đi ra ngoài, La Tổ mới bừng tỉnh nhớ tới một việc, hình như nàng quên hỏi Triệu Từ xử lý gương dẫn khí kia như thế nào rồi.

Chương 61

Editor: Đô Đô

Hôm qua La Tổ quên không hỏi, mà mấy ngày sau, vẫn không có cơ hội gặp mặt Triệu Từ.

Trước giờ mặc kệ tối muộn thế nào hán đều trở về, nhưng từ sau khi hai người nói về chuyện cam quyết, đến giờ vẫn không thấy mặt mũi của hán, nàng đến tìm Triệu Tiểu Ngũ hỏi thăm, mới biết được hán đang ở trong một thôn xóm phụ cận.

Lúc trước La Tổ vẫn cho rằng người cổ đại làm quan chính là đi hưởng phúc, không nghĩ tới sau khi Triệu Từ làm quan, thức dậy còn sớm hơn gà, đi ngủ còn muộn hơn chó, thật sự khác xa với suy nghĩ của nàng.

Nàng tưởng tượng, nếu Triệu Từ ở thời hiện đại của nàng, thì tuyệt đối là vị quan tốt dẫn dắt dân chúng thoát bần trí phú.

Một vài ngày sau, La Tổ nghe được tin tức về chuyện dẫn mưa.

Bất quá tin tức này không phải do Triệu Từ nói với nàng, mà là do dân chúng truyền ra.

Nguyên lai thái tử điện hạ ở Bắc Đô thành không biết từ nơi nào có được phương pháp có thể hô mưa gọi gió, dâng lên cho hoàng đế, hiện giờ đang muốn mang đến Tây Nam bên này thử nghiệm xem thế nào.

Các lão bách tính đối với chuyện này hết sức mong đợi, lại nghe nói là do thái tử điện hạ tìm được, nên trong lòng càng thêm tin tưởng, ai cũng ngóng trông triều đình nhanh chóng đến đây dẫn mưa xuống.

La Tổ nghe xong, lập tức kinh ngạc không thôi.

Thái tử điện hạ thật sự tìm được thần khí có thể dẫn mưa?

Đây cũng khéo quá đi.

Mặc dù trong lòng La Tổ cảm thấy kỳ quái, nhưng không gặp được Triệu Từ, nên chỉ có thể tự suy đoán.

Bất quá vì chuyện này, Trình quốc cữu liền không hỏi triều nữa. Sứ giả cười khoái mã từ Bắc Đô Thành đến truyền chỉ, lệnh cho Trình quốc cữu ở lại đây giám sát chuyện dẫn mưa.

Hon nữa đi theo đến đây, còn có một vị 'Bằng hữu cũ' của La Tổ, Hoa nhị gia. Lúc La Tổ gặp Hoa Nhị Gia ở trên đường, phản ứng đầu tiên chính là bỏ chạy, mới vừa chạy vào trong phòng mình, liền nghe người gác cổng đến báo, nói có khách đến cửa thăm hỏi.

Lúc này La Tổ cả giận nói: "Ta đây một người phụ nhân, ai tới cũng không tiếp."

Người gác cổng vội vàng chạy đi báo tin.

La Tổ ngồi bên cạnh cái bàn đá trong sân, nghĩ tới mục đích tới đây lần này của Hoa Nhị Gia. Nàng đây nhưng là phụng chỉ mà đến, nơi này cũng không phải là địa bàn của Hoa gia, chẳng lẽ Hoa Nhị Gia vẫn chưa từ bỏ ý định sao?

"Ngươi quả thật không muốn gặp ta?"

Bên cạnh đột nhiên truyền đến thanh âm quen thuộc, La Tổ đứng phắt dậy, nhìn Hoa Nhị Gia như nhìn người điên: "Sao ngươi vào được đây, chẳng phải ta đã nói không tiện tiếp khách rồi sao?"

Hoa Nhị Gia vô lại cười cười: "Ta tiện là được."

La Tổ nhũ mày, nghiêm mặt ngồi xuống ghế, cũng không sai người đi châm trà rót nước, nhũ mày nhìn hán: "Ngươi đến đây làm gì, Hoa Nhị Gia hình như ngươi đã quên lúc trước ngươi đối xử với chúng ta như thế nào?"

Hoa Nhị Gia cười lắc lắc cây quạt: "Tự nhiên là nhớ rồi, ta tận tâm chiêu đãi các ngươi, nhưng không nghĩ các ngươi không chào mà đi. Vì thế ta mất ăn mất ngủ mấy ngày, vẫn luôn sai người đi tìm các ngươi."

Thật sự là chưa từng gặp qua người da mặt dày không biết xấu hổ như vậy.

La Tổ rất không muốn tiếp xúc cùng với người như vậy.

Từ nhỏ nàng đều tiếp xúc với những người vô cùng chất phác, cho nên rất kiêng kỵ loại người tâm tư phức tạp như hân. Tên Hoa Nhị Gia này đã hắc tâm hắc phế, đến ruột cũng có mười khúc cong, cùng người như vậy qua lại, thật sự là quá mệt mỏi.

Thấy La Tổ không nói lời nào, Hoa Nhị Gia thu cây quạt lại, trên mặt có vẻ rất vui sướng: "Ngươi yên tâm, chuyện lần trước, là lỗi của ta, sẽ không có lần sau nữa."

La Tổ hừ lạnh. Nói như vậy, cứ như không bắt nàng lại, nàng còn phải đội ân đội nghĩa hân? Nàng cười giả lả nói: "Vậy không biết hôm nay Hoa Nhị Gia tới đây, là muốn làm gì?"

Có lẽ nào là đến xem náo nhiệt. Dù sao chuyện dẫn mưa chính là một việc vô cùng trọng đại.

Chỉ thấy Hoa Nhị Gia cười nói: "Ngươi không ở Bắc Đô, tự nhiên không biết rõ nguyên do trong đó. Nghe nói có một vị kỳ nhân dị sĩ bí mật tặng phương pháp dẫn mưa cho thái tử điện hạ. Vốn dĩ Thái tử điện hạ muốn tìm người dẫn mưa thử trước, không nghĩ tới còn chưa có hành động, đã truyền khắp Bắc Đô thành. Hiện giờ toàn bộ người trong thiên hạ, đều biết thái tử điện hạ muốn dẫn mưa cứu giúp dân chúng Tây Nam, người nói đây là chuyện tốt, hay là chuyện xấu?"

Trong lòng La Tổ âm thầm nhảy dựng, trên mặt lại không hề đổi sắc cười nói: "Đất đai Tây Nam vẫn luôn khô hạn, nếu phương pháp này thật sự hữu dụng, tự nhiên là việc trọng đại của thiên hạ."

"Ngươi nói rất đúng." Hoa Nhị Gia lắc lắc cây quạt cười như không cười nhìn La Tổ.

La Tổ bị hân nhìn toàn thân không được tự nhiên, đứng lên tiễn khách: "Nếu hôm nay ngươi tới đây là để nói về chuyện này, hiện giờ ta cũng đã biết, ngươi có thể ra về được rồi. Ta là một phụ nhân, không tiện giữ ngươi lại vị dùng bữa."

Hoa Nhị Gia đứng lên, cười chấp tay sau lưng: "Đã như vậy, Hoa mỗ liền cáo từ. Còn nhiều thời gian, sau này còn gặp lại." Nói xong cười khẽ một tiếng tiêu sai rồi đi.

Nhìn cái dáng vẻ tự cao tự đại kia, La Tổ hận không thể một cước đạp chết hân.

*

La Tổ tự nhiên không biết, sau khi Hoa Nhị Gia vừa ra khỏi cửa, liền thu liễm vui vẻ. Sau khi lên kiệu, liền ra lệnh cho phu xe đi đến phủ đệ tạm thời của Trình quốc cữu.

Trình quốc cữu đang ngồi trong thư phòng lo nghĩ về chuyện dẫn mưa đến sát đầu mẻ trán, nghe tin Hoa Nhị Gia muốn cầu kiến, nhanh chóng mời người vào.

Thấy Hoa Nhị Gia vào trong thư phòng, hân vuốt râu, hỏi: "Có người bẩm báo, ngươi vừa đi đến phủ đệ của Triệu Từ?"

Hoa Nhị Gia mặt mũi tràn đầy không sao cả ngồi xuống ghế đang đưa cây quạt: "Ta không biết vị Triệu đại nhân kia, bất quá quen biết tẩu tử hân."

Thấy mặt mũi Hoa Nhị Gia tràn đầy vẻ không đứng đắn, Trình quốc cữu có chút mất hứng.

"Hiện giờ đang là lúc làm chính sự, ngươi nên làm mấy việc chính đáng, đừng có làm hồng việc."

Lúc này Hoa Nhị Gia mới thu liễm thần sắc, nghiêm mặt nói: "Trong lòng ta có cảm giác, cảm giác chuyện này có liên quan tới nàng ta, nên mới cố ý đi dò xét một phen."

"A?" Trình quốc cữu hào hứng: "Ngươi nói chuyện dẫn mưa, là do một vị phụ nhân gây nên?"

"Mặc dù không có chứng cứ, nhưng ta tin là như vậy."

"Vậy thì chúng tôi được điều gì." Trình quốc cữu cười lạnh: "Lần này ta không ở Bắc Đô, liền có tiểu nhân chui lỗ hổng. Gấp lửa bỏ vào tay thái tử, khiến ta bó tay bó chân."

"Nếu thật sự dẫn được mưa thì sao?" Hoa Nhị Gia nhướn mày nhìn hân.

Lãnh ý trên mặt Trình quốc cữu sâu hơn: "Chuyện này được hay không được, đều không phải là một chuyện tốt."

Chuyện không thành, thái tử điện hạ bị mất dân tâm. Còn thành, liền là cái đỉnh trong mắt của hoàng thượng.

Hoàng đế bệ hạ đương triều, đầu phải là một người ung dung say ngủ khi có người khác bên cạnh.

Hoa Nhị Gia thấy mặt mũi Trình quốc cữu tràn đầy tức giận cùng khó xử, nhớ tới vẻ mặt bình thản hôm nay của La Tổ, trong lòng cảm thấy vô cùng thú vị.

*

Lúc Triệu Từ trở lại, toàn bộ dân chúng trong thành Xuyên Châu đều đang bàn luận sôi nổi về chuyện dẫn mưa.

Thấy hán hồi phủ, La Tổ không thể chờ đợi được muốn đi gặp hán hỏi chuyện kia.

Chỉ là bên cạnh có nhiều người, hai người cũng không tiện nói cái gì. Đợi Triệu Từ rửa mặt xong, hai người mới có cơ hội vào trong thư phòng nói chuyện.

"Hiện giờ chuyện đã thành như vậy, đại tẩu coi như không biết cái gì là được."

Triệu Từ vô cùng tinh táo nói.

Thấy Triệu Từ như vậy, La Tổ hiểu rằng, chuyện lần này, xác thực do hán làm. Chỉ sợ không chỉ có một mình Triệu Từ muốn tính kế thái tử điện hạ đương triều, Triệu Từ làm sao có thể làm được chuyện đó. Chắc chắn đây là chủ ý của Tề vương.

Xem ra, Triệu Từ đã hoàn toàn bị cuốn vào cuộc chiến tranh giành này rồi.

Mặc dù nàng đã biết Triệu Từ thuộc phe của Tề vương, làm việc cho Tề vương, dù sao dựa lưng vào đại thụ dễ hóng mát. Lại không nghĩ, Triệu Từ thế nhưng còn tham dự vào loại chuyện xấu xa ngầm ngầm này.

Nàng thấy mặt mũi Triệu Từ bình tĩnh, lại nghĩ tới thiếu niên mặc từng thanh sam ở Triệu gia thôn.

Hóa ra mọi thứ đều đã thay đổi. Chỉ là nàng vẫn luôn đứng ở phía xa nhìn lại mà thôi.

"Đại tẩu..." Triệu Từ vừa chỉnh lại tay áo vừa nhìn nàng, ngón tay run lên nhẹ nhẹ: "Đại tẩu yên tâm, chuyện dẫn mưa, sẽ có người xử lý."

"Đúng vậy, sẽ có người xử lý. Ta chỉ hỏi ngươi, ngươi làm chuyện này, là ngươi làm vì dân chúng, hay là chỉ vì chút tư lợi trong lòng ngươi?"

Triệu Từ nhìn sang chỗ khác: "Có gì khác biệt? Chỉ cần kết quả giống nhau là được."

"Ngươi thực sự nghĩ như vậy?"

La Tổ nhìn hán chằm chằm.

Triệu Từ không lên tiếng: "Đại tẩu, ta đã là người ở trong cuộc."

Nghe Triệu Từ trả lời bất đắc dĩ như vậy, La Tổ đột nhiên cảm thấy suy nghĩ lúc trước của mình quá ngây thơ.

Sao nàng có thể cho rằng, sau khi Triệu Từ vào quan trường lội xuống dòng nước chảy xiết ấy, còn có thể chỉ lo thân mình, còn có thể giữ vững tấm lòng thuần khiết như lúc đầu?

*

Bỗng chốc thông suốt mọi chuyện, khiến trong lòng La Tổ nhức nhối thật lâu chưa thể hồi phục lại.

Những ngày tiếp theo, đều không cảm thấy hứng thú với chuyện xảy ra ở Xuyên Châu. Chỉ nghe tiểu Lục cùng Triệu Tiểu Ngũ chạy về kể lại động tĩnh bên ngoài. Hiện nay Trình quốc cữu đã bố trí một cái đài cao ở trên đỉnh núi cao nhất Xuyên Châu, lại tìm sư phụ có tay nghề giỏi chế tạo gương dẫn mưa, giờ đang chọn một ngày hoàng đạo để bắt đầu khai đàn dẫn mưa. Hiện tại tất cả dân chúng Xuyên Châu thành đều đang ngóng trông.

Sau khi La Tổ nghe xong, tâm tình có chút phức tạp. Chuyện dẫn mưa này, là do nàng gợi lên, vốn dĩ chỉ vì muốn trợ giúp dân chúng Tây Nam cầu mưa. Lại không nghĩ, trong lúc vô tình biến thành công cụ đấu tranh giữa hai phe phái.

Mặc dù có thể dẫn mưa xuống, thì đến cùng vẫn có chút không hay.

Cuối cùng cũng chọn được ngày cầu mưa. Nghe nói có rất nhiều dân chúng từ bốn phương tám hướng đổ về Tây Nam, để xem sự kiện động trời này.

La Tổ nghĩ, nếu hôm đó cầu mưa không thành công, thì không biết những dân chúng này sẽ có phản ứng thế nào.

Ngày dẫn mưa, vì là chuyện hệ trọng, nên toàn bộ quan viên Xuyên Châu thành cùng Thục Châu thành thành đều phải đến đài dẫn mưa. Mặc dù La Tổ lo lắng chuyện này không thành, nhưng cũng muốn xem xem phương pháp mà mình vắt óc suy nghĩ ra rốt cuộc có hiệu quả hay không, cho nên cũng đi theo gia quyến các quan viên khác, tham gia hoạt động dẫn mưa náo nhiệt lần này.

Lúc ra cửa gặp Triệu Từ ngồi trên ngựa, nàng nhìn thoáng qua, liền thu hồi ánh mắt, trèo lên xe ngựa dành cho mình.

Triệu Từ mỉm môi, sống lưng thẳng tắp, từ trong màn che của xe ngựa La Tổ thấy thế, trong lòng không khỏi cực kỳ khó chịu. Những ngày này, Triệu Từ dường như gây đi rất nhiều.

Xe ngựa không thể lên núi, tất cả mọi người đều phải đi bộ lên đó.

La Tổ xuống xe ngựa, dưới chân núi đã có rất nhiều xe ngựa dừng lại. Một vài gia quyến của quan viên cũng theo tới đây, La Tổ đi cùng những nữ quyến đó, thỉnh thoảng nói chuyện vài câu.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hâm Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62

Editor: Đô Đô

Đây cũng là lần đầu tiên La Tổ nhìn thấy gương dẫn mưa. Nàng còn nhớ vỏ ngoài của công cụ dẫn mưa được làm bằng inox, bên trong là mặt gương. Nhưng bây giờ nhìn lại, vỏ ngoài của nó được làm từ đồng nguyên chất, bên trong là một mặt kính, nghe nói làm từ ngọc lưu ly.

Gương dẫn mưa lấp lánh kim quang như vậy, khiến La Tổ mở rộng tầm mắt một phen.

Hoàng gia ra tay, quả nhiên hào phóng a.

Nhìn thấy bảo vật, những buồn phiền chất chứa trong lòng La Tổ tiêu tán đi một chút. La Tổ là người rất lạc quan, hiện tại nàng không còn giận Triệu Từ nữa, dù sao tức giận cũng không giải quyết được vấn đề gì, cuối cùng vẫn là bản thân mình chịu khổ.

Trình cửu mặc một thân quan bào màu đỏ, cả người tỏ ra hết sức nghiêm nghị. Giờ phút này hắn đang cảm thánh chỉ đứng trên đài cao đọc to. Bởi vì không có loa phóng thanh, nàng đứng bên dưới căn bản không nghe được cái gì, nghiêng tai lắng nghe mãi mới nghe được mấy chữ "Hoàng thiên hậu thổ" gì gì đó.

Làm xong nghi thức, thì chính thức bắt đầu cầu mưa.

Một nữ quyến có địa vị tương đối cao đứng bên cạnh nàng nói, người điều khiển gương dẫn mưa, chính là người xuất hiện trong kính trọng thiên, bất tự đều được kiểm tra kỹ lưỡng, vô cùng may mắn.

La Tổ thấy tình hình này, trong lòng đột nhiên có chút nghi hoặc. Biện pháp này hoàng đế bọn họ còn chưa thử qua, cũng không biết có hiệu quả hay không, vậy mà đã dám lỗ mãng phô trương thanh thế như vậy, chẳng lẽ không sợ không dẫn được mưa, làm mất mặt hoàng gia à?

Này cũng rất không khoa học đi.

La Tổ cảm thấy hoàng đế không nên lỗ mãng như vậy.

Nàng hít một hơi nhìn về phía Triệu Từ, thấy hắn đang yên lặng quỳ trên mặt đất cùng mọi người, nhủ thầm trong bụng, chắc chắn chuyện này không thoát khỏi liên quan với hắn, cũng không biết hắn dùng cách gì mà làm được như vậy nhỉ.

Thời điểm gương dẫn mưa chuyển động, tất cả mọi người đều nín thở chờ đợi kỳ tích xuất hiện.

Ngay cả con mắt của Trình quốc cửu, đều gắt gao nhìn lên bầu trời.

Bởi vì ánh nắng mặt trời gay gắt, lúc gương dẫn mưa chuyển động, ánh nắng chiếu xuống ngọc lưu ly, phản chiếu ra những chùm ánh sáng rực rỡ bảy sắc cầu vồng. Mọi người thấy vậy chất lưỡi kinh ngạc.

La Tổ biết đây là hiện tượng phản quang trong vật lý, cho nên cũng không thấy kỳ quái, chỉ tò mò nhìn lên bầu trời, không biết biện pháp này của nàng rốt cuộc có dùng được không.

Gương dẫn mưa đã quay được một chung trà, bầu trời vẫn trong xanh như cũ.

Về mặt những người trên đài cao kia trở nên rất khó coi. Mặt mũi Trình quốc cữu lúc đỏ lúc tím chẳng khác gì gan heo.

"Đúng là ném hết mặt mũi rồi, nghe nói dân chúng đều đang ở dưới chân núi chờ đợi đâu. Lần này không dẫn được mưa, thì biết ăn nói với bọn họ thế nào." Tri phủ phu nhân Thục Châu Ngô thị ghé sát vào tai nàng nói.

Nghe Ngô thị oán hận, trong lòng La Tổ roi đánh bộp một cái, dân chúng Tây Nam đã bạo động một lần, nếu lần này không có mưa, khiến dân chúng nháo lên, thì vô cùng phiền toái.

Nàng biết, trong lòng Triệu Từ bọn họ cũng đã suy tính đến nước này, nếu như không thành công, nháo lên. Đó chính là do thái tử bắt tài lừa gạt dân chúng.

Hai nén hương trôi qua, vẫn không có gì khác lạ.

Đám quan viên kia đã bắt đầu lau mồ hôi, một vài phu nhân bên dưới đã không chịu được, dứt khoát quỳ bò trên mặt đất, trong miệng nhỏ giọng oán trách.

Trong lòng La Tổ bắt đầu hối hận, lúc trước không nên lăm miệng như vậy, đáng nhẽ không nên nhiều chuyện, nói có thể dẫn mưa. Nếu hiện tại thật sự nháo lên nàng chính là người đầu sỏ gây nên tội ác.

La Tổ đang âm thầm mắng chửi mình, sắc trời đột nhiên tối sầm.

Trong lòng nàng nhảy dựng, ngẩng đầu nhìn lên trời, thì thấy mây đen đang từ từ bao phủ trên đỉnh núi.

"Đây là... Trời muốn mưa?!"

La Tổ hoảng sợ nhìn lên trời.

Những người khác cũng ngửa cổ nhìn lên theo, vẻ mặt vô cùng kinh hãi.

Từ lúc mây đen kéo đến, thanh âm nghị luận của mọi người càng lúc càng lớn, cho đến khi con gió thoảng qua hơi ẩm, mưa rơi lâm râm, mọi người mới như từ trong mộng tỉnh lại, quỳ xuống đất dập đầu liên tục.

La Tổ cũng nhanh chóng quỳ xuống dập đầu, khoe mắt nàng liếc về phía Trình quốc cữu, mới vài giây trước hắn còn gượng gạo chống đỡ lúc này đã quỳ rạp trên đài dẫn mưa.

"Ông Trời có mắt a, ông Trời có mắt, quả thật là ông Trời hiển linh."

"Hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn, ân trạch bốn phương."

Từng đợt thanh âm ca công tụng đức lan ra bốn phía.

Hạn hán đã lâu cuối cùng cũng gặp được mưa, đang lúc mọi người vui sướng ngược nhìn bầu trời thì bị nước mưa xối ướt hết y phục, vậy mà không có một người mở dù. Trong lúc La Tổ lơ đãng nhìn về phía Triệu Từ, thì hắn cũng nhìn lại, trên mặt chưa bao giờ có kích động như thế.

Mưa rơi dần dần mạnh hơn, mặc dù mọi người kích động, nhưng cũng không thể đợi mưa như vậy mãi.

La Tổ đi theo các nữ quyến xuống núi, mặc dù đường núi không quá dốc, nhưng dù sao trời cũng đang đổ mưa, nên đi lại không dễ chút nào. Một đám người lung la lung lay chạy xuống núi.

"Phu nhân, chúng ta tìm một chỗ tránh mưa đi, nơi này còn cách chân núi một đoạn đường nữa cơ." Tiểu lục kéo áo nàng, đề nghị.

La Tổ lắc lắc đầu: "Không được, trời mưa to, trú ở trên núi rất không an toàn."

Nếu trời mưa lớn, không chừng sẽ làm sạt lở đất đấy. La Tổ tình nguyện mặc mưa, cũng không muốn ở trên núi chờ đợi.

Tiểu lục cũng không tiếp tục khuyên nữa, nhu thuận đỡ La Tổ xuống núi.

Hai chủ tớ dìu dắt nhau bước đi, thật vất vả mới xuống được chân núi. Y phục của La Tổ ướt sũng, thấy xe ngựa, vội vàng chui vào, muốn lấy vải khô lau qua mặt mũi.

Vừa chui vào trong xe, ánh mắt của nàng liền trừng lớn, thiếu chút nữa chạy ra khỏi xe ngựa theo bản năng.

"Tại sao ngươi lại ở chỗ này?"

La Tổ trừng mắt nhìn Hoa Nhị Gia đang ung dung ngồi trong xe ngựa của nàng.

Hắn ta đúng là âm hồn không tan mà.

Hoa Nhị Gia cười nói: "Ngươi không gặp ta, ta tự nhiên chỉ có thể tới nơi này gặp ngươi."

La Tổ không muốn tiếp lời, đang định nhảy xuống xe, thì nghe Hoa Nhị Gia cười nói: "Ngươi nói người khác mà nhìn thấy ta ở trong xe ngựa của ngươi, thì sẽ nghĩ như thế nào?"

Mặt La Tổ biến sắc: "Vô si!"

"Quá khen." Hoa Nhị Gia cười phe phẩy cây quạt.

Đến khi xe ngựa lăn bánh La Tổ mới nhận ra, tiểu lục không có ở đây, vừa rồi nàng leo lên trước, tiểu lục đứng ngay đằng sau, nhưng bây giờ lại không thấy người đâu.

Hoa Nhị Gia tựa hồ nhìn ra suy nghĩ của nàng, cười nói: "Ngươi yên tâm, nha hoàn của ngươi tự nhiên có người chiếu cố, ta chỉ là không muốn có người khác quấy rầy hai chúng ta nói chuyện mà thôi."

La Tổ nhận mệnh ngồi xuống: "Rốt cuộc ngươi muốn nói chuyện gì? Ta chỉ là một phụ nhân bình thường, ngươi cứ dây dưa không dứt như vậy, bộ không cần mặt mũi nữa à?"

"Phụ nhân bình thường, có thể dẫn mưa?"

Hoa Nhị Gia nhếch mép nhìn nàng.

Trông mặt La Tổ hơi híp: "Ngươi nói vậy là ý gì, ta nghe không hiểu gì cả?"

"Triệu phu nhân, ta đã nói, từ lần đầu tiên gặp ngươi, ta đã biết ngươi người khác với người bình thường. Cho nên lần này thái tử điện hạ thu được phương pháp dẫn mưa chỉ bảo đưa đến Tây Nam, người đầu tiên ta nghĩ đến chính là ngươi. Quả nhiên, vì sao phương pháp dẫn mưa này sớm không xuất hiện, muộn không xuất hiện, lại nhằm lúc ngươi sống ở Tây Nam mới xuất hiện? Ngươi muốn nói đây chỉ là sự trùng hợp, vậy không khỏi quá khéo rồi sao."

"Chẳng lẽ ngươi chưa từng nghe qua, không khéo không thành sách sao?" La Tổ thấy chột dạ, nhưng trên mặt vẫn cố tỏ ra trấn định.

Hoa Nhị Gia lại nhìn nàng chằm chằm: "Ánh mắt ngươi nói cho ta biết, ngươi đang khẩn trương."

Sau khi La Tổ nhắm mắt lại theo bản năng, thì lập tức hối hận, nàng làm như vậy có khác gì lạy ông tôi ở bụi này đâu.

Quả nhiên, nghe thấy Hoa Nhị Gia háng giọng cười đắc ý.

"Quả nhiên Triệu phu nhân là một kỳ nữ, đúng là không làm cho Hoa mỗ thất vọng."

"Ta nói rồi, ta không biết ngươi đang nói cái gì, ta chỉ là một nông phụ, vì sao ngươi vẫn không buông tha ta?"

Bây giờ La Tổ thật sự chán ghét nam nhân luôn tự cho là đúng trước mặt này. Một nam nhân cả ngày bám theo một nữ nhân, thì chính là cặn bã! Hiện tại nàng chỉ hận mình không có tiền đồ, không thể nói ra những lời thô tục mắng chửi hắn một trận thống khoái.

Càng nhìn họ Hoa này nàng càng thấy tức giận, dứt khoát vén rèm lên nhìn ra bên ngoài. Không nhìn thì thôi nhìn rồi liền ngậy ngán cả người, xung quanh hoang vắng không có một bóng người, nàng ngoái đầu nhìn về phía sau, cũng không thấy một cỗ xe ngựa. Mà con đường này, căn bản không phải là con đường lúc trước nàng đến.

Trong lòng La Tổ hoảng hốt, vội vàng quay đầu lại: "Ngươi muốn đưa ta đi đâu?"

Hoa Nhị Gia cười nói: "Ngươi yên tâm, ta chỉ muốn ở riêng với ngươi một lát mà thôi."

"Ta là quả phụ, ngươi có biết lúc này mà bị người khác bắt gặp, sẽ có hậu quả gì không?"

Mặc dù La Tổ không bao giờ để ý tới thân phận quả phụ của nàng, nhưng cũng không quên mình đang ở thời đại nào, ở thời cổ đại này, dù nữ nhân có địa vị cao thế nào, bị người khác bắt gặp ở chung một chỗ cùng một nam nhân không phải người nhà, sẽ bị người ta dùng nước bọt dìm chết đuối.

"Nếu ta thú người làm chính thể thì sao?"

Hoa Nhị Gia cười như không cười nhìn nàng, trong mắt có vài phần thật lòng, lại mang theo vài phần bất cần.

Trong lòng La Tổ căng thẳng, ngón tay nắm chặt vạt áo, cười lạnh nói: "Loại chuyện này là không thể mang ra đùa, dù Hoa Nhị Gia người có phóng đảng không thể tự kiểm chế, cũng không thể đùa giỡn một quả phụ như ta được."

"Hoa mẫu chưa từng nói giỡn, ta thật lòng muốn kết mối hôn sự này."

"A, ta cũng không biết người đường đường là gia chủ Hoa gia như người, rốt cục coi trọng một quả phụ như ta ở điểm nào." La Tổ cười lạnh, trong mắt không nhìn được lộ ra khinh bỉ. "Hoa Nhị Gia người quá coi trọng bản thân mình rồi, chẳng lẽ người cho rằng chỉ cần người ngỏ ý cầu thân với quả phụ như ta, ta sẽ đội ân đội nghĩa tiếp nhận?"

Hoa Nhị Gia mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ: "Người không nên nghĩ nhiều, ta thật tâm muốn thú người về làm đương gia chủ mẫu của Hoa gia ta. Nếu người không tin, sau khi trở về Bắc Đô, ta liền đích thân đến cửa đề thân, dùng kiệu lớn tám người khiêng, tam môi lục sính rước người về làm thể tử."

"Đa tạ, đáng tiếc ta vô phúc không thể nhận nổi, người vẫn nên tìm người khác đi." La Tổ thấy xe ngựa ngày càng cách xe đài dẫn mưa, trong lòng hoảng loạn, họ Hoa này mà giờ trở lưu manh, chắc chắn nàng không thể chống đỡ được.

Hoa Nhị Gia hoàn toàn không bị ảnh hưởng, thanh thân dựa vào vách xe ngắm nhìn nàng.

Đột nhiên, một trận tiếng vó ngựa từ phía sau truyền đến, tiếng vó ngựa dồn dập, từ xa đến gần.

Hoa Nhị Gia khẽ nhếch môi: "Đến nhanh hơn ta tưởng."

Bạn đang đọc truyện *Bàn Hàn Túc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

La Tổ vén rèm che lên thò đầu ra khỏi cửa sổ xe nhìn về phía sau thì thấy một nam nhân đang giục ngựa như bay đuổi theo xe ngựa của nàng, trong lòng nàng nhất thời không yên. Nam nhân bắt chước mưa lớn phi ngựa như điên kia, chẳng phải ai khác chính là Triệu Từ!

Suy nghĩ đầu tiên trong đầu La Tổ lúc này là, hóa ra Triệu Lâm không hề nói ngoa, Triệu Từ thực sự biết cưỡi ngựa.

"Nhị gia, làm sao bây giờ?"

Mã phu ngồi bên ngoài xe ngựa hỏi.

Hoa Nhị Gia nói: "Không cần đề ý tới hấn ta."

Mã phu đáp một tiếng, rồi vung roi quất vào mông ngựa.

Hiện tại đã có viện binh, La Tổ tràn trề tự tin. Triệu Từ đã đuổi theo đến đây, chứng tỏ còn có một đội quân theo ở phía sau nữa, nàng chỉ cần nghĩ cách kéo dài thời gian, họ Hoa này sẽ không thể bắt nốt nàng được bữa. Hơn nữa hiện tại nàng cũng không có con đường nào khác để đi, danh tiếng danh tiết gì đó, suy cho cùng vẫn xếp sau tính mạng hết.

Nghĩ thông suốt chuyện này, nàng lập tức dùng cả tay và chân bò ra khỏi thùng xe, ngăn cản mã phu đánh xe ngựa.

"Người điên rồi!" Hoa Nhị Gia ngồi trong xe ngựa thấy thế, sắc mặt đại biến chạy ra ngoài giữ nàng lại.

Chỉ thấy La Tổ đã chạy đến bên cạnh phu xe, hai tay nắm chặt lấy dây cương, mặc cho Hoa Nhị Gia dùng sức lôi kéo cánh tay nàng thế nào, cũng nhất quyết không chịu buông tay.

Mưa càng lúc càng rơi nặng hạt, xe ngựa bắt đầu có dấu hiệu không ổn định, nghiêng bên nọ ngã bên kia.

"Mau buông tay ra, còn làm như vậy rất dễ gặp chuyện nguy hiểm." Hoa Nhị Gia lên tiếng uy hiếp.

La Tổ quay đầu lại trừng hấn: "Dù có chết, cũng có người đẽm lưng."

Đột nhiên, xe ngựa lộp độp một tiếng, bánh xe đụng phải một hòn đá ven đường, chóp mắt toàn bộ thân xe nghiêng về một phía, dây cương trong tay La Tổ vừa tuột, cả người theo quán tính nghiêng theo xe ngựa.

Cuối cùng nàng cũng thấy được vẻ mặt thất kinh của Hoa Nhị Gia, còn có bóng dáng rõ ràng của Triệu Từ.

"Nhị gia, bây giờ phải làm sao?" Phu xe sợ hãi nhìn tàn ảnh của La Tổ không ngừng mất hút trong khe núi, phía dưới là vách núi sâu sâu vạn trượng, rơi xuống đó e rằng sẽ tan xương nát thịt.

Lúc mà phu quay đầu về phía sau, đã không thấy bóng dáng của Hoa Nhị Gia đâu, vừa quay người lại, thì thấy Hoa Nhị Gia đang đứng ở chỗ La Tổ vừa mới ngã xuống.

Sắc mặt Hoa Nhị Gia xanh mét, mắt mở trừng trừng nhìn xuống vách núi hun hút không thấy điểm cuối, gắt gao siết chặt nắm đấm.

Hắn không ngờ, La Tổ lại là người cương liệt như vậy.

Đột nhiên, có một bóng người lao nhanh tới, hắn còn chưa kịp nhìn rõ là ai, thì người đó đã không một chút do dự nhảy xuống vách núi.

Phu xe vội vã chạy tới: "Nhị gia, vậy phải làm sao bây giờ, người vừa rồi nhảy xuống hình như là Triệu đại nhân, nếu hắn xảy ra chuyện..."

"Mau trở về dẫn người xuống dưới đó tìm bọn họ." Hoa Nhị Gia phát phát tay, lại nói: "Nhớ kỹ, không được để người khác biết được."

"Vậy còn ngài?"

"Ta chờ ở đây." Hoa Nhị Gia vô lực nhắm mắt lại, bình ổn hoảng loạn trong lòng.

La Tổ cảm thấy xương khớp truyền đến từng trận đau nhức, đầu đau, lưng đau, ngay cả mắt cũng đau. Dù sao toàn thân chỗ nào cũng đau. Trong lòng nàng âm thầm hối hận, sớm biết vậy đã không liều lĩnh nhảy xuống, nàng đúng là không hợp diễn vai anh hùng.

Lúc đó mà kéo theo tên họ Hoa kia xuống làm đẽm lưng thì đau phải khổ như bây giờ.

"Đại tẩu, đại tẩu?"

Bên tai truyền đến thanh âm quen thuộc.

Trong lòng La Tổ buông lỏng, chậm rãi mở mắt ra, chỉ thấy trong sắc trời mờ mờ tối, có một khuôn mặt lấm lem bùn đất lo lắng nhìn nàng. Nhìn kỹ lại, đây chính là tiểu thúc Triệu Từ nhà nàng mà.

Nàng hơi nhồm người dậy, cơn đau như cắt da lan tràn khắp bách chi tứ hải, đau đến mức khiến nàng nhe răng.

"Đại tẩu, người đừng động, chân người bị thương rồi." Triệu Từ thở ra một hơi thật dài, ngồi phịch xuống bên cạnh nàng.

La Tổ trợn tròn mắt đác nhìn khung cảnh xung quanh, hiện tại nàng và Triệu Từ đang ở trong một khu rừng rậm, xung quanh vắng lặng như tờ chỉ có hai người bọn nàng. Sau lưng là vách đá cao vút lõm chồm, may mà thâm cỏ còn có chút khô thoáng.

Trời mưa to như vậy, có thể tìm được chỗ như này, đúng là đã làm khó hắn rồi.

Nàng nhìn Triệu Từ: "Nhị đệ, sao người cũng nhảy xuống đây."

Triệu Từ cười cười: "Ta thấy người nhảy xuống, nên cũng nhảy xuống theo."

Nghe Triệu Từ nói vậy, trong lòng La Tổ mạnh mẽ co rúm một cái. Lại nhìn mặt mũi Triệu Từ dính đầy bùn đất, quần áo lấm lem nhìn không ra màu sắc ban đầu, hai mắt nàng lập tức uồn ướt.

Triệu Từ thấy khóe mắt nàng có ánh nước lo lắng hỏi: "Người đau ở đâu? Trời sắp tối rồi, chúng ta tạm thời không thể tìm được đường đi ra ngoài."

"Không có việc gì, ta không đau." La Tổ lắc lắc đầu, nói tiếp: "Người có bị ngốc hay không, tại sao không trở về gọi người đến giúp, người nhảy xuống đây làm cái gì?"

"... Không nghĩ tới." thật sự không nghĩ tới, Triệu Từ cúi đầu, một khắc kia thấy nàng rơi xuống vực, hắn thậm chí không có lòng dạ xem người nào bắt cóc nàng, lúc ấy trong đầu hắn chỉ có một ý niệm, nhất định phải nhảy xuống cứu nàng. Thời tiết như thế này, nàng rơi xuống đây, chắc chắn rất đau, rất sợ hãi.

La Tổ cắn cắn môi, trong lòng nóng hừng hực, lại cảm thấy hơi ỳ ứ.

Ủy khuất này vô duyên vô cớ mà đến, nàng cũng không biết tại sao. Chỉ biết nhìn thấy người trước mắt, nàng liền muốn khóc, muốn phát tiết một trận.

"Họ Hoa kia đúng là không biết xấu hổ, hèn nói cái gì mà muốn thú ta, hèn không tự nhìn lại mình xem có nhiều phân lượng." La Tổ bất chấp đau nhức, chỉ muốn trút hết oán hận trong lòng ra ngoài.

Triệu Từ ngồi ở bên cạnh nàng, nghe vậy, ánh mắt căng thẳng: "Ý của đại tẩu là..."

"Ta có thể có cái ý tứ gì, người như vậy, dù tất cả nam nhân trên đời đều chết hết ta cũng không cần. Người như hèn ở chỗ chúng ta, chính là một tên cặn bã thối tha."

La Tổ há to miệng mắng chửi.

Đang mắng sảng khoái thì đột nhiên nhớ tới một chuyện: "Đúng rồi, lúc ấy họ Hoa cũng ở đó, hèn nhìn thấy chúng ta rơi xuống, liệu có sai người xuống đây tìm chúng ta hay không. Vạn nhất hèn nảy sinh ý đồ xấu muốn giết người diệt khẩu thì sao?"

Bây giờ La Tổ không chút nghi ngờ tên Hoa Nhị Gia lang tâm cầu phế kia sẽ làm ra chuyện như vậy.

Triệu Từ lắc đầu nói: "Nơi này cách chỗ chúng ta vừa rơi xuống một khoảng khá xa, ta cũng lo lắng hèn nảy sinh ý đồ xấu xa, cho nên mới có ý công tẩu đi tìm địa phương kín đáo ở tạm, hiện giờ trời còn đang mưa, dù hèn muốn xuống tìm chúng ta, cũng phải mất một thời gian."

Lúc này La Tổ mới thở ra: "May mà người thông minh." Nàng lại nhìn Triệu Từ, cau mày nói: "Sao chỉ có một mình người đến, thị vệ của người đi đâu hết cả rồi?"

"Bọn họ vẫn ở lại đó." Triệu Từ cúi đầu: "Ta nghe tiểu lục nói bị người Hoa gia cướp đi, còn lấy mất xe ngựa của người, liền vội vã cưỡi ngựa đuổi theo. Nếu để cho người khác thấy được, nhất định sẽ làm hỏng danh tiết của người."

"Danh tiết có là cái gì, tính mạng mới là quan trọng." La Tổ hít vào một hơi. Nàng nói mạnh mẽ thế thôi, chứ trong lòng nàng cũng biết Triệu Từ có nỗi khổ riêng. Nàng là một phụ nữ, còn là gia quyến nhà quan, bị người ta bắt cóc nhất định sẽ bị đàm tiếu khắp đất Tây Nam.

Sắc trời ngày càng tối mịt, hai người cứ ngồi yên lặng như vậy, trong lòng La Tổ thấy hơi sợ hãi. Ở trong rừng rậm âm u như vậy, vẫn là lần đầu tiên thể nghiệm, hơn nữa còn không ăn không uống, cả người dường như mất đi sinh lực.

Nàng thấy Triệu Từ dựa vào vách đá sau lưng, tựa hồ như đang suy nghĩ chuyện gì đó, liền tìm kiếm đề tài nói: "Nhị đệ, vì sao người phải cuốn vào trong chuyện Tề vương tranh đoạt ngôi, người phải biết con đường này hết sức hung hiểm."

Lúc trước vì e dè tai mắt, nên không có cơ hội nói chuyện riêng với Triệu Từ, chuyện này vẫn luôn mắc nghẹn trong lòng La Tổ, bây giờ có cơ hội, tự nhiên phải hỏi cho rõ ràng.

Nàng biết Triệu Từ không phải là người bị quyền tài che mắt.

Triệu Từ nghe vậy, trên mặt vừa có chút khổ sở vừa có chút vui vẻ: "Lúc trước khi chưa bước chân vào quan trường, ta cho rằng chỉ cần làm quan thanh liêm, không uống phí một đôi dùi mài kinh sử. Nhưng khi vào triều đình rồi, mới biết được có rất nhiều chuyện không thể tự mình làm chủ. Hèn môn đệ tử, vào triều làm quan, nếu không có chỗ dựa vững chắc, thì vĩnh viễn không có ngày nổi danh."

"Người muốn thăng quan phát tài?"

La Tổ nhìn hèn chăm chú.

"Ta chỉ làm những chuyện ta cho là đúng." Triệu Từ nhìn thẳng vào mắt nàng, đôi đồng tử đen tuyền lóe lên tia sáng như ánh sao. La Tổ rời mắt sang chỗ khác, nhìn chằm chằm mặt đất: "Vậy người nghĩ việc gì là đúng đắn? Tranh quyền đoạt lợi là đúng à?"

"Thái tử vô tài vô đức, nếu lên làm hoàng đế, dân chúng sẽ không có ngày lành."

"Tề vương cũng không phải là người tốt." La Tổ nói thẳng.

"Nhưng hèn sẽ là một vị hoàng đế tốt."

Hoàng đế tốt, không nhất định phải là người tốt. La Tổ hé miệng, phát hiện mình không thể nào phản bác lại. Nàng thở dài, hỏi: "Vậy nên, lần này người tính kế hãm hại thái tử, là muốn khiến hèn lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan?"

Triệu Từ lắc đầu, khẽ mỉm cười: "Không phải vì hãm hại thái tử, mà là vì dân chúng Tây Nam."

La Tổ khó hiểu nhìn hán.

Triệu Từ nhìn về màn mưa phía trước, trên mặt mang theo vài phần bình tĩnh: "Tây Nam hạn hán đã lâu, có tìm được nguồn nước, cũng chỉ như muối bỏ biển thôi. Đại tẩu không biết, hôm đó sau khi nghe người nói ra phương pháp dẫn mưa, trong lòng ta kích động thế nào đâu. Dù chỉ có một phần trăm cơ hội, ta cũng muốn làm thử một lần. Nhưng ta tâm có thừa mà lực không đủ, chuyện này nhất định phải để cho triều đình ra mặt, mới có thể thành công được, vậy nên ta mới hiến tặng phương pháp đó cho Tề vương. Còn những chuyện về sau, đều là do Tề vương an bài. Bất quá, hán làm như thế, cũng nằm trong dự đoán của ta."

Hán nói xong, quay sang nhìn La Tổ, ánh mắt trong suốt mà kiên định: "Mặc kệ đại tẩu tin hay không tin, ta chưa bao giờ có suy nghĩ lợi dụng dân chúng Tây Nam để hãm hại thái tử."

La Tổ nghĩ đến rất nhiều lý do, lại không nghĩ đến, nguyên nhân này.

Trong đầu nàng đang suy nghĩ nên xin lỗi Triệu Từ thế nào, đã thấy vẻ hán đột nhiên trở nên vô cùng vui vẻ, thậm chí ánh mắt còn có vài phần nóng bỏng: "May mắn, phương pháp của đại tẩu quả nhiên hữu ích, thật sự cứu được dân chúng Tây Nam."

La Tổ cúi đầu, cảm thấy không có mặt mũi nhìn Triệu Từ. Nàng vẫn cho rằng Triệu Từ âm hiểm, thế nhưng ngay từ đầu hán không hề có ý lợi dụng phương pháp dẫn mưa của nàng hãm hại người khác. Lúc ở đài dẫn mưa, nàng còn hối hận, không nên nói ra cái phương pháp này.

Nhưng không ngờ, Triệu Từ lại ký thác tín nhiệm cùng mong đợi với nàng như vậy.

"Đại tẩu?" Triệu Từ lo lắng nhìn nàng: "Thân thể người khó chịu sao?"

"Không phải." La Tổ ngẩng đầu lên, lau lau nước mắt trên mặt, lại khiến cho mặt mình lấm lem bùn đất, khuỷu tay cũng truyền đến từng đợt đau nhức.

Triệu Từ nhìn ra nàng đang có tâm sự, khẽ thở dài một tiếng: "Đại tẩu không cần nghĩ nhiều. Hiện giờ Tây Nam cũng đã có mưa, hóa giải được nguy cấp, đại tẩu chỉ cần an bài chuyển phát triển nông nghiệp ở đây là tốt rồi."

La Tổ ngẩng đầu nhìn hán: "Hiện giờ chuyện ở Tây Nam đã được giải quyết, người có phải về kinh hay không?"

"Theo ý của Tề vương giải quyết xong chuyện ở Tây Nam, thì phải trở về. Bất quá, lần này trở về Xuyên Châu, ta sẽ viết sớ con dâng lên hoàng thượng, tạm thời ở lại Xuyên Châu, đợi cuộc sống của dân chúng Tây Nam chuyển biến tốt đẹp, mới quay lại Bắc Đô thành."

"Người không quay về? Lần này người lập được đại công, nhất định sẽ được ban thưởng hậu hĩnh." La Tổ giật mình nhìn hán.

Triệu Từ lại cười nói: "Đại tẩu bị ta liên lụy như vậy, ta làm sao có thể yên tâm vùng tay áo mà đi. Ta muốn ở lại Xuyên Châu, giúp đại tẩu giải quyết chuyện canh tác nông nghiệp ở Tây Nam. Hơn nữa ta rất có lòng tin với đại tẩu, dân chúng Tây Nam nhất định có thể trải qua cuộc sống tốt đẹp như người Triệu gia thôn, chuyển sang về kinh, chẳng phải công lao càng lớn hay sao?"

La Tổ thấy ánh mắt hán trong trẻo, mang theo vài phần tự tin, đột nhiên trong lòng trở nên hào hùng vạn trượng: "Được, chúng ta cùng nhau liên thủ, nhất định có thể khiến cho Tây Nam trở thành mảnh đất trù phú. Tất cả dân chúng nơi này đều được sống những ngày tốt lành."

Bạn đang đọc truyện *Bản Hàn Tức Phụ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64

Thời điểm trời tối đen, La Tổ cuối cùng cũng gặp được ám vệ trong truyền thuyết.

Bọn họ không phải là những nam nhân lãnh huyết mặc y phục dạ hành như trong tưởng tượng của nàng, mà ngược lại mặc xiêm y bằng vải thô, trông rất giống tiểu phu đồn củi trên núi. Hơn nữa tướng mạo cũng không phải thuộc loại anh tuấn tiêu sái, mà thuộc về loại ném ở trong biển người tuyệt đối tìm không ra.

Lúc bọn họ tìm đến, La Tổ đang tựa vào bờ vai Triệu Từ mơ mơ màng màng ngủ.

Nàng nghĩ nếu như đêm nay không có ai đến cứu các nàng, trong khí lạnh ẩm ướt của rừng rậm vào đêm này, hai người rất có thể sẽ bị đông cứng. Đứng trước vấn đề liên quan đến tính mạng, tựa hồ cái gì cũng có thể không cố kỵ. Nàng thậm chí còn nghĩ tới việc, trước khi chết có nên, nói ra những lời thật lòng mình cho Triệu Từ biết. Lại lo lắng vạn nhất chưa tận số, đến lúc đó chẳng phải rất mất mặt, cho nên trong lòng cứ rối rắm không thôi.

Không nghĩ tới đúng lúc này ám vệ đột nhiên xông tới, làm nàng sợ hết hồn cứ tưởng người của họ Hoa tìm đến, vội vàng bè một tảng đá lên ném về phía bọn họ.

Người dẫn đầu mặt chữ quốc(国), dáng người dong dỏng cao, thấy La Tổ và Triệu Từ, trên mặt rõ ràng thờ phào nhẹ nhõm: "Phu nhân yên tâm, chúng ta là ám vệ của hoàng thượng, bởi vì hôm nay phu nhân ngồi xe ngựa, cho nên không thể đuổi kịp, bây giờ mới tìm được ngài. Mong phu nhân thứ tội."

La Tổ nghe vậy, quay sang nhìn Triệu Từ một cái, hai người rõ ràng có một loại vẻ mặt buồn lòng. Nếu là ám vệ của Tề vương, bọn họ nhất định sẽ hoài nghi thân phận của đối phương, nhưng là ám vệ của hoàng thượng, thì độ tin cậy rất cao. Dù sao chuyện Hoàng thượng an bài ám vệ, không có ai hay biết. Chỉ sợ họ Hoa cũng không biết lần này nàng tới Tây Nam là phụng hoàng mệnh, chỉ cho là đến làm việc cho Tề vương.

La Tổ thấy mấy người này, trong lòng đột nhiên nổi bão: "Nếu không phải là mạng của ta lớn, thì đợi lúc các người đến tìm, chỉ sợ đã thấy một đồng xương trắng rồi."

Ám vệ khom người không lên tiếng, trông thập phần cung kính, nhưng La Tổ có thể cảm nhận được rất rõ một điều, những người này hoàn toàn không để nàng vào trong mắt.

Nàng biết, hiện tại nàng, thật sự không có tư cách gì để người ta coi trọng, nên cũng không tiếp tục nói lời lạnh nhạt gây khó dễ bọn họ làm gì, chỉ nói: "Ta bị thương, không thể đi đường được. Các người có thể giúp ta tìm một chiếc xe ngựa đến không? Hiện tại chúng ta tạm thời không thể tự mình đi lại."

Ám vệ dẫn đầu kia nói: "Phu nhân yên tâm, tất cả đều được chuẩn bị thỏa đáng. Hiện giờ trời tối, phu nhân và Triệu đại nhân quay trở về, cũng có thể tránh tai mắt, bớt đi nhiều phiền toái."

La Tổ khẽ gật đầu, thầm nghĩ bất kể nói thế nào, có người tới cứu cũng đã là không tệ, cũng không nên quá bắt bẻ.

Ám vệ đầu là một tay hảo thủ, rất nhanh đã làm xong một chiếc cáng vững chắc, đợi La Tổ nằm yên ổn, liền khiêng nàng lên.

La Tổ quay đầu lại nhìn Triệu Từ, chỉ thấy Triệu Từ khắp người chật vật đang được một ám vệ đỡ, chân trái co lên, đi cà nhấc, có vẻ như bị thương nặng.

"Nhị đệ, người bị thương?"

Ban nãy nàng ở cùng Triệu Từ lâu như vậy, thế nhưng còn không nhìn ra hắn bị thương.

Hiện tại nghĩ lại cũng phải, dốc đứng như vậy, thời tiết còn xấu như thế, hần lỗ măng nhảy xuống như vậy, không bị thương mới là lạ. Đáng hận nàng thế nhưng chủ quan không phát hiện ra điều đó.

Thấy nàng lo lắng, Triệu Từ hơi mỉm cười nói: "Không có việc gì, chỉ là trật khớp mà thôi, cũng không đau."

Thấy Triệu Từ giả bộ điềm nhiên như không có việc gì như vậy, mũi La Tổ ề ề ảm, nghiêng đầu không nhìn hắn.

Cũng nhờ trời tối, bọn họ ngồi xe ngựa xuống núi vào thành, trên đường đi không bị ai nhìn thấy. Lần này ít ra bảo vệ được danh tiếng. Bằng không chính nàng thì không sao, cũng lắm bị người ta nói xấu vài câu rồi thôi. Còn Triệu Từ thì không như vậy, hắn là người làm quan, bị người khác đồn đại cùng tâu tử có quan hệ bất chính, chẳng những mũi ô sa sẽ khó giữ được, còn bị người trong thế tục mắng đến cầu huyết lâm đầu.

Sau khi rón rén đi vào trong phủ, cuối cùng La Tổ cũng dám thở ra một hơi thật dài.

Tiểu Lục đỏ hồng mặt chạy tới hầu hạ nàng tắm rửa thay y phục, "Phu nhân, ngài không sao chứ, ta thật sự là sợ muốn chết."

"Người xem ta như vậy trông giống có việc gì lắm à?" La Tổ cười trêu chọc nàng.

Tiểu Lục lập tức biến sắc: "Họ Hoa kia có gây khó dễ cho ngài không?"

"Không có." La Tổ ngâm mình trong thùng tắm, nhún mày nói: "Người yên tâm đi, ta không có làm ra chuyện phản bội Tề vương, người cũng không cần phải lo lắng."

"Phu nhân..." Tiểu Lục có chút co quắp.

La Tổ không nói gì nữa, mỗi người đều có lập trường riêng, nàng cũng không thể trách người ta, chỉ có thể nói, lập trường bất đồng, không có cách nào lấy chân tâm đối đãi. Đợi sau khi tắm xong, mặc trung y sạch sẽ nằm ở trên giường, nàng lại hỏi: "Họ Hoa kia sao rồi, có động tĩnh không?"

"Hình như còn ở trên núi tìm kiếm các ngài."

La Tổ cười lạnh, hiện tại nàng cũng có thể tưởng tượng ra ngày mai họ Hoa kia biết tin nàng bình an hồi phủ, trên mặt sẽ có bao nhiêu khó coi.

Mới qua một đêm, toàn bộ Tây Nam đã hoàn toàn khác xưa.

Dân chúng trước kia còn ủ mình trong không khí âm trầm tuyệt vọng, hiện giờ bắt đầu trở nên có sức sống hơn. Sau một hồi nắng hạn gặp mưa rào, ai nấy đều rói rít ở nhà mình xếp đặt hương án, dập đầu cảm tạ thiên địa thần linh. Thậm chí còn có người hướng về phía Bắc Đô thành quỳ lạy thái tử cùng hoàng đế.

Vài ngày sau, La Tổ đang ở trong phủ nghỉ ngơi, thì nghe thấy tin tức Trình quốc cữu lên đường hồi Bắc Đô.

Nàng sai Tiểu Lục đi hỏi thăm, mới biết họ Hoa kia vẫn còn ở lại Xuyên Châu.

Tiểu Lục nói: "Phu nhân yên tâm, bọn họ sẽ không có cơ hội bắt cóc ngài lần nữa đâu." Trên thực tế lúc ấy không có ai nghĩ đến, bọn chúng có thể to gan như vậy, dám dưới con mắt bao nhiêu người, xuống tay bắt cóc gia quyến mệnh quan triều đình.

La Tổ đã trải qua một lần, nên không còn sợ nữa: "Nếu còn có lần sau, ta sẽ không dễ hấn dễ chịu như lần này đâu."

Sau vài ngày ở trong phủ nghỉ ngơi, vết thương trên người La Tổ bắt đầu có dấu hiệu lành lại.

Trong lúc đó Triệu Từ có ghé qua thăm nàng một lần, chỉ là thúc tẩu phải tránh tị hiềm, cho nên chỉ nói được mấy câu đơn giản khách sáo. Trước khi đi hẳn còn dặn dò nàng dưỡng thương thật tốt, rồi sẽ dẫn nàng đi xử lý chuyện nông nghiệp ở Tây Nam sau.

La Tổ thấy bước chân hẳn vững vàng, biết thương tích ở chân hẳn đã khỏi, trong lòng yên tâm, lại thấy hẳn đã không còn tránh né ánh mắt của nàng, trong lòng cũng thoải mái hơn nhiều. Nàng biết, sau lần hai người tâm sự với nhau vừa rồi, có nhiều thứ đã lặng lẽ thay đổi.

Nàng không nói, Triệu Từ cũng không nói, trong lòng hai người hiểu rõ là được.

La Tổ không biết, ở Bắc Đô thành xa xôi, sóng ngầm đã trở nên mãnh liệt.

Kể từ sau khi Tây Nam cầu mưa thành công, hình ảnh của thái tử trong lòng dân chúng bỗng chốc tăng cao. Thậm chí trong dân gian còn lưu truyền một bài ca dao: "Tây Nam hạn, quốc phạm sâu, thái tử mây mưa, thiên hạ hưởng..."

Chiêu Vũ Đế nhìn một chồng tấu chương biểu dương thái tử trên mặt bàn, biểu hiện trên mặt vô cùng quái dị.

Thái giám tổng quản Ngô Dung đi đến bên bàn cầm từng tờ tấu chương đưa cho hẳn.

Chiêu Vũ Đế nhận lấy vừa nhìn, lãnh ý trên mặt càng sâu.

"Ngang nhiên bắt cóc gia quyến mệnh quan triều đình, phe cánh của thái tử quả thật đủ ngông cuồng."

Ngô Dung nói: "Chắc thái tử không biết đó là người ngài phái đi."

"Hừ, hẳn mà biết, khéo khi còn làm ra chuyện càng khó coi hơn." Chiêu Vũ Đế vò nát tấu chương trong tay, lại tiếp tục lật xem tấu chương trên bàn. Trong đó có một tấu chương do Lại bộ đưa tới, chính là sổ con của Triệu Từ thượng tấu ở lại Tây Nam thêm một thời gian.

Phe phái tranh giành, Chiêu Vũ Đế vẫn luôn mở một con mắt nhắm một con mắt.

Chính hẳn cũng từng ở trong núi đao biển máu mới đoạt được ngôi vị chí tôn, thiên hạ rộng lớn này, đám sói đói dòm ngó giang sơn Đại Chu đã lâu. Nếu ngại vàng này, mà do huynh trưởng bao cò đã quy thiên của hẳn ngồi lên, chỉ sợ đã sớm bị đám Đột Quyết mọi rợ diệt quốc diệt tộc.

Vị trí này, chỉ có cường giả mới có thể ngồi lên.

Không ngờ hiện tại, lại có chút bẻ thẳng thành cong.

Chiêu Vũ Đế để sổ con qua một bên, sai Ngô Dung chuẩn bị thánh chỉ.

Ngô Dung trải xong thánh chỉ, tỉ mỉ mài mực rồi lui về phía sau. Hẳn hạ thấp mí mắt, chỉ dùng dư quang liếc về phía thánh chỉ trên bàn. Mơ hồ thấy được mấy chữ, Triệu Từ, khâm sai Xuyên Châu.

Cơ hồ thánh chỉ vừa ra khỏi hoàng cung, tin tức liền truyền khắp mọi góc ngách.

Tề vương nghe tin Triệu Từ được phong làm khâm sai Xuyên Châu, trên mặt toát lên vẻ vui mừng: "Triệu Từ làm quan mới một năm, đã được bổ

nhệm làm quan khâm sai tứ phẩm ở Xuyên Châu. Xem ra trong lòng phụ hoàng đã bắt đầu nghiêng về phía chúng ta rồi."

Trương sư gia phò tá bên người hần nói: "Chúng ta có cần nhắc nhở Triệu đại nhân bên kia một chút hay không? Bỗng chốc nhảy lên địa vị cao như này, ty chức lo lắng, hần không an phận."

Tề vương khoát tay: "Không cần, hần là người thông minh, biết cái gì nên làm cái gì không nên làm. Bất quá cho người quan sát nhất cử nhất động của Hoa nhị gia cho ta. Lần này Triệu Từ bất chấp tính mạng như vậy, xem ra thập phần coi trọng tẩu tử hần, sau này không được phép để xảy ra chuyện này nữa. Bản vương rất muốn xem thử, La thị, có thể mang đến bao nhiêu biến hóa cho Xuyên Châu và Tây Nam."

Trương sư gia nói: "Nhưng bên phía Hoàng thượng cũng có tai mắt ở đấy, nếu ngài biết chúng ta làm vậy..."

"Phụ hoàng ta nắm giữ thiên hạ, tự nhiên cái gì cũng rõ ràng. Người yên tâm đi, sau lần này, hần chỉ có thể âm thầm trợ giúp thôi."

Trương sư gia bái phục nói: "Lần này cũng là nhờ có diệu kế của vương gia. Chắc chắn hiện giờ bên phía thái tử còn đang dương dương tự đắc, không biết tai họa sắp giáng xuống đầu."

Tề vương lại không cho là đúng: "Lúc này vẫn còn sớm, đợi Trình quốc cửu hồi kinh, mới xem như chính thức bắt đầu."

Sau khi Trình quốc cửu đang trên đường trở về Bắc Đô nhận được tin tức, tức giận ném vỡ chén trà.

"Một tiểu tử chưa ráo máu đầu, cũng đòi làm khâm sai Xuyên Châu!"

Nửa tháng sau, lúc thánh chỉ đến Xuyên Châu, La Tổ đang ở trên đồng ruộng chỉ dạy cho dân chúng cách đào khe rãnh.

Sau cơn mưa lần trước, toàn bộ đất đai ở Tây Nam trở nên tối ướt hơn, có lẽ ông trời thương tình, trong tháng này, lại có thêm hai trận mưa nữa, Tây Nam xem như triệt để trở lại bình thường.

La Tổ nhờ Triệu Từ tập hợp dân chúng, khuyến khích bọn họ chịu khó chăm sóc cây quýt trong nhà, đợi đến lúc ra hoa kết quả, sẽ thống nhất thu mua quả quýt. Ngoài ra nàng còn đi tìm kiếm một thôn xóm làm nơi thí nghiệm, đợi sau khi nghiên cứu ra giống cây trồng mới thành công, sẽ mở rộng quy mô trồng trọt ra cả Xuyên Châu và Tây Nam.

Những chuyện này nói ra thì rất dễ, khi thực hiện, lại khó khăn hơn La Tổ tưởng tượng rất nhiều.

Người dân nơi này không hề dễ nói chuyện như người Triệu gia thôn. Đối với chuyện thu mua cam quýt bọn họ bày tỏ thái độ rất hợp tác, nhưng khi La Tổ muốn bọn họ áp dụng phương thức làm ruộng mới thì bọn họ chỉ làm cho có lệ, thậm chí còn rất không tình nguyện.

Thường thường sau khi La Tổ chỉ dạy xong, sẽ đi về nhà, ngày hôm sau nàng đến kiểm tra, chỗ này lại khôi phục hình dạng vốn có.

La Tổ thấy vậy vô cùng đau đầu, rất nhiều lần muốn tìm Triệu Từ than vãn, nhưng cũng biết bây giờ không phải là lúc thích hợp. Triệu Từ đến Xuyên Châu xử lý sự vụ, hiện giờ hết thảy mọi chuyện ở đây đều tốt đẹp, địa vị của hần cũng có chút lúng túng. Quan viên địa phương cũng không coi trọng ý tưởng này của Triệu Từ lắm, cho nên cục diện rất khó mở ra.

Vậy nên lúc La Tổ mang theo một thân bùn đất về phủ, nghe nói Triệu Từ đã trở thành khâm sai Xuyên Châu, cũng chính là người có quyền lực thứ hai ở Xuyên Châu, chuyên quản lý sự vụ quan trọng, kích động thiếu chút nữa khóc lên.

Nàng cao hứng chạy tới thư phòng của Triệu Từ, lúc đi qua khúc ngoặt ở hành lang, thì thấy Triệu Từ mặc một thân lam bào đi về phía này, hai người dừng bước nhìn nhau.

Trong mắt Triệu Từ ánh lên sự vui vẻ: "Đại tẩu, sau này người không cần lo lắng nữa."

La Tổ chùi nước mắt một cái: "Về sau người phải làm chỗ dựa cho ta."

Triệu Từ thấy nàng khóc, trong lòng mềm nhũn, lại không lên tiếng, chỉ cười gật gật đầu. Hôm đó hần nói dối. Hần nói, chuyện dẫn mưa đều vì dân chúng Tây Nam. Nhưng thật sự chỉ đúng có một nửa mà thôi.

Kể từ lúc đưa cho Tề vương biện pháp dẫn mưa, hần biết, Tề vương nhất định sẽ nhân cơ hội lần này, ngáng chân thái tử. Tiệm đà đẩy nước đim thuyền làm cho hoàng thượng sinh lòng nghi kỵ với thái tử.

Mà lúc này hần ở lại Tây Nam, chính là hợp với tâm ý của hoàng thượng. Hoàng thượng nhất định sẽ vì chen ép thái tử, mà cất nhắc Tề vương.

Trong triều tạm thời không thể động được, chỉ có Tây Nam này còn chỗ trống. Lúc này, hần thượng tấu lưu lại Tây Nam, nhất định sẽ lọt được vào mắt xanh của hoàng thượng, tự nhiên có ngày thăng chức hôm nay.

Bất quá hần không dám đem tư tâm này nói cho nàng biết.

Đột trước, nàng trốn tránh không muốn gặp hắn, lạnh nhạt với hắn, những ngày như vậy, hắn không muốn trải qua thêm một lần nào nữa.

Thôi thì cứ để cho nàng nghĩ rằng, hắn vẫn là Triệu Từ đơn thuần ở Triệu gia thôn trước kia đi.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hàn Túc Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

La Tổ biết, sử dụng biện pháp mạnh cưỡng chế dân chúng nơi này thay đổi phương thức làm ruộng truyền thống, nhất định sẽ khiến cho bọn họ bài xích. Hơn nữa đây còn là lần đầu nàng trồng trọt ở vùng đất này, trong lúc trồng trọt xảy ra vấn đề gì, thì khó có thể không chế.

Vì phòng ngừa bất trắc, nàng chọn thôn ở gần Xuyên Châu nhất làm nơi thí điểm.

Vì để cho người trong thôn này an tâm trồng trọt theo phương thức mới, Triệu Từ thậm chí phải lấy danh nghĩa của quan phủ ra hứa hẹn, nếu thu hoạch năm nay không bằng năm trước, bên phía quan phủ sẽ chịu trách nhiệm đền bù tổn thất.

Có quan phủ lên tiếng, dân chúng Xuyên Châu hạ xuống nỗi lo trong lòng. Cho nên lúc La Tổ dọn đến đây ở, người trong thôn nhiệt tình hơn trước kia rất nhiều.

Bởi vì đường xá không dễ đi, La Tổ dứt khoát ở trong thôn xây một căn nhà nhỏ, trên mảnh đất quan phủ cấp cho, tạm thời sống ở trong thôn này.

Tiểu Lục vừa quét dọn phòng ở, vừa rầu rĩ nói: "Phu nhân, chúng ta sẽ ở lại chỗ này ư, ở đây đâu có thoải mái bằng ở trong thành Xuyên Châu đâu."

"Nếu ngươi không quen, thì trở về đi, ta ở chỗ này cũng không cần người hầu hạ." La Tổ thản nhiên nói.

Nghe La Tổ nói như vậy, Tiểu Lục không dám kêu ca nữa.

Bây giờ nàng đã hiểu rõ tính khí của vị chủ tử này rồi, ít nói, có chủ kiến, nếu ai chạm vào giới hạn chịu đựng của mình, thì tuyệt đối ghi ở trong lòng. Bất quá Tiểu Lục chính là thích điểm đơn giản này của nàng, so với những vị chủ tử nàng từng hầu hạ thì tốt hơn rất nhiều.

Ngoài Tiểu Lục ra, Triệu Từ còn phái thêm hai lão ma ma đến đây hầu hạ La Tổ, bên ngoài cửa là hai hộ vệ canh gác. Dù sao dân phong này chỗ hung hãn, nếu gặp phải người có lòng dạ xấu xa, còn có người bảo vệ các nàng.

Ngày La Tổ chuyển vào ở trong thôn Lâm gia câu, lý chính của thôn này liền tới thăm hỏi.

Lý chính Lâm gia câu là một lão nhân què chân, người gầy teo yếu ớt, trong miệng ngâm điệu thuốc lá quẩn, tươi cười rạng rỡ.

"Quý nhân, thôn chúng ta nghèo, nếu ngài cần cái gì, cứ đến tìm lão già cổ hủ này. Không nói cái khác, việc gì trong thôn, ta cũng có thể làm được."

La Tổ biết, sở dĩ lý chính này nhiệt tình như vậy, chính là bởi vì mấy năm nay thôn hắn mất mùa thu hoạch, lần này Triệu Từ đã tuyên bố, nếu thu hoạch năm nay không bằng năm ngoái, quan phủ sẽ trợ cấp, đây cũng là cho bọn họ một cái bảo đảm, mặc kệ năm nay có thu hoạch được bao nhiêu, cũng sẽ không đói bụng. Tự nhiên đối xử với La Tổ như khách quý.

La Tổ thấy không sao cả, mọi người đều dựa vào sắc mặt của ông trời mà ăn cơm, đến cơm đều không được ăn đủ no, ai còn có hơi sức để ý đến chuyện chân-thiện-mỹ a. Dù sao chỉ cần ở trong phạm vi tuân theo thủ pháp, phối hợp làm việc với nàng là được. Nên cũng cười nói: "Lý chính khách khí quá. Ta đến ở chỗ này cũng chỉ là phụng mệnh giúp đỡ mọi người sống những ngày tốt lành. Lúc này ta cũng không muốn nói trước điều gì, đến lúc mọi người làm thử rồi sẽ biết. Bất quá ta muốn nhắc nhở mọi người một chuyện, nếu bây giờ người Lâm gia câu đã đồng ý nghe theo sự an bài của quan phủ, vậy trong một năm nay, ta nói cái gì, thôn dân Lâm gia câu đều phải nghe theo, bằng không, chỗ tốt mà quan phủ đã hứa hẹn sẽ không còn nữa, ta cũng không xen vào."

Lâm gia câu cười híp mắt: "Ai da, ngài cứ yên tâm đi, người Lâm gia câu chúng ta nói một là không nói hai, bảo đảm nghe theo sự phân phó của quan phủ."

La Tổ hài lòng gật đầu.

Lý chính Lâm gia câu vừa mới rời khỏi nhà La Tổ chưa được bao lâu, một bà tử ra ngoài thăm dò tin tức đã trở về nói: "Lão đầu tử kia vừa ra khỏi nhà chúng ta, liền vội vàng đi gọi đương gia của từng nhà đến, ngay trước mặt bọn họ cầm con dao phay chém bay một chân ghế, hắn nói ai

không nghe lời nói, sẽ trực tiếp chém kẻ đó."

La Tổ nghe vậy tròn tròn mắt, thăm nói dân phong nơi này quả nhiên hung hãn.

Bất quá tâm tư của bọn họ cũng đơn giản, nàng có thể thoải mái tiến hành theo đúng kế hoạch.

La Tổ chọn lựa Lâm gia câu này cũng là có nguyên nhân. Nơi này không chỉ ở gần thành Xuyên Châu, còn mang đậm nét nông thôn đặc trưng của vùng đất Tây Nam, trong thôn chỉ có sáu mươi hộ gia đình, mỗi nhà mỗi hộ cũng cách xa nhau, không tập trung giống như Triệu gia thôn. Đương nhiên, mấu chốt là cái thôn này cùng Triệu gia thôn có một điểm chung không thể bỏ qua, không có địa chủ, tự do trồng trọt.

La Tổ nghĩ, nếu như thôn này có thể ứng dụng phương pháp này thành công, vậy thì những địa phương khác sẽ không có vấn đề.

Tính toán đầu vào đầy, ngày hôm sau, La Tổ đi đến ruộng đất của thôn nhân Lâm gia câu dạo qua một vòng, rồi đi hỏi lý chính, mỗi nhà mỗi hộ sở hữu bao nhiêu đất đai.

"Đều nghèo như nhau thôi, mỗi nhà, có thể có bảy tám mẫu đất trong tay, vậy thì phải cười trộm."

La Tổ nói: "Nơi này có nhiều đồi núi, sao các người không dùng đến?"

"Sao có thể không dùng đến a, củi lửa của từng nhà trong thôn, kể cả gia cụ và vật liệu xây nhà, đều là lên trên núi chặt về. Khoảng đất từ sườn núi đổ xuống bên dưới, chúng ta đều đi khai khẩn để trồng trọt. Còn những chỗ cao, thì không thể bỏ lên được."

Lý chính vừa nói, nước mũi nước mắt vừa tung bay tứ phía.

La Tổ không để ý đến hần, nói: "Vậy, đất bằng mà các người đang bỏ không, làm thành ruộng lúa. Dẫn theo mọi người trong thôn khai khẩn thêm một chút đất hoang trên núi làm ruộng cạn. Chuyện này người có thể làm được không?"

"Chúng ta làm ruộng lúa làm cái gì a, ruộng lúa không loại được nhiều đồ, chỉ có thể loại cây lúa, hơn nữa còn khó trồng, thu hoạch thấp, những người bản cùng khôn khổ chúng ta ăn không đủ no." Lý chính nhăn nhó kêu ca. Hần khẳng định vị quan gia phụ nhân trước mặt này chưa từng chịu khổ bao giờ, nên muốn tới nơi này tùy hứng làm bừa. Mặc dù đã hứa chuyện gì cũng nghe theo sắp xếp của nàng, nhưng hần cũng không muốn để người trong thôn biến thành kẻ ngốc, bị phụ nhân này đùa giỡn. "Quý nhân a, ta làm ruộng cũng đã nhiều năm, nếu người có cái gì không hiểu thì cứ hỏi, ta khẳng định không giấu diếm nửa lời."

La Tổ vuốt vuốt trán, thăm nói lão đầu này không nên làm lý chính, mà nên làm chủ nhiệm mới phải.

Nàng nghiêm túc nhìn lý chính: "Người chỉ cần nói một câu, có thể an bài hay không. Chuyện này chúng ta đã nói tốt rồi, các người cũng đã chấp thuận. Bây giờ người hãy cho ta một câu trả lời chắc chắn đi."

"... Có thể làm." Lý chính cuối cùng cũng yên tĩnh lại, rít một hơi thuốc, mặt lộ vẻ khó xử: "Đất hoang đó không thể tùy tiện khai khẩn a, đây chính là đất của quan, chúng ta khai, quan gia sẽ dẫn người đến gây phiền toái a. Lần trước Đại Ngu trong thôn ta, đi theo người ta đi làm ăm ỉ một lần, quan phủ liền phái người bắt hần đi, chịu rất nhiều thiệt thòi mới được thả ra đấy."

La Tổ nhàn nại tính tình nói: "Hần ta gây chuyện, đi theo người ta tạo phản, ta đây là làm giàu phát tài, bản chất không giống nhau. Được rồi, chuyện này người mau đi lo liệu đi, về phía quan phủ ta sẽ đi thu xếp."

Vừa nghe La Tổ nói như vậy, lý chính lập tức vui vẻ a. Không quan tâm vị quý nhân này có thể loại ra đồ gì hay không, dầu gì mỗi nhà mỗi hộ đều có thể có thêm ruộng đất cho mình. Thật đúng là cái bánh lớn từ trên trời rơi xuống.

Lý chính làm việc rất nhanh, ngay trong hôm đó đã lo liệu xong chuyện này.

Hơn sáu mươi hộ gia đình cũng vô cùng cao hứng, dù sao đây chính là một chuyện tốt cầu còn không được a. Quý nhân muốn lần qua lần lại ruộng đất nhà mình, thì cứ tùy ý lần qua lần lại đi, dù sao thua thiệt còn có quan phủ đền bù tổn thất mà. Đợi quý nhân cảm thấy không có ý nghĩa bỏ về trong thành, bọn họ sửa ruộng lúa thành ruộng cạn không phải là được à?

Dù thế nào cũng không thiệt thòi a.

Cho nên ngày hôm sau, La Tổ gọi bọn họ đến nói ra chuyện này, đều được tất cả thôn dân ủng hộ.

Hiện tại đang là giữa tháng sáu, qua một tháng nữa vừa vặn có thể bắt kịp vụ chiêm trồng lúa nước.

Nơi này thuộc về phía nam, bất kể là cấu tạo, tính chất của đất đai hay là khí hậu, đều rất thích hợp với việc gieo trồng lúa nước. Hơn nữa La Tổ còn nhớ, ở Tây Nam này lúa nước chính là loại cây nông nghiệp chính.

Trong lúc người thôn Lâm gia câu bắt đầu hừng hực khí thế đào khe rãnh trong đồng ruộng, La Tổ đã chuẩn bị xong lúa giống, thuận tiện đi thăm dò đồi núi chung quanh đây.

Đối với La Tổ mà nói, lợi ích mà đòi núi mang lại không hề thua kém đồng ruộng cùng ruộng cạn.

Đặc biệt là đối với dân chúng không đủ lương thực để ăn mà nói, đòi núi tuyệt đối là bảo bối. La Tổ nhìn những dãy núi trùng điệp bao quanh Lâm gia cầu, trong lòng nhiệt huyết sục sôi.

Trong lúc La Tổ ở Lâm gia cầu bận rộn thi triển tay nghề, Triệu gia thôn nghênh đón một đám 'Khách quý'.

Đối với người Triệu gia thôn mà nói, khách nhân đến thôn bọn họ là một chuyện rất bình thường. Dù sao Triệu gia thôn có quá nhiều thứ đồ tốt đáng giá để người khác đến học hỏi, vậy nên bọn họ không dò hỏi thân phận của những người đến thôn mình học trộm.

Các thôn dân cũng là mở một con mắt nhắm một con mắt. Dù sao cũng không có gì đáng ngại, chỉ cần không đến đây trộm đồ đoạt đồ là được.

Cho nên đám người đó thoải mái vào thôn, sau khi nói là bằng hữu của Triệu Từ và La Tổ ở Bắc Đô thành, thì được người Triệu gia thôn đón tiếp vô cùng niềm nở nhiệt tình.

Hiện giờ trong thôn không thiếu gà mẹ, thê tử lão tộc trưởng nhanh nhẹn đi thịt mấy con gà làm cơm tiếp đãi khách khứa.

Lại rán thêm hai đĩa trứng gà.

Lão tộc trưởng nói: "Đi bắt một con heo mập, hôm nay phải chiêu đãi khách nhân thật tốt."

Tộc trưởng phu nhân vội vàng nói: "Để ta đi gọi Đại Trụ về."

Người dẫn đầu đám khách nhân phong tư hơn người, uy vũ phi phàm, nghe lời này, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, xua tay nói: "Không cần như thế, có những món này là đủ rồi." Trên bàn có cá có thịt, mặn chay phối hợp, chớ nói đây là bữa cơm nhà dân chúng thôn chiêu đãi khách nhân, dù ở bên trong Bắc Đô thành, một mâm này đã là rất chu đáo rồi.

Mấy người tùy tùng đi cũng gật đầu liên tục: "Đủ ăn rồi, đủ ăn rồi."

Lão tộc trưởng nói: "Chao ôi, cái này không thể được, các vị đường xa mà đến, lại là bằng hữu của Triệu Thành tức phụ, chúng ta không thể không tiếp đãi chu đáo được. Cũng đâu phải tốn kém gì, heo của nhà nuôi, quay lên nhắm rượu rất thích hợp." Lại móc ra một chuỗi tiền đồng, đưa cho tôn tử đi mua rượu về.

"Hoàng... Chủ tử, chuyện này không thích hợp." Một tùy tùng ngồi bên cạnh nói.

Những người này quá mức ân cần, quá mức khác thường, không thể không đề phòng.

Người dẫn đầu đám khách nhân đứng là Chiêu Vũ Đế, chỉ thấy hắn khoát tay áo: "Không sao, cứ xem đã rồi hãy nói."

Hiện giờ chuyện Tây Nam đã xử lý xong, trong triều tạm thời không có chuyện gì quá mức quan trọng. Lại bởi vì bận lòng với phe phái của thái tử, cho nên hắn muốn xuất cung ra ngoài giải sầu. Sau khi nhìn thấy bức tranh nông gia mùa thu hoạch Tề vương dâng tặng cho hắn ở trong thư phòng, liền động tâm tư, cải trang vì hành đến thăm quan thôn xóm đặc biệt nhất của Đại Chu hoàng triều.

Hơn nữa Triệu gia thôn cách Bắc Đô Thành không xa, nên hắn hào hứng dẫn theo một vài tùy tùng tâm phúc đi đến chỗ này.

Từ lúc đi vào Bì Lăng huyện, Chiêu Vũ Đế liền nhìn ra nơi này rất khác biệt.

Dân chúng nơi này, thế nhưng còn giàu có hơn dân chúng ngoại thành Bắc Đô thành, đặc biệt là lúc đi vào bên trong Triệu gia thôn, tâm trí hắn càng chấn động mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Hàn Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66

Nghe nói nhà tộc trưởng muốn giết heo chiêu đãi khách nhân, một vài hán tử trong thôn biết việc đều đến giúp một tay, người nào người nấy eo thon tráng kiện cánh tay rắn chắc, trông thật phần khỏe mạnh.

Chiêu Vũ Đế thấy thế trạng những người này cường tráng, dáng vẻ trung khí mười phần, trong lòng thầm than, nếu như con dân Đại Chu của hắn ai

cũng có thể có khí lực giống như này, thì sao phải dè chừng man di.

Thấy thôn dân chuẩn bị chợ tiết heo, tùy từng lo lắng mạo phạm Chiêu Vũ Đế, khuyên nhủ: "Chủ tử, có muốn đi ra ngoài kia thăm thú một chút hay không?"

Chiêu Vũ Đế hoàn toàn không sợ nhìn thấy cảnh tượng này, nửa đời hần sống trên lưng ngựa chinh chiến sa trường, ăn tươi nuốt sống có gì mà chưa từng thử qua, loại tình cảnh máu me này tự nhiên không ảnh hưởng gì đến hần. Bất quá trong lòng hần cũng muốn đi tìm hiểu xem cái thôn nhỏ này rốt cuộc còn có bí mật gì mà hần không biết**, cho nên liền gật đầu, dẫn người đi ra khỏi nhà lão tộc trưởng.

Lúc này đang là mùa hè, mấy ngày trước trong thôn đã kêu gọi các thôn dân đi thu hoạch lúa, một vài nhà lúc này đang ở trong sân đập lúa dùng trục lăn lúa nghiền ép hạt thóc.

Lúc Chiêu Vũ Đế đi tới sân đập lúa, nhìn thấy từng mảng sân đều phủ kín hạt thóc vàng óng. Một vài lão bà đang dắt trâu kéo trục lăn lúa nghiền ép hạt thóc. Một vài hần tử thành niên đứng bên cạnh dùng xiên gỗ lật tới lật lui.

Cả trai lẫn gái, già trẻ lớn bé cùng vui vẻ làm việc.

"Quả thật là một bức tranh thái bình thịnh thế."

Chiêu Vũ Đế cảm khái.

"Chao ôi, nước ô mai đến đây."

Một vài lão phụ nhân xách theo ấm nước đi tới. Phía trên giỏ xách phủ một tấm vải tối màu, bên trong còn đựng vài chiếc bát. Đợi đến khi đi đến dưới tàng cây táo sum xuê trồng trong góc sân, mới bỏ đồ xuống.

Triệu nhị nương thấy mấy người Chiêu Vũ Đế ở chỗ này, nhoen miệng cười: "Khách nhân cũng tới uống chút nước ô mai giải khát đi."

Tùy từng nói nhỏ vào tai hần: "Chủ tử, cẩn thận vẫn hơn."

"Không việc gì." Chiêu Vũ Đế cười đi tới.

Triệu nhị nương rót cho hần một chén nước ô mai, lại mời mấy người tùy tùng kia đến uống. Những người kia nào dám ăn uống cùng một lúc với Chiêu Vũ Đế, tự nhiên liên tục từ chối.

Những người làm việc trong sân đập lúa cũng lục tục đi vào bóng cây ngồi nghỉ, nhìn thấy mấy người Chiêu Vũ Đế, cười gật gật đầu thay lời chào hỏi.

"Khách nhân là người Bắc Đô thành đúng không, có hay gặp Triệu Thành tức phụ không, nàng sống ở bên đó có quen không?"

Triệu nhị nương cười hỏi thăm.

Chiêu Vũ Đế nhớ tới lần cuối cùng gặp La Tổ, trông mặt mũi cũng không tệ lắm, lập tức trả lời: "Trải qua không sai, lần gặp mặt trước, sắc mặt cũng rất tốt."

"Vậy thì tốt rồi." Triệu nhị nương cười nói: "Cũng không biết khi nào mới trở về thăm chúng ta, mọi người ai cũng nhớ nàng."

"Xem ra nàng ở chỗ này rất được lòng người."

Triệu nhị nương nói: "Được lòng người hay không ta không biết, dù sao chỉ cần đối xử tốt với chúng ta, chúng ta liền yêu quý nàng. Người dùng thấy cuộc sống hiện tại của chúng ta tốt đẹp mà lắm, trước kia thôn chúng ta tuy không đến mức bán nhi bán nữ, nhưng muốn ăn một bữa cơm no cũng là điều rất khó khăn. Kể từ khi Triệu Thành tức phụ đến Triệu gia thôn chúng ta, chúng ta không chỉ được ăn no, còn có thể ăn được thịt. Người nhìn phòng ốc trong thôn chúng ta mà xem, toàn bộ Bi Lăng huyện này, đều không có một cái thôn xóm nào theo kịp được chúng ta."

Triệu nhị nương thật sự rất nhớ La Tổ. Biết đây là bằng hữu của La Tổ ở Bắc Đô Thành, máy hát liền mở ra.

Chiêu Vũ Đế quay đầu lại nhìn về phía trong thôn, phòng ở xếp thành từng dãy, gạch xanh đại nhà ngói, ngói đỏ tường trắng, nếu không phải biết nơi này từng là một thôn xóm nghèo nàn, hần thật sự không thể tin được, chỗ như này, lại là một thôn quê bình thường trong Đại Chu mà hần cai trị.

Triệu nhị nương nói tiếp: "Những thứ khác không nói, chỉ cần nhắc tới trâu cày của thôn chúng ta, đã khiến những thôn khác hăm mộ đến đỏ mắt."

Chiêu Vũ Đế đã sớm chú ý tới điều này, cười nói: "Triệu gia thôn đúng là có nhiều trâu cày, các thôn khác, hầu như thôn nào, cũng chỉ có một vài đầu trâu mà thôi."

Lúc trước hắn từng hạ lệnh như vậy, bởi vì sau chiến trận số lượng trâu cày cùng ngựa của Đại Chu giảm mạnh, cho nên trâu cày rất được coi trọng. Hắn ra quy định cứ mười gia đình một con trâu. Trợ giúp dân chúng trồng trọt.

"Ha ha, thôn chúng ta cứ hai gia đình dùng một con trâu." Mặt mũi Triệu nhị nương tràn đầy kiêu ngạo.

"Cái gì? Dùng nhiều trâu cày như vậy, chỉ sợ mua được số trâu đấy, cũng phải tiêu tốn không ít."

"Tất nhiên rồi, tích cóp mãi mới dám cắn răng đi mua." Nhắc tới lại khiến Triệu nhị nương thấy thịt đau, bà vỗ vỗ ngực: "Nhưng không có cách nào a. Triệu Thành tức phụ nói, con người quan trọng hơn con trâu nhiều. Chúng ta không thể coi mình như con trâu mà cày ruộng a. Những năm trước đánh trận, lưu lại cô nhi quả mẫu trong thôn, lão nhân tuổi cũng lớn, có đất đai nhưng không còn khí lực loại. Có trâu thì tốt rồi. Hiện tại mọi nhà đều có đất đai cũng đều có thể trồng trọt, không còn người gặp cảnh khốn cùng."

Chiêu Vũ Đế nghe vậy, như có điều suy nghĩ, lại nói: "Ta vừa nhìn thấy, trong thôn có không ít tráng lao động."

"Họ chính là bảo bối của thôn chúng ta đấy, bình thường khai hoang, làm việc nhà nông, đều dựa vào bọn họ." Vừa nói vừa chỉ chỉ mấy phụ nhân đang rót nước ô mai ra bát: "Hiện tại nữ nhân trong thôn chúng ta rất ít khi xuống đất làm việc. Bình thường đều ở nhà đường gà chăn heo, còn kiếm được nhiều hơn đi làm ruộng. Hơn nữa còn có thể chăm sóc hài tử tốt hơn."

Mấy người đang nói chuyện vui vẻ, xa xa nhi tử lão tộc trưởng Triệu Đại Trụ chạy đến mời mấy người Chiêu Vũ Đế về nhà ăn cơm.

Triệu nhị nương vội vàng nói, "Khách nhân mau đi ăn cơm đi, đừng để đói bụng." Lại chào hỏi Triệu Đại Trụ: "Thiếu cái gì cứ sang nhà ta lấy, đợt trước huynh đệ Đại Mộc của người ra ngoài một chuyến, mang về rất nhiều thứ tốt."

Triệu Đại Mộc thường xuyên ra ngoài làm ăn, giúp các thôn dân mang nông sản bán ra bên ngoài, không chỉ kiếm được nhiều tiền, thỉnh thoảng còn có thể mang theo một vài đồ tốt trở về. Triệu Đại Trụ cũng không khách khí, cười nói: "Tốt quá, ta cũng biết chỗ của hắn có nhiều rượu ngon, lát nữa sẽ qua lấy một vò về chiêu đãi khách khứa."

Tộc trưởng vô cùng coi trọng khách quý Bắc Đô thành đường xa mà đến. Không chỉ giết heo thịt gà, còn mời mấy lão bằng hữu trong tộc đến giúp tiếp khách.

Mấy lão nhân kia nhìn thấy đám người Chiêu Vũ Đế, hết lời khen ngợi: "Người sống ở dưới chân thiên tử, đúng là không giống với dân quê chúng ta."

"Không phải vậy sao gọi là khách quý."

"Là bằng hữu của Triệu đại nhân chúng ta, sao có thể kém cỏi?"

Trong lúc bọn họ ăn cơm vui vẻ, bọn nhỏ trong thôn cũng đến giờ tan học, nguyên một đám đeo bọc sách đi đến nhà tộc trưởng.

Tôn tử tộc trưởng dẫn đồng học của mình đi vào phòng bếp.

Tộc trưởng phu nhân vội vàng đi lấy đồ ăn cho bọn nhỏ, dặn bọn nhỏ ăn trong phòng bếp, không được ra quấy rầy khách nhân.

Chiêu Vũ Đế hiếu kỳ nhìn sang: "Những hài tử này trông giống như người đọc sách."

"Chính là người đọc sách." Lão tộc trưởng trung khí mười phần nói.

Con cháu trong tộc đều có thể đi học, đây chính là chuyện hãnh diện nhất đời này của ông. "Hài tử Triệu gia thôn chúng ta, ai cũng muốn học bài."

Chiêu Vũ Đế nghe vậy, sắc mặt phức tạp nhìn hài tử đứng ở cửa phòng bếp gặm đùi gà.

Dùng xong thức ăn, tộc trưởng liền giữ Chiêu Vũ Đế ở lại nghỉ ngơi.

Chiêu Vũ Đế cười từ chối: "Hôm nay vốn là thay Triệu Từ về thăm quê nhà hương thân, không ngờ được các vị đón tiếp nồng hậu như vậy. Hôm nay chúng ta cần phải trở về, không biết tộc trưởng có lời gì muốn nhắn nhủ cho Triệu Từ?"

Lão tộc trưởng thở dài: "Cũng không có chuyện gì, người hãy nói với hắn, làm quan thật tốt, đừng lo lắng cho người trong thôn, mọi người đều sống tốt lắm."

Chiêu Vũ Đế cười gật đầu, cầm tay lão tộc trưởng: "Ngài yên tâm, ta nhất định nói lại với hắn."

Sau khi rời khỏi nhà lão tộc trưởng, Chiêu Vũ Đế chưa lập tức đi khỏi đây, mà đi đến thăm tộc đường của Triệu gia thôn.

Bởi vì đã qua buổi trưa, nên bọn nhỏ đã đến tộc đường chờ giờ học buổi chiều. Có mấy hài tử nghịch ngợm, ở ngoài sân chơi trò chơi, biến y phục sạch sẽ tinh tươm trên người thành vô cùng bẩn thỉu. La Tiểu Hồ ôm một bọc nhỏ đi ngang qua đám người Chiêu Vũ Đế, thấy bọn họ là khách

nhân vừa mới vào thôn, có chút sợ hãi chạy nhanh qua người bọn họ.

Một đám tiểu tử choai choai lập tức vây quanh hắn: "Tiểu Hồ, trong tay ngươi cầm đồ tốt gì?"

La tiểu Hồ vội vàng giấu đồ ra sau lưng: "Đừng đoạt, là Đại Mộc thúc bảo ta mang đến, cho chúng ta ném thử mới mẻ, ai cũng có phần."

"Đại Mộc thúc thật sự là quá tốt." Một tiểu tử vội vàng hú lên một tiếng, đám hài tử đang chơi trò chơi bên cạnh chạy vội qua đây.

"Người người có cơm ăn, có áo mặc, còn được đọc sách. Triệu gia thôn này, chẳng khác gì thế ngoại đào nguyên."

Chiêu Vũ Đế chấp tay sau lưng, trên mặt lộ vẻ cảm khái. Mặc dù hắn từng phái người đến đây điều tra, cũng từng xem qua bức tranh kia của Tề vương, nhưng trong lòng vẫn không hoàn toàn tin tưởng, nghĩ bọn họ nói quá.

Trong lòng hắn chỉ có một ước nguyện, dân chúng Đại Chu không một ai bị đói bụng.

Lại không nghĩ rằng, lần này đến đây, có thể nhìn thấy cảnh tượng vẫn luôn hi vọng.

Nơi này dĩ nhiên là Đại Chu, là con dân hắn trị vì.

Ở trong Triệu gia thôn này, con dân hắn quả nhiên như hắn mong muốn, cơm áo không lo, an cư lạc nghiệp. Thậm chí còn vượt xa khỏi ước nguyện của hắn.

Tùy từng nói: "Chủ tử, thuộc hạ nghe ngóng, hai năm trước nơi này, không hề phồn thịnh như bây giờ. Mới hai năm mà thôi."

"Hai năm." Chiêu Vũ Đế nhẹ nhàng lầm bầm. "Không biết khi thăm cho La thị kia hai năm, thiên hạ của trăm, có thể được như Triệu gia thôn hay không? Không, chỉ cần được một nửa như này, trăm cũng đã mãn nguyện rồi."

Hai năm, hắn vẫn có thể chờ được.

Chỉ cần con dân của hắn được ăn no mặc ấm, Đại Chu hưng thịnh, san bằng Đột Quyết, rửa sạch sỉ nhục lúc trước, ngày đó sắp tới rồi.

Đại Chu của hắn, nhất định có một ngày, thống nhất tứ phương!

La Tổ tự nhiên không biết Chiêu Vũ Đế đã đến hang ổ của nàng dạo chơi một vòng, sau một tháng cố gắng, sửa sang lại đồng ruộng, cuối cùng Lâm gia câu cũng gieo mạ thành công.

Bận rộn một tháng, các thôn dân còn chưa kịp nghỉ ngơi, đã bị La Tổ dân đi khai khẩn núi hoang.

Nói là khai khẩn núi hoang. Nhưng không phải là khai khẩn cả ngọn núi. Đồi núi ở Tây Nam cao chót vót, La Tổ dẫn các thôn dân đi loanh quanh dưới chân núi tìm một vài chỗ có địa thế tương đối bằng phẳng, rồi thúc giục bọn họ khai khẩn, chuẩn bị làm ruộng cạnh cùng vườn trái cây.

Các thôn dân tròn tròn mắt.

Làm ruộng cạn loại lương thực cũng coi như xong, nhưng làm vườn trái cây để làm cái gì? Loại ra nhiều trái cây, lại không thể làm lương thực ăn, ăn không hết chúng sẽ rụng thối trên mặt đất. Đây không phải là lãng phí sức lực à?

Bất quá thái độ của La Tổ rất kiên quyết, trong lòng bọn họ giận mà không dám nói ra, chỉ có thể kiên trì làm theo yêu cầu của La Tổ.

Lý chính rít một hơi thuốc, nhìn các thôn dân khí thế ngất trời khai khẩn đất hoang, trong lòng đột nhiên nóng lên.

Không chừng, dưới sự dẫn dắt của quan gia phu nhân này Lâm Gia Câu, thật sự có thể thay hình đổi dạng. Hắn rít thêm một hơi thuốc, trong lòng đã sớm chết lặng, lúc này không khỏi dâng lên vài phần hy vọng.

Nếu các thôn dân Lâm Gia Câu đều không bị đói bụng, có thể trải qua ngày tốt lành, thì cái mạng già này của hắn có mất, cũng xứng đáng.

La Tổ tự nhiên không muốn cái mạng già của lý chính.

Nàng chẳng qua muốn cho thôn dân Lâm Gia Câu có một nghề tay trái mà thôi. Gần đây đi qua nhiều thôn xóm, nàng hiểu khá rõ lợi thế của Tây Nam. Nơi này không chỉ có cây quýt, mà còn có các cây ăn quả khác. Chỉ là dân chúng đối với việc trồng cây ăn quả không mấy nhiệt tình, cho nên sản lượng cũng không cao.

La Tổ hiểu rõ tầm quan trọng của trái cây ở cổ đại hơn ai hết.

Nơi này không có nhiều cây ăn quả, cho nên giá bán của trái cây rất cao. Nếu như có thể chế biến thành hoa quả khô, mứt và các loại bánh, vận chuyển đến những nơi xa hơn buôn bán, đối với dân chúng mà nói, có thể tạo ra sản nghiệp cho đời đời con cháu.

Cho nên lần này ngoại trừ việc giúp đỡ thôn dân làm ruộng, La Tổ còn muốn mở rộng diện tích gieo trồng cây ăn quả làm vườn trái cây.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hàn Túc Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Chương 67

La Tổ muốn tập trung phát triển vườn cây ăn quả, không thể không về Xuyên Châu một chuyến, nhờ Triệu Từ tìm hộ một vài loại cây giống. Hiện tại Lâm Gia Câu có ít loại cây ăn quả, năng hy vọng có thể tìm được giống cây thích hợp, dễ thích nghi với đất đai và khí hậu nơi này.

Từ Lâm Gia Câu ngồi xe ngựa về thành Xuyên Châu có chút bất tiện, phải trèo qua quả đồi mới có thể ngồi lên xe ngựa, lúc trở lại thành Xuyên Châu, đã là quá trưa.

La Tổ vừa hồi phủ, liền đến gặp Triệu Tiểu Ngũ luôn trông coi trong phủ hỏi thăm hành tung của Triệu Từ.

Nàng biết hiện tại Triệu Từ đảm nhiệm chức vị khâm sai Xuyên Châu, công vụ rất bận rộn, không nên có chuyện gì cũng đi tìm hắn.

Triệu Tiểu Ngũ có chút khó khăn nói: "Mấy ngày nay đại nhân rất vội vàng, hôm nay đến Tụ Hiền lâu uống rượu cùng vài vị thương nhân Xuyên Châu, lúc đi ra ngoài tâm trạng còn rất tốt, khi trở lại thì giận dữ. Vừa nãy lại đi ra ngoài, cũng không biết là đi đâu."

Nhị đệ nổi giận?

La Tổ hơi kinh ngạc. Trong ấn tượng của nàng, Triệu Từ chính là một người vạn năm ôn hòa, cho tới bây giờ chưa từng to tiếng với ai. Cũng không biết khi Triệu Từ tức giận trông như thế nào. Thật sự rất khó có thể tưởng tượng. Không biết gặp phải chuyện gì, mà có thể khiến hắn phát hỏa, đến cả Triệu Tiểu Ngũ cũng có thể nhìn ra hắn tức giận.

Nhìn dáng vẻ than thở của Triệu Tiểu Ngũ, nàng nói: "Hắn đi gặp những thương nhân kia làm cái gì?"

Triệu Từ là khâm sai Xuyên Châu, đặc biệt bây giờ chiếc ghế tri phủ Xuyên Châu còn bỏ trống, bá chủ của nơi này không phải hắn thì còn ai. Theo đạo lý, những thương nhân bản địa kia, nên nịnh bợ hắn mới phải.

Bình thường Triệu Tiểu Ngũ cũng chỉ chịu trách nhiệm sinh hoạt hàng ngày của Triệu Từ, nào biết chuyện công vụ của đại nhân nhà mình, gãi đầu: "Chỉ nghe đại nhân nhắc đến cam quýt gì đó, không biết cụ thể là chuyện gì."

Nhắc tới cam quýt, La Tổ cũng đoán ra được phần nào.

Mấy hôm trước nàng nói với Triệu Từ, quả quýt lập tức có thể thành thực, đến lúc đó mang chúng đến địa phương xa bán, có thể giúp dân chúng nơi này có một khoản thu nhập, giảm bớt một phần tai họa do nạn hạn hán trước kia mang đến. Chắc hẳn tại Triệu Từ cũng vì đã thông quan hệ cho con đường này, nên mới chủ động tiếp xúc cùng đám thương nhân kia.

Xem chừng chuyện này không có kết quả tốt.

Mãi cho đến khi bầu trời sắp phủ một màu đen, Triệu Từ mới từ bên ngoài trở về, mặc dù sắc mặt không có khoa trương như Triệu Tiểu Ngũ nói, nhưng cũng khó coi hơn bình thường một chút, La Tổ thường thấy dáng vẻ ôn hòa gần gũi của hắn, nên giờ có chút không quen.

Triệu Từ đang nghĩ ngợi gì đó, thấy La Tổ đi vào đại sảnh, vội vàng đứng lên: "Đại tẩu, sao hôm nay người trở về đây, chẳng nhẽ gặp phải chuyện gì phiền toái?"

Trên mặt hắn có chút lo lắng.

La Tổ cười xua tay: "Hết thấy đều rất tốt, còn thuận lợi hơn ở Triệu gia thôn. Lần này về đây là muốn mang cây giống về bên đó mà thôi."

Nghe La Tổ nói không có việc gì, lúc này Triệu Từ mới thả lỏng.

La Tổ hiếu kỳ hỏi: "Nghe nói hôm nay người đi gặp những thương nhân kia, tựa hồ... Có chút vấn đề?"

Triệu Từ nghe vậy, trên mặt lộ ra đôi chút bức bối: "Đúng là một đám ăn cá không chịu nhả xương, lúc đầu ta đã đánh giá cao bọn họ, tưởng rằng cho bọn họ chỗ tốt, sẽ có thể tạo chút phúc lợi cho dân chúng, nhưng không ngờ bọn họ muốn lợi dụng cơ hội ép giá thu mua quả quýt, nếu tính theo giá cả của bọn họ, trong tay dân chúng có thể cầm vài văn tiền đã coi là không tệ."

Triệu Từ từng nghĩ, trước mắt Tây Nam này cái gì cũng thiếu, thiếu nhất vẫn là lương thực, nhưng nếu là có bạc bù vào, cũng có thể giảm bớt phần nào khó khăn. Cho nên sau khi nghe La Tổ nhắc đến chuyện cây quýt, hẳn hết sức coi trọng.

Hiện giờ La Tổ đã đến Lâm gia cầu chỉ đạo dân chúng trồng trọt, hẳn cũng phải nhanh chóng đàm thành cửa sinh ý này.

Hôm nay đến Tụ Hiền lâu, ban đầu còn nói chuyện rất vui vẻ, nào ngờ hán vừa mới đề ra chuyện này, những người kia liền lộ ra bộ mặt thật.

Bọn họ đều nguyện ý thu mua quả quýt, nhưng cho giá thấp vô cùng, cơ hồ muốn đục nước béo cò.

Hán vẫn còn nhớ lúc đó có một vị thương nhân họ Lâm người béo ục ịch nói một câu: "Hiện giờ ở đất Tây Nam này, dùng một cân lương thực phụ, là có thể mua được một hài tử, đám quýt kia có là cái gì, vài văn tiền có thể đổi lấy. Biện pháp này của đại nhân thật sự rất hay, chúng ta còn chưa nghĩ tới, cũng may nhờ có đại nhân chỉ điểm a."

Nghĩ tới người nọ nịnh nọt cười gian, hiện tại Triệu Từ vẫn còn cảm thấy chán ghét.

"Đều không vui ý cho một cái giá bình thường?" La Tổ nghe Triệu Từ nói xong, trong lòng cũng cảm thấy chán ghét. Coi như là gian thương, cũng phải để cho người ta một con đường sống đi. Đàng này chỉ lo kiếm tiền, tuyệt tình đến mức không muốn chia cho dân chúng bản cùng khôn khổ một chén canh.

Triệu Từ nói: "Lần này ta mời mười mấy thương gia Xuyên Châu, có ý làm một vụ mua bán lớn. Đáng hận nhất là quan phủ chúng ta cũng không thể cưỡng bách bọn họ nhường lợi."

Cái gọi là cường long không ép được đầu địa xà, La Tổ cảm thấy, Triệu Từ ở tuổi này ngồi lên vị trí khâm sai Xuyên Châu, khéo khi đám người đó cũng không để hán vào trong mắt. Làm quan, ít tuổi cũng bị coi thường.

"Vậy bây giờ ngươi tính thế nào?"

Triệu Từ cười lạnh: "Sau khi ta rời khỏi Tụ Hiền lâu, liền ở trên đường đi dạo, tìm một vài người bán hàng rong ở Xuyên Châu thăm dò một phen. Phát hiện lái thương chạy đến bên này làm ăn cũng không ít. Hiện giờ nạn hạn hán đã qua, người đến đây cũng nhiều hơn. Ta cũng đã sai người đi tìm một vài lái thương có chút năng lực, đến lúc đó lại đàm chuyện này với bọn họ. Ta muốn cho đám thương nhân của Xuyên Châu biết, Xuyên Châu này không phải là nơi cho bọn họ một tay che trời."

La Tổ thầm nghĩ, nàng cũng biết lấy bản tính của Triệu Từ, sẽ không ngồi chờ chết. Không nghĩ tới nhanh như vậy đã tìm ra được một con đường khác.

Triệu Từ nói: "Không chỉ như vậy, vì phòng ngừa những thương hộ kia ép giá mua hàng, ta đã cho người cải trang thành lái thương, đến một vài gia đình nông dân mua quýt, để dân chúng biết rõ giá quýt."

"Nhị đệ, ý tưởng này của ngươi thật sự rất chu toàn." La Tổ nhìn không được nghĩ đựng thẳng ngón tay cái lên.

Triệu Từ thấy nàng nhìn mình bằng đôi mắt sáng long lanh, trên mặt mang theo vài phần then thừng, trong tay hán gọt lấy trà: "Mặc dù như thế, giá quýt cũng sẽ không quá cao, chỉ hy vọng dân chúng có thể bán được cái giá tốt nhất không bị thiệt thòi."

La Tổ nghe vậy, trầm suy nghĩ một chút, cười nói: "Ta vừa nghĩ ra một cách."

"Hử?" Triệu Từ ngẩng đầu nhìn nàng.

La Tổ hé miệng cười một tiếng: "Cái này cũng có thể gọi là tìm kiếm khách hàng. Chúng ta truyền thông tin về quýt Xuyên Châu đến một vài thành trấn lớn của Đại Chu, nếu có thể đến được Bắc Đô thành là tốt nhất. Chúng ta chỉ cần đưa ra một cái giá phù hợp nhất, sau đó để cho những lái thương kia dựa vào mức giá này mà tăng giá, ai đưa ra giá cao nhất, chúng ta liền bán quýt cho người đó."

Hai mắt Triệu Từ lóe sáng: "Biện pháp rất hay." Lập tức lại khẽ nhủ mảy: "Chỉ là bên phía quan phủ không tiện dính vào chuyện kinh thương."

Làm quan nếu tham dự vào chuyện buôn bán, không chỉ sẽ bị người khác coi thường, mà còn bị bắt bớ kết tội, lấy quyền tư lợi, ức hiếp mồ hôi nước mắt của dân chúng.

La Tổ cười lắc đầu: "Tất nhiên không dùng danh nghĩa của quan phủ, thương hộ nào dám buôn bán cùng quan phủ a. Chúng ta tự thành lập một cái thương hội, gọi là Tây Nam thương hội, chuyên môn vận chuyển buôn bán hoa quả." Nàng càng nói càng thấy hưng phấn, mặt mày hồng rực nhìn Triệu Từ: "Nhị đệ, đến lúc đó còn cần người giúp đỡ, xây một cái bến cảng cạnh bờ sông, chúng ta sẽ vận chuyển hoa quả bằng đường thủy, như vậy có thể giảm bớt thời gian đi đường, hơn nữa quả quýt còn không bị dập nát."

"Bến cảng?" Triệu Từ hiểu kỳ.

"Chính là nơi thuyền của thương nhân neo đậu, lui tới không ngừng, phía nam này có rất nhiều bến cảng."

Triệu Từ thoáng suy tư, đột nhiên đứng lên, đi một vòng: "Nếu như chúng ta xây bến cảng, sau này thương thuyền lui tới phàm là dừng chân ở bến cảng này, đều phải giao lộ phí, khoản bạc này có thể sửa chữa đường đi cùng cứu tế dân chúng Tây Nam."

Chep, tiểu thúc nàng thật sự là người sáng dạ a, nàng mới nói như vậy thôi, hẳn đã có thể từ một suy ra ba.

Người này, nếu đi buôn bán, chắc chắn sẽ là một tinh anh hồ phong hoán vũ của giới thương trường.

Nàng không nhịn được cười nói: "Nếu xây bến cảng, thuyền bè qua lại dễ dàng, sau này việc buôn bán của Tây Nam cũng phát triển tốt hơn. Dân chúng Tây Nam, cũng không lo không có ngày tốt lành."

Triệu Từ hé miệng cười nhìn nàng, trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ nhu tình.

Hai người nhìn nhau cười một lát, La Tổ mới đỏ mặt, cúi đầu.

Triệu Từ tiến lên phía trước một bước, trong lòng hơi rục rịch: "Nếu sau này ta..."

La Tổ ngẩng đầu lên nhìn hắn, đôi mắt đen láy khẽ chớp. Triệu Từ cứ hé miệng rồi lại ngậm miệng. Tiểu thúc thú nương tử của đại ca, thể nhân sẽ phi nhỏ. Cho dù hắn biết rõ nàng không phải là đại tẩu hắn, nhưng người ngoài đâu có biết. Nếu thật sự có một ngày như vậy, người khác sẽ đặt điều vu khống nàng như thế nào đây.

Nghĩ đến đây trong lòng Triệu Từ như bị kim châm một cái, đầu lưỡi đắng ngắt. Hắn lắc đầu: "Không có gì. Hiện thời chúng ta cùng nhau góp sức vì Tây Nam nhà."

Đợi một ngày, hẳn cho nàng vinh quang, lớn hơn lời đàm tiếu của thế nhân...

Sau khi hai người bàn bạc xong, chuyện Tây Nam thương hội và chuyện xây bến cảng đều nằm trong kế hoạch tiếp theo của Triệu Từ.

Chuyện Tây Nam thương hội hắn không thể ra mặt, cho nên Triệu Từ quyết định cất nhắc một thương hội trong thành Xuyên Châu, làm người cai quản Tây Nam thương hội, chịu trách nhiệm về việc buôn bán quýt. Kể cả những đặc sản khác của Tây Nam về sau.

Còn chuyện bến cảng, hai người quyết định, kêu gọi dân chúng Tây Nam xây dựng bến cảng, bỏ công sức nhận tiền công. Còn khoản tiền này, Triệu Từ tự nhiên có cách để nhóm thương hội Tây Nam tự móc tiền túi của mình ra.

Thấy Triệu Từ sắp xếp công việc đâu vào đấy, La Tổ cũng nhẹ nhõm ung dung dẫn Triệu Từ cùng thủ hạ của hắn chở cây ăn quả về Lâm Gia Câu.

Người Lâm Gia Câu đang tận hưởng mấy ngày thanh nhàn, nghe tin La Tổ trở về, còn mang theo cây giống ăn quả, đều có chút tâm bất cam tình bất nguyện đi đến lấy cây giống mang lên núi trồng xuống.

Tiểu Lục thấy dáng vẻ bọn họ miễn cưỡng như vậy, tức giận nói: "Thật đúng là được tiện nghi mà còn khoe mẽ, phu nhân cần gì phải giúp bọn họ như vậy. Cứ để cho bọn họ bị chết đói đi."

La Tổ đang xem bản vẽ mô hình vườn trái cây, nghe tiểu Lục nói vậy, cười nói: "Nếu như ta nhỏ mọn như vậy, sao có thể gánh vác trách nhiệm nặng nề mà chủ tử người giao phó?"

Mặt tiểu Lục đỏ lên. "Phu nhân, rất lâu rồi ta đã không viết thư về Bắc Đô nữa."

"Không đáng." La Tổ lắc lắc đầu. Dù cho tiểu Lục không gửi thư về cho Tề vương, không có nghĩa là hắn không nắm rõ hành tung của nàng.

Hoàng cung Bắc Đô Thành.

Chiêu Vũ Đế ngồi trong ngự thư phòng nhìn mật thư từ Tây Nam gửi về, như có điều suy nghĩ.

Ngô Dung kính cẩn dâng trà sâm.

"Bệ hạ, hôm nay ngài còn chưa dùng bữa đâu, có cần nô tài đến ngự thiện phòng truyền lệnh?" Sau khi nhận được tin tức của Tây Nam, bệ hạ vẫn chưa từng rời khỏi ngự thư phòng, cũng không biết người bên đó gửi về tin tức gì.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hàn Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68

Editor: Đô Đô

Bên Tây Nam cũng không phải xảy ra việc gì hệ trọng, chỉ là người Chiêu Vũ Đế an bài theo dõi hành tung của La Tổ gửi kết quả về.

Trong tối ngoài sáng đều có người, một mặt là bảo vệ La Tổ, một mặt là muốn nắm bắt hành tung của La Tổ, biết nàng làm cái gì ở Tây Nam, Tây Nam có động tĩnh gì.

Gần đây La Tổ đến ở trong một cái thôn gọi là Lâm Gia Câu. Đọc xong Chiêu Vũ Đế cảm thấy người từng trải qua khổ sở đúng là có khác, nếu đổi thành quan viên khác đi làm nhiệm vụ này, chắc chắn sẽ chỉ bớt chút thời gian đi xuống kiểm tra qua loa mà thôi, nơi nào chịu dọn đến đó ở.

Lại nghĩ tới những việc tai nghe mắt thấy ở Triệu gia thôn, không khỏi đối với nông phụ đã từng không mấy xem trọng kia sinh ra vài phần hảo cảm.

Nhưng mà, tin tức Tây Nam gửi về lần này, khiến trong lòng hắn rất kinh ngạc và nghi hoặc.

Vốn dĩ hắn cho rằng sau khi Triệu La thị đi đến Tây Nam, cùng lắm là dạy dân chúng địa phương cách trồng trọt, nếu có thể có cái ầm no, liền lập được một cái công lớn. Lại không ngờ, hiện giờ Triệu Từ cùng Triệu La thị không những làm được như vậy, mà còn giúp dân chúng Tây Nam mưu cầu hảo ngày.

Mở thương hội, bán cam quýt, xây bến cảng...

Thậm chí Triệu La thị còn đích thân dẫn các thôn dân nơi đó đi trồng cây ăn quả khắp cả đồi núi, nghe nói, muốn giúp dân chúng nơi đó vươn đến cuộc sống giàu có.

Chiêu Vũ Đế trầm mặc thật lâu, đột nhiên nở nụ cười, tiếng cười càng lúc càng to, khiến Ngô Dung trợn mắt há hốc mồm. Hắn theo hầu Hoàng thượng nhiều năm như vậy, rất ít khi thấy ngài cười vui vẻ thế này.

"Bệ hạ có chuyện gì vui sao?"

Chiêu Vũ Đế cười khoát tay.

Sau cùng lại để cho Ngô Dung đi triệu kiến Lý thừa tướng, lệnh cho lục bộ thượng thư để tâm đến mọi chuyện ở Tây Nam, nếu bên phía Triệu Từ có điều gì cần giúp đỡ, nhất định phải xem xét đáp ứng, chớ để hắn khó xử.

Lý thừa tướng hồ đồ tuân chỉ, lúc được Ngô Dung đưa ra khỏi ngự thư phòng, không nhịn được hỏi: "Bệ hạ đây là có ý gì, có nguyên nhân gì đặc biệt sao?" Bằng không cũng sẽ không cố ý để cho người đứng đầu lục bộ đi cấp một cái quan khâm sai Xuyên Châu nho nhỏ mặt mũi.

Sắc mặt Ngô Dung thần bí khó lường nói: "Nếu bệ hạ đã phân phó, thừa tướng đại nhân cứ làm theo là được rồi. Những chuyện khác, lão nô cũng không dám đoán bừa."

Lý thừa tướng nào chịu tin, cho rằng Ngô Dung lại đang bày tư thái, vuốt vuốt râu, không tiếp tục truy hỏi.

Ngô Dung nhìn theo bóng lưng buồn bực của Lý thừa tướng, thầm nói lần này hắn thật sự là không biết nha. Bất quá hắn cũng đoán được một chút. Bệ hạ hết sức coi trọng Tây Nam bên kia, tựa hồ đang đợi chờ kết quả nào đó.

Lúc này trong ngự thư phòng, Chiêu Vũ Đế đang xem bản đồ khu vực Tây Nam.

"Trẫm muốn nhìn thử, là trẫm tự coi nhẹ mình quá mức, ánh mắt quá nhỏ bé, hay là hùng tâm của các ngươi quá lớn. Nhớ ngàn vạn lần đừng để cho trẫm thất vọng."

Thời tiết Tây Nam càng ngày càng nóng bức, La Tổ đội cái mũ rom, dẫn người Lâm Gia Câu ở trong ruộng cấy mạ.

Hiện tại người Lâm Gia Câu đã quen với các loại ý tưởng kỳ lạ của La Tổ. Thật sâu cảm nhận được không thể phản kháng, nên đành hoàng làm theo yêu cầu của quan gia phu nhân. Dù sao cũng không thiếu mất miếng thịt nào, biết đâu quan gia phu nhân nhất thời cao hứng, lưu lại cho bọn họ nhiều chỗ tốt thì sao.

Hơn nữa mọi người đều coi trọng chuyện làm ruộng hơn việc trồng cây ăn quả. Dầu gì làm ruộng có thể mang lại lương thực, cho nên mọi người

làm sống cũng là đặc biệt ra sức.

Sau mấy ngày bận rộn, đem mạ non cấy hết xuống bùn đất, La Tổ bắt đầu cho người đi tìm mua cá bột.

Phương pháp nuôi cá trong ruộng lúa không chỉ áp dụng được ở Triệu gia thôn, trên thực tế, khí hậu Tây Nam còn có ưu thế hơn Triệu gia thôn nhiều, rất thích hợp cho việc loại lúa cùng nuôi cá.

Hiện giờ có Triệu Từ thành lập Tây Nam thương hội trợ giúp, chuyện cá bột tự nhiên không phải là vấn đề khó, rất nhanh đã được giải quyết. Mọi chuyện tạm thời chấm dứt, La Tổ trở về Xuyên Châu thành nghỉ ngơi thư giãn vài ngày.

Lúc La Tổ từ Lâm Gia Câu trở lại, hội trưởng Tây Nam thương hội đang từ trong phủ khám sai đi ra.

Quản gia đưa người đến cửa lớn, thấy La Tổ, kinh ngạc nói: "Phu nhân đã về."

La Tổ nhìn theo hướng hội trưởng thương hội ly khai, rồi quay đầu lại gật đầu một cái: "Người vừa rồi tới tìm Nhị đệ sao? Nhị đệ có ở trong phủ?"

"Ồ. Người kia là hội trưởng Tây Nam thương hội Từ hội trưởng." Quản gia vội vàng dẫn nàng vào nhà, nói tiếp: "Cũng đến giờ ăn trưa, chắc phu nhân còn chưa dùng cơm đi, để nô tài đến phòng bếp sai người làm thêm vài món ăn bụng lên."

La Tổ vừa đi vừa lau mồ hôi: "Tùy tiện nấu chút cháo là được, hiện tại cũng ăn không vô."

"Vậy nô tài bảo nhà bếp nấu chút cháo đậu đỏ mang đến." Đến phòng khách, quản gia liền sai người chạy tới phòng bếp.

La Tổ uống mấy chén trà, thấy mu bàn tay bị sạm đen vì phơi nắng, trong lòng không nhịn được kêu rên, nữ cường nhân quả nhiên là không dễ làm, cũng không biết phải dưỡng bao lâu mới có thể trắng như trước.

Triệu Từ nghe hạ nhân bẩm báo, từ sau viện đi đến, thấy vẻ mặt La Tổ đau khổ, cười nói: "Đại tẩu có chuyện gì phiền lòng sao?"

"Không có." La Tổ giấu tay xuống dưới gầm bàn, thấy Triệu Từ cũng bị rám đen một chút, tò mò nói: "Nhị đệ, sao dạo này trông người gầy vậy, không lẽ chuyện bên ngoài bận rộn lắm sao?"

Triệu Từ cười nói: "Gần đây hay ra bờ sông nhìn tiến độ xây dựng bến cảng. Hiện giờ trời nắng nóng, ta lo bên đó phát sinh vấn đề, nên chịu khó chạy qua xem một chút."

La Tổ nghe đến chuyện bến cảng, ánh mắt sáng rực lên, nhìn Triệu Từ nói: "Nói đến đây, tiền xây bến cảng này, người tìm ai cầm a. Không lẽ triều đình nguyện ý chi quốc khó??"

"Không hề." Chỉ sợ trong quốc khó lúc này chẳng còn được bao nhiêu, có thể xuất tiền ra xây bến cảng mới là lạ. "Hôm đó sau khi thương nghị cùng đại tẩu, ta liền triệu tập tất cả các thương hộ Tây Nam. Đem chuyện này nói rõ ràng. Bọn họ muốn hưởng lợi của bến cảng, lại không muốn giao bạc, nào có chuyện tốt như vậy. Ta liền nghĩ ra một quy định, nếu chịu ra tiền, thì sẽ được một tấm thẻ thành viên của thương hội, sau này muốn dừng chân ở bến cảng thì được miễn tiền thuê."

"Hóa ra là như vậy." La Tổ thầm nghĩ nếu nàng mà có đầu óc như vậy, không chừng đã phát tài to rồi. Lại nghĩ tới chuyện hội trưởng thương hội vừa mới đến đây: "Hôm nay người tìm hội trưởng thương hội kia đến, vì chuyện gì?"

Triệu Từ nghe vậy, sắc mặt chợt cứng, cúi đầu uống một ngụm trà: "Không có việc gì, tự hán tới cửa nói một vài chuyện mà thôi."

La Tổ thấy thế, không sao cả gật gật đầu.

Từ gia là một trong số ít đại thương hộ có căn cơ trong thành Xuyên Châu. Mặc dù không phải là giàu nhất, nhưng gia tộc có lịch sử rất lâu đời. Lần này Tây Nam thương hội tổ chức họp sơ bộ, khám sai Xuyên Châu Triệu Từ vừa nhìn liền chọn gia chủ Từ gia Từ Xương Bình làm hội trưởng Tây Nam thương hội.

Bởi lẽ, hán làm người cũng xem như chính trực. Hơn nữa, Từ gia ở Xuyên Châu này cầm rễ đã nhiều năm, trong giới thương hộ cũng có chút tiếng tăm.

Nhưng Từ Xương Bình cũng không phải là người ngu, biết một khi gia nhập vào Tây Nam thương hội, tuy có thể cùng quan phủ nhắc lên quan hệ, nhưng biết đâu sau này lại trở thành con dao sắc bén nhất để khám sai đại nhân đối phó với thương hộ Tây Nam.

Cho nên ban đầu hán cũng không mấy hứng thú. Có ý từ chối. Bất quá nữ nhi bảo bối độc nhất của hán lại luôn miệng khuyên hán nên tiếp nhận ý tứ của khám sai đại nhân, tiếp quản Tây Nam thương hội, chính thức trở thành người gánh vác Tây Nam thương hội thay khám sai đại nhân.

Từ Xương Bình sắp gần năm mươi, dưới gối chỉ có một nữ nhi. Tự nhiên ngàn y trăm thuận. Sau khi biết tâm tư nữ nhi nhà mình, hán quyết định dù

có mất đi bộ mặt già nua này, cũng phải để cho nữ nhi mình đạt được ước muốn. Làm tiểu thiếp thì có sao, Triệu đại nhân trẻ tuổi triển vọng, tuân tù lịch sự như vậy, cũng không thua thiệt nữ nhi nhà hắn. Hơn nữa dựa vào tài lực nhà hắn, sau này nữ nhi cũng không buồn chuyện tiền nong, thậm chí còn có thể vượt qua chính thất phu nhân.

Đợi sau khi Tây Nam thương hội đứng vững chân ở Xuyên Châu hắn liền uyển chuyển nói với khâm sai đại nhân chút tâm tư của mình. Lại không nghĩ, mới nói ra một câu, khâm sai đại nhân đã chuyển đề tài.

Tất cả mọi người đều là người sáng mắt, tự nhiên biết đây là vô tình.

Sau khi về phủ, trong lòng Từ Xương Bình buồn bực không thôi, lại không biết giải thích như thế nào với nữ nhi nhà mình. Dù sao loại chuyện thành thân này, đều là nam tử dùng tam môi lục sính nhờ bà mai đến cầu thân, nữ tử thì không thể.

Trong lúc Từ Xương Bình đang buồn rầu, một nữ tử mặc quần lụa mỏng màu ngọc bích từ trong cửa đi ra, đằng sau còn có hai tiểu nha hoàn cầm quạt la phiến đi theo hầu hạ.

Thiếu nữ lớn lên mắt ngọc mây ngài, da dẻ trắng nõn, trông hết mực đoan trang hào phóng. Thấy Từ Xương Bình trở về, sắc mặt vui mừng, lộ ra hai cái má lúm đồng tiền: "Cha."

"Oánh nhi, đã dùng cơm trưa chưa?" Từ Xương Bình có chút lúng túng nhìn nàng.

Từ Oánh cười nhẹ gật đầu: "Đã sớm ăn, cha đã dùng bữa chưa."

"Còn chưa, Triệu đại nhân giữ vi phụ lại, bắt quá vi phụ không muốn quấy rầy, cho nên trở về luôn."

Nghe Từ Xương Bình nhắc tới Triệu Từ, sắc mặt Từ Oánh ửng hồng: "Cha thấy khâm sai đại nhân? Đạo gần đây hắn khỏe không?"

"Tự nhiên là khỏe." Từ Xương Bình thấy vẻ mặt nàng như vậy, biết trong lòng nàng còn trông mong, nên không đành lòng nói thật, chỉ có thể uyển chuyển khuyên nhủ: "Chỉ là hiện nay Triệu đại nhân tựa hồ một lòng vì Tây Nam, không muốn quan tâm chuyện bên ngoài. Oánh nhi, vi phụ xem, ngươi nên tìm một người khác đi."

Từ Oánh từ nhỏ thông tuệ, sao có thể không nghe ra ý của cha nàng, trên mặt sững sờ, nói: "Cha đã nói với Triệu đại nhân, hắn không đồng ý?" Nghĩ tới người nợ không vừa ý mình, trong lòng nàng nhất thời khổ sở.

Kể từ lúc cầu mưa đó, nàng đứng xa xa nhìn thoáng qua, lòng này đã trao người. Về sau quanh co hỏi thăm, mới biết được người nợ là quan lớn từ Bắc Đò Thành đến. Cứ ngỡ rằng từ đây hai châu cách biệt, không thể sánh duyên. Không ngờ thượng thiên thương tình, để Triệu đại nhân lưu lại Xuyên Châu, đường đường chính chính giữ chức vụ khâm sai.

Nàng tự biết mình không xứng với Triệu đại nhân, chỉ hy vọng làm người thiếp thất, cũng đã thỏa mãn.

Nhưng không ngờ..."Hắn quả thật chướng mắt ta sao?"

"Oánh nhi." Từ Xương Bình thở dài: "Triệu đại nhân tuổi trẻ triển vọng, hiện giờ quan lộ bằng phẳng, sau này lại là tiền đồ vô lượng, chúng ta trào cao không nổi."

"Chỉ là làm tiểu thiếp." Từ Oánh có chút không cam lòng.

"Nhưng là, hắn tựa hồ vô tình." Từ Xương Bình không muốn làm cho nữ nhi thất vọng, nhưng cũng không muốn làm cho nàng khẳng khái một mực. Chuyện này nói ra một lần người ta không đồng ý, nhắc lại thì có chỗ ích lợi gì.

Từ Oánh hé miệng, ngẩng đầu lên nói: "Nghe nói Triệu đại nhân có một vị trưởng tử cũng tới Xuyên Châu. Triệu đại nhân đối với vị trưởng tử này hết sức tôn kính. Cha, ngươi nói ta có nên lợi dụng điểm này hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Bàn Hàn Túc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69

Editor: Đô Đô

Lúc Từ Oánh mang theo lễ vật đến cửa bãi phòng. La Tổ đang nằm trên ghế dựa ở trong viện của mình phơi nắng.

Hồi còn ở Triệu gia thôn, trông trọt chính là sinh mạng để nàng có thể sinh tồn, cho nên nàng gần như phải hao tổn tất cả tâm tư cùng tinh lực. Hiện tại ở Xuyên Châu, làm ruộng trông trọt chỉ là chức trách của nàng, nàng cũng không muốn vì thế mà quá mức mệt nhọc, cho nên thỉnh thoảng cũng giành cho mình vài ngày nghỉ phép.

Chỉ là ngày nghỉ cũng không nhiều, ngày mai là phải chạy về Lâm gia cầu chỉ đạo những thôn dân kia loại lúa mạch.

La Tổ thư thư phục phục trở mình ở trên ghế dựa, đang định ngủ trưa, liền nghe thấy tiếng bước chân truyền đến, một tiểu nha hoàn chạy đến nói: "Phu nhân, có khách tới chơi, muốn gặp mặt ngài."

La Tổ ngồi dậy, buồn bực nói: "Ai a?" Nàng ở chỗ này có người quen nào đâu.

"Là nữ nhi của Từ hội trưởng Từ cô nương."

La Tổ đối với cái tên Từ hội trưởng này rất quen thuộc, nghe nói khuê nữ hán đến chơi, cũng không chậm trễ, vội hỏi: "Mời người đến đại sảnh, ta thu thập một chút rồi qua sau."

Tiểu nha hoàn vội vàng chạy đi.

La Tổ trở về phòng chải lại đầu tóc, thay một bộ ngoại y, mới dẫn tiểu Lục đi đến đại sảnh.

Mới vừa vào trong sảnh, liền thấy Từ Oánh đang yên lặng ngồi trên ghế.

Từ Oánh sinh ra vốn đoan trang, làn da lại trắng, bởi vì hôm nay muốn đến bái kiến La Tổ, cho nên cố ý trang điểm chau chuốt một phen. Quần lụa mỏng màu tím nhạt kết hợp cùng tóc vấn mã kế, trông hết sức dịu dàng hào phóng.

Hai mắt La Tổ tỏa sáng, thàn thán một tiếng rất có khí chất.

"Đại phu nhân đã tới."

Thấy La Tổ đi vào, Lão ma ma hầu hạ bên người Từ Oánh nhẹ giọng nhắc nhở một tiếng. Từ Oánh vội vàng đứng lên xấu hổ hành lễ với La Tổ: "Gặp qua phu nhân."

"Không cần đa lễ." La Tổ đi tới hơi đỡ một cái, mắt cười cong cong nhìn nàng: "Nghe nói Từ cô nương huệ chất lan tâm, hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền."

Từ Oánh dịu dàng cười một cái: "Phu nhân quá khen."

La Tổ nhìn nhìn Từ Oánh, lại nhìn đôi tay của mình, không khỏi cảm khái, đây mới là khuê tú cổ đại chính thống a. Nàng đây thật sự là nữ hán tử cổ đại.

Từ Oánh thấy La Tổ đánh giá mình, trong lòng vừa vui vẻ, vừa căng thẳng, cười nói.

"Đáng nhẽ nên đến bái phỏng phu nhân từ sớm, chỉ là vẫn không tìm được cơ hội. Hôm qua nghe tin phu nhân hồi phủ, hôm nay liền tới làm phiền. Không biết có quấy rầy phu nhân nghỉ ngơi hay không?"

"Không sao, ta còn đang buồn bực đây, thấy người tới, trong lòng ta rất là vui vẻ."

Từ Oánh nghe vậy, vò nhàu khăn tay, gò má bởi vì vui sướng mà phồng hòng.

Theo như nàng nghe ngóng, Triệu đại nhân rất tôn kính vị trưởng tẩu này, cơ hồ là nói gì nghe nấy, nếu được vị phu nhân này yêu thích, có lẽ nàng còn có chút cơ hội.

Nghĩ như vậy, trong lòng Từ Oánh càng hưng phấn, ngẩng đầu nhìn La Tổ bằng đôi mắt sáng long lanh.

Trong lòng La Tổ suy đoán vị tiểu thư này đến tìm nàng có chuyện gì. Thông thường khuê tú cổ đại không bước chân ra khỏi cửa, ra cửa, vậy khẳng định là có chuyện. Nàng ta tới đây, chẳng lẽ muốn hỏi thăm chuyện Tây Nam thương hội?

Đang nghĩ ngợi, thì nghe thấy Từ Oánh nói: "Tây Nam này không thể so sánh với quê quán của phu nhân, không biết phu nhân đến đây đã quen chưa?"

"Đều tốt." La Tổ mỉm cười.

Từ Oánh vắn vắn khăn, lại nói: "Mấy ngày nữa ở miếu thành hoàng có hội chùa, nghe nói rất náo nhiệt, không biết phu nhân có thời gian rảnh đi xem một chút hay không?"

"Hội chùa?" La Tổ nhủ mảy, nàng cũng từng đi hội chùa một lần, mặc dù náo nhiệt hơn lúc bình thường, nhưng mà so với đô thị phồn hoa kiếp trước, thật sự là chênh lệch quá xa, cho nên đi một lần cũng không có hứng thú đi tiếp.

Nàng cười nói: "Nghe người nói ta cũng muốn đi, chỉ là ngày mai ta phải rời khỏi Xuyên Châu thành trở về nông thôn, chỉ sợ không có cơ hội này."

Từ Oánh nghe vậy, trên mặt có chút thất lạc: "Đạo này thời tiết nóng nực, sao phu nhân lại muốn xuống nông thôn, không bằng chờ mấy ngày nữa thời tiết mát mẻ. Ta bồi phu nhân đến thôn trang ở mấy ngày."

La Tổ không nghĩ vị cô nương này nhiệt tình như vậy: "Ta thấy không sao, ban đầu ta cũng làm việc nhà nông mà sống qua ngày, không có bản lĩnh khác, chỉ biết làm ruộng trồng trọt. Đạo gần đây đang ở thôn xóm phụ cận dạy các lão bách tính trồng trọt, mong ngóng bọn họ có thể có thu hoạch tốt."

La Tổ vừa mới dứt lời, tiểu nha hoàn sau lưng Từ Oánh liền lộ ra thần sắc khinh bỉ.

Tiểu Lục nhìn thấy, trừng mắt nhìn nàng ta, nha hoàn kia sợ sệt vội vàng cúi đầu.

Từ Oánh không thấy hành động này, cười nói: "Triệu đại nhân một lòng vì dân chúng, phu nhân cũng thiện tâm như thế. Thật sự khiến Từ Oánh thấy hơi hổ thẹn. Nếu phu nhân không chê, không biết hôm sau Từ Oánh có thể đi đến thôn xóm kia cùng phu nhân mở mang tầm mắt hay không."

"Cái này tự nhiên có thể, đến lúc đó sẽ mời người ăn tiệc cá." La Tổ hào phóng đáp ứng.

La Tổ không có kinh nghiệm cùng thiên kim tiểu thư giao hảo, cho nên thấy Từ Oánh luôn tỏ ra thân mật, nàng có chút cứng nhắc. Từ Oánh rất am hiểu nhìn sắc mặt của người khác, nàng ngồi nói chuyện với La Tổ thêm mấy câu, rồi cáo từ.

Chờ Từ Oánh đi, tiểu Lục mới phụng phịu nói: "Phu nhân tội gì quản xem bọn họ làm cái khi gió gì, chẳng qua là gia đình thương nhân mà thôi, hiện giờ đại nhân phải dùng tới bọn họ, mới cho bọn họ thể diện. Bọn họ thì hay rồi, ngay cả một tiểu nha hoàn, cũng dám tỏ thái độ coi thường phu nhân."

"Người cũng nói, chẳng qua là một tiểu nha hoàn, ta đâu cần để ý tới nàng ta."

La Tổ thấy không sao cả. Vì những người không liên quan mà tức giận, loại chuyện như vậy không phải là phương châm sống của nàng. Bất quá nàng khá tò mò, không biết mục đích thật sự của Từ cô nương kia là gì.

Cứ cho hiện tại Triệu Từ là nhị thủ lĩnh Xuyên Châu, nhưng nàng cũng chỉ là một tẩu tử góa, người ta cũng không cần thiết đến nịnh nọt nàng a.

Bên này Từ Oánh ra cửa, trèo lên xe ngựa, sắc mặt vui vẻ. Hôm nay đến đây xem như cũng không uổng công, mặc dù chưa thể tiếp xúc sâu hơn, nhưng lấy kinh nghiệm nhìn người của nàng mà nói, vị phu nhân này rất dễ chung sống.

Nha hoàn Hồng Hạnh thấy nàng như vậy, hếch mũi: "Tiểu thư cần gì kết giao với một cái nông phụ, chẳng qua hiện giờ Triệu đại nhân coi trọng nàng ta mà thôi. Sau này đại nhân lấy vợ sinh con, nàng ta còn có thể dựa vào cái gì?"

Nàng chính là không nhìn nổi đại tiểu thư ngàn kiêu vạn sủng nhà mình, thế nhưng đi nịnh nọt một cái nông phụ thô kệch.

Từ Oánh đột nhiên mở mắt ra, nhìn nàng với vẻ trách cứ: "Nói gì vậy, sau này ta không muốn nghe người nhắc lại một lần nào nữa, càng không muốn để người ngoài nghe được."

"Tiểu thư." Hồng Hạnh có chút không dám tin tiểu thư lại trách mắng mình. Nàng cũng vì muốn tốt cho tiểu thư mà.

Từ Oánh lạnh lùng nói: "Người nhớ kỹ cho ta, sau này không được phép tái phạm."

Hồng Hạnh lúc này mới cúi đầu đáp một tiếng, trong lòng không cho là đúng.

Từ Oánh thấy đáng về Hồng Hạnh như vậy, thầm nghĩ, sau này phải tìm cô hội gả nàng ta ra ngoài mới tốt. Tính tình không biết lớn nhỏ như vậy, gặp người vừa ý, mới cho chút sắc mặt tốt. Nếu không vào mắt nàng ta, liền không biết tôn ti. Sớm muộn gì cũng sẽ gây ra họa.

Triệu đại phu nhân kia, mặc dù xuất thân hương dã, nhưng một thân khí chất kia không hề tục, tự tại bình thản, hoàn toàn không giống một nông phụ chưa từng trải việc đời.

Càng khó có được là, hiện giờ Triệu đại nhân đã là khâm sai Xuyên Châu cao quý, chính là thời điểm Triệu đại phu nhân nên hưởng phúc, ấy vậy mà còn đi giúp đỡ dân chúng trồng trọt, loại tinh thần này thật sự đáng quý.

Từ Oánh nghĩ tới mình là nữ nhi duy nhất của Từ gia, sau này cần phải giúp chồng dạy con, giúp đỡ gia nghiệp Từ gia không đổ, để cho đời đời con cháu trong tộc duy trì Từ gia.

Hiện tại gặp được Triệu đại phu nhân xuất thân hương dã kia, mới thấy mình nông cạn nhường nào.

**

Thấy Triệu Từ trở về, quân gia vội bấm báo có người đến bái phỏng La Tổ. Triệu Từ vừa nghe là thiên kim Từ gia, trong lòng lập tức có chút chột dạ. Thay quần áo qua loa, liền đến tìm La Tổ.

La Tổ đang thu dọn đồ đạc, thấy Triệu Từ đến, từ trong phòng đi ra. Thấy Triệu Từ ngồi cạnh bàn đá trong sân cạnh, ngón tay nhẹ nhàng gõ mặt bàn, cũng không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

"Nhị đệ hôm nay trở về sớm." La Tổ đi tới rót nước ô mai cho hắn. Sau đó mới rót cho mình một chén, uống từng ngụm nhỏ. Nắng nóng này uống nước ô mai, là thoải mái nhất. Ngày mai lại phải đi làm việc rồi, loại hương vị này càng thêm trân quý.

Trong lòng Triệu Từ suy nghĩ mấy phen, lại vụng trộm nhìn sắc mặt La Tổ, thấy nàng không có gì khác thường, tâm tình có chút phức tạp. "Nghe nói, hôm nay thiên kim Từ gia đến gặp đại tẩu?"

"Người nói vị Từ cô nương kia à." La Tổ gật gật đầu: "Sau khi ăn trưa nàng tới bái phỏng ta. Nói thật, ta còn không rõ lý do nàng tới gặp ta đâu, có phải bên phía Từ hội trưởng xảy ra chuyện gì hay không?"

Thật sự đây là lý do duy nhất nàng có thể nghĩ đến, có phải thương hội xảy ra vấn đề, khiến Triệu Từ mất hứng, cho nên muốn từ phía nàng ra tay.

Triệu Từ nghe La Tổ nói vậy, biết Từ cô nương chưa có nói gì, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

"Không có việc gì, ta chỉ là tùy tiện hỏi một chút mà thôi."

La Tổ cười nói: "Không phải ta nói quá, Từ cô nương này thật đúng là thành tâm thành ý tới gặp ta. Ngược lại ta lòng dạ tiểu nhân, lần sau nếu nàng lại đến, ta nhất định chiều đãi thật tốt một phen. Nàng thật sự làm cho người ta yêu thích, lớn lên cũng dễ nhìn. Ta thấy rất có nhân duyên."

Ở chỗ này La Tổ thật sự không có người bạn cùng giới nào. Lúc còn ở Triệu gia thôn, nàng đã đi vào hàng ngũ thành thân, những tiểu cô nương đợi gả kia không thích tiếp xúc với nàng. Chỉ có thể trò chuyện cùng Triệu nhị nương và nhóm thẩm tử, về sau lại vội vàng xây dựng Triệu gia thôn, cho nên một cơ hội kết giao bằng hữu cũng không có. Sâu trong thâm tâm của nàng, vẫn luôn hy vọng có một người khuê mật.

Triệu Từ thấy nàng cao hứng, vốn muốn khuyên nàng không nên tiếp xúc cùng Từ cô nương kia, lại không nhẫn tâm nói ra khỏi miệng.

La Tổ cứ nghĩ rằng phải chờ lần sau mới có thể gặp lại Từ cô nương, không ngờ lúc xuất phát, xe ngựa Từ gia đã sớm chờ ở cửa thành.

Từ cô nương thấy xe ngựa của La Tổ đi đến, vén rèm xe lên chào hỏi.

La Tổ cũng vén rèm lên, nhìn thấy Từ Oánh, kinh ngạc nói: "Từ cô nương, người đây cũng muốn ra khỏi thành đi?"

Từ Oánh khẽ mỉm cười: "Ngày đó nghe phu nhân nói muốn tới Lâm Gia Câu, ta nghĩ cho tới bây giờ còn chưa từng đi tới nông thôn xem một chút, liền hỏi phủ xin phép phụ thân, hôm nay đặc biệt đến đây chờ phu nhân."

"Nơi đó rất khổ, người đến đó không chịu nổi đâu." La Tổ hảo tâm khuyên nhủ. Nàng nhìn làn da nõn nà của Từ Oánh, nghĩ tới điều kiện sinh hoạt của Lâm Gia Câu, vô cùng chắc chắn Từ cô nương này tuyệt đối là muốn đi chịu tội.

Từ Oánh lại hoàn toàn thất vọng: "Phu nhân có thể chịu được, Từ Oánh còn có thể chiều chuộng không thành? Phu nhân dẫn theo ta đi đi, mặc dù ta không giúp đỡ được cái gì, cũng có thể ở trên đường nói chuyện cùng phu nhân."

Bạn đang đọc truyện *Bàn Hàn Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

La Tổ không nghĩ, Từ Oánh trông được nuông chiều như vậy, mà có thể chịu được xóc nảy trên đường. = =

Ngược lại tiểu nha hoàn Hồng Hạnh bên cạnh Từ Oánh lại ngất ngây con gà tây.

Tiểu Lục không ưa Hồng Hạnh, cho nên trong tay có thuốc say xe cũng không đưa cho nàng ta dùng, mà chỉ cho lão ma ma hầu hạ Từ Oánh uống một viên, khiến cho bà thoải mái hơn.

Hồng Hạnh há miệng muốn đòi, lại bị Từ Oánh nhìn thoáng qua, cứ thế ngậm miệng lại.

La Tổ biết, làm một người chủ tử, lúc này cần phải thể hiện ra khí chất độ lượng, cần sai Tiểu Lục chủ động đưa một viên cho người ta. Bất quá từ xưa đến nay nàng cũng không phải là người hào phóng nhân. Muốn nàng vì cái gọi là thể diện đi dụ dỗ một tiểu nha hoàn chán ghét nàng, nàng thật tâm không làm được chuyện ủy khuất chính mình như vậy, cho nên coi như không nhìn thấy.

Cũng may Từ Oánh không có nghĩ nhiều, cũng không để ý Hồng Hạnh, tự nhiên bởi La Tổ nói chuyện phiếm.

Biết La Tổ muốn làm vườn trái cây ở Lâm Gia Câu, mặt mũi tràn đầy hứng thú hỏi: "Nếu vườn trái cây này làm thành, sau này có phải cũng như cam quýt hay không, giao cho Tây Nam thương hội vận chuyển tiêu thụ? Ta nghe cha ta nói, hiện giờ Triệu đại nhân đang xây dựng bến cảng, sau này có thể đi đường thủy, nếu thuận buồm xuôi gió, trên đường có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian, người ở những nơi xa cũng có thể ăn được trái cây Xuyên Châu tươi ngon."

La Tổ vừa nghe, liền biết Từ cô nương này không phải là chủ tử chỉ biết hưởng thụ, người ta cũng là người không ngại học hỏi. Nên kiên nhẫn giải thích: "Ta cũng đang tính như vậy, chỉ cần đường đi của Tây Nam thông thuận, tiết kiệm thời gian đi đường, trái cây Xuyên Châu có thể bán đi, dân chúng nơi này sẽ không lo không có bạc kiếm. Chỉ cần kinh tế phát triển, sẽ không còn có người đói bụng."

Từ Oánh nói: "Phu nhân nói kinh tế, là chỉ kinh thương?"

La Tổ cười ha ha một tiếng: "Ý tứ không sai biệt lắm."

Từ Oánh bội phục nói: "Không thể tưởng tượng được phu nhân không chỉ tinh thông nông nghiệp, ngay cả kinh thương cũng rành rọt như vậy. Ta cứ nghĩ rằng, lấy thân phận địa vị của Triệu đại nhân hiện giờ, phu nhân tất nhiên sẽ không nhìn trướng thương gia chúng ta."

"Này có cái gì nhìn trướng hay không nhìn trướng, thương hội cũng có chỗ tốt của thương hội, ai có chức nấy mà thôi."

"Phu nhân cảm thấy thương hội cũng quan trọng?"

Đôi mắt Từ Oánh lóe sáng nhìn La Tổ.

La Tổ thấy ánh mắt nàng ta trong suốt, bất giác gật đầu: "Người nghĩ xem, nếu Tây Nam không có thương nhân, hàng hóa không thể bán đi, chúng ta có loại nhiều trái cây, cũng chỉ có thể để rữa ở trong đất. Loại hoa màu, ngoại trừ không đói bụng, cũng không cách nào đạt được cuộc sống tốt hơn. Người nơi khác muốn ăn trái cây Tây Nam, có bạc cũng không mua được."

Từ Oánh thấy La Tổ nói gần nói xa đều là sùng bái với người buôn bán, trong lòng dâng trào một cổ tự hào thoải mái, nàng làm nữ nhi thương gia nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên dám ngang đầu ưỡn ngực.

Từ Oánh nói: "Hiện giờ không chỉ có thể nhân xem thường thương hội, mà ngay cả triều đình cũng chú ý thương nhân. Những năm này mặc dù triều đình không có văn bản quy định rõ ràng, nhưng phạm là người xuất thân thương hội, thì không thể tham gia khoa cử, không thể làm quan, cho nên thế nhân đều cảm thấy thương hội là bị coi thường."

La Tổ biết quan niệm này không chỉ có ở nơi đây, ngay cả những triều đại trong lịch sử nàng biết đến cũng đều như vậy, ngay cả dân chúng khốn cùng, mặc dù hâm mộ gia đình thương nhân giàu có, nhưng trong lòng lúc nào khinh bỉ thương gia. Một chút thơ từ lại là chằm chọc thương nhân lẫn nặng lời nhẹ. Coi thương nhân là hạng người hám lợi. Cho nên buôn bán ở cổ đại cũng không phát triển.

Nhưng mà loại chuyện như vậy là do một cái vương triều quyết định, dù nàng biết đó là không tốt, cũng không thể thay đổi được gì.

Thấy Từ Oánh cảm khái, nàng cười nói: "Có lẽ có một ngày, sẽ có người thấy được thương nhân mang đến chỗ tốt cho dân chúng, triều đình cũng sẽ coi trọng thương nhân."

Từ Oánh mỉm cười: "Nếu thật sự có ngày đó, ta nhất định phải làm một nữ thương nhân."

La Tổ gật đầu khẳng định: "Ừm, biết đâu sẽ là nữ thương nhân nổi tiếng nhất thiên hạ."

Hai người tự nhiên không biết, một câu nói đùa lúc này, sau này quả thật có một ngày ứng nghiệm.

Từ gia có một thôn trang ở gần Lâm Gia Câu, cách không xa, chỉ là muốn tới tới lui lui, đường núi kia cũng không tiện đi lại. Cho nên Từ Oánh dứt khoát năn nỉ La Tổ cho mình lưu lại, cùng ở với nhau, thuận tiện làm bạn.

La Tổ ngược lại không sao cả, dù sao trong nhà cũng chỉ có vài nha hoàn bà tử, bình thường ngoại trừ gián điệp Tiểu Lục có thể nói bằng quơ hai câu, thật sự là không có người có thể nói chuyện, liền sẵn sàng đáp ứng. Nhưng cũng đánh cái dự phòng: "Ta chỗ này điều kiện xác thực không được tốt, bình thường cũng là tùy tiện sống, dù sao ra bên ngoài cũng không nên quá chú ý. Người cứ ở đây trước, nếu cảm thấy không thích hợp, liền trở về thôn trang của người đi."

Từ Oánh cười nói: "Sau này ta còn muốn làm thương nhân uống phong nuốt cát, sao có thể sợ khổ?"

La Tổ thấy nàng ta không câu nệ như thế, cũng không khuyên nữa, nàng đi thay bộ quần áo khác, mang mũ rom đi ra ngoài thị sát một chuyến.

Từ Oánh muốn đi theo, bất quá bây giờ còn chưa phải lúc, cho nên chỉ có thể ở trong phòng thu thập hành lý.

Hồng Hạnh ghét bỏ nhìn vách tranh phòng đất, thấy trên mặt đất một miếng thảm cũng không có, giường chiếu đều cũ kỹ, lập tức cảm thấy toàn thân nổi cả da gà: "Tiểu thư, người thực sự muốn ở lại chỗ này à. Hay là chúng ta đi tới thôn trang đi, nơi này đâu phải là chỗ cho người ở."

Từ Oánh đang nghĩ ngợi nên sử dụng cơ hội này thế nào, nghe Hồng Hạnh oán hận, sắc mặt trầm xuống: "Người càng ngày càng to gan lớn mật, lời như vậy cũng dám nói. Triệu đại phu nhân có thể ở đây, sao người lại không thể?"

Hồng Hạnh sợ hết hồn, ủy khuất nói: "Nô tỳ đây cũng là lo lắng cho tiểu thư a."

Từ Oánh nhủ mảy: "Ta có thể ở hay không, là chuyện của ta, cần gì tới phiên người quan tâm. Nếu không phải thấy thương ngày người coi như tận tâm tần tảo, hôm nay ta nhất định sẽ không giữ người lại. Hồng Hạnh, xem tình cảm những năm này của chúng ta, lời hôm nay người nói, ta sẽ không truy cứu. Sau này nếu tái phạm, thì tự thân đến chỗ quản gia cảm khế ước bán thân xuất phủ đi."

"Tiểu thư, người đừng đuổi nô tỳ đi à, nô tỳ không dám nói lung tung nữa." Hồng Hạnh vội vàng quỳ xuống đất cầu xin.

Nàng ở Từ phủ không lo ăn mặc, so với các cô nương bên ngoài đều sống tốt hơn, đi ra ngoài, thì biết sống thế nào. Nàng cũng không thể cứ đi ra ngoài như vậy.

Từ Oánh chỉ nhìn Hồng Hạnh một cái, rồi không để ý tới nàng ta nữa.

Nàng nghĩ, nếu lần sau nàng ta còn tái phạm liền để bà vú dạy dỗ nàng ta một trận.

Ở địa bàn La Tổ sinh sống xảy ra chuyện, La Tổ rất nhanh nhận được tin tức.

Hai lão mục tử hầu hạ La Tổ ở Lâm Gia Câu đều là mắt thấy sáu đường tai nghe tám hướng. Đầu đuôi câu chuyện của hai chủ tớ nhà kia, bọn họ đều nắm bắt tường tận, nhanh chóng phái người đi tìm La Tổ, đem chuyện này nhất nhất bẩm báo.

Đây là lần đầu tiên La Tổ phát hiện người bên cạnh nàng còn có chức năng này. Cảm giác tựa như cài đặt máy nghe trộm vậy.

Tiểu Lục nghe lão mục tử nói xong, tức giận nói: "Phu nhân, chúng ta nên cách xa hai chủ tớ nhà kia một chút đi, vừa nhìn liền biết lai giả bất thiện, nhìn cái nha đầu kia đã biết không có tâm địa tốt gì."

La Tổ trầm nghĩ, người cũng không có lòng tốt gì. Đúng là chó chê mèo lắm lông.

Nàng không sao cả khoát tay: "Không nghe Từ cô nương nói sao, tái phạm liền đuổi đi. Chuyện khúc mắc giữa chủ tớ nhà người ta, mắc mớ gì đến chúng ta a."

Hơn nữa thông qua chuyện này, nàng có cái nhìn khác về Từ Oánh. Người có thể không bị người bên cạnh ảnh hưởng, bảo trì quan điểm của mình như vậy, là một người rất đáng kết giao.

Người như vậy muốn làm bằng hữu với nàng, nàng làm sao có thể từ chối chứ.

Sau hai ngày Từ Oánh đã có thể thích ứng với cuộc sống nông thôn, mỗi ngày không chỉ cùng La Tổ ăn cơm, lúc La Tổ ra cửa, còn có thể đi thăm ruộng đồng cùng nàng.

La Tổ cũng không che giấu, nàng biết gì, đều góp ý cho Từ Oánh.

Khi đến vườn trái cây, La Tổ nói: "Không phải người nói muốn làm nữ thương nhân sao, về sau không chừng trái cây sẽ trở thành đặc sản của Xuyên Châu, nếu người muốn làm thương nhân, thì phải hiểu rõ sản lượng, đặc điểm của sản phẩm. Như thế sẽ không bị kẻ dưới lừa gạt. Về sau cùng người khác đàm việc buôn bán, người hiểu biết nhiều, đối phương càng thêm tôn trọng người."

Từ Oánh nói: "Nhà chúng ta có rất nhiều sản nghiệp, nghe cha ta nói còn có tiêu cực cùng cửa hàng đồ sứ, kể cả cửa hàng bán trang sức cũng có. Những thứ này đều phải hiểu?"

"Kỳ thật làm nhiều lần là hiểu thôi. Bất quá nếu người dành hết tâm sức tìm hiểu, thì có thể học nhanh hơn một chút."

Từ Oánh hiểu rõ gặt đầu, ánh mắt nhìn La Tổ càng thêm sùng bái. Không hổ là tẩu tử của Triệu đại nhân, từ học thức đến khí chất đều hơn người.

Nếu lúc trước nàng nịnh nọt La Tổ chỉ vì muốn gần gũi với Triệu Từ, sau một thời gian tiếp xúc, nàng thật sự bội phục nữ nhân này. Nữ nhân này hoàn toàn khác biệt với các nữ nhân nàng từng gặp.

Từ Oánh cảm giác được sự thần kỳ từ trên người La Tổ. Trông thấy nàng, Từ Oánh nhận thấy, nữ nhân không phải chỉ có thể dựa vào nam nhân, nữ nhân cũng có thể làm rất nhiều chuyện.

"Cá lớn hơn rồi, vẫn còn sống nhăn."

Xa xa trong ruộng lúa, một lão hán đang hét to với người bên cạnh. Hần mới vừa từ trên núi đào đất trở về, đi ngang qua bên này nghe thấy tiếng động, liền đến nhìn xem, không ngờ thấy một con cá choai choai đang quẫy nước.

Hần cũng biết, vài ngày trước đó nơi này đều là cá nhỏ. Mấy ngày nay mọi người đều vội vàng lên núi trồng cây ăn quả, không có thời gian ra thăm ruộng lúa. Cứ nghĩ rằng đám cá này không sống được lâu, còn lãng phí lúa mạ. Không ngờ hôm nay thấy được, bọn chúng vẫn sống thật tốt đâu, lập tức kích động hét to.

Lão hán này hét lên, kinh động những người xung quanh, từng người từng người nhòm xuống ruộng lúa, phát hiện có rất nhiều con cá đang bơi qua bơi lại trong nước. Hơn nữa trông lớn hơn trước rõ thấy.

Lão thiên a, thật đúng là có thể nuôi cá a.

Trong ruộng lúa có thể nuôi cá, chuyện thần kỳ như vậy bọn họ có thể gặp được.

Lý chính Lâm Gia Câu vừa ngâm điều thuốc vừa dạo qua một vòng, cả khuôn mặt kích động đỏ tung bừng, nghiêng ngả chạy đi tìm La Tổ.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hân Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71

Editor: Đô Đô

Cá trong ruộng lúa, không ngờ vẫn còn sống. Con nào con nấy đều lớn hơn khỏe hơn, so với phương pháp làm ruộng lão tổ tông truyền lại tốt hơn rất nhiều. Người có kinh nghiệm nhìn một cái liền nhận ra đây là dấu hiệu của một vụ mùa bội thu.

Bây giờ tất cả người Lâm Gia Câu đều nhìn La Tổ bằng ánh mắt như nhìn thấy trăng sáng trên bầu trời, vô cùng sùng kính.

"Quan gia phu nhân, này thực sự thành a."

Lý chính nhả ra một làn khói, hai mắt cười híp thành một đường thẳng.

La Tổ ngồi xổm trên bờ ruộng nhìn xuống dưới, thấy đất đai nơi này quả nhiên phì nhiêu hơn Triệu gia thôn nhiều, cũng thích hợp loại lúa nước hơn. Nàng nghĩ bụng, chỉ cần lão thiên gia thương cho cái mặt mưa thuận gió hoà, lần này tuyệt đối là mùa thu hoạch lớn.

Trận đầu thắng lợi, sự tự tin trong lòng La Tổ tăng mạnh: "Tốt, bây giờ cũng không thể nhàn rồi, cần thỉnh thoảng đến thăm nom. Bất quá nếu không có lệnh của ta, đều không được tùy tiện động vào nước nơi này."

"Tốt tốt, người yên tâm" Lý chính luôn miệng bảo đảm.

Có lúa nước phát triển tốt đẹp làm tấm gương, chuyện loại lúa mạch trở nên thuận lợi rất nhiều. Trên cơ bản La Tổ bảo làm gì, mọi người đều làm đó, không dám nhiều lời một chữ, cũng không dám trộm lười một giây.

Từ Oánh thấy người trong thôn kính phục La Tổ từ sâu trong thâm tâm, không nhận được kinh ngạc.

Nàng từng nghĩ, vinh quang của nữ tử phải dựa vào địa vị của nam tử mới có thể giành được. Tỷ như phụ thân. Tỷ như phu quân hoặc là nhi tử.

Nhưng mà hôm nay nhìn thấy cảnh này, quan niệm luôn ẩn sâu trong lòng nàng đã hoàn toàn sụp đổ.

Nàng nhìn ra được, những người này thật tâm sùng kính triệu đại phu nhân, cũng không phải bởi vì người nọ là triệu đại phu nhân, chỉ bởi vì người nọ là người nọ mà thôi.

Hồng Hạnh thấy nàng ngồi gần người ở trong sân, muốn nói chút chuyện, lại lo sợ khiến nàng mất hứng, sẽ bị đuổi đi. Chỉ có thể cẩn thận hỏi: "Tiểu thư, ngài không phải vì Triệu đại nhân mà đến sao, tại sao lâu như thế, vẫn không nhắc tới chuyện này a."

Từ Oánh lắc đầu: "Không vội."

Loại chuyện như vậy làm sao có thể cố ý nói ra. Hơn nữa Triệu đại nhân còn chưa có chính thất, cho dù muốn nạp tiểu thiếp, cũng không phải là lúc này. Hiện giờ chỉ cần nâng cùng triệu đại phu nhân có quan hệ thân thiết, sau này sẽ luôn có cơ hội.

Hơn nữa nàng phát hiện côi lòng mình không còn khẩn trương hi vọng như lúc trước. Thậm chí số lần nàng nhớ tới Triệu đại nhân cũng giảm đi rất nhiều.

Hồng Hạnh không đoán được tâm tư của nàng, cứ nghĩ rằng nàng thẹn thùng ngại mở miệng. Nghĩ tới loại chuyện như vậy nên rèn sắt khi còn nóng, không nên để lâu, cho nên âm thầm quyết định chủ ý.

Sau khi gieo lúa mạch xuống đất, toàn bộ Lâm Gia Câu đều không nhàn rỗi, mọi người kết thành từng nhóm đi lên núi làm cỏ tưới nước, cắt tia cây ăn quả.

Có hy vọng, các thôn dân Lâm Gia Câu không còn chết lặng nữa, giống như đánh một cây roi động một cánh rừng. Hiện tại mỗi ngày mặt trời còn chưa nhô lên, lý chính đã chạy quanh thôn thét to một tiếng, ai nấy đều tự giác ra cửa làm việc.

Có vài hài tử nghịch ngợm muốn bắt trộm hai con cá để ăn, bị đương gia nhà mình đánh cho sưng mông.

La Tổ ở trong phòng cũng có thể nghe thấy tiếng la khóc vang dội của hài tử.

Tiểu Lục nói: "Phu nhân, ngài có nhận thấy không, bọn họ thay đổi thật nhiều a. Cảm giác khác hẳn trước kia, bây giờ nói chuyện thanh âm đều lớn hơn."

La Tổ đi ra cửa, nhìn dân chúng đang trồng trọt phía xa: "Dân chúng là người chịu khó nhất, dễ dàng thỏa mãn nhất. Chỉ cần cho bọn họ một chút hy vọng, bọn họ nguyện ý làm bất cứ chuyện gì."

Chỉ cần có thể sống sót, ai lại muốn đi tạo phản chứ. Tạo phản, chẳng qua là vì giành lấy cơ hội được sống tiếp mà thôi.

Bằng cái một tháng đã trôi qua, cây quýt trong thôn đều kết đầy quả tròn tròn màu vàng cam.

Những cây này vốn dĩ trồng cho bọn nhỏ ăn đỡ thèm, hiện giờ lại trở nên trân quý hơn. Mỗi nhà mỗi hộ đều trông coi thật kỹ cây quýt nhà mình, một quả cũng không cho bọn nhỏ ăn.

Bị hài tử trong nhà quấy quít lấy không có biện pháp, nhóm đại nhân liền dự đoán: "Cái này phải dùng để đổi bạc, đến lúc đó có thể đổi lương thực, chờ ta có bạc, sẽ cắt thịt trở về cho các người ăn."

Vừa nghe có thể ăn thịt, bọn nhỏ không thèm ăn quýt nữa, dù sao năm nào chả được ăn, cả ngày tò tò đi theo hỏi khi nào mới có thể đổi bạc.

Các đương gia nói: "Chờ người trong nhà môn đến mới được."

Chuyện thu mua quýt, Triệu Từ không tiện đích thân ra mặt, điều an bài Tây Nam thương hội đi làm. Bất quá lần này Triệu Từ đi theo người trong thương hội đến Lâm Gia Câu thị sát chất lượng quýt.

Lần này Triệu Từ tới, mang theo một đồng đồ dùng cùng đồ ăn cho La Tổ.

"Đều là nương nhờ người đưa đến, còn viết thư, nói rất nhớ người. Hỏi người khi nào thì trở về."

La Tổ nghe Triệu mẩu đưa đồ đến cho mình, còn nhớ thương mình. Trong lòng nhất thời cảm thấy chua xót. Nhớ tới những tháng ngày cùng Triệu mẩu vượt qua khó khăn, trong lòng nàng có chút mong nhớ Triệu mẩu.

Bất quá nhớ tới tình thế hiện giờ, nàng đành phải cúi đầu thở dài: "Tình hình này, ta xem nhanh nhất cũng phải mất một năm nữa."

Triệu Từ cười nói: "Không có việc gì, thời gian qua rất nhanh."

"Cũng đúng, không phải chúng ta đã ở đây hơn nửa năm rồi sao." La Tổ nhớ tới đoạn thời gian này, lại nở nụ cười. Một cái nháy mắt, đã trải qua nhiều chuyện như vậy. Vốn cho rằng rất khó khăn, hiện giờ đã bước đến gần thành công, sắp thấy ánh rạng đông.

Thúc tẩu hai người mới nói được mấy câu, Từ Oánh đã dẫn theo Hồng Hạnh trở về.

Nàng vừa ra ngoài đi dạo, nghe nói khâm sai đại nhân tới, liền vội vàng chạy về.

Hai người đi tới cửa, thấy La Tổ cùng Triệu Từ đang nói chuyện, nên không đi vào nhà. La Tổ mắt sắc nhìn thấy Từ Oánh, cười mời nàng vào nhà.

Từ Oánh cúi đầu đi vào, quy củ hành lễ với Triệu Từ: "Dân nữ bái kiến Triệu đại nhân."

Triệu Từ thấy nàng, trong lòng có chút không được tự nhiên, khẽ đưa tay: "Không cần đa lễ."

La Tổ cười nói: "Nhờ có Từ Oánh ở đây bồi ta, cuộc sống này mới qua mau hơn."

Từ Oánh vội vàng nói: "Là phu nhân dạy ta rất nhiều chuyện mới đúng."

La Tổ thấy Từ Oánh ở trước mặt Triệu Từ trở nên câu nệ như vậy, biết đây là thói thường của con người, cho nên cũng không tiếp lời, đỡ khiến cho nàng ta thấy có áp lực. Nhanh chóng chuyển đề tài sang chuyện cam quýt.

Dù sao sau khi thu mua quýt trở về, còn có rất nhiều chuyện cần phải làm đâu.

Nói đến quýt, trên mặt Triệu Từ lộ rõ sự vui vẻ: "Từ tháng trước, đã tìm được đầy đủ người mua rồi. Chỉ chờ quýt được hái liền đến thu, dùng đường thủy chuyên chở ra ngoài là được."

Hắn ngập ngừng một chút rồi nói: "Lần này Hoa gia cũng tham dự một chân."

Nói đến chuyện này, trong lòng hắn cảm thấy hơi áy náy. Mặc dù hắn cùng Hoa gia có tư thù, nhưng lại không muốn vì vấn đề cá nhân mà tổn hại lợi ích của dân chúng. Dù sao giá tiền Hoa gia đưa ra, xác thực cao hơn các thương nhân ở đây.

La Tổ nghe vậy, nói: "Chỉ cần hắn nguyện ý bỏ tiền, chúng ta liền bán. Dù sao chỉ cần chúng ta không thiệt thòi là được. Đương nhiên, nếu làm cho hắn chịu thiệt một chút thì tốt hơn." Nàng cũng không phải là loại người hồ đồ. Mặc dù chán ghét họ Hoa, nhưng còn chưa đến mức không đội trời chung. Những thứ khác không nói, Triệu gia thôn quê nàng còn có ràng buộc làm ăn lâu dài cùng Hoa gia đấy. Nàng cũng sẽ không vì chuyện này mà lẩn quẩn trong lòng.

Triệu Từ nghe vậy, không nhịn được cười.

Nhìn hai người nói cười ríu rít, Hồng Hạnh mím mím môi. Thấy Từ Oánh yên lặng đứng ở một bên không nói một lời, cảm thấy tiểu thư nhà nàng quá e dè, liền mở miệng: "Không biết khi nào Triệu đại nhân trở về. Tiểu thư nhà ta ở đây lâu rồi. Không biết Triệu đại nhân có tiện đường dẫn tiểu thư nhà ta trở về."

"Hồng Hạnh, không thể quấy rầy đại nhân." Từ Oánh trách mắng nàng.

Hồng Hạnh cúi đầu: "Nô tỳ cũng là lo lắng cho tiểu thư. Dù sao đường xá nơi này không dễ đi, chúng ta tới tới lui lui rất không an toàn."

Lúc này Triệu Từ ước gì Từ Oánh trở về luôn, lập tức nói: "Sau giờ Ngọ ta sẽ khởi giá, đến lúc đó có thể đi cùng các người một đoạn."

Nghe Triệu Từ nói vậy, Từ Oánh cúi đầu khẽ đỏ mặt.

La Tổ thấy dáng vẻ này của Từ Oánh, trong lòng đột nhiên nổi lên cảm xúc khác thường, nhưng lại không thể nắm bắt, mơ mơ hồ hồ.

Ăn trưa xong, Triệu Từ liền đi ra ngoài xem xét cây quýt, lúc này La Tổ không tiện đi theo, cho nên dứt khoát ở nhà giúp Từ Oánh sắp xếp hành lý, thuận tiện tâm sự với nhau.

Qua một thời gian chung đụng, nàng thật tâm thích tiểu cô nương này.

Tình tình tốt, lại còn thông minh. Cảm giác nói chuyện rất hợp ý. Có thể quen biết một người bạn như vậy, trong lòng nàng thật sự rất vui. Bất quá Từ Oánh cũng có người nhà, xa nhà lâu như vậy, cũng đến lúc trở về.

Từ Oánh nói: "Phu nhân, ta thật sự rất luyến tiếc người. Chờ ta về nhà ở một hồi lại tới."

La Tổ cười nói: "Không nên a. Người có thể ở cùng ta mấy ngày như vậy đã là rất quý, không cần lại đến chịu tội. Chỗ này có tốt như thế nào, cũng không thể so được với nhà người."

"Nhưng Từ Oánh rất muốn đi theo học hỏi phu nhân." Mặt mũi Từ Oánh tràn đầy chân thành nhìn nàng.

La Tổ lại nói: "Không quan hệ, về sau vẫn còn nhiều cơ hội."

Hồng Hạnh ở bên cạnh gấp quần áo, nghe hai người nói chuyện, trông mắt quay tí một vòng, chen miệng nói: "Phu nhân và tiểu thư nhà ta có tình cảm tốt như vậy, nếu trở thành người một nhà thì tốt rồi. Vậy hai người có thể mãi mãi sống chung một chỗ."

"Hồng Hạnh!" Từ Oánh quát lớn một tiếng.

La Tổ không kịp phản ứng: "Hồng Hạnh nói cũng rất đúng, hay là như vậy đi, nếu người không chê, chúng ta kết bái tỳ muội đi." Dường như cổ

đại rất thịnh hành kết nghĩa kim lan thì phải.

Hồng Hạnh thấy thế, lập tức nóng nảy: "Phu nhân, đâu cần phải kết bái a. Còn có cách khác mà. Tỳ như giúp tiểu thư nhà ta nói chuyện hôn ước. Nghe nói Triệu đại nhân..."

Lần này Từ Oánh thật sự nổi giận: "Hong Hạnh, ra ngoài!"

"Tiểu thư..." Hồng Hạnh úy khuất nhìn nàng.

"Ra ngoài." Từ Oánh nhìn cũng không thèm nhìn một cái, trầm nghĩ bình thường đã quá sùng ái nàng ta rồi, cho nên hiện giờ mới không biết lớn nhỏ như vậy.

Chờ Hồng Hạnh đi ra ngoài, Từ Oánh mới nhìn La Tổ. Đã thấy mắt La Tổ không chớp nhìn nàng.

"Phu nhân." Từ Oánh nhỏ giọng gọi một tiếng.

La Tổ lại sững sờ nhìn nàng, thật lâu mới hỏi: "Người, người nhìn trúng nhị đệ ta?"

Bạn đang đọc truyện *Bản Hàm Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72

Editor: Đô Đô

Từ Oánh tiếp xúc với La Tổ lâu như vậy, La Tổ suy đoán rất nhiều trường hợp, chỉ là không nghĩ tới Từ Oánh vì Triệu Từ mà đến.

Hình thức mù hôn cầm cưới của cô đại khiến nàng không thể tưởng được còn có thiên kim khuê tú sẽ chủ động xuất ra một chiêu này. Hơn nữa còn tìm nàng ra tay. Không chỉ vậy thời gian qua Từ Oánh một câu nói về Triệu Từ cũng không nhắc đến. Nàng có muốn cũng nghĩ không ra.

Nhưng phản ứng hiện tại của Từ Oánh, còn có câu nói vừa rồi của Hồng Hạnh, nàng không muốn nghĩ đến khả năng này cũng không được.

Nàng nhìn Từ Oánh, thì thấy Từ Oánh đang lắc lắc khăn tay, nói: "Phu nhân, ta, ta là thật tâm muốn kết giao với ngài." Mặc dù lúc trước có âm mưu đích không thể cho ai biết, nhưng bây giờ nàng là chân tâm thực lòng muốn kết giao với triệu đại phu nhân.

"Vậy còn nhị đệ ta?" Thanh âm La Tổ khô khan hỏi nàng ta. Trong lòng nàng hiện tại rối bời, không thể nói rõ là tư vị gì.

Chỉ thấy Từ Oánh cúi đầu, sắc mặt hồng hồng: "Ta, ta đúng là ngưỡng mộ Triệu đại nhân."

Ngưỡng mộ, đó chính là thích.

La Tổ cảm giác trái tim mình như bị người khác bóp nghẹt. Bỗng dưng có chút thờ không nổi.

Từ Oánh thấy nàng không nói lời nào, cho rằng nàng đang tức giận, hoặc đang cảm thấy nàng chỉ là nữ nhi của thương nhân thế nhưng muốn trèo cao làm thê tử khâm sai đại nhân, liền vội vàng nói: "Phu nhân, ta thực sự không có ý muốn trèo cao, ta chưa bao giờ nghĩ tới chuyện phải làm chính thất phu nhân của đại nhân, cũng không dám nghĩ. Chỉ mong làm một tiểu thiếp, sau này có thể hầu hạ bên cạnh đại nhân mà thôi."

Tuy Từ Oánh gan lớn, nhưng nói trắng ra như vậy, da mặt cũng nóng lên, không ngừng cắn chặt bờ môi của bản thân, đến rỉ máu.

Trong lòng La Tổ, không hề coi thường ý nghĩ của Từ Oánh. Trên thực tế, nàng cảm thấy Từ Oánh là một nữ nhân rất ưu tú. Nhưng mà cô nương ưu tú này, thế nhưng cảm thấy không xứng với Triệu Từ, còn cam tâm tình nguyện làm tiểu thiếp của hắn.

Không thể không nói, Từ Oánh làm như vậy, khiến La Tổ giật mình tỉnh lại.

Từ trong tâm khảm nàng vẫn luôn mong muốn một đời một kiếp nguyện một đôi, ở thời đại này, liệu có được bao nhiêu người dám làm như vậy. Đây cũng không phải là thế kỷ hai mươi mốt, đây là xã hội phong kiến phân chia cấp bậc rõ ràng. Đừng nói hiện giờ nàng là tẩu tử của Triệu Từ, cứ cho nàng mang thân phận cao hơn, cũng không xứng được với hắn.

Ngoài biết trồng trọt làm ruộng, những thứ khuê tú cô đại phải biết, nàng đều không học được.

Từ Oánh thấy sắc mặt nàng càng ngày càng trầm, trong lòng càng thêm thấp thòmsợ hãi. Thầm hận mình sao lại nghĩ ra cái cách này. Chắc chắn bây giờ phu nhân cho rằng nàng là một cô nương dối trá, ái mộ hư vinh.

Hiện giờ chưa nói đến chuyện kết duyên cùng Triệu Từ, chỉ sợ sau này sẽ không thể lui tới cùng phu nhân.

"Đại phu nhân, Từ Oánh là thật tâm kết giao với ngài. Nếu phu nhân không nhìn trúng Từ Oánh, sau này Từ Oánh sẽ không nghĩ tới Triệu đại nhân nữa."

La Tổ nhìn sang, thấy Từ Oánh hoảng sợ đến mức mặt mũi tái nhợt, môi rướm vết máu, mới phục hồi lại tinh thần. "Không, ta không có ý gì khác."

"Phu nhân." Từ Oánh căng thẳng nhìn nàng.

La Tổ cười cười: "Không có việc gì, vừa rồi ta đang nghĩ đến chuyện khác." Ngưng một cái, rồi nói tiếp: "Chuyện của người và nhị đệ ta, chỉ sợ ta cũng giúp không được cái gì. Trên vấn đề này, đều do bà bà ta quyết định. Bất quá ta sẽ tìm cơ hội giúp người thám thính suy nghĩ của hân."

Từ Oánh nghe vậy, trên mặt vui mừng: "Phu nhân, ý của ngài là, không chê ta?"

"Người tú ngoại tuệ trung, ta sao có thể ghét bỏ người, thích còn không kịp đâu." Trong lòng La Tổ chua xót.

Lúc Triệu Từ thị sát xong, trở lại, mặt mũi tràn đầy vui vẻ, hiển nhiên đối với tình hình cam quyết hiện giờ hết sức hài lòng.

La Tổ đứng ở trong sân nhìn hân một bộ thanh sam, cao lớn vững chãi, đang cùng lý chính nói chuyện, vô cùng tuấn tú.

Hân cùng người lúc trước ở Triệu gia thôn, càng ngày càng khác rồi.

La Tổ chịu đựng khổ sở trong lòng, xoay người vào trong nhà. Đến khi Triệu Từ thu thập xong, chuẩn bị xuất phát, cũng không hề trở ra. Triệu Từ tìm một lão mục tử vào trong nhà hô một tiếng. Chỉ có Từ Oánh dẫn Hồng Hạnh đi ra, vẫn không thấy bóng dáng La Tổ.

Lão mục tử nói: "Phu nhân nói hơi mệt, cần nghỉ ngơi."

Triệu Từ nghe vậy lo lắng: "Nàng khó chịu ở đâu?"

"Phu nhân chỉ nói là mệt mỏi, không nói khó chịu ở đâu."

Triệu Từ vẫn không yên lòng, phân phó Triệu Tiểu Ngũ trở về tìm đại phu tới xem một chút.

La Tổ vẫn đứng ở trước cửa sổ, cách một tầng cửa sổ, nhìn Triệu Từ ngồi trên lưng ngựa, dẫn một đám người rời đi.

Thấy Triệu Từ đi xa, La Tổ mới từ trong nhà đi ra, nhìn theo hướng hân rời đi.

Tiểu Lục đi theo đằng sau nhìn nhìn đội ngũ đi xa: "Phu nhân, tại sao vừa rồi ngài phải lừa gạt Triệu đại nhân a. Ngài ấy vất vả lắm mới có thể đến đây một lần."

"Từ Oánh ở bên cạnh hân, ta ra quầy rầy bọn họ làm cái gì?" La Tổ bình bình đạm đạm nói.

Tiểu Lục kinh ngạc: "Phu nhân, không phải ngài muốn tác hợp cho bọn họ đi. Đây, Từ cô nương kia mặc dù trông không tệ, thế nhưng không xứng được với Triệu đại nhân a. Hơn nữa, Triệu đại nhân về sau tiền đồ vô lượng, sao có thể tìm nữ nhi thương hộ, về sau nhất định phải tìm quý nữ thế gia."

"Đúng vậy, cần phải tìm quý nữ thế gia." La Tổ hé miệng, vẻ mặt bất đắc dĩ đi vào nhà.

Có những người có những chuyện, không phải nàng có thể nghĩ. Trước mắt, nàng phải làm chuyện nên làm.

Quyết của Lâm Gia Câu đã đến lúc hái xuống. Thương hội cũng phái người đặc biệt đến, ở trong thôn hái quyết rồi xưng xưng.

Thấy người của thương hội giao bạc cho lý chính, thôn dân Lâm Gia Câu kích động đến rơi nước mắt.

Ai có thể nghĩ tới, thứ này còn có thể đổi tiền a.

Trước kia nát ở trong đất nhiều như vậy, lãng phí bao nhiêu bạc a.

Đội sau khi thương hội tuyên bố hàng năm về sau đều đến nông thôn thu trái cây, những cây quyết trên núi bị hái trụi lụi kia lập tức được toàn bộ Lâm gia thôn coi như bảo bối.

Vì phòng ngừa dã thú chạy vào phá hoại, các thôn dân còn đồn đốc nhau đi làm một hàng rào vây xung quanh, nom cũng ra hình ra dạng vườn trái

cây.

Nhóm đại nhân trong thôn đều áp dụng tam thân ngũ lệnh, căn dặn bọn nhỏ nhất định phải cách xa những bãi bồi này, bằng không liền lấy roi hầu hạ.

Bị nói nhiều, chính là bọn nhỏ nghịch ngợm nhất trong thôn, cũng không dám mạo hiểm chạm vào những 'Cây rụng tiền' này.

Bởi vì La Tổ có tâm tránh mặt Triệu Từ, cho nên hơn một tháng này, nàng không về Xuyên Châu thành tỉnh dưỡng nữa. Triệu Từ cố ý sai Triệu Tiểu Ngũ đưa chi phí ăn mặc đến cho nàng, tiện thể báo cho nàng tình hình bán quýt.

"Phu nhân, lần này nô tài cũng được đi theo, trên bến tàu kia đúng là náo nhiệt. Vàng tươi một mảnh a, đều là quả quýt. Dân chúng Tây Nam rất vui vẻ, mặc dù lần này mỗi nhà mỗi hộ loại không nhiều lắm, nhưng cũng có thể được chia ít bạc, đổi mấy cân lương thực. Lúc trước không có chuyện tốt này đâu. Hiện giờ bên trong bên ngoài thành Xuyên Châu, đều biết ơn Triệu đại nhân chúng ta đâu."

Triệu Tiểu Ngũ mặt mày hớn hờ kể lại, trong giọng nói tràn đầy kiêu ngạo cùng tự hào. Cảm thấy thật sự là phần mộ tổ tiên nhà mình nhà khói xanh, mới có thể cho hân cơ hội theo hầu một vị chủ tử như vậy.

La Tổ phe phẩy quạt hương bồ hỏi: "Sổ quýt kia chuyển lên thuyền, trên đường có tổn thất hay không?"

"Tổn thất tự nhiên là có, nhưng là giá bán cao hơn giá mua, cho nên tính ra cũng kiếm được một khoản. Chuyện này đều do thương hội phụ trách, nô tài cũng không rõ ràng lắm, chỉ nghe đại nhân nói qua thôi."

Nghe tất cả sổ quýt đó đều được chuyển đi, trong lòng La Tổ thở phào nhẹ nhõm. Xem ra Tây Nam thương hội lần này thật sự mở ra thương lộ. Sau này Tây Nam có muốn bán đồ gì, cũng dễ dàng hơn rất nhiều.

Trước khi đi, Triệu Tiểu Ngũ nói: "Phu nhân, nếu ngài không bận rộn, trở về Xuyên Châu thành nghỉ ngơi mấy ngày đi. Ngài không ở trong phủ, đại nhân cũng thường không trở về, rất vắng lạnh."

Bình thường lúc đại phu nhân hồi phủ, dù đại nhân có bận rộn thế nào cũng sẽ về phủ nghỉ ngơi, nhưng bây giờ ngài bận đếm mức ngay cả nhà cũng không thèm về. Một phủ đệ rộng lớn như vậy, cả ngày cũng chỉ có hân cùng một vài hạ nhân quanh quẩn.

La Tổ khẽ cười: "Bên này lập tức muốn thu lúa, ta không thể về được. Đợi khi rảnh rồi sẽ về sau."

Triệu Tiểu Ngũ lập tức lấy lại hào hứng: "Phu nhân, nô tài vừa mới đi nhìn, hạt lúa kia vô cùng sung mãn. Bên trong ruộng còn có nhiều cá nữa. Lúc thu lúa nô tài có thể đến đây hỗ trợ được không, đến lúc đó cũng có thể uống bát canh cá."

La Tổ bị đáng vẻ thèm ăn của hân chọc cho vui vẻ, cười nói: "Hảo, ngươi muốn tới thì tới."

Triệu Tiểu Ngũ vui vẻ nói: "Dù sao trong phủ cũng không có việc gì, đến lúc đó nô tài cũng có thể ở đây vài ngày."

Đợi Triệu Tiểu Ngũ đi, La Tổ đứng ở ngoài viện, nhìn về phía thành Xuyên Châu.

Hiện giờ Tây Nam chuyển biến tốt đẹp, trong lòng hân nên thập phần vui vẻ đi.

Bắc Đô Thành.

Mấy ngày nay dân chúng bên trong Bắc Đô thành hết sức cao hứng.

Những trái cây trân quý kia, hiện giờ tùy tiện đi đến một cửa hàng là có thể mua được. Giá tiền cũng không mắc. Người bình thường cũng có thể ăn được. Điều này khiến dân chúng thấy mình không thua kém gì người phú quý.

Một chiếc xe ngựa bình thường chạy xuyên qua chợ.

Nam tử mặc cảm y ngồi bên trong đúng là Tề vương. Giang Lô mặc đồng phục võ quan nằm trên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, thỉnh thoảng quay đầu lại bóc một quả quýt: "Chao ôi, bình thường muốn ăn quýt này, còn phải được bề hạ ban thưởng. Hiện giờ ngược lại dễ dàng, ra chợ là có thể mua. Chỉ là đáng tiếc thời gian đi đường lâu, không mới mẻ bằng ra roi thúc ngựa."

Tề vương buông rèm cửa sổ xuống, trong tay nắn nắn một quả quýt: "Nếu ngươi muốn ăn mới mẻ, liền đến Tây Nam một chuyến, chẳng phải là ăn đủ?"

"Vi ăn quýt, cũng quá xa đi." Giang Lô rung mình một cái. So với kinh đô Bắc Đô thành phồn thịnh, Tây Nam kia đúng là rất khổ. Sau khi đến đó một lần, hân cũng không muốn đến thêm lần nào nữa.

Ăn quýt xong, hân xuống võ ra ngoài xe, cười nói: "Vương gia, nói đến chuyện này Triệu Từ thật đúng là có chút bản lĩnh, thế nhưng có thể vận chuyển những thứ này. Nghe nói bên kia còn thành lập cái Tây Nam thương hội gì đó. Ở Bắc Đô thành cũng có cửa hàng riêng, về sau muốn mua

thổ sản Tây Nam, cứ đến thương hội là có thể mua được."

Ánh mắt Tề vương chột lóe, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng: "Hắn đúng là chưa từng khiến bản vương thất vọng. Cứ cho rằng hắn chỉ quan tâm nông nghiệp, không ngờ ngay cả kinh thương cũng tinh thông như vậy. Nếu không phải hắn làm ra động tác như vậy, ai có thể nghĩ đến, kinh thương tiện, có thể mang đến cho dân chúng nhiều chỗ tốt như thế."

Giang Lâu: "Vương gia nói rất đúng. Hiện giờ chỉ riêng cây quýt, đã giúp dân chúng sống tốt hơn trước, nếu ngày sau tất cả mọi thứ trong thiên hạ, vô luận xa gần, cũng có thể đưa đến Bắc Đô Thành, nhất định là việc trọng đại của thiên hạ."

"Bản vương tin tưởng, ngày đó sẽ không còn xa."

Mặt mũi Tề vương tràn đầy kiên định.

Lúc này ở trong hoàng cung, Chiêu Vũ Đế đang đứng trên bậc thang, nhìn về phía Tây Nam.

Đứng phía sau là thái giám tổng quản Ngô Dung.

Chiêu Vũ Đế nhìn một hồi, không chịu được ho khan vài tiếng. Ngô Dung vội vàng nói: "Bệ hạ, nơi này gió lớn, nên vào trong điện nghỉ ngơi thôi, nô tài đi gọi thái y đến xem cho ngài."

"Không cần." Chiêu Vũ Đế phát phát tay: "Đầu thu, Tây Nam bên kia, có phải cũng muốn thu hoạch hay không?"

Ngô Dung nhìn nhìn khí trời, nói: "Nhóm lúa đầu tiên Triệu phu nhân gieo ở Tây Nam cũng đến lúc thu rồi."

"Hào, hào." Chiêu Vũ Đế liên tục nói hào. "Truyền lệnh của trẫm, Tây Nam có bất cứ tin tức gì truyền về, trước tiên phải trình lên cho trẫm xem."

"Vâng." Ngô Dung cúi đầu đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hân Tức Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73

Ngày Lâm Gia Câu thu lúa, Triệu Từ cố ý triệu tập lý chính mỗi thôn, quản sự các nơi, tề tụ tại Lâm Gia Câu.

Kể từ khi sinh ra ở Lâm Gia Câu, các thôn dân chưa từng thấy qua tình cảnh náo nhiệt như thế. Cũng chưa từng có quang cảnh như vậy.

Nhìn đi, những người kia không phải đều coi thường Lâm Gia Câu bọn họ nghèo sao, thế mà hôm nay lại háp tấp đến đây, còn không phải thấy thôn bọn họ có mùa thu hoạch lớn, muốn đến học kinh nghiệm?

Người dân Lâm Gia Câu nghèo mấy đời cuối cùng cũng được ném tư vị hãnh diện một lần.

Đối với người mang đến cho bọn họ loại tư vị này, càng thêm cung kính.

Lúc La Tổ dẫn tiểu Lục đến ruộng lúa, mọi người tự động tách ra hai bên nhường đường cho các nàng.

Đứng xung quanh ruộng lúa là một đám lý chính giống như sói đói.

Hôm nay phụng mệnh quan phủ treo non lợi suất đến Lâm Gia Câu này, xem người Lâm gia câu thu lúa, ban đầu bọn họ còn không vui ý, thôn bọn họ không có lúa a, còn phải đi xem người ta thu lúa, quan phủ mẫu có phải nhân rồi không có chuyện gì làm hay không, mà đi lẩn qua lẩn lại cho dân chúng bàn cùng khốn khổ bọn họ.

Không nghĩ tới sau khi đến đây, nhìn từng mảnh từng mảnh ruộng màu vàng kim trải dài bát ngát, bọn họ triệt để tròn tròn mắt. Thôn bọn họ cũng loại lúa, nhưng chưa bao giờ loại nhiều như vậy. Đến gần vừa nhìn, thiếu chút nữa kinh hãi kêu to, cây lúa còn có thể phát triển khỏe mạnh như vậy, trĩu bông như vậy?

Trong lúc mọi người quan sát lúa, đột nhiên nghe thấy tiếng động trong điền lý, cúi đầu nhìn xuống, không ngờ thấy vài cái đuôi cá. Đối với dân chúng Xuyên Châu mà nói, con cá chính là đồ ăn trân quý, có người theo bản năng muốn bắt chúng mang về ăn, liền bị lão hán bên cạnh gạt tay, nói đây là cá thôn bọn họ nuôi dưới ruộng, không thể bắt được.

Trong ruộng lúa còn có thể nuôi cá? Đây thật sự là thiên hạ kỳ sự a.

Kỳ sự như vậy, hiện giờ bày rõ ràng ở trước mặt mọi người, còn có thể không tin?

Lâm lý chính ngâm điều thuốc, con mắt híp thành một đường thẳng, cái lưng hơi gù giờ phút này cũng thẳng lên, thấy La Tổ đến, vội vàng chạy qua: "Quý nhân, ngài xem khi nào thì chúng ta có thể thu hoạch, chúng ta đều chuẩn bị xong rồi. Chỉ chờ ngài ra lệnh một tiếng thôi."

Mắt La Tổ lướt qua một vòng, thấy Triệu Từ đang cùng mấy thân hào nông thôn nói chuyện, nàng nói: "Cứ chờ Triệu đại nhân đi."

Lý chính nói: "Nhưng Triệu đại nhân nói, đợi ngài phát lệnh đâu."

Lúc Triệu Từ nói chuyện, cũng nhìn thấy La Tổ. Từ lần trước rời khỏi nơi này, tính ra cũng phải hai tháng hai người chưa gặp lại nhau. Hiện giờ cuối cùng cũng được thấy mặt, Triệu Từ có cảm giác tương tư ngấm tới tận xương.

Lâm lý chính thấy hắn nhìn lại, cười chạy tới: "Triệu đại nhân, phu nhân nói nhường ngài phát lệnh."

Triệu Từ đã đi tới, nhìn vào mắt La Tổ, cười nói: "Hiện giờ đại tẩu nhưng là đại công thần, hôm nay, xin nhờ đại tẩu cất tiếng."

"Đúng vậy, phu nhân ngài cũng đừng từ chối." Lý chính ở bên cạnh ồn ào. Trong lòng hắn thật sự cảm kích vị quan gia phu nhân này a, lúc trước cứ cho là hồ nháo, chỉ muốn bồi quan gia phu nhân này chơi vui vẻ một chút, ai có thể nghĩ tới mọi chuyện lại tiến triển tốt đẹp như vậy. Hiện giờ Lâm Gia Câu ở trong tay hắn quả thật có ngày tốt lành qua, sau này hắn về với tổ tiên, con cháu hậu bối cũng đều nhớ tới chỗ tốt của hắn.

La Tổ thấy thế, cũng không từ chối nữa, cười tiến lên phía trước, cầm lấy lưỡi hái khom lưng cắt một nắm lúa: "Thu hoạch vụ thu bắt đầu."

Ra lệnh một tiếng, tráng đinh trẻ tuổi cùng chúng phụ nhân đứng trên bờ đồng loạt nhảy xuống ruộng gặt lúa.

Hon trăm mẫu đất của Lâm Gia Câu năm nay đều loại lúa, ruộng này nối tiếp ruộng kia, trông giống như một con vật khổng lồ.

Mọi người lại tuyệt không cảm thấy nhiều, ngược lại còn cảm thấy chưa đủ, hận không thể loại nhiều hơn nữa, dù cho mệt mỏi gục xuống cũng cao hứng.

Không chỉ có các hán tử bận rộn, nhóm phụ nhân cùng hài tử cũng đều hoan hoan hi hi cầm thùng lội xuống ruộng bắt cá.

Thùng nước rất nhanh liền tràn đầy cá. Từng thùng từng thùng được chuyển lên bờ.

La Tổ nhìn cái thôn đồ nát lúc trước giờ đây sinh khí bừng bừng như vậy, trong lòng tự nhiên sinh ra một loại xúc động chưa bao giờ có. Nàng thực sự thành công, ở mảnh đất Tây Nam khốn cùng này, gieo xuống một viên hạt giống của hi vọng.

Triệu Từ đi thay một thân xiêm y vải thô lội xuống ruộng, gia nhập đội ngũ thu lúa.

Triệu Tiểu Ngũ theo sát ở phía sau, sợ hắn làm mình bị thương. Không nhận được sự xoa: "Đại phu nhân đúng là có bản lĩnh a, nô tài sống ở chỗ này nhiều năm như vậy, còn không biết lúa có thể loại như vậy, có thể trĩu hạt như vậy, hơn nữa còn có thể nuôi cá. Sau khi thu hoạch, nộp thuế xong, mỗi nhà mỗi hộ cũng có thể ăn no cơm hơn nửa năm. Trồng thêm chút hoa màu khác, năm nay cũng không cần lo đói bụng."

Hắn sống ở Tây Nam từ nhỏ, có thể cảm thụ được loại tâm tình này. Nếu lúc trước có thể ăn được một bữa cơm no, hắn cũng sẽ không bán mình làm nô. Cũng may có một chủ tử tốt như vậy, cũng coi như nhân họa đắc phúc. Chỉ hy vọng sau này dưới sự cai quản của đại nhân, các lão bách tính cũng có thể học được phương pháp loại lúa cùng nuôi cá, sau này sẽ không còn xuất hiện tình trạng bán nhi bán nữ.

Triệu Từ cách một tầng lúa, ngẩng đầu nhìn La Tổ đứng trên bờ ruộng, thấy nàng đầy mặt tươi cười nhìn xuống điền lý, đáng vẻ kia động lòng người hơn bất cứ lúc nào.

Trong lòng hắn đột nhiên dâng lên một loại ảo giác. Nếu có một ngày, hai người quy về điền viên, nam cấy ruộng nữ dệt vải...

Triệu Từ mang thân phận quan viên, không thể cùng mọi người làm việc đến cùng. Sau khi gặt xong một ruộng lúa, liền trèo lên bờ rửa sạch chân.

La Tổ thấy hắn lên bờ, liền xoay người đi về tiểu viện của mình.

Tiểu Lục nói: "Triệu đại nhân đến, phu nhân không trò chuyện cùng ngài ấy sao?"

Bình thường hai người trò chuyện với nhau rất vui mà?

Mặt La Tổ không chút thay đổi nói: "Triệu đại nhân là tới làm việc, đâu thể cùng tẩu tử ta nói chuyện. Ta mệt mỏi, muốn trở về nghỉ ngơi."

Tiểu Lục nghe ra giọng nói của nàng có chút tức giận, lúc này không dám khuyên nữa.

Trừ chuyện báo lại tin tức cho Tề vương, các chuyện khác, nàng không muốn chọc vị chủ tử này mất hứng.

Sau khi Triệu Từ thay quần áo xong, đi đến thăm hỏi La Tổ, lại một lần nữa được cho biết La Tổ đã nghỉ ngơi.

"Canh giờ còn sớm, vừa rồi đại tẩu vẫn còn khỏe, sao giờ đã đi nghỉ rồi?"

Lão mục tử nói: "Cái này lão nô cũng không rõ lắm, phu nhân chỉ nói không thoải mái, ai cũng không muốn gặp."

Triệu Từ đứng lặng một chốc, đột nhiên nói: "Bình thường có nghỉ ngơi sớm như bây giờ không?"

Lão mục tử thoáng do dự, rồi lắc đầu: "Không có. Bình thường tinh thần phu nhân rất tốt, tầm này đều đi đến vườn trái cây tra xét một lần đó."

"Chỉ riêng hôm nay mới như vậy?" Trong mắt Triệu Từ có vài phần cô đơn.

Lão mục tử lo lắng thái độ này của La Tổ khiến quan gia tiểu thúc mất hứng, bị nhà chồng ghét bỏ, vội vàng giải thích: "Thân thể nữ tử vốn yếu, đột nhiên không thoải mái cũng là chuyện bình thường, đại nhân ngàn vạn lần chớ hiểu lầm. Phu nhân nghe đại nhân muốn tới trong thôn, đã sớm phân phó lão nô chuẩn bị thức ăn đấy."

Triệu Từ cười nhẹ một tiếng: "Không cần đâu, ta không nghĩ nhiều, người đi vào hầu hạ nàng đi."

Lão mục tử nom nớp lo sợ nhìn hần một cái, mới vội vàng đi vào trong nhà bẩm báo cho La Tổ nghe.

Lúc vào trong phòng, thấy La Tổ đang ngồi ngẩn người.

Lão mục tử khuyên như: "Phu nhân, đại nhân tới thăm ngài, chứng tỏ kính trọng đại tẩu ngài. Ngài cố ý không tiếp như vậy, trong lòng đại nhân sẽ có vướng mắc, không tốt cho ngài đâu?"

"Hắn đi chưa?"

La Tổ không đáp mà hỏi lại.

Lão mục tử đi đến bên cửa sổ đi nhìn ra ngoài, thấy Triệu Từ đưa lưng về phía này, ngược nhìn chân trời, tựa hồ đang ngẩn người.

Nhanh chóng quay đầu lại nhỏ giọng nói: "Đại nhân còn đứng ở trong sân, không biết đang suy tư chuyện gì. Nô tài thấy, chắc là đang tức giận. Ngài nghĩ có nên mời đại nhân vào nhà ngồi một chút hay không?"

"Không cần."

La Tổ lắc lắc đầu. Chỉ bằng không gặp, đỡ phải tăng thêm phiền não.

Đến khi lão mục tử đi ra nhòm lần nữa, trong sân đã không thấy bóng dáng của Triệu Từ. Bà lo lắng quay đầu lại nhìn nàng: "Phu nhân, đại nhân đi rồi."

Chao ôi, sao chủ tử nhà mình lại không hiểu đạo lý đối nhân xử thế như vậy. Nếu người khác có một tiểu thúc như thế, thì không thể không vô mông ngựa a. Đến lúc tái giá, chỉ cần tiểu thúc nhớ đến một chút tình cảm, cũng coi như có chỗ dựa vào.

La Tổ lại hoàn toàn không có sự tự giác này.

Cứ nghĩ có thể tiếp tục trốn tránh ở Lâm Gia Câu, không ngờ Lâm Gia Câu vừa mới thu lúa, nộp thuế cho quan phủ Xuyên Châu xong. Bên quan phủ đã có người tới đón La Tổ về Xuyên Châu.

"Khâm sai đại nhân nhờ chúng tiểu nhân truyền lời cho phu nhân, hiện giờ chuyện mùa thu hoạch lớn của Lâm Gia Câu đã truyền khắp Xuyên Châu thậm chí toàn bộ Tây Nam. Lần này Lâm Gia Câu thí loại thành công, chứng tỏ các địa phương khác của Tây Nam cũng có thể áp dụng phương pháp loại lúa này. Lý chính các nơi cùng lão phò đều đã đến thành Xuyên Châu, đại nhân thấy Lâm Gia Câu đến cùng ở trong núi, không thể để cho mọi người phải trèo non lội suối vào núi, cho nên dứt khoát chọn một mảnh đất trống trong thành Xuyên Châu làm ruộng lúa, sai chúng tiểu nhân đón phu nhân về thành truyền thụ tay nghề."

Sau khi La Tổ nghiêm túc lắng nghe, rút ra một câu, vì lợi ích của dân chúng Tây Nam, ngài phải về thành Xuyên Châu thôi.

Đội ngũ đón người rầm rộ như vậy, nàng cũng không dám không coi trọng, lúc này liền sai tiểu Lục tùy tiện thu thập đồ đạc, dẫn theo vài lão mục tử trở về thành Xuyên Châu.

Trước khi đi, người Lâm Gia Câu đều đến tiễn nàng: "Phu nhân, cây ăn quả của chúng ta còn chưa có kết quả từ đâu, ngài sẽ trở lại chứ?"

Lần này mọi người thật lòng hy vọng nàng có thể ở mãi ở thôn bọn họ. Đây là nông thần nương nương trên trời a, nữ thần tiên có thể giúp dân

chúng không bị đói bụng.

Nước mắt lý chính chảy ròng ròng: "Quý nhân a, ngài còn về đây đúng không? Trước kia lão già cổ hủ này không hiểu chuyện, ta bảo đảm, về sau ngài bảo lão già cổ hủ này đi hướng đông, lão già cổ hủ này nhất định sẽ không đi hướng tây. Tất cả đều nghe theo quý nhân ngài."

La Tổ chưa từng gặp qua tình cảnh như vậy bao giờ, lập tức có chút dở khóc dở cười: "Ta chỉ là về thành Xuyên Châu dạy dân chúng nơi đó loại lúa, làm xong, nhất định sẽ trở lại. Dù sao cây ăn quả nơi này còn chưa kết quả, ta không yên tâm. Lúa mạch còn ở trong đất, ta còn phải về xem thu hoạch đâu. Các người yên tâm đi."

Nghe La Tổ bảo đảm, mọi người mới yên lòng, lau nước mắt, rồi rít cười tiễn nàng: "Quý nhân đi đường thông thả, thuận buồm xuôi gió a."

"Quý nhân mau trở lại nha, ta làm cá muối cho ngài ăn."

Mọi người một đường đưa đến sơn khẩu, thấy xe ngựa của La Tổ, mới lục tục trở về.

La Tổ nhìn ra ngoài cửa xe, tâm tình hết sức vui vẻ. Hiện thời có Lâm Gia Câu thành công, địa phương khác tự nhiên sẽ rôi rít noi theo, không cần nàng giám sát, cũng sẽ nghiêm túc làm theo yêu cầu của nàng. Rất nhanh thời Tây Nam sẽ có một mảnh tân khí.

Mà lúc này, mật thư ghi lại sản lượng thu hoạch của Lâm Gia Câu đang trên đường về Bắc Đô thành.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hân Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74

Thời điểm La Tổ đến Xuyên Châu, đã sớm có người chờ ở cửa thành, thấy đoàn xe của nàng đến, lập tức mời La Tổ lên một chiếc xe ngựa to hơn thoải mái hơn.

Triệu Tiểu Ngũ tự thân đến đón nàng: "Đại nhân có việc bận phải ra ngoài, trước khi đi phân phó nô tài tới đón phu nhân."

Nghe thấy Triệu Từ không ở trong phủ, trong lòng La Tổ thở phào nhẹ nhõm.

Bây giờ nàng còn chưa không biết nên đối mặt với Triệu Từ thế nào.

Sau khi về phủ khâm sai, La Tổ chỉ kịp đổi thân xiêm y, liền vội vàng đi đến mảnh đất Triệu Từ cho người kiến tạo trong nội thành.

Mảnh đất có diện tích không lớn, bất quá bên trong cũng có dáng vẻ của một ruộng lúa.

Lúc La Tổ tới, bên trong đã chen lẫn một đồng người.

Những người kia thấy La Tổ đến, nhìn nàng bằng ánh mắt nóng rực. Ngày Lâm Gia Câu thu lúa đó, bọn họ đều thấy mặt triệu đại phu nhân này.

Người Lâm Gia Câu kia ai cũng nói, vị triệu đại phu nhân này chính là nông thần nương nương, hoa màu trong điền lý, chính là nàng mang theo bọn họ loại ra.

La Tổ mặc một thân xiêm y vải thô thô sặc, một cái trâm cài hay vòng tay cũng không mang. Giơ tay nhắc chân đều mang theo vẻ thanh thản tự tại, hoàn toàn không có tư thái ngượng ngùng của nữ tử. Ngay từ đầu còn có nhiều người có ý xem thường nàng là nữ tử, đều từ từ quên đi giới tính của nàng, hoàn toàn coi nàng như một đại sư phụ đáng tôn kính.

La Tổ vừa nói cho mọi người biết nên chú ý những gì khi loại lúa, vừa để cho người của mình làm mẫu dạy cách đào mương ở trong đồng ruộng, cách cấy mạ, mỗi một gốc mạ cách nhau bao nhiêu phân.

Có người làm mẫu, hơn nữa La Tổ còn cho người ghi chép lại cẩn thận, những người đến học tập kia hết sức vừa lòng thỏa mãn ra về.

La Tổ lại sai Triệu Tiểu Ngũ truyền lời cho bọn họ, ở lại thành Xuyên Châu thêm vài ngày, để học cách trồng cây nông nghiệp.

Sau khi Triệu Tiểu Ngũ đi truyền lời, có vài người lựa chọn lưu lại, có vài người không hoàn toàn tin tưởng nên bỏ về.

Triệu Tiểu Ngũ nói: "Sao không lấy danh nghĩa quan phủ yêu cầu bọn họ làm theo phương pháp của ngài."

La Tổ lắc đầu: "Chuyện khác còn có thể cưỡng bách, chứ loại chuyện trồng trọt này thì không thể. Bình thường không có người đốc thúc, nếu bọn hân không tự giác, tự nhiên sẽ bỏ mặc, đến lúc đó sẽ chỉ hại bọn họ không thu được hạt thóc nào, càng thêm oán hận triều đình."

Nói đi nói lại, cũng là lực ảnh hưởng hiện tại của nàng còn chưa đủ, những người kia vẫn không thể trăm phần trăm tin tưởng nàng. Đợi nàng làm ra thành tích ở Tây Nam, danh tiếng vang khắp thiên hạ, rồi dạy cho dân chúng phương pháp trồng trọt của nàng cũng chưa muộn, khi đó mới có người chân chính làm theo lời nàng nói.

Đối với những người không vui ý ở lại, La Tổ cũng không cưỡng cầu, còn người ở lại, nàng đem tất cả kinh nghiệm gieo trồng của mình nói ra hết, tuyệt không giấu giếm, hân không thể khiến bọn họ học được càng nhiều càng tốt.

Cũng may những người này tuy không có văn hóa gì, nhưng ở phương diện làm ruộng đều có mấy chục năm kinh nghiệm, ai nấy nghiêm túc lắng nghe, khi truyền dạy cũng không gặp phải khó khăn.

Trải qua bảy tám ngày dụng tâm chỉ dạy, những người này đã nắm bắt được tường tận cách thức trồng cây nông nghiệp. Bọn họ hân không thể lập tức làm thử phương pháp trồng trọt mới này. Đặc biệt là phân bón La Tổ điều chế mẫu, từng người đều trang mấy cái thùng lớn dùng xe bò kéo trở về.

Chờ những chuyện này hết bận, La Tổ mới xem như chân chính thờ phào nhẹ nhõm.

Bởi vì Triệu Từ không ở trong phủ khâm sai, cho nên một chút áp lực La Tổ cũng không có. Nghe Triệu Tiểu Ngũ nói Triệu Từ đã đến Thực Châu, phải hai ngày nữa mới có thể trở về, nàng dứt khoát dọn vào phủ khâm sai nghỉ ngơi một ngày, rồi mới về Lâm Gia Câu.

Đợi những cây nông nghiệp khác của Lâm Gia Câu đều có thể thu hoạch với sản lượng lớn, nàng sẽ càng thêm thuận lợi truyền dạy phương pháp trồng trọt của mình ở Tây Nam này, không cần phải chờ đến năm sau, toàn bộ Tây Nam, cũng đã thay hình đổi dạng.

Đến lúc đó công đức viên mãn, nàng sẽ viết lại phương pháp trồng trọt này, dâng cho triều đình, sau đó về Triệu gia thôn sống qua ngày.

Nếu như không thể được ở cùng một chỗ với người mình thích, nàng tình nguyện cả đời này không xuất giá.

Hôm sau La Tổ đang ở trong phủ nghỉ ngơi, Từ Oánh đột nhiên tìm tới cửa.

La Tổ đã biết tâm tư của Từ Oánh, vả lại khá lâu rồi bọn họ không gặp lại nhau, cũng không biết nàng ta cùng Triệu Từ tiến triển đến đâu rồi. Cho nên khi hay tin nàng ta tới cửa, tâm tình có chút phức tạp.

Sau khi sai tiểu Lục đi dẫn người vào, nàng ngồi chờ ở trong hoa viên. Một lát sau, Từ Oánh dẫn theo tiểu nha hoàn đi đến. Hôm nay nàng mặc một chiếc váy dài màu vàng nhạt, mang theo vẻ tươi tắn dịu dàng.

So với lần từ biệt trước ở Lâm Gia Câu, lần này rõ ràng gầy đi nhiều. Bất quá khí chất lại tiêu sái hơn, thần sắc trông cũng tốt hơn.

Trong lòng La Tổ căng thẳng, nàng cười nói: "Chúng ta cũng lâu không gặp nhau rồi."

Từ Oánh nhìn La Tổ, tỏ ra hết sức vui vẻ: "Đã sớm muốn đến thăm đại phu nhân, chỉ là đột trước bị gia phụ cấm túc, vừa mới nghe nói phu nhân trở về thành Xuyên Châu, nhưng lại bận rộn công chuyện, cho nên không tiện tới quấy rầy. Nếu không ta đã sớm tới tìm phu nhân."

La Tổ thấy nàng ta ngay thẳng như vậy, tâm tình cũng thư thái hơn, không có đè nén như trước. Thấy Từ Oánh ý cười đầy mặt, nàng cười rồi thờ dãi một hơi, hỏi: "Nhìn dáng vẻ người hiện giờ, là đã được như nguyện? Chắc hẳn không lâu nữa, chúng ta sẽ là người một nhà đi."

Từ Oánh thiên tư lệ chất, tính tình còn tốt, ở cùng một chỗ với Triệu Từ, chẳng phải là rất đẹp đôi.

La Tổ khổ sở nghĩ, trong nụ cười cũng mang theo vài phần cô đơn.

Từ Oánh lại cười nói: "Mặc dù chưa được như nguyện, nhưng cũng nghĩ thông rồi."

La Tổ nghe vậy, cảm thấy không đúng, hỏi: "Ý của người là, người bỏ cuộc?"

"Ừm." Từ Oánh cười nhẹ phát tay cho Hồng Hạnh hạ lui ra. Mắt La Tổ nhìn tiểu Lục, cũng cho nàng lui ra theo.

Chờ hai nha hoàn đi khỏi, Từ Oánh mới cười nói: "Thật ra, từ lúc trên đường từ Lâm Gia Câu trở về, ta đã nghĩ thông suốt rồi. Âu cũng phải cảm tạ Triệu đại nhân quang minh lỗi lạc, nếu không hiện giờ ta vẫn còn hăm sâu trong đó."

"Nhị đệ ta?"

La Tổ tò mò nhìn nàng ta. Càng lúc càng cảm thấy khó hiểu.

Từ Oánh thờ dãi, ánh mắt nhìn ra những bông hoa trong vườn đang nở rộ, nhẹ giọng nói: "Hôm đó trở về, bởi vì trên đường cần xuống xe ngựa

qua son đạo. Khi đó ta biết cơ hội như vậy chắc chắn sẽ không có nữa, cho nên liền nổi lên dũng khí, đem tâm ý của mình thổ lộ với Triệu đại nhân."

"Người nói, người bày tỏ tình cảm với hân?" La Tổ kinh ngạc nhìn Từ Oánh. Nàng thật sự không ngờ, lá gan của Từ Oánh lớn như vậy, dám làm chuyện vượt quy củ như thế.

Khuôn mặt Từ Oánh hồng hồng: "Phu nhân ngài đừng cười ta, bây giờ nghĩ lại, ta vẫn thấy rất thẹn thùng."

La Tổ nói: "Ta không có cười người, ta thật sự bội phục người. Có dũng khí hơn người." Ngay cả nàng cũng không có lá gan này đâu. Nói đến chuyện này cũng thật sự là mặc cảm. "Vậy mọi chuyện sau đó thế nào?"

Từ Oánh mím môi: "Triệu đại nhân cũng không thẳng thừng cự tuyệt ta, mà làm như không nghe hiểu ý tứ trong lời nói của ta, hân nói, trong lòng hân đã có hình bóng của một nữ tử khác rồi, còn nói, đợi đến khi có năng lực bảo hộ nàng ta một đời bình an, hân sẽ hướng nàng ta biểu lộ cõi lòng. Nếu không lấy được nàng ta, hân tình nguyện cả đời không cưới."

La Tổ nghe vậy, trái tim đập mạnh một cái. Sau đó liền bắt đầu cuồng loạn không ngừng, giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vậy.

Mặc dù nàng không dám khẳng định, nhưng lại không thể không suy nghĩ, người Triệu Từ nói kia, có lẽ là nàng, rất có thể là nàng... Nhưng mà ngẫm lại, lại cảm thấy mình quá tự luyến.

Từ Oánh không thấy sự biến hóa của nàng, chỉ lầm lũi cười cười: "Lúc ấy trong lòng của ta rất khó chịu, nhưng về sau nghĩ lại, nam tử ta thích là một người trọng tình trọng nghĩa như vậy, cũng là phúc khí của ta. Cho dù vô duyên, ta cũng không hối hận." Nàng ôn nhu nhìn La Tổ: "Ta thật sự rất hâm mộ nữ tử trong lòng hân, có thể được người như vậy chung tâm một lòng, đúng là người có phúc phận nhất thế gian."

Trong lòng La Tổ chấn động, bắt gặp ánh mắt của Từ Oánh, có chút chột dạ nóng mặt. Lại thấy nàng ta gặp phải chuyện như vậy còn có thể suy nghĩ tích cực như thế, lòng dạ này khiến cho người ta cảm thấy hổ thẹn.

"Từ Oánh, một ngày nào đó người sẽ gặp được người phù hợp với người."

Từ Oánh lại lắc đầu: "Chỉ sợ không đợi được." Nàng thở dài một tiếng: "Đợt trước ta bị cảm tức, chính là bởi vì cha ta biết chuyện ta thổ lộ tình cảm với Triệu đại nhân. Từ ngày đó ông ấy vẫn luôn cho người trông chừng ta, hiện giờ vẫn còn đang giận dữ. Có lẽ không quá mấy ngày nữa, ta phải thành thân rồi."

"Nhanh như vậy?" La Tổ có chút không thể tiếp thu tin tức này. Thấy một nữ tử tốt như Từ Oánh cũng phải trải qua chuyện ép duyên mà thấy hơi chạnh lòng.

Từ Oánh nhàn nhạt cười: "Tuổi tác của ta cũng không nhỏ, lúc trước là phụ thân đau lòng ta, dung túng ta. Hiện giờ ta cũng nên gánh vác chức trách của một người nữ nhi. Đợi sau khi thành thân, ta sẽ cố gắng giúp đỡ phu quân tương lai xử lý chuyện làm ăn. Sau này thương nghiệp của Tây Nam, nhất định sẽ có một phần của ta."

Nghe Từ Oánh nói như vậy, La Tổ thấy khâm phục sự kiên cường của nàng: "Từ Oánh, người có trí tuệ khí độ như vậy, thượng thiên nhất định sẽ không bạc đãi người."

Hai người tán gẫu rất lâu, mãi cho đến khi mặt trời sắp xuống núi.

Đợi Từ Oánh đi rồi, La Tổ nhìn theo bóng lưng của nàng, lại nghĩ tới lời nói ban nãy, trong lòng không nhịn được suy đoán người trong lòng Triệu Từ đến cùng là ai. Là nàng, hay không phải là nàng.

Nàng nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy hai đáp án này đối với nàng mà nói, đều không phải là cái đáp án hài lòng gì.

Buổi chiều La Tổ lẩn qua lộn lại không ngủ được, mãi cho đến sáng sớm hôm sau, mới chập chòn đi vào giấc ngủ.

Bởi vì biết hôm nay Triệu Từ trở về đây, cho nên nàng dứt khoát cho người thu dọn đồ đạc chuẩn bị xuất phát rồi thành Xuyên Châu từ lúc tỉnh mơ.

Các lão mục tử không muốn trở lại Lâm gia câu chịu khổ, nhưng không thể ngăn cản được vị chủ tử tinh lực tràn đầy, đành phải vội vàng thu dọn đồ đạc.

Trong lúc mọi người đang bận rộn, Triệu Tiểu Ngũ vội vội vàng vàng chạy đến, hô to: "Đại nhân bị thương, mời phu nhân đi qua xem một chút." Nha hoàn cùng mục tử trong sân nghe vậy lập tức luống cuống, vội vàng đi vào trong nhà bẩm báo cho La Tổ.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hàn Túc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75

Editor: Đô Đô

La Tổ nghe tin Triệu Từ bị thương, không còn tâm tình trở lại Lâm Gia Câu, vội vội vàng vàng chạy theo Triệu Tiểu Ngũ đến phòng Triệu Từ.

Trên đường đi Triệu Tiểu Ngũ lấp ba lấp bắp kể lại chuyện đã xảy ra.

Nguyên lai hôm nay trên đường Triệu Từ trở về thành, không biết tại sao lại ngã xuống ngựa, may mà rơi vào trong ruộng lúa, tuy thương thế không nặng. Nhưng cánh tay bị thương, hiện giờ đại phu đang thăm bệnh.

"Đại nhân còn sợ ngại lo lắng, không cho ta nói cho phu nhân biết." Triệu Tiểu Ngũ nhỏ giọng nói. Hắn thật sự cảm thấy đại nhân quá đáng thương, một mình ở Tây Nam này bốn ba một nhọc vì dân chúng, bên cạnh ngay cả một người chăm sóc cũng không có. Tuy có một tẩu tử cũng ở chỗ này, nhưng đạo gần đây hai người không còn qua lại. Hôm nay thấy đại nhân bị thương cô đơn ngồi trên giường, hắn không nhịn được chạy tới báo cho phu nhân.

"Phu nhân, những ngày này đại nhân rất vất vả, xin phu nhân quan tâm đại nhân chúng ta nhiều hơn một một chút đi." Hắn nhỏ giọng cầu xin.

La Tổ thở dài một tiếng, thời điểm lần trước nàng gặp Triệu Từ, trông hắn đúng là gầy đi rất nhiều, còn đen hơn nữa.

Đến trong viện từ thời điểm, đại phu chính từ trong nhà đi ra, thấy La Tổ, lập tức tránh đi.

La Tổ vốn muốn đi qua hỏi thăm thương thế của Triệu Từ một chút, thấy đáng về đại phu né tránh như vậy, chỉ có thể cho Triệu Tiểu Ngũ chạy theo hỏi, còn mình đi vào trong phòng xem Triệu Từ.

Triệu Từ bôi thuốc xong, xỏ áo ngoài vào, đi ra bàn rót chén trà uống cho đỡ khát. Khi La Tổ vào cửa thấy động tác của hắn, vội vàng chạy đến giật lấy ấm trà: "Mau bỏ xuống, để ta làm cho."

Triệu Từ tiếp nhận chén trà, lẳng lặng nhìn nàng một cái, mới bung chén lên uống một ngụm. Sau khi đặt chén trà xuống, hắn xoay người đưa lưng về phía La Tổ: "Đại tẩu đã không muốn gặp ta, hôm nay còn đến đây làm gì?"

La Tổ vừa nghe, trong lòng rơi lộp bộp một cái. Nàng sớm nên nghĩ đến, Triệu Từ thông minh như vậy, tất nhiên nhìn ra được nàng đang tránh né hắn.

Trong lúc nhất thời có chút chột dạ.

"Nhị đệ, ta chỉ là muốn tránh tị hiềm mà thôi. Thân phận của chúng ta, thường xuyên gặp mặt đến cùng cũng không hợp lẽ."

"Vậy sao lúc trước đại tẩu không nghĩ tới chuyện tránh tị hiềm? Ngày đó ta mang bệnh, đại tẩu tự mình uy thuốc, xoa bóp tay chân. Khi đó cũng chưa từng tránh tị hiềm."

"Đó là vạn bất đắc dĩ." La Tổ nhỏ giọng nói. Khi đó trong tiềm thức của nàng còn tồn tại quan niệm của thế giới kia, Triệu Từ lại bệnh, làm sao nàng chú ý được nhiều như vậy.

Triệu Từ cười khẽ, trong tiếng cười chứa đựng sự thất lạc: "Cho nên hiện giờ đại tẩu không có vạn bất đắc dĩ, liền trực tiếp tránh né, không muốn gặp mặt ta? Đại tẩu như vậy, quả thật là tránh hiềm nghi, hay là cảm thấy khuôn mặt của ta đáng ghét."

"Nhị đệ..."

"Ta không phải là nhị đệ ngươi, ngươi cũng không phải là đại tẩu ta. Ngươi rõ ràng không phải là La Đại Nha, ngươi là La Tổ, là người từ thế giới khác đến, không phải sao?"

Triệu Từ kích động quay đầu lại nhìn thẳng vào mắt nàng.

Trước kia, hắn vẫn luôn cảm thấy tạo hóa trêu ngươi, vì sao lại cho nữ tử này là trưởng tẩu của hắn. Nàng rõ ràng không phải, nhưng lại chiếm cứ thân thể của trưởng tẩu hắn, mang thân phận ấy. Có đôi khi hắn nghĩ, nếu nàng không phải là trưởng tẩu của hắn, thì ngay cả cơ hội quen biết hai người bọn họ cũng không có.

Về sau hắn nghĩ thông, là trưởng tẩu thì như thế nào. Nàng chỉ là La Tổ, một hồn phách từ cái thế giới khác xuyên đến đây.

La Tổ chưa từng thấy Triệu Từ kích động như vậy, trong lúc nhất thời chỉ có thể nhìn chằm chằm vào hắn, miệng đóng đóng mở mở, vẫn không

biết nên nói cái gì. Mặc dù Triệu Từ chưa từng nói gì, nhưng từ sâu trong ánh mắt của hắn La Tổ có thể nhìn ra được một loại tình cảm sâu sắc. Nữ tử mà Từ Oánh nhắc đến, quả thật là nàng.

Nàng cup lông mi xuống nhìn ra chỗ khác: "Vì sao ngươi không chấp nhận Từ Oánh. Nàng là một nữ tử tốt."

Triệu Từ lộ vẻ sầu thảm cười một tiếng: "Không phải là người trong lòng ta, dù là Cửu thiên huyền nữ, thì có quan hệ gì với ta."

"Nhưng người trong lòng ngươi, cả đời này đều không được thể nhân công nhận." La Tổ cũng không muốn nghĩ đến vấn đề này, nhưng hết lần này tới lần khác vấn đề này lại là trở ngại chông gai giữa hai người.

Cho tới bây giờ nàng không hề cho rằng mình là một nhân sĩ xuyên việt, thì có thể bất chấp tất cả quy tắc của xã hội phong kiến này. Nàng chỉ có một lợi thế duy nhất là biết được một vài thứ mà người khác không biết, những thứ khác, nàng thậm chí còn không bằng người ở nơi này, đến ngay cả thân thể này, đều không phải là của chính nàng. Nàng nào dám đối kháng với những quy củ đó.

"Vậy hãy để cho bọn họ công nhận." Triệu Từ cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt thâm tình: "Ta một lòng vì dân, chẳng lẽ ngay cả thú người mình thích cũng không được sao?"

"La Tổ, ngươi... Ngươi có nguyện cùng ta?"

Trong lòng La Tổ chấn động, ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt từ từ có chút chua xót, có chút ẩm ướt: "Người trong thiên hạ sẽ không tha cho ta."

Nàng không có nội tâm cường đại như vậy, nếu bị người thân bên cạnh, hương thân phụ lão phi nhỏ, dù được cùng một chỗ với Triệu Từ, trong lòng nàng cũng sẽ không vui vẻ. Nàng chỉ là một người bình thường, cũng có nỗi sợ hãi.

Triệu Từ khẽ cong môi: "Sẽ không không tha cho ngươi. Chỉ cần chúng ta cùng nhau cố gắng. Khi ta cai trị Tây Nam thật tốt, vì dân chúng mưu cầu hạnh phúc, ngươi cũng vì dân chúng thiên hạ lập đại công, ai còn có thể ngăn cản chúng ta? La Tổ, ta thề, một khi chưa đến ngày đó, ta nhất định sẽ không vượt qua lời trù một bước. Nếu không có ngày đó, ta nhất định cả đời không cưới. Chỉ hy vọng sau này ngươi không cần cố sức trốn tránh ta, có được không?"

La Tổ nhìn hắn, nhìn gương mặt thon gầy, đôi mắt đen như mực, trong đôi mắt ấy mang theo sự mong đợi cùng tình cảm nóng rực. Nàng nghĩ, nếu bỏ lỡ cơ hội này, bỏ qua người trước mặt này, kiếp này sẽ không còn một người hiểu nàng như vậy nữa, cũng không có nam tử nào có thể khiến lòng nàng rung động.

Nàng chậm rãi gật đầu: "Hào, ta đáp ứng ngươi."

"Tổ Tổ." Triệu Từ kích động gọi một tiếng, nâng tay lên muốn chạm vào bả vai nàng, nửa đường lại dừng lại. Mặc dù không được đụng chạm, nhưng trong mắt của hắn lại chứa đầy sự thỏa mãn cùng ấm áp, giống như gió xuân thanh khiết phất qua mặt nàng. La Tổ ngây ngốc ngắm nhìn, cảm thấy trong trái tim mình ẩn chứa một hạt mầm, đang từ từ đội đất nhô lên.

Hai người cời bỏ khúc mắc trong lòng, nói ra hết tâm sự, cuối cùng thân nhiên mà vượt qua. Bầu không khí lúng túng mà đè nén lúc trước hiện giờ đã được thay thế bởi sự ấm áp pha chút ngọt ngào.

La Tổ chưa đi vội, nàng ở lại phủ khâm sai thêm vài ngày, nhìn Triệu Từ dưỡng thương, lo sợ hắn mang theo vết thương ra ngoài làm việc.

Triệu Từ khá vui vẻ với quãng thời gian chung đụng này. Mặc dù cảm thấy hình thức chung sống giữa hai người bọn họ vẫn không có gì khác trước đây, nhưng từ khi hai người biết tâm ý của nhau, thì đều có cùng một mục tiêu. Cho dù không nói lời nào, một cái ánh mắt, cũng có thể nhìn ra tình ý trong mắt đối phương.

"Ta có cảm giác gần đây phu nhân rất lạ, lúc nào cũng ngồi cười trộm. Phu nhân, ngài gặp chuyện tốt, cũng không nói cho tiểu Lục biết. Còn có Triệu đại nhân cũng vô cùng kì kì quái quái, không phải ngài ấy đang bị thương sao, nhìn thế nào cũng thấy tâm trạng tốt hơn cả lúc không bị thương. Nó thì nghe người trong phòng bếp nói, gần đây bữa nào ngài ấy cũng có thể ăn thêm một bát cơm."

Tiểu Lục vừa chải tóc cho La Tổ, vừa luôn miệng nói.

La Tổ cười một tiếng, không đáp lại, chỉ là vành tai càng lúc càng đỏ bừng lên.

Kiếp trước nàng một lòng vì chuyện học hành, chưa từng yêu đương qua, cho tới bây giờ mới biết, hóa ra tư vị yêu đương tốt như vậy. Mỗi ngày đều sẽ nghĩ đến người nọ, dù cho không gặp mặt nhau, trong lòng vẫn ngọt giống như uống mật ong, hay cười ngây ngốc vui vẻ.

Tiểu Lục vấn xong tóc mây, đang muốn cài một cây mộc trâm vào, thì nghe La Tổ nói vội: "Dùng cây trâm khác đi."

Nói rồi nàng cúi đầu tìm kiếm trong hộp trang sức của mình, phát hiện đồ trang sức đeo tay bên trong ít đến thảm thương. Cũng không phải là không có tiền, chỉ là bình thường nàng đều làm việc ở trong đồng ruộng, hơn nữa cũng không hay đi gặp gỡ người khác, cho nên không hay chú ý tới cách ăn mặc của mình, tự nhiên cũng sẽ không mua những đồ vật này.

Nàng chọn tới chọn đi một lát, mới lấy ra một cây trâm hình hoa ngọc lan.

Tiểu Lục nhận lấy cài lên búi tóc cho nàng, nhìn người trong gương đồng, cười nói: "Phu nhân ngài thật xinh đẹp, nô tì biết ngay mà, phu nhân cài cái gì trông cũng hợp hết, ngài sớm nên chú ý tới cách ăn mặc của mình như này mới đúng."

Thấy tâm trạng La Tổ đang tốt, nàng nói tiếp: "Phu nhân, không bằng chúng ta xuất phủ đi mua chút đồ trang sức đi. Phu nhân tú sắc khả san như vậy, cũng quá lãng phí khuôn mặt này đi."

La Tổ lại lắc đầu: "Hiện tại chưa thể."

Hiện tại nàng còn có chuyện quan trọng hơn phải làm đâu, nếu mãi miết đắm chìm trong chuyện tình cảm, rất dễ hỏng chuyện.

Không có đồ trang sức, nhưng phấn son nước bột tiểu Lục có đầy đủ, nàng tỉ mỉ thoa cho La Tổ.

Tiểu Lục đã từng trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, cho nên kỹ thuật trang điểm tự nhiên là khỏi chê. Tùy tiện thoa vài đường, dung nhan La Tổ liền trở nên nổi bật quyến rũ hơn.

Nàng tự kỷ soi gương một lát, rồi sai tiểu Lục đi múc nước tẩy sạch cho mình, trong gương lúc này chỉ còn lại một khuôn mặt trắng trẻo tinh khiết.

"Phu nhân, rất dễ nhìn a." Tiểu Lục tiếc nuối nhìn nàng.

"Về sau còn có cơ hội."

*

Trong khi tâm tư của La Tổ cùng Triệu Từ đều phơi phới như gió xuân, thì bên phía Bắc Đô thành lại ở nhao nhao ầm ĩ.

Sau khi Lâm Gia Câu thu hoạch vụ thu, Triệu Từ lập tức cho người ra roi thúc ngựa đem bản ghi chép sản lượng thu hoạch, cùng với hạt thóc mới ra đến Bắc Đô thành trình lên Chiêu Vũ Đế.

Thân thể Chiêu Vũ Đế vốn đang khó chịu, thấy tin tức tốt đến từ Tây Nam, lúc này cao hứng sắc mặt hồng hào, thanh âm cũng vô cùng vang dội.

Lúc trước để La Tổ đi thử một lần, trong lòng hắn cũng không ôm bao nhiêu hy vọng, chỉ là không muốn buông tha cho bất cứ cơ hội nào mà thôi. Không ngờ kia phụ nhân trông hết sức bình thường kia, lại làm được chuyện khó nhằn này.

Mặc dù Tây Nam còn chưa mở rộng phạm vi trồng trọt theo phương pháp của nàng ta, nhưng hiện giờ Lâm Gia Câu thí loại thành công, chứng tỏ Tây Nam có thể sử dụng phương pháp này. Nói cách khác, nỗi Tây Nam khốn khổ nhiều năm, cuối cùng cũng có thể giải trừ. Tây Nam mảnh đất khi ho cò gáy bao đời nay, sắp trở thành đại kho lương của Đại Chu hoàng triều hắn.

Ba năm rưỡi nữa thôi, chí nguyện san bằng Đột Quyết của hắn có thể được thực hiện.

Tâm trạng của Chiêu Vũ Đế vô cùng kích động, hôm sau lâm triều liền tuyên bố cái tin tức tốt này, hơn nữa còn chính thức sắc phong quan tước cho La Tổ, kể từ hôm nay nàng chính là nữ tư nông quan đầu tiên và duy nhất của Đại Chu hoàng triều, danh chính ngôn thuận xử lý nông vụ của Tây Nam.

Tin tức này truyền xuống, trên dưới trong triều lập tức la hét ầm ĩ thành một mảnh.

"Tại sao có thể có chuyện kỳ khôi như vậy, liệu có phải là khâm sai Xuyên Châu kia nhường công lao hay không?"

"Cứ cho là như thế, cũng chỉ là một nữ tử mà thôi, ban thưởng chút vàng bạc châu báu là được rồi, nếu không cho cái danh phận cáo mệnh phụ nhân cũng tốt. Đầu thế phong quan chứ."

"Từ thời tam hoàng ngũ đế tới nay, nào có đạo lý nữ tử làm quan."

"..."

Nói đi nói lại, cũng đều do người nọ hồ đồ.

Tâm tình Chiêu Vũ Đế đang sung sướng, không nghĩ các thần tử không cho mình mặt mũi như thế, trực tiếp bác bỏ quyết định của hắn. Trong lúc nhất thời tức giận công tâm, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Trên triều đình lập tức đại loạn một mảnh.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hàn Túc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 76

Editor: Đô Đô

"Chúc mừng vương gia, hiện giờ Triệu La thị kia cũng được lọt vào mắt của bệ hạ, sau này vào triều làm quan, vương gia sẽ có thêm một trợ thủ đắc lực."

Bên trong Tề vương phủ, Trương sư gia ý cười đầy mặt chấp tay chúc mừng.

Các phụ tá khác cũng rối rít gật đầu.

Đám quan trong triều kia hiện giờ đều đang la hét ầm ĩ, ngăn cản bệ hạ phong quan, cho rằng ý vào thanh to thế lớn, là có thể khiến Hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh. Lại quên mất một điều, bệ hạ của bọn họ, đã sát phạt bao nhiêu sinh mạng mới lên được ngôi báu kia. Muốn ép hần nhượng bộ, nhớ năm đó vua của Đột Quyết mang theo mười vạn đại quân áp sát kinh đô hần còn ngoan cố chống trả đến cùng, huống chi là những thất phu kia?

Tề vương cười khẽ gật đầu: "Quả nhiên Triệu Từ không phụ sự kỳ vọng của bản vương."

Trương sư gia nghe Tề vương nhắc tới Triệu Từ, nhân tiện nói: "Chỉ là thần nghe nói hiện tại Triệu khâm sai mở một cái thương hội gì đó ở Xuyên Châu, buôn bán rầm rộ, mọi người trong triều đang bàn tán rất nhiều, cũng không biết Hoàng thượng nghĩ sao về chuyện này. Vương gia nghĩ có nên nhắc nhở hần, làm việc ôn hòa một chút hay không."

Tề vương lại cười khoát tay: "Không cần. Hiện giờ Đại Chu còn có trăm việc cần lo, phụ hoàng đối với chuyện này vẫn luôn dò xét, Tây Nam vốn là một tảng đá cứng, Triệu Từ làm như vậy, cũng không ảnh hưởng tới toàn cục. Hơn nữa bản vương cũng không thấy mặt rồng phật ý, chỉ sợ cũng muốn nhắm mắt. Hừm, chiếu theo bản vương biết, kể từ khi Tây Nam thành lập thương hội, hiện giờ Bắc Đô thành tùy ý có thể thấy được sản vật của Tây Nam, không chỉ dân chúng nơi đây được hưởng lợi, mà dân chúng Tây Nam cũng có thể có thêm nguồn thu nhập, có thể thấy được chuyện này mang lại bao nhiêu chỗ tốt. Bản vương cũng muốn nhìn xem, Triệu Từ đến cùng có bao nhiêu bản lĩnh."

Các phụ tá thấy thế, cũng biết Triệu khâm sai chính là tâm phúc của Tề vương điện hạ. Nếu sau này điện hạ quả thực leo lên đại bảo, chỉ sợ tiền đồ của hần không thể đo lường.

Trong hoàng cung, Chiêu Vũ Đế đã tỉnh táo lại.

Thái giám tổng quản Ngô Dung đang đút thuốc cho hần. "Các vị cung phi nương nương còn đang ở bên ngoài, chờ bệ hạ triệu kiến đâu."

"Ai trăm cũng không muốn gặp, ngại bảo các nàng trở về hết đi." Chiêu Vũ Đế không vui khoát tay.

Tâm tư của bọn họ, hần rõ ràng hơn ai hết, đơn giản đến để làm thuyết khách cho những lão già kia, muốn hần chịu lui một bước mà thôi.

Nực cười. Hần đường đường là hoàng đế cửu ngũ chí tôn, sao phải đi nhượng bộ một đám thần tử ngu muội. Quyết định lần này của hần cũng là vì dân vì nước, những người kia lại lo sợ tổn hại đến lợi ích của bản thân, nguyên một đám kết đoàn đến phản hần.

Nhớ tới những tiếng nguyền điện hùng hồn kia, Chiêu Vũ Đế giận đến run người: "Khụ khụ khụ."

"Bệ hạ, nên lấy long thể làm trọng." Ngô Dung lo lắng vỗ lưng giúp hần thuận khí.

Chiêu Vũ Đế khoát khoát tay: "Sai người mang chỉ dụ của trăm đến Tây Nam, phong triệu La thị làm tư nông quan, do chính tay trăm sắc phong."

"Còn những đại thần kia?"

"Bọn họ thích quý thì cứ để cho bọn họ quý, nhân tiện để cho bọn họ nhìn thử, thiên hạ này ai mới là chủ tử. Trăm còn chưa có tất thờ đâu, bọn họ đã dám đi tìm chủ tử mới. Nếu trăm còn không có hành động, chỉ sợ bọn họ đều cho rằng trăm già rồi mờ mắt."

Ngô Dung vội vàng nói: "Bệ hạ đang lúc tráng niên, sau này còn muốn lĩnh quân san bằng Đột Quyết đâu."

Nghe đến bốn chữ san bằng Đột Quyết, trong nháy mắt trên mặt Chiêu Vũ Đế nhiễm lên thần thái, sắc mặt bệnh tật tiêu tán đi rất nhiều: "Tất nhiên có một ngày, trăm sẽ san bằng Đột Quyết."

Sau khi thánh chỉ từ cửa cung ra ngoài, các đại thần quỳ ở cửa cung than thở kêu trời trách đất từ trên mặt đất đứng lên.

Chiều Vũ Đế không thèm để ý, trực tiếp cho người đóng cửa cung, bãi triều ba ngày, an dưỡng long thể.

Một đám văn thần võ tướng do thái tử và Trình quốc cữu cầm đầu sắc mặt ai cũng khó coi.

Lần này các đại thần ở trên triều đình kêu gào lợi hại nhất chính là người phe thái tử, hiện giờ Hoàng thượng hành động quyết liệt một khắc thương lượng cũng không có, trực tiếp sai người truyền chỉ, có thể thấy được là một chút mặt mũi cũng không cho thái tử diện hạ.

Này chiều gió trong triều đã bắt đầu thay đổi.

Thời điểm thánh chỉ đến Tây Nam, La Tổ đang thị sát trong ruộng lúa ở Lâm Gia Câu. Lúa mạch mới vừa gieo xuống, chỉ là đào nương cũng thu xếp rất lâu, La Tổ mặc dù không có ruộng làm việc, nhưng ở bên cạnh chỉ đạo cũng hao tốn không ít tâm tư.

Người Lâm Gia Câu hiện giờ đều đem nàng làm Bồ Tát sống mà cung phụng. Mỗi khi mọi nhà ăn cơm tẻ cùng cá muối, đều muốn nhắc một câu, đa tạ La nương tử cấp ta phúc khí. Sau khi La Tổ biết được, thiếu chút nữa phun ra ngụm trà trong miệng. Nàng còn không biết, khi nào thì mình được cung phụng như mẫu thân thánh tây phương người ta đâu.

Có thể thấy được thức ăn ở thời đại này là quan trọng đến nhường nào.

La Tổ mới từ bên trong ruộng lúa trở về, Triệu Tiểu Ngũ đã dẫn người tìm tới. "Đại phu nhân, có người từ Bắc Đô Thành đến, muốn truyền chỉ cho ngài đâu, đại nhân sai nô tài tới đón ngài trở về."

Thấy vẻ mặt Triệu Tiểu Ngũ hơn hớn, La Tổ biết đây không phải chuyện xấu. Cũng không chậm trễ, nhanh chóng dẫn tiểu Lục lên xe ngựa đi về. Trên đường hỏi Triệu Tiểu Ngũ: "Người có biết là chuyện gì không?"

Triệu Tiểu Ngũ đánh xe ngựa, cười nói: "Đại phu nhân chê cười, một hạ nhân như nô tài sao biết được chuyện lớn này, chỉ thấy sau khi quan sai cùng đại nhân nói chuyện một phen, sắc mặt đại nhân vô cùng vui vẻ, liền vội vã sai ta tới đón ngài trở về."

Vậy khẳng định là chuyện tốt.

Trong lòng La Tổ cũng hết sức mong đợi. Cứ cho là phải đợi sau khi toàn bộ Tây Nam đại chuyển biến mới có thể nhận được chỗ tốt, không ngờ vị hoàng đế này hào phóng như vậy, mới có khởi đầu tốt, đã lập tức ban thưởng cho nàng.

Hào cảm La Tổ dành cho hẳn không khỏi tăng cao hơn trước.

Xe ngựa rất nhanh đi tới phủ khâm sai, quan viên Bắc Đô Thành đến truyền chỉ đang ngồi ở tiền sảnh uống trà cùng Triệu Từ, thấy La Tổ hỏi phủ, Triệu Từ vội vàng ra hiệu cho hạ nhân mang hương án ra.

"Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết, Triệu phu nhân La thị, có tài trồng trọt an bang, có công giúp dân chúng Tây Nam ăn no mặc ấm. Đặc biệt phong làm tư nông quan, lệnh sau này làm quan thanh liêm, giúp dân chúng khắp ngã an cư lập nghiệp, khâm thờ."

La Tổ đã sớm biết đây là chuyện tốt, nhưng không ngờ lại là chuyện tốt như vậy.

Nàng được phong quan? Hơn nữa còn là quan viên cổ đại!

Mọi người đều vô cùng vui mừng tung hô vạn tuế.

Triệu gia đây là một cửa ra hai quan a. Một người thanh niên tài俊, một người lấy thân phận nữ tử làm quan. Đều không tầm thường a.

"La đại nhân, sau này không nên cô phụ kỳ vọng của bộ hạ a."

Quan viên truyền chỉ cười vuốt vuốt chòm râu.

La Tổ hỏi thần, vội vàng tiếp nhận thánh chỉ: "Nhờ đại nhân thay ta chuyển lời, La thị nhất định tận tâm tận sức, giúp dân chúng Tây Nam sớm trải qua ngày tốt lành."

"Hào, ta nhất định thay ngài chuyển lời."

*

"Ta thật sự được làm quan sao?"

La Tổ nhìn chằm chằm thánh chỉ, còn có chút như lọt vào trong sương mù, không thể nào tin nổi, mình thật sự đã làm quan. Không những thế còn là làm quan ở một vương triều phong kiến. Rất có thể là nữ quan duy nhất ở Đại Chu này.

Nghe nói, này về sau còn được lưu danh sử sách. Chỉ mới nghĩ thôi, La Tổ đã kích động tới mức run chân.

Triệu Từ đứng chấp tay ở bên cạnh, nhìn thánh chỉ, trên mặt cũng là hân diện vô hạn.

"Xem ra bộ hạ kỳ vọng rất nhiều ở ngươi. Ngươi có nắm chắc làm cho Tây Nam như bộ hạ ao ước?"

Hiện giờ La Tổ thí loại thành công, bên cạnh có Triệu Từ dốc lòng ủng hộ, bây giờ còn mang thân phận tư nông quan, tự nhiên lòng tin tăng mạnh: "Chỉ cần thương hội vận hành bình thường, những thứ khác tự nhiên là nước lên thuyền lên."

Triệu Từ cười nói: "Mấy ngày trước ta đã bàn bạc với từ hội trưởng, sau này được liệu của Tây Nam cũng có thể đưa ra bên ngoài tiêu thụ. Tây Nam nhiều vùng núi, chỉ cần thành đầy đủ được nông, đây cũng là một chuyện tốt có lợi cho dân chúng."

Ánh mắt La Tổ sáng lên: "Sao chúng ta không tự trồng được liệu, chỉ cần bảo Từ hội trưởng ra giá cao tìm đại sư phụ biết trồng cây thuốc. Rồi để cho bọn họ tới đây dạy dân chúng trồng được liệu, giống như trồng cây ăn quả ấy. Ngày sau người trong thiên hạ cũng có thể dùng được liệu của Tây Nam."

"Ý kiến hay." Triệu Từ vui mừng: "Nếu quả thật như thế, sau này Tây Nam nhất định trở thành vùng đất giàu có và đông đúc nhất Đại Chu."

"Không chỉ như vậy, ta còn muốn khiến nó trở thành kho lúa của Đại Chu."

Triệu Từ cười nhìn nàng, trong mắt chứa đựng thâm tình. Mặt La Tổ đỏ lên, quay đầu nhìn sang bên cạnh.

Triệu Từ từ trong tay áo móc ra một cái hộp gỗ: "Đây là ta trong lúc vô tình nhìn thấy, không biết ngươi có thích không." Nói rồi đặt nó lên bàn.

La Tổ cầm lên mở ra, bên trong là một chiếc trâm bạc hình con bướm bướm. Hình thức đơn giản, nhưng chế tác rất tinh xảo. Vừa nhìn liền biết không phải là tùy tiện mua, mà là tìm thợ thủ công cẩn thận đặt làm.

Nếu có thể, nàng rất muốn nhờ Triệu Từ cài nó lên đầu cho nàng.

Nhưng nàng biết, hiện tại vẫn không thể.

Còn phải đợi đến khi Tây Nam trở thành vùng đất giàu có, trở thành kho lúa của Đại Chu.

*

La Tổ chỉ ở Xuyên Châu thành một ngày, liền trở lại Lâm Gia Câu.

Không ngờ trước khi đi nhận được thiệp mời của Từ gia. Từ Oánh sắp thành thân, hơn nữa người nàng sắp gả còn là người quen cũ - - Hoa Nhị Gia.

La Tổ cảm thiệp mời chạy đi tìm Triệu Từ: "Từ gia muốn kết thông gia với Hoa gia, ngươi có biết chuyện này không?"

Triệu Từ từ trên mặt bàn cầm lên một cái thiệp mời màu đỏ: "Mấy ngày trước ta đã nhận được tin tức."

"Sao ngươi không nói sớm a." Mặt mũi La Tổ tràn đầy sốt ruột: "Họ Hoa kia không phải là người tốt lành gì."

"Ngươi muốn ngăn cản mối hôn sự này?"

Nghe Triệu Từ hỏi như vậy, La Tổ lại không biết nên trả lời thế nào. Bản thân nàng chán ghét họ Hoa, nhưng không có nghĩa là Từ Oánh cũng như vậy. Không thể phủ nhận, sau lưng họ Hoa làm một chút chuyện không được tốt, nhưng mặt mũi thật sự là tốt xem. Gia lớn nghiệp đại, lớn lên cũng là dạng chó hình người, bằng không Từ hội trưởng cũng sẽ không chọn hắn làm nữ tỳ.

Bây giờ nghĩ lại, mình nàng ở nơi này sốt ruột cũng vô dụng. Cửa hôn sự này sự chính là chuyện riêng của hai nhà bọn họ.

Trong lòng mặc dù xua đuổi ý nghĩ, La Tổ nhưng vẫn là không có cách nào xem như không biết rõ. Cho nên dứt khoát đi đến Từ phủ tìm Từ Oánh, thử dò xét ý tứ của nàng.

Chuyện La Tổ trở thành nữ quan tư nông duy nhất của Đại Chu đã sớm truyền khắp góc ngách Xuyên Châu, cho nên thấy La Tổ đến cửa, người của Từ phủ cũng không dám thất lễ. Từ hội trưởng không ở trong nhà, cũng may Từ Oánh ở trong phủ chuẩn bị đồ cưới.

Nghe tin La Tổ đến, trên mặt nàng vốn còn mang chút tâm sự lập tức thần thái sáng láng, vội vàng chạy ra nội viện tiếp đón, mới qua cửa nhỏ, đã thấy La Tổ mặc một thân sam y màu tím đi đến.

"Phu nhân, không đúng, hiện giờ cần phải tôn xưng một tiếng đại nhân."

La Tổ thấy vẻ mặt Từ Oánh đậm nét vui vẻ, cũng nhìn không ra suy nghĩ thật sự của nàng.

Trên mặt cười nói: "Giữa chúng ta không cần khách khí như vậy, sau này người gọi ta một tiếng tỷ tỷ là được rồi."

"Này làm sao dám, ngài nhưng là nữ quan duy nhất của Đại Chu chúng ta, là hình mẫu của nữ tử khắp thiên hạ đâu." Từ Oánh là thật tâm bội phục La Tổ. Ở trên người nàng, Từ Oánh nhìn thấy một loại vận mệnh khác thuộc về nữ tử.

"Có cái gì không dám, ta nói được là được, sau này người cứ gọi ta là tỷ tỷ đi."

Các nha hoàn bà tử bên cạnh nghe xong sắc mặt đều vui mừng, được vị La đại nhân này chiều cố, sau này tiểu thư nhà bọn họ cũng có thể được người ta tôn trọng hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hàn Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77

Editor: Đô Đô

Từ gia đang chuẩn bị cho ngày đại hi, là đại tiểu thư duy nhất của Từ gia, lại còn được gả cho hoàng thượng giàu có nổi danh nhất thiên hạ Hoa gia, cho nên lần này Từ lão gia xem như moi hết ruột gan, chuẩn bị cho Từ Oánh mười dặm hồng trang. Chẳng mấy chốc ngay cả trong khuê phòng Từ Oánh đều chất đầy đồ trang sức cùng châu báu.

La Tổ nhìn những cái rương màu đỏ đựng đầy đồ cưới, lại nhìn dáng vẻ hiện giờ của Từ Oánh, trong lòng có chút không biết nên mở miệng thế nào.

Uống một hợp trà, La Tổ liền nói bóng nói gió: "Đột nhiên nhận được thiệp mời của người, ta còn ngỡ ngàng cả người, sao lúc trước không thấy người lộ ra một chút tiếng gió nào."

Từ Oánh nghe vậy, nụ cười trên mặt nhạt đi: "Chuyện này đều do phụ thân ta một tay xếp đặt, bình thường ta cũng không có chú ý."

La Tổ nghe vậy, biết trong lòng Từ Oánh cũng không vui ý, nhân tiện nói: "Tên Hoa Nhị Gia kia, người hiểu hắn được bao nhiêu phần."

Từ Oánh lắc đầu: "Chỉ nghe nói là một người phong lưu. Cha ta nói hắn vô cùng có thiên phú, Hoa gia có thể có sản nghiệp như bây giờ, không thể không nhắc đến công sức của hắn. Thật ra khiến người ta hết sức kính nể."

Nữ tử trẻ tuổi, đối với nam tử có năng lực, tất nhiên trong lòng sẽ có chút ngưỡng mộ.

La Tổ hiểu, mặc dù Từ Oánh đối với cửa hôn sự này không mấy thích thú, nhưng cũng không tới nỗi chán ghét. Dù sao tại thời đại nữ tử không thể làm chủ hôn sự này mà nói, có thể có được một phu quân phong tư xuất chúng, đã là thập phần may mắn.

Từ Oánh thấy La Tổ không yên lòng, cười nói: "Hiện giờ La tỷ tỷ đã là nữ quan của Đại Chu rồi, sao còn mặt ủ mày chau như vậy."

La Tổ nhìn nàng, cười nói: "Làm quan cũng không phải chuyện quá vui vẻ, chức vị càng cao, trách nhiệm phải gánh vác cũng càng nặng."

"Còn ta thì tình nguyện nhận trách nhiệm như vậy đâu, để cho chúng nam tử nhìn thử, nữ tử chúng ta không hề thua kém bọn họ." Từ Oánh nói ra tràn đầy tự tin, không có chút đáng về nhu nhược nào của nữ tử thông thường.

La Tổ giật mình, cuối cùng không nhịn được nói: "Từ Oánh, nếu một nữ tử biết phu quân tương lai của mình nhân phẩm bất chính, thì nên làm như thế nào?"

Từ Oánh buồn bực nói: "Tại sao tỷ tỷ lại hỏi như vậy, chẳng lẽ... Là có ý riêng?" Nàng nhìn thẳng vào mắt La Tổ, trong lòng không hiểu sao có chút khản trương.

La Tổ vội vàng nói: "Ta chỉ tùy tiện hỏi một chút mà thôi."

"Làm ta sợ muốn chết." Từ Oánh cười che miệng, lại thở dài nói: "Dù biết rõ thì như thế nào, từ xưa đến nay vận mệnh của nữ tử đều do phụ mẫu tộc nhân sắp đặt, hôn sự đã định, dù cho biết rõ đối phương tội ác tày trời, đều phải an phận gả đi. Đây cũng là chỗ bất công đối với nữ tử chúng ta." Nàng cảm khái nhìn La Tổ: "Tỷ tỷ, người có được thành tựu như bây giờ, chính là mơ ước của nữ tử trong thiên hạ. Từ Oánh đã từng muốn cùng tỷ tỷ, làm ra một phen sự nghiệp, bắt đấng đĩ hiện tại phải gả cho người, sau này chỉ sợ cũng không có cơ hội. Chỉ mong La tỷ tỷ sau này có

thể làm ra một phen đại sự, để cho người trong thiên hạ nhìn thấy khả năng của nữ tử chúng ta."

La Tổ bắt giác giật đầu."Ta sẽ."

Tuy nàng không thể làm như một nữ hoàng đế nâng cao địa vị của nữ tử, nhưng nàng tin mình có khả năng, vì nữ tử Đại Chu tạo nên lòng tin.

Từ Từ phủ đi ra, trong lòng La Tổ đối với chuyện Từ Oánh thành thân cùng Hoa Nhị Gia đã tiếp nhận.

Trong Triệu phủ, Triệu Từ đang ngồi trong vườn uống trà, hiếm khi nào có được thanh nhàn như vậy.

"Sao hôm nay ngươi không ra ngoài?" La Tổ kinh ngạc nhìn hắn.

Triệu Từ ôn hòa cười cười: "Ta thấy ngươi ra cửa, trong lòng có chút không yên. Nghĩ nếu lúc ngươi trở lại tâm tình không tốt, ta đến cùng có thể khuyên giải một hai, cũng tốt hơn để ngươi tự buồn bực một mình."

Nghe Triệu Từ nói vậy, mặt La Tổ đỏ lên: "Ta mới không có đa sầu đa cảm như ngươi nói. Chuyện của Từ Oánh ta đã nghĩ thông."

Trong thanh âm bất chợt lộ ra vài phần nũng nịu mà bản thân nàng cũng không nhận ra. Triệu Từ lại nghe rõ ràng, trong lòng không khỏi mềm nhũn, ôn nhu nói: "Vậy thì không thể tốt hơn. Nói đến nói đi, mặc dù bên ngoài hắn ta không mấy chính trực, nhưng cũng không phải là dạng người hồ đồ, đối đãi thế nhi chắc chắn không có điểm gì quá đáng."

"Vậy cũng tốt, Từ Oánh cũng không phải là người yếu đuối, nếu hắn ta thật sự dám khi dễ Từ Oánh, về sau ta cái hảo tử muội này cũng sẽ không tro mắt ngồi nhìn."

Thấy La Tổ rưng rưng múa vuốt, Triệu Từ cuối cùng cũng yên lòng."Có ngươi cho nàng chỗ dựa, tự nhiên không cần lo lắng cái gì."

Từ gia gả nữ nhi, quả thực oanh động toàn bộ thành Xuyên Châu.

Người Hoa gia đã sớm đặt mua một đại trạch viện ở Xuyên Châu, Hoa Nhị Gia lại là sáng sớm tinh mơ đã rước kiệu hoa đi rước dâu, cho nên tân nương tử không cần vượt ngàn dặm xa xôi đến nhà trượng phu.

Bởi vì Từ lão gia đảm nhiệm chức vụ hội trưởng Tây Nam thương hội, lần này người tới tham dự hôn lễ không chỉ gồm có thương nhân, mà còn có thêm vài quan viên. Triệu Từ cũng tới, còn đảm nhiệm làm người chủ trì hôn lễ.

Ban đầu các thương nhân bản địa đối vị khâm sai đại nhân trẻ tuổi này thập phần khinh mạn, hôm nay gặp lại Triệu Từ, đều biểu hiện vô cùng cung kính. Tìm cơ hội cùng Triệu Từ nói chuyện, hận không thể lập tức chen chân vào Tây Nam thương hội.

Nhớ tới lúc trước Triệu đại nhân tự mình đến tìm bọn họ nói chuyện thương hội, bọn họ đều bày ra bộ dáng xa cách, hiện tại trong lòng đều hối hận vô cùng.

Hiện tại địa vị của Triệu Từ vững chắc, cộng thêm Tây Nam có biến chuyển rất tốt, nhưng hắn vẫn đối đãi với bọn họ tự nhiên thông dong như trước. Quả thực khiến cho mọi người ở đây cảm nhận được quan uy không thể khinh thị của vị khâm sai đại nhân trẻ tuổi này.

La Tổ ngồi ở bên chỗ nữ quyến nhìn Triệu Từ thành thạo giao tiếp, trong lòng vui vô cùng.

Không có ai không hy vọng nam nhân của mình có năng lực. Đặc biệt người này của nàng không những có năng lực trác tuyệt, ngoại hình tuấn tú, mà còn có tính tình tốt. Đứng ở trong một đám người, quả thực như hạc giữa bầy gà, trong lòng không khỏi cảm thấy tự đắc.

Sau một trận pháo nổ ùng ùng tiếng kèn trống truyền đến, lập tức từ bên ngoài xông vào một đám người mặc y phục màu đỏ.

Nguyên lai là chú rể tới đón tân nương tử.

Cách xa xa, La Tổ nhìn một bên sườn mặt tuấn mỹ của nam tử mặc hi phục màu đỏ đang bị mọi người vây quanh mà đến.

Tựa hồ là có cảm ứng, Hoa Nhị Gia đột nhiên nhìn lại, nụ cười trên mặt chợt cứng, rất nhanh khôi phục lại dáng vẻ tràn đầy vui mừng.

La Tổ thu hồi ánh mắt, lại nhìn Triệu Từ. Chỉ thấy Triệu Từ cũng đang hé miệng cười nhìn đội ngũ tới đón dâu.

Tân nương tử lấy chồng, cũng không phải là cái chuyện mới mẻ gì. La Tổ ngược lại muốn đi xem Từ Oánh trang điểm, bất quá nàng là một quả phụ, tự nhiên không thể đi vào khuê phòng của nương tử chờ xuất giá. Hôm nay có thể tới uống rượu mừng, cũng là vì có chức quan trong người đâu.

Từ Oánh đã lên kiệu hoa đi rồi, La Tổ cũng không ở lại đây làm gì nữa, trung tuần thời điểm, liền dẫn tiểu Lục đi ra ngoài.

Ra cửa nhìn về phía trạch viện Hoa gia, trong lòng nàng có chút phiền muộn. Cũng không biết, cuộc đời này của Từ Oánh, rốt cuộc qua như thế

nào.

Mới lên xe ngựa, Triệu Từ cũng đi ra theo.

"Ta có chuyện muốn nói với ngươi."

Triệu Từ đứng ở ngoài xe nói. Kể từ khi hai người thẳng thắn bày tỏ tâm ý, hẳn liền tận lực không gọi nàng là đại tẩu. Không thể gọi thẳng danh tự, vậy thì cứ dùng ta ngươi đi.

La Tổ vén rèm lên: "Có chuyện gì?"

Triệu Từ chớp chớp mắt, trên mặt cười nói, tự nhiên là chuyện quan trọng.

La Tổ giật mình, nói với tiểu Lục: "Ngươi về phủ trước đi, ta cùng Nhị đệ đến Lâm gia cầu xem một chút."

"Phu nhân, không cần nô tỳ đi theo hầu hạ sao?"

"Có đại nhân nhà chúng ta đi theo. Ngươi còn lo lắng cái gì a." Triệu Tiểu Ngũ không còn gì để nói nhìn nàng. Đại nhân nhà bọn họ cỡ nào anh minh thần võ a, có đại nhân ở đây, còn có chuyện gì cần lo lắng chứ.

Triệu Từ cũng không đợi tiểu Lục phản ứng, liền trèo lên thế chỗ phu xe, rút roi quất ngựa đi xa.

Triệu Tiểu Ngũ không để ý tới dáng vẻ hờn hển của tiểu Lục, đặc ý nói: "Nhìn thấy chưa, đại nhân chúng ta ngay cả xe ngựa cũng biết đánh đầu. Đại nhân nhà chúng ta cái gì cũng biết hết."

Tiểu Lục giẫm vào chân hấn một cái: "Ngươi kẻ lỗ mãng."

Nàng lo lắng nhìn theo phương hướng xe ngựa chạy đi, lòng nóng như lửa đốt. Rốt cuộc hu nhân có biết làm như vậy là không đúng hay không. Nếu bị người khác biết được thì làm sao bây giờ?

Sau khi xe ngựa ra khỏi cổng thành, La Tổ liền vén rèm, hỏi Triệu Từ đánh xe bên ngoài.

"Ngươi muốn mang ta đi đâu? Ngươi đường đường là khâm sai đại nhân, cứ đi ra ngoài lộ liễu như vậy, không lo gặp nguy hiểm hay sao a. Họ Hoa kia còn ở Xuyên Châu đâu." Mặc dù trong lòng nàng rất vui khi hai người được đi chơi riêng với nhau, nhưng cũng không thể không có tâm đề phòng.

"Ta đã an bài, ngươi yên tâm đi."

"Ngươi có người của mình?" La Tổ tò mò nhìn hấn.

"Có một vài hộ vệ, ngươi không cần lo lắng."

Triệu Từ cười nhẹ một cái, cũng không rõ nói, khiến trong lòng La Tổ càng thêm lo lắng.

Xe ngựa đi đến dưới chân núi thì không thể đi tiếp. Triệu Từ tìm một cái gậy gỗ, để cho La Tổ cầm một đầu, hấn cầm đầu còn lại, kéo nàng lên núi.

Đến giữa sườn núi, Triệu Từ chỉ vào một mảnh ruộng tốt chân núi, cười nói: "Ngươi xem."

La Tổ nhìn xuống, chỉ thấy những ruộng lúa lúc trước còn có chút thừa thớt, thế nhưng hiện giờ ruộng nọ nối tiếp ruộng kia ra hình ra dạng. Nhìn thoáng qua, tựa như là một hồ nước trong xanh vậy.

Triệu Từ hơi ngẩng lên đầu cười nói: "Tổ Tổ ngươi xem, hiện giờ toàn bộ Xuyên Châu đều giống như suy nghĩ của ngươi. Đợi đến mùa hè sang năm, nơi đây lại là một mảnh mùa thu hoạch."

La Tổ giật mình nhìn hấn: "Những thứ này đều là ngươi an bài?" Nói đến lại thấy hổ thẹn, lúc đó nàng còn chưa phải là tư nông quan, cho nên chỉ chịu trách nhiệm chỉ dạy những người kia nên làm ruộng như thế nào, chứ không đi giám sát bọn họ làm ruộng ra sao. Không ngờ Triệu Từ thế nhưng đã sớm đem chuyện này làm xong.

"Sau mùa thu hoạch của Lâm Gia Cầu, ta liền phái người đến từng thôn truyền lệnh, mỗi hộ phải có ít nhất ba mẫu ruộng lúa, hiện giờ toàn bộ Xuyên Châu, tự nhiên là có ngàn mẫu ruộng tốt."

Hấn quay đầu lại nhìn La Tổ, ánh mắt trong trẻo: "Tổ Tổ, chỉ cần là thứ ngươi muốn, ta đều sẽ biến nó trở thành hiện thực cho ngươi."

La Tổ không ngờ Triệu Từ có thể nói ra lời tâm tình như vậy, lập tức mặt đỏ tim đập dồn dập, lại cảm thấy có chút cảm động.

Nàng mỉm cười nói: "Hiện giờ người nói thì rất hay, sau này đảo mắt quên mất thì ta biết làm sao."

Triệu Từ có chút nóng nảy, giơ tay lên trời thề thốt: "Ta Triệu Từ thề, đời này kiếp này trong lòng chỉ có một mình La Tổ, sủng nàng yêu nàng, một đời một thế. Nếu làm trái lời thề này, nhất định bị thiên lôi đánh..."

"Không cho nói." La Tổ đưa tay bịt miệng hắn. "Nếu sau này người đối xử không tốt với ta, ta sẽ không ngồi chờ lão thiên gia hạ vô mịch trừng phạt, mà sẽ đích thân thu thập người."

Triệu Từ cong môi cười: "Hảo."

Bạn đang đọc truyện *Bản Hân Tức Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

Editor: Đô Đô

Sau khi Từ Oánh thành thân, La Tổ không còn gặp lại nàng.

Dù sao nàng cùng Hoa gia có hiềm khích rất lớn, tục ngữ nói xuất giá tòng phu, nàng cũng không trông cậy vào Từ Oánh, coi trọng người bằng hữu như nàng hơn trượng phu của mình.

Tham gia hôn lễ xong, La Tổ đến Lâm Gia Câu ở vài ngày, rồi tới các thôn trấn quanh đó thị sát một chuyến.

Hiện giờ có Lâm Gia Câu dẫn đầu đi trước, triều đình phong quan ở phía sau, hiển nhiên lời nói của La Tổ ở Xuyên Châu rất có trọng lượng. Đặc biệt là trên phương diện canh tác trồng trọt, đến mỗi một chỗ, những lão nông kia đều hết sức khiêm tốn tới thỉnh giáo.

Hiện nay mỗi cái thôn mỗi cái hộ đều chuẩn bị xong ruộng tốt, chỉ chờ năm sau gieo mạ loại lúa.

Nghe nói La Tổ ở Lâm Gia Câu trêu ghẹo cây ăn quả gì đó, cũng có vài người đến thỉnh giáo chuyện này.

Dù sao trong ý thức mọi người, đây là quan triều đình, được chính tay Hoàng thượng sắc phong. Vậy khẳng định là người am hiểu làm ruộng nhất thiên hạ này.

Bận rộn đến khi vào đông, La Tổ mới có thời gian rảnh rỗi.

Đối với người nông dân mà nói, mùa đông xem như có thể trộm hưởng được chút an nhàn.

La Tổ mới về Xuyên Châu thành, liền nhận được thư từ Bắc Đô Thành gửi đến. Chữ viết mặc dù có chút non nớt, bất quá đã có góc cạnh, hiển nhiên tiến bộ không ít.

"Là nương nhờ Triệu Lâm viết thư đến."

La Tổ cười đưa thư cho Triệu Từ đang ngồi uống trà bên cạnh xem.

Triệu Từ nhận lấy đọc một lần, cười nói: "Người muốn trở về sao?"

"Người trở về sao?" La Tổ không đáp hỏi ngược lại.

Có thể về mới là lạ. Còn chưa từng nghe qua người nào làm quan mà có kỳ nghỉ đông đâu.

Quả nhiên, Triệu Từ lắc đầu cười: "Đầu đông năm nay, ta còn phải làm công tác phòng ngừa bão tuyết. Mùa đông không thể được như mùa hè, nếu là thiếu cơm thiếu áo, dân chúng chắc chắn không qua được."

Con bò già thì vĩnh viễn vẫn là con bò già a.

Hiện tại đã xác lập quan hệ, mặc dù còn chưa có chính thức ở chung một chỗ, nhưng La Tổ lại coi hắn là bầu bạn tương lai của mình mà đối đãi. Thấy hắn khổ cực mệt nhọc như vậy, trong lòng không khỏi đau lòng.

"Vây ta cũng không quay lại. Đầu năm sau còn phải xem xét tình huống vụ xuân. Gần đây ta còn cho người đi vào trong núi tìm một chút tân mẫm mỏng, giờ đang chờ tin tức."

Hơn nữa bây giờ chuyện của nàng cùng Triệu Từ còn chưa thể công khai, trở về nàng cũng không biết nên đối mặt với Triệu mẫu như thế nào, trong lòng lúc nào cũng đều có chút chột dạ. Mượn thân thể đại tể phụ người ta cùng tiểu nhi từ nhà người ta nói chuyện yêu đương, giấu lại không thể không ngưng ngưng.

Trong lòng Triệu Từ tự nhiên cũng là không muốn để nàng trở về, nhân tiện nói: "Vây năm nay chúng ta liền ở lại đây ăn lễ mừng năm mới."

La Tổ hé miệng cười: "Hảo, đến lúc đó ta tự mình xuống bếp làm vài đĩa thức ăn ngon, chúng ta ở bên ngoài cũng phải hảo hảo náo nhiệt một chút."

Khi trận tuyết đầu đông rơi xuống, La Tổ ngay cả cửa phòng cũng ít ra.

Nàng sợ lạnh, này cổ đại mùa đông quá lạnh, nếu được lựa chọn, nàng tình nguyện không bước ra khỏi cửa.

Lại không ngờ, loại thời tiết này còn có người tới cửa tìm nàng tán gẫu.

Kể từ sau khi Từ Oánh gả đến Hoa gia, Hoa Nhị Gia đặt mua tòa nhà ở chỗ này, dường như có chuyện quan trọng gì đó ở Tây Nam, cho nên vẫn lưu tại Xuyên Châu. Tân nương từ Từ Oánh tự nhiên cũng lưu tại Xuyên Châu.

Đã hai tháng La Tổ không gặp Từ Oánh, hiện giờ thấy khuôn mặt nàng trắng trẻo hồng hào, khí sắc vô cùng tốt, cũng biết cuộc sống hôn nhân của nàng trải qua không sai.

Đợi Từ Oánh ngồi xuống, ôm ấm lò, La Tổ mới cười nói: "Người này sau khi thành thân liền không có tin tức, ta còn tưởng người có người mới nên quên người cũ rồi."

Nghe La Tổ trêu chọc, Từ Oánh đỏ mặt: "Những ngày này cần làm quen với sản nghiệp trong nhà, ta còn không kịp thở đâu."

La Tổ kinh ngạc: "Nhanh như vậy đã được quản gia?"

"Àn." Từ Oánh mỉm cười gật đầu: "Nhị gia đối xử với ta rất tốt, mới vào cửa liền đem nội viện Hoa gia giao cho ta xử lý, chuyện trong phủ quá nhiều, bận rộn rất nhiều ngày, hiện giờ mới xem như tạm ổn."

Nghe họ Hoa đối xử tốt với Từ Oánh, trong lòng La Tổ cũng mừng thay cho nàng.

Hai người vừa uống trà, vừa nói chuyện, một lát sau, Từ Oánh mới thẹn thùng cười cười: "La tỷ tỷ chớ trách ta, hôm nay ta đến đây là có một việc muốn nhờ cậy tỷ."

La Tổ kinh ngạc, nói: "Ta có thể giúp người chuyện gì?"

"Lần trước ta thấy vườn trái cây ở Lâm Gia Câu, biết là La tỷ tỷ cho người trồng ra, rất có thể năm sau sẽ nở hoa kết quả. Năm ngoài mua bán cam quýt, bên Tây Nam thương hội làm ăn náo nhiệt. Cho nên lần này nhị gia nhà chúng ta cũng có ý này..."

Từ Oánh nói xong, câu nói kế tiếp cũng thẹn thùng nói ra khỏi miệng. La Tổ có địa vị cao cũng không coi thường nàng, nhưng hiện giờ nàng lại lợi dụng La Tổ, giúp đỡ phụ quân nhà mình làm thành cuộc trao đổi này.

La Tổ không ngờ họ Hoa cũng coi trọng chuyện buôn bán trái cây.

Chuyện bán cam quýt lần trước cũng chẳng qua là một lần dò xét thị trường của nàng và Triệu Từ mà thôi. Nói đến nói đi cái gì cũng có giới hạn của nó. Chỉ có điều Từ Oánh biết chuyện nàng cho người làm vườn trái cây thí nghiệm, có lẽ cũng đoán ra hướng đi của nàng, cho nên biết rõ mai này trái cây Tây Nam sẽ rất phong phú.

Thấy La Tổ không đáp lại, trong lòng Từ Oánh có chút thấp thòm: "Nếu La tỷ tỷ cảm thấy khó xử, coi như ta chưa từng nói ra lời này. Nhị gia cũng không biết chuyện này, chỉ là ta nghe thấy chàng cùng quản gia nói chuyện, nên mới nhiều chuyện tới đây."

La Tổ nhấp một ngụm trà, cười nói: "Chuyện làm ăn buôn bán cũng không phải là do ta quản, hiện tại các vụ làm ăn ở Tây Nam đều do bên Tây Nam thương hội quản, Tây Nam thương hội này lại là do cha người quản."

"Nhưng cha ta cũng là nghe theo Triệu đại nhân." Từ Oánh cúi đầu, Tây Nam thương hội này nói thật dễ nghe là thương gia quản thương gia. Trên thực tế chẳng qua cũng chỉ là tấm bia chắn cho quan phủ mà thôi. Nếu không có quan phủ ủng hộ, bên thương hội cũng không làm nên trò trống gì.

Mặc dù La Tổ không thích họ Hoa, bắt quá chuyện này nàng còn chưa thương lượng với Triệu Từ, cho nên sẽ không đơn phương từ chối.

"Trước tiên để ta hỏi qua ý tứ Nhị đệ, tuy hiện tại ta thân là tư nông quan, nhưng cũng chỉ được quản chuyện canh tác trồng trọt, những thứ công

cong thẳng thẳng khác thì không có quyền quản, còn phải hỏi ý của Nhị đệ ta."

Từ Oánh biết khâm sai đại nhân cực kỳ coi trọng La Tổ, cho nên nghe La Tổ nguyện ý hỏi giúp, trong lòng liền biết chuyện này có năm phần thành công, vội vàng nói: "Đa tạ La tỷ tỷ, bất kể chuyện có thành hay không, Từ Oánh đều ghi nhớ ân tình của La tỷ tỷ."

La Tổ cười cười, trong lòng lại nghĩ, chắc chắn chuyện này sẽ không thành.

Không ngờ buổi chiều nói chuyện này với Triệu Từ, Triệu Từ thế nhưng một ngum đáp ứng

La Tổ nói: "Người không sợ hấn có ý đồ khác sao?"

Triệu Từ lắc đầu, thờ dài nói: "Đây cũng là ý của Tề vương điện hạ."

"Sao Tề vương lại giúp họ Hoa, chẳng phải hấn là..." La Tổ nói tới đây thì dừng lại, nhìn Triệu Từ: "Ý của người là, hấn bây giờ là bên này?" Bên này, tự nhiên là người của Tề vương.

"Đúng vậy. Lần này hấn kết thân với Từ gia, cũng là vì danh chính ngôn thuận thu tóm thị trường Tây Nam."

Vì thu tóm một cái thị trường, liền ưng thuận một mối hôn sự, họ Hoa này cũng đủ ngoan tâm. Chỉ có thể nói hấn ta có vận cứt chó, thế nhưng gặp được cô nương tú ngoại tuệ trung như Từ Oánh.

Mặc dù không biết bên phía triều đình xảy ra kinh biến gì, khiến □□ Hoa gia thế nhưng âm thầm chuyển sang đầu quân cho Tề vương, bất quá Tề vương đã chấp thuận người này, Triệu Từ lại là ủng hộ, La Tổ tự nhiên cũng không sẽ vì ân oán cá nhân mà phản đối.

"Như vậy cũng tốt, ta còn nghĩ chuyện không thể thành, đến lúc đó Từ Oánh thất vọng. Hiện tại tất cả đều vui vẻ."

Triệu Từ mỉm cười nhìn nàng: "Ta biết người ủy khuất, nhưng bây giờ vẫn còn có chút thân bất do kỷ. Ta nhất định tìm một cơ hội, giúp người trút giận."

La Tổ biết hấn muốn tìm cơ hội gây khó dễ cho họ Hoa, nhân tiện nói: "Được rồi, tuy hấn chỉ là một thương nhân, nhưng là cây lớn rễ sâu, hiện tại người chó đi trên chộc hấn. Chờ về sau có cơ hội là được."

Triệu Từ thấy khuôn mặt nàng hồng hồng, mang trên mặt vài phần ủy khuất, gạt mình, theo bản năng nghĩ đưa tay đụng vào một cái, mới hơi giật lên, liền ản nhẫn thu về đặt ở sau lưng.

Hấn cười nói: "Chắc chắn sẽ có cơ hội."

Từ Oánh được La Tổ hỏi âm, quả nhiên vô cùng cao hứng, liền tục cho người đưa lễ vật đến, La Tổ chỉ thu những lễ vật bình thường, còn những đồ vật quý trọng, đều cho người mang trở về.

Thường xuyên qua lại, Từ Oánh nắm rõ sở thích của La Tổ, cũng không cho người đưa lễ vật quý trọng đến nữa.

Trước mấy ngày đón giao thừa, Triệu Từ liền bắt đầu gấp rút chân không chạm đất. Hoặc là đi thôn phụ cận tra xét, thăm hỏi dân chúng địa phương, hoặc là chạy đến huyện nha xử lý tai nạn sau bão tuyết.

Đối với dân chúng mà nói, mỗi cái mùa đông chính là một hồi tai họa. Đối com thiếu áo, lại không thể không ra ngoài tìm kẻ mưu sinh.

Đương nhiên, ngoại trừ Lâm Gia Câu. Năm nay thôn bọn họ được mùa thu hoạch, triều đình lại miễn thuế cho Tây Nam hai năm, bọn họ có lương thực ản. Hôn nữa trong nhà còn có cá muối, không thiếu thịt ản.

Các quan viên đi theo Triệu Từ tra xét khắp nơi thấy rõ sự thay đổi này, trong lòng càng thêm kính nể nữ quan tư nông La Tổ.

Bình thường còn không nhận ra, hiện giờ thôn đó so với bất cứ thôn nào khác, đều vượt trội hơn rất nhiều.

Trong khi những thôn khác còn đang đi khắp nơi tìm ản, thôn dân Lâm Gia Câu từng người đều ở nhà vây quanh bếp lò tán gẫu.

Có quan viên đi theo nói: "Đại nhân, chờ qua năm nay, chúng ta cũng ra lệnh cho những thôn khác loại lương thực giống như Lâm Gia Câu, đợi đến mùa tuyết tan năm sau, cũng không cần lo lắng cái gì tuyết tai họa."

Những người khác nói theo: "Đúng vậy, đại nhân, nếu dân chúng Tây Nam chúng ta người người đều có thể sống qua ngày như thôn dân Lâm Gia Câu, vậy cái gì chúng ta cũng không cần buồn."

Triệu Từ cười nói: "Năm sau dân chúng Tây Nam chúng ta không những có thể ản no mặc ấm, còn có thể ản ngon, mặc đẹp."

Không nông không yên, không buôn bán không giàu. Hiện giờ Tây Nam có nông có thương, lo gì không yên không giàu.

Giao thừa năm nay, là cái giao thừa thứ hai của La Tổ từ khi đến thời đại này, cũng là giao thừa ầm áp nhất.

Sáng sớm tinh mơ Triệu Từ đi ra bên ngoài xã giao, qua bữa trưa liền trở về Triệu phủ, sau đó trực tiếp đóng cửa từ chối tiếp khách.

La Tổ tự tay xuống bếp làm vài món ăn cho lễ mừng năm mới. Mặc dù tay nghề của nàng không được tốt, nhưng thắng ở hương vị mới mẻ. Hơn nữa nàng còn cố ý học đầu bếp trang trí cho món ăn thêm bắt mắt, xem đến sắc hương vị đều đủ.

Bình thường hai người đều bận rộn công sự, cộng thêm đều có tâm tư tị hiềm, hiếm khi có được cơ hội dùng bữa chung với nhau như vậy. Hơn nữa trong ngày lễ, cũng có thể bớt đi kiêng kỵ, an tĩnh cùng nhau dùng cơm.

La Tổ nhìn Triệu Từ nhả nhận ăn cơm, trong lòng suy nghĩ, ngày ngày đều có thể cùng nhau ăn cơm thì tốt biết mấy.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hân Túc Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79

Editor: Đô Đô

Trừ hôm giao thừa Triệu Từ nghỉ ngơi nửa ngày, ngày thứ hai lại bắt đầu công việc lu bù lên. Từ mong một Tết đầu năm, mỗi ngày đều có người tới cửa chúc tết. Sau đó Triệu Từ lại đi Thục Châu một lần, thăm hỏi tri phủ cùng tri châu Thục Châu, liên tục bận rộn cho đến ngày mười lăm tháng giêng tiết nguyên tiêu, mới hoàn toàn được thả lỏng.

La Tổ không nhận được thăm cảm thán, này đãi ngộ của nhân viên công vụ thời cổ đại mặc dù không tệ, nhưng cũng quá mệt mỏi, ngay cả một ngày nghỉ cũng không có. Bất quá làm người ta vui mừng là, cửa ải cuối năm nay, Xuyên Châu chết rét chết đói chín người, bất quá so với ba trăm mạng người chết rét năm ngoái, rõ ràng đã có cải thiện. Thời điểm số liệu các nơi báo lên, Triệu Từ mừng rỡ dị thường, lại đặc biệt cho người đi thăm viếng kiểm tra đối chiếu sự thật, đến khi xác định không phải nói không, lúc này Triệu Từ mới viết sớ con, đem tình huống Xuyên Châu hồi báo thượng cấp.

Khi La Tổ đến thư phòng muốn nói chuyện vụ xuân, Triệu Từ đang nghiêm túc xét duyệt sớ con, thấy La Tổ vào, lúc này hần mới để sớ con xuống.

La Tổ thấy quang mắt hần biến thâm, không nhận được nói: "Hết bận rồi người cứ hạo hạo nghỉ ngơi. Dù sao chuyện vụ xuân ta cũng có thể tự làm."

"Không có việc gì, hiện giờ Xuyên Châu có thể có biến hóa như vậy, trong lòng ta hết sức cao hứng." Hần cười nhẹ nhìn La Tổ, trên mặt tỏa ra ánh sáng dịu dàng: "Nếu năm sau Xuyên Châu không có một người chết rét chết đói. Dân chúng có cơm no bụng, có quần áo mặc, có nhà để ở, chúng ta trở về Bắc Đô gặp nương đi."

Nghe hần đột ngột nhắc tới chuyện này, La Tổ có chút thẹn thùng, nhẩn nhó nói: "Chuyện này gấp cái gì?"

"Đương nhiên sốt ruột, ta nhưng đợi đã lâu." Triệu Từ cười nhìn nàng, mỗi ngày nhìn như vậy, trong lòng hần có chút ngứa ngáy, tâm tư khó nhịn.

La Tổ cắn môi cười cười, trong lòng tức giận nghĩ, bình thường người này đoan chính có lẽ, hiện giờ mới thấy, cái đuôi sói thật dài.

Bắt đầu từ tháng ba, La Tổ không còn tự mình đi đến từng cái thôn nữa, mà là thông qua quan phủ phái người trong nha môn đi tới các nơi thông báo gieo giống, thuận tiện xem xét tình hình vụ xuân ở các nơi đó.

Dù sao năm ngoái nàng đều đem chuyện vụ xuân muốn loại đồ gì, phương pháp trồng trọt truyền cho bọn họ, hiện giờ là lúc nghiệm thu kết quả mà thôi.

Nhờ có Lâm Gia Câu dẫn đầu, lại có triều đình phong quan, hình tượng La Tổ trong mắt người nông dân vừa thần bí lại cao lớn, nghe nói là người La Tổ phái tới, dân chúng đều thập phần nhiệt tình, có vấn đề gì không hiểu cũng vây quanh hỏi. Có chỗ nào quan sai không biết, thì để lý chính mỗi cái thôn phái ra một vài đại biểu, đi theo đám người bọn họ trở lại Xuyên Châu gặp La Tổ.

Như thế bận rộn qua một cái nguyệt, mạ non cũng xuống điền lý, lúa mạch lại muốn bắt đầu thu hoạch.

Lần này Lâm Gia Câu thu lúa mạch nào nhiệt hơn lần trước thu lúa nhiều.

Bởi vì lần trước La Tổ giúp đỡ Lâm Gia Câu loại lúa, được cái mùa thu hoạch lớn, cho nên các thôn đã phái người đến Xuyên Châu thành học tập kỹ thuật trồng trọt của La Tổ. Trong đó có cả loại lúa mạch, sau khi trở về, cơ hồ tất cả thôn đều học theo phương pháp gieo trồng cải tiến đó, mặc dù không được như Lâm Gia Câu có La Tổ ở bên cạnh chỉ điểm, nhưng mà so với một mẫu sinh một hai thạch sản lượng trước đây, một mẫu ngũ thạch bây giờ, quả thực là chuyện bọn họ không dám nghĩ tới.

Từ đầu tháng tư, toàn bộ Xuyên Châu thành bao phủ một mảnh màu vàng kim, kể cả bên Thục Châu, cũng nghênh đón một mùa thu hoạch lúa mạch lớn.

Nếu lần trước chỉ có Lâm Gia Câu một chỗ tiểu động tĩnh, lần này là toàn bộ Tây Nam đều có động tĩnh.

Tin tức liên quan tới Tây Nam ồ ạt gửi về Bắc Đô thành.

"Các người xem đi, các người đều nhìn thật kỹ cho lắm. Lúc trước trăm phong cái tư nông quan, nguyên một đám kéo nhau can gián, hiện giờ các người còn có lời gì để nói? Một mẫu lúa mạch sinh ngũ thạch, trong các người ai gặp qua, ai gặp qua?!"

Chiêu Vũ Đế một phen chất vấn mạnh mẽ, cứ thế khiến đám văn võ đại thần lúc trước còn không ngừng oán thán đều im bặt.

Thiên hạ này cái gì là quan trọng nhất, một là binh, hai là lương thực!

Trong tay bệ hạ có binh, hiện tại lại có người đảm bảo cung ứng lương thực, đây là gốc rễ để trị quốc. Hiện tại còn ai dám ở trong điện phủ đầu cùng làm trái lại lời của ngài chứ.

Trong lòng Chiêu Vũ Đế cực kỳ thống khoái.

"Đại tư nông, hiện tại La Tư Nông ở Tây Nam làm ra thành tích như vậy, chứng minh phương pháp trồng trọt La tư nông đề xướng rất hữu ích, người mau chóng phái người đi tới các địa phương thăm dò thổ địa, đem phương pháp loại lúa nước cùng lúa mạch mở rộng đi." Nói xong chuyển giọng uy nghiêm: "Nếu việc này có bất kỳ buông thả nào, trăm sẽ xử phạt thật nặng!"

Lưu đại tư nông một đầu tóc hoa râm vội vàng quỳ xuống tuân chỉ.

Nhớ ngày đó, người hô hào phản đối phong quan cho La Tổ ác liệt nhất, không phải ai khác chính là hắn. Hiện giờ một chiều này, quả thực chẳng khác gì tự tát vào mặt mình.

Dù gì hắn cũng là người ném qua khôn khổ, biết rõ lương thực chính là sinh mạng của dân chúng trong thiên hạ. Mà nay La tư nông có bản lĩnh này, trong lòng hắn cũng không có cái gì không phục. Sống đến tuổi này, mới biết được lúa mạch cùng lúa nước còn có thể loại như vậy, có thể có sản lượng cao như vậy, hắn đây là tâm phục khẩu phục.

La Tổ cũng không biết mình giúp Chiêu Vũ Đế tăng thể diện tăng sức lực. Lúc này nàng đang mang người ở trong núi đi dạo, tìm mảnh đất trống để trồng bông.

Trong lòng nàng vẫn luôn muốn đem những điều cơ bản nhất về cây nông nghiệp truyền bá khắp thiên hạ, để người trong thiên hạ ăn no trước rồi tính sau. Nhưng là qua mùa đông năm nay, thấy Triệu Từ cùng các quan viên đi đến từng nhà thăm hỏi dân chúng, vẫn còn có người chết rét, những nơi khác càng không cần nhắc đến.

Từ xưa đến nay, ăn, mặc, ở, đi lại đều là thứ dân chúng muốn. Trước kia nàng chỉ lo lương thực, không suy tính chu toàn. Nhân lúc dân chúng Xuyên Châu còn chưa phải nộp thuế, lần này thu lúa mạch có thể ăn được một năm, mùa hè lại lập tức muốn thu lúa, đến lúc đó cũng không lo ăn. Không bằng sớm lo chuyện phòng lạnh, để mùa đông đến, nhà nhà người người, có thể mặc được áo bông, đắp chăn bông ấm áp.

Quan dân chúng ăn, hiện tại lại muốn quần dân chúng mặc.

La Tổ ngẫm lại, trong lòng liền có một loại tâm tình gánh nặng đường xa.

Rất nhanh tìm được mảnh đất thích hợp. Bất quá khai hoang lại là cái vấn đề khó khăn không nhỏ. Trâu cày ở Xuyên Châu còn không bằng lúc nàng mới đến Bì Lăng huyện, lúc trước Triệu gia thôn mặc dù nghèo, nhưng đầu gì vẫn có vài đầu trâu cày. Xuyên Châu cách xa Bắc Đô thành, chính sách có tốt đến mấy đến bên này cũng không được thực thi, hơn nữa còn có quan viên tầng tầng bóc lột. Chiêu Vũ Đế định ra số lượng trâu cày, đến đây ít ỏi đến đáng thương. Đa số thôn xóm vẫn chọn dùng cách nguyên thủy nhất là lấy thân cày ruộng.

Hơn nữa nông cụ nơi này còn đặc biệt cũ kỹ. Dù mỗi hộ mỗi thôn đều cử ra một người đi khai hoang, xem chừng trong lúc nhất thời rất khó có thể làm được. Hơn nữa Tây Nam còn từng nháo qua dân biến, tráng đinh đều vô cùng ít ỏi.

La Tổ quay đầu lại nhắm tính thật tốt một phen, tạm thời là không thể trông cậy vào trâu cày, thay đổi nông cụ chính là nhiệm vụ thiết yếu.

Sau khi bàn bạc chuyện này với Triệu Từ, Triệu Từ nhân tiện nói: "Chính là nông cụ người từng cho người làm ở Triệu gia thôn?"

"Uh, lê điền dùng tốt hơn cần, bằng không tốn thời gian phí sức, dân chúng cũng mệt mỏi. Những ngày này người cũng nhìn thấy rồi đấy, trong những thôn kia đa số đều là lão yếu ấu tử, có đưa cho bọn họ lê điền, cũng là có tâm lại không có lực." Lúc trước nàng ở Triệu gia thôn xem lão đại gia cày ruộng, trong lòng còn rất cảm khái. Hiện tại đến Tây Nam, tầm mắt nàng đã mở rộng hơn. Không chỉ có lão đại gia cày ruộng, ngay cả nam hài nữ hài mấy tuổi cũng phải đi theo đại nhân tới điền lý cày ruộng, bà bà tức phụ ở phía trước kéo sợi dây thừng, bọn nhỏ liền ở phía sau đỡ. Mới nhìn thôi đã khiến lòng người cảm thấy chua xót. Chỗ này quá khổ, dù có biện pháp giúp bọn họ ăn no mặc ấm, bọn họ cũng phải có cái khả năng làm a.

Nếu còn chưa ăn no đã mệt chết, này cũng quá oan uổng.

Triệu Từ thoáng suy tư một lát rồi nói: "Phía bên người có bản vẽ, đây cũng không phải là việc khó. Ta sai người đi tìm người giỏi tay nghề chế tác là xong."

"Còn chi phí chế tác nông cụ, bên người có thể bỏ ra không?" La Tổ có chút bận tâm.

Triệu Từ cười nói: "Người đã quên, còn có Tây Nam thương hội? Chỉ với tiền thuê bến cảng, đều thu được không ít. Hơn nữa tiền bán cam quýt lần trước, còn có tiền thu đầu cơ trục lợi đặc sản khác Tây Nam, hiện giờ Tây Nam cũng không thiếu bạc."

Trong tay có bạc, không cần dè sẻ xin xỏ thượng cấp, chờ từng tầng một xét duyệt, hiệu suất này tự nhiên cũng nhanh hơn.

Lúc này Triệu Từ ra lệnh chiêu mộ người giỏi tay nghề, mới hai ngày công phu, liền chiêu được ba mươi người công nhân, trong đó còn có cả đại sư phụ.

La Tổ lo lắng tài nghệ giữa bọn họ bất đồng, đến lúc đó làm ra đồ tốt xấu lẫn lộn, liền cho mấy đại sư phụ nổi danh trong đó làm bình phán, những người còn lại tiến hành khảo hạch, sau đó dựa theo kết quả chia thành từng nhóm nhỏ. Tài nghệ giỏi chịu trách nhiệm chế tác bộ kiện quan trọng, tài nghệ không tốt, giúp làm việc vặt, làm những việc không yêu cầu hàm lượng kỹ thuật. Đương nhiên, tiền công tự nhiên cũng là có khác biệt.

Triệu Từ cảm thấy vô cùng hứng thú với biện pháp này, khi bắt đầu chế tác, hẳn tự mình đến bên trong nhà xưởng xây tạm thời đi một vòng. Hiếu kỳ nói: "Loại phương pháp này thật là tốt, không những bảo đảm chất lượng sản phẩm, hơn nữa nếu có cái nào bị hỏng, cũng không cần vứt bỏ toàn bộ, chỉ cần thay đổi một số bộ kiện là được."

"Đây là dây chuyền sản xuất, mỗi cái bộ kiện nơi này, ta đều chế định quy cách. Bọn họ chỉ cần làm một số bộ kiện được phân, như vậy quen tay hay việc, tốc độ cũng có thể nhanh hơn."

"Dây chuyền sản xuất... Rất hay!" Ánh mắt Triệu Từ sáng lên.

Đối với năng suất sản xuất thấp trước mắt, công tượng tự mình hoàn thành một công cụ, La Tổ sử dụng phương pháp sản xuất dây chuyền không thể nghĩ ngờ là một bước đột phá của thời đại này. Triệu Từ là người thông minh, rất nhanh liền nhìn ra chỗ tốt khổng lồ trong đó.

"Hiện nay số lượng móng ngựa công binh, còn có binh khí làm ra cũng không nhiều, nếu làm theo phương pháp này, không những có thể tăng cao số lượng, còn có thể giảm bớt tổn thất. Tổ... Đại tẩu, ta có thể lấy danh nghĩa của người báo phương pháp này lên triều đình, mở rộng nó được không."

La Tổ chỉ am hiểu trồng trọt, những chuyện khác thật sự không có cái gì nhìn xa trông rộng, cho nên căn bản không nghĩ tới, sau khi tùy ý nói ra một biện pháp bình thường ở hiện đại, lại có thể được Triệu Từ sùng bái như vậy. Lập tức có chút thẹn thùng: "Đây không phải là do ta nghĩ ra."

"Nhưng đại tẩu là người đầu tiên dùng nó, vậy là đủ rồi." Triệu Từ cười khẽ.

Sáng sớm hôm sau, khoái mã cấp báo liền ra Xuyên Châu thành.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hàm Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80

Editor: Đô Đô

Bắc Đô thành cách Xuyên Châu thành rất xa, nếu ngồi xe ngựa, cũng phải mất hai mươi ngày mới tới, bắt quá Triệu Từ dùng khoái mã cấp báo, ngày đêm đi không ngừng nghỉ, tin tức này mới sáu bảy ngày công phu, liền truyền đến Bắc Đô Thành.

Hiện giờ Chiêu Vũ Đế hết sức để tâm tới chuyện Tây Nam, nghe nói khâm sai Xuyên Châu Triệu Từ sai người đưa tin gấp tới, cơm trưa cũng không ăn, vội vàng triệu kiến người đưa thư.

Mẫu thân Tề vương Tiết quý phi ngồi ở bên cạnh, thấy Chiêu Vũ Đế đọc thư xong sắc mặt đỏ bừng, liền đoán được đây là chuyện tốt. Mối son khe mở nũng nịu nói: "Nhìn mặt rồng vui mừng như thế, nhất định là có chuyện vui rồi."

"Chính là chuyện tốt, bất quá là chuyện của triều đình." Chiêu Vũ Đế nhìn nàng một cái: "Trẫm không đói bụng, phải đi xử lý quốc sự, ái phi nàng tự mình dùng bữa đi, không cần chờ trẫm."

Nói rồi phân phó Ngô Dung ra truyền gọi lục bộ thượng thư vào yết kiến.

Nhìn bước chân Chiêu Vũ Đế nhẹ nhàng, trên mặt Tiết quý phi hiện lên sự vui vẻ.

Tây Nam Triệu Từ chính là người của hoàng nhi, hiện giờ Tây Nam luôn gửi về tin tức tốt, có thể thấy được lần này hoàng nhi không nhìn lầm người, hẳn quả thật là một người tài có thể dùng.

Chiêu Vũ Đế triệu kiến lục bộ thượng thư. Chuyện này rất nhanh liền truyền khắp triều đình, mỗi cái đảng phái lại bắt đầu hiểu lầm lẫn nhau. Lại từ trong cung biết được chuyện có liên quan tới Tây Nam, đều rối rít thở dài nói: "Này Tây Nam tại sao lại có chuyện."

Trong ngự thư phòng, Chiêu Vũ Đế thần thái thanh sáng nhìn đại thần đứng phía dưới.

Lục bộ thượng thư đều là cự thần trong triều, tuy có đảng phái riêng, nhưng đối với hoàng đế, vẫn luôn trung thành tận tâm.

Thấy tâm trạng bệ hạ tốt, hộ bộ thượng thư nói: "Bệ hạ, không biết ngài triệu kiến vì thần đến đây, là có chuyện gì?"

Chiêu Vũ Đế cười vuốt vuốt chòm râu, khó có khi vui vẻ ôn hòa như vậy: "Các người cứ xem thư khâm sai Xuyên Châu Triệu Từ gửi về trước đi."

Nói xong nhường Ngô Dung đem tin tức cấp những người khác chờ.

Mọi người đều cảm thấy không thể tin nổi, hộ bộ thượng thư nói: "Bệ hạ, phương pháp sản xuất dây chuyền này, liệu có thực sự hữu dụng?"

Chiêu Vũ Đế nói: "Khâm sai Xuyên Châu đã dùng qua, chứng tỏ nó rất hữu dụng. Chuyện này khiến trẫm nhớ tới một chuyện."

Hắn nhìn công bộ thượng thư: "Trước kia chế tạo binh khí □□, trẫm còn nhớ, nếu trong đó có một bộ phận xảy ra vấn đề, toàn bộ □□ liền biến thành phế vật. Mà chế tạo một bộ binh khí □□ cần tiêu tốn rất nhiều ngày giờ."

Binh bộ Thượng thư nói: "Đúng là như bệ hạ nói, thần cùng công bộ đại nhân đang thương thảo nên □□ cải tiến như thế nào, để giảm bớt hao tổn."

Chiêu Vũ Đế đưa tay, cười nói: "Hiện giờ có phương pháp này, không phải có thể giải quyết chuyện này? Chỉ cần □□ linh kiện được cố định thước tấc, tất cả linh kiện tách ra làm, cuối cùng lắp ráp, sau đó, nếu như có bộ phận nào hư hại, cũng chỉ cần đổi bộ phận đó mà thôi, không cần phải làm lại cái mới."

Những người khác nghe xong, trên mặt bừng tỉnh đại ngộ.

Binh bộ Thượng thư kích động nói: "Bệ hạ anh minh, xác thực như thế. Nếu trên chiến trường tổn hại, hỏng hóc □□ cũng không cần vứt bỏ, có thể lập tức tu bổ sử dụng, không cần kêu gọi đô thành bên này vận chuyển binh khí đi qua."

Có thể ngồi trên vị trí này, tất cả đều là người có thực tài. Chỉ cần nghe Chiêu Vũ Đế nhắc nhở một chút cũng biết chỗ tốt trong đó không chỉ có như vậy. Ngoài chế tạo binh khí, các dụng cụ hằng ngày khác, cũng có thể làm như thế. Vừa tốn ít thời gian, vừa có thể tiết kiệm vật tư. Đối với Đại Chu hoàng triều mà nói, đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh.

Hộ bộ thượng thư nói: "Bệ hạ, nếu đem phương pháp truyền khắp thiên hạ, dân chúng nơi nơi đều có thể được lợi rất nhiều."

Chiêu Vũ Đế gật đầu. Sĩ nông công thương, đều phải dùng tới đâu.

Vì cái gì trước kia bọn họ đều không nghĩ tới đâu, chẳng lẽ bị mỡ heo che mờ mắt, Chiêu Vũ Đế cười nói: "Phương pháp sản xuất dây chuyền này chính là do Xuyên Châu La tư nông dâng lên, trẫm muốn ban thưởng cho nàng."

Lại là La tư nông kia.

Sắc mặt lục vị thượng thư phức tạp. Người này mặc dù có tài, nhưng đến cùng là thân nữ tử.

Lẽ bộ thượng thư nói: "Bệ hạ, vẫn nên ban thưởng chút vải vóc cùng đồ trang sức đeo tay, La Tư Nông đến cùng là nữ tử, cuộc sống hiện tại của Xuyên Châu vẫn còn gian khổ, bệ hạ ban thưởng những thứ này, cũng chính là hợp với tâm ý nàng."

Chiêu Vũ Đế nghe vậy, có chút do dự, hẳn còn định thừa cơ hội lần này cất nhắc La tư nông một phen, phong cho nàng cái cáo mệnh phu nhân, bất quá trước mắt xem ra, tựa hồ có hơi nóng vội.

Hắn đơn giản khẽ gật đầu, phản phó Ngô Dung: "Chuyện này ngươi đi làm đi, ngoài ra cũng ban thưởng vài món đồ cho bà bà nàng đi."

"Vâng." Ngô Dung vội vàng nhận mệnh.

Trước khi các đại thần cáo lui, Chiêu Vũ Đế gọi hộ bộ thượng thư lại, bàn bạc chuyện nông cụ. Lần này Triệu Từ ở Xuyên Châu phát nông cụ miễn phí cho dân chúng, khiến Chiêu Vũ Đế hết sức động dung, hẳn nghĩ ngay cả quan viên của mình cũng có thể vì dân suy nghĩ như thế, hẳn có lý nào lại ngồi yên, cũng muốn để cho con dân Đại Chu sớm ngày được dùng nông cụ.

Hộ bộ thượng thư nghe Chiêu Vũ Đế nói ra ý tưởng, khó xử nói: "Bệ hạ, chuyện này tuy tốt, lại không nên làm, hiện giờ quốc khố còn thiếu thốn, bệ hạ còn chuẩn bị đánh trận, trên dưới trong triều thời thời khắc khắc chuẩn bị phát binh đánh Đột Quyết, hơn nữa lục bộ cũng không dám động tới một nửa quốc khố kia, nếu bệ hạ cứ muốn cấp phát nông cụ cho dân chúng như vậy, chỉ sợ có rút cạn quốc khố, cũng vẫn không đủ chi." Chiêu Vũ Đế nghe vậy thở dài: "Thôi vậy."

Đại hộ bộ thượng thư ra khỏi ngự thư phòng, Chiêu Vũ Đế dựa vào long ý, trên mặt hiện lên vài phần thất lạc, Ngô Dung nói: "Bệ hạ, nghe nói khi Triệu khâm sai làm chuyện này không hề động đến một phân phủ kho nào."

Chiêu Vũ Đế mở mắt ra, lại khẽ hí hóp: "Hắn dùng bạc của Tây Nam thương hội cùng tiền thu thuế cảng của nha môn đúng không?"

Ngô Dung cười nói: "Không phải lúc trước bệ hạ còn mỉm cười nói, không ngờ Triệu khâm sai này gian xảo như vậy, có thể đem Xuyên Châu làm ăn cảng ngày càng giàu có và phồn vinh, nô tài nghĩ, hay là lại để cho Triệu khâm sai tìm cách đi. Dù sao cũng là thử xem một chút. Nô tài cảm thấy, Triệu khâm sai cùng La tư nông kia có rất nhiều chủ ý."

"Ha ha ha..." Chiêu Vũ Đế cười to ra tiếng: "Hai người này, xác thực cực kỳ thông minh. Vậy thì sai người đưa mật thư đi qua, để Triệu Từ nghĩ cách. Cùng đồ ban thưởng cho La tư nông đưa đi một lượt đi."

Hắn muốn thử xem, hai người này có thể khiến hắn thất vọng hay không.

Cuộc vận động khai hoang oanh oanh liệt liệt ở Xuyên Châu vừa mới kết thúc, La Tổ một thân bụi đất nhận được ban thưởng từ Bắc Đô thành gửi đến.

Lần này Chiêu Vũ Đế ban thưởng rất hậu hĩnh, chỉ là lằng la tơ lụa đã có hơn mười rương, ngoài ra trăm ngọc vòng tay cùng các loại đồ trang sức lại là nhiều không kể xiết.

La Tổ cùng tiểu Lục ở trong phòng kiểm một cái lại một cái, hai mắt rực sáng lờ lờ lục quang.

Mới một thời gian ngắn, tiểu kim khố của nàng lại tăng lên rồi.

Trong khi tiểu Lục đang vô cùng cao hứng trừ bị dùng những thước vải lằng la tơ lụa này làm thành vài món xiêm y theo mùa cho La Tổ mặc, Triệu Từ đã vào trong tiểu viện.

Thấy Triệu Từ đến, trên mặt tiểu Lục ngạc nhiên một chút, sau đó tìm cách ra khỏi phòng.

La Tổ không có để ý tới. Hiện giờ trong Triệu phủ này đều là người của Triệu Từ, người khác cũng không dám nói lời gì nhàn nhạt. Hơn nữa nàng cùng Triệu Từ cũng không làm ra chuyện gì khác người, nói lý ra gặp mặt đã là cực hạn.

Nàng rót trà cho Triệu Từ, cao hứng nói: "Không ngờ lần này Hoàng thượng hào phóng như thế, chỉ là một cái phương pháp sản xuất dây chuyền, mà có thể được ban thưởng hậu hĩnh như vậy, về sau ta nhưng phải hảo hảo hiển kế cho hắn." Gặp được một đại lãnh đạo như vậy, trong lòng La Tổ rất là thật cao hứng. Lại là phong quan lại là ban thưởng hậu hĩnh, đãi ngộ phúc lợi quả thực rất thiết thực.

Triệu Từ thấy nàng đột nhiên lộ ra dáng vẻ tham tài, cười nói: "Nếu ngươi thích, ta sẽ mua cho ngươi."

La Tổ vội vàng nói: "Này không cần, ngươi nên hảo hảo tồn bạc, vạn nhất về sau không còn làm quan, cũng có thể có bạc hoa. Hơn nữa, ta thích những thứ này, cũng chỉ là bởi vì không tốn tiền, được tặng không. Chỗ tốt như vậy ai không thích a?"

Nói đơn giản, có tiện nghi không chiếm chính là người ngu.

La Tổ nhớ tới ban nãy quan viên đưa đồ ban thưởng đến kín đáo đưa cho Triệu Từ một phong thư, liền hỏi hắn: "Bên Bắc Đô thành lại hạ nhiệm vụ gì cho ngươi?"

"Cái gì cũng không chạy khỏi con mắt của ngươi." Triệu Từ sùng ái cười cười, đưa tay lấy ra phong thư trong tay áo đưa cho nàng.

La Tổ nhận lấy nhìn xem, đọc hết nội dung trong thư, kinh ngạc nói: "Có phải hoàng thượng quá đề cao chúng ta rồi hay không?" Ưc, đây cũng không phải là chuyện nhỏ a, nhưng là dính dáng đến toàn bộ Đại Chu a. Hoàng thượng thế nhưng liền để cho bọn họ nghĩ cách.

Mặc dù trong lòng La Tổ rất cao hứng khi Triệu Từ được trọng dụng, nhưng là trong lòng cũng cảm thấy áp lực như núi. Nói hào làm ruộng trồng trọt, đem Tây Nam tiến lên con đường giàu có liền thành, hiện tại còn muốn quan tâm chuyện quốc gia đại sự.

Điều này có khác nào dùng hết tiền lương đi mua cải trắng, bán mạng làm việc hùng hục như trâu đầu. Khó trách hấn ra tay hào phóng như vậy, nguyên lai còn có hậu chiêu này.

Triệu Từ nghe nàng nói hai chữ chúng ta, trong lòng khẽ ám áp, cười nói: "Bệ hạ cũng không phải bắt buộc chúng ta nghĩ cách, chẳng qua hấn thấy Tây Nam hiện tại phát triển tốt đẹp, Xuyên Châu càng ngày càng giàu có và đông đúc, lúc này mới động tâm tư mà thôi. Nếu không, đã không gửi mật thư đến." Không có phóng tin tức ra bên ngoài, hết thấy đều có nguyên do của nó.

La Tổ nhủ lòng mảy: "Tuy nói như thế, nhưng lão nhân gia hấn đã lên tiếng, nếu thật sự một chút chuyện đều không hoàn thành, quay đầu lại còn nhớ thương chúng ta không tốt." Tương lai của nàng và Triệu Từ còn vô cùng chông gai đầu, nếu lúc này chọc cho đại boss mất hứng, nhả một câu nói, vậy thời gian dài cố gắng của nàng cùng Triệu Từ liền uổng phí.

Càng nghĩ, trong lòng La Tổ càng thấy sốt ruột, lại có chút ủy khuất. Nàng cùng Triệu Từ một chết một sống giúp đỡ dân chúng kiếm kế sinh nhai, cái gì cũng không cầu, chỉ mong có một ngày có thể quang minh chính đại, tay trong tay xuất hiện trước con mắt thế nhân mà thôi.

Triệu Từ thấy nàng nhủ mảy, biết trong lòng nàng lo lắng, ôn nhu cười trấn an: "Không cần lo lắng, bệ hạ là minh quân, sẽ không làm khó chúng ta. Huống chi chuyện này, trong lòng ta cũng có một vài chủ ý. Đợi ta suy nghĩ cẩn thận, sẽ nói chi tiết cho ngươi."

La Tổ nghe hấn nói đã có chuẩn bị, trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm: "Sớm biết rằng có một ngày như vậy, ta liền hào hào học buôn bán, còn có thể giúp ngươi ra một vài chủ ý."

Trên khuôn mặt tuần tú của Triệu Từ tràn đầy vui vẻ, trong mắt mang theo vài phần thâm tình, đưa tay vuốt ve mái tóc của nàng: "Ngươi hiện giờ đã rất khá."

La Tổ nghe vậy, đỏ mặt cúi đầu.

Nếu Triệu Từ đã nói có kế sách, La Tổ cũng không cần vì những chuyện này mà hao tâm tổn trí. Sau khi khai hoang xong, nàng bắt tay vào việc bón phân và gieo trồng bông giống.

Lúc này con người đối với thức ăn có một loại khao khát mù quáng, đối với cây bông chống lạnh gì đó không có coi trọng như vậy. Dù sao phải ăn no, mới sẽ nghĩ mặc ấm.

Cho nên lúc được La Tổ dạy cách trồng bông, dân chúng địa phương không cảm thấy mấy hưng phấn. Ngược lại bọn họ cảm thấy có chút đáng tiếc, nếu đem loại lúa mạch thì tốt biết bao, năm sau còn có thể thu thêm chút lương thực đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Hàn Túc Phụ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81

Editor: Đô Đô

Vì khích lệ quần chúng nhân dân loại bông, bên Tây Nam thương hội lại tiếp tục phát huy tác dụng, đại lực thu mua bông.

Mùa đông ở Tây Nam chỉ ấm áp hơn mùa đông ở phương bắc một chút, nhưng bên này thích hợp loại bông, nếu như dùng đại diện tích đất trồng bông, chuyển đến phương bắc bán, có thể kiếm được một khoản lớn.

Hơn nữa phương bắc bên kia ở gần Bắc Đò thành, người phú quý nhiều, không lo không bán được giá tốt, Tây Nam thương hội bên này cấp giá thu mua tự nhiên cũng không thấp.

Tin tức này vừa truyền ra, đám người lúc trước còn la hét không muốn loại nhiều bông lập tức hối hả chạy vào trong Xuyên Châu thành cầu kiến La Tổ, cầu xin cách thức loại bông.

La Tổ sớm đã cho người viết ra cách loại bông cùng những hạng mục công việc cần chú ý trong khi trồng trọt, phân phát cho lý chính mỗi thôn trở về nhất nhất chỉ điểm thôn nhân của mình, mặt khác quy định đoàn người chỉ có thể dùng đất hoang mới khai khẩn để loại bông, không được dùng

tất cả ruộng cạn để loại, còn phải loại lương thực.

Dù sao lần này khích lệ mỗi thôn mỗi xóm khai khẩn đất hoang, cũng khai được không ít. Cộng thêm Triệu Từ cũng đã hứa hẹn, tiền mua đất đất hoang có thể đợi đến sau khi thu hoạch có tiền dư giao cũng được, nếu không có tiền dư, vậy thì dùng lương thực trong ruộng trả dần trong ba năm. Như vậy vừa không ảnh hưởng đến cuộc sống của dân chúng, còn bảo đảm cho mọi người ai cũng có thể được trồng trọt.

Hơn nữa La Tổ còn khích lệ mỗi thôn cùng nhận thầu vùng núi tiến hành trồng trọt. Như vậy có thể có nhiều đất đai để loại đồ hơn.

Đương nhiên, phương thức nhận thầu tập thể ở thời đại này còn hết sức xa lạ, có khá nhiều thôn không dám thử, chỉ có một vài thôn có hình thức giống Triệu gia thôn dần dần làm theo.

La Tổ cũng không nóng nảy, nàng tin tưởng chỉ cần có người làm thành công, thực sự cải thiện hoàn cảnh trong thôn, đều kiếm bạc, đằng sau không cần nàng đi yêu cầu đi khích lệ, đều có người cướp học.

Trồng trọt bông kết thúc, cũng đến tháng Năm.

Bởi vì trồng bông so với tiểu mạch cùng lúa còn khó hơn, cộng thêm Tây Nam bên này chưa từng trồng trọt thứ này, cho nên lần này La Tổ hao tổn không ít tâm tư, không chỉ sai người ghi chép lại cách thức trồng bông phân phát cho mỗi cái thôn xóm, còn đi đến từng nơi chỉ dạy tận tay. Như vậy gấp rút bận sống, người đều gầy đi một vòng.

La Tổ cảm thấy may mắn khi mình xuyên vào trong thân thể La Đại Nha, nếu xuyên việt đến thân thể tiểu thư yêu kiều nhu nhược như Từ Oánh, chỉ sợ lần qua lần lại hai ngày như vậy chắc chắn nằm bẹp dí trên giường không dậy nổi.

Vừa nhắc tới Từ Oánh, thì thấy nàng dẫn theo hai người hầu mang lễ vật tới cửa.

Lần này khí sắc trông tốt hơn lần trước rất nhiều.

Vừa đến liền nói với La Tổ tin tức tốt: "Vốn đang không cho ra cửa, còn là ta năn nỉ mãi, mới để cho người đưa ta đến."

La Tổ thấy nàng nói chuyện chỉ nói nửa câu sau, nửa câu đầu ở đâu nghĩ ra được, cười vừa ăn hạt hướng dương, vừa nói: "Tại sao lại không cho ra cửa?"

Từ Oánh đỏ mặt sờ bụng: "Ngày hôm trước nhị gia tìm đại phu nhìn rồi, nói là... Đã có thai hơn một tháng."

Chuyện này nếu là người khác, nàng tuyệt đối không dám nói ra. Nhưng cùng La Tổ thân cận lâu nay, mới dám mở cái miệng này.

La Tổ vừa nghe, vui mừng nhìn nàng: "Nhanh như vậy?"

Thấy gương mặt Từ Oánh bỗng nhiên đỏ hơn, lập tức ý thức được lời nói vừa rồi không được hay cho lắm, cười nói: "Ý ta là, đây thật sự là chuyện tốt."

Nếu cỗ nhân không phải sinh đẻ rất nhiều, thì là con nối dòng gian nan. Cứ xem Hồng lâu mộng thì biết, Lâm Như Hải cưới nhiều chính thê và tiểu thiếp, thế nhưng đằng sau cũng chỉ có Lâm Đại Ngọc một cái bệnh kiều nữ nhi.

May mắn thân thể Từ Oánh ngược lại rất tốt, nhanh như vậy đã mang thai.

Tuy biết nữ nhân ở thời đại này mới mười mấy tuổi đã mang thai là chuyện bình thường, nhưng trong lòng nàng vẫn có chút không được tự nhiên, thiết nghĩ so với việc liên tục không có tin tức gì, thì như thế này vẫn là tốt hơn, La Tổ là thật tâm vui mừng cho nàng.

Từ Oánh lần đầu làm nương, trong lòng rất vui vẻ, thấy La Tổ cũng vì nàng cao hứng, trong lòng càng thêm vui: "Qua ít ngày nữa ta sẽ không thể ra cửa, nếu tỷ tỷ không chê, có thể đến Hoa phủ tìm ta tâm sự. Ta ở nhà một mình cảm thấy cực kỳ khó chịu."

"Phu quân người đâu?"

"Hắn lúc nào cũng bận rộn đâu. Mấy ngày trước còn nhìn thấy người, cả ngày hôm nay không thấy bóng dáng. Dường như đang cùng Triệu đại nhân thương nghị chuyện gì đó."

Triệu Từ cùng họ Hoa kia có thể thương nghị cái gì?

La Tổ có chút suy nghĩ không thông, cũng không biểu hiện ra trước mặt Từ Oánh. Ngược lại cười nói: "Dù nam nhân có bận rộn hơn nữa, cũng phải để mắt tới thê tử trong nhà, nếu trong lòng người cảm thấy không thoải mái, thì cứ uyển chuyển nói ra, đừng có để nghẹn trong lòng. Bằng không nam nhân vốn vô tâm, sẽ không thấu tâm tư người."

Từ Oánh nghe vậy, sự vui vẻ trên mặt nhạt đi vài phần, thở dài nói: "Ai bảo ta thân thể bất tiện. Hôm qua bà vú còn nhắc nhở ta, dâng cho hắn hai cái nha hoàn thông phòng xinh đẹp, cũng tốt thu tâm hắn."

Chuyện này vốn dĩ nàng cũng không muốn chia sẻ với ai, chỉ là mẹ ruột nàng mất sớm, bên cạnh cũng chỉ có một hảo tỷ muội có thể tâm sự nỗi lòng, nghe La Tổ nói như vậy, nàng không nhịn được nói ra khổ sở trong lòng.

La Tổ vừa nghe, tức giận nói: "Người vừa mới mang thai, đã phải tìm nữ tử khác cho hấn, nào có đạo lý như vậy."

Hồng Hạnh đứng bên cạnh nghe vậy, lập tức có chút nóng nảy, nhưng e ngại địa vị hiện giờ của La Tổ, cho nên không dám chen miệng vào như lần trước. Chỉ nhỏ giọng lầu bầu: "Nếu không làm như vậy, chẳng phải cho đám hồ ly tinh bên ngoài cơ hội câu cổ gia đi mất hay sao?"

"Đến lượt người hồ ngôn loạn ngữ?" La Tổ không vui nhìn Hồng Hạnh. Nàng không thích thái độ mặt cao hơn đầu của nàng ta, nhưng thiết nghĩ nàng ta đến cùng cũng là nô tì trung thành suy nghĩ cho chủ tử, nên cũng không so đo cái gì, lại không ngờ rằng đến nàng ta cũng muốn tẩy não Từ Oánh thay họ Hoa tìm nữ nhân khác. Đây là lời của một người trung thành suy nghĩ cho chủ tử nói ra sao? Hồng Hạnh bị La Tổ quát lớn như vậy, sợ hãi vội vàng rút đầu lại, trong lòng lại đem La Tổ cấp ghi hận.

Từ Oánh khoát tay một cái nói: "Nơi này không cần người hầu hạ, người lui xuống trước đi."

Hồng Hạnh còn muốn nói chút gì đó, thấy La Tổ nghiêm mặt, chỉ đành cúi đầu lui ra ngoài.

Bên cạnh tiểu Lục nói: "Này chứ không phải muốn bò lên giường chủ tử đi."

La Tổ lườm nàng một cái: "Đừng nói liên thiên, chuyện này còn chưa có định đâu." Nàng lại nhìn Từ Oánh: "Người không nên hồ đồ, bây giờ người là có người thai đâu, chỉ cần gắng gượng qua đợt này thì tốt rồi. Chẳng lẽ nam nhân không gần nữ nhân một vài tháng, thì không thể sống nổi nữa?" Nếu sau này Triệu Tử dám làm như vậy, nàng nhất định không tha cho hấn.

Từ Oánh thở dài: "Bà vú cũng khuyên ta nâng Hồng Hạnh lên, dù sao cũng là người Từ phủ nuôi lớn, nàng còn luôn đi theo ta, sau này cũng sẽ không có tâm tư khác."

La Tổ cười nói: "Chỉ sợ chỉ có mình người nghĩ như vậy thôi, người ta không nghĩ như vậy đâu. Nữ nhân chúng ta lòng dạ hẹp hòi, ai cũng không thể phủ nhận, trong lòng người có vui ý chia sẻ phu quân của mình với người khác, người khác có thể dung chứa được người? Nghe ta khuyên một câu, chuyện này để sau hãy tính, tốt nhất người nên thương lượng trước cùng Hoa Nhị Gia, không chừng bản thân hấn cần bản cũng không nghĩ đến chuyện này, người ở đây thu xếp ngược xuôi, cuối cùng vẫn cùng hấn phu thê lục đục." Mặc dù nàng không tin tưởng nhân phẩm của họ Hoa, nhưng đầu gì Từ Oánh mới mang thai một tháng, nếu lúc này họ Hoa đã có ý muốn nạp thiếp, vậy thì thật sự là loại người cạn bã trong cạn bã.

Từ Oánh nghe La Tổ phân tích, trong mắt có chút mong đợi: "La tỷ tỷ, lời người nói là sự thật sao, nhị gia hấn thực sự không động tâm tư?"

Nhìn bộ dáng Từ Oánh suy tính hơn thiệt như vậy, trong lòng La Tổ cảm thấy không đáng giá thay nàng, nữ tử thông tuệ của lúc trước, sau khi thành thân, liền biến thành người xoay quanh nam nhân như vậy sao. Nàng nói: "Mặc dù ta không thể thập phần bảo đảm, nhưng chỉ cần phu thê hai người có thương có lượng, ngày mới có thể lướt qua càng thuận, nếu chuyện này đã có quan hệ đến Hoa Nhị Gia, người liền thương lượng với hấn. Đừng tự mình ôm đồm mọi chuyện."

Nếu đổi lại là nàng, nàng liền đứng trước mặt mọi người hỏi trực tiếp đối phương, có phải người muốn nạp thiếp hay không. Để xem hấn ta còn có gì để chống chế.

Cái thời đại này nam nhân sợ dĩ không biết xấu hổ như vậy, âu cũng là do nữ tử quá mức hiền lành. Nam nhân còn không có mở miệng, lão bà liền thu xếp đem tiểu thiếp đưa về nhà. Chuyện tốt như vậy, người nam nhân nào không vui ý.

Từ Oánh trong nội tâm kính phục La Tổ, hiện tại nghe La Tổ nói có lý như vậy, trong lòng không khỏi cũng nghe lọt bảy tám phần: "La tỷ tỷ, may mà hôm nay đến đây tâm sự với người, nếu không ta quả thật đã làm ra việc ngu ngốc."

La Tổ cười nói: "Nếu sau này người có chuyện khó xử, chỉ cần nhớ kỹ một câu - - ủy khuất ai cũng ngàn vạn lần không thể ủy khuất chính mình."

Ủy khuất ai cũng không thể ủy khuất chính mình. Trong lòng Từ Oánh thầm nhắc đi nhắc lại hai lần: "Tâm tư La tỷ tỷ quả nhiên cùng thường nhân bất đồng, Từ Oánh được ích lợi không nhỏ."

Từ Oánh đến cùng là có thân thể, không thích hợp ở bên ngoài lâu, hai người nói chuyện riêng tư một lát, La Tổ liền tự mình đưa nàng ra xe ngựa, thấy xe ngựa đi, mới đi vào trong nhà.

Tiểu Lục nói: "Nô tì thấy ả Hồng Hạnh kia, không phải là cái người thành thật gì."

"Người cũng biết điều đó sao." La Tổ cười nhìn nàng: "Cứ cho là người không thành thật, thì người có thể làm gì?"

"Phu nhân định không quản? Không phải ngài cùng Từ cô nương có quan hệ hảo hay sao?"

"Dù cùng Từ Oánh quan hệ hảo, cũng không thể quản chuyện gia đình của nàng ta. Hơn nữa, nàng ta thân là chủ mẫu Hoa gia, nếu ngay cả người bên cạnh mình cũng không đề phòng được, sau này làm sao đề phòng ngoại nhân tính kế."

La Tổ nói xong, trong lòng có chút phiền muộn.

Nàng bây giờ đã dung nhập với thời đại này, lối suy nghĩ cũng đi theo người cái thời đại này. Nếu là lúc trước, nàng tất nhiên sẽ nhắc nhở Từ Oánh phải đề phòng người khác.

Trong xe ngựa, Từ Oánh bởi vì nghĩ thông suốt chuyện này, tâm tình tốt đẹp, bèn ăn thêm vài viên ô mai.

Hồng Hạnh thấy vậy, nhỏ giọng dò xét: "Phu nhân, chuyện này ngài nên suy nghĩ thật kỹ, bà vú là người từng trải, thấy qua nhiều chuyện, bà đều nói như vậy, ngài vẫn nên sớm đi an bài nhân hảo. Chớ để đám hồ ly tinh bên ngoài có cơ hội quấy rối cô gia."

Từ Oánh vừa nghe, sắc mặt trầm lại, ném viên ô mai đang cầm trong tay vào trong hộp, không vui nói: "Chuyện này ta biết phải làm thế nào, không cần người nhiều chuyện."

Hồng Hạnh nóng nảy: "Chẳng lẽ phu nhân thực sự nghe lời của La đại nhân?"

"Không nghe lời La đại nhân, chẳng lẽ nghe lời người?" Từ Oánh nhún mày: "Sau khi trở về, ta sẽ thay người tìm một người thích hợp, đến lúc đó ta sẽ ban thưởng thêm vài món đồ trang sức đeo tay làm đồ cưới, nhường người gả đi có quang cảnh."

"Phu nhân, phu nhân đừng đuổi nô tỳ đi a." Hồng Hạnh vội vàng quỳ xuống cầu xin.

Nàng mới không cần gả cho những thứ dựa vẹo táo nết kia đâu, nàng có gả, cũng phải gả cho nhân vật phong lưu phóng khoáng như cô gia. Nếu không, nàng đã không dùng một cái vòng tay bằng vàng, hối lộ bà vú giúp đỡ khuyên nhủ tiểu thư.

"Cầu xin ngài, phu nhân, về sau nô tỳ không dám lăm mồm nữa."

Từ Oánh nghiêm mặt không đáp lại. Hôm nay Hồng Hạnh biểu hiện như vậy, đã chạm đến lần ranh của nàng. Người cũng nên đuổi rồi.

Hồng Hạnh thấy Từ Oánh kiên định như vậy, nhớ tới bình thường phu nhân đối xử với nàng hiền hòa, đối với chuyện nạp thiếp cũng rất ủng hộ, hiện giờ lại thay đổi chủ ý, tất nhiên là do La Tổ xúi giục. Trong lòng lại đem La Tổ cấp hận đến tận xương tủy.

Đều là nữ tử xuất thân nông thôn, ai cũng không cao quý hơn ai, chẳng qua là có chút vận khí gả cho cái hào nhân gia, gặp được cái tiểu thúc có tiền đồ mà thôi, thế mà cũng dám đến bắt nạt nàng.

Hồng Hạnh tức giận đỏ mắt không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hàn Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82

Editor: Đô Đô

Mặc dù La Tổ đã tiến hành khuyên bảo Từ Oánh một phen, nhưng trong lòng cũng không để tâm chuyện này. Nàng là người rất hiện thực, ở xã hội này, nếu như nữ tử không có một chút ý thức tự lập, dù nàng có giúp nhiều thế nào, có quan tâm nhiều bao nhiêu, cũng đều là vu sự vô bổ.

Buổi chiều lúc cùng Triệu Từ ăn cơm, nàng nổi tính nhiều chuyện: "Gần đây người cùng họ Hoa kia thương nghị chuyện gì vậy?"

Triệu Từ đang từ tốn nhai cơm, nghe La Tổ hỏi, hần đễ bát đĩa xuống, uống một hớp trà, mới cười nói: "Vốn dĩ chuyện này cũng không có ý định gạt người. Lần trước bệ hạ đưa mật chỉ tới, ta suy tư mấy phen, vẫn cảm thấy chỗ mấu chốt nằm trên con đường thương nghiệp. Không nông không yên, không buôn bán không giàu. Bệ hạ muốn chính là cái phú, hiện giờ có người mở rộng chuyện canh tác trồng trọt, sau này nông nghiệp Đại Chu không lo không thịnh. Nhưng cái phú này, thì phải phát triển từ thương nghiệp. Cho nên ta liền tìm hần ta nghiên cứu và thảo luận một phen. Bất quá cũng không nói cho hần biết đây là mật chỉ của bệ hạ."

"Hóa ra là như vậy." La Tổ yên tâm: "Ta còn lo lắng người bị chịu thiệt thòi. Hần vốn là gian thương, tâm tư lại không mấy chính nghĩa, lần này đầu quân vào bên Tề vương cũng không biết là thật hay giả, chúng ta cần phải đề phòng một chút." Nàng lo lắng Triệu Từ thành thật như vậy sẽ bị người lừa gạt.

Triệu Từ nghe xong, thiếu chút nữa phụt cười.

Hóa ra ở trong mắt nàng, hắn là một người đang hoảng sợ bị người khác bắt nạt như vậy. Chẳng lẽ là hắn biểu hiện quá mức chính trực, hay là lớn lên quá mức vô hại.

Mặc dù có chút thất bại, nhưng Triệu Từ cũng không mở miệng giải thích. Bất kể như thế nào, hắn vẫn luôn hy vọng mình ở trong mắt La Tổ là một người tốt.

Cơm nước xong, hai người cũng không trở về phòng mình, mà ngồi trong sân tán gẫu ngắm sao.

Hiện giờ trong phủ đều là người của Triệu Từ, không cần thiết tránh né như ngày trước. Còn nội gián tiểu Lục, nàng tuyệt không lo lắng. Chuyện nàng cùng Triệu Từ muốn làm, cứ cho Tề vương có biết, cũng sẽ không làm khó dễ bọn họ.

La Tổ hạnh phúc nằm ở trên ghế dựa, nhìn Triệu Từ đang yên tĩnh nằm bên cạnh ngắm trời cao, đột nhiên nhớ tới chuyện của Từ Oánh.

"Từ Oánh thu xếp tìm tiểu thiếp cho họ Hoa, người nói chuyện này cần phải làm sao?"

"Đây là chuyện của nữ nhân." Triệu Từ hiển nhiên không hào hứng với cái đề tài này.

La Tổ nhún mày: "Này cũng cùng nam nhân các người có quan hệ. Người thử nghĩ mà xem a, nếu không phải nam tử thích tam thê tứ thiếp, nữ tử nào sẽ cam tâm tình nguyện giúp đỡ trượng phu mình thu xếp thú tiểu thiếp."

Lần đầu tiên Triệu Từ thấy bộ dáng hờn ghen làm nũng của nàng như vậy, trong lòng không nhịn được mềm nhũn, cười nói: "Người khác như thế nào ta không biết, ta chỉ biết, đối với ta mà nói, nếu không phải là người trong lòng ngưỡng mộ, một cái đều ngại nhiều."

Hắn nói, con mắt còn có hàm ý nhìn La Tổ.

Nghe được câu trả lời tương đương với tỏ lộ này, khuôn mặt La Tổ ửng hồng, nghiêng đầu nghĩ, này nam nhân cổ đại nói lời dễ ngon dễ ngọt nữ nhân, cũng không thua kém gì nam nhân hiện đại.

Quả nhiên, thiên tính của nam nhân bất kể là qua bao nhiêu thời đại vẫn đều giống nhau.

Qua mấy ngày, Từ Oánh lần nữa đến chơi, nụ cười trên mặt chính là muốn ngăn cũng cản không được.

"Nhờ có La tỷ tỷ ngày đó nhắc nhở ta, nếu không, ta tất nhiên sẽ hối hận." Từ Oánh nhớ tới suy nghĩ ngày đó của mình lại cảm thấy sợ. Nếu quả thật thay nhị gia tìm nữ nhân, lúc này nàng chỉ sợ còn đang trốn trong khuê phòng khóc thầm.

La Tổ cười nói: "Phu quân người đây là không vui ý tìm thông phòng?" Nàng đúng là nhìn không ra họ Hoa kia còn có bản tính tốt này.

Từ Oánh thẹn thùng gật đầu: "Hắn nói... Nữ tử ngưỡng mộ trong lòng, một cái là đủ rồi."

La Tổ nghe xong, cảm thấy lời này quen tai, nghĩ nghĩ, đây không phải là lời Triệu Từ vừa nói hay sao. Như thế nào nam nhân không phải chung một tính tình, lời nói dụ dỗ nữ nhân lại giống nhau đến vậy.

Liệu không biết đến lúc đó, có mấy ai có thể làm được như đã hứa.

Trước khi Từ Oánh ra về, La Tổ rốt cuộc vẫn không nhịn được, nói thêm một câu: "Người đang có thai, nên vạn phần chú ý tới người bên cạnh, nếu không có hối cũng không kịp."

Dường như Từ Oánh nghe hiểu, như có điều suy nghĩ gật đầu.

Buổi chiều lúc Hoa nhị gia trở về nhà, Từ Oánh đang đọc sách, thấy hắn trở về, vội vàng đứng dậy đón tiếp.

"Sao hôm nay chàng về muộn vậy?"

"Ta cùng bên Tây Nam thương hội có chút chuyện làm ăn cần nói, làm trễ nãi chút thì giờ. Còn nàng, hôm nay hài tử có ngoan ngoãn không?"

Từ Oánh đỏ mặt cúi đầu: "Còn nhỏ như vậy, tự nhiên là ngoan ngoãn."

Hắn cười gật gật đầu, nhận lấy chén trà do tiểu nha hoàn bưng đến, nói: "Nghe nói hôm nay nàng lại chạy ra khỏi phủ."

"Thiếp đi gặp La tỷ tỷ." Từ Oánh thành thật khai báo. Nàng cùng La đại nhân quan hệ hảo, chuyện này cũng không phải là cái gì bí mật. Hơn nữa bình thường Hoa Nhị Gia vẫn luôn ủng hộ các nàng thường xuyên lui tới.

Hắn vờ như lơ đãng nói: "Cũng khá lâu rồi ta chưa gặp lại La đại nhân, không biết nàng ấy thế nào rồi?"

"Rất tốt, cũng là khí hậu trong thành Xuyên Châu thích hợp dưỡng người hơn. Lúc trước nàng ấy một mình ở Lâm Gia Câu, thân thể tiều tụy."

Hắn gật gật đầu: "Trong phủ có mấy loại thuốc bổ thích hợp cho nữ tử, lần sau nàng tới đó, thì cầm một chút mang qua. Đừng lấy danh nghĩa trong phủ, mà dùng thân phận bằng hữu đưa qua."

Từ Oánh có chút chần chừ: "La tỷ tỷ không thích thu lễ vật."

Hắn cười nói: "Thỉnh thoảng đưa đi là được rồi. Cũng đừng đưa quá nhiều, tránh cho người ta nghĩ nhiều."

"Cái này thiệp biết rõ." Từ Oánh mừng rỡ đáp ứng. Là một người vợ, tự nhiên là hy vọng trạng phu mình ủng hộ nàng kết giao với khuê trung mật hữu bên ngoài. Lúc trước nàng còn lo lắng sau khi lập gia đình, phu gia sẽ trói buộc nàng, không cho nàng ra cửa kết giao bằng hữu. Hiện tại thấy phu quân bao dung độ lượng như thế, trong lòng Từ Oánh vô cùng vui vẻ. Sau này có thể cùng một nam tử như vậy của án tề mĩ, chính là chuyện hạnh phúc nhất trên đời.

Phu thể khó nói trong chốc lát tán gẫu, hắn liền cho người hầu hạ Từ Oánh đi ngủ trước, còn mình đi đến thư phòng xử lý công vụ.

Trong phủ chỉ có hắn và Từ Oánh là chủ tử, lúc này nửa đêm, cả tòa nhà im ắng, chỉ có bọn hạ nhân đứng canh gác ở hành lang.

Hắn tiến vào thư phòng, liền bắt đầu lật xem sổ sách của chương quỹ các nơi gửi về.

Kể từ khi Tây Nam bên này dựa vào Tây Nam thương hội, đầu tư được một chút sản nghiệp Tây Nam, lợi dụng bến cảng vận chuyển bằng thủy lộ, đem hàng hóa Tây Nam chuyên chở ra ngoài bán, lợi nhuận của Hoa gia cũng nâng cao thêm một tầng.

Mà lợi nhuận nhiều nhất trong đó lại là từ sản nghiệp, vẫn là chảy vào trong phủ thái tử.

Hắn cười lạnh một tiếng.

Thái tử một nước như thế, dù hắn có là người trung quân ái quốc, cũng không dám đem tính mạng dòng dõi tất cả đều phó thác ở trên tay một chủ tử như vậy. Nếu không sau này, Hoa gia hẳn chẳng phải thật sự biến thành ngân khố cho hắn ta muốn gì được nấy?

Bất quá từ trước đến nay hắn làm việc luôn lưu lại một con đường lùi, mặc dù đã âm thầm đánh giao hảo cùng Tề vương, hắn vẫn không quên phụng bồi vị thái tử điện hạ địa vị không yên kia.

Hắn đang tập trung xem sổ sách thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

"Cô gia, phu nhân sai nô tỳ đưa thức ăn khuya đến cho ngài."

Hắn nghe vậy, nhíu nhíu mày, đặt sổ sách sang một bên: "Vào đi."

Một lát liền thấy một cái nữ tử mặc xiêm y xanh lục đẩy cửa vào, lúc này đã nửa đêm, vẫn còn mang theo hoàn bội. Hắn nhận ra, người này là nha hoàn thiếp thân của Từ Oánh Hồng Hạnh.

"Cô gia, đây là cháo tổ yến vừa mới nấu xong, nhân lúc còn nóng ngài mau ăn đi." Hồng Hạnh cười dịu dàng nói, nhanh tay cầm lấy chén nhỏ múc cháo ra.

"Không cần, cứ để đấy là được rồi, người lui xuống trước đi." Hắn tiếp tục cầm lấy sổ sách. Tâm tư đám tỷ nữ này, trong lòng hắn rõ ràng, đều là những nô tài không thành thật vọng tưởng thứ không thuộc về mình mà thôi.

Đám người ngu xuẩn này, hắn bình thường sẽ không giữ lại bên người. Hắn không hiểu lấy tính cách của Từ Oánh, sao lại giữ một cái nha hoàn ngu xuẩn như vậy ở bên người.

Hồng Hạnh lại nhìn không ra hắn đang không vui, nàng liếc nhìn sườn mặt tuấn mỹ của hắn, dáng người cao ngất thon dài, trong lòng từng đợt hỏa nóng lên, cúi đầu xoắn khăn tay: "Cô gia, phu nhân nói, nhường nô tỳ hôm nay hầu hạ cô gia."

Thanh âm nàng thỏ thẻ, hoàn toàn không có một chút chanh chua như ngày thường.

Hắn nghe vậy, khóe miệng khẽ cong một cái, mang theo vài phần xem thường, lập tức lại dùng dáng vẻ tươi cười che giấu, hắn đứng lên, cúi đầu nhìn nha hoàn trước mắt: "A, người nói phu nhân cho người đến đây hầu hạ ta?"

"Dạ, phải." Hồng Hạnh căng thẳng cúi đầu.

Hắn duỗi ngón tay nâng cằm nàng lên, cưỡng bách nàng ngẩng đầu. Đập vào mắt hắn là một khuôn mặt trái xoan, trên mặt hồng hồng giống như vừa dùng son phấn trang điểm. Cặp mắt kia quyến rũ mê người, xác thực có mấy phần tư sắc.

"Vậy người nói một chút, là nhường người như thế nào hầu hạ ta?"

"Nô tỳ, nô tỳ hội hầu hạ ngài." Hồng Hạnh hết sức gian nan mới nói được trọn câu, hô hấp đều có chút không thông. Khuôn mặt ửng hồng càng thêm xinh đẹp.

Hắn cười lạnh: "Phải không, vậy bây giờ bắt đầu đi, ở chỗ này, tự mình động thủ."

Nói rồi hắn quay lưng lại, cũng không thèm nhìn nàng một cái.

Rất nhanh, sau lưng liền truyền đến tiếng cời quần áo sột soạt. Sau lưng nóng lên, liền tiếp xúc với một thân thể nóng bỏng.

Hồng Hạnh đang kích động chuẩn bị đưa tay sờ mặt hắn, đột nhiên ngón tay bị nắm chặt, nàng hét lên một tiếng, chưa kịp phản ứng, đã bị hất xuống đất: "Cút ra ngoài!"

"Cô gia." Hồng Hạnh khó hiểu nhìn hắn.

"Người đâu." Hắn lạnh giọng kêu.

Một lát liền có hai gã sai vặt đi vào, thấy Hồng Hạnh nằm sấp trên mặt đất, sắc mặt đều có chút cổ quái.

Hắn lạnh giọng nói: "Tạm nhốt lại trong phòng củi, ngày mai để cho phu nhân xử trí."

"Rõ." Hai gã sai vặt vội vàng áp giải người đi ra ngoài, Hồng Hạnh mới vừa hô hai câu, trong miệng liền bị nhét tắt. "Đàng hoàng một chút, bằng không chủ tử tức giận, người không có cơ hội sống đến sáng mai đâu." Lúc này Hồng Hạnh mới không cam lòng an tĩnh lại.

Hắn lấy khăn tay ra xoa xoa tay, sau đó nhanh chóng vứt nó xuống đất.

Hôm sau Từ Oánh tỉnh lại mới biết được chuyện này, hắn đã ra khỏi phủ.

Từ Oánh giận điên người không muốn thấy mặt Hồng Hạnh, sai người trực tiếp đuổi ra khỏi phủ. Bà vú đến cầu tình, Từ Oánh lạnh lùng nói: "Nếu không phải nghĩ tới tình cảm chủ tớ mấy năm nay, hôm nay cũng không phải đơn giản đuổi ra như vậy."

Bà vú nghe ra Từ Oánh đây là quyết tâm, cũng đành lực bất tòng tâm, vụng trộm đi gặp Hồng Hạnh: "Người đứng là hồ đồ, tiểu thư còn chưa đáp ứng, người đã tự tiện chủ trương. Bây giờ thì tốt rồi, chộc giận tiểu thư không nói, còn liên lụy tiểu thư bị cô gia hoài nghi đâu, hiện giờ ta cũng không giúp được người."

Vành mắt Hồng Hạnh đỏ bừng vội vàng quỳ xuống đất cầu xin: "Cầu xin mẹ mụ cứu ta đi, về sau ta sẽ không dám nữa. Dù gì ta cũng hầu hạ tiểu thư nhiều năm như vậy, không có công lao cũng có khổ lao a. Hơn nữa lúc này đây ta thật sự suy nghĩ cho tiểu thư. Nàng không nghe ngài khuyên bảo, không để an bài người cho cô gia, sau này cô gia bị người câu đi làm sao bây giờ?"

"Người thật là khờ a." Bà vú lắc đầu: "Tiểu thư đã sớm hỏi qua ý tứ cô gia, chính miệng cô gia đã nói không cần, người tự mình làm càn, cũng khó trách tiểu thư tức giận đâu."

Bà đưa tay từ trong túi tiền móc ra một chuỗi tiền đồng: "Tốt lắm, dầu gì những năm này chúng ta cũng coi như có chút tình cảm, số tiền này người cầm lấy ra ngoài sinh sống qua ngày đi, sau đó tìm một người tốt mà nương tựa."

Nói rồi thờ dài đi vào trong phủ.

Hồng Hạnh nhận lấy chuỗi tiền kia, hai mắt đỏ bừng.

Không quan tâm Hồng Hạnh vui hay không vui, đã ra khỏi phủ, tự nhiên sẽ không có cơ hội đi vào lần nữa. Trong lòng Từ Oánh cũng vì chuyện này mà khổ sở mấy ngày, cộng thêm nhị gia cũng sinh khí với nàng, mấy ngày nay dỗi vào ngủ phòng trong, tâm tình liên tục buồn bực.

"Ta đi tìm La tỷ tỷ trò chuyện." Nay nếu không tìm người trò chuyện một lát, rất có thể ghen ra bệnh mất.

Bà vú nghe vậy, nhanh chóng phân phó nha hoàn Hồng Đào giúp đỡ thu dọn đồ đạc, chuẩn bị ngựa xe đi đến Từ phủ bãi phòng La Tổ.

Còn chưa ra cửa, bên ngoài liền có Hoa quân gia đến bẩm báo: "Phu nhân, nô tài Hoa tam phúc có việc gấp bẩm báo."

Từ Oánh nghe vậy, cách cửa nói: "Chuyện gì?"

"Phu nhân, mấy ngày nay không hiểu làm sao, toàn bộ Xuyên Châu thành đều đồn đại tin tức khâm sai đại nhân cùng La Tư Nông tán gẫu mật thiết. Bọn họ còn nói đây là tin do người trong Hoa gia chúng ta truyền ra. Hiện giờ không tìm được nhị gia, nô tài thật sự không biết phải làm như thế nào."

Bạn đang đọc truyện *Bản Hàn Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 83

Editor: Đô Đô

La Tổ căn bản không ngờ tới chuyện của nàng cùng Triệu Từ sẽ bị truyền đi nhanh như vậy. Nàng thiết tưởng thời gian tốt nhất chính là đợi nàng cùng Triệu Từ công thành danh toại, sau đó khai báo với Triệu mẫu, đạt được sự chấp thuận của bà, mới quang minh chính đại cùng một chỗ.

Cái thời gian đó, tuyệt đối không phải là giờ khắc này, càng không phải là ở nơi đây.

Sự tình truyền ra vô cùng mau, có mũi có mắt, cái gì hai người cô nam quả nữ, ngồi cùng bàn ăn cơm, cùng sập mà ngủ, thúc tẩu trong lúc đó không sạch sẽ.

Hai điều trước La Tổ không phủ nhận, nàng cùng Triệu Từ xác thực có cùng nhau ăn cơm. Nhưng cùng sập mà ngủ là cái chuyện quý gì. Trong lòng nàng đúng là có đôi khi tơ tưởng đến nhan sắc của Triệu Từ, nhưng chuyện đó vẫn luôn dấu giếm ở trong lòng không dám làm thử, như thế nào đến miệng người khác liền thành sự thực rồi. Nàng nhưng là ngay cả bàn tay nhỏ bé của Triệu Từ còn chưa có nắm qua đâu. Nếu làm rồi, trong lòng nàng còn thoải mái một chút. Nhưng là chuyện không làm, còn phải gánh chịu trách nhiệm cùng tai tiếng, quả thực quá oan uổng đi.

Hơn nữa còn có một chuyện, lúc này nàng cùng Triệu Từ tuyệt đối không thể thừa nhận, nhưng nếu như không thừa nhận, về sau trở lại Bắc Đô thành, sự tình được giải quyết, nàng cùng Triệu Từ cũng ở cùng một chỗ. Đến lúc đó chẳng phải là tự làm mất mặt?

Dù sao làm như thế nào, cũng đều là sai cả. Cho nên La Tổ dứt khoát bày ra tư thái thanh cao, không thừa nhận, cũng không phủ nhận, cứ như không hề bị ảnh hưởng, vẫn như thường lệ đi tới thôn xóm phụ cận dò xét đất đai và cây nông nghiệp.

Cũng may làm quan vẫn còn có chút chỗ tốt, mặc dù sự tình truyền đi ồn ào huyên náo, nhưng số người thật sự dám tìm nàng gây phiền toái, thì không có một ai. Chỉ là lúc đi lại trên đường bị người chỉ chỏ, ngược lại chọc tức tiểu Lục.

"Những người này thật sự là không có lương tâm, phu nhân và Triệu đại nhân giúp bọn họ đem ngày qua tốt lắm, hiện tại nguyên một đám bởi vì một chút tin đồn thất thiệt mà bày đặt sắc mặt, thật sự là vong ân bội nghĩa. Đáng nhẽ lúc trước phu nhân không nên lo cho những người này, cứ để cho bọn họ ở Tây Nam này tự sinh tự diệt đi."

La Tổ ngồi ở trong xe ngựa ăn điểm tâm, nghe người ở bên ngoài nghị luận rối rít, tiểu Lục lại ở trong này hùng hùng hổ hổ, lập tức có một loại xúc động tìm niềm vui trong đau khổ.

"Muốn nói thì cứ để cho bọn họ nói đi, dù sao ta lại không mất mấy lượng thịt."

"Ta đây không phải là thay phu nhân cảm thấy không đáng sao." Tiểu Lục chu môi. Mặc dù lúc trước nàng là phụng mệnh chủ tử mới đến hầu hạ La Tổ, nhưng là chung sống lâu như vậy, nàng thật tâm cảm thấy La Tổ là một người rất tốt, là một hảo chủ tử khó tìm. Cho dù biết rõ nàng là người của Tề vương, vẫn đối xử với nàng không tệ như cũ, rất lâu cũng không để phòng nàng. Cho nên trong khoảng thời gian này, lúc gửi thư báo về cho Tề vương, nàng đều chọn những chuyện nhỏ nhất không quan trọng, còn chuyện tình cảm của La Tổ cùng Triệu Từ, nàng là một điểm hàm ý đều không lộ ra.

La Tổ không biết trong lòng tiểu Lục đang rối rắm, thanh thoi ăn đồ: "Kỳ thật người cũng biết chuyện này thật thật giả giả đến cùng như thế nào, hiện tại người tức giận, đó cũng là mù quáng. Còn không bằng để cho mình thoải mái một chút. Dù sao loại chuyện như vậy đến lúc tra ra manh mối, những dân chúng kia liền yên tĩnh."

"Có thể tra ra manh mối sao, đến giờ còn không biết ai là người hất nước bản đầu."

"Khâm sai đại nhân của các người không phải đang đi tìm người sao, hơn nữa, đều đồn là người Hoa gia truyền ra, còn sợ hấn chạy thoát?"

Lúc mới bắt đầu nghe tin La Tổ còn thấy rất uy khuất, vô cùng lo lắng, về sau nghĩ lại, không còn thấy lo lắng nữa.

Họ Hoa kia không thể nào làm ra chuyện ngu xuẩn như thế, hiện tại rõ ràng người là từ bên trong phủ hấn truyền ra, về công về tư, hấn đều phải phối hợp với quan phủ tìm ra người đó. Còn Triệu Từ, nàng rất tin tưởng vào bản lãnh của hấn.

Hai người này hợp tác, tìm người tung lời đồn, thật đúng là dễ như chơi.

Xe ngựa vừa tới cổng phủ khâm sai, quân gia liền ra đón, nói có người Hoa gia đến tìm.

Người đến đúng là Từ Oánh. Hôm nay ra chuyện này, trong lòng nàng lo lắng, cộng thêm phu quân nàng sáng sớm hôm nay đã ra cửa, không tìm

được người, nằng lo lắng Triệu Từ cùng La Tổ bên này sẽ có hiểu lầm, cho nên vội vàng chạy qua để giải thích, thuận tiện giúp đỡ tìm ra người kia.

Lúc La Tổ xuống xe ngựa, Từ Oánh đã từ xe ngựa đi ra. Hôm nay Triệu Từ cùng La Tổ không ở trong phủ, cộng thêm người bên ngoài đều đồn đại là từ Hoa gia truyền ra, cho nên Từ quán gia ngay cả cửa cổng đều không cho Từ Oánh đi vào.

La Tổ nói vài câu đơn giản với quản gia, liền cho người dẫn Từ Oánh tiến vào phủ. Lúc đợi La Tổ đi đổi một bộ y phục sạch sẽ, Từ Oánh ở trong phòng khách đứng ngồi không yên.

Thấy La Tổ đi ra, Từ Oánh thở phào nhẹ nhõm: "La tỷ tỷ, hôm nay ta đến là để nhận lỗi với tỷ."

La Tổ đến, nhận lấy chén trà tiểu Lục đưa cho, uống một ngụm trà, mới từ tốn hỏi: "Là vì chuyện bên ngoài?"

"Đúng vậy." Trong lòng Từ Oánh còn rất thấp thỏm. Dù sao đường đường là khâm sai đại nhân cùng tư nông quan bị người đặt điều như vậy, tội danh này cũng không nhẹ. Đặc biệt là chuyện này còn là từ Hoa gia truyền đi. Nếu xử lý không tốt, không thể nói trước giao tình của nằng cùng La Tổ cũng sẽ đứt đoạn.

La Tổ hơi hé miệng, nhìn nhìn Từ Oánh: "Hôm nay Hồng Hạnh không tới cùng ngươi?"

Trên mặt Từ Oánh lúng túng một lát, nói: "Ta gả nằng ta ra ngoài rồi."

La Tổ nghe vậy, cũng không hỏi nhiều, chỉ là cười nói: "Nếu nói người Hoa gia cố ý bôi nhọ ta, ta sẽ không tin. Dù sao Hoa Nhị Gia và người đều không phải là loại người như thế. Nhưng chuyện này bị người ta nói có mũi có mắt, còn là từ Hoa gia truyền ra. Ta chỉ có thể hoài nghi, có phải người nào trong Hoa gia không có mắt cố ý hãm hại ta như vậy hay không thôi. Hơn nữa ta tự nhận mình là người biết đối nhân xử thế, cho tới bây giờ không có cùng ai tranh chấp, chuyện đắc tội với người khác, thật đúng là không biết làm. Còn Nhị đệ ta bên kia thì lại càng không, hẳn xưa nay thương xót dân chúng, yêu dân như con, dân chúng Xuyên Châu không khỏi tán thưởng. Cho nên chuyện này ta cũng là hết sức nghi không ra."

"Là, Từ Oánh cũng biết chuyện này không thích hợp, cho nên đã cho người ở trong phủ điều tra."

"Chỉ là mình bên trong Hoa phủ vẫn chưa đủ, những người Hoa phủ thả ra, cũng cần điều tra thêm." La Tổ nhin không được nhắc nhở.

Kỳ thật mấy ngày trước, nằng thật sự không có nghĩ tới là Hồng Hạnh làm, dù sao nha đầu kia chỉ là một nha hoàn, không có lá gan to như vậy. Nhưng mà hôm nay gặp Từ Oánh, liền nhớ tới nha đầu kia không biết mồm biết miệng, cẩn thận giấu lại, thật sự có khả năng. Hơn nữa bản thân Hồng Hạnh còn muốn gả cho họ Hoa, lại bị Từ Oánh đuổi đi, không thể nói trước liền đem khí này vung đến trên người nằng, ở bên ngoài nói hươu nói vượn.

Cho nên La Tổ càng nghĩ càng cảm thấy khả nghi.

Từ Oánh nghe vậy, hiểu rõ nói: "La tỷ tỷ hoài nghi Hồng Hạnh?"

"Là có chút hoài nghi. Bất quá chuyện này người chớ nên để ý. Thân thể người hiện giờ quan trọng, mọi sự đều phải chú ý."

"Chuyện này một ngày còn chưa tra ra được, ta liền ăn ngủ không yên." Từ Oánh nói, con mắt bất giác hồng lên. "Nếu quả thật là Hồng Hạnh làm, thì ta thật sự không còn mặt mũi nào gặp La tỷ tỷ. Không đối gat tỷ tỷ, Hồng Hạnh nha đầu kia, thật sự là thương thấu tâm ta, nằng thế nhưng lấy danh nghĩa ta đi trêu chọc nhị gia, chọc cho nhị gia giận dữ, hiện giờ còn đang giận ta. Ta nhớ tới tình cảm chủ tớ chúng ta bao năm nay, nên chỉ đuổi nằng ra khỏi phủ. Nếu quả thật là nằng... Ta đây là không có mặt mũi gặp người."

Là một tiểu thư, còn là một đương gia chủ mẫu, lại bị một tiểu nha hoàn đẩy vào hoàn cảnh như vậy, Từ Oánh mới nghĩ thôi, đã cảm thấy thất bại ê chề.

Nằng tự thấy mình cùng La Tư Nông trước mắt, khoảng cách chênh lệch ngày càng lớn.

La Tổ không biết còn có chuyện như vậy, trầm nghĩ khó trách vừa nãy thần sắc Từ Oánh mất tự nhiên. Nha hoàn thiếp thân của nằng thừa dịp nằng mang thai bỏ lên giường trượng phu của nằng, chuyện này truyền ra ngoài, thật sự khiến người ta chê cười.

La Tổ lại cười không nổi. Nằng chỉ cảm thấy bi ai. Từ Oánh là một người thành thật, Hồng Hạnh kia mặc dù bất nghĩa, nhưng Từ Oánh vẫn giữ cho nằng ta một phần thể diện. Nếu chuyện này quả thật do nằng ta làm, chỉ sợ Từ Oánh ở Hoa gia ngày cũng sẽ không quá tốt qua.

Nhưng mà chuyện này La Tổ cũng là lực bất tòng tâm. Hiện giờ nằng coi như là người bị hại, hơn nữa Từ Oánh xác thực cũng cần sự trưởng thành, nằng cần đích thân trải qua những loại chuyện này, sau này mới có thể xử lý chúng tốt hơn.

Thuộc hạ của Triệu Từ không thiếu người làm được việc, sự tình rất nhanh liền điều tra ra manh mối.

Nguyên lai chuyện này xác thực là từ trong miệng người Hoa gia truyền ra. Người này sau khi bị đuổi ra khỏi Hoa phủ ghi hận trong lòng, muốn trả thù người Hoa gia, cho nên đi mua mấy tên ăn mày và lưu manh phố phường ở tửu lâu trong quán trà khắp nơi truyền chút ô ngôn uế ngữ. Một truyền mười mười truyền một trăm, nên có người tưởng thật. Mà người tung tin đồn nhảm này không khéo, lại là đại nha hoàn thiếp thân của Từ

Oánh lúc trước Hồng Hạnh.

Sau khi Triệu Từ bắt được người, trực tiếp sai người áp giải nàng ta đến Hoa gia. Để cho bọn họ tự xử trí.

Hoa nhị gia vừa từ bên ngoài trở về quý phủ, sau khi nghe nói chuyện này, liền sai người đi tìm kẻ đó. Lại không nghĩ rằng động tác của Triệu Từ nhanh hơn hẳn, thuộc hạ hắn bên này mới ra khỏi cửa, người bên kia đã đưa thủ phạm tới cửa.

Nhìn Hồng Hạnh mặt mũi bị đánh bầm dập, mặt mũi Hoa nhị gia tràn đầy ghét bỏ, phẩy tay sai người khiêng đi: "Đưa đến bên phu nhân cho nàng xử trí đi. Lần này để phu nhân tự mình nghĩ thông suốt."

Quản gia Hoa Tam Phúc có chút lo lắng: "Phu nhân đang có thân thể, vất vả như vậy, vạn nhất bị kích thích..."

Hoa nhị gia lại cười nói: "Nếu ngay cả một chút tính tình cùng bản lãnh cũng không có, thì sao đảm đương nổi danh phận chủ mẫu Hoa gia. Đưa người đi qua là được, cứ nói mặc cho phu nhân xử trí."

Hoa Tam Phúc không dám nói nữa, nhanh chóng để cho gã sai vặt kéo người đến hậu viện đi tìm Từ Oánh xử trí.

Lần này Từ Oánh hạ ngoan tâm, ngay cả mặt mũi Hồng Hạnh đều không gặp, cho bà vũ đích thân giám sát, đem Hồng Hạnh đánh gần chết, sau đó trực tiếp tìm người môi giới đến, bán người ra ngoài. Lần này bà vũ thực sự oán Hồng Hạnh, cố ý cùng người môi giới chào hỏi, đem người bán đi xa một chút, đến địa phương vắng vẻ càng tốt.

Lần này xử trí xuống, Từ Oánh coi như là tâm sức lao lực quá độ, chưa hết buổi trưa đã sai người đi mời đại phu.

Hoa nhị gia nghe tin Từ Oánh thỉnh đại phu, cũng không đi xem, chỉ cho người đến đó chăm sóc Từ Oánh.

Đội tất cả mọi người đi hết, hắn mới lấy ra một cái hộp giấu từ sâu trong hộc sách, trong hộp là một chiếc khăn tay. Trên chiếc khăn, có thêu một chữ La đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hân Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84

Editor: Đô Đô

Xử lý Hồng Hạnh xong, Hoa gia liền đứng ra làm sáng vụ việc, nguyên lai là nha hoàn thiếp thân của Hoa phu nhân bởi vì phạm sai lầm bị đuổi ra khỏi phủ, cho nên ghi hận trong lòng, vì hãm hại chủ cũ, chạy đi tung tin đồn, vu oan khâm sai đại nhân cùng La Tư Nông.

Dân chúng đều là nghe tiếng gió đoán trời mưa, sau khi nghe những lời giải thích này, còn nóng náo một đoạn thời gian, hơn nữa cách thức La Tổ cùng Triệu Từ đối phó với tin đồn rất không tệ, trong ngày thường cũng không có thiếu vì dân chúng mưu phúc chỉ đường, toàn bộ dân chúng Tây Nam đều cảm động và ghi nhớ trong lòng. Đột trước nghe thấy những lời đồn kia, trong nội tâm đều hết sức thất vọng đau lòng, hiện giờ biết rõ hai người thật sự bị oan uổng, tự nhiên lập tức tin tưởng, xoay người liền đi nói cho những thân bằng hảo hữu còn chưa biết chân tướng, không nên tiếp tục bôi nhọ danh tiếng của hai vị đại nhân.

Chuyện này cuối cùng ổn định xuống. Trong nội tâm La Tổ coi như là rơi xuống một tảng đá. Chỉ là trải qua chuyện lần này, La Tổ cũng tận mắt thấy rõ thái độ của dân chúng nhân dân đối với chuyện này.

Nàng không khỏi lo sợ, đến lúc nàng cùng Triệu Từ quang minh chính đại cùng một chỗ, những cấp trên kia, những người đọc sách kia, rồi cả dân chúng... không biết sẽ có một phen kinh thiên động địa ầm ĩ như thế nào.

Giờ ngo Triệu Từ từ bên ngoài trở về, hai người cùng nhau dùng bữa, trong lòng La Tổ lo sợ bất an. Mấy lần muốn cùng Triệu Từ nhắc tới chuyện này, lại không biết mở miệng như thế nào.

Đội ăn cơm xong, Triệu Từ không có vội vội vàng vàng ra cửa làm việc như bình thường, mà kéo La Tổ đi tản bộ trong hoa viên.

Tiểu Lục bưng trái cây cùng trà lài đến, rồi nhanh chóng lui ra ngoài. Trong sân giờ chỉ còn lại hai người.

Triệu Từ nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, cười như không cười nhìn nàng: "Người lại đang lo lắng chuyện gì?" Hôm nay vừa về đến nhà, hắn liền phát hiện ra thần sắc La Tổ lo lắng, chần chừ không tiến.

Hiện giờ chuyện kia đã được xử trí, hẳn nghĩ, chỉ còn có một khả năng.

Bất quá loại khả năng này, hẳn tuyệt đối sẽ không cho phép xảy ra.

La Tổ cắn cắn môi, lo lắng nói: "Ta cảm thấy chuyện về sau sẽ không đơn giản như chúng ta nghĩ đâu. Đến khi chúng ta trở về Bắc Đô thành, cũng không phải chỉ có dân chúng nghị luận đơn giản như lần này. Ở đó còn có Hoàng thượng, các đại thần trong triều và cả nương người nữa. Ta cứ nghĩ đến bọn họ, liền cảm thấy tâm hoảng ý loạn."

"Cho nên người muốn từ bỏ?" Lúc Triệu Từ nói lời này, trong giọng nói toát ra sự trầm thấp mà nghiêm túc, khiến La Tổ không khỏi căng thẳng trong lòng. Trong lòng nàng đúng là lo lắng, đã từng nghĩ tới chuyện bỏ cuộc giữa chừng. Nàng cũng đã quyết định, nếu đời này không thể cùng Triệu Từ quang minh chính đại chung một chỗ, vậy thì đứng xa xa nhìn là được rồi.

Nàng chưa từng trải qua chuyện yêu đương, cũng không biết khi người ta yêu nhau sẽ có cảm giác gì. Nàng chỉ biết mình hết sức yêu thích cảm giác được kề cận Triệu Từ. Yêu thích thứ tình cảm không có oanh oanh liệt liệt nóng bỏng, mà giống như một loại ôn tình nước chảy đá mòn này. Bọn họ hiểu nhau không cần nói, dễ dàng lý giải suy nghĩ của đối phương, còn có chung đề tài yêu thích để tán gẫu. Thời điểm cùng Triệu Từ chung đụng, tâm tình tốt đẹp làm cho nàng cảm thấy giống như cưỡi mây bay lượn vậy.

Nàng thích loại tình yêu này, nghĩ tới mất đi nó, trong lòng nàng cũng khổ sở. Nhưng cái xã hội này, thật sự đáng sợ hơn tưởng tượng của nàng nhiều.

Ở hiện đại, loại chuyện này chẳng phải là chuyện lớn gì. Chớ nói chi là có người có thể đủ sức ngăn cản. Nhưng ở cổ đại này, thân phận cùng địa vị của nàng và Triệu Từ, hôn sự của hai người nhất định không thể tự mình làm chủ.

Thấy La Tổ trầm mặc, sắc mặt Triệu Từ từ từ trầm xuống. Bàn tay cầm chén trà của hắn có chút run rẩy.

"Ta vốn tưởng rằng, người, người và ta tâm ý tương thương. Dù khó khăn có trắc trở thế nào, hai người chúng ta cũng sẽ cùng nhau đối mặt. Hiện giờ mới xảy ra một chút chuyện, người đã muốn lùi bước?"

"Ta không phải bởi vì chuyện này, mà là nghĩ tới mai sau. Triệu Từ, người sẽ bị thiên phụ sở chi."

"Vậy thì cứ để thiên phụ sở chi đi." Trong giọng nói của Triệu Từ mang theo vài phần tức giận. Tính tình hắn vốn ôn hòa, rất ít khi nổi giận. Lúc này nổi giận, đều hiện lên sắc mặt. Ngay cả thanh âm cũng to hơn bình thường.

Nhưng trong lòng lại chưa bao giờ có đau đớn như vậy.

Từ nhỏ hắn đã đọc sách thánh hiền, tự nhiên hiểu rõ lễ nghĩa liêm sỉ. Hắn biết rõ, thú tửu tửu góa là tổn hại lễ nghĩa, nhưng nếu như có thể khống chế nửa phần tâm tư này, hẳn đã không phải thống khổ như vậy. Hắn chẳng qua là thích một nữ tử mà thôi. Mà nữ tử này, cơ bản cũng không phải là tửu tử của hắn, vì sao không thể cùng nàng một chỗ.

Thấy Triệu Từ tức giận xanh mặt, toàn thân mang theo tức giận, trong lòng La Tổ căng thẳng: "Triệu Từ, người không nên như vậy, chúng ta hảo hảo thương nghị. Ta, ta không nói gì nữa." Thấy dáng vẻ Triệu Từ thống khổ như vậy, trong lòng nàng cũng không đành lòng.

Nàng vừa mới dứt miệng, Triệu Từ liền đứng phắt dậy, sai rộng bước chân lao đến, đem nàng ôm vào trong ngực.

Thân thể La Tổ cứng đờ, theo bản năng muốn giãy giụa, Triệu Từ lại càng ôm càng chặt.

"Ta biết rõ, nếu như người không chọn ta, sau này người cũng sẽ tái giá, cũng có thể tìm được hảo nam nhi tướng mạo thượng cấp. Cũng không sẽ phải chịu sự chỉ trích của người khác. Cùng một chỗ với ta, xác thực là ủy khuất người."

Thanh âm hắn nghiêm túc khàn khàn: "Cứ cho là ta ích kỷ, cũng phải giữ người lại. Mạng ta là do người cứu về, tim ta là do người ủ nóng. Từ lâu ta đã không thể buông tha người."

Lần đầu tiên La Tổ thấy Triệu Từ lộ ra chân tình như vậy, trắng trợn thổ lộ, lập tức trong lòng mềm nhũn, đưa tay vòng quanh eo hắn. "Đây là ta sai, ta không nên lo lắng không đâu. Sau này chỉ cần người không lùi bước, ta liền đi theo người cùng tiến cùng lùi. Dù cho có bị thiên phụ sở chi, vạn người thóa mạ, chúng ta cũng sẽ cùng nhau đối mặt."

Triệu Từ hơi nói lỏng tay một chút, cúi đầu nhìn nàng, giọng điệu kiên định: "Tin tưởng ta, không có ngày đó." Hắn trù tính đã lâu như vậy, hao phí nhiều tâm tư như vậy, sao có thể để cho bọn họ rơi vào tuyệt cảnh như thế.

Tháng bảy, Tây Nam lần nữa nghênh đón mùa thu hoạch lớn.

Từ sau mùa thu hoạch lúa mạch lần trước, dân chúng Tây Nam vô cùng sùng bái phương thức trồng trọt của La Tổ. Cộng thêm lúa nước Lâm Gia Câu trồng trọt hết sức thành công, đây đều là điều quá rõ ràng, cho nên khi Triệu Từ cưỡng chế mỗi thôn gieo trồng lúa nước, toàn bộ ruộng đất Tây Nam không sai biệt lắm đều trồng lúa nước. Hiện nay lúa nước thành thực, không quan tâm điền lý có nuôi cá hay không, chỉ cần nhìn một mảnh vàng óng này, liền hết sức khả quan.

Thời điểm thu lúa, La Tổ cùng Triệu Từ đi đến từng thôn xóm kiểm tra một phen. Mỗi cái thôn mỗi cái hộ chỉ cần cù chịu khó, đều có thể được ăn no cơm, trong nhà có lương thực dư. Không chỉ thế bởi vì triều đình miễn thuế ba năm, cho nên số lương thực dư ăn không hết kia, còn có thể thông qua bên Tây Nam thương hội tiêu thụ ra bên ngoài. Như thế lại có thêm một khoản thu nhập.

Đến đây, vấn đề ám no của Tây Nam cũng được giải quyết không sai biệt lắm.

Triệu Từ lại khích lệ dân chúng trong lúc nông nhàn, nuôi dưỡng gia súc gia cầm. Để vào lúc lễ tết, cũng có thể có miếng thịt ăn.

Nếu là trước kia, dân chúng chắc chắn không dám nghĩ đến, bất quá hiện giờ mọi nhà đều có cơm ăn, đám mạch phu cùng cóc xác cũng có thể dùng để chăn heo đường gà. Cho nên lúc La Tổ thừa dịp cơ hội tuyên truyền pháp nuôi dưỡng, cũng nhận được rất nhiều hưởng ứng của mọi người.

La Tổ nhân tiện đi đến Lâm Gia Câu một chuyến kiểm tra vườn trái cây, phát hiện trái cây trong vườn toàn bộ đã nở hoa rồi. Chỉ sợ cuối tháng Mười có thể bắt đầu kết quả, trước mùa đông là có thể hái xuống bán ra các nơi.

Sau khi ăn trưa, hai người đi dạo trong hậu viện nhắc tới chuyện này, Triệu Từ cười nói: "Hoa nhị gia muốn mua một ngọn núi hoang ở chỗ này trồng cây ăn quả, bên cạnh còn hứa hẹn thỉnh dân chúng quanh đây làm công nhật."

"Hắn đúng là có mắt nhìn. Đúng rồi, rốt cuộc đến khi nào hắn mới về Bắc Đô thành đây. Bỏn gia hắn không phải là ở Bi Lăng huyện sao?"

"Hiện nay tình thế trong Bắc Đô thành phức tạp, hắn tự nhiên không muốn trở về sớm như vậy. Có thể là qua đợt này."

"Vậy khi nào chúng ta trở về?" La Tổ nhìn hắn, trong lòng có chút mong đợi, lại có chút thấp thỏm. Nghiêm túc tính ra, nàng cùng Triệu Từ còn không bằng họ Hoa. Họ Hoa dầu gì có thể quyết định chính mình đi hay ở, nàng cùng Triệu Từ là bất cứ lúc nào cũng phải chờ đợi điều lệnh. Làm quan còn không bằng kinh thương. Nếu nàng được lựa chọn, nàng chỉ muốn ở Triệu gia thôn làm một phú bà, cùng lão công hái từ đầu giường ló sười.

Triệu Từ biết trong lòng nàng bồn chồn, cười trấn an: "Chắc là một vài ngày nữa. Sở con của ta đã gửi về Bắc Đô Thành, cộng thêm lộ trình qua lại, có thể cần phải đợi thêm một hai ngày nữa."

Chắc chắn mấy ngày này sẽ không quá dài.

Bắc Đô Thành.

Bởi vì năm nay được mùa thu hoạch lớn, nên Bắc Đô thành ở dưới chân thiên tử, cũng được thom lây. Dân chúng các nơi bán cá bán cá, bán lương thực bán lương thực, Bi Lăng huyện còn có heo sống cùng gà vịt đi bán.

Một chiếc xe ngựa theo hướng Bi Lăng huyện chạy đến đây, người đánh xe đứng là Triệu Đại Mộc Triệu gia thôn. Ngồi bên cạnh là phụ thân La Tổ La Lão Căn.

Lúc này La Lão Căn đang trừu cái gạt tàn thuốc, sắc mặt căng cứng, thỉnh thoảng quay đầu nhìn vào trong xe ngựa một cái, sau đó hừ một tiếng.

Triệu Đại Mộc đang toét miệng cười, nghe thấy La Lão Căn "Hừ" giọng, lập tức không cười được nữa, hắn nhỏ giọng nói: "Lão ca ca a, người còn sống vẫn hơn người đã chết, hơn nữa, hiện tại La đại nhân có tiền đồ, dù thế nào cũng là phải làm đại. Ngươi cũng đừng tức giận. Quay đầu lại khiến trong lòng Triệu Thành không thoải mái, đến lúc đó còn khiến La đại nhân khó xử."

Cứ cho La đại nhân đã trở thành quan, sau khi trở về nhà, còn không phải là Triệu Thành tức phụ? Triệu Đại Mộc thấy La Lão Căn hành động như vậy hết sức không đồng tình. Trong lòng hắn tự nhiên cũng bất bình thay Triệu gia đại nương tử. La đại nhân không chỉ nuôi sống bà bà nàng, còn lôi kéo nhóm đệ muội. Lại giúp đỡ Triệu gia thôn thay hình đổi dạng trải qua ngày tốt lành. Đang an phận kiếp sống quả phụ, Triệu Thành lại trở về như vậy, chao ôi...

La Lão Căn nghe xong trong lòng càng không có tư vị. Hắn đã nghĩ thông, nếu lần này đi Bắc Đô thành, khuê nữ mình bị ủy khuất, hắn liền thẳng thừng góp ý với người Triệu gia. Dù sao khuê nữ hắn cũng là quan gia, còn là nữ quan duy nhất của Đại Chu đầu. Nay bao nhiêu thể diện a, hắn cũng không sợ đắc tội người Triệu gia.

Trong xe ngựa, Triệu Thành nghe được động tĩnh bên ngoài, sắc mặt có chút khó xử nhìn sang nữ tử đang ngồi bên cạnh. Trong tay nữ tử ôm một hài tử hơn một tuổi. Hài tử đang ngậm đầu ngón tay, vẻ mặt tò mò nhìn ra ngoài cửa sổ. Mặt mũi nữ tử mặc dù thanh tú, giờ phút này lại nhăn nhó sầu khổ, tràn đầy ủy khuất.

"Đến Bắc Đô thành rồi, bà bà không chấp nhận ta thì phải làm sao?"

Triệu Thành vỗ vỗ vào mu bàn tay của nàng: "Lệ nương, yên tâm đi, ngoại là ân nhân cứu mạng của ta, lại sinh Lỗi nhi. Nương ta sẽ không gây khó dễ cho ngoại."'

Tôn Lệ Nương khẽ gạt đầu một cái, tựa đầu vào vai hắn. “Nếu La tỷ tỷ quả thật không thể dung chứa được ta, ta liền dẫn Lỗi nhi ra bên ngoài sống qua ngày.”

"Người yên tâm đi, nàng ấy, là một người rộng lượng." Có thể được Triệu gia thôn từ trên xuống dưới tán thưởng. Nhị đệ cũng kính trọng nàng, hiện tại lại là mệnh quan triều đình, ắt hẳn không phải là một phụ nhân lòng dạ hẹp hòi.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hàn Túc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85

Editor: Đô Đô

Hoàng cung ngự thư phòng.

Lúc này Chiêu Vũ Đế đang cùng vài vị đại thần thương nghị chuyện Tây Nam.

Từ sở con mấy lần Triệu Từ lục tục gửi về, còn có mật thư ám vệ âm thầm điều tra, hiện nay Tây Nam đã khác hẳn hoàn toàn trước kia. Dân chúng ai cũng có cơm ăn, trong túi cũng có tiền nhân rồi, chuyện bán nhi bán nữ không còn tái diễn nữa. Hơn nữa Triệu Từ ở Tây Nam phát triển thương nghiệp, hiện giờ đa số dân chúng Tây Nam ngoại trừ chuyện đồng áng mùa vụ, đều đi theo nhân chạy thương, ngày ngược lại sắp bắt kịp phú hộ.

Một địa phương suýt chút nữa bị triều đình vứt bỏ, hiện giờ có thể tạo ra kỳ tích như này, trong nội tâm Chiêu Vũ Đế dậy sóng mãnh liệt. Hơn nữa lần này ngoài sở con báo tin mừng ra Triệu Từ còn gửi cho hắn một phần mật báo khác. Đúng là đáp án cho nan đề lúc trước hắn ra cho Triệu Từ và Triệu La thị.

Hắn không ngờ, hai người này nhanh như vậy đã giải quyết được vấn đề khó khăn đó. Trong phần tấu chương này, Triệu Từ đề xuất lấy nông làm chính, lấy kinh thương làm phụ, khuyến khích thương nhân phát triển thủ công nghiệp, phổ biến phương pháp sản xuất dây chuyền trên khắp Đại Chu, để dân chúng nhân dân ngoại trừ ngày mùa, cũng có thể lấy công gây bạc. Vừa giúp dân chúng có tiền tiêu, vừa có thể gia tăng số lượng sản phẩm. Điểm ra vật chân, là quan điểm quốc phú.

Tuy không nói là hoàn hảo, nhưng chỉ cần bảy tám phần mười trong đó, nếu triều đình có thể thực sự nghiêm túc làm theo, Chiêu Vũ Đế có thể đoán được, tương lai Đại Chu sẽ phồn vinh hưng thịnh như thế nào.

"Hiện giờ Tây Nam đại định, bách tính an cư lạc nghiệp. Trẫm, muốn triệu hồi khâm sai Xuyên Châu Triệu Từ cùng La Tư Nông, mệnh Trần Kỳ đi qua thay thế chức vị khâm sai Xuyên Châu."

Lần này Chiêu Vũ Đế an bài, khiến tâm tư mấy vị cựu thần dưới đài biến chuyển khác nhau.

Nên biết, lúc trước đem vị trí khâm sai Xuyên Châu cấp Triệu Từ, rất nhiều người đã nghĩ rằng bệ hạ xem trọng nhân mạch của Tề vương. Nhưng lần này Trần Kỳ do chính miệng bệ hạ chỉ định. Hiện lại đi qua thay thế chức vị của Triệu Từ, này chớ không phải là bệ hạ ngay cả Tề vương cũng không coi trọng.

Người cao hứng nhất trong chuyện này không ai ngoài Trình quốc cửu: “Bệ hạ, Trần Kỳ trẻ tuổi khí thịnh, chỉ sợ không chịu nổi đại nhậm, thần đề cử trưởng tử của An quốc hầu Ngô Phưong đi qua thay thế, người này...”

"Trong nhà Ngô Phưong không phải đang có đại tang sao?"

Chiêu Vũ Đế mặt mũi tràn đầy không vui.

Trình quốc cửu nói: "Bệ hạ, hiện nay trong triều đang là lúc cần dùng người."

"Ngô Phưong thì được, Trần Kỳ thì không thể?" Chiêu Vũ Đế cười lạnh một tiếng: "Triệu Từ vừa mới nhược quán, không phải vẫn đảm đương nổi chức vị khâm sai Xuyên Châu? Xuyên Châu bây giờ, quốc cửu người ngược lại cần phải dành chút thì giờ tự thân đến đó quan sát một chút. Lúc trước trẫm đem Tây Nam giao cho thái tử xử lý, nháo lên dân biến, hiện giờ lại muốn đánh khởi Tây Nam chủ ý?"

Chiêu Vũ Đế nói ra một cách thập phần trắng trợn, những đại thần khác đều nghe ra bệ hạ đang nổi giận, ai nấy đều im re không dám ngọ nguậy, ngay cả Trình quốc cửu lúc này cũng không dám mấp máy miệng.

Chỉ có lão thừa tướng nhìn ra dụng ý của hoàng đế.

Hoàng thượng muốn cho tâm phúc của mình đến Xuyên Châu nhậm chức, kéo Triệu Từ trở về, bệ hạ đây là muốn có đại động tác. Việc đầu tiên, rất có thể là chuyện bệ hạ nung nấu bao năm nay - - ngự giả thân chính.

Trong lòng lão thừa tướng cảm khái. Hiện tại Đại Chu mất thấy ngày càng hưng thịnh, tâm tư này của bệ hạ lại rục rịch. Chỉ có điều, để Triệu Từ trở về Bắc Đô thành, thì có tác dụng gì.

Từ trước đến nay Chiêu Vũ Đế không thích giải thích. Cùng vài vị đại thần thương nghị, chẳng qua là cho có lệ, tiện thể tỏ rõ thái độ mà thôi. Trình quốc cửu ra mặt phản kháng một lần, không thành công. Sau đó cũng học cách thông minh không phản đối nữa. Cả đám đồng loạt quỳ xuống hô vang vạn tuế, xem như đem chuyện này định xuống.

Rất nhanh, đồ ban thưởng cùng chiếu thư liền phân biệt đưa đến Xuyên Châu cùng Triệu phủ trong Bắc Đô thành.

Chiếu thư ở trên đường chậm trễ một đoạn thời gian, đây là chuyện không cần phải nói. Bên này đồ ban thưởng ngược lại rất nhanh liền đưa đến Bắc Đô thành Triệu phủ.

Chiêu Vũ Đế đối với khâm sai trẻ tuổi Triệu Từ hết sức hào phóng, phạm là có ban thưởng, nhất định có Xuyên Châu một phần, Bắc Đô thành bên này một phần. Cho nên trong hơn một năm này, Triệu mẫu thu được không ít đồ ban thưởng, lúc mới bắt đầu tay chân còn có chút luống cuống, cho tới bây giờ đã thành thói quen tự nhiên.

Tiền quan viên đưa đồ ban thưởng đi. Triệu mẫu liền tự mình kiểm lại một cái. Vải vóc thì phóng ở bên ngoài để may y phục, các dược liệu trân bảo, đồ vật quý giá đều cho người mang đến kho phòng cất kỹ, đợi ngày sau nhi tử cùng đại tể phụ trở về nhật dùng.

Bà mới từ trong nhà kho đi ra, thấy người gác cổng hốt hải chạy tới. "Lão phu nhân, bên ngoài có người đến, nói là thân nhân của ngài ở Triệu gia thôn, học học, phụ thân của đại phu nhân La lão gia cũng đến."

Triệu mẫu vừa nghe, kích động mặt già đỏ lên, vội vàng nói: "Mau mời người vào a. Thôi, để ta tự mình ra mời."

Tuy đến Bắc Đô thành hưởng an nhàn đã hai năm, bắt quả Triệu mẫu vẫn giữ thói quen cũ khai một mảnh đất trong hậu viện nhà mình loại rau xanh, mỗi ngày làm việc tay chân, lúc này chạy chậm ra không hề thở suyễn một hơi. Một đường chạy ra ngoài cổng lớn, thấy Triệu Đại Mộc cùng La Lão Căn ngồi trên xe ngựa, bà vội vàng chào hỏi: "Ai nha, mau vào nhà đi, mau vào nhà a, đúng là khách quý lắm môn a."

La Lão Căn hừ một tiếng xuống xe ngựa, nói với người ở bên trong: "Nurong người đều ra đón, còn không mau chạy ra đây?"

Triệu mẫu nghe vậy hiếu kỳ: "Ai a?" Nhi tử bà còn ở Xuyên Châu chưa có về đâu.

Đang nghĩ ngợi, bên trong chui ra một cái đại hậu sinh, dáng người trắng kiện, ngũ quan cân đối. Thấy Triệu mẫu, mặt mũi tràn đầy kích động, vội bước chạy qua đến quỳ gối trước mặt Triệu mẫu: "Nurong - -"

"Người, người là Thành nhi?" Triệu mẫu không dám tin nhìn Triệu Thành trước mắt, tay run run sờ hán mặt. Cảm nhận được da dẻ nóng ẩm dưới lòng bàn tay, bà lập tức kích động toàn thân phát run: "Thật sự là Thành nhi, thật sự là Thành nhi a."

Trong xe ngựa còn đi ra một nữ tử khuôn mặt thanh tú, trong tay ôm đứa bé.

Thấy Triệu Thành đang quỳ, cũng vội vàng chạy tới quỳ xuống.

Triệu Thành đang cùng Triệu mẫu ôm khóc, thấy Tôn Lệ Nurong đi ra, vội vàng nói: "Nurong, đây là Lệ Nurong, hài nhi may mắn được nàng ra tay cứu giúp, những năm này vẫn luôn ở bên cạnh chăm sóc. Bằng không, hài nhi đã không có cơ hội trở về gặp ngài."

Triệu mẫu vừa nghe, cảm kích không thôi, vội vàng đỡ Tôn Lệ Nurong đứng dậy: "Mau đứng dậy a, người là ân nhân cứu mạng con ta, ta nên dập đầu cảm tạ người mới phải a." Nói rồi khom người quỳ xuống.

Tôn Lệ Nurong vội vàng ngăn cản: "Không được a." Triệu Thành cũng ở một bên ngăn cản.

Triệu Đại Mộc thấy sắc mặt La Lão Căn đều xanh, vội vàng nói: "Nơi này không phải chỗ nói chuyện, chúng ta nhanh chóng đi vào trong nhà hàn huyên."

Triệu mẫu thẳng gạt đầu: "Đừng, vào nhà nói đi. Hiện tại nhà chúng ta ngày qua tốt lắm đâu."

Sau khi vào nhà, Triệu mẫu liền sai người châm trà rót nước, chuẩn bị đồ ăn thức uống. Lại cho người đến thư phòng tìm Triệu Lâm cùng Triệu Mộc Miên đang cùng phu tử học bài. Hai người đến, thấy Triệu Thành, đầu tiên là kinh ngạc không ngấm miệng được, sau đó chạy qua ôm Triệu Thành khóc một trận lớn.

"Đại ca, người như thế nào không sớm chút trở về a. Chúng ta đều rất nhớ người." Triệu Mộc Miên là tiểu cô nương, khóc đầy mặt nước mắt. Còn Triệu Lâm thút thít nói: "Đại ca, người còn chưa thấy qua tàu tử đi, tàu tử chúng ta rất tốt."

Nghe Triệu Lâm nhắc tới tẩu tử, mắt hắn nhìn Tôn Lệ Nương, thấy sắc mặt Tôn Lệ Nương quả nhiên âm ảm, trong lòng toát ra áy náy.

Hắn vỗ vỗ huynh muội hai người, nhắc hai người ngồi sang một bên, sau đó đến kéo Tôn Lệ Nương đứng dậy, đi đến trước mặt Triệu mẫu quý xuống.

Triệu mẫu không kịp phản ứng: "Người làm gì vậy, sao có thể để ân nhân cứu mạng quý xuống a." Bà vừa nói vừa vội vàng đưa tay ngăn cản.

Triệu Thành lại quý vững như bàn thạch, gương mặt kiên định nói: "Nương, những năm này hai nhi sống ở bên ngoài, nhờ có Lệ Nương hết lòng chiều cố. Nhi từ cùng Lệ Nương đã sớm bãi thiên địa, kết làm phu thê. Hiện giờ, Lệ Nương còn sinh cho nhi từ một đứa nhỏ, gọi là Lỗi nhi. Còn thỉnh nương chấp nhận Lệ Nương, không cần ủy khuất nàng."

Tôn Lệ Nương cảm động khóe mắt ngậm nước: "Thành ca."

Triệu mẫu giống như bị sét đánh nhìn nhi tử mình. Kinh hải này so với việc nhi tử sống lại chỉ có hơn chứ không kém.

"Này, nhưng người đã thành thân cùng đại nha a. Nàng là tức phụ do chính cha người và ta tới cửa đề thân, đường đường dùng tam môi lục sỉnh nước về. Bây giờ người thú tức phụ khác vào cửa, người nói đại nha phải làm sao a?" Tuy nói lúc trước từng có ý tưởng cho đại tức phụ tái giá, đó cũng là vạn phần không muốn. Hiện giờ đại nhi từ vất vả trở về, đúng là thời điểm hai người hảo hảo sống qua ngày, vậy mà lại có người tức phụ khác nhảy ra, này khiến đại nha nghĩ như thế nào.

Triệu Thành nói: "Nhi tử cũng biết mình có lỗi với đại nha, nhưng ta cùng Lệ Nương là thật tâm yêu nhau, nàng đối xử với ta rất tốt, hiện giờ còn sinh nhi tử cho ta. Ta không muốn ủy khuất nàng."

Triệu mẫu nhìn hai tử trong lòng Tôn Lệ Nương, thấy tôn tử trắng trẻo mập mạp, trong lòng mềm nhũn, đưa tay xoa đầu nó: "Khẩu khí giống hệt như người trước đây vậy." Chỉ là nghĩ đến phản ứng của đại tức phụ, này một chút vui sướng khi gặp mặt tôn tử cũng giảm đi phân nửa.

Bà nói: "Vậy để cho Lệ Nương kêu đại nha một tiếng tỷ tỷ đi. Nàng đến cùng là vào cửa trước, người về sau cũng không được ủy khuất đại nha."

Tôn Lệ Nương nghe vậy, mặt liền biến sắc, đưa mắt nhìn Triệu Thành cầu cứu. Sắc mặt Triệu Thành cũng hơi khó coi: "Nương, Lệ Nương là thê tử của ta, sao có thể làm thấp."

Tôn Lệ Nương khóc ròng nói: "Nương, ta có làm nô tỳ cũng được, chỉ là ta không muốn ủy khuất Lỗi nhi, nếu ta làm thấp, chẳng phải Lỗi nhi sẽ thành con vợ lẽ sao. Hắn là Triệu gia trưởng tôn a."

Triệu mẫu chưa kịp suy tính đến vấn đề này, thời điểm ở trong thôn, oa nhi mỗi cái nhà mỗi cái hộ đều như nhau, cũng không phân những thứ này. Đại như tử bỗng chốc thú hai người tức phụ, bà còn không có kịp phản ứng đâu. Giờ nghe Triệu Thành cùng Tôn Lệ Nương nhắc tới vấn đề này, cũng có chút khó khăn.

"Chẳng lẽ người muốn để đại nha làm thấp? Cái này không thể được!" Triệu mẫu kiên quyết phản đối nói: "Những năm này nàng phụng dưỡng ta, chiều cố đệ muội người, ngay cả bệnh của Từ nhi cũng là nàng vất vả gây bạc trị tốt. Bằng không lúc này chỉ sợ người đều nhìn không thấy ta cùng các đệ muội người."

La Lão Căn cũng không nhịn được, thở phì phì nói: "Muốn khuê nữ ta làm thấp, hừ. Khuê nữ ta hiện tại nhưng là mệnh quan triều đình, các người muốn ép nàng làm thấp, hôn sự này La gia chúng ta cũng không nhận thức."

Triệu mẫu nghe vậy, vội vàng đứng lên trấn an La Lão Căn: "Thân gia đừng nóng giận, chúng ta đây không phải là đang thương lượng sao, có ta ở đây, tự nhiên sẽ không để đại nha phải chịu ủy khuất."

"Hừ, chúng ta không lo lắng, đại nha chúng ta chính là mệnh quan triều đình, sau này không lo lắng không gả được cho người trong sạch."

La Lão Căn nói ra thập phần nắm chắc.

Triệu mẫu tự nhiên cũng biết rõ điều này. Bây giờ đại nha không chỉ là mệnh quan triều đình, mà còn là đại nhân vật vang danh khắp Đại Chu, được nhiều người khen ngợi, có cái nhà giàu nào không thể gả vào a.

Bà nhìn Triệu Thành nói: "Bất kể như thế nào, ta sẽ không để đại nha làm thấp." Tôn tử mặc dù quan trọng, nhưng là nhi tử trở về, đại nha cũng có thể sinh tôn tử.

So với Tôn Lệ Nương, bà tự nhiên càng ưa thích La Đại Nha hơn.

Triệu Thành vội vàng giải thích: "Nương, sao ta có thể để đại nha chịu ủy khuất. Chỉ là nhi tử muốn, nhường hai người không cần phân biệt lớn nhỏ, hai đầu đại."

Chương 86

"Hai đầu đại, tiểu tử người nghĩ thật đẹp." La Lão Căn tức xanh cả mặt. Từ lúc khuê nữ hần bước vào cửa Triệu gia, chịu bao nhục nhằn khổ sở, giúp Triệu gia trở nên giàu có như hôm nay giờ còn phải cùng một nữ nhân khác hai đầu đại.

La Lão Căn nghĩ thôi đã giận run người: "Ta thật sự là hối hận a, lúc trước người không có tin tức, ta nên đón khuê nữ ta trở về. Để nàng lưu ở nhà các người, chính là bị các người ép buộc."

"Thân gia, người đừng nói như vậy, sao ta có thể để đại nha chịu ủy khuất đâu." Triệu mẫu cũng gấp đỏ mặt. Sợ La Lão Căn đến lúc đó nháo đại, khiến đại tức phụ bỏ đi.

Triệu Đại Mộc cũng khuyên như: "La lão đệ, chuyện này hảo hảo thương lượng, đừng vội. Chuyện có lớn hơn nữa, thuyết phục không phải điều tốt lắm?"

La Lão Căn nói: "Vậy người nhường tiểu tử này bản thân hảo hảo nói một chút. Đến cùng là muốn làm như thế nào. Dù sao chuyện hai đầu đại ta là không đồng ý. Khuê nữ ta vào cửa trước, tam môi lục sỉnh không thiếu cái nào, hai lão Triệu gia đích thân mở miệng, bọn họ đây không môi không sỉnh, còn muốn cùng khuê nữ ta ngồi ngang hàng."

"La đại thúc!" Triệu Thành kích động kêu lên một tiếng: "Lệ Nương là người cứu mạng ta, ta cũng thua thiệt nàng chiếu cố, chẳng lẽ nhường Lệ Nương chịu ủy khuất sao?"

Tôn Lệ Nương không lên tiếng, ở bên cạnh ôm hài tử khóc.

Triệu mẫu tạm thời cũng nghĩ không ra hảo biện pháp, đành phải nói: "Hôm nay tạm thời kết thúc ở đây đi, chuyện này để mấy ngày nữa rồi nói sau, các người trước hảo dàn xếp."

La Lão Căn nói: "Ta cũng không đi, chờ giải quyết xong chuyện này ta mới đi, Triệu gia các người đừng mong bắt nạt khuê nữ ta."

Hiện tại La Lão Căn thật sự là hối hận. Lúc trước khuê nữ hần nháo muốn về nhà, hần nên cho nàng ở lại nhà. Khuê nữ hần có một thân bản lĩnh, không lo không gả được cho người trong sạch. Bây giờ còn phải chịu ghen ghét, nghĩ lại liền thấy day dứt trong lòng.

Trong lòng Triệu mẫu cảm thấy hổ thẹn, lúc này cũng chỉ có thể thuận theo ý hần: "Thân gia đương nhiên là muốn trụ tới khi nào đều được."

Triệu Thành cùng Tôn Lệ Nương nghỉ ngơi ở tây sương phòng, Triệu mẫu dẫn La Lão Căn tới phòng dành cho khách ở, rồi đến tây sương phòng tìm Triệu Thành. Hồi han mấy năm này hần sống thế nào.

Triệu Thành nói đến ngày đó gặp nạn, mặt mũi tràn đầy cảm khái.

Nguyên lai lúc trước bọn họ bị triều đình bắt đi đánh giặc, kết quả đoàn người được an bài đi đánh lên doanh trại của địch lại không cẩn thận trúng mai phục. Lúc ấy người đi đều chết sạch, hần rơi vào trong nước, bị nước cuốn trôi đi thật xa, khắp người đều có thương tích. May nhờ có một gia đình tốt bụng ở biên thành cứu hần. Hần ở lại đó dưỡng thương rất lâu, mới từ từ hồi phục.

"Ta muốn đưa tin báo bình an trở về, nhưng vẫn không cơ hội. Hơn nữa nhi tử cũng không muốn tiếp tục đi nhập ngũ, nên không truyền tin về cho mọi người, đợi sau này mọi chuyện lắng xuống sẽ trở về. Sau đó Lệ Nương có thai, đi đường bất tiện, nên ta lại nán lại đó thêm một thời gian. Sau khi nàng sinh Lỗi nhi, thân thể có chút yếu, cũng không dám đi đường xa, mới trì hoãn đến bây giờ."

Triệu mẫu nghe con mình trải qua một vòng sinh tử, đau lòng không thôi: "Con của ta a, người chịu khổ rồi."

Triệu Thành khóc hu hu nói: "Là nhi tử bất hiếu, những năm này không ở bên chăm sóc nương, lúc cha đi, ta cũng không ở đây."

"Đây đều là mệnh." Triệu mẫu lau nước mắt.

Triệu Thành lại nhìn Tôn Lệ Nương im lặng ngồi ở một bên: "Nương mấy năm này nhờ có Lệ nương, nhi tử thật sự không muốn ủy khuất nàng. Để nàng làm thiếp, là tuyệt đối không thể."

Sau khi nghe Triệu Thành kể lại phong ba đã trải qua, Triệu mẫu đối với toàn gia Tôn Lệ Nương cũng là biết ơn vô hạn. Trong lòng mềm nhũn, cũng không muốn ủy khuất nàng.

Dù sao cũng là ân nhân cứu mạng nhi tử bà, hơn nữa nàng còn sinh tôn tử cho Triệu gia. Để nàng làm thiếp, đúng là có lỗi với nàng.

Bà thở dài nói: "Đại nha là một người hiền hòa, hiếu thuận hiếu lý lẽ. Chuyện này không nên nhắc lại, chờ sau khi đại nha trở lại, hãy cùng nàng hảo hảo nói chuyện. Chắc hẳn nàng có thể thông cảm cho người. Dù sao những năm này người không ở đây, nàng vẫn luôn thủ tiết vì người. Bất quá chờ người trở lại, người phải đối xử tốt với nàng, nếu không ta sẽ không tha cho người."

Triệu Thành nghe Tôn Lệ Nương không cần làm thiếp, lập tức mừng rỡ không thôi, vội vàng đáp: "Nương yên tâm đi, ta nhất định đối xử tốt với nàng ấy."

Hắn cười cười trấn an Tôn Lệ Nương, Tôn Lệ Nương cũng miễn cưỡng cong cong môi.

Bởi vì chuyện này, Triệu mẫu cũng không vội đưa tin đến Xuyên Châu thành. Bà lo lắng trong thư nói không rõ ràng, đến lúc đó khiến La Tổ bên kia lạnh tâm.

Lúc La Tổ cùng Triệu Từ nhận được chiếu thư cùng đồ ban thưởng Bắc Đô thành gửi đến, đã là tháng chín.

Lúc này đúng là thời điểm dân chúng đang bẽ bộn nông vụ.

Cây bông trồng lúc trước cũng được mùa thu hoạch lớn, đây là lần đầu tiên Xuyên Châu thành rầm rộ như vậy. Nên biết, lương thực mọi nhà đều có thể loại, nhưng bông này, từ thời cha ông đến nay, có rất ít người loại thành công. Bằng không, bông cũng đã không quý như vậy.

Lần này cơ hồ mỗi cái thôn xóm đều loại bông. Có vài thôn lo lắng nguy hiểm, còn làm cái tập thể trồng trọt bông. Hôm đi thu bông ấy, các thôn nhân đều đi hái bông, sau đó giao cho lý chính, ở trước mặt tất cả thôn nhân cân bông, phân bông.

La Tổ cùng Triệu Từ đến thăm vài thôn xóm, tình huống đều tốt đẹp vô cùng. Số ít thôn không loại kia, mặc dù trong lòng hối hận, nhưng cũng có thể đến thôn bên cạnh mua được bông làm áo bông. Ngược lại không cần lo lắng năm nay qua mùa đông chịu đông lạnh.

Ăn no mặc ấm, La Tổ phát hiện, trong lúc vô tình nàng đã hoàn thành cái sứ mạng này.

Thời điểm hồi phủ, toàn bộ quý phủ đều vui sướng.

Hai người còn chưa vào nhà, sứ giả Bắc Đô thành đã tới rồi.

Triệu Từ vội sai người bày đặt hương án, nghênh đón thánh chỉ.

Sau khi nghe xong thánh chỉ, La Tổ cùng Triệu Từ liếc nhìn nhau. Triệu Từ bình tĩnh tiếp nhận thánh chỉ, cấp sứ giả bạc uống rượu, rồi sai người đưa sứ giả đi nghỉ ngơi.

Đội dân xếp ổn thỏa, mới cảm theo thánh chỉ đi vào trong thư phòng. La Tổ cũng vội vàng theo sát phía sau.

Vào trong thư phòng, La Tổ nói: "Chúng ta thật sự phải trở về sao?" Lúc này, La Tổ lại sinh ra một chút không lẽ, lúc trước nàng vẫn luôn chờ mong cùng Triệu Từ danh chính ngôn thuận ở chung một chỗ, nhưng hiện tại vừa nghĩ phải rời khỏi nơi đây, trở về Bắc Đô thành, về sau hai người không còn có cuộc sống yên tĩnh như vậy nữa. Không chừng còn phải đối mặt với một hồi bão táp phong ba, trong lòng nàng lại muốn tiếp tục lưu lại nơi này.

Triệu Từ cất kỹ thánh chỉ, quay đầu lại hơi mỉm cười nói: "Tất nhiên là phải đi về. Ta đã nói, muốn danh chính ngôn thuận thú người, không quay về, như thế nào rước người về nhà đây?"

"Người có lòng tin sao? Nương bên kia cũng không dễ đối mặt đâu." Người bên ngoài có thể bỏ qua, nhưng Triệu mẫu là mẹ ruột của Triệu Từ. Nay cô đại, nặng nhất là hiếu đạo, nếu bà không đồng ý, chuyện này liền khó làm.

Triệu Từ mỉm môi nhìn nàng: "Chỉ cần người không lùi bước, ta liền có biện pháp khiến nương đáp ứng. Người yên tâm đi, nương sẽ hiểu cho chúng ta."

"Người ngược lại có lòng tin." La Tổ cười liếc hắn một cái. Có Triệu Từ an ủi cùng bảo đảm, nỗi thấp thỏm trong lòng nàng cũng giảm đi một chút. Nàng đột nhiên kích động nói: "Vậy ta phải nhanh chóng về phòng thu dọn đồ đạc, còn phải chuẩn bị lễ vật, đúng rồi, còn phải sai người đến nói với Từ Oánh một tiếng. Ta ở chỗ này, chỉ có một bằng hữu là nàng."

Triệu Từ thấy nàng cao hứng, cũng cười nói: "Không vội, mấy thứ đó có thể từ từ chuẩn bị."

Mặc dù Triệu Từ nói không vội, nhưng La Tổ nghĩ đến lúc trở về, tâm trạng lại giống như tên bắn. Trở về liền bảo tiểu Lục thu dọn đồ đạc. Rồi sai tiểu Ngũ xuất phủ đi mua một chút đặc sản trở về làm quà.

Tiểu ngũ không hiểu nói: "Không phải bây giờ bên ngoài cũng có thể mua được đặc sản chỗ chúng ta đó sao, đi thủy lộ, còn mới mẻ đâu."

La Tổ nói: "Đó sao có thể giống nhau, ta đây là chính tay mang về, còn có ý nghĩa."

Tiểu ngũ mặc dù không hiểu nó có ý nghĩa gì, bắt quá việc chủ tử nhà mình phân phó, tự nhiên không dám không làm theo.

Nhân lúc còn có thời gian, La Tổ nhờ quản gia mang một phong thư đến cho Từ Oánh, nói cho nàng ấy biết nàng phải ly khai Xuyên Châu. Hai ngày này nếu rảnh rỗi, liền hẹn gặp mặt cáo biệt. Từ Oánh bên kia cơ hồ lập tức cho người đưa thư hồi âm đến, nói là thân thể bất tiện, không thể đi gặp La Tổ.

La Tổ nhận được hồi âm, trong lòng có chút buồn bã mất mát. Nhớ tới lúc Từ Oánh chưa xuất giá, hai người có một đoạn thời gian thân thiết bên nhau. Bây giờ nàng ấy đã lập gia đình, không tránh được xa lạ lẫn nhau.

Cũng phải thôi, thiên hạ này không có bữa tiệc nào là không tàn, chỉ cần Từ Oánh sống tốt là tốt rồi.

Lúc này ở Hoa gia, Từ Oánh nhìn ra bên ngoài viện ngăn người.

Nha hoàn Hồng Đào nói: "Phu nhân, vì sao không đi gặp La đại nhân. Nếu nhờ ngài ấy giúp đỡ nói với gia vài câu, có lẽ..."

"Ta còn có mặt mũi nào đi gặp La tỷ tỷ. La tỷ tỷ dạy bảo ta mấy lần, lần nào ta cũng chỉ cho vào trong tai, không để trong tâm, hiện tại bị nhị gia vắng vẻ, cần gì phải khiến La tỷ tỷ xem phiền lòng."

Từ Oánh ôm bụng, giờ phút này chỗ đó bằng phẳng. Nàng không ngờ, trước khi Hồng Hạnh rời đi, lại hạ độc nàng. Hôm đó bị Hồng Hạnh khi động thân thể, hài tử cứ thế không còn.

Vì chuyện này, nhị gia không còn bước chân đến phòng nàng.

Hồng Đào tức giận nói: "Giết chết con tiện nhân kia ngược lại tiện nghi ả, ả có bị lóc từng miếng thịt cũng không quá đáng."

"Đừng nhắc lại chuyện này, ta không muốn nghe." Thân thể Từ Oánh lay động một cái, run rẩy đi vào trong phòng.

Thấy Từ Oánh phoi phoi sắc xuân biến thành bộ dạng héo mòn như hôm nay, trong lòng Hồng Đào vừa đau lòng vừa lo lắng. Nàng cân nhắc mấy phen, thừa dịp Từ Oánh đang ngủ trưa, vội vàng chạy đến phủ khám sai.

La Tổ đang an bài hạ nhân thu thập quần áo cho mình, nghe bà tử bên ngoài đến báo, liền sai người dẫn Hồng Đào vào trong sân.

Hồng Đào thấy La Tổ liền trực tiếp quỳ xuống đất.

"Đại nhân, cầu xin ngài giúp phu nhân chúng ta đi."

La Tổ nhíu mày: "Người có nhảm lẫn không?"

Hồng Đào lắc đầu, khóc nói: "Đại nhân, cầu xin ngài giúp phu nhân nô tỳ đi, nếu không, ngài ấy liền không xong."

La Tổ nghe vậy, cho rằng Từ Oánh đột ngột xảy ra chuyện, vội vàng nói: "Phu nhân nhà ngươi làm sao vậy, trước không phải là còn hảo hảo sao?"

"Phu nhân, phu nhân nhà chúng ta tuyệt không hảo. Những ngày này đều là chịu đựng."

Hồng Đào khóc sụt sùi kể lại những chuyện gần đây Từ Oánh trải qua, nói cho tới bây giờ không có ai đến hỏi thăm, trong lòng đại bi. "Đại phu nói, phu nhân chúng ta là tâm bệnh, chỉ sợ tích tụ tại tâm."

La Tổ không ngờ tới, trong khoảng thời gian nàng bận rộn này, Từ Oánh thể nhưng xảy ra nhiều chuyện như vậy. Bị họ Hoa đối xử lạnh nhạt, mất đi hài tử, hiện nay họ Hoa ngay cả mặt mũi nàng đều không muốn nhìn. Đám hạ nhân kia cũng là phùng cao giảm thấp.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Hàn Tức Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87

Editor: Đô Đô

"Bởi vì chuyện này nên phu nhân nhà ngươi mới không muốn gặp ta?"

Hồng Đào vừa khóc vừa nói: "Phu nhân cảm thấy lúc trước không nghe lời ngài, hiện giờ gặp phải cảnh ngộ như vậy, không còn mặt mũi đến từ biệt đại nhân ngài. Lần này còn là nô tỳ nhìn không được, mới vụng trộm chạy tới gặp ngài."

La Tổ ngồi suy nghĩ một chút, rồi sai người chuẩn bị giấy bút, viết cho Từ Oánh một phong thư. Sau khi viết xong đưa cho Hồng Đào. "Nếu phu nhân nhà ngươi đã không muốn gặp ta, vậy ta cũng không đi gặp nàng. Bây giờ người có thể cứu nàng, chỉ có chính nàng mà thôi. Dù sao, đây cũng là việc nhà của Hoa gia, ta không thể nhúng tay vào. Cũng là việc riêng của phu nhân nhà các người, người khác không tiện tham gia. Người chỉ cần giao bức thư này cho nàng. Nếu nàng nghĩ thông, liền có thể đứng lên, nếu không thông, vậy thì, cứ để nàng tiếp tục làm Hoa phu nhân đi."

Nàng đối với chuyện Từ Oánh gặp phải hết sức tiếc hận, nhưng cũng biết, lúc này không thể xúc động.

Dù sao Từ Oánh cũng đã thành thân rồi. Nàng ấy không tới gặp nàng, nhất định là có suy tính riêng của mình. Nàng cần gì phải chạy tới trước mặt Từ Oánh.

Không bằng để nàng ấy tự mình nghĩ thông suốt, chính mình bước ra khỏi cổng lớn này.

Trên thế gian này, còn có vô vàn nữ tử gặp phải tình cảnh gian nan hơn nàng ấy, không phải đều sống sót thật tốt sao. Muốn sống hảo, người có thể dựa vào chỉ có chính mình mà thôi.

Hồng Đào trở lại Hoa gia, Từ Oánh đã tỉnh ngủ, đang ngồi ở trước bàn trang điểm buồn bực không vui.

Hồng Đào đi qua chải tóc cho nàng. Từ Oánh nói: "Người vừa mới đi nơi nào, như thế nào tỉnh lại không thấy người?"

Hồng Đào nghe vậy, vội vàng quỳ xuống đất: "Phu nhân, nô tỳ vừa mới xuất phủ đi tìm La đại nhân."

Nghe Hồng Đào trả lời, Từ Oánh sững sờ: "Sao người lại đi tìm La tỷ tỷ, ai cho người lá gan đó."

"Phu nhân, nô tỳ thật sự không nhìn được. Nô tỳ không thể để người khác khi dễ ngài như vậy a. Cho nên lúc này mới nghĩ tới đi cầu La đại nhân giúp đỡ ngài vượt qua cửa ải khó khăn này. Nếu La đại nhân nguyện ý giúp ngài nói với nhị gia một chút, chắc chắn nhị gia sẽ không giận ngài nữa."

"Chuyện này, La tỷ tỷ sao có thể giúp đỡ nổi." Nói cho cùng, đây cũng là chuyện trong nhà nàng. Là do nàng không có bản lĩnh, đâu thể lôi kéo La tỷ tỷ vào chuyện này.

Hồng Đào vội vàng từ trong tay áo móc ra phong thư La Tổ đưa cho nàng.

"Đại nhân nói, ngài xem xong thư này, nếu có thể thông suốt. Ba ngày sau lúc đại nhân trở về Bắc Đô thành, liền đi theo ngài ấy đi. Còn nếu vẫn luẩn quẩn trong lòng, thì lưu lại đây bên trong tòa trạch viện này cùng nhị gia hảo sống qua ngày. La đại nhân còn nói, ngày là nhân chính mình đi qua, nghĩ như thế nào qua, liền ăn chính mình tâm ý qua, đừng ủy khuất chính mình. Người khác không đau lòng mình, mình phải đau lòng mình. Chuyện đưa nhỏ vốn không phải do ngài muốn, nhị gia oán ngài như vậy, nếu ngài nguyện ý chịu đựng liền chịu, còn không muốn chịu, liền hảo hảo đứng lên."

Nghe La Tổ nói lời nói này, Từ Oánh che miệng khóc lên, vội vàng vàng mở bức thư ra.

"Từ muội muội, mặc kệ khi nào, người chỉ cần nhớ rõ, người là con gái một của Xuyên Châu Từ gia, là ái nữ của hội trưởng Tây Nam thương hội. Dù có chán nản, cũng không được để người khác bắt nạt người một phần. Người từng nói nữ tử phải có kiến thức, mới có thể gây dựng thời thế. Hiện giờ người tự nhìn lại bản thân mình xem, như thế nào luẩn quẩn trong lòng."

Người có thân phận, tài phú như vậy, nếu muốn làm một phen sự nghiệp, thành tựu nhất định không thua kém ta.

Chỉ sợ người chưa từng có quyết tâm này, tự vấp khốn mình trong một tác vuông đất, mấy năm sau, chỉ còn lại dung nhan héo mòn ai oán.

Người nghĩ lại thử xem, cuộc đời này người yêu người nhất là người nào, người ủy khuất chính mình như vậy, lại là vì người nào?

Nếu người thật sự nghĩ không ra, thì cứ coi như ta chưa từng viết qua phong thư này. Nếu nghĩ thông, ba ngày sau, liền theo ta cùng đi đến Bắc Đô Thành. Sau này người có kiến thức rộng lớn, tự nhiên sẽ biết, chuyện hôm nay, chỉ là một chuyện nhỏ. Không đủ để thương tâm."

"La tỷ tỷ." Từ Oánh lấy khăn拭 miệng khóc đến chảy nước mắt.

Hồng Đào vội vàng ở một bên an ủi.

La Tổ thấy Hồng Đào đi rồi, liền có chút nhớ thương Từ Oánh.

Trên thực tế, nàng cũng không biết mình làm vậy là đúng hay sai. Lấy cái thời đại này mà nói, ý nghĩ cùng cách làm của nàng có chút cô độc, không

hợp thể tục. Dù sao mọi người ở đây đều cho rằng, nữ tử nên ở trong nội trạch hầu hạ nam nhân, bị ủy khuất cũng phải cam chịu. Mà nàng lại khích lệ Từ Oánh đi theo nàng ra bên ngoài kiến tạo sự nghiệp, sống qua ngày giống như nam nhân.

Bất quá có lẽ Từ Oánh không nghe lời nàng cũng không chừng.

Trong lòng La Tổ có chút rối rắm, trong lúc nhất thời cũng không biết Từ Oánh có nên nghe nàng, hay không nên nghe nàng.

La Tổ cùng Triệu Từ sống ở Xuyên Châu thời gian dài như vậy, đồ đạc muốn mang theo cũng không ít. Nay vài ngày thu thập xuống, La Tổ có hơi mệt nhọc. Triệu Từ bên này cũng không dễ dàng. Công tác giao tiếp đứng lên, cũng là các loại phiền toái.

Cũng may Triệu Từ là người làm việc rành mạch cẩn thận, tất cả sự vụ lớn bé của Xuyên Châu đều ghi chép vào sổ sách, thời điểm giao đãi chỉ cần giao sổ ghi chép ra, đợi Trần Kỳ cùng những quan viên Xuyên Châu khác tiếp nhận là được.

Trần Kỳ đi theo Triệu Từ tuần tra trong thành ngoài thành Xuyên Châu một vòng, trong lòng rất là cảm khái.

Mặc dù Trần Kỳ chưa từng tới Xuyên Châu. Nhưng mảnh đất Tây Nam này đã từng cỡ nào bị triều đình ghét bỏ, hẳn rất rõ ràng. Địa phương nghèo nàn cằn cỗi heo lánh này, hiện giờ thế nhưng một mảnh tươi tốt phồn thịnh. Mà thời gian chuyển biến mới có hơn một năm mà thôi. Như vậy thoát thai hoán cốt, thật sự khiến cho Trần Kỳ trầm trồ thán phục.

Hắn nhìn nam tử đi bên cạnh còn trẻ hơn hắn hai tuổi, trong lòng càng thêm không dám khinh thị.

Cũng khó trách bề hạ dấu biết Triệu Từ thuộc phe Tề vương, vẫn trọng dụng hắn như vậy. Tài năng bậc này có ai lại dễ dàng bỏ qua.

Trở lại phủ khâm sai, Trần Kỳ vui vẻ ôm quyền nói: "Triệu đại nhân, Trần mỗ vô cùng bội phục ngài. Đại Chu có thể có tuần kiệt như Trần đại nhân đây, quả thật là phúc của muôn dân."

Triệu Từ đáp lễ: "Trần đại nhân khen trật rồi. Triệu mỗ có hôm nay, không hoàn toàn là công lao của Triệu mỗ, mà là toàn bộ Xuyên Châu cùng chung một lòng. Sau này Trần đại nhân sẽ biết, dân chúng Xuyên Châu, dân phong thuần phác, người người cần cù. Xuyên Châu sau này nhất định sẽ càng thêm phồn thịnh trù phú."

"Mượn cát ngôn của Triệu đại nhân. Sau này Triệu đại nhân có cơ hội đến nơi đây, hy vọng đến lúc đó Trần mỗ sẽ không khiến cho Triệu đại nhân thất vọng."

Triệu Từ cười chấp tay.

Hai khâm sai trẻ tuổi mơ hồ mang theo vài phần hiểu nhau không cần nói, nhưng lại âm thầm so tài hơn thua.

Ba ngày sau, tất cả sự vụ chuẩn bị thỏa đáng. Triệu Từ giản lược tất cả, rất nhiều đồ đều để lại cho Trần Kỳ. Chỉ mang theo một chút vật dụng cần thiết cùng đồ đạc bình thường quen dùng.

Trong khi đó đồ đạc của La Tổ chất đầy mấy chiếc xe ngựa.

Đến lúc hai người dẫn tùy tùng ra cửa, đều dừng sờ đứng ở cửa lớn.

Chỉ thấy chỗ trống trước cửa, trên đường phố, kéo dài đến đại Tây Môn xa xa, chật ních toàn người là người. Có quan viên mặc quan phục, có nha dịch, có thương nhân mặc lăng la tơ lụa, có dân chúng bần cùng khốn khổ mặc vài thô xiêm y. Tất cả đều quỳ trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn bọn họ.

Thấy La Tổ cùng Triệu Từ đi ra, đoàn người bắt đầu kích động nước mắt nước mũi tung bay.

"Đại nhân, các người chó đi a. Xuyên Châu rất cần các người."

"Hai vị đại nhân là Bò Tát sống, chúng ta đều không bỏ được các người a."

"La đại nhân, Triệu đại nhân, các người ở lại Xuyên Châu đi."

"Ở lại đi, đại nhân, ở lại đi..."

Mỗi người một câu níu kéo ầm ĩ thành một mảnh. Mặc dù La Tổ nghe không rõ mấy, nhưng nhìn biểu cảm đầy kích động trên mặt bọn họ, cũng biết ý của bọn họ.

Hai người trầm mặc một hồi, Triệu Từ đưa tay ngăn cản bọn họ, cố gắng dùng từ ngữ tất cả mọi người đều nghe hiểu được nói: "Tất cả dân chúng Xuyên Châu, xin mau mau đứng lên. Các người đều là những người cần cù chất phác, hiện tại Xuyên Châu có ngày hôm nay, đều là công lao tận tụy làm việc của các người. Sau này các người chỉ cần càng thêm phấn chấn, đợi một thời gian, ngày nhất định sẽ càng thêm hảo. Hôm nay chúng ta phụng hoàng mệnh, trở về đế đô, không muốn thấy mọi người buồn."

Triệu Từ vừa mở miệng, những người này càng thêm kích động khóc to.

Triệu Từ bất đắc dĩ, chỉ có thể dẫn La Tổ cùng đi về phía trước, dọc theo đường đi, Triệu Từ đều cùng đoàn người đáp lễ.

Dân chúng đến cùng cũng là đến để đưa tiễn, chứ không phải đến gây chuyện. Thấy Triệu Từ lên xe ngựa, cũng không có hành vi quá khích, còn là lau nước mắt, đi theo phía sau xe ngựa.

Khi xe ngựa chuyển bánh. Dân chúng vừa rồi còn quỳ thành một đoàn đều đứng lên, chạy theo xe.

Dọc theo đường đi đều có người đến đưa tiễn, tặng một chút đặc sản trong nhà.

La Tổ còn nhận được một rổ cam quýt, còn chưa dài thực. Là lý chính Lâm Gia Cầu đưa tới.

"Đây là đồ La đại nhân mang theo chúng ta loại, cứ nghĩ rằng La đại nhân có thể cùng chúng ta ăn chúng, lại không nghĩ cam còn chưa kịp chín, La đại nhân đã muốn đi. Một rổ này là của nhà Lý Lâm dài tốt nhất, được người trong thôn chúng ta tỉ mỉ chọn ra. Chỉ mong đại nhân là người đầu tiên được ăn."

La Tổ ở trước mặt lý chính bóc một quả quýt, nhét vào trong miệng, lại không biết là chua, nằng nết lẹ nói: "Thật ngọt."

Lý nghe vậy, cười lộ ra hàm răng thiếu một chiếc răng cửa.

Xe ngựa liên tục ra khỏi cửa thành vài dặm đường, dân chúng mới thôi đi theo.

Trong lòng La Tổ cảm khái vạn phần dựa vào vách xe phía sau lưng. Hiện tại nằng rất muốn cùng Triệu Từ trò chuyện phát tiết cảm xúc trong lòng một cái. Nhưng lúc này hai người vẫn chưa thể ngồi chung trong một cái xe ngựa.

Ngược lại tiểu Lục so với nằng còn không bằng, đang ở bên cạnh lau nước mắt đầu.

"Đại nhân, ngài thực sự quá giỏi. Nữ tử khắp thiên hạ này, nào có được người người kính yêu như ngài đâu." Tiểu Lục biết, lời này tuy là đại bất kính, nhưng các quý phi nương nương trong cung, so ra đều kém chủ tử nằng hết.

Một nữ tử, dùng chính khả năng của mình đạt được mọi người công nhận, đó là có thể cùng nam nhân kề vai sát cánh.

La Tổ nói: "Lời này nói ra ở trước mặt ta cũng không sao, nhưng đừng khắp nơi loạn truyền."

Tiểu Lục vội vàng nói: "Phu nhân cứ yên tâm đi, ta đâu có phải là gốc cô nương."

"Cũng không có kém bao nhiêu."

"Phu nhân liền bắt nạt ta." Về mặt tiểu Lục ủy khuất.

La Tổ cười cười, đang muốn nói chuyện, thì nghe mã phu nói: "Phu nhân, phía trước có xe ngựa Hoa gia phu nhân chắn đường, muốn cùng chúng ta đi đến Bắc Đô thành. Đại nhân bảo tiểu nhân hỏi ý tứ của phu nhân."

La Tổ nghe vậy, trong lòng vừa động, vén rèm lên nhìn ra bên ngoài. Đúng lúc Từ Oánh cũng vén rèm lên nhìn lại.

Lúc này nằng cười vân đạm phong khinh, hoàn toàn không có bộ dáng tuyệt vọng như trước.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Hàn Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88

Editor: Đô Đô

Từ Oánh chuyển sang ngồi chung xe ngựa với La Tổ.

Hai người ngồi đối mặt nhau, nhìn bộ dáng Từ Oánh như vậy, La Tổ hết sức vui mừng: "Người đi tới Bắc Đô thành, có tính toán gì không?"

"Ta chưa từng ra khỏi Xuyên Châu, đây cũng là lần đầu tiên đi đến một địa phương xa như Bắc Đô thành. Lần này đi, định mua tạm một tòa nhà, giúp đỡ phụ thân cai quản thôn trang bên đó."

"Còn Hoa gia?" La Tổ hỏi, lần này Từ Oánh rời khỏi đây, đến cùng là xử lý những chuyện kia như thế nào.

Từ Oánh cười nói: "Ta cùng hần nói một tiếng, hần không có đáp ứng, cũng không có cự tuyệt. Ngày kế ta nương Hồng Đào giúp đỡ thu dọn đồ đạc, quán gia thấy, hần là đi bẩm báo cho hần biết. Buổi chiều cũng không thấy hần đến ngăn cản."

Nghe vậy, La Tổ thật sự không chấp nhận nỗi cách làm người của Hoa nhị gia. Là một nam nhân, nếu như lúc trước không thích, cũng đừng cười. Hiện tại lấy về nhà rồi, lại bắt đầu oán giận.

Đây cũng là bởi vì cổ đại, nam nhân có thể một chồng nhiều vợ, không coi trọng vợ cả, sau này còn có thể tìm tiểu thiếp xinh đẹp như hoa. Nếu ở thời đại một chồng một vợ của nàng, làm gì có người trượng phu nào đối xử lạnh nhạt với tức phụ của mình như vậy. Đương nhiên, ngoại trừ những thứ người gọi là cận bã.

Từ Oánh thở dài: "La tỷ tỷ, ta đã nghĩ thông. Kỳ thật ta biết rõ, trong lòng nhị gia hần có người khác. Có khi hần ở cùng một chỗ với ta, trên mặt mặc dù cười, nhưng trong mắt lại không cười. Có đôi khi còn ngồi ngẩn người, tựa hồ đang suy nghĩ điều gì. Trong lòng hần cũng khổ."

La Tổ vừa nghe, lộ bộ một cái: "Đây không phải là chuyện trong lòng có người hay không a, chẳng qua là lòng dạ hẹp hòi mà thôi. Người đừng suy nghĩ nhiều. Cùng ta đi Bắc Đô thành trụ một hồi, buông lỏng tâm tình, sống cuộc sống mà người mong muốn. Về sau họ Hoa chắc chắn sẽ tới đón người."

"Hần có tới hay không, cũng đã không còn quan trọng nữa. Tỷ tỷ nói đúng, những nữ tử số khổ kia còn phải một lòng mưu sinh, ta hiện giờ trong tay có bạc, sau lưng có Từ gia che chở, ta nên sống tự do tự tại, sống một cuộc sống có tư vị."

Nghe được nàng ấy nói ra những lời này, La Tổ biết, Từ Oánh đây là thật sự nghĩ thông rồi.

Dọc theo đường đi có Từ Oánh cùng trò chuyện, hành trình dài dằng dặc cũng không có khổ sở như nàng nghĩ.

Triệu Từ lo lắng La Tổ bên này thân thể không chịu nổi, cho nên hết sức thả chậm hành trình. Mãi cho sắp đến tháng mười, đoàn người mới về đến Bắc Đô thành.

Mới tiến vào cửa thành, liền có sứ giả từ trong cung đến truyền thánh chỉ, Chiêu Vũ Đế thương cảm hai người trên đường vất vả, đặc biệt cho phép hai người ở trong phủ tỉnh dưỡng ba ngày, mới tiến cung yết kiến.

La Tổ nghe vậy, rất muốn ôm hôn Chiêu Vũ Đế một cái. So với các nhà tư bản chỉ biết bóc lột sức lao động ở hiện đại mà nói, vị lão đại ở xã hội phong kiến này, thật sự là đủ săn sóc công nhân viên a.

Xa cách đã lâu, mặc dù La Tổ sống ở Bắc Đô thành thời gian không lâu, nhưng vẫn đối với nơi này có một loại tưởng niệm.

Đến khi đi vào trong thành, hai người tách ra, Từ Oánh cùng với Hồng Đào và một loạt bà tử hộ vệ đi theo nàng ta tới biệt viện của Hoa gia ở đây, nàng thân là Hoa gia phu nhân, xác thực cũng không thích hợp đi theo nàng cùng nhau hồi phủ trụ cùng một chỗ.

La Tổ dặn dò nàng ta, ở Bắc Đô Thành có bất cứ chuyện gì, cũng có thể đến tìm nàng. Từ Oánh tràn đầy cảm kích đáp ứng, mới trở về xe ngựa của mình, dẫn người đi về hướng ngược lại.

Từ Oánh vừa đi, La Tổ liền giục mã phu nhanh chóng hồi phủ, nàng thật sự tưởng niệm hai huynh muội Triệu Mộc Miên và Triệu Lâm. Còn có bà cả chắc chắn cũng rất vui vẻ.

Triệu mẫu bên này đã sớm nhận được tin tức, sai hạ nhân đem bên trong bên ngoài quý phủ quét dọn sạch sẽ.

Nghe gã sai vặt từ cửa thành chạy về, nói rằng người sắp về đến phủ, Triệu mẫu vui vô cùng, vội vàng dẫn mọi người trong nhà chờ ở cửa đợi tiễn nhĩ tử cùng đại nhĩ tức phụ trở về.

Đi tới cửa, thấy Tôn Lệ Nương ôm hài tử đã ở, suy nghĩ một chút rồi nương hai người trở về: "Hiện tại các người không thích hợp ở chỗ này, đợi ta cùng đại nha nói rõ, sẽ cho mấy người các người gặp mặt."

"Nương, đều là người một nhà, đâu cần thiết phải như vậy." Triệu Thành không nhìn nổi Tôn Lệ Nương chịu ủy khuất.

Triệu mẫu nói: "Đại nha còn không biết chuyện này. Nàng ngàn dặm xa xôi trở về, còn không có nghỉ ngơi thật tốt đâu, người nhất thiết muốn lấy dao đâm xuyên tâm nàng sao?"

Triệu Thành không còn lời nào để nói.

Triệu mẫu cho người đưa Tôn Lệ Nương đi, lúc này mới dẫn Triệu Thành, Triệu Mộc Miên và Triệu Lâm cùng đi ra cửa đón người.

Thời điểm La Tổ xuống xe, gặp Triệu mẫu cùng hai huynh muội Triệu Mộc Miên đang đi ra, nàng cao hứng trực tiếp từ trên xe ngựa nhảy xuống: "Nương, Mộc Miên, tiểu Lâm, chúng ta đã trở về."

Hai hài tử vô cùng nhớ mong La Tổ, bây giờ nhìn thấy người, cao hứng chạy qua ôm chặt eo nàng: "Tẩu tử, người đã trở về, chúng ta đều rất nhớ người."

"Ta cũng nhớ các người." Giờ phút này La Tổ mới có cảm giác chân thực. Cuối cùng cũng được về nhà a.

Triệu Từ cũng từ trên ngựa nhảy xuống, đang muốn cấp mẫu thân hành lễ, đột nhiên nhìn thấy nam nhân có vóc dáng cao lớn đứng sau lưng mẫu thân, lập tức khựng người lại, đồng tử mở lớn.

Triệu mẫu cao hứng lôi kéo hắn: "Từ nhi a, người xem một chút, đại ca người trở về. Hắn không chết, hắn đã trở về."

La Tổ cũng nghe thấy tiếng, nhìn nam tử xa lạ đứng phía sau Triệu mẫu, còn chưa kịp phản ứng, liền nghe Triệu Mộc Miên nói: "Đại tẩu, đại ca trở về rồi."

La Tổ lập tức ngây ra như phỗng.

Mãi cho đến khi đi vào trong nhà, La Tổ vẫn chưa thể tiếp thu được chuyển biến lớn như vậy. Nàng quan sát Triệu Thành, thân hình cao cao trắng trắng, cùng những gì nghe nói thật phù hợp, thoát nhìn là nam nhân hết sức có thể tin cậy.

Triệu Thành cũng quan sát nàng. Nữ nhân trước mắt cùng Lệ Nương hoàn toàn bất đồng. Muốn nói cụ thể bất đồng ở đâu, hắn cũng hình dung không được, chỉ cảm thấy rất chói mắt, chói mắt đến mức khiến hắn có vài phần không dám nhìn thẳng.

Nữ nhân có thể làm quan, quả nhiên là không hề tầm thường.

Mà nữ nhân như vậy, thế nhưng là thê tử của hắn, nghĩ như thế nào đều cảm thấy rất không chân thực.

Triệu mẫu thấy Triệu Thành quan sát La Tổ, trong lòng âm thầm mừng rỡ. Bà đã nói, đại nha là nữ tử tốt như vậy, không có nam nhân nào là không thích. Đại nhi tử thấy, không thích mới là lạ.

Bà nói: "Thành nhi trở về, các người cũng trở lại, hiện tại nhà chúng ta càng ngày càng náo nhiệt. Thành nhi phải hảo hảo đối xử với đại nha. Sau này sớm ngày sinh cho ta thêm cái tôn tử."

Mắt La Tổ nhìn Triệu Từ, chỉ thấy trên mặt Triệu Từ hoàn toàn không có sắc mặt vui mừng, một mảnh tái nhợt, ngón tay đều nhanh chóng co lại.

Trong lòng La Tổ đau xót. Nàng biết rõ, nàng cần phải vì Triệu Thành còn sống mà cao hứng. Đây dù sao cũng là trọng phu trên danh nghĩa của nàng, là huynh trưởng Triệu Từ, là huyết mạch Triệu gia. Nhưng là, trong lòng nàng chính là ngăn không được đau nhức, chua xót. Những ảo tưởng tốt đẹp trước kia, tựa như đã không còn sót lại chút gì.

Nàng biết rõ, sau này nàng muốn rời đi Triệu gia, sống cùng Triệu Từ, cũng là không có khả năng.

Cõi lòng La Tổ đau như dao cắt, trên mặt còn phải gượng cười.

"Khuê nữ ta trở về, như thế nào đều không có người báo cho ta biết một tiếng. Lão thái bà, người đây rõ ràng là cố ý."

Ngoài cửa truyền tới thanh âm La Lão Căn ầm ầm ầm ầm.

La Tổ quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy La Lão Căn sải bước đi vào trong nhà, thấy La Tổ, trên mặt hắn một trận kích động: "Khuê nữ a, cuối cùng ta cũng gặp được người."

"Cha, sao người lại tới đây?" La Tổ giật mình nhìn La Lão Căn.

"Ta không đến, chẳng phải để cho người ta khi dễ nữ nhi ta a. Lão thái bà này, cố ý đem ta giam lỏng, còn định lừa gạt người đâu."

La Lão Căn mặt mũi tràn đầy tức giận nhìn Triệu mẫu.

Triệu mẫu thấy hắn đến, lập tức luống cuống: "Thân gia, người đừng hiểu lầm, ta đây cũng là muốn tìm một cơ hội cùng đại nha thật tốt nói chuyện."

"Người chó không phải muốn chờ gạo nấu thành cơm mới nói đi." La Lão Căn trừng mắt nhìn bà. Tuy khuê nữ đã thành thân cùng Triệu Thành, nhưng hiện tại vẫn còn là cái hoàng hoa khuê nữ đâu. Về sau gả đến nhà người khác, không quan tâm ngoại nhân nói như thế nào, phu quân nàng còn có thể thương yêu nàng một chút.

"Ta không có nghĩ như vậy, chỉ là muốn để đại nha nghỉ ngơi tốt, mới bàn lại chuyện này." Triệu mẫu vô cùng bối rối, không nghĩ tới người một nhà còn chưa kịp hảo hảo hàn huyên, thế mà đã nháo lên.

La Tổ cùng Triệu Từ đều vô cùng nghi hoặc nhìn hai người.

Triệu Từ nói: "Nương, rốt cuộc là chuyện gì vậy?"

La Tổ cũng nhìn La Lão Căn: "Cha, xảy ra chuyện gì vậy, người muốn nói cái gì với ta?"

Triệu mẫu không biết nên mở miệng như thế nào, La Lão Căn hừ lạnh một tiếng, nhìn Triệu Thành: "Người hỏi tên tiểu tử này một chút, hơn hai năm qua hắn đã đi đâu, đã làm gì. Người ở nhà dưỡng nương của hắn, chiếu cố đệ muội của hắn, hắn ngược lại hảo, ở bên ngoài lấy vợ sinh con, lúc này còn đem theo người ta về."

Khuôn mặt Triệu Thành đều nghẹn đỏ.

Triệu mẫu cũng là mặt mũi tràn đầy vẻ sa sút, chuyện này bất kể nói thế nào, đều là lỗi Triệu gia bọn họ có lỗi với đại nha.

La Tổ cũng nhìn cha nàng, đây là nói cho nàng biết, trọng phu trên danh nghĩa của nàng ở bên ngoài đã thú tức phụ sinh hài tử, còn mang gia đình nhỏ đó trở về?

Lúc này mới một chút thời gian, đã tóe ra nhiều tin tức như vậy. Một chữ loạn sao có thể hình dung được.

Triệu Thành thấy bộ dáng lão nương mình xấu hổ vô cùng, đành đứng ra nói: "Ta không biết người sẽ gả cho ta, khi đó ta còn chưa có đến nhà các người đón dâu, ta nghĩ rằng mình không ở trong nhà, hôn sự này tự nhiên mất hiệu lực." Hắn đột nhiên biến mất, hôn sự của hắn cùng La Đại Nha cũng là vừa mới định xuống. Hắn nghĩ mình không có nhà, xem chừng hôn sự này cũng là thất bại. Hơn nữa về sau hắn lại mất tích lâu như vậy, cô nương người ta cũng sẽ không chờ hắn. Hắn không ngờ tới lúc mang theo Lệ Nương trở lại, người trong thôn đều cùng hắn lăm bắm nương tử hắn như thế nào.

Triệu mẫu đỏ hồng mặt: "Đại nha, đây đều là hiểu lầm. Ta biết rõ đây là lỗi Triệu gia chúng ta có lỗi với người, người đừng nóng giận, ta chắc chắn sẽ không nhường người chịu ủy khuất."

La Tổ: "..."

Lúc này nàng có phải nên trực tiếp đề cập chuyện hòa ly hay không. "Nếu đã như vậy, vậy hôn sự ta cùng Triệu Thành cứ định như vậy đi. Hắn hiện tại có thể thì, ta cũng không thể làm trễ nải bọn họ."

"Như vậy sao được?" Triệu mẫu nóng nảy: "Thành nhi trở về, sao có thể bắt người nhường vị trí, người là vào cửa trước a."

La Tổ nhìn Triệu mẫu, kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ nương muốn ta cùng người khác hầu chung một chồng?"

La Lão Căn ở bên cạnh bỏ dao nhỏ: "Bà ta đâu chỉ là muốn người cùng người ta chung một cái tướng công, còn muốn cho các người hai đầu đại đầu."

Triệu Từ nhin không được mở miệng: "Nương, thật vậy sao?"

Triệu mẫu cúi đầu nói: "Lệ Nương cứu tính mạng đại ca người, còn vì hắn sinh một đứa con trai, để cho nàng làm thiếp, cũng là vô tình vô nghĩa."

La Tổ hé miệng: "Vậy liền hòa ly đi."

Bạn đang đọc truyện *Bàn Hàn Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89

Editor: Đô Đô

Cơ hồ La Tổ vừa mở miệng, những người khác ở đây đều nhìn về phía nàng.

Triệu mẫu kích động đến kéo tay nàng. "Đại nha, người đây là muốn rời đi Triệu gia sao? Nương biết người rất tức giận, nhưng nương nhất định sẽ

không để người phải chịu ủy khuất. Không thì chúng ta cho Lệ Nương trụ ở bên ngoài cũng được, đặt mua cho nàng một tòa nhà, người trong ngày thường không gặp nàng, có được hay không?"

Bà thật sự không bỏ được người tức phụ này a. Nhiều năm như vậy chung đụng, giúp đỡ lẫn nhau đi qua quãng ngày gian nan kia, thật vất vả ngày qua tốt lắm, nhi tử cũng trở về, nhi tức phụ như thế nào muốn đi đâu.

La Tổ biết rõ, mình và cái bà bà cổ đại này hoàn toàn không thể cùng chung một lối suy nghĩ được. Mẹ chồng cảm thấy chỉ cần không gặp mặt là được, nhưng nàng thì khác, nàng không thể chịu được việc cùng người khác dùng chung một chồng. Hơn nữa, nàng cũng không yêu Triệu Thành.

Dù cho không có sự xuất hiện của Lệ nương, nàng vẫn muốn hòa ly với Triệu Thành, nàng không muốn sống tạm bợ cùng với một người mà mình không yêu. Cứ cho cuối cùng không thể cùng Triệu Tử cùng một chỗ, nàng cũng sẽ không tùy tiện tìm một người sống qua ngày.

"Nương, thực xin lỗi, ta cùng Triệu Thành chưa từng gặp mặt, cũng không có chút tình cảm phu thê nào. Bảo ta cùng Triệu Thành tùy tiện sống qua ngày, nhường Lệ Nương ủy khuất, không bằng hòa ly, sau này Triệu Thành cũng có thể cấp Lệ Nương một cái danh phận. Không nghĩ cho Lệ Nương, cũng phải cho nghĩ đứa nhỏ. Còn ta, hiện tại đã là quan viên triều đình, dù có ly khai Triệu gia, vẫn có thể sống tốt, nương không cần lo lắng cho ta." La Tổ trực tiếp nói ra suy nghĩ trong lòng.

Triệu mẫu lại là không có cách nào tiếp nhận, "Nhưng ta không bỏ được người a. Chúng ta làm bà tức lâu như vậy, người cứ như vậy rồi đi Triệu gia, ta, ta thật sự là..."

Triệu mẫu nói, nước mắt rơi đầy mặt.

La Tổ thấy bà như vậy cũng khổ sở, nhưng cũng không thể xuôi theo ý Triệu mẫu.

Nàng không thể dùng cả đời của mình, để cho người khác thư thái.

La Lão Căn nói, "Khê nữ, nếu người cảm thấy ủy khuất, ta liền đi phân xử đi. Cũng không cần ủy khuất chính mình." Mặc dù hắn cảm thấy rời đi Triệu gia hão, nhưng có câu nói hủy đi một tòa miếu, chứ không hủy một mối nhân duyên, thấy Khê nữ muốn cùng con rể hòa ly, tâm can hắn cũng đau theo.

Triệu Tử ở bên cạnh lặng lẽ nhìn nàng.

La Tổ nhìn hán một cái, rồi hướng Triệu mẫu khóc sụt sùi nói: "Nương, Lệ Nương chính là người cứu mạng Triệu Thành, để cho nàng rời đi, cũng là bất nhân bất nghĩa. Hơn nữa Triệu Thành cùng nàng đã sinh nhi tử, an bài như thế nào, đều là không như ý. Chỉ có ta cùng Triệu Thành hòa ly, mới là tốt nhất."

Triệu mẫu khóc không còn khí lực, trong lúc nhất thời do dự không quyết.

Bà chà xát hai tay, "Đại nha, chuyện này có thể để cho ta suy nghĩ thật kỹ, được không? Các người mới trở về, ta ngày ngóng đêm trông, đều muốn các người trở về một nhà đoàn tụ. Hiện giờ người vừa về đến đã phải đi, này trong lòng ta thật sự khó chịu. Người cho ta thời gian suy nghĩ, cũng cho người một nhà được đoàn tụ đoàn tụ, được không?"

Trong mắt Triệu mẫu mang theo vài phần khẩn cầu.

La Tổ cũng biết, chuyện này đối với bất luận người nào mà nói, cũng đều là quá mức đột ngột. Đề cần một thời gian giảm xóc. "Hào."

La Tổ và Triệu Tử từng người trở về phòng rửa mặt nghỉ ngơi.

Sau khi vào phòng, tiểu Lục liền bắt đầu oán trách.

"Thật sự là tức chết đi được, sao lại có thể xảy ra chuyện như vậy chứ. Phu nhân ngài vì Triệu gia chịu bao nhiêu khổ nhục, ra bao nhiêu công sức. Hiện giờ ngược lại hảo, đều bị người ta chiếm hết tiện nghi. Phu nhân, hòa ly cũng là chuyện tốt, sau này phu nhân không cần lo lắng không tìm được người tốt hơn. Giống như Quốc phu nhân có chút ngây ngốc, tân quả phụ sau liền tìm cái hàn lâm học sĩ kém nàng ta mười tuổi đâu. Phu nhân ngài nói tướng mạo có tướng mạo, nói tài năng có tài năng, không cần phải ủy khuất chính mình."

La Tổ liếc nàng một cái, "Nói năng ngông cuồng, trở về Tề vương phủ của người đi thôi."

Tiểu Lục lúc này mới chu môi, "Phu nhân, không lẽ ngài vẫn còn muốn cùng người đó ở chung một chỗ đi, hiện tại đều phát sinh chuyện như vậy, ngài cùng người đó như thế nào còn có thể đi đến cùng đi?" Một nô tì như nàng, cũng hiểu rõ đạo lý này. Nếu là chị dâu góa, cũng liền thôi. Hết lần này tới lần khác Triệu gia đại ca lại trở về, nào có đạo lý đại ca còn sống, đệ đệ liền cưới thê tử của ca ca về làm vợ cả.

Chớ nói người khác nói như thế nào, chỉ là vị Triệu gia lão phu nhân này không chừng muốn tìm cái chết.

La Tổ há có thể không biết rõ đạo lý trong đó, đây cũng là chỗ khó xử của nàng.

Nàng không biết rõ, hiện tại Triệu Thành trở về, Triệu Từ bên kia, còn có thể kiên định được như trước hay không. Tình huống lúc này, so với tương tương của bọn họ gian nan hơn rất nhiều.

Chủ tớ hai người đang nói chuyện, gian ngoài lão mục tử liền thông tri đi phu nhân đến.

"Ai là đi phu nhân?" La Tổ quay đầu lại hỏi tiểu Lục, tiểu Lục nói, "Đương nhiên là cái Tôn Lệ Nương kia a, hạ nhân trong viện ta đều nói, nàng ta vào cửa sau, còn muốn cùng phu nhân chúng ta ngồi ngang hàng, kêu nàng cái đi nương đều là cất nhắc nàng."

"Hò nháo, mau bảo bọn họ không được nói như vậy." La Tổ vội vàng khoát tay, nhường lão mục tử mời người vào. Nói đến nói đi, nàng còn rất cảm kích Tôn Lệ Nương, nếu như không có Tôn Lệ Nương, tình cảnh của nàng bây giờ chỉ sợ càng thêm gian nan.

Hơn nữa nàng chiếm vị trí vợ cả Triệu Thành, đối với Tôn Lệ Nương mà nói, cũng là đả kích không nhỏ. Người ta thật tốt giả cho Triệu Thành, theo hân hoi hương về gặp người nhà, kết quả nhảy ra một cô vợ chính thức, đối là nàng, trong lòng nàng cũng không thoải mái.

Tôn Lệ Nương ôm nhi tử Triệu Lỗi đi đến.

Triệu Lỗi còn nhỏ, mới hơn một tuổi, khoẻ mạnh khẩu khinh, trông rất giống Triệu Thành. Thấy La Tổ, còn toét miệng cười. La Tổ đối hân cười cười, sai bà tử đi dâng trà, lấy chút điểm tâm hài tử thích ăn đến. Rồi hướng Tôn Lệ Nương nói, "Ta vừa trở về, chưa có cơ hội gặp người."

"Nương nói không cho ta ra tiếp, lo lắng trong lòng người không thoải mái." Giọng điệu này không nói ra được ủy khuất.

La Tổ biết rõ mục đích của nàng ta khi đến đây, cười nói, "Người yên tâm, ta đã nói với nương, người là dâu trưởng Triệu gia, ta sẽ cùng Triệu Thành hòa ly."

"Triệu Thành cũng đã nói với ta." Tôn Lệ Nương đỏ mắt nhìn nàng, "Tỷ tỷ, chuyện này nói đến nói đi, cũng là một việc hiểu lầm. Lúc trước ta cùng Triệu Thành cùng một chỗ, cho rằng hân không có thể tử, chính hân cũng không biết người trong nhà vì hân tiếp tục hôn sự. Nếu ta biết Triệu Thành đã có tỷ tỷ người, ta sẽ không cùng hân thành thân."

"Điều này nói rõ hai người các người có duyên phận, chúng ta đều rất cảm kích người đã cứu Triệu Thành."

Nghe La Tổ nói như vậy, Tôn Lệ Nương vội vàng nói, "Tỷ tỷ, người không cần đi, cứ lưu lại đi. Ta, ta nguyện ý làm tiểu. Người đi, sau này bà bà chắc chắn nhớ kỹ ta bức người đi. Ta ở tại cái nhà này cũng không thể sống nổi. Tỷ tỷ, người đừng đi mà."

"..." La Tổ có chút không hiểu trong đầu nàng ta chứa suy nghĩ gì. Chính mình đều muốn chiếm lấy địa vị kia, còn năn nỉ nàng chớ bỏ đi.

"Ta đã quyết định muốn đi, mặc dù ta xuất thân bản hàn, nhưng cũng không muốn cùng người hầu chung một chồng. Lệ nương, người nguyện ý sao? Lần này người tới đây khuyên ta không đi, quả thật là xuất phát từ chân tâm?"

Tôn Lệ Nương nghe vậy, thần sắc kó lên. Nàng không ngờ tới, La Tổ sẽ nói trắng ra như vậy.

Nàng xác thực không thật lòng muốn nàng ta lưu lại. Mấy ngày ở đây, nàng đã rõ ràng, dù nàng đã sinh nhi tử, vẫn không thể sánh được với nàng ta. Người trong phủ từ trên xuống dưới đều không ưa nàng, ngay cả bà bà, đối với nàng cũng là lúc lạnh lúc nóng. Nếu không phải xem nàng cứu Triệu Thành, sinh nhi tử phần thượng, chỉ sợ cửa đều không cho nàng vào.

Trong lòng nàng cũng cảm thấy ủy khuất oán hận. Lúc trước cùng Triệu Thành thành thân, cũng là thật tâm yêu nhau, ở dưới sự chứng kiến của trưởng bối hạ bái lạy thiên địa. Ai có thể nghĩ tới, sau khi hồi hương về gặp người nhà chồng, lại gặp phải chuyện vô liêm sỉ này. Trong lòng nàng không cam lòng, cũng không muốn. Muốn nàng làm thiếp, cũng là tuyệt đối không được.

Hôm nay Triệu Thành trở về phòng nói rằng La Tổ muốn hòa ly, trong lòng nàng vừa vui sướng, vừa thấp thỏm. Vui vẻ là vì nàng ta rời đi, nàng liền không cần làm tiểu. Thấp thỏm vì, lo lắng nàng ta lấy lui làm tiến, muốn đuổi nàng đi.

Cho nên nàng liền qua bên này dò xét một hai.

Lại không ngờ nàng ta thế nhưng nhìn thấu nội tâm nàng. Khó trách có thể có địa vị như ngày hôm nay, quả nhiên không phải là nữ tử bình thường.

Trong lòng Tôn Lệ Nương cảm thấy bất an.

Thấy Tôn Lệ Nương không nói lời nào, La Tổ biết rõ mình đã đoán đúng. "Người không cần phải lo lắng ta sẽ đuổi người đi, ta là thật tâm muốn cùng Triệu Thành hòa ly. Các người đã thành thân, lại sinh con nối dòng. Mà ta cùng Triệu Thành không có một chút tình cảm phu thê. Ta sẽ không cùng người đoạt hân."

Tôn Lệ Nương xấu hổ không thôi, "Là ta lòng dạ tiểu nhân."

"Nữ tử lòng dạ hẹp hòi là chuyện bình thường, người trở về khuyên Triệu Thành, đồng ý hòa ly, bảo hân cũng đến trước mặt nương nói ra. Như vậy mọi chuyện có thể sớm kết thúc."

Tôn Lệ Nương đứng lên nói, "Chuyện này ta cũng không tiện mở miệng, chỉ có thể nghe bà bà an bài."

La Tổ âm thầm cười cười. Tôn Lệ Nương này quá cẩn thận, một giọt nước cũng không dính.

Tôn Lệ Nương trở về sương phòng, Triệu Thành đang mặt mày ủ rũ dụ dỗ nhĩ tử, thỉnh thoảng thở dài. Thấy Tôn Lệ Nương đi vào phòng, hân ôn hải tử đến, "Đã nói xong rồi sao, rốt cuộc nàng ấy có ý tưởng gì?"

"Vẫn muốn hòa ly." Tôn Lệ Nương nói cặn kẽ.

Triệu Thành thở dài, "Là ta có lỗi với nàng ấy. Chỉ là cần gì phải hòa ly, ta cũng chưa từng có ý nghĩ cô phụ nàng ấy. Mấy năm nay ta không ở trong nhà, đều dựa vào nàng, trong nhà mới có hôm nay. Ta trở về lại muốn làm cho nàng ấy đi, sau này ra ngoài thật sự là không ngốc đầu lên được."

Tôn Lệ Nương nói, "Nàng ấy nói hoàn toàn không có tình cảm phu thê với ngươi, Thành ca, ta xem nàng ấy thật sự muốn cùng cách. Dù sao nàng ấy cũng là nữ quan, ý tưởng lúc nào cũng là cùng người khác bất đồng. Nếu không, liền đồng ý đi."

"Ai dám đồng ý!"

Triệu mẫu nghiêm mặt từ gian ngoài đi vào, vừa vào nhà liền trừng Tôn Lệ Nương, "Ta cứ nghĩ ngươi là người tốt, không ngờ tới ở sau lưng lại âm thầm giết dây Thành nhi hòa ly."

"Nương, ta không phải có ý này." Tôn Lệ Nương vội vàng đứng lên nói.

Triệu Thành cũng nói, "Nương, đây là đại nha tự mình nói, không liên quan đến Lệ Nương."

Triệu mẫu thấy hân che chở cho Tôn Lệ Nương, tức xanh mặt: "Nàng nói như vậy, ngươi liền nghe như vậy? Ngươi chưa từng thật tốt đi tìm đại nha nói chuyện. Nay tình cảm đều là chỗ nào đi ra. Ngươi không cùng nàng cư xử khéo léo, nàng như thế nào đối với ngươi có tình cảm phu thê. Ngươi đã quên, ban đầu là đại nha nhìn trúng ngươi, mới gả đến nhà chúng ta. Nàng vì ngươi hy sinh nhiều như vậy, ngươi còn nghĩ nàng đối với ngươi không có tình cảm phu thê?"

Bạn đang đọc truyện *Bản Hôn Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90

"Nương, nhưng đại nha hiện tại nằng nặc muốn hòa ly, ta cũng không có cách nào a." Triệu Thành nói đến La Tổ, trong lòng còn có chút sợ. Thời điểm đối mặt với nữ nhân đó, điều đầu tiên hân nghĩ đến không phải nàng là tức phụ của hân, mà là nàng là một cái quan. Thậm chí lúc cùng nàng nói chuyện, hân đều có chút không dám ngẩng đầu nhìn thẳng nàng.

Triệu mẫu nói, "Ngươi đi tìm đại nha đi, thật tốt cùng nàng nói chuyện, nói một chút ngươi những năm này ở bên ngoài chịu khổ đầu, cũng cảm tạ nàng ở nhà những năm này vất vả. Như ngươi vậy cái gì đều không làm, đại nha làm sao biết ngươi thích nàng?"

Nói rồi mắt nhìn Tôn Lệ Nương, "Lệ nương, ngươi cũng đừng trách ta nhắm vào ngươi, trong tâm của ta là cảm kích ngươi, bắt quá ngươi cũng không cần lúc nào cũng nghĩ tới chuyện xui khiến đại nha bỏ đi, nàng những năm này cũng không dễ dàng, vì sự tình trong nhà ngoài nhà không có thiếu quan tâm. Ngươi cũng không thể lúc nào cũng nghĩ tới chuyện Thành nhi hòa ly."

"Nương, ta đã biết." Tôn Lệ Nương lúc này nào dám cùng Triệu mẫu đối nghịch. Vội vàng ngoan ngoãn đồng ý.

Triệu mẫu gật gật đầu, rồi hướng Triệu Thành, "Đội lát ngươi đi tìm đại nha, bây giờ các ngươi vẫn là phu thê, thật tốt cùng nàng nói. Phu thê đầu giường đánh nhau cuối giường hòa thuận. Hai phu thê thật tốt sống qua ngày, không cần lúc nào cũng là nghĩ tới việc tách ra. Triệu gia chúng ta vất vả lắm mới được như bây giờ, ta luôn ngóng trông tất cả mọi người ở cùng một chỗ."

Triệu Thành nghe xong lòng chưa xót, "Nương, ngươi yên tâm đi, ta sẽ tìm đại nha thật tốt nói."

"Hảo, ngươi nghĩ thông suốt thì tốt rồi, vậy ta đi về trước." Triệu mẫu hải lòng cười cười, xoay người ra khỏi phòng.

Đội bóng dáng Triệu mẫu khuất dạng, Tôn Lệ Nương cũng không nhịn được khóc lên, "Ta đây là chịu tội gì a, sớm biết như bây giờ, lúc trước ta sẽ không gả cho ngươi. Hiện tại ngươi lại hảo, ta đây thành người xấu."

Triệu Thành nôn nóng, vội vàng nói, "Người đừng khóc, đại nha là người tốt, về sau sẽ không khiến người chịu ủy khuất."

Hắn hiện tại cũng buồn không biết dàn xếp việc này như thế nào đây.

Thật vất vả mới dỗ dành được Tôn Lệ Nương. Triệu Thành liền than thở đi ra ngoài sân, chuẩn bị đi tìm La Tổ, đi được nửa đường, thì thấy Nhị đệ Triệu Từ đứng bên hồ sen ngắm người.

Mặc dù hai huynh đệ từ nhỏ không hay trò chuyện, nhưng Triệu Thành đối với người đệ đệ này rất là yêu quý, toàn bộ Triệu gia thôn không thể tìm được hải tử nào thông minh như đệ đệ hắn. Trước mắt gặp chuyện phiền lòng, hắn cũng muốn tìm Triệu Từ thương lượng.

"Nhị đệ, người làm gì ở đây vậy?" Triệu Thành đi đến phía sau hắn, nhìn theo mắt hắn, chỉ thấy tường viện vây kín.

Triệu Từ hồi phục lại tinh thần, "Không có việc gì, chỉ là tùy tiện đi dạo. Đại ca đây là muốn đi đâu?"

"Còn không phải là nương, muốn ta đi tìm đại nha nói chuyện, làm cho nàng thay đổi chủ ý, người một nhà thật tốt sống qua ngày. Ta đang lo lắng đây." Triệu Thành bực bội vô đầu. "Nữ nhân chính là phiền toái a."

Đôi mắt Triệu Từ lưu chuyển, cười nói, "Đại ca nếu đã phiền lòng, không bằng cùng đi uống một chén với ta, từ từ nói. Giờ này chắc hẳn đại tẩu đã nghỉ ngơi."

"Nói cũng đúng." Hiện tại Triệu Thành cũng không biết nên đối mặt với La Tổ như thế nào, dứt khoát thuận theo ý Triệu Từ, trốn tránh được khắc nào hay khắc ấy.

Triệu Từ sai người mang chút đồ ăn nhắm rượu đến, lại lấy mấy vỏ rượu ủ trong hầm lâu năm ra. Hai huynh đệ ngồi trong tiểu sảnh nâng chén uống rượu, Triệu Thành bắt đầu ngà ngà say.

"Nhị đệ a, đại ca người hiện tại thật sự quá khó xử. Đại tẩu người, ta nói là Lệ Nương tẩu từ người, nàng đối với ta rất tốt. Lúc trước ta ở trong nhà nàng, nàng cũng không quản ta mang thân phận đào binh, giúp ta chữa hết bệnh. Về sau lại toàn tâm toàn ý gả cho ta. Lần này trở về đây, cũng là ta nói ra. Nàng cũng không nói gì, vượt ngàn dặm xa xôi đi cùng ta. Người nói hiện tại nháo thành cái dạng này, ta phải làm sao mới không phụ lòng nàng."

Triệu Từ bung ly rượu thanh hoa lên uống ực một hơi, "Vậy đại nha thì sao, huynh nghĩ như thế nào?"

"Nàng a." Triệu Thành thở dài. "Nói thật, khi biết chính mình có cái tức phụ lợi hại như vậy, trong tâm của ta thật cao hứng. Nữ quan duy nhất Đại Chu là tức phụ Triệu Thành ta, ta có thể không cao hứng sao? Nhưng bây giờ gặp phải tình huống này, ta cũng không cao hứng nổi a. Hai đầu đại, nàng không vui ý. Lệ Nương cũng không thể làm thiệp, ta lại không thể vứt bỏ Lệ Nương. Hiện tại ta nghĩ tới chuyện đó liền thấy khổ. Hận không thể khiến cho đại nha không có bản lĩnh như thế, chỉ là cái tức phụ bình thường, ta cũng sẽ không cần phiền não như bây giờ."

"Nhưng hết lần này tới lần khác nàng đều có những bản lĩnh này, huynh định làm như thế nào?"

Triệu Thành lắc đầu thở dài, "Ta cũng không biết nữa, nếu nàng nguyện ý lưu lại, ta sẽ đối xử tốt với nàng. Nếu nàng không vui ý... Ta cũng lưu không được người như vậy."

"Đại ca, nếu sau này nàng gả cho người khác, huynh sẽ nghĩ thế nào?"

Triệu Thành nhìn hắn, "Gả cho người khác?"

"Nếu nàng cùng người hòa ly, tự nhiên là muốn gả cho người khác." Triệu Từ không nhanh không chậm nói.

Triệu Thành hơi ngây ra, suy nghĩ một lát, cảm thấy trong lòng khó chịu, "Tức phụ của mình biến thành tức phụ người khác, này trong lòng khẳng định không dễ chịu. Bất quá nếu bọn ta thật sự hòa ly, nàng muốn lập gia đình, ta cũng ngăn không được a."

Hắn lắc đầu thở dài, "Gả đi gả đi, dù sao sớm muộn đều phải lập gia đình."

Triệu Từ lại uống một ly rượu, nhìn Triệu Thành chăm chú, "Đại ca, nếu sau này đệ đệ làm ra chuyện có lỗi với huynh, còn thỉnh huynh tha lỗi."

"Chúng ta là huynh đệ, người nói mấy lời khách khí này làm cái gì." Triệu Thành cười khoát tay.

Cuối cùng Triệu Thành không thể đi đến gặp La Tổ, khó có dịp cùng Triệu Từ uống rượu với nhau, lại nôn ra một trận, trong lòng thoải mái không tránh được uống nhiều thêm mấy chén.

Triệu Từ thấy hắn đã uống quá nhiều, dứt khoát sai người đưa hắn hồi viện của Tôn Lệ Nương.

Tận mắt thấy đám người đi khỏi, hắn mới di chuyển đến bên ngoài viện của La Tổ. Cách một bức tường, mà giống như cách thiên sơn vạn thủy vậy.

La Tổ không ngủ được, đi ra sân nhỏ. Mới đi vài bước, trong lòng liền có linh cảm, đi đến bên cạnh sân nhỏ, nhẹ giọng nói, "Có ở đây không?"

"... Ở đây." Triệu Từ trả lời một câu.

La Tổ nói, "Chuyện này người mặc kệ đi, đừng quản chi thêm loạn. Chuyện của chúng ta, đợi mọi chuyện yên ổn lại nói."

Hiện tại Triệu Thành còn sống trên đời, nếu Triệu Từ vẫn muốn cưới nàng. Vậy thì thiên hạ này sẽ thực sự không có chỗ cho bọn họ dung thân.

Triệu Từ nghe vậy, trên mặt một trận ảm đạm, ngón tay từ từ siết chặt, lộ ra khớp xương rõ ràng.

"Người yên tâm đi, ta có chừng mực. Người sớm nghỉ ngơi đi, ta trở về đây." Nói xong liền vội vàng rời đi.

La Tổ nghe được tiếng bước chân rối loạn, biết rõ tâm tình Triệu Từ lúc này cũng rất hỗn loạn. Nhớ tới thời điểm hai người cùng nhau trở về, loại tâm tình đập nổi đim thuyền kia, hiện tại đã không còn sót lại chút gì. Thực tế lúc nào cũng so với tưởng tượng của bọn họ, càng thêm tàn khốc.

Ngày hôm sau, Triệu mẫu tự mình đến khuyên bảo La Tổ.

"Nếu người không đồng ý, ta sẽ nói với Lệ Nương, hoặc là nàng làm thiếp, hoặc là đặt mua tòa nhà khác cho nàng."

"Nương không cần phải như thế, như vậy là ủy khuất ta, cũng ủy khuất Lệ nương." Ở trong chuyện này, La Tổ là nửa phần thương lượng cũng không cho.

"Vậy là người quyết tâm muốn đi sao. Đại nha a, trong lòng người có ủy khuất thì cứ nói với ta, đừng khó chịu ở trong lòng. Ta biết Thành nhi có lỗi với người, nhưng đây cũng là chuyện không có cách nào khác, ta cũng không thể thay đổi được. Ngày trước người cũng là thập phần vừa ý Thành nhi, mới gả đến Triệu gia chúng ta. Hiện giờ sao lại muốn vứt bỏ hân mà đi."

La Tổ nhìn ra ngoài cửa sổ, "Nương, ta cùng Triệu Thành đã vài năm không gặp, hiện giờ nơi nào tìm đến tình cảm. Hơn nữa bây giờ Triệu Thành cũng có thể từ kết tóc, ta cũng không có cách nào cùng người khác giành giật tình cảm của hắn. Nương, mấy năm nay chúng ta chung sống với nhau người cũng biết tính tình ta, ta không muốn ủy khuất mình cùng người khác chia sẻ trọng phu. Mà để cho Lệ Nương đi, kết quả cũng giống như vậy thôi. Nàng cùng Triệu Thành đã thành thân sinh hài tử, đây là sự thật, không có cách nào thay đổi. Ta hiện tại đối Triệu Thành là một điểm tâm tư cũng không có, chỉ cầu nương để cho chúng ta hòa ly đi. Sau này nương nếu không chê, ta nguyện ý thường xuyên trở về thăm nương."

Nàng vô cùng nguyện ý lại làm con dâu Triệu gia, chỉ là xem chừng đến lúc đó vị bà bà này không chịu đáp ứng đâu. Trong lòng La Tổ nhin không được cười khổ.

"Vậy nếu ta không đồng ý đâu?" Triệu mẫu mặt mũi tràn đầy nghiêm nghị nhìn nàng.

La Tổ nói, "Vậy ta cũng chỉ có thể nhờ người khác giúp ta làm chủ. Nương, ta không hy vọng đến lúc đó cùng nương đi đến một bước kia. Nếu nương nhẫn tâm ép ta ở Triệu gia ủy khuất sống sót như vậy, ta cũng chỉ có thể tìm đến cái chết để giải thoát."

"Đại nha a, người đây là tâm ý đã quyết." Triệu mẫu cuối cùng nhin không được khóc lên.

La Tổ thở dài, chuyện này, cần phải giải quyết nhanh chóng.

Sau khi trở lại ngày thứ ba, La Tổ cùng Triệu Từ vào cung diện thánh.

Trên đường hai người mỗi người ngồi trên một chiếc xe ngựa, La Tổ vén rèm xe lên nhìn phía trước, tâm tình có chút trầm trọng.

Lần này sau khi từ trong cung trở về, nàng nhất định phải rời khỏi Triệu gia.

Nàng yêu Triệu Từ, nên không muốn tiếp tục dùng thân phận trường tẩu để yêu hắn.

Biết hai người bọn họ muốn vào cung, từ lúc bắt đầu lâm triều, tâm tình Chiêu Vũ Đế đã thập phần không sai.

Hiện tại Tây Nam đại định, không thiếu được công lao của hai người bọn họ, cộng thêm quốc sách Triệu Từ trình lên, cùng với phương pháp trồng trọt của La Tổ truyền khắp thiên hạ, Đại Chu hưng thịnh sắp tới.

Sự tình áp chế ở trong lòng nhiều năm thế nhưng bất tri bất giác liền bay biến, tâm tình Chiêu Vũ Đế hết sức sung sướng, đối với hai người bọn họ càng thêm tán thưởng.

Còn chuyện là người của phe ai, cái này không quan trọng. Chỉ cần có tài, không có mưu đồ phản nghịch, đều là thần của Đại Chu.

Chiêu Vũ Đế ở ngự thư phòng thật tốt ngợi khen hai người một phen, mặt khác ban thưởng tài vật. Cuối cùng an bài La Tổ trở lại chỗ tư nông nhậm chức, còn Triệu Từ, thì đi đến hộ làm quen với công việc.

Đây là muốn giữ hai người ở lại Bắc Đô thành làm quan.

Triệu Từ cùng La Tổ đều quỳ xuống tạ ơn.

Chiêu Vũ Đế hết sức cao hứng, "Hảo, bình thân bình thân."

Thấy hai người còn trẻ tuổi, Chiêu Vũ Đế nói, "Văn Độ còn chưa có đón dâu đi, đã định hôn sự chưa?"

Triệu Từ quỳ củ nói, "Mặc dù còn chưa có định xuống, nhưng thần đã có người trong lòng."

"A?" Chiêu Vũ Đế có chút thất vọng, vốn còn muốn tác hợp cho hắn với quý nữ bên trong tông thị đâu, không nghĩ tới Triệu Từ đã có người trong lòng, hắn cười nói, "Không biết là thiên kim quý nữ nhà ai, không bằng trăm giúp ái khanh tứ hôn, như thế nào?"

Triệu Từ nói, "Bệ hạ, thần hy vọng lấy thành tâm đã động nàng. Đợi ngày sau sự định, còn thỉnh bệ hạ mở miệng vàng."

"Hảo, trăm đã mở miệng, thì quyết không nuốt lời. Đến lúc đó người nói cho trăm biết, trăm liền tứ hôn cho các người."

"Đa tạ bệ hạ hậu ân." Triệu Từ quỳ xuống, cấp Chiêu Vũ Đế dập đầu.

La Tổ cúi đầu, tim đập như trống bỏi.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hàn Túc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91

Editor: Đô Đô

Tuy Triệu Từ không chỉ đích danh người đó là ai, nhưng La Tổ biết, người hắn nói tới chính là nàng. Nàng không ngờ, lá gan Triệu Từ thế nhưng lớn đến mức dám ở trước mặt hoàng thượng hồ ngôn loạn ngữ, lừa dối Hoàng thượng về sau tứ hôn cho bọn họ... Nàng khó có thể tưởng tượng, đến lúc hoàng đế biết được Triệu Từ muốn cùng nàng thành thân, sẽ có vẻ mặt như thế nào.

Ra một thân mồ hôi lạnh, thời điểm ra cửa cung, La Tổ còn chưa thể trở lại bình thường, nàng nhìn Triệu Từ, muốn nói chuyện nhưng không thể thốt ra lời.

Nàng biết, hiện giờ Triệu Từ làm như vậy, là thật sự quyết ý muốn cùng nàng ở chung một chỗ.

Đến quý phủ, Triệu mẫu ở trong sảnh chờ hai người từ trong cung trở về, thấy lại dẫn theo đồ ban thưởng về, trong lòng vui vô cùng.

"Thật sự là hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn a, cả ngày ban thưởng, kho phòng nhà chúng ta đều muốn chất đầy."

Triệu Từ nói, "Đều là công lao của tâu từ."

Triệu mẫu cười nói, "Đại nha nhà chúng ta chính là đại công thần." Lại nhìn Triệu Thành, ý bảo hắn nói chuyện.

Triệu Thành đi qua, mấp máy môi nói: "Người vất vả rồi." Nói hết lời này, hắn cảm giác trên mặt cực kỳ xấu hổ. Một đại nam nhân, thế nhưng còn không có bản sự bằng tức phụ mình. Đều đã trở về lâu như vậy, còn không có tìm được công việc nào đâu.

Triệu mẫu trách hắn nói chuyện khô cằn, đang chuẩn bị nói chuyện trấn an La Tổ, liền nghe La Tổ nói, "Nương, hôm nay chúng ta liền đem chuyện cùng cách làm đi."

"Này, làm sao đột nhiên lại muốn cùng với cách?" Triệu mẫu định bụng La Tổ không nhắc tới, bà sẽ không đề cập tới, chuyện này từ từ thì đẹp xuống.

Không nghĩ tới đại tức phụ cả ngày nhớ kỹ chuyện này đâu.

La Tổ nói, "Nương, liên tục kéo dài chuyện này cũng không là ý hay, làm xong sớm, trong lòng đều an tâm."

Nhắc tới chuyện này, Triệu mẫu lại bắt đầu gạt lệ.

Triệu Thành nheo nheo đầu ngón tay, không biết nên mở miệng giữ người lại như thế nào. Kỳ thật hôm nay thấy tức phụ mình tiến cung, hấn càng rõ ràng, bản thân hấn không giữ được nữ nhân như vậy.

La Tổ nói với tiểu Lục, "Mau đi mời cha ta đến."

Tiểu Lục nhìn mọi người Triệu gia một cái, sau đó vội vàng chạy ra ngoài. Chuyện hòa ly nàng là rất tán đồng, chủ tử nhà nàng là một người tốt như vậy, không cần phải cùng người khác hầu chung một chồng. Mấu chốt là Triệu gia lão đại thật đúng là không đáng để phu nhân phải ly sinh.

Nhìn xem Triệu đại nhân tốt biết bao, giữ mình trong sạch, đối với chủ tử nhà nàng cũng là sâu nặng săn sóc. Chỉ là hết lần này tới lần khác hai người họ lại là huynh đệ. Thật sự là nghiệt duyên a.

Sau một lúc lâu, La Lão Căn ngâm một tẩu thuốc đi đến, thấy một phòng bầu không khí nghiêm túc, hỏi, "Có chuyện?"

Triệu mẫu cúi đầu than thở, không biết nên mở miệng như thế nào.

La Tổ nói: "Cha, hôm nay ta muốn kết thúc mọi việc, rồi chúng ta chuyển ra ngoài ở thôi."

La Lão Căn nghe vậy, cái tẩu đều ngâm không được, "Đây là thật sự muốn cùng cách?"

Đối với một tráng hán nông dân như La Lão Căn mà nói, bị hưu hay là hòa ly, đó đều là chuyện lớn. Chợt thấy hấn trên miệng hô hào cổ vũ khuê nữ mình hòa ly mà lảm, đó cũng chỉ là hù dọa người Triệu gia một chút mà thôi, hiện tại thực sự hòa ly, hấn cũng có chút không chịu nổi.

Hấn nhìn La Tổ, "Khuê nữ, ngươi nghĩ kỹ chưa?"

"Nghĩ kỹ, cha, ta là thật sự muốn cùng cách." Ngữ khí La Tổ khẳng định, khiến mọi người ở đây đều thấy được nàng quyết tâm hòa ly. "Từ lúc ta cùng Triệu Thành thành thân tới nay chưa bao giờ chung đụng qua một ngày, hoàn toàn không có tình cảm phu thê. Hiện giờ hấn lại có thể nhĩ, ta lại là không có cách nào cùng hấn nảy sinh tình cảm. So với việc tạm đỡ sống qua ngày, không bằng hòa ly, ai cũng thoải mái."

La Lão Căn nghe xong, gương mặt già nua nhăn tít lại. Đây đều là những chuyện gì a. Khuê nữ nhà hấn tốt như vậy, sao lại hết lần này tới lần khác gặp phải chuyện này. Sớm biết có ngày hôm nay, lúc trước thực sự không nên nhường nữ nhĩ trở lại Triệu gia a.

Nếu là lúc trước, La Lão Căn tuyệt đối sẽ không đồng ý để khuê nữ làm như vậy, nhưng bây giờ khuê nữ đều tự mình tạo ra một khoảng trời riêng, so với nam nhân còn có khả năng, hấn cái lão tráng hán nông dân này cũng là không làm chủ được thay khuê nữ.

"Vậy đi, ngươi nghĩ như thế nào đều được, chỉ cần hiểu rõ ràng liền thành. Ta và nương ngươi không có ý kiến, về sau liền về nhà mẹ đẻ sinh sống, chúng ta như cũ đau người."

La Tổ mím môi gật đầu, "Cảm ơn cha."

Triệu mẫu nghe vậy liền biết không thể cứu vãn được nữa, bỗng chốc gào khóc lên.

Hai nhà thương lượng tốt lắm, La Tổ lúc trước cũng không có cái đồ cưới gì, sau khi đến Triệu gia tồn được một chút bạc riêng đều mang đi, còn các đồ vật hoàng đế ban thưởng đều là tài sản riêng của La Tổ.

Rất nhanh liền đem sự tình làm thỏa đáng. Triệu Thành ở tại chỗ viết thư hòa ly, song phương ấn dấu tay ký tên. Sau đó La Lão Căn liền dẫn khuê nữ cùng người đã từng là con rể đi đến quan phủ làm thủ tục hòa ly.

La Tổ ở Bắc Đô thành cũng xem như nhân vật nổi danh, cho nên La Tổ vừa đến quan phủ lãnh giấy hòa ly, tin tức rất nhanh lan khắp Bắc Đô thành.

La Tổ cũng không quản mấy thứ chuyện linh tinh đó, cùng ngày liền ở Bắc Đô thành đặt mua một tòa nhà, cùng La Lão Căn chuyển ra ngoài sống.

Trước khi đi, Triệu mẫu kéo tay nàng không buông, "Ngươi cứ đi như vậy, trong tâm của ta đích xác không bỏ được. Đại nha, về sau ngươi còn nhận thức ta cái nương này không?"

Làm bà tức nhiều năm như vậy, đột nhiên tách ra, Triệu mẫu cảm thấy đích xác không thể tiếp nhận.

La Tổ nghe vậy thầm nói, sau này bà mà biết nàng cùng Triệu Từ cùng một chỗ, chỉ sợ ngược lại không muốn nhận thức nàng người tức phụ này.

Vị trí nhà mới cũng không tệ lắm, tam tiến tiểu viện, chỉ có hai người La Tổ cùng La Lão Căn ở nên cảm thấy trống trải.

Thời điểm cùng La Lão Căn chuyển đến nhà mới, La Tổ liền bảo La Lão Căn đón tiểu Hổ cùng La mẫu đến đây cùng nhau trụ.

"Hiện tại chúng ta đã chuyển ra, ta cũng có năng lực, ngươi cùng nương cũng nên thật tốt hưởng phúc thôi."

Dù sao nàng chiêm thân thể La Đại Nha, mấy năm này người La gia đối với nàng cũng rất tốt, lúc này cũng muốn thật tốt hồi báo tình cảm La gia. Cấp hai lão đường lão, cũng cấp La tiểu Hồ một cái hảo hoàn cảnh sinh hoạt.

La Lão Căn mặt mày ủ rũ, "Nói là nói như vậy, ta và nương người cả đời đều loại đất đai, chuyển đến đây cũng không quen. Hơn nữa, người còn phải lập gia đình, có khuê nữ nào gả đi rồi còn muốn dưỡng nhà mẹ đẻ."

"Sao cha lại nghĩ như vậy, các người là cha nương ta, dù sau này ta có lập gia đình, cũng phải phụng dưỡng hai người. Cứ cho các người không suy nghĩ cho mình, cũng phải suy nghĩ cho tiểu Hồ. Chẳng lẽ cha muốn tiểu Hồ cả đời ở quê hương trồng trọt sao?"

"Chao ôi, đứa nhỏ này cũng là không tốt quản giáo, tới chỗ này cũng không dễ sống qua ngày."

La Tổ thật tâm muốn cho người La gia có được cuộc sống tốt hơn. Bất quá nghe La Lão Căn nói như vậy, cũng biết hẳn đây là đang không có thói quen sống ở nơi này. Nàng nói, "Nếu không như vậy, ta cho các người một khoản bạc, các người chuyển đến trong trấn Bì Lăng đặt mua tòa nhà, mở một cửa hàng nhỏ, tổng so với ở quê hương trồng trọt cường. Ta nhớ được tiểu Hồ số học không sai, cũng biết gảy đàn tính, để cho hẳn học việc buôn bán đi. Hiện tại Hoàng thượng ngày càng coi trọng thương nhân, thương nhân cũng không mất mặt. Người nhìn cự phú thiên hạ Hoa gia đi, ai dám xem thường?"

La Lão Căn là một lão nông dân không có kiến thức, vừa nghe khuê nữ nhà mình phân tích như vậy, ngay cả hoàng đế lão từ đều lời ra nói, lập tức cảm thấy lời này thập phần có đạo lý, "Như vậy không tồi."

La Tổ thấy đã thuyết phục thành công, cười nói, "Đương nhiên không sai, cha người vẫn muốn ta tái giá cái hảo nhân gia, nhà mẹ đẻ tự nhiên không thể quá kém. Lần này trở về hảo đặt mua, sau này ta còn phải dựa vào các người cho ta thể diện đâu."

La Lão Căn nghe nàng nói như vậy, lại là cảm thấy cần phải như thế. Nhà mình là cái dân chúng đào đất kiếm ăn, khuê nữ như thế nào tìm một nhà khá giả a. "Khuê nữ a, vậy cha liền không khách khí với người. Người yên tâm, ta và nương người tuyệt đối không để cho người mất mặt. Người hảo tìm một nhà khá giả gả cho, để lão Triệu gia kia chóng mặt mà xem, khuê nữ nhà chúng ta không lo không gả được."

"Cha, người lại nhắc đến nhà bọn họ làm gì."

"Hừ, ta chính là khí bất quá." Trong lòng La Lão Căn vẫn cảm thấy chuyện hòa ly này, tất cả là do Triệu Thành dẫn theo người tức phụ kia trở về. Hiện ở bên ngoài nháo khó nghe như vậy, đem khuê nữ hẳn cấp hại thảm.

La Tổ tuyệt đối không nghĩ tới, chuyện mình cùng cách lại được hoàng đế để tâm.

Hôm sau, hoàng đế liền triệu La Tổ vào cung hỏi thăm chuyện này.

"La ái khanh a, người lần này hòa ly sự, có thể nói là làm cho dư luận xôn xao, ngay cả trẫm cũng nghe được đồn đãi."

"Thần biết tội." La Tổ vội vàng quỳ xuống cúi thấp đầu. Nàng không nghĩ tới, nàng chỉ là ly hôn mà thôi, cấp trên lão đại còn muốn qua hỏi một chút. Đây cũng không phải là giới giải trí ở hiện đại, kết hôn ly hôn còn phải cùng nhóm fan xin phép một cái.

Chiêu Vũ Đế chấp tay sau lưng đi qua đi lại ở trước mặt nàng hai lượt, cúi đầu nhìn La Tổ, "Có tin đồn, ái khanh sợ đi nháo hòa ly, là bởi vì ghét bỏ Triệu Thành không quan không tước chỉ là một tên dân thường?"

"..." La Tổ cảm thấy oan uổng từ, "Bệ hạ, đây đều là dân chúng lung tung phỏng đoán."

Chiêu Vũ Đế khoát khoát tay, "Ở trước mặt trẫm cứ nói thật đi. Nếu thật sự là như thế, trẫm có thể bỏ qua chuyện hẳn đào binh, cấp hẳn cái chức quan nhân tãn, tuyệt không làm nhục mặt mũi ái khanh."

La Tổ không biết mình có nên cảm tạ hoàng đế hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn, hay là chê cười hẳn xen vào việc của người khác. Nàng mặt mũi tràn đầy cảm kích nói, "Bệ hạ, vi thần khấu tạ long ân, nhưng là vi thần hòa ly thực sự không phải bởi vì chuyện này."

"Vậy chính là do Triệu Thành thú thêm một người? Nếu quả thật như thế, trẫm liền hạ chỉ, cho nàng ta hồi hương, dù sao người mới là chính thể, hiền danh bên ngoài, không thể để ái khanh chịu ủy khuất."

"Bệ hạ, Tôn Lệ Nương kia đối Triệu Thành có ân cứu mạng, lại sinh con nối dòng. Vi thần không muốn khiến nàng chịu ủy khuất. Hơn nữa vi thần cùng Triệu Thành hòa ly, cũng không phải bởi vì nàng. Mà là vi thần cùng Triệu Thành hoàn toàn không có tình cảm phu thê. Vi thần cũng là nữ tử, không muốn bởi vì chính mình, mà để cho nữ tử khác nhận hết ủy khuất. Lúc này mới hòa ly."

Chiêu Vũ Đế có chút đau đầu: "Người nói đi nói lại, chính là muốn hòa ly?"

La Tổ nơm nớp lo sợ ngẩng đầu nhìn Chiêu Vũ Đế, "Bệ hạ, vi thần muốn biết, cái đó cùng cách nhưng là không ổn?"

Chiêu Vũ Đế nói, "Mệnh quan triều đình nếu muốn bỏ vợ, cũng cần thượng báo triều đình. Không cần biết lý do, đường quan lộ sau này nhất định

sẽ gặp phải trở ngại. Người là nữ tử, ở trong triều đình vốn là so với những quan viên khác gian nan một chút. Hiện giờ lại gây ra chuyện hòa ly, triều thần trên dưới đối với chuyện này đều có phê bình kín đáo. La ái khanh, người là công thần, trăm nguyện ý cấp người một cái ân điển, chuyện hòa ly lần này, trăm sẽ không cố hỏi, nhưng ái khanh phải nhanh một chút chọn ngày tái giá, mệnh quan triều đình, không thể là hòa ly phụ, nếu không, chỉ sợ khó có thể chặn được miệng lưỡi dân chúng thiên hạ."

Sau khi nói xong, lại nhìn La Tổ, giọng nói nghiêm túc hơn: "La ái khanh, không cần cô phụ kỳ vọng của trăm."

Bạn đang đọc truyện *Bản Hàm Tức Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92

Editor: Đô Đô

Cho tới bây giờ La Tổ còn chưa có nhận thức qua cảm giác bị người giục hôn. Không nghĩ tới lần đầu tiên nhận thức, này người thúc giục dĩ nhiên là đại lão bản cấp cao của nàng, hoàng đế Đại Chu đế quốc.

Vừa rồi nàng rất muốn hỏi một câu, Hoàng thượng, lão nhân gia ngài là nhân rồi không có chuyện gì làm, nên học theo thất đại cô bát đại đi sắm vai bà mối sao?

Đương nhiên, La Tổ tất nhiên là không dám nói.

Bây ở trước mắt nàng chỉ có một con đường, đó chính là lập gia đình.

Tình huống trước mắt này, dường như không lấy chồng, chính là đắc tội người trong thiên hạ, phạm tội tày trời. La Tổ nghĩ thôi đã cảm thấy ủy khuất, nàng đang yên đang lành làm cái quan, người khác còn quản nàng có lấy chồng hay không a. Có bản lĩnh thì cắt chức quan nàng đi, để nàng hỏi La gia thôn làm gái lỡ đi. Nếu La gia thôn nhân cũng không tha cho nàng, nàng liền đi tìm son thôn khác sống qua ngày, làm ruộng trồng trọt, làm cái tiểu địa chủ. Dù sao đây cũng không phải là tương lai có mạng lưới internet bao phủ khắp nơi, nàng cũng không tin nàng ẩn cư, còn có người tìm được nàng.

Bất quá điều kiện tiên quyết là, hoàng đế Đại Chu bệ hạ không cho dán bố cáo khắp thiên hạ tìm nàng, đem bức vẽ họa nàng đi dán khắp nơi là được.

Ra cửa cung, La Tổ liền vội vàng đi tới tư nông viện trình diện.

Lúc này tư nông viện tương đương với bộ nông nghiệp kết hợp với viện nông khoa ở đời sau. Người ở bên trong không chỉ biết loại hoa màu, còn phải có năng lực làm quan, cho nên cũng là ngành có ngưỡng cửa rất cao. Bộ đội hàng không như La Tổ, ở trong đó coi như là một cái tồn tại kỳ ba. Đặc biệt là cái kỳ ba này còn là nữ nhân.

Nữ nhân làm quan, lúc này là bị người ta khinh thường. Cho dù nàng ta có công lao lớn lao với cả thiên hạ.

Cho nên khi biết rõ nữ quan kia sắp tới, đa số nam quan viên ở tư nông viện đều ríu rít đi xuống nông thôn khảo sát. Nên biết lúc trước bọn họ chưa bao giờ có biểu hiện chăm chỉ như vậy.

Lưu đại tư nông đối với chuyện này hết sức hài lòng. Hắn sắp từ nhậm, nhóm tư nông trẻ tuổi cố gắng một chút, đối với hắn mà nói là một chuyện tốt.

Thời điểm La Tổ đến tư nông viện, chỉ thấy một mình Lưu đại tư nông lão gia gia râu ria trắng bóng ở đó.

Thấy La Tổ đến, hắn hết sức hiền lành nói, "La Tư Nông, ngưỡng mộ đại danh đã lâu."

La Tổ vội vàng chấp tay hành lễ, "Không dám nhận, không dám nhận. Đại tư nông mới là người người ngưỡng mộ." Nàng sớm nghe nói qua về Lưu đại tư nông này, ông ta chính là người nổi danh tính tình cổ quái, hiện tại lại là thủ trưởng của nàng, La Tổ còn không muốn bị gây khó dễ.

Lưu tư nông còn là lần đầu tiên gặp qua nữ quan như La Tổ, cho nên vuốt râu đánh giá nàng một cái, trong lòng thầm nói, còn tưởng rằng là một phụ nhân trắng kiện, không nghĩ tới tuổi tác cùng tôn nữ nhà mình không sai biệt lắm, chỉ là mặt hắc một chút.

"La Tư Nông a, hiện tại người gia nhập tư nông viện chúng ta, cần phải hảo hảo vì dân chúng làm việc, mặc dù người là nữ tử, nhưng bệ hạ kỳ vọng rất cao ở người, người ngàn vạn lần đừng cô phụ bệ hạ a."

"Hạ quan cần tuân đại tư nông dạy bảo."

La Tổ biểu hiện cung kính.

Lưu tư nông cảm giác hết sức hài lòng, vuốt vuốt râu, đột nhiên nghĩ đến chuyện mới xảy ra gần đây, "Đúng rồi, nghe nói bây giờ La Tư Nông cùng Triệu gia không còn liên quan? Hiện tại đang là một thân một mình?"

La Tổ không nghĩ tới chuyện mình cũng cách nhanh như vậy ai ai cũng biết rõ. Hơn nữa những người này thế nhưng đều chẳng kiêng dè, ở trước mặt nàng hỏi thẳng, lập tức có chút không còn gì để nói, "Đúng vậy."

"Chao ôi, người đừng lo lắng, hôm nay hồi phủ lão phu sẽ bảo lão phụ nhân trong nhà giúp người thu xếp thu xếp. Người thân là mệnh quan triều đình, cần phải vì nữ tử thiên hạ làm gương a."

"... Là, đa tạ đại tư nông."

La Tổ kiên trì đáp ứng.

Đợi Lưu tư nông đi rồi, La Tổ mới ngồi xuống ghế uống vài ngụm trà, thật tốt bình phục nội tâm của mình một chút. Trong vòng một ngày bị hai người thúc giục thành thân, hơn nữa còn đều là thủ trưởng, thế đạo này như thế nào cứ đối với nữ nhân như vậy gian nan.

Cũng may Lưu tư nông là người cuồng công việc, rất nhanh đến chỗ thí điểm trong tư nông viện quan sát quan sát a.

La Tổ cũng đi theo ở tư nông viện chuyển chuyển, phát hiện nơi này cái gì cũng đầy đủ hết, thổ nhưỡng các nơi cùng thực vật thích hợp gieo trồng, đi đều được ghi chép cẩn thận tấm bảng gỗ cắm trên mỗi mẫu đất, ghi rõ cấu tạo và tính chất của đất đai của từng nơi.

Trước kia La Tổ vẫn cho rằng nông nghiệp Đại Chu rất không phát đạt, chắc chắn là do tư nông viện không chịu làm gì, bây giờ nhìn lại, không phải là không có làm, mà là do tính chất thời đại có hạn.

Dù sao sở trường nàng nắm giữ, cũng là nhờ những hiền triết đã khuất một đời một đời tích lũy lưu lại kinh nghiệm mà thôi.

Nhìn một vòng, La Tổ đại khái đã biết thời đại này có thêm một vài cây nông nghiệp khác. Hơn nữa điền lý còn đang thí nghiệm phương pháp ươm mầm lúa nước do nàng đề xướng, ruộng lúa nuôi cá, cùng với phương thức trồng lúa mạch cùng bông.

Lúc La Tổ đang ngồi xổm bên cạnh ruộng lúa xem xét đám cá trong đó, Lưu tư nông đến, cũng ngồi xuống xem cùng nàng.

Nhìn đàn cá bơi lội tung tăng ở dưới ruộng, Lưu tư nông nói, "Lão phu ở tư nông viện chờ đợi cả đời, từ tiền triều đã vào ở trong tư nông viện này, phụ thân cùng tổ phụ lão phu đều là tư nông quan, chúng ta đời đời đều có một cái tâm nguyện, cho các lão bách tính ăn no cơm."

Không nghĩ tới a, nguyện vọng này chúng ta không thể thực hiện, nhưng người lại thực hiện được.

Lão phu hiện tại vẫn cảm thấy như đang nằm mơ vậy. Nghe các nơi báo lên thu nhập từ thuế, lão phu đều cảm thấy, quá không chân thực. La Tư Nông, lão phu, kính nể người a."

Lúc này lão nhân không còn bộ dáng chán ghét thúc giục nàng nhanh chóng lấy chồng như vừa nãy, ngược lại mặt mũi tràn đầy cảm khái, khiến La Tổ xem trong lòng có chút chua xót.

"Lưu đại nhân, thật ra ta chỉ là bắt chước theo lời người khác mà thôi, không so được với các người là có tiếng cũng có miếng đời đời tương truyền bản lĩnh."

"Chuyện này, ở đâu tính cái gì đời đời tương truyền, chỉ cần có thể hoàn thành, đó chính là khó lường a." Hắn lại nhìn La Tổ, "Kỳ thật lão phu mới nhớ, nhà ta còn có một đứa tôn nhi, mặc dù nhỏ hơn người ba tuổi, nhưng là nữ tử lớn hơn ba tuổi cũng là chuyện tốt, nếu người để ý, lão phu trở về liền bảo hắn đến cho người xem mặt."

"..." La Tổ nuốt một ngụm nước miếng, "Lưu đại nhân, ta hiện tại vừa mới hòa ly đâu, ngại để ta chậm rãi đi."

"Nói cũng đúng, vậy thì qua hai tháng nữa lại nói. Nói đến đây tôn nhi kia của ta cũng là si mê việc đồng áng, các người có vẻ rất thích hợp."

La Tổ cười khan hai tiếng, "Ta được chậm rãi, được chậm rãi."

La Tổ không nghĩ tới, chuyện này còn chưa xong.

Từ tư nông viện về nhà, mới mới vừa vào cửa đầu, liền thấy La Lão Căn cười nhếch môi đưa người ra cửa. Đều là các lão phụ nhân ăn mặc trang điểm xinh đẹp. La Tổ nhất thời bắt gặp hình tượng của các nàng, liền nghĩ đến một cái nghề nghiệp hết sức kinh điển - - bà mối.

Quả nhiên, những người này đều nhìn La Tổ đánh giá một chút, sau đó lấy khăn che miệng cười toàn thân phát run lên xe ngựa. La Lão Căn thấy

La Tổ đứng ở cửa, trên mặt cười như nở hoa, "Khuê nữ a, người đã trở về."

La Tổ ngáy người đi vào trong nhà, vừa đi vừa nói: "Cha, những những người kia đến làm gì vậy?"

"Đều là tới cầu hôn." La Lão Căn nói đến chuyện này liền cao hứng, "Ban đầu cha còn lo lắng người cùng cách, về sau khó tìm được hảo nhân gia ân, không nghĩ tới a, lúc này mới hòa ly, đã có người tới cửa làm mai. Cái gì tiểu nhi tử nhà thượng thư a, biểu huynh nhà vương phi a, còn có thân thích của quốc cữu gia đầu. Đều là danh môn quý tộc a. Đại nha a, có thể thấy được người chính là cái có phúc khí, khó trách trước đây coi bói liền nói người hội đại phú đại quý đầu."

La Tổ nghe xong đầu to vô cùng, "Cha, người không có đáp ứng đi."

Trong lòng nàng hiện tại rất loạn, không nghĩ lúc này lại loạn hơn.

Cũng may La Lão Căn cũng không phải là người ngốc, người ta mặc dù dòng dõi cao, nhưng là hấn cũng hết sức chú ý. Lo lắng dòng dõi quá cao, nữ nhi của mình sẽ chịu ủy khuất. Hôn nửa người ta lần đầu tiên cầu hôn mà hấn đã đáp ứng, chứng tỏ quá không thận trọng. Cho nên đều lập lò nước đôi, không có cự tuyệt cũng không có đáp ứng, cứ như vậy đi qua.

"Bản thân người hảo hảo tuyển một nhà, sớm một chút định xuống, quay đầu lại ta cấp nương người đưa tin, để cho nàng cũng qua đây đưa người về nhà chồng. Chao ôi, lần này người hảo hảo tìm người ta, ta và nương người mới thật sự yên tâm."

Trước kia Triệu Thành không thể trở về, nữ nhi trở thành goá phụ trước khi cưới, hai phu thê bọn họ cũng lo lắng. Về sau trở về đây, nữ nhi lại cùng cách, cũng không biết sau này nói nhà chồng như thế nào. Hiện thấy những dòng dõi hảo tới cầu hôn, giải thích rõ khuê nữ nhà hấn không lo gả a, trong lòng La Lão Căn vô cùng cao hứng. Cảm thấy đã hòa ly đúng là sáng suốt.

Triệu Thành tên không có đảm đương kia, làm sao xứng với khuê nữ nhà mình.

Hiện tại La Tổ đối với chuyện này vô cùng phản cảm, cho nên La Lão Căn vừa nói xong, nàng liền viện cớ trở về phòng nghỉ ngơi.

La Lão Căn một mình chạy đến trong sảnh xem xét tư liệu của một vài công tử, chuẩn bị cấp nữ nhi của mình tham khảo một cái.

Bên này La Tổ trở về phòng, nghĩ tới những chuyện này, tâm phiền ý loạn.

Nàng không hối hận đã hòa ly, chuyện này bất kể như thế nào cũng là muốn làm. Cũng không hối hận cùng Triệu Từ miễn nhau, phần tình cảm này từng khiến cho nàng rất vui vẻ vượt qua một đoạn thời gian.

Nàng chỉ là oán chính mình nghĩ quá đơn giản.

Triệu phủ bên này cũng nhận được một chút đồn đãi về La Tổ. Đồn rằng kể từ sau mấy ngày hòa ly đến nay, rất nhiều quan to quý hiển đều đi đến La gia cầu hôn, muốn thú La Tư Nông.

Triệu mẫu nghe được tin tức, than thở, oán thán Triệu Thành không chịu cố gắng, thật tốt tức phụ cứ như vậy không còn. Lại trách đại nha sao có thể cứ như vậy quật cường. Đang hảo hảo làm tức phụ Triệu gia, hết lần này tới lần khác muốn đi. Bà đều nói, sẽ không để cho nàng ủy khuất. Vì sao nàng còn muốn đi.

Chẳng lẽ, thật sự là chỉ có thể chung hoạn nạn, không thể cùng hưởng phú quý sao?

Triệu mẫu sinh lòng cảm khái, tránh không được đối với Tôn Lệ Nương nảy sinh tâm tình không tốt, ngay cả cái gọi là thình an đều miễn, "Nông dân chúng ta không có chú ý nhiều như vậy, người một nhà cùng nhau ăn một bữa cơm là được."

Triệu Thành cùng Tôn Lệ Nương tự nhiên cũng không dám phản bác.

Ngày hôm đó, Triệu Từ vừa mới hạ triều trở về, người một nhà đang chuẩn bị ăn cơm, Triệu Từ liền không thể chờ đợi được tháo mũ quan xuống để qua một bên, nhắc vạt áo lên quỳ xuống trước mặt Triệu mẫu.

"Nương, nhi tử có việc muốn nhờ."

Triệu mẫu thấy thế kinh hãi, gấp rút đi đỡ hấn, "Làm gì vậy, mau mau đứng lên?"

Triệu Từ kiên quyết không đứng dậy, "Nương nếu không đáp ứng, nhi tử kiên quyết không đứng dậy."

Triệu mẫu sốt ruột nói, "Người phải nói ra ta mới biết, vì nương nơi nào có không đáp ứng."

Triệu Từ ngẩng đầu nhìn bà, sắc mặt kiên định mà chấp nhất, "Nương, nhi tử muốn thú La Đại Nha vi thê."

Lời nói vừa dứt, bốn phía kinh hãi.

Thân thể Triệu mẫu lung lay một cái, "Ngươi, ngươi nói muốn thú ả?"

"La Đại Nha, La Tư Nông."

"Nương - -" Triệu Thành thấy Triệu mẫu ngã về phía sau, vội vàng hô một tiếng chạy qua đỡ bà.

Trước mặt Triệu mẫu bỗng tối sầm, té xỉu đi qua.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hân Tức Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93

Editor: Đô Đô

Triệu mẫu ngất đi không lâu, đại phu được mời đã đến, sau khi ấn huyệt nhân trung giữa mũi và miệng, người liền từ từ tỉnh lại. Thấy mấy người hài tử vây ở đầu giường, còn có cảm giác như đang nằm mơ.

Bà lia mắt một vòng không có thấy Triệu Từ, hỏi Triệu Thành, "Nhị đệ ngươi đâu."

Triệu Thành không lên tiếng, kéo người đang đứng bên giường tránh ra, lộ ra Triệu Từ của bọn họ vẫn đang quỳ thẳng tắp.

Thấy Triệu Từ cứng rắn như vậy, Triệu mẫu cũng biết, trước lúc mình bất tỉnh nhân sự không có nghe lầm, cũng không phải là nằm mơ. Nhi tử đây là thật sự coi trọng đại tẩu hân a.

"Tạo nghiệp chương a, thật sự là tạo nghiệp chương a!" Triệu mẫu gào khóc lên.

Triệu Thành cùng Tôn Lệ Nương vội vã dụ dỗ, "Nương, ngươi đừng tức giận hư thân thể."

Triệu mẫu ngược lại khóc lớn tiếng hơn. "Ta còn sống làm cái gì a, để ta chết quách đi cho xong. Dường ra thứ người như vậy, thế nhưng, thế nhưng coi trọng tẩu tử mình, ta đây thật sự không có mặt mũi sống tiếp a."

"Khó trách đại nha liên tục muốn cùng cách, nguyên lai không phải là không muốn làm con dâu của nhà chúng ta, đây là nhìn trúng lão Nhị a." Trong lòng Triệu mẫu bỗng chốc minh bạch. Lại nghĩ tới chuyện này hai người bọn họ không chừng đã sớm định xuống, phía trước bọn họ ở Tây Nam bên kia chờ đợi lâu như vậy, nói không chính xác đã tự định chung thân. Hơn nữa khi đó, đại nha còn là có tiếng cũng có miếng đại tức phụ của bà a. Nàng làm sao có thể cùng tiểu thúc của mình cùng một chỗ a.

Triệu Từ vẫn luôn lặng im không nói, cho đến khi nghe thấy Triệu mẫu nói như vậy, mới vội vàng nói, "Nương, chuyện này không liên quan tới nàng, là nhi tử chính mình liên tục vấn vương nàng. Nhi tử đã sớm ngưỡng mộ nàng. Nàng vẫn luôn không biết, cũng không có đáp ứng nhi tử."

"Ngươi đừng thay nàng nói chuyện." Triệu mẫu có chút nổi điên, chuyện này nhưng là đại sự sự a, nếu truyền ra ngoài, Triệu gia bọn họ sẽ phá hủy. Tiền đồ của nhi tử cùng đại nha đều mất sạch.

"Mặc kệ có thể nào, chuyện này ta đều sẽ không đồng ý. Ngươi sớm giết chết cái tâm tư này đi. Đại ca ngươi còn ở đây, ngươi cưới tẩu tử ngươi, ngươi không phụ lòng đại ca ngươi sao?"

Triệu Thành có chút lúng túng nhìn nhìn Triệu Từ. Muốn nói không có việc gì, nhưng là kỳ thật trong lòng vẫn là không thoải mái.

Mặc dù hân cùng La Đại Nha cũng không coi là phu thê nghiêm chỉnh, nhưng dù gì cũng từng là tức phụ của hân, không nghĩ tới đệ đệ mình lại muốn cảm sùng mình. Hân một đại nam nhân, mặt mũi này thật là không có chỗ thả.

Triệu Từ hướng Triệu Thành dập đầu, "Đại ca, ta xin lỗi ngươi, nhưng ta là thật tâm thích nàng, còn thỉnh đại ca oán một mình ta là đủ rồi."

"Ai nha, ngươi mau mau đứng lên, ngươi hiện tại nhưng là quan gia, quỳ ta làm cái gì a?" Triệu Thành vội vàng đỡ hân dậy.

Triệu Từ lại kiên quyết không đứng dậy, "Nương còn đang tức giận, ta không thể đứng lên."

Triệu Thành khó xử nhìn Triệu mẫu, "Nương."

Triệu mẫu hừ lạnh một tiếng, "Cứ để hần quỳ, ta vẫn sẽ không đồng ý." Lại nhìn Triệu Từ, "Người cũng đã biết người làm chuyện này thì thiên hạ không dung a. Không nói vì nương, chính là trở lại Triệu gia thôn đi, đó cũng là khiến người trạc cột sống. Các người bây giờ còn là quan gia, có bao nhiêu người nhìn chăm chăm đâu. Nhất cử nhất động, để nhân nắm được điểm yếu, này tiền đồ sẽ không còn một mảnh, không thể nói trước còn có người nói các người..."

Những lời nói dơ bẩn kia, bà cũng khó mà nói ra khỏi miệng.

"Nương, nhi tử cầu xin ngài thành toàn!" Triệu Từ kiên định một tiếng, cái trán tầng tầng đọng xuống mồ hôi.

Triệu mẫu nhìn hần một cái, mặt mũi tràn đầy lửa giận, "Tốt, người đây là muốn bức tử ta a. Chi bằng ta tự tử trước."

"Nhị đệ, người đừng nói nữa, chẳng lẽ người muốn bức tử nương sao?" Triệu Thành mang theo nước mắt nói. Đây đều chuyện gì a, ngày mới qua thật tốt, cần phải làm ầm ĩ như vậy. Nhị đệ cũng là, làm quan gia đại nhân, có nữ tử nào là tìm không được a, như thế nào hết lần này tới lần khác cứ phải nhìn trộm La Đại Nha a.

Triệu Từ thấy mặt mũi Triệu mẫu xanh mét, không hề nhượng bộ chút nào, trong lòng biết lần này hần là có chút nóng lòng.

Hôm nay chuyện này có tiếp tục giằng co cũng không có chỗ trống cứu vãn, đành từ trên mặt đất đứng lên, "Nương, ngài nghỉ ngơi cho khỏe, nhi tử đi ra ngoài trước."

Triệu mẫu tầng tầng hừ một tiếng, "Hừ, người chỉ cần không đề cập tới chuyện này, ta mới có thể thật tốt nghỉ ngơi." Nói xong ngã xuống giường, quay mặt về phía trong.

Triệu Từ sắc mặt chán nản đi ra khỏi phòng.

Triệu Thành cùng Tôn Lệ Nương cũng đi ra ngoài theo, thấy hần, Triệu Thành muốn nói cái gì, cuối cùng vẫn là không nói ra miệng, chỉ có thể liên tục thở dài, rồi tránh ra. Tôn Lệ Nương mắt nhìn Triệu Từ, rồi vội vàng chạy theo trượng phu.

Một mình Triệu Từ đứng trước cửa phòng Triệu mẫu, trong lòng mặc dù bức bối, lo lắng, nhưng lại vô cùng sung sướng.

Cuối cùng hần đã có thể nói ra những lời kia, cuối cùng đem tâm ý chính mình nói ra. Sau này, hần liền có thể quang minh chính đại thích người kia, lại không cần lén lút lút.

Chuyện hôm nay mặc dù có chút lố nhăng, nhưng hần lại không hối hận.

Kể từ sau khi lâm triều, nghe được những lời đồn đãi kia, trong lòng hần liền chưa từng dễ chịu qua.

Vừa nghĩ tới người nọ sẽ gả cho người khác, tim liền như bị đao cắt.

Bất kể như thế nào, hần vẫn muốn cố gắng thử một lần.

Triệu mẫu vốn dĩ vì chuyện này mà làm ồn ào, cũng liền yên tĩnh. Cưới vợ cũng chỉ là một sự việc cần phải trải qua, cái gì ngưỡng mộ mới không ngưỡng mộ, chỉ cần không được, lại tìm một người khác là được rồi. Lại không nghĩ rằng, bà mới từ trong nhà đi ra, Triệu Từ lại lần nữa nhắc lên chuyện này.

Lần này Triệu mẫu không ngắt đi được, cũng chỉ có thể giả bộ bất tỉnh, lại nháo toàn bộ Triệu gia gà bay chó sủa.

Triệu Thành đối với cái người đệ đệ này có nói mỗi miệng cũng đều vô dụng. Sau khi trở về phòng oán hận với tức phụ mình, "Người đệ đệ này của ta thật đúng là bị ma quỷ ám ảnh, như thế nào liền hết lần này tới lần khác nhìn trộm La Đại Nha. Nữ nhân làm quan là cái có bản lĩnh, phóng trong nhà có thể làm vợ sao? Huống chi La Đại Nha trước kia nhưng là ta... Ta tức phụ a." Đến câu nói cuối cùng kia thanh âm Triệu Thành hạ thấp nhỏ như muỗi kêu, nói ra chính hần đều run rẩy không được tự nhiên.

Không nghĩ tới từ nhỏ đến lớn, người đệ đệ cả nhà vẫn lấy làm kiêu ngạo, thế nhưng muốn thủ tức phụ cũ của hần.

Chuyện này nháo thật sự là đủ khó nghe.

Còn hảo không phải ở Triệu gia thôn, bằng không chuyện này truyền ra ngoài, cả nhà bọn họ về sau còn ra cửa thế nào a.

Tôn Lệ Nương nói, "Hiện giờ Nhị đệ là chủ nhân của phủ này đâu, nếu hần coi trọng người ta, chúng ta cũng không nên xen vào a."

Tôn Lệ Nương đối với chuyện này còn là vui khi việc thành. Lúc trước bà bà còn vì chuyện của La Đại Nha mà oán cạnh nàng, không có cho nàng sắc mặt tốt xem. Nếu La Đại Nha lại gả vào Triệu gia, còn là dưới tình huống như vậy, sau này bà bà không thể oán hận chính mình được nữa.

Nên biết, dù cho không có nàng, phòng chừng La Đại Nha cũng là chương mắt Triệu Thành a. Người ta vừa ý là Triệu Từ đâu.

"Thành ca, chúng ta đừng đối nghịch cùng Nhị đệ, bằng không chọc giận hắn, đem chúng ta đều đuổi ra ngoài làm sao bây giờ?"

Nàng là không nghĩ rời khỏi phú quý này. Cuộc sống no một bữa đói một ngày trước kia nàng thật sự không muốn tiếp tục nữa.

Mặc dù Triệu Thành là trưởng tử trong nhà, nhưng là cũng có ý tưởng của người bình thường. Huỳnh đệ vài cái ai khả năng đại, bình thường sẽ phải nghe ai. Nhị đệ hiện tại nhưng là đại quan a, hắn đuổi tay không được. Hắn thở dài nói, "Đã biết, chuyện này để nương quan tâm đi. Ta cảm thấy lấy tính tình của nương, chuyện này khẳng định là không thành được. Bằng không nương thực sẽ bị bức tử."

Quả nhiên, hai người còn đang nói chuyện đâu, bên ngoài liền có nha hoàn hầu hạ Triệu mẫu đến kêu, nói Triệu mẫu muốn thất cô tự tử.

Cái này cũng làm cho hai vợ chồng bị hù sợ.

Hảo một trận lăn qua lăn lại, Triệu mẫu lúc này mới yên tĩnh nằm ở trên giường. Mấy ngày trôi qua, người đều gầy đi vài vòng, trông cũng già đi rất nhiều.

Triệu mẫu run run rẩy rẩy đưa tay kéo tay Triệu Từ, "Lão Nhị a, ngươi nên đáp ứng nương, coi như hết. Chuyện này chúng ta coi như xong, đừng nhắc nữa có được không?"

"Nương - -" Triệu Từ cắn chặt răng, cứ thế không nói ra miệng.

Triệu mẫu nhắm mắt lại không nhìn hắn.

Đưa con trai này a, từ nhỏ tính tình liền toàn cơ bắp. Xem ra, muốn khiến hắn chết tâm, còn phải khiến đại nha từ bỏ.

Nghĩ tới La Tổ, tâm can da thịt của bà cũng bắt đầu đau. Vốn cho nàng là nàng dâu tốt, như thế nào sẽ gây ra chuyện như vậy đâu. Bà không khỏi cảm thấy may mắn khi đã cùng cách, nếu không, thúc tẩu hai người cùng chung sống ở trong một tòa nhà, còn không biết sẽ gây ra cái chuyện xấu hổ gì đâu.

Mấy ngày nay La Tổ vẫn bận chuyện ở tư nông viện, bởi vì vừa mới truyền ra đồn đãi quá khó nghe, cho nên cũng không có hỏi thăm tin tức bên ngoài, căn bản cũng không biết Triệu gia nháo thành như vậy.

Đến khi Từ Oánh tới cửa.

Lúc này Từ Oánh không còn ăn mặc hoa phục mỹ lệ giống như ngày trước, mà tỏ ra có chút mộc mạc, đồ trang sức trên đầu và đeo tay cũng không còn phô trương, nàng chỉ cài một cái kim trâm ở trên búi tóc. Xem thiếu vài phần hoa lệ, nhưng nhiều hơn vài phần khí chất nữ cường nhân.

La Tổ nói, "Sao mấy ngày nay không thấy ngươi đến."

Từ Oánh cười uống trà, lại nhìn La Tổ, "Đợt trước liên tục ở trong thôn trang ngoại thành kiểm kê cửa hàng cùng tiền bạc ở Bắc Đô thành, chỉ mấy ngày trước đây trở về thành mới biết được tin tức của ngươi, bên cạnh tìm cơ hội tới xem ngươi một chút. Hiện giờ xem ra, ngược lại hết thấy đều tốt?"

"Tốt, tốt đến không thể tốt hơn." La Tổ mặt mũi tràn đầy không sao cả cười cười.

Từ Oánh thấy nàng tiêu sái như thế, tránh không được sợ hãi than. Nàng là lần đầu tiên thấy một nữ tử sau khi hòa ly, mà có thể phục hồi tinh thần nhanh như vậy. Nếu đổi lại là nữ tử tầm thường, sớm liền gầy như quả dưa chuột, tiêu tụy bị quan chán đời.

Nghĩ tới lúc trước mình vì thái độ lạnh nhạt của Hoa Nhị Gia, liền buồn bực không vui, ngày càng gầy gò. Hiện giờ so sánh, nàng thật sự không bằng nổi một phần vạn của La tỷ tỷ.

Từ Oánh cười nói, "Nếu tỷ tỷ đã vô sự, ta cũng không nhiều lời. Nếu sau này tỷ tỷ có việc cần Từ Oánh, chớ khách khí mở miệng."

"Được a, không chừng về sau thật sự có việc phải dùng tới ngươi đâu." La Tổ cười mở miệng, lại nói, "Đừng rồi, ngươi hiện giờ có thể tương tượng tốt lắm sau này làm cái gì, là ở Bắc Đô thành vui đùa một chút, hay là làm chút gì đó. Hoặc là sắp tới liền hỏi Xuyên Châu?"

Từ Oánh hé miệng cười khê, "Mấy ngày trước ta nhận được thư của phụ thân, nói về chuyện của ta, cũng là tràn đầy đau lòng. Liền cho người liên lạc với chương quỹ ở Bắc Đô, muốn đem sản nghiệp bên này đều giao lại cho ta. Ta cũng đã đi nhìn rồi, làm ăn coi như không tệ, chỉ thiếu tâm ý, mấy ngày nay liền muốn đem cửa hàng này làm đứng lên. Vừa để giết thời gian, thứ hai cũng là xem xem bản thân đến cùng có thể làm được đến đâu."

"Đây là chuyện tốt a." La Tổ vui vẻ nói, kỳ thật nếu không phải là nàng cùng Triệu Từ làm quan, không thể buôn bán, nàng thật sự muốn đầu tư một khoản. Bất quá nàng nghe kể một vài người nhà quan viên cũng thỉnh người đi mở cửa hàng kiếm tiền, trợ cấp chi phí, trong lòng cũng có chút suy tính.

Mặc dù hiện tại có Hoàng thượng thường xuyên ban thưởng, nhưng đây đều là nói không chính xác. Bổng lộc của nàng cũng không cao, khó khăn

lắm không đói chết mà thôi. Nếu như về sau muốn có ngày tháng phú quý, còn phải chính mình cố gắng a.

Nàng nói, "Từ Oánh, bằng không, chúng ta hợp tác làm buôn bán như thế nào?"

Tim kiếm với từ khoá:

Diễn đàn Lê Quý Đôn Confession! Confession!! Confession!!! 34 phút trước đồ đồ Lớp phó văn thể mỹ Ngày tham gia: 10.04.2017, 16:20

Bài viết: 118

Được thanks: 672 lần

Điểm: 9.69

Tài sản riêng:

Re: [Xuyên không] Bản hàn tức phụ - Vọng Giang Ảnh - Điểm: 11 Cách chuyển nhiều trang, tìm truyện, tìm chương, tắt quảng cáo... ☆, Chương 94:

Editor: Đồ Đồ

La Tổ đã nghĩ đến việc buôn bán từ lâu rồi, chỉ là vẫn luôn không có cơ hội thực hiện. Trước thì bận giúp mọi người ăn no cơm, hiện tại nguyện vọng này đã dần dần được thực hiện. Bây giờ nàng muốn sống cho bản thân mình, làm một chút chuyện mà mình muốn làm.

"Nếu ngươi muốn làm buôn bán, ta cũng nhập một phần, ngươi thấy thế nào?"

Từ Oánh kinh ngạc nói, "La tỷ tỷ tại sao đột nhiên muốn làm việc buôn bán?" Mặc dù biết La Tổ không có xem thường thương nhân, nhưng là làm quan gia còn làm buôn bán, đến cùng có chút không thích hợp.

La Tổ cười nói, "Nghĩ tới về sau nếu không làm quan, đi bên ngoài mua một mảnh lớn đất đai, làm cái nhàn nhả địa chủ bà, cũng là chuyện vui lớn nhất nhân sinh. Hiện tại tự nhiên muốn nhiều kiếm bạc trắng để mua đất."

"La tỷ tỷ cái này khách sáo, nếu ngươi thiếu ngân lượng, cứ nói một tiếng với ta, ở đâu còn cần ngươi làm buôn bán, không khéo làm tổn hại danh tiếng."

La Tổ khoát tay, "Ngươi yên tâm, ta cũng không có ý định tự mình ra mặt, đến lúc đó còn là ngươi chủ trì đại cục. Đầu óc ta sinh ra cũng không phải dành cho việc buôn bán, chính là đi theo ngươi giãy ít bạc mà thôi. Bất quá ta cũng sẽ không chỉ chút bạc, trong ngày thường gặp phải chuyện quan trọng, ta khẳng định chia sẻ cùng ngươi."

Từ Oánh lúc này mới tỉnh nghe rõ, thân nhiên cười một tiếng. "Nguyên lai là có chuyện như vậy, vừa mới còn dọa ta. Tỷ tỷ là quan, để người khác biết ngươi làm việc buôn bán cũng không tốt. Nếu chỉ là góp vốn, ngược lại cũng không có gì không tốt. Hiện tại khá nhiều quan lại quyền quý đều vụng trộm sai người bên dưới đi mở cửa hàng, bằng không, chỉ dựa vào bổng lộc thì không đủ nuôi sống một đám người như vậy."

Nói xong lại cười nói, "Ngay cả nhị gia nhà chúng ta, cũng giúp những người đó mở cửa hàng."

"Nhị gia nhà ngươi còn làm loại chuyện này?"

Từ Oánh gật gù đầu, "Những chuyện này ta cũng không có biết rõ, chỉ là nhìn qua sổ sách hẩn đặt trên bàn ở thư phòng, mới nhìn ra điểm danh đường đến. Cho nên nói, thương nhân khó làm, cho dù có là người như hẩn, cũng không tránh được muốn ôm hạ rất nhiều chuyện phiền toái."

La Tổ thấy lúc nàng nhắc tới Hoa Nhị Gia còn có chút phiền muộn, thử dò xét nói, "Ngươi còn nhớ thương hẩn?"

Từ Oánh cúi đầu thờ dài, "Một hồi phu thê, làm sao có thể nói dễ xuống liền dễ xuống, cũng may những ngày này, ta đã thành thói quen rồi. Sau này dù hẩn không đến, chính mình cũng có thể thật tốt qua." Nàng lại nhìn La Tổ, "La tỷ tỷ ngược lại khi nào tìm nhân gia? Ta nghe nói, gần đây nơi này cũng không ít tài tử đến cửa cầu hôn đâu. Nhân phẩm tỷ tỷ tốt như vậy, nên tìm một nhân vật tài tiếng mới có thể xứng đôi."

"Ta a, tùy duyên đi." Hiện tại chuyện của nàng cùng Triệu Từ còn chưa rõ ràng, sau này cũng không biết làm sao đâu, hơn nữa, nàng thật sự không có ý định tái giá.

Nàng đều dự định tốt lắm, nếu trên triều đình không tha cho nàng không lấy chồng, nàng liền trực tiếp từ quan vậy. Những người này quan mệnh quan triều đình không lấy chồng, tổng không quản được nàng một cái tiểu dân chúng đi. Nàng cũng không tin, thiên hạ này còn tìm không ra một người sau khi hòa ly liền cả đời không lấy chồng.

Từ Oánh thấy La Tổ không muốn nói tới chuyện này, liền chuyển hướng đề tài, nói đến việc buôn bán.

Hai người thương nghị hảo, Từ Oánh bên kia đi tìm mối làm ăn, La Tổ bên này góp bạc, sau đó hai người lại thương lượng như thế nào hợp tác.

Từ Oánh đối với chuyện này rất là mong đợi. Bình thường đều dựa vào phụ thân cùng trưởng phu mới có được vài cửa hàng, hiện giờ cùng La Tổ đơn độc đi làm việc buôn bán, hoàn toàn dựa vào khả năng của chính mình, cũng không biết đến cùng có thể làm ra cái trò trống gì không.

Đợi Từ Oánh đi rồi, La Tổ liền bắt đầu kiểm kê tài sản lưu động của mình. Chuẩn bị xem xem bản thân có thể góp vào bao nhiêu bạc, làm ăn cái gì.

Mới kiểm kê đến một nửa, lão ma ma hầu hạ gian ngoài liền vội vã chạy vào trong nhà, "Đại nhân, Triệu gia lão phu nhân đã tới."

La Tổ vừa nghe, sững sờ một cái, hỏi, "Một mình bà ấy đến?"

"Còn có cái kia di phu nhân." Lão ma ma là theo La Tổ từ Triệu phủ đi ra, trong lòng liên tục nhận định là lỗi của Tôn Lệ Nương, cho tới bây giờ cũng không thay đổi miệng.

La Tổ nói, "Ngụy má má, về sau nhưng không cho lại nói bậy, bằng không cũng đừng ở trong nội viện ta hầu hạ nữa."

Ngụy má má vừa nghe, lập tức nóng nảy, vội vàng nhận sai, "Đại nhân đừng trách lão nô, lão nô về sau cũng không dám nữa."

Đến cùng là lão nhân bên cạnh, La Tổ cũng không nhiều so đo, sai bà ra bên ngoài mời người vào, chính mình đổi thân xiêm y ra ngoài gặp khách.

Chỉ là La Tổ còn chưa tới gian ngoài, Triệu mẫu liền cùng Tôn Lệ Nương run rẩy tiến vào nội viện. Ngụy má má nhận lệnh đi ra mời người chạy đến ngăn cản hai người. Cứ thế không thể ngăn cản lại.

Thấy La Tổ đến, mặt Triệu mẫu mềm nhũn, đứng gọi, "Đại nha a."

La Tổ thấy Triệu mẫu khí thế kia, biết có chút ý tứ hàm xúc lai giả bất thiện, nàng nhàn nhạt cười đáp một tiếng, sai Ngụy má má đi dâng trà, chính mình dẫn Triệu mẫu cùng Tôn Lệ Nương vào trong nhà.

Tiểu Lục thấy Triệu mẫu cùng Tôn Lệ Nương, vẻ mặt hết sức không thích, xoay người đi vào trong phòng phò chần mền.

Triệu mẫu vốn là tâm tính không tốt, thấy thái độ này của tiểu Lục lại là không thích, tăng tăng hừ một tiếng, mới an vị ngồi xuống.

La Tổ cũng không giống thường ngày ngồi ở bên người bà, nàng ngồi ở phía đối diện, không xa không gần.

Triệu mẫu thấy La Tổ giống như người không có việc gì, trong lúc nhất thời không biết nên mở miệng như thế nào. Nhưng là nhớ tới yêu cầu hoang đường của nhi tử, bà lại không thể không ra mặt nói rõ ràng chuyện này.

Sắc mặt bà lộ vẻ buồn bã, thở một hơi thật dài, "Đại nha a, ta biết rõ hiện giờ ngươi cùng Thành nhi đã hòa ly, ta cũng không cần phải tới quấy rầy cuộc sống của ngươi. Nhưng ta cũng không thể không đến. Ngươi cũng đã biết, chuyện hai ngày trước Từ nhi cùng ta nói?"

La Tổ vừa nghe, trong lòng lộ bộ một cái. Đột nhiên có dự cảm mãnh liệt. Nàng nhìn Triệu mẫu, trong lòng có vài phần chột dạ.

Nàng lắc đầu, làm bộ như không biết.

Triệu mẫu nói, "Hắn nói hắn muốn thú ngươi vì thế!" Cái chữ thế cuối cùng kia cắn cực nặng.

Mặc dù La Tổ đã đoán được, nhưng nghe chính miệng Triệu mẫu nói như vậy, trong lòng vẫn khó tránh khỏi kinh hồn táng đảm, nàng thật sự không có nghĩ đến, nhanh như vậy Triệu Từ đã nói chuyện này với người trong nhà. Nàng mới cùng Triệu Thành hòa ly không lâu a.

Thấy Triệu mẫu sắc mặt xanh mét, trong lúc nhất thời nàng không biết nên đáp lại như thế nào, hồi lâu mới nói, "Lão phu nhân nói như thế nào?"

Triệu mẫu vừa nghe La Tổ đến nương đều không gọi, trong lòng đau xót, lại nghe nàng đây là biến tướng thừa nhận, trong lòng vừa đau nhức vừa giận, "Đại nha a, ngươi nói ta nên nói như thế nào a, hắn một cái người đọc sách, đường đường một cái đại quan, lại muốn thú tẩu tử làm thê tử. Chuyện này, ngươi nói ta nên nói như thế nào?"

La Tổ nghe Triệu mẫu nói tức, trong lòng rụt lại, vô ý thức nói, "Ta cùng Triệu Thành đã cùng cách."

"Nhưng Thành nhi vẫn còn sống, hắn còn là huynh trưởng Từ nhi. Nếu ngươi thật sự muốn cùng Từ nhi thành phu thê, ngươi cũng biết có bao nhiêu người muốn hướng các ngươi nhỏ nước bọt rồi đây? Hơn nữa tộc nhân tộc Triệu thị, đều sẽ không đồng ý chuyện như vậy. Chẳng lẽ ngươi muốn Từ nhi sau này thoát ly tông tộc sao?" Triệu mẫu vừa nói xong, than thở khóc lóc.

Hai cái hài tử bà yêu thích, hiện giờ lại gây ra chuyện xấu như vậy, bà như thế nào có thể không khí, như thế nào có thể không đau.

Thấy Triệu mầu phản ứng như thế, La Tổ tâm loạn như ma.

Lúc trước đủ loại thiết tưởng lại gian nan, cũng so ra kém tình huống chân chân thật thật bày ở trước mặt lúc này.

Nàng biết, hôm nay Triệu mầu đến không phải cùng nàng thương nghị, mà là trực tiếp nói cho nàng biết thái độ của bà.

Triệu mầu thấy La Tổ không có phản ứng, biết rõ nàng đây là nghe lọt được, tiếp tục nói, "Hiện giờ Từ nhi tập trung sức lực cản chặ chuyện này. Người làm nương là ta cũng không lay động được hẳn. Đại nha, nếu người còn nhớ tới tình cảm mấy năm nay của chúng ta, còn bận tâm tiền đồ của Từ nhi, người liền cùng hẳn nói rõ ràng đi. Người trong thiên hạ này, là chịu không được chuyện này các người."

La Tổ nghe tin Triệu Từ vẫn không chịu nhận thua, còn tiếp tục kiên trì, tâm tư đang dao động bỗng chốc kiên định hẳn lên.

Nàng đã từng đáp ứng Triệu Từ, chỉ cần hẳn không buông tha, nàng cũng sẽ không buông tha. Hiện giờ Triệu Từ còn đang khổ sở tranh thủ, nàng làm sao có thể lùi bước đâu.

Giờ khắc này, nàng kiên định hơn bất cứ lúc nào.

"Lão phu nhân, thực xin lỗi, ta không thể làm như vậy. Ta cùng Triệu Thành đã cùng cách, thiên hạ đều biết. Ta cùng Triệu Từ thanh bạch, hiện giờ chúng ta muốn kết thành phu thê, cũng chưa bao giờ thương tổn tới người khác, vì sao không thể cùng một chỗ. Chỉ cần Triệu Từ không buông tay, ta cũng sẽ không buông tay. Lão phu nhân, nếu như người thật lòng yêu thương chúng ta, xin ngài thành toàn cho chúng ta. Nếu muốn khuyên ta buông tha cho hẳn, ta chỉ có thể để ngài thất vọng thôi."

"Đại nha - " Triệu mầu kinh hô một tiếng. "Các người đây là muốn bức tử ta sao? Nếu thật là như vậy, ta sẽ chết cho các người xem."

La Tổ khó xử nhìn bà, trên mặt lại là tất cả kiên định. Nàng biết rõ ý tưởng hiện giờ của mình hết sức ngây thơ, điên cuồng, thế tục không dung. Hơn nữa kể từ khi nàng tới chỗ này, hết thấy đều cố gắng làm theo phép tắc tuần hoàn của thế gian này. Lúc này đây, nàng chỉ muốn đạt được thứ mình muốn mà thôi, nàng chỉ muốn thử một lần, có lẽ đời này, cũng sẽ chỉ có một lần có dũng khí cùng thế tục thế giới này đối kháng như vậy.

Triệu mầu bởi vì La Tổ kiên định, chuyến đi này không đạt được kết quả mong muốn, lửa giận tích tụ tại tâm, thời điểm rời khỏi La gia, mặt đều xanh.

Sau khi hồi phủ, cho người gọi Triệu Từ đến, lại nói năng dạy dỗ Triệu Từ một trận, hạ quyết tâm muốn làm cho Triệu Từ chết tâm.

"Ta mặc kệ người có đồng ý hay không, hai ngày sau ta sẽ tìm bà mối giúp người nói một cô nương tốt vào cửa. Người sau này hảo sống qua ngày, không cần lại nghĩ lung tung."

Triệu Từ quỳ xuống nói, "Nếu nương không nghĩ đến lúc đó hại một cô nương, khiến nhi tử trở thành người phụ bạc, vậy thì người cứ an bài đi. Hôm bãi đường đó, nhi tử nhất định sẽ không xuất hiện."

"Người này thật sự là bướng bỉnh a. Như thế nào liền hết lần này tới lần khác nhận định nàng. Cô nương đẹp hơn nàng cũng không phải là không có, tính tình tốt lại nhiều hơn, vì sao hết lần này tới lần khác là nàng a."

Triệu mầu thật sự là nghĩ không ra, La Đại Nha đúng là một nàng dâu tốt, phẩm tính hiền lương, thập phần khó được. Nhưng trong thiên hạ này cũng có nhiều hảo nữ tử khác, như thế nào nhi tử cứ đối La Đại Nha kháng kháng một mực như vậy.

Triệu Từ nhớ tới La Tổ, trên mặt lộ ra bao nhiêu vui vẻ, "Không phải là nàng, người khác khá hơn cũng không liên quan tới ta." Nói xong liền cấp Triệu mầu dập đầu, khom người, kẻ đầu xuống bên sân nhà đá xanh, "Cầu xin nương thành toàn cho nhi tử."

Bạn đang đọc truyện *Bàn Hèn Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94

Editor: Đô Đô

La Tổ đã nghĩ đến việc buôn bán từ lâu rồi, chỉ là vẫn luôn không có cơ hội thực hiện. Trước thì bận giúp mọi người ăn no cơm, hiện tại nguyện vọng này đã dần dần được thực hiện. Bây giờ nàng muốn sống cho bản thân mình, làm một chút chuyện mà mình muốn làm.

"Nếu người muốn làm buôn bán, ta cũng nhập một phần, người thấy thế nào?"

Từ Oánh kinh ngạc nói, "La tỷ tỷ tại sao đột nhiên muốn làm việc buôn bán?" Mặc dù biết La Tổ không có xem thường thương nhân, nhưng là làm quan gia còn làm buôn bán, đến cùng có chút không thích hợp.

La Tổ cười nói, "Nghĩ tới về sau nếu không làm quan, đi bên ngoài mua một mảnh lớn đất đai, làm cái nhà địa chủ bà, cũng là chuyện vui lớn nhất nhân sinh. Hiện tại tự nhiên muốn nhiều kiếm bạc trắng để mua đất."

"La tỷ tỷ cái này khách sáo, nếu người thiếu ngân lượng, cứ nói một tiếng với ta, ở đâu còn cần người làm buôn bán, không khéo làm tổn hại danh tiếng."

La Tổ khoát tay, "Người yên tâm, ta cũng không có ý định tự mình ra mặt, đến lúc đó còn là người chủ trì đại cục. Đầu óc ta sinh ra cũng không phải dành cho việc buôn bán, chính là đi theo người giấy ít bạc mà thôi. Bất quá ta cũng sẽ không chỉ chút bạc, trong ngày thường gặp phải chuyện quan trọng, ta khẳng định chia sẻ cùng người."

Từ Oánh lúc này mới tỉnh nghe rõ, thân nhiên cười một tiếng, "Nguyên lai là có chuyện như vậy, vừa mới còn dọa ta. Tỷ tỷ là quan, để người khác biết người làm việc buôn bán cũng không tốt. Nếu chỉ là góp vốn, ngược lại cũng không có gì không tốt. Hiện tại khá nhiều quan lại quyền quý đều vụng trộm sai người bên dưới đi mở cửa hàng, bằng không, chỉ dựa vào bổng lộc thì không đủ nuôi sống một đám người như vậy."

Nói xong lại cười nói, "Ngay cả nhị gia nhà chúng ta, cũng giúp những người đó mở cửa hàng."

"Nhị gia nhà người còn làm loại chuyện này?"

Từ Oánh gật đầu, "Những chuyện này ta cũng không có biết rõ, chỉ là nhìn qua sổ sách hẩn đặt trên bàn ở thư phòng, mới nhìn ra điểm danh đường đến. Cho nên nói, thương nhân khó làm, cho dù có là người như hẩn, cũng không tránh được muốn ôm hạ rất nhiều chuyện phiền toái."

La Tổ thấy lúc nàng nhắc tới Hoa Nhị Gia còn có chút phiền muộn, thử dò xét nói, "Người còn nhớ thương hẩn?"

Từ Oánh cúi đầu thờ dài, "Một hồi phu thê, làm sao có thể nói dễ xuống liền dễ xuống, cũng may những ngày này, ta đã thành thói quen rồi. Sau này dù hẩn không đến, chính mình cũng có thể thật tốt qua." Nàng lại nhìn La Tổ, "La tỷ tỷ ngược lại khi nào tìm nhân gia? Ta nghe nói, gần đây nơi này cũng không ít tài tử đến cửa cầu hôn đâu. Nhân phẩm tỷ tỷ tốt như vậy, nên tìm một nhân vật tài tiếng mới có thể xứng đôi."

"Ta a, tùy duyên đi." Hiện tại chuyện của nàng cùng Triệu Từ còn chưa rõ ràng, sau này cũng không biết làm sao đâu, hơn nữa, nàng thật sự không có ý định tái giá.

Nàng đều dự định tốt lắm, nếu trên triều đình không tha cho nàng không lấy chồng, nàng liền trực tiếp từ quan vậy. Những người này quản mệnh quan triều đình không lấy chồng, tổng không quản được nàng một cái tiểu dân chúng đi. Nàng cũng không tin, thiên hạ này còn tìm không ra một người sau khi hòa ly liền cả đời không lấy chồng.

Từ Oánh thấy La Tổ không muốn nói tới chuyện này, liền chuyển hướng đề tài, nói đến việc buôn bán.

Hai người thương nghị hảo, Từ Oánh bên kia đi tìm mối làm ăn, La Tổ bên này góp bạc, sau đó hai người lại thương lượng như thế nào hợp tác.

Từ Oánh đối với chuyện này rất là mong đợi. Bình thường đều dựa vào phụ thân cùng trọng phu mới có được vài cửa hàng, hiện giờ cùng La Tổ đơn độc đi làm việc buôn bán, hoàn toàn dựa vào khả năng của chính mình, cũng không biết đến cùng có thể làm ra cái trò trống gì không.

Đợi Từ Oánh đi rồi, La Tổ liền bắt đầu kiểm kê tài sản lưu động của mình. Chuẩn bị xem xem bản thân có thể góp vào bao nhiêu bạc, làm ăn cái gì.

Mới kiểm kê đến một nửa, lão ma ma hầu hạ gian ngoài liền vội vã chạy vào trong nhà, "Đại nhân, Triệu gia lão phu nhân đã tới."

La Tổ vừa nghe, sững sờ một cái, hỏi, "Một mình bà ấy đến?"

"Còn có cái kia di phu nhân." Lão ma ma là theo La Tổ từ Triệu phủ đi ra, trong lòng liên tục nhận định là lỗi của Tôn Lệ Nương, cho tới bây giờ cũng không thay đổi miệng.

La Tổ nói, "Ngụy má má, về sau nhưng không cho lại nói bậy, bằng không cũng đừng ở trong nội viện ta hầu hạ nữa."

Ngụy má má vừa nghe, lập tức nóng nảy, vội vàng nhận sai, "Đại nhân đừng trách lão nô, lão nô về sau cũng không dám nữa."

Đến cùng là lão nhân bên cạnh, La Tổ cũng không nhiều so đo, sai bà ra bên ngoài mời người vào, chính mình đổi thân xiêm y ra ngoài gặp khách.

Chỉ là La Tổ còn chưa tới gian ngoài, Triệu mẫu liền cùng Tôn Lệ Nương run rẩy tiến vào nội viện. Ngụy má má nhận lệnh đi ra mời người chạy đến ngăn cản hai người. Cứ thế không thể ngăn cản lại.

Thấy La Tổ đến, mặt Triệu mẫu mềm nhũn, đứng gọi, "Đại nha a."

La Tổ thấy Triệu mẫu khí thế kia, biết có chút ý tứ hàm xúc lai giả bất thiện, nàng nhàn nhạt cười đáp một tiếng, sai Ngụy má má đi dâng trà, chính mình dẫn Triệu mẫu cùng Tôn Lệ Nương vào trong nhà.

Tiểu Lục thấy Triệu mẫu cùng Tôn Lệ Nương, vẻ mặt hết sức không thích, xoay người đi vào trong phòng phò chân mền.

Triệu mẫu vốn là tâm tình không tốt, thấy thái độ này của tiểu Lục lại là không thích, tăng tăng hừ một tiếng, mới an vị ngồi xuống. La Tổ cũng không giống thường ngày ngồi ở bên người bà, nàng ngồi ở phía đối diện, không xa không gần.

Triệu mẫu thấy La Tổ giống như người không có việc gì, trong lúc nhất thời không biết nên mở miệng như thế nào. Nhưng là nhớ tới yêu cầu hoang đường của nhi tử, bà lại không thể không ra mặt nói rõ ràng chuyện này.

Sắc mặt bà lộ vẻ buồn bã, thở một hơi thật dài, "Đại nha a, ta biết rõ hiện giờ ngươi cùng Thành nhi đã hòa ly, ta cũng không cần phải tới quấy rầy cuộc sống của ngươi. Nhưng ta cũng không thể không đến. Ngươi cũng đã biết, chuyện hai ngày trước Từ nhi cùng ta nói?"

La Tổ vừa nghe, trong lòng lộp bộp một cái. Đột nhiên có dự cảm mãnh liệt. Nàng nhìn Triệu mẫu, trong lòng có vài phần chột dạ.

Nàng lắc đầu, làm bộ như không biết.

Triệu mẫu nói, "Hắn nói hắn muốn thú ngươi vì thế!" Cái chữ thế cuối cùng kia cắn cực nặng.

Mặc dù La Tổ đã đoán được, nhưng nghe chính miệng Triệu mẫu nói như vậy, trong lòng vẫn khó tránh khỏi kinh hồn táng đảm, nàng thật sự không có nghĩ đến, nhanh như vậy Triệu Từ đã nói chuyện này với người trong nhà. Nàng mới cùng Triệu Thành hòa ly không lâu a.

Thấy Triệu mẫu sắc mặt xanh mét, trong lúc nhất thời nàng không biết nên đáp lại như thế nào, hồi lâu mới nói, "Lão phu nhân nói như thế nào?"

Triệu mẫu vừa nghe La Tổ đến nương đều không gọi, trong lòng đau xót, lại nghe nàng đây là biến tướng thừa nhận, trong lòng vừa đau nhức vừa giận, "Đại nha a, ngươi nói ta nên nói như thế nào a, hắn một cái người đọc sách, đường đường một cái đại quan, lại muốn thú tử tử làm thế tử. Chuyện này, ngươi nói ta nên nói như thế nào?"

La Tổ nghe Triệu mẫu nói tức, trong lòng rụt lại, vô ý thức nói, "Ta cùng Triệu Thành đã cùng cách."

"Nhưng Thành nhi vẫn còn sống, hắn còn là huynh trưởng Từ nhi. Nếu ngươi thật sự muốn cùng Từ nhi thành phu thê, ngươi cũng biết có bao nhiêu người muốn hưởng các ngươi nhỏ nước bọt rồi đây? Hơn nữa tộc nhân tộc Triệu thì, đều sẽ không đồng ý chuyện như vậy. Chẳng lẽ ngươi muốn Từ nhi sau này thoát ly tông tộc sao?" Triệu mẫu vừa nói xong, than thở khóc lóc.

Hai cái hài tử bà yêu thích, hiện giờ lại gây ra chuyện xấu như vậy, bà như thế nào có thể không khí, như thế nào có thể không đau.

Thấy Triệu mẫu phản ứng như thế, La Tổ tâm loạn như ma.

Lúc trước đủ loại thiết tưởng lại gian nan, cũng so ra kém tình huống chân chân thật thật bày ở trước mặt lúc này.

Nàng biết, hôm nay Triệu mẫu đến không phải cùng nàng thương nghị, mà là trực tiếp nói cho nàng biết thái độ của bà.

Triệu mẫu thấy La Tổ không có phản ứng, biết rõ nàng đây là nghe lọt được, tiếp tục nói, "Hiện giờ Từ nhi tập trung sức lực cắn chặt chuyện này. Người làm nương là ta cũng không lay động được hắn. Đại nha, nếu ngươi còn nhớ tới tình cảm mấy năm nay của chúng ta, còn bận tâm tiền đồ của Từ nhi, ngươi liền cùng hắn nói rõ ràng đi. Người trong thiên hạ này, là chịu không được chuyện này các ngươi."

La Tổ nghe tin Triệu Từ vẫn không chịu nhận thua, còn tiếp tục kiên trì, tâm tư đang dao động bỗng chốc kiên định hẳn lên.

Nàng đã từng đáp ứng Triệu Từ, chỉ cần hắn không buông tha, nàng cũng sẽ không buông tha. Hiện giờ Triệu Từ còn đang khổ sở tranh thủ, nàng làm sao có thể lùi bước đâu.

Giờ khắc này, nàng kiên định hơn bất cứ lúc nào.

"Lão phu nhân, thực xin lỗi, ta không thể làm như vậy. Ta cùng Triệu Thành đã cùng cách, thiên hạ đều biết. Ta cùng Triệu Từ thanh bạch, hiện giờ chúng ta muốn kết thành phu thê, cũng chưa bao giờ thương tổn tới người khác, vì sao không thể cùng một chỗ. Chỉ cần Triệu Từ không buông tay, ta cũng sẽ không buông tay. Lão phu nhân, nếu như ngươi thật lòng yêu thương chúng ta, xin ngài thành toàn cho chúng ta. Nếu muốn khuyên ta buông tha cho hắn, ta chỉ có thể để ngài thất vọng thôi."

"Đại nha - -" Triệu mẫu kinh hô một tiếng. "Các ngươi đây là muốn bức tử ta sao? Nếu thật là như vậy, ta sẽ chết cho các ngươi xem."

La Tổ khó xử nhìn bà, trên mặt lại là tất cả kiên định. Nàng biết rõ ý tưởng hiện giờ của mình hết sức ngây thơ, điên cuồng, thế tục không dung. Hơn nữa kể từ khi nàng tới chỗ này, hết thấy đều cố gắng làm theo phép tắc tuần hoàn của thế gian này. Lúc này đây, nàng chỉ muốn đạt được thứ mình muốn mà thôi, nàng chỉ muốn thử một lần, có lẽ đời này, cũng sẽ chỉ có một lần có dũng khí cùng thế tục thế giới này đối kháng như vậy.

Triệu mẫu bởi vì La Tổ kiên định, chuyến đi này không đạt được kết quả mong muốn, lửa giận tích tụ tại tâm, thời điểm rời khỏi La gia, mặt đều xanh.

Sau khi hồi phủ, cho người gọi Triệu Từ đến, lại nói năng dạy dỗ Triệu Từ một trận, hạ quyết tâm muốn làm cho Triệu Từ chết tâm.

"Ta mặc kệ ngươi có đồng ý hay không, hai ngày sau ta sẽ tìm bà mối giúp ngươi nói một cô nương tốt vào cửa. Ngươi sau này hảo sống qua ngày, không cần lại nghĩ lung tung."

Triệu Từ quỳ xuống nói, "Nếu nương không nghĩ đến lúc đó hại một cô nương, khiến nhi tử trở thành người phụ bạc, vậy thì người cứ an bài đi. Hôm bất đường đó, nhi tử nhất định sẽ không xuất hiện."

"Ngươi này thật sự là bướng bỉnh a. Như thế nào liền hết lần này tới lần khác nhận định nàng. Cô nương đẹp hơn nàng cũng không phải là không có, tính tình tốt lại nhiều hơn, vì sao hết lần này tới lần khác là nàng a."

Triệu mẫu thật sự là nghĩ không ra, La Đại Nha đúng là một nàng dâu tốt, phẩm tính hiền lương, thập phần khó được. Nhưng trong thiên hạ này cũng có nhiều hảo nữ tử khác, như thế nào nhi tử cứ đối La Đại Nha kháng kháng một mực như vậy.

Triệu Từ nhớ tới La Tổ, trên mặt lộ ra bao nhiêu vui vẻ, "Không phải là nàng, người khác khá hơn cũng không liên quan tới ta." Nói xong liền cấp Triệu mẫu dập đầu, khom người, kẻ đầu xuống bên sân nhà đá xanh, "Cầu xin nương thành toàn cho nhi tử."

Bạn đang đọc truyện *Bản Hân Túc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95

Triệu mẫu bị hành vì lần này của Triệu Từ khí thẳng ho khan, "Trừ phi ta chết đi, nếu không ta sẽ không đáp ứng." Chuyện như vậy bà mà đáp ứng, sau này còn mặt mũi nào đi gặp liệt tổ liệt tông Triệu gia a. Bà có chết cũng không nhắm mắt.

Tôn Lệ Nương nói, "Nhị đệ, ngươi mau về phòng đi, hôm nay nương mới bị chọc tức ở bên phủ đại nha, ngươi cũng đừng khiến nương tức giận thêm nữa."

Triệu Từ vừa nghe, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc nói, "Nương đã đi tìm nàng?"

Triệu mẫu nghiêm mặt, "Như thế nào, ta không thể đi tìm nàng ta sao? Dù sao ta biết rõ, hiện giờ trong lòng ngươi chỉ có người ta, không có cái nương là ta này. Đáng thương ta ngâm đắng nuốt cay nuôi ngươi lớn như vậy, vậy mà ngươi không thêm đề ý ta sống chết ra sao, nhất định muốn cưới đại nha về làm vợ. Chẳng lẽ đến giờ ngươi vẫn không hiểu, nếu như các ngươi thành thân, về sau sẽ phải đối mặt với bao nhiêu khó khăn sao? Đến lúc đó không chỉ có ngươi, ngay cả đại nha cũng sẽ bị người đời thóa mạ!"

Trong lòng Triệu mẫu cảm thấy khổ a, vì sao cả nhi tử cùng đại tước phụ đều không hiểu khổ tâm của bà đâu.

Sống qua ngày cùng ai mà không qua đâu, có gì cứ phải muốn tự lại một chỗ sống qua ngày, chọc cho toàn bộ người trong thiên hạ đều nhỏ nước bọt, xem thường.

Triệu Từ lại không nghe lọt, hắn vừa nghĩ đến La Tổ bị mẫu thân khó xử, có lẽ bây giờ còn muốn rút lui, trong lòng liền vừa vội vừa đau nhức, hắn dập đầu, "Nương, nhi tử còn có việc bận, quay đầu lại sẽ đến thỉnh an ngài." Nói xong vội vã đứng dậy rời đi.

Triệu mẫu thấy hắn vội vã như vậy, ở đâu vẫn không rõ, lập tức tức đến nổi suýt chút nữa phun ra một búng máu.

Tôn Lệ Nương vội vàng bưng trà rót nước hầu hạ bà.

Triệu Từ ra khỏi phòng, liền giục hạ nhân chuẩn bị ngựa xe đi đến La gia, tới cửa La gia vẫn là không dám đi vào, đành sai người đánh xe lại đuổi xe ngựa trở về quý phủ.

Lúc này hắn không thể lại xúc động. Hiện giờ hắn cùng La Tổ còn không có danh phận chính thức, nếu tùy tiện đến nhà tìm nàng, không tránh được sẽ bị người khác đàm tiếu.

Chỉ là nghĩ đến La Tổ đang suy nghĩ lung tung, trong nội tâm lại bắt đầu khó chịu.

Hắn kìm nén một ngụm ngọt ngạt, vội vội vàng vàng đi đến thư phòng, đề bút ở trên giấy Tuyên Thành.

Rất nhanh liền đem thư viết xong, đợi chữ ráo mực, liền vội vàng dùng phong thư bọc lại, sai người lập tức đưa đến La gia.

Tình hình này, hần biết rõ đã không thể kéo dài được nữa.

Bước tiếp theo, hần nhất định phải lần nữa xác nhận tâm ý La Tổ. Nếu nàng nguyện ý, hần liền muốn đi tranh. Nếu là không muốn... Hần nguyện ý bồi nàng chờ đợi thêm. Dù sao đã đợi lâu như vậy, trái phải không kém mấy ngày này.

"Đại nhân, là Triệu đại nhân lệnh Triệu Tiểu Ngũ đưa thư tới." Tiểu Lục vội vội vàng vàng vào trong nhà truyền thư cho La Tổ đang tính sổ.

Xảy ra chuyện như vậy, cũng không biết Triệu đại nhân sẽ viết gì ở trong thư. Tiểu Lục lo lắng Triệu đại nhân sẽ bỏ qua đại nhân, vậy đại nhân thật đúng là ủy khuất. Sớm biết như thế, thì chẳng nên bắt đầu.

La Tổ tiếp nhận thư, đi đến bên cửa sổ cẩn thận xem.

Qua một lúc lâu, mới ôm thư vào ngực. Trên mặt lộ ra vẻ ngọt ngào.

Tiểu Lục thấy thế, biết là chuyện tốt, nhân tiện nói, "Đại nhân, có cần hỏi âm? Triệu Tiểu Ngũ còn ở bên ngoài chờ truyền lời đâu."

La Tổ suy nghĩ một chút, "Chuẩn bị giấy mực."

Trong lòng La Tổ có rất nhiều lời muốn nói, đến thời điểm viết thư, lại không biết viết cái gì, cầm cây bút đứng ở bên cạnh bàn hồi lâu, mới bắt đầu chậm quá hạ bút. Hai năm qua, chữ viết của nàng đã có tiến bộ rất lớn, nét chữ nhỏ xinh hết sức ưu nhã.

Đều nói chữ như kỳ nhân, La Tổ cảm giác bên trong chữ viết của mình lộ ra một cổ hương vị nữ hán tử.

"Quân như bàn thạch, thiếp như bồ vi, tảng đá không chuyển, bồ vi không dời." Ngắn ngủi mấy chữ, đã có thể tỏ rõ sự quyết tâm của nàng.

Nàng đã sớm quyết định cùng Triệu Từ cùng tiến cùng lùi.

Triệu Tiểu Ngũ cuối cùng không có làm nhục sứ mạng dẫn theo thư hồi âm trở về, còn ở La gia ăn được một chút thức ăn ngon, tự nhiên cao hứng vô cùng, cảm giác mình lần này đúng là làm đúng rồi.

Trở lại Triệu phủ, người còn chưa tới đông uyển, Triệu Từ đã từ phòng trong đi ra. Thấy hần trở về, ánh mắt sáng lên, bước nhanh đến, ánh mắt mang theo vài phần vội vàng, "Có hồi âm hay không?"

Triệu Tiểu Ngũ chưa từng gặp qua bộ dáng hần luống cuống như vậy, nhanh chóng móc bức thư từ trong vạt áo ra: "Nô tài vẫn giữ cẩn thận đâu, không có rách."

Triệu Từ một phen tiếp nhận đến, bước nhanh trở về phòng mình.

Triệu Tiểu Ngũ thấy hần như vậy, trong lòng buồn bực nói, cũng không biết La đại nhân viết cái gì trong thư, khiến chủ tử nhà hần lo lắng như vậy.

Hần đang âm thầm phỏng đoán, trong phòng truyền ra tiếng cười vui sướng của Triệu Từ.

Triệu Tiểu Ngũ vừa nghe, kinh ngạc trừng mắt, nên biết, kể từ sau khi La đại nhân rời khỏi đây, chủ tử nhà hần cho tới bây giờ không hề cười qua. La đại nhân thật đúng là có bản lĩnh a. Đáng tiếc chính là lão phu nhân của này không dễ qua, nếu không nữ tử như La đại nhân, hết sức xứng đôi với chủ tử nhà hần.

Trong lòng hần âm thầm thở dài, cảm giác chủ tử mình cao hứng quá sớm. Triệu Tiểu Ngũ về sau mới biết được, hần đã coi thường quyết tâm cùng dũng khí của chủ tử hần rồi.

Sáng sớm hôm sau sau khi bãi triều, Triệu Từ xin chỉ gặp mặt hoàng đế.

Chiêu Vũ Đế đối với hạ thần trẻ tuổi này vẫn là hết sức chào đón, sai Ngô Dung truyền Triệu Từ vào ngự thư phòng yết kiến.

"Triệu khanh, người vội vã gấp trăm, là có kiến nghị với chuyện lâm triều hôm nay?"

Hôm nay lâm triều, Chiêu Vũ Đế cuối cùng không nhịn được lộ ra tâm tư muốn tuyên chiến với Đột Quyết, văn thần võ tướng lập tức làm ầm ĩ không thôi, chỉ có Triệu Từ không lên tiếng. Chiêu Vũ Đế trong nội tâm cảm thấy, người trẻ tuổi kia nhất định là có cái ý tưởng.

Triệu Từ nghe vậy, trên mặt có chút hổ thẹn. Thời điểm lâm triều hần chỉ suy nghĩ nên bẩm báo Hoàng thượng về chuyện của mình như thế nào, ở đâu còn có tâm tư cùng những văn thần võ tướng kia thảo luận chuyện này.

Bất quá hần đến cùng không dám thừa nhận chính mình lơ đãng trong lúc lâm triều, nhân tiện nói, "Bệ hạ, Đột Quyết man di, trước kia nhiều lần khi dễ Đại Chu nước ta, hiện tại Đại Chu đã nghỉ ngơi lấy lại sức, thực lực cường thịnh, đúng là thời cơ tốt để bắc thượng san bằng Đột Quyết."

Chiêu Vũ Đế nghe được lời nói muốn nghe, tâm tình lập tức tốt lên, "Đúng vậy, ái khanh nói rất hợp trẫm ý. Chỉ tiếc, đám đại thần trong triều đã quen sống thảnh thơi an bình, hiện tại đều không muốn động gân động cốt. Người nhìn buổi triều hôm nay thì biết, bọn họ hành xử như thế nào. Chao ôi."

Triệu Từ nói, "Bệ hạ, nếu muốn khai chiến, còn cần đạt được dân tâm. Lúc khai chiến, binh lực cùng lương thảo, đều cần dân chúng ủng hộ. Mặc dù triều đình có thể chiêu mộ tráng đinh, nhưng là trong lòng dân chúng tất nhiên nấp khí quân chiến, nếu tình thế mở rộng, chỉ sợ đối với chiến sự bất lợi. Lúc trước Đột Quyết sở dĩ có thể hoành hành ở thảo nguyên phương bắc, cũng là bởi vì Đột Quyết trên dưới bất luận nam nữ già trẻ, đều có tâm hiếu chiến."

"Uh, ái khanh nói rất đúng. Người tiếp tục nói, nhưng là có ý kiến gì?" Chiêu Vũ Đế tâm tình tốt hơn.

"Bệ hạ, ở vì thần xem đến, Đột Quyết mặc dù nhiều lần phạm biên, nhưng chưa lần nào có thể đi vào nội cảnh Đại Chu quấy nhiễu dân chúng. Dân chúng Đại Chu không biết chỗ hại kia. Chỉ sợ khó có thể đồng tâm hiệp lực. Nếu muốn có dân tâm, không bằng đem chuyện Đột Quyết nhiều lần vượt biên, giết hại dân chúng, vấy bẩn thanh danh nước ta nói cho người trong thiên hạ, để cho mọi người ai cũng biết Đột Quyết ác độc, đến lúc đó nhất định sẽ cùng chúng mối thù, đồng tâm đồng đức, một lần hành động san bằng Đột Quyết!"

"Hảo!" Tươi cười trên mặt Chiêu Vũ Đế càng sâu, "Triệu khanh, người quả thật không có cô phụ kỳ vọng của trẫm."

"..." Triệu Từ hồ thẹn cúi đầu, "Bệ hạ, vì thần chuyện này còn có một chuyện muốn nhờ."

"A?" Chiêu Vũ Đế thấy hứng thú, cười nói, "Chuyện gì?"

"Bệ hạ, vì thần cả gan, khẩn cầu bệ hạ tứ hôn cho vi thần." Triệu Từ quỳ rạp xuống đất, giọng nói cực kỳ thành khẩn cung kính.

Chiêu Vũ Đế nghe vậy, cười ha ha, "Hóa ra là chuyện này, trẫm còn nhớ hình như lúc trước đã đáp ứng người, nếu người tìm được nữ tử tâm đầu ý hợp, liền tứ hôn cho người. Người cuối cùng nguyện ý mở miệng. Nói đi, là thiên kim nhà ai, trẫm lập tức sẽ tứ hôn cho các người."

"La La Tư Nông."

"La Tư Nông a, là nữ tử tốt." Chiêu Vũ Đế vuốt vuốt râu, đột nhiên trừng mắt, nhìn Triệu Từ quỳ trên mặt đất, "Triệu khanh, người mới vừa nói là nữ tử nhà ai?"

"Là đương triều duy nhất tư nông quan, La Tư Nông!" Triệu Từ giọng điệu kiên định, không chút nào lùi bước.

Chiêu Vũ Đế mặt mũi run rẩy không thể tin, đại thái giám Ngô Dung cũng là vẻ mặt kinh ngạc.

Chiêu Vũ Đế chỉ Triệu Từ nói, "Triệu khanh, người là nói, người muốn cưới trưởng tử người làm vợ?"

"Khỏi bẩm bệ hạ, bọn họ đã cùng cách."

"Trẫm biết rõ bọn họ đã hòa ly, nhưng La Tư Nông đã từng là trưởng tử người. Người cũng biết, trong mắt thế nhân, đây là chuyện tuyệt đối không thể chấp nhận."

Trong giọng nói của Chiêu Vũ Đế đã dẫn theo vài phần nghiêm nghị.

"Nhưng nàng chưa gả, vì thần cũng chưa lập gia đình, vì sao không thể trở thành phu thê? Cầu xin bệ hạ thành toàn." Thanh âm Triệu Từ mang theo vô vàn khẩn cầu. Chiêu Vũ Đế con đường này, là con đường duy nhất của hắn.

"Bệ hạ đã đáp ứng, tứ hôn cho vi thần cùng người trong lòng..."

"Tốt!" Chiêu Vũ Đế giận dữ đứng lên, "Trẫm xem ngày đó các người đã có tư tình, nên mới dụ trẫm đáp ứng tứ hôn cho các người. Triệu khanh a Triệu khanh, người quả khiến trẫm thất vọng rồi. Người cũng biết, nhân cách bại hoại, thì rất khó đặt chân ở trong triều, người trong thiên hạ lại coi đây là sự sỉ nhục."

Hắn giận dữ đi lại hai vòng, lại chỉ Triệu Từ, "Chuyện này dừng ở đây, không thể nhắc lại. Người cũng đã biết, người sẽ hại chính người và La Tư Nông. Sau này thiên hạ này ở đâu còn dung chứa hai người các người."

"Vi thần tâm ý đã quyết, thỉnh bệ hạ thành toàn. Vi thần kiếp này không cầu gì khác, duy chỉ điều này mà thôi."

"Hảo Triệu Từ người, thật sự là gian ngoan mất khôn." Chiêu Vũ Đế tức giận, trực tiếp vỗ bàn, "Người đâu."

Hai người thị vệ xông vào. Chiêu Vũ Đế nói, "Triệu Từ ngự tiền lễ nghi, lệnh ngay lập tức xuất cung, ở trong phủ suy nghĩ lỗi lầm một tháng."

"Bệ hạ miệng vàng lời ngọc, lúc trước đã đáp ứng vi thần." Triệu Từ không sợ chết tiếp tục khẩn cầu.

Chiêu Vũ Đế vỗ vỗ cái bàn, "Lôi ra ngoài, lôi ra ngoài."

Chờ Triệu Từ bị thị vệ kéo ra ngoài, Chiêu Vũ Đế mới hung hăng thở phào một cái. Thăm nghĩ đồ hỗn trướng này, thậm chí ngay cả hần đều cấp tính kẻ. Quả thật là to gan lớn mật.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hàn Túc Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96

Triệu Từ tân quý nhân trong triều bị người áp giải ra khỏi ngự thư phòng, hơn nữa nghe nói Hoàng thượng mặt rồng giận dữ. Đối với đám người vẫn luôn nhìn chăm chăm động hướng trong cung mà nói, đây chính là một đại sự. Trong lúc nhất thời, thế lực khắp nơi bắt đầu bồn ba thăm dò, ý đồ muốn biết chuyện xảy ra trong ngự thư phòng □□.

Chỉ là lúc ấy trong ngự thư phòng ngoại trừ Triệu Từ cùng Hoàng thượng, cũng chỉ có đại thái giám tổng quản Ngô Dung.

Mấu chốt là vị Ngô Dung đại tổng quản này lại là cái đầu muối không vào, nói cái gì đều giả ngu không biết, ngược lại từ người khác chiếm được không ít chỗ tốt.

Những người kia đều tức đến cắn răng nghiêng lợi, hết lần này tới lần khác lại không moi được tin gì.

"Lại có được không ít đồ tốt đi?" Chiêu Vũ Đế mặc thường phục màu đen, đứng ở trong ngự thư phòng xem hoàng dư đồ.

Ngô Dung ở bên cạnh hầu hạ, nghe Chiêu Vũ Đế hỏi, cười nói, "Đều đã để vào bên trong ngân khố của bộ hạ. Lát nữa bộ hạ có cần tới xem một chút hay không?"

Chiêu Vũ Đế chấp tay sau lưng cười lắc đầu, "Không cần, người thu chính là. Sau này nếu phải dùng tới, lại cùng nhau lấy ra là được."

"Vâng." Ngô Dung cung kính đáp một tiếng.

Chiêu Vũ Đế nói, "Ngô Dung, người làm rất tốt. Người yên tâm, sau này trẫm sẽ giữ cho người một con đường lui. Người cùng trẫm nhiều năm như vậy, không cần giống như người ngoài, đi âm mưu tính kế. Chỉ cần làm tốt chuyện trẫm giao phó, tự nhiên không thiếu được người hảo."

"Nô tài không dám cầu xin gì cả, chỉ mong sao mãi mãi có thể ở bên hầu hạ bộ hạ."

Chiêu Vũ Đế cười khoát tay, hoàn toàn không coi là thật.

Ngô Dung lau lau mồ hôi trên trán. Thăm nghĩ đạo hạnh của đám triều thần kia còn quá thấp. Bọn họ thế nào nghĩ tới, những năm này đồ vật thượng cung, đều là chảy vào trong ngân khố cá nhân của bộ hạ đâu.

Vì lấy những vật này, bộ hạ cũng không thiếu có ý phát giận, nhưng nhân không hiểu. Những người này hoảng hốt, này tài vật liên tục không ngừng hướng lên đây.

Chỉ là hần còn phải cống trên lưng danh tiếng gian thần. Hơn nữa còn là loại người chỉ lấy đồ không làm việc.

Thật sự là ủy khuất a.

Ngô Dung âm thầm lau nước mắt.

Tùng cái phe phái trong lúc đó không hiểu rõ đến cùng là xảy ra chuyện gì chọc cho Hoàng thượng giận dữ, chỉ có thể tự phát huy sức tưởng tượng. Từ chỗ phe Triệu Từ, suy đoán có phải Hoàng thượng bắt đầu nhằm vào Tề vương hay không. Cho nên mới phải hạ thủ từ vị tân quý nhân Triệu Từ này.

Trong triều nhất thời sóng to gió lớn.

La Tổ biết được tin tức, cũng là đứng ngồi không yên, muốn cho người đến Triệu phủ thăm dò tin tức, bất quá Triệu mẫu nhất quyết không cho người nàng phái đến đi vào bên trong phủ, chỉ có thể như vậy lo lắng suông.

Nàng cũng không biết Triệu Từ đến cùng là như thế nào chọc giận hoàng thượng, mà trực tiếp bị áp giải từ trong hoàng cung đi ra, đưa về phủ suy

nghĩ lỗi lầm.

Nàng đối với chuyện trong triều cũng là một chữ cũng không biết, không biết rõ trong chuyện này đến cùng ẩn dấu chuyện gì.

"Tiểu Lục, chủ tử người bên kia có tin tức gì không?"

Tiểu Lục xoắn đầu ngón tay, "Điện hạ bên kia cũng không có nghe được cái gì □□. Ngõ đại tổng quản từ trước đến nay hết sức là kín miệng, cái gì đều hỏi không ra. Nghe nói bọn họ đều đã đưa đồ hiếu kính cho hân, mà vẫn không thể hỏi ra nửa điểm đầu. Chỉ bảo người khác thôi dò la, nếu để cho Hoàng thượng biết, mặt rồng sẽ giận dữ."

La Tổ thất bại chống đầu.

Rốt cuộc Triệu Từ đã làm chuyện gì đắc tội Hoàng thượng. Thật sự chẳng lẽ giống như những người kia nói, là vì Hoàng thượng muốn động thủ với Tề vương, cho nên mới phải đối Triệu Từ giận chó đánh mèo, giết gà dọa dơi?

Nhưng Hoàng thượng có vẻ cũng không có ý kia a. Nàng cũng là người của Tề vương đâu.

Không lẽ... Triệu Từ nói ra chuyện của bọn họ đi.

La Tổ suy nghĩ tỉ mỉ đến sợ hãi, kinh ngạc che miệng.

Người này sẽ không xúc động như vậy, chạy đến trước mặt hoàng thượng cầu Hoàng thượng tứ hôn đi!

Trong hoàng cung, Chiêu Vũ Đế đang ở bên trong cung Tiết quý phi Vinh Phúc uống trà. Thỉnh thoảng than thở.

Tiết quý phi dịu dàng xoa bóp vai cho hân, "Bệ hạ có vẻ lo lắng trùng trùng, nhưng là có tâm sự?"

"Hừ, còn không phải là đám tiểu tử thói không hiểu chuyện kia, cả ngày gây chuyện."

"Là các hoàng tử chọc bệ hạ tức giận?"

"Bọn họ còn không có lá gan đó." Chiêu Vũ Đế oán hận nói. Nếu là các con của hân dám có tâm tư như thế, hân đã sớm đem chân mây thẳng nhóc cắt đứt. Ở đầu còn khoan dung cho hân úp mặt vào tường sám hối a.

Hiện tại bởi vì chuyện này, những đại thần trong triều kia, bắt đầu có ý khác, thật sự là khiến hân tâm phiền ý loạn. Tiết quý phi cười nói: "Vậy bệ hạ nói tiểu tử thói nào, gây chuyện thị phi khiến bệ hạ tức giận như vậy, là nên hảo giáo huấn một chút."

Hoàng hậu qua đời nhiều năm, rất được tâm ý của Chiêu Vũ Đế. Tiết quý phi có thể được thánh sủng nhiều năm như vậy, tự nhiên sẽ không chỉ bởi có được dung nhan xinh đẹp mà còn khéo hiểu lòng người, cũng sẽ không khắp nơi nhiều chuyện, biết rõ cái nào nên nói, cái nào không nên nói.

Chuyện này Chiêu Vũ Đế vốn dĩ cũng không muốn nhiều lời, nhưng hôm nay trong lòng ghen hoảng hốt, lại có Tiết quý phi khéo hiểu lòng người như vậy ở bên cạnh, tự nhiên không nói không vui. Liền đem chuyện trong ngự thư phòng cùng Tiết quý phi thoáng nói vài câu.

Tiết quý phi là người thông minh, đôi câu vài lời liền biết rõ đại khái trong đó.

"Chuyện này thần thiếp vốn dĩ không nên lăm miệng. Nhưng thấy bệ hạ không vui như vậy, chẳng lẽ Triệu đại nhân còn không chịu nhả ra?"

"Sau khi hân hỏi phủ, thăm cho người đi hỏi hai lần, vẫn là cầu xin thăm thành toàn. Người nói thử xem, nơi nào có hạ thần như vậy, thế nhưng dám đuổi cho thăm sập bấy."

Lần đầu tiên Chiêu Vũ Đế chịu thiệt thòi lớn như vậy, trong lòng nhưng là thực mất hứng.

Tiết quý phi cũng biết hân bày ra tính tình như vậy, cũng không phải chỉ là vì tức giận, "Bệ hạ không bỏ được Triệu đại nhân?"

"Vẫn là Tiết phi hiểu lắm." Chiêu Vũ Đế thở dài một cái, "Hiện nay trong triều đều là mấy vị cựu thần, phần lớn con cháu dòng dõi thế gia đều không biết mình gian khó khăn, lại ham ăn biếng làm, sau này khó có thể chống đỡ triều đình. Triệu Từ chính là từ khoa cử nhập sĩ, xuất thân hàn, cộng thêm thành tích ở Tây Nam thập phần ấn tượng. Trẫm tự nhiên coi trọng vài phần. Cũng không ngờ tiểu tử này, thật không ngờ dám trêu cợt trẫm. Tâm tư này của hân bị người khác biết được, sau này chớ nói chi đặt chân trên triều đình, ngay cả người trong thiên hạ cũng không thể dung hân."

"Bệ hạ đã đi tìm La Tư Nông chưa. Dù sao chuyện này cũng là chuyện giữa hai người bọn họ. Nếu Triệu đại nhân bên này không thể giải quyết, không bằng tìm La Tư Nông bên kia, nói không chừng sẽ có cơ hội."

"Cái này..." Chiêu Vũ Đế có vài phần thẹn thùng, "Nàng là nữ tử, thăm tìm nàng nói mấy cái này, đều không tiện mở miệng."

Tiết quý phi nói, "Bệ hạ, nếu chuyện này truyền ra ngoài, thế nhân có lẽ sẽ không chỉ trích Triệu đại nhân, nhưng La Tư Nông thì không may mắn giống vậy. Nhất định mọi người đều cho rằng nàng mê hoặc, quyến rũ tiểu thúc, mới có thể phạm phải tội lớn ngập trời như thế. Nếu bệ hạ muốn tốt cho nàng, không bằng để cho La Tư Nông cũng biết quan hệ lợi hại trong chuyện này. Hơn nữa đây chỉ là lời nói một bên của Triệu đại nhân, ngược lại không biết trong lòng La Tư Nông có suy nghĩ gì."

"Nói có lý." Chiêu Vũ Đế hài lòng cầm tay nàng vuốt ve, cảm khái mình đến cùng là nam tử, tâm tư vẫn không tí mĩ bằng nữ nhân. Chuyện trai gái này, hẳn quả nhiên là không thấy rõ ràng.

"Ái phi a, chuyện này nếu là người đề ra, liền từ người tới khuyên giải La Tư Nông đi." Lại nghiêm túc vỗ bả vai nàng một cái, "Nhớ lấy, chớ để để lộ nửa điểm phong thanh. Ngay cả Triệt nhi bên kia, cũng không thể."

Tiết quý phi tự nhiên biết rõ chuyện này quan trọng, lập tức cúi đầu nói, "Cẩn tuân bệ hạ phân phó."

Hôm sau, Tiết quý phi triệu kiến La Tổ vào cung yết kiến.

La Tổ không nghĩ tới, chính mình không đợi được tin tức của Triệu Từ, ngược lại chờ được tin Tiết quý phi triệu kiến. Lập tức đối với vị nữ nhân gần như thống trị hậu cung cảm thấy hết sức tò mò.

Nàng ngược lại không lo lắng Tiết quý phi đối phó nàng. Dù sao nàng không chỉ là mệnh quan triều đình, còn là người thuộc phe của nhi tử Tiết quý phi - Tề vương điện hạ đầu. Vị quý phi này có hồ đồ như thế nào, ắt cũng không làm khó người một nhà đi.

Mặc dù như thế, La Tổ vẫn là hết sức thận trọng, biểu hiện cẩn thận, sợ phạm cái gì sai. Trên đường lại bảo tiểu Lục dạy cho một chút lễ tiết cơ bản.

Sau khi vào cung, đã có ma ma đứng đợi sẵn, một đường dẫn tới tẩm cung của Tiết quý phi Vĩnh Phúc cung.

La Tổ vẫn cho là, quý phi đương triều, lại có nhi tử quang cảnh như Tề vương, tự nhiên cách ăn mặc là thập phần hoa lệ cao quý.

Lại không nghĩ rằng, Tiết quý phi này lại là một nữ tử dịu dàng đoan trang như thế.

Hơn nữa nhìn có vẻ hết sức trẻ tuổi, đáng vẻ tầm tầm ba mươi. Bất quá ấn tượng Tề vương, vị này lại như thế nào cũng cần phải có bốn mươi tuổi. La Tổ cảm khái công phu bảo dưỡng của quý phi nương nương thật sự là không tệ.

Chiều theo quy củ, La Tổ cấp Tiết quý phi thỉnh an, đợi Tiết quý phi gọi lên sau, mới khép mi thuận tay đứng ở bên cạnh chờ.

"Ban thưởng ghế ngồi."

La Tổ vội vàng tạ ơn, ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn.

Tiết quý phi đánh giá nàng một cái, cười nói, "Đã sớm nghe nói tư nông đương triều là một vị nữ tử huệ chất lan tâm. Hôm nay vừa thấy quả là danh bất hư truyền. La Tư Nông quả nhiên là một nữ tử đặc biệt."

"Thần không dám." La Tổ không biết rõ vị quý phi nương nương này dự định như thế nào, cho nên trực tiếp giọng đáp lại.

Tiết quý phi nhìn ra La Tổ câu nệ, khẽ mỉm cười, phát tay cho cung nhân lui hết ra ngoài, ngay cả nô tỳ hầu hạ bên người cũng ra dấu cho lui.

Bọn họ đi ra ngoài, cửa điện đóng kín, cả căn điện đều tỏ ra hết sức áp lực. Trong lòng La Tổ khẩn trương hơn, nàng mơ hồ có dự cảm, chuyện quý phi nương nương muốn nói, khẳng định là chuyện nàng không muốn nghe, nhưng lại không thể không nghe.

Tiết quý phi lại không vội vã nói chuyện, mà bụng chén trà nhẹ nhàng hợp vài ngụm trà, vừa cười cười, vừa chậm rãi mở miệng, "Mấy ngày trước đây bệ hạ tới Vĩnh Phúc cung ngồi một lát, cấp Bản cung nói việc phiền lòng. La Tư Nông cũng biết bệ hạ là vì chuyện gì phiền lòng?"

"Vi thần không biết." Tim La Tổ bắt đầu đập mạnh.

Tiết quý phi cười nói, "Người tự nhiên là không biết. Người không biết đâu, Triệu đại nhân tuy tuổi còn trẻ nhưng hết sức có can đảm, thế nhưng công khai ở trước mặt bệ hạ cầu xin cưới người từng làm trưởng tâu hẳn làm thế tử. Người nói, chuyện này khiến bệ hạ phiền lòng hay không phiền lòng?"

"Nương nương." La Tổ từ trên ghế trượt xuống quỳ trên mặt đất. "Nương nương thứ tội, vi thần, vi thần đã cùng Triệu Thành hòa ly."

"Vậy thì sao? Hòa ly, người khác ai không biết, người đã từng là thê tử của hắn? Đến lúc đó người khác chỉ biết nói, người cùng Triệu Từ vụng trộm từ trước, mới có thể khiến cho Triệu Thành hòa ly. Đến lúc đó, người cũng đã biết gặp phải cục diện như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Bản Hàn Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 97

"Đến lúc đó người cùng Triệu Từ sẽ không có chỗ dung thân. Người cũng đã biết, bệ hạ thập phần coi trọng Triệu Từ. Hắn vốn có thể có tiền đồ như gấm, nếu bởi vì nguyên nhân là người, sau này không thể đặt chân tại triều đình, không thể thi triển khát vọng. Người cảm thấy phần tình cảm này, còn có thể lâu dài?"

Tiết quý phi lấy thân phận của người từng trải để khuyên nhủ, "La Tư Nông, người đối nam tử còn là không biết. Bọn họ lúc tình nồng tự nhiên ngàn hào vạn hảo. Nhưng cuộc sống này còn dài, mười năm, hai mươi năm. Người có thể bảo đảm ngày sau tâm tư hắn sẽ không thay đổi, sẽ không hối hận về quyết định ban đầu? Đến lúc đó người còn có thể cảm thấy, hy sinh rất lớn vì phần tình cảm này là đáng giá?"

La Tổ bị nàng nói sắc mặt tái nhợt.

Nàng xác thực không có, nghĩ tới cái mặt này.

Hiện giờ bị Tiết quý phi cảnh tỉnh, sống lưng không khỏi ra mồ hôi lạnh rét run. Nếu sau này Triệu Từ không có tiền đồ, còn có thể một đời một thế không hối hận sao?

Cả đời dài như vậy, ngay cả nàng cũng không biết sau này có thể thay đổi hay không, thì làm sao biết Triệu Từ có thể kiên trì cả đời đâu?

Có lẽ có một ngày quả thật như quý phi đã nói, thấy người khác phong quang vô hạn, mà mình tha hương gian chán nản, sẽ không hối hận quyết định hôm nay đâu.

Trong lòng La Tổ không dám cam đoan.

Tiết quý phi thấy nàng động dung, khẽ hé miệng, "Không nói đến hắn ngày sau có không hối hận hay không, chỉ nói đến hiện tại, người cam lòng thấy hắn hủy hoại tiền đồ của mình? Hắn thập năm gian khổ học tập đọc sách, chính là vì ngày hôm nay. Hắn hiện giờ lại vì người mà buông bỏ nhiều năm cố gắng, lại là gánh vác thiên hạ bêu danh. La Tư Nông, người nhấn tâm sao?"

Nói xong thanh âm lại là mang theo vài phần nghiêm nghị, "La Tư Nông, người cũng đã biết, Triệu Từ còn đang nghĩ cách khiến Hoàng thượng đáp ứng hứa hẹn lúc trước, tứ hôn cho hai người các người. Hoàng thượng chính là người đứng đầu thiên hạ, mặc dù hắn miệng vàng lời ngọc, nhưng lại bị hạ thần bức bách, làm ra chuyện khiến thần dân giễu cợt, người cũng biết hậu quả rồi đó?"

Trong lòng La Tổ đột nhiên trầm xuống, vội nói, "Nương nương, vi thần biết rồi."

Tiết quý phi dịu dàng cười cười, "Người là nữ tử thông tuệ, tự nhiên biết rõ ý tứ của Bản cung. Bản cung biết, người và Triệu Từ cùng Triết nhi có vài phần giao tình. Bản cung cũng hết sức yêu thích những người tuổi trẻ đầy hứa hẹn như các người. Không hy vọng các người bởi vì nhất thời hồ đồ, phá hủy cả đời."

"Tạ ơn nương nương chỉ điểm, vi thần... Biết rõ nên làm như thế nào."

La Tổ không biết mình rời khỏi cung như thế nào. Chỉ biết là trời đã trở nên âm u, ngồi bên trong xe ngựa, cũng có thể cảm giác được từng đợt hàn khí từ bốn phương tám hướng thổi qua.

Lần đầu tiên La Tổ cảm giác được rõ ràng khó khăn vất vả ngang ở giữa nàng và Triệu Từ.

Không chỉ là gia tộc và người khác không hiểu. Lại là chỗ cấp trên không thể dễ dàng tha thứ cho sĩ nhục này.

La Tổ không nhịn được cười chảy nước mắt, vì sao ở xã hội phong kiến này, ngay cả yêu đương, đều phải được người trong thiên hạ cho phép. Nàng đến cùng đắc tội ai, yêu đương đều không cho nàng như ý.

Tiểu Lục ở bên cạnh thấy mặt nàng dung mạo thay đổi, đột nhiên kinh hô, "Phu nhân, tại sao ngài khóc?"

La Tổ lau nước mắt, nhìn nước mắt trên ngón tay mình, đột nhiên cười hai tiếng, "Không có khóc, là hạt cát vào trong mắt mà thôi."

Sau khi hồi phủ, La Tổ cả đêm đều không ngủ, ngồi ở trên giường ngẩn người. Lúc trời sắp sáng, mới viết một phong thư dặn người tìm cách đưa cho Triệu Từ.

Quay đầu lại lại vào cung, thỉnh cầu đi phía nam.

Vùng đất cực nam của Đại Chu hoàng triều là duyên hải Hải Châu. Bởi vì là chỗ biên giới, gần biển rộng, cho nên chỗ đó ngư nghiệp phát triển. Nhưng dù vậy, dân chúng chỗ đó cũng bởi vì cách hoàng triều quá xa, cho nên hết sức nghèo khổ. Tuy có thể đánh cá, nhưng cũng bởi vì nguy hiểm cực cao, cộng thêm không có cây nông nghiệp khác phụ trợ, cho nên ăn no đều chưa với tới.

Bất quá ở đó đều là làng chài, trên cơ bản không có đại thành trấn nào, lại gần biển cả, quá xa xôi, cho nên tinh lực Chiêu Vũ Đế dành cho mảnh đất này cũng không nhiều, cơ hồ cho rằng đó là một vùng đất bỏ đi.

Sở dĩ La Tổ chọn cái chỗ này, cũng bởi vì cách xa, rốt cuộc không cần cùng những trung tâm quyền lực nhắc lên quan hệ, sau này biển rộng mặc cả nhậy, ai cũng không xen vào chuyện của nàng.

Chiêu Vũ Đế xem tấu chương, nhíu mày nhìn La Tổ, "La Tư Nông, người vừa mới vào triều, lại muốn đến vùng đất cực nam, người cũng biết chỗ đó so với Tây Nam càng thêm nghèo khổ."

"Chỉ cần có thể vì dân chúng xuất lực, vì thân cái gì cũng không sợ." La Tổ nói năng hiên ngang lắm liệt.

Chiêu Vũ Đế thấy trên mặt nàng mang vài phần không phục, hỏi, "Người là vì chuyện bên ngoài đưa khí? Nếu vậy mà chọn nơi này, đều có thể không cần. Người chính là nữ tử, như thế nào để cho người đi đến vùng đất nghèo khổ kia chịu tội?"

"Bệ hạ, đây là tâm ý của vi thần, cầu xin bệ hạ thành toàn." La Tổ giọng nói kiên quyết. Bỏn cô nương không thể trêu vào, tổng có thể ả núp khởi đi.

Hơn nữa nàng có cảm giác, hiện tại Hải Châu rất có thể là chỗ châu tam giác nàng biết. Chỗ đó khí hậu cũng không sai, ít ra mùa đông không lạnh. Đến lúc đó nàng đi bờ biển đắp căn biệt thự, thư thư phúc phúc qua chính mình ngày đi.

"Bệ hạ, vi thần đến đó, nhất định ra sức vì dân chúng làm việc, giúp các lão bách tính được ăn cơm no, cầu xin bệ hạ thành toàn."

"Người... Chao ôi..." Chiêu Vũ Đế trong lúc nhất thời không biết nên đáp lại như thế nào. Hắn thật sự coi trọng nữ quan trẻ tuổi này. Hiện giờ Đại Chu có được thực lực như vậy, không thiếu được công lao của nàng. Vậy mà hết lần này tới lần khác chuyện nàng muốn làm, đều là như vậy kinh thế hãi tục. Hắn ngày sau còn muốn đem người này vì thiên tử kế nhiệm phân ưu, ở đâu có thể để cho nàng chịu thiệt thòi.

La Tổ lại dập đầu, "Cầu xin bệ hạ thành toàn, dù sao cũng phải cho vi thần đến một nơi khác. Vi thần chỉ có cái tâm nguyện như vậy."

"..."

Chiêu Vũ Đế trầm mặc thật lâu, mới nói, "Cho người đi một năm, một năm sau, trăm sẽ triệu người về Bắc Đô."

La Tổ sững sờ một cái, lập tức khấn tạ, "Đa tạ bệ hạ thành toàn."

Còn chuyện đi một năm hai năm, hay là lâu hơn, La Tổ không biết đến lúc đó Hoàng thượng còn có thể nhớ đến tiểu nhân vật như nàng không.

Sau khi rời khỏi hoàng cung về phủ, La Tổ liền cho người nhanh chóng thu dọn đồ đạc, lại sai người đưa thư cho lão gia La Lão Căn, để bọn họ đừng lo lắng cho nàng.

Tiểu Lục nói, "Triệu đại nhân còn chưa nhận được thư đi, hiện tại Triệu đại nhân bị giam lại suy nghĩ lỗi lầm, người khác đều không vào được phòng."

La Tổ ngờ ngác một chút, cười nói, "Không có việc gì, qua một thời gian thì tốt rồi." Dội nàng vừa đi, hoàng đế tự nhiên sẽ thả Triệu Từ ra. Như vậy cũng tốt, đỡ phải đến lúc đó lại muốn một phen sinh lý từ biệt.

Tiểu Lục đỏ hồng mặt, "Đại nhân, vì sao ngài phải tự ủy khuất mình. Cần gì phải đi đến nơi đó chịu khổ."

La Tổ cười nói, "Đây là ủy khuất sao. Loại chuyện như vậy, như người uống nước, ẩm lạnh tự biết. Trang Từ không phải cá làm sao biết cá vui mừng?"

"Phu nhân, người nói những thứ này, ta như thế nào đều nghe không hiểu a?" Tiểu Lục hồ hồ nhìn nàng. La Tổ khoát khoát tay, "Đừng để ý tới ta, ta đều là hồ ngôn loạn ngữ. Nhanh chóng thu dọn đồ đạc đi. Người theo cái chủ tử như ta cũng là đáng thương, cả ngày chạy ngược chạy xuôi, bằng không người liền ở lại đây đi. Dù sao bên cạnh ta cũng không có gì hay mà thăm dò."

Tiểu Lục vừa nghe, nóng nảy, "Không được, ta muốn đi theo phu nhân. Phu nhân đi nơi nào đều phải mang ta theo."

Thấy dáng vẻ kích động của tiểu Lục, trong lòng La Tổ ảm ảm, cười nói, "Hào, nếu người nguyện ý, ta tới chỗ nào đều mang người theo."

Nói đến nói đi, đến thế giới này lâu như vậy, người nàng quen biết cũng chỉ có chút ít như vậy. Người có tình cảm thật sự với nàng, cũng chỉ có hai ba người mà thôi. Tiểu Lục mặc dù là cái gián điệp, tốt xấu gì cho tới bây giờ không có tổn thương qua nàng. Bởi nàng cùng đi qua nhiều gian khổ như vậy. Chịu khổ chịu tội cũng không ít.

Có thể có một nha đầu như vậy bồi ở bên người, cũng là một chuyện may mắn a.

Trước khi đi, La Tổ cùng Từ Oánh chào hỏi, thuận tiện cáo biệt.

"Ta còn muốn chuẩn bị cùng người làm buôn bán đâu, bây giờ nhìn lại là không có cơ hội rồi."

Từ Oánh nói, "Vì sao đột nhiên muốn đi?"

"Thiên hạ rộng lớn như vậy, tổng muốn đi xem một chút."

"Cũng không cần đến Hải Châu a, ta nghe nói nơi đó hết sức cần cỗi, dân chúng sinh sống hết sức cực khổ, thương nhân đều không qua bên đó buôn bán."

La Tổ cười nói, "Từ Oánh, người từng thấy biển chưa?"

Từ Oánh lắc đầu, "Ngược lại nghe qua, trong sách đã từng viết qua, so với hồ muốn đại."

"Đúng vậy, so với hồ đại, lớn hơn rất là nhiều. Biển cả bao la hùng vĩ người hoàn toàn không tưởng tượng nổi. Đó là một tồn tại hết sức thần kỳ. Ta muốn đến bờ biển xem một chút, nghe một chút tiếng sóng biển, hít một chút gió biển, may mắn có thể nhìn ngắm rất nhiều loài cá màu sắc rực rỡ. Không chừng, còn sẽ gặp được du khách hải ngoại."

La Tổ càng nói, càng thấy mong đợi, "Người nói, địa phương tốt như vậy, không đi có phải hết sức đáng tiếc hay không?"

Từ Oánh nghe xong hai mắt tròn trắng, "Đủ mọi loại cá màu sắc? Du khách hải ngoại? Hải ngoại cũng có người sao, là thần tiên?"

"Ai biết được, không chừng chính là một cái kỳ nhân dị sĩ tóc vàng mắt xanh. Cho nên a, ta muốn qua đó xem xem. So độ giàu có, ở đâu có thể so với Bắc Đô thành phồn vinh hưng thịnh. Ta ngay cả Bắc Đô thành đều không lưu luyến, cần gì phải vì phú quý làm một người khách bình thường chờ đợi bên trong thành. Còn không bằng tìm địa phương mình thích, dựng một căn phòng ở, làm ruộng trồng trọt, hoặc là đánh cá bán cá."

"Nếu quả thật là như thế, cũng sẽ muốn đến chỗ đó ở."

Từ Oánh hiểu rõ.

La Tổ cười chụp bả vai nàng, "Ta có đi xa, chúng ta vẫn có thể thư từ qua lại. Bất kể là chuyện gì, ta tất nhiên hề biết thì sẽ nói hề nói thì sẽ nói hết."

Từ Oánh cười nhìn nàng, nhẹ nhàng gật đầu, con mắt chậm rãi phiếm hồng.

"Người đi đường cẩn thận."

Cùng Từ Oánh cáo biệt, đối với Bắc Đô thành, La Tổ không có gì lưu luyến. Duy nhất người làm cho nàng lưu luyến, kiếp này cũng là hữu duyên vô phận.

La Tổ tự giễu cười cười, "Tiểu Lục, sai người khuôn đồ, ngày mai chúng ta sẽ xuất phát."

Tiểu Lục nghe vậy, hưng phấn chạy đi phân phó lão mụ từ bắt đầu thanh ít đồ chuẩn bị xuất phát.

La Tổ thấy cảm xúc biến hóa nhanh chóng của nàng, nhìn không được bật cười. Tiểu nha đầu này ngược lại tâm đại, trước ghét bỏ bên kia hoàn cảnh không tốt. Nghe nàng nói ở đó có rất nhiều hải sản ăn ngon, liền lập tức thay hình đổi dạng.

Người như vậy, cũng không biết là như thế nào hỗn thành gián điệp.

Ngày hôm đó nàng rời đi, Bắc Đô thành một mảnh rực rỡ ánh nắng mặt trời.

Bởi vì nàng ở chỗ này cũng không có bao nhiêu bạn bè, mà nàng cũng không có nói với người khác tin tức phải đi, cho nên cũng không có ai đến đưa tiễn.

Tiểu Lục ở trong xe oán hận: "Hoa phu nhân đã biết ngài đi hôm nay, còn chưa tới đưa tiễn. May mà ngài trước khi đi đã cùng nàng bái biệt."

"Có lẽ là trì hoãn. Hơn nữa, loại thời điểm này không đến cũng tốt, ta cũng không muốn khóc sụt sụt." La Tổ thoải mái nằm ở trong xe.

Nàng nhìn hai bên hộ vệ, còn có đoàn xe trước sau, cảm giác hết sức thư thái.

Có lẽ là hoàng đế đều cảm thấy thua thiệt nàng, cho nên lần này nàng đi Hải Châu, là dùng thân phận đặc sứ Bắc Đô đi. Cái gọi là đặc sứ, cũng

chính là cái nhân khẩu ở tạm mà thôi. Bất quá quyền lợi nghe nói rất lớn, ít nhất ở bên kia, dù là Hải Châu tri châu, cũng không thể như thế nào khó xử nàng.

Hơn nữa bên cạnh còn có thị vệ Chiêu Vũ Đê phái tới bảo vệ nàng đi theo. Những người này đều không phải là dễ trêu.

An toàn có thừa, bên cạnh lại không thiếu bạc, La Tổ đã bắt đầu tiến hành quy hoạch cho tương lai.

Nàng nhất định phải xây một cái biệt thự cạnh bờ biển, ở bên kia sống những ngày thoải mái.

Hết thấy chuyện ở Bắc Đô Thành, đều sẽ quên đi.

Nàng đang phiến muộn nghĩ ngợi, đột nhiên xe ngựa ngừng lại, nghe bên ngoài có người quát lớn, "Đây là xe giá của đặc sứ Bắc Đô La đại nhân, người đến là người phương nào?"

"Phu nhân nhà ta là hảo hữu của La đại nhân, lần này tới, là muốn tìm La đại nhân." Bên ngoài là thanh âm của một nam nhân trung niên.

La Tổ vừa nghe, vội vàng vén rèm lên xem, quả nhiên thấy ký hiệu xe ngựa Hoa gia.

Đội ngũ xe ngựa kia thật dài, xem gia sản cũng không so với nàng thiếu a.

Từ Oánh đây là muốn dọn nhà đi sao?

Bạn đang đọc truyện *Bản Hân Túc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98

Xe ngựa lần nữa lần bánh, La Tổ nhìn mình trong xe ngựa Từ Oánh, còn là nửa ngày vẫn chưa kịp phản ứng lại.

"Người thật sự đã nghĩ kỹ, muốn cùng với ta đi đến Hải Châu? Chính miệng người cũng nói chỗ kia bản cùng khôn khổ, người lại chưa từng ăn cái gì đau khổ, đi chỉ sợ không thích ứng được."

Từ Oánh lại chẳng hề để ý, vừa ăn nhân hạch đào, vừa cười nói, "Người đến Hải Châu nói tốt như vậy, ngay cả Bắc Đô thành đều không muốn ở, ba ba cứ như vậy đi. Ta tự nhiên cũng muốn đi xem thử địa phương tốt như vậy."

La Tổ nghe xong có chút xấu hổ, những thứ kia đều là nàng chính mình ảo tưởng ra a. Cũng không biết hiện tại Hải Châu là như thế nào đâu. Dù sao nàng nghe nói châu tam giác trước kia cũng chẳng có gì đặc sắc. Chỉ có các tiểu làng chài hoang vu. Hiện tại Hoàng thượng nói đến Hải Châu, cũng là vẻ mặt ghét bỏ đâu.

"Chắc người cũng biết, đoạn đường chúng ta phải đi qua, thủy lộ đường bộ có thể phải lăn qua lăn lại một tháng. Nếu người hối hận, có thể đã muộn."

Này một chút giao thông, đi đâu cũng cần mười ngày nửa tháng, xa một chút còn muốn đi hơn phân nửa năm. Nếu chưa hiểu rõ ràng cứ như vậy chạy tới, về sau thật sự là hối hận cũng không kịp.

Từ Oánh cười nói, "Ta đã suy nghĩ cả đêm, nếu hối hận đã sớm hối hận. La tỷ tỷ, người liền nhường ta đi thôi. Ngày phú quý ta qua nhiều, hiện tại chỉ muốn mặc theo tính tình khắp nơi du ngoạn, không khéo, sau này tính cách của ta cũng có thể phóng khoáng như người."

"Ta không có tốt như người nghĩ đâu." Trong lòng La Tổ thở dài. Lúc này nàng cũng là vì trốn tránh thực tế đâu.

"Hảo tỷ tỷ, người liền nhường ta đi theo đi thôi. Chính mình ở Bắc Đô Thành, cũng sống không có ý nghĩa. Để ta đi xem thử biển cả như thế nào, đi xem thử người hải ngoại ra sao."

La Tổ thấy nàng chơi xấu, rốt cuộc cũng không tiếp tục khuyên nàng trở về nữa. "Hảo, chỉ cần người không hối hận là được."

Dọc theo đường đi có thể có người làm bạn, kỳ thật trong lòng nàng cũng thật cao hứng. Dù sao đất khách tha hương, nàng cũng hết sức cô độc a.

Đường đến Hải Châu gian khổ hơn La Tổ nghĩ nhiều.

Một số địa phương không có tu đường, xe ngựa lắc lư lợi hại, mới vài ngày, La Tổ liền bắt đầu ngồi không yên. Lưng đau toàn thân đau.

Từ Oánh yếu hơn nàng, vài ngày liền bắt đầu ói không ngừng. Đến khi lên thuyền, càng thêm không còn hình người.

Hai người nằm trong khoang thuyền ói lên ói xuống, ói chừng mười ngày, cuối cùng xem như quen, có thể như người bình thường đứng lên đi đi lại lại một phen.

Hai người nhìn đối phương gầy đi một vòng, rồi cùng nở nụ cười.

Loại kinh nghiệm thống khổ này, lại dựa vào chính khả năng kiên cường của mình vượt qua cảm giác, thật sự là quá tốt.

Một đường lắc lư mệt nhọc, cuối cùng đã tới Hải Châu thành.

Đoàn người La Tổ tầng tầng lớp lớp, nhiều người nhiều xe, cộng thêm có hộ vệ đi theo, vừa tiến vào trong thành, liền kinh động Hải Châu tri châu. Hải Châu tri châu tuổi đã hơn sáu mươi, là cái tiểu lão đầu tóc trắng xoá. Trước khi tới nơi này, La Tổ liền đem nội tình của người này điều tra rõ ràng rồi. Bởi vì ở chỗ xa xôi, cho nên người này không bị cuốn vào bất luận phe phái nào, nghe nói lúc trước còn là tri châu tiền triều, bởi vì bên này không có người nguyện ý đến, cho nên liền để hắn liên tục ở chỗ này đợi.

Quả nhiên rời xa nơi thị phi mới là lựa chọn sáng suốt nhất. Bằng không tiểu lão đầu này khẳng định vừa bắt đầu liền bị găm đến xương cốt không còn một mảnh.

Lưu Tri Châu đang ngồi dựa vào nhuyễn ghế, vài cái kiệu phu gầy như quả dưa chuột nâng ở hai bên, La Tổ nhìn thôi đã cảm thấy run rẩy, lo lắng tiểu lão đầu này không may té xuống?

Đến nơi, nhuyễn kiệu được hạ xuống đất, Lưu Tri Châu chống quải trượng, run rẩy đi đến nói, "Vị nào là La đại nhân?"

La Tổ bước lên một bước, cười nói, "Chính là tại hạ."

"Thật sự là nữ nhân a." Lưu Tri Châu kinh hãi, một bộ ngạc nhiên quan sát La Tổ, "Ta đã sớm nghe người ta nói, triều đình chúng ta ra một vị nữ quan đầu."

La Tổ thấy người này chỉ là ngạc nhiên, cũng không có lộ ra bộ dáng phản cảm, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Nàng cũng không muốn vừa đến liền làm cho người ta chán ghét mình. Dù sao còn muốn ở lại đây sinh sống một thời gian, cũng không thể cùng quan địa phương nơi này quan hệ quá kém.

Nàng cười nói, "Là bề hạ long ân mệnh mong cuộn cuộn."

Lưu Tri Châu vuốt vuốt râu, hỏi, "Vậy người có bản lĩnh gì a. Người tới Hải Châu chúng ta làm gì vậy?" Hắn sờ sờ đầu, nghĩ không ra người đưa tin nói những gì. Chao ôi lớn tuổi, lúc nào cũng là trí nhớ không tốt. Đây nữ quan tới nơi này làm gì a?

La Tổ thấy bộ dáng này của hắn, cười nói, "Lưu đại nhân, ta tới nơi này xem một chút dân chúng Hải Châu. Bề hạ ở đô thành thập phần nhưng nhớ, chỉ là quốc sự bận rộn, vô pháp đích thân tới. Đặc biệt phải ta tới đây xem một chút dân chúng. Hiểu rõ cuộc sống thường nhật của dân chúng nơi này."

"A, đúng đúng. Người là La đặc sứ." Lưu Tri Châu cuối cùng đã nhớ ra, "Vậy người liền hảo hảo xem một chút đi, ta không trì hoãn người. Ở đây người muốn nghỉ ngơi ở đâu đều được."

"Nơi này có chỗ có thể nghỉ ngơi sao?" La Tổ nhìn nhìn hai bên đường, tựa hồ đều là nhà trệt thấp bé, xung quanh không có lầu hay khách điểm nào.

"Nha môn hiện tại ta đang ở, một nữ tử như người cũng không có phương tiện. Không bằng như vậy, phía trước có nhà dân bỏ trống, người sai người dọn dẹp một chút vẫn có thể trụ, người liền trụ chỗ kia đi."

Tùy tùng bên cạnh nói, "Đại nhân, vậy bực làm sao bây giờ?"

"Bực gì?"

"Bực thuê phòng a, nhà dân kia cũng không phải là nha môn của chúng ta."

Lưu Tri Châu bưng tỉnh đại ngộ, "Bên trong phủ còn có bao nhiêu bạc a?"

Về mặt tùy tùng lúng túng, "Đại nhân, chúng ta còn thiếu nợ người ta rất nhiều đâu."

Xem hai chủ tớ kia kẻ xướng người hoạ, trong lòng La Tổ âm thầm buồn cười, trên mặt bình thản nói, "Đại nhân không cần phí tâm, lần này ta đến có mang theo ngân lượng đến, tự đi thuê phòng dần xếp được."

"Vây cũng tốt, tự mình giải quyết tốt. Chúng ta Hải Châu nghèo, người cũng thấy tình cảnh này rồi đấy. Bắt đầu từ tiền triều, vẫn liên tục nghèo. Chao ôi..." Nói xong lắc đầu thở dài, cúi đầu ho khan vài tiếng, tỏ ra tuổi già sức yếu.

La Tổ nhìn không được, vội bảo hấn sớm đi trở về nghỉ ngơi.

Này tiểu lão đầu cũng không nhiều lưu, phát phát tay liền ngồi trên nhuyễn kiệu rồi đi.

Từ Oánh cùng tiểu Lục há to miệng mặt mũi tràn đầy kinh ngạc. Tiểu Lục nói, "Đại nhân, đây là tri châu? Lúc trước Triệu tri châu chúng ta thế nào đều không có nghèo thành như vậy a." Lúc trước tri châu đại nhân, dù có nghèo, cũng không có bộ dạng nghèo kiệt hủ lậu này a."

La Tổ cười một cái, "Người biết cái gì."

Này tiểu lão đầu rõ ràng không mấy thích người đô thành đến đây. Nên mới có ý ở trước mặt nàng trang bộ dáng đáng thương không giống tri huyện như vậy. Nếu không phải trước lúc nào cũng nghe Triệu Từ phân tích những thứ âm mưu trên quan trường, nàng thật đúng là thiếu chút nữa bị lão nhân này che mắt.

Nhớ tới Triệu Từ, trong lòng nàng lại hoảng hốt một cái. Trong lòng âm thầm chua xót, không biết lá thư đó hấn đã đọc được chưa. Có lẽ, sẽ cùng nàng đoạn tuyệt.

La Tổ lắc lắc đầu, đem những phiền não bên trong cấp tẩn đi, phân phó người đi tìm địa phương trụ, "Không được phép quấy nhiễu dân chúng, nên cấp bạc thì cấp bạc, không được phép cường lấy chiếm đoạt."

Bọn thị vệ vội vàng nghe phân phó, chia nhau hành động.

Buổi trưa La Tổ cùng Từ Oánh ở ngoài thành dùng cơm trên xe ngựa, hai người nghỉ ngơi trong chốc lát, đám thị vệ mới đến đón hai người đến một tòa nhà.

Hải Châu bên này phòng ở hết sức đặc sắc. Không phải là làm bằng gỗ, cũng không phải là đất bồi, mà là dùng tảng đá đắp lên.

La Tổ trụ trong một cái sân hai cổng, phòng không lớn, rất cũ kỹ. Chủ phòng trước còn trụ nơi này, bởi vì biết có quan viên muốn trụ, hơn nữa còn nguyện ý xuất ra số bạc kếch xù, cho nên vội vàng dọn ra ngoài. Mang theo người nhà đến phòng ở cạnh bờ biển.

Từ Oánh nghe nơi này ở gần bờ biển, đã có chút không thể chờ đợi.

La Tổ cười nói, "Chớ vội, người đều đã đến, cơ hội có nhiều. Hôm nay chúng ta liền an ổn nghỉ ngơi, sáng sớm ngày mai, ta liền dẫn người đi xem biển rộng. Thuận tiện tìm địa phương để chúng ta xây nhà."

Từ Oánh nghe vậy, càng thêm mong đợi.

Buổi tối hai người ngủ ở trong một căn phòng tán gẫu. Không đầy một lát, Từ Oánh liền nhện không được ngủ thiếp đi. Trong phòng yên lặng, loáng thoáng, còn có thể nghe được thanh âm của sóng biển, trong không khí tràn ngập một cỗ hương vị mặn mòi.

La Tổ nhẹ nhàng nhắm mắt lại, tựa hồ trở lại đời trước, đi theo các bạn học cùng nhau bên bờ biển chơi đùa đuổi bắt.

Sáng sớm hôm sau, La Tổ cùng với Từ Oánh rời giường dùng đồ ăn sáng.

Tiểu Lục cùng Hồng Đào vừa bụng thức ăn đến cho hai người, vừa nói, "Hoàn hảo chúng ta mang theo lương khô, bằng không ở chỗ này tìm khắp nơi không thấy cái gì ăn được. Sau khi chúng nó đi ra ngoài nghe ngóng, đến gạo đều không có ăn đâu. Mọi người đều ăn canh cá nấu chung với lấy rau dại. Lương thực phụ đều thật ít ỏi."

Từ Oánh nói, "Người ở đây cũng có thể ăn được thịt cá, chứng tỏ cuộc sống coi như không tệ."

La Tổ lắc đầu, hỏi, "Nếu để cho người cả đời ăn cá, người nguyện ý không?"

Từ Oánh vừa nghĩ, lập tức che miệng lắc đầu. Trừ món chính, khá hơn món ăn quý và lại ăn một đời trước đều muốn ngán. Huống chi canh cá rau dại đâu.

La Tổ cười cười, vội vàng bụng bát đĩa ăn cơm, "Nhanh dùng bữa đi, đợi tí nữa chúng ta còn muốn đi ra bờ biển thăm thú đâu."

Từ Oánh nghe, cũng bắt đầu bụng bát đĩa bắt đầu ăn.

Hai người dùng không nhiều lắm, ăn một bát cháo cộng thêm mấy khối điểm tâm, liền bắt đầu xuất phát đi ra bờ biển.

Phủ Hải Châu tri châu.

Tiểu viện tam tiến cũ rách, cho dù ai cũng nhìn không ra đây là nơi ở của một quan to tứ phẩm.

Lưu Tri Châu ở trong viện nhà mình luyện thái cực quyền, lại ca một đoạn tiểu khúc, một lão tùy tùng hơn năm mươi tuổi đi đến, đúng là người hôm qua cùng hắn hát đôi ở trước mặt La Tổ.

"Lão hắc a, như thế nào, đặc sứ đại nhân kia chuẩn bị khi nào thì đi a?"

Tùy tùng gọi là lão hắc mặt mũi tràn đầy không hiểu nói, "Đại nhân, chuyện này xem ra không đơn giản a. Nữ tử này thuận lợi trôi chảy ở lại đây, mới vừa dùng đồ ăn sáng, liền đi ra bờ biển rồi. Thuộc hạ đã đi hỏi thăm, bảo là muốn tìm chỗ xây nhà đầu. Đại nhân, vị đặc sứ đại nhân kia có phải không có ý định đi hay không a?"

Lưu Tri Châu lập tức vỗ râu lên: "Không đi? Không đi ở lại đây làm cái gì a?" Chẳng lẽ triều đình thật sự sẽ đổi chỗ này động thủ, không tha cho hắn lão nhân này?

"Người mau chóng nhìn chòng chọc bọn họ cho ta, xem thật kỹ. Nếu có hành động gì vội vàng báo lại cho Bôn quan."

"Đại nhân, người lo lắng như vậy làm gì a?"

"Như thế nào có thể không lo lắng, ta này một bó tuổi, liền trông cậy vào ở chỗ này dưỡng lão. Tuy ngăn không được triều đình bên kia có ý kiến gì, nhưng nhớ tới ta còn là lão thần tiền triều, nói không chừng liền lưu ta cực kỳ khủng."

Lưu Tri Châu không tự kìm hãm được sờ sờ cái cổ. "Không được, chuyện này chúng ta phải cân nhắc thật kỹ. Dích xác không được, ta liền ngồi thuyền đi ra đảo. Hoàn hảo lão phu thông minh, sớm liền tìm được chỗ dưỡng lão." Tiểu lão đầu đặc ý vuốt vuốt chòm râu.

Tùy tùng âm thầm lau mồ hôi. Thăm nghĩ ngài lão có phải nghĩ nhiều quá hay không. Một bó tuổi, còn có người nào muốn dùng công phu đối phó ngài.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hàm Tức Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99

"La tỷ tỷ, hóa ra đây chính là biển. Như thế nào sẽ lớn như vậy, nó có điểm cuối cùng không?"

Trên bờ biển, Từ Oánh đứng ở trên đá ngầm, mặt mũi tràn đầy khiếp sợ nhìn biển cả rộng lớn vô biên. "La tỷ tỷ, đây là biển gì vậy, Đông hải hay là Nam hải?"

"Tất cả đều không phải." La Tổ lắc đầu, "Những thứ kia đều không được tính là biển. Đây mới thực sự là biển rộng."

"Vậy nó rộng bao nhiêu?"

La Tổ suy nghĩ một chút, "Cái này dường như không có ai đi đo đạc cả, bất quá có thể nói cho người biết, nó so với đất đai dưới chân chúng ta còn rộng lớn hơn. Người chính mình tưởng tượng một cái, có bao nhiêu?"

Từ Oánh chấn động sợ nói không ra lời.

So với đất đai dưới chân còn muốn lớn hơn, chẳng phải là nói, so với thiên hạ còn muốn lớn hơn. Thật sự nó lớn như vậy sao? Từ Oánh quay đầu lại nhìn gió thổi qua mặt biển, cảm giác tầm mắt của mình lại mở ra một thế giới mới.

Ở trên cái thế giới này, thế nhưng thấy được một cái biển cả so với thiên hạ còn muốn lớn hơn.

"Chưa gì đã kinh hãi rồi, chúng ta trước nắm chặt thời gian đi tìm xong địa phương xây nhà đi, về sau người còn có thể thấy thời điểm ly kỳ đâu." La Tổ cười nói. Nàng có thể hiểu được tâm tình bây giờ của Từ Oánh. Rất giống cảm giác với trước nàng liên tục ngốc ở bên trong sơn thôn, về sau đi đến đại đô thị.

Ngạc nhiên, chính là cảm giác nhận thức của bản thân.

Nàng cười nhìn nhìn mặt biển, "Ở chỗ này định cư, khẳng định rất tốt."

Hai người tìm được mảnh đất vị trí tương đối cao bên bờ biển, để dùng làm nhà mới.

Sau khi phái người ra ngoài nghe ngóng, biết là đất đai thuộc về bên quan phủ. Nếu muốn mua để làm nền móng, thì phải đi đến chỗ quan phủ mua đất.

La Tổ nhớ tới vị lão đầu kia một bộ muốn cho nàng rời đi, liền không nhịn được buồn cười. Nếu vị tri châu đó biết rõ nàng muốn ở lại chỗ này định cư, còn không biết sẽ phản ứng thế nào đâu.

"La đại nhân kia muốn ở chỗ này mua đất xây tòa nhà?"

Lưu Tri Châu kích động trực tiếp phun một ngụm trà ra ngoài. Tùy từng lão hắc nói, "Đại nhân, chuyện này chúng ta cũng ngăn không được a, nếu chúng ta ngăn đón, khó bảo toàn bọn họ sẽ không hoài nghi chúng ta cố ý làm khó bọn họ. Hơn nữa bên cạnh bọn họ có nhiều người, chúng ta cũng ngăn không được."

Vào thành ngày đó tầng tầng lớp lớp đội ngũ cũng không phải là đùa giỡn.

Lưu Tri Châu khí cực kỳ khủng, "Đây là nháo cái gì đâu, tới nơi này một lần bên đi xây tòa nhà, quan lại Bắc Đô đều là giàu nứt đố đổ vách."

Lão hắc thử dò xét nói, "Đại nhân, vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?"

"Còn có thể làm sao, bán quá. Được chút bạc nào hay chút bạc ấy, tình huống hiện tại của chúng ta, đều sắp phải uống gió biển sống qua ngày." Lưu Tri Châu dưng râu trợn mắt nói.

Lưu Tri Châu nhả ra, chuyện đất đai rất nhanh được giải quyết. La Tổ thuê dân chúng địa phương hỗ trợ xây nhà. Loại chuyện lật vật này bình thường cũng không nhiều, mới đi ra chợ tuyên truyền, liền có rất nhiều người đến báo danh.

Cả tòa nhà bắt đầu hùng hực khí thế kiến tạo công trình.

"La tỷ tỷ, chỗ này mặc dù nghe bản cùng khốn khổ, phong cảnh cũng không sai, ngược lại không man hoang giống trong miệng người khác nói."

"Chỉ cần là chỗ có người ở, cũng sẽ không thật sự man hoang. Nơi này chỗ tốt cũng không chỉ có điểm này, về sau người sẽ biết thôi."

"Đúng vậy, nơi này dân phong thuần phác, mọi nhà đánh cá để sinh sống, mặc dù nghèo, nhưng nhìn đứng lên lại vô cùng yên tĩnh tường hòa."

Hai người mặc y phục đơn giản, mang theo một hai người làm liên ở trong thôn xóm phụ cận tản bộ. Nhìn thấy trước cửa mỗi nhà mỗi hộ đều phơi cá, Từ Oánh nói, "La tỷ tỷ, cái loại cá kia là cá gì vậy, sao ta chưa thấy qua bao giờ."

"Đây là hải ngư, chỉ ở trong biển mới có."

"Nó có thể ăn sao?" Từ Oánh hiếu kỳ nói.

La Tổ cười nói, "Tự nhiên có thể ăn, người nơi này chính là ăn cái này mà sống. Hơn nữa nghe nói chất thịt hải ngư rất ngon, làm thành cá khô lại có một phen tư vị khác."

Từ Oánh nghe vậy, trong lòng âm thầm tính toán, cân nhắc nói, "La tỷ tỷ, người nói nếu cá nơi này được bán đến Bắc Đô bên kia chẳng phải liền thành sơn trân hải vị chân chính sao?"

Nàng nói xong, ánh mắt sáng lên, kéo La Tổ, "La tỷ tỷ, ta biết nên ở chỗ này làm ăn cái gì rồi."

Phòng ở kiến tạo hơn một tháng, cuối cùng cũng xây xong. Gia cụ bên trong đều là tìm thợ mộc sư phụ chế tạo mới hoàn toàn, mặc dù hoa ít bạc, nhưng trên thực tế tính ra, so với ở Bắc Đô thành mua tòa nhà tiết kiệm hơn không ít bạc.

Từ Oánh cùng La Tổ cũng không có tách ra trụ, cùng nhau trụ ở trong hậu viện. Trong phủ bọn họ vệ được an bài đến nha môn tri châu, chỉ còn lại vài người hộ vệ canh gác.

Kể từ ngày đó Từ Oánh nghĩ đến chuyện buôn bán hải sản, hai người liền bắt đầu suy nghĩ cùng các ngư dân phụ cận thử nói chuyện thu mua hải sản.

Bình thường ngư dân đánh bắt được hải sản, đều cầm đến trong chợ đi bán. Bất quá thứ này ở nơi đây không kỳ lạ quý hiếm, cho nên cũng không bán được giá cao. Hơn nữa bởi vì nơi đây ở trong mắt người khác đều là man hoang địa phương, cho nên thương nhân cũng không có đến bên này buôn bán. Từ Oánh cảm thấy sản vật nơi này mà đưa đến chỗ như Bắc Đô thành, khẳng định rất có thị trường.

La Tổ đối với đầu óc buôn bán của Từ Oánh hết sức ngạc nhiên, nàng tới nơi này trước cũng kế hoạch ở chỗ này phát triển buôn bán, đưa đặc

sản nơi này bán ra các vùng đất khác. Dù sao đời sau vô cùng nhiều đặc sản đều sẽ trở thành địa phương thu nhập nguồn gốc nhất.

Từ Oánh không ra cổng trước không vào cổng sau, nhưng làm buôn bán lại rất tinh mắt.

Hai người ăn nhip với nhau, dứt khoát hợp tác. Lấy tên Từ Oánh, thành lập Hải Châu thương hội. Thương hội hiện giờ cũng chỉ có một mình thương hộ Từ Oánh mà thôi, bắt quá lại gánh chịu trách nhiệm thu mua, vận chuyển và bán hàng.

Mảng thu mua không khó, khó nhất chính là vận chuyển. Dù sao đường xa xa xôi, tới tới lui lui, vật còn sống rất khó giữ tươi trong một tháng được.

"Không còn sống, đều có thể bán. Loại hải sản này, ăn khô cũng rất thơm. Nếu như còn sống, sẽ tốt hơn, có thể sống bao nhiêu là bao, đến chỗ như Bắc Đô thành, đã có thể ngã giá trên trời."

La Tổ lại nghĩ tới một chút sách lược marketing đời trước, mặc dù chưa từng làm ăn qua, nhưng dù gì cũng làm người tiêu thụ nhiều năm, biết rõ cái nào hấp dẫn người mua. "Đến lúc đó chúng ta dùng hộp hạng sang đóng gói, lại biếu tặng một vài quan lớn nhà giàu, này đã có thể không lo."

Từ Oánh nghe vậy hai mắt sáng lên. "Ta sẽ viết cho cha ta phong thư, nhờ hân phái vài người được việc ở Bắc Đô thành tiếp ứng cho chúng ta."

La Tổ nghe vậy kinh ngạc, "Chuyện này ngươi không muốn nói cho Hoa gia?"

Từ Oánh mím môi khẽ mỉm cười, lạnh nhạt nói, "Đã lâu như vậy, hân cũng chưa từng tìm ta nói đôi câu vài lời, nếu đã chẳng quan tâm, ta cần gì lại phải tìm hân. Tựa như La tỷ tỷ đã nói, biển rộng mặc cá nhảy, hiện giờ ta có mảnh thiên địa rộng lớn như vậy, những thứ khác cũng không còn quan trọng như trước."

Từng sống trong khuê các một tác vuông đất, trong mắt nàng cũng chỉ có một người như vậy, hiện giờ thấy được thế gian rộng lớn, những thứ đã từng coi trọng kia, cũng đã sớm nhẹ như lông hồng bay đi.

La Tổ cười nói: "Ngươi nói không sai, hiện giờ chúng ta trời đất bao la, tự do tự tại, không cần giữ những chuyện phiền lòng kia."

La Tổ cùng Từ Oánh bên này làm hùng hùng hổ hổ, Lưu Tri Châu bên kia đã bắt đầu mặt mày ủ rũ.

"Lão Hắc, ngươi nói La đặc sứ đến cùng là tới làm cái gì, nếu muốn đối phó lão phu, lại không thấy tới gặp lão phu. Nếu không phải để đối phó lão phu, tại sao lại muốn lưu lại Hải Châu mù lòa qua lần lại."

Vốn cho là người ta đến là để đối phó hân, còn đặc biệt tìm người thăm dò, lại không nghĩ rằng người ta ở chỗ này đắp tòa nhà thanh thần ổn định phần khởi sống qua ngày. Này cũng không sao, còn ở Hải Châu thành bắt đầu mù lòa qua lần lại, nghe nói đến các làng chài xung quanh quấy một lần. Đây rốt cuộc là muốn làm gì đâu?

"Đại nhân, tiểu nhân cảm thấy đây cũng là chuyện tốt." Lão hắc nói, "La đại nhân không chỉ dùng giá cao hơn giá thị trường thu mua hải sản, còn dùng lương thực đổi. Nô tài đã đi xem, đều là gạo đầu. Hơn nữa La đại nhân còn nói với những ngư dân kia, sẽ dạy bọn họ loại lương thực."

"Bắc Đô thành có quan tốt như vậy?"

Lưu Tri Châu không tin. Những thứ kia đều là loại ăn thịt không nhả xương.

Lão hắc sờ sờ đầu, "Người khác thì ta không biết, ta chỉ cảm thấy, La đại nhân rất tốt. Nàng tới nơi này đều không ức hiếp dân chúng, các ngư dân Hải Châu đối với nàng lại là khen không dứt miệng đâu. Hơn nữa nghe những hộ vệ đi theo kia nói, La đại nhân là người có bản lĩnh thật sự, hiện tại dân chúng Đại Chu có thể được ăn cơm no, đều là công lao của La đại nhân. Còn có Xuyên Châu trước kia, cũng là nghèo leng keng vang lên, La đại nhân đi qua một vòng, hiện giờ nơi đó thương nhân tụ tập, dân chúng đều có thể được ăn thịt."

Lưu Tri Châu sờ râu, như có điều suy nghĩ.

Hồi lâu mới nói, "Nếu quả thật là như thế, vậy thì không còn gì tốt hơn. Dân chúng Hải Châu đã chịu khổ rất nhiều năm, cũng nên được trải qua tháng ngày tốt lành."

Từ Oánh sai người ra roi thúc ngựa, nhanh chóng mang thư đến Xuyên Châu giao cho Từ hội trưởng. Hơn một tháng sau, Từ hội trưởng liền phái một vài lão hữu đến, cùng đến còn có một loạt tài vật.

Rất nhanh, Hải Châu thương hội chính thức đi vào hoạt động.

Kể từ sau khi Hải Châu thương hội được thành lập, La Tổ cùng Từ Oánh liền thu xếp chiêu công ngay tại chỗ. Có ngư dân chuyên môn đánh cá, phụ nhân nông gia làm hoa quả khô, còn có nữ tử trẻ tuổi làm thủ công, đặc biệt là những hán tử biết làm nghề mộc.

Cử động này rất nhanh liền ở Hải Châu thành đưa tới chấn động không nhỏ.

Bình thường nữ tử nông gia ngoại trừ ở nhà làm việc, sẽ không chạy ra đường. Hiện tại Hải Châu thương hội không chỉ chiều mộ nữ công, hơn nữa cấp tiền công còn không thấp, đặc biệt là làm nhiều thì được hưởng nhiều, chỉ cần chịu cố gắng một chút, tiền công kiếm được cũng không thấp hơn nam tử.

Rất nhanh, chúng nữ tử phụ nhân đều chạy đến thương hội báo danh.

Hải Châu thành tiêu điều trở nên náo nhiệt hơn xưa, người đến người đi, làm việc, báo danh, còn có người đến thăm dò tin tức, nói liên không dứt.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hàn Tức Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100

Ở dưới sự hợp tác của La Tổ cùng Từ Oánh, hơn nữa Từ hội trưởng còn phái tới nhân lực cùng tài lực, Hải Châu thương hội nhanh chóng trở thành một con rồng mẹ bên trong Hải Châu thành. Từ bắt cá đến chế biến hoa quả khô, rồi vận chuyển đến Bắc Đô thành cùng các thành lớn trấn nhỏ tiêu thụ, đều có chuyên gia chịu trách nhiệm.

Sau khi hàng hải sản được chế biến tốt, La Tổ còn chuyên môn đưa một phần cho Chiêu Vũ Đế ở Bắc Đô thành, bên cạnh đó còn viết một phong thật dài, miêu tả phong thổ Hải Châu.

Bắc Đô thành, hoàng cung ngự thư phòng

"Ha ha ha ha, La Tư Nông này thật đúng là người khéo léo a, đi đến địa phương như Hải Châu, còn có thể hỗn vui vẻ sung sướng. Còn ở chỗ đó cùng người khác hợp tác làm ăn."

Chiêu Vũ Đế cầm lấy thư nồng nhiệt xem.

Hắn chưa từng đến Hải Châu, chỗ kia trong mắt hắn, chính là cái nơi hoang dã, người ở thưa thớt, xa xôi hẻo lánh, không phải là yếu địa chiến lược, cũng không giàu có và đông đúc như Giang Nam.

Không thể ngờ rằng, loại địa phương như một cộng một gân gà, ở trong mắt La Tư Nông, lại là một cái phong cảnh tráng lệ, dân phong thuần phác, một chốn đào nguyên có tài nguyên phong phú.

"Nếu như có cơ hội, trăm rất muốn đi xem, Hải Châu là chốn đào nguyên như thế nào."

"Hiện giờ tứ hải thái bình, bệ hạ lo gì không có cơ hội?" Ngô Dung ở bên cạnh vuốt mõng ngựa nói.

Chiêu Vũ Đế cười nói, "Tứ hải thái bình? Trăm còn chưa có hồ đồ đâu."

Hắn ngoắc tay, ngồi ở sau ngự án, "Truyền gọi Binh bộ Thượng thư vào cung yết kiến."

Ngô Dung thần sắc nghiêm túc, "Dạ."

Theo công phẩm tiến cung, La Tổ tiện thể đưa một chút hải sản đến phủ một số quan lại quyền quý, còn hết sức tri kỷ nhắc nhở có vài người ăn sẽ bị dị ứng, nếu như xuất hiện hiện tượng dị ứng thì nên xử lý như thế nào.

Đối với những người sống ở phương bắc hàng hải sản rất là hiếm có, nhận được đồ, liền cho bọn hạ nhân bên trong phủ ăn trước. Thấy bọn họ ăn xong không xảy ra vấn đề gì, mới yên tâm thưởng thức.

"Đại nhân, nghe nói La đại nhân ở Hải Châu bên kia sống rất tốt, ta còn có ý đi tìm những người đến tặng lễ kia nghe ngóng, nói Hải Châu mặc dù cần cỗi, kỳ thật đều là người khác truyền bậy. La đại nhân ở bên kia xây tòa nhà, sống hồng hồng hòa hòa đâu."

Triệu gia trong thư phòng, Triệu Tiểu Ngũ cẩn thận nắm báo, thỉnh thoảng dò xét phản ứng của Triệu Từ đứng ở bên giường.

Đến khi nói xong, lại bồi thêm một câu, "Đại nhân, ngài đừng lo lắng nữa, La đại nhân thật không đơn giản đâu, nàng đi nơi nào cũng sẽ không thua thiệt."

"Ta biết rõ." Triệu Từ nhẹ nhàng gật đầu. "Người lui xuống trước đi."

"Đại nhân." Triệu Tiểu Ngũ lại đột nhiên quỳ xuống đất khóc lên, "Đại nhân, ngài đừng khổ sở, hiện tại cũng có tin tức, ngài nên yên tâm. La đại

nhân đều trải qua ngày tốt lành, đại nhân ngài còn hành hạ mình làm gì a? Những ngày này mắt thấy ngài ngủ cũng không ngon, ăn cũng không ngon, ta biết rõ ngài khổ sở trong lòng."

Nhiều lần hần gác đêm, đều có thể nghe thấy tiếng thở dài của đại nhân trong phòng. Một tiếng lại một tiếng, trần trở suốt cả đêm.

Hần biết, đại nhân đây là lại nghĩ tới La Tư Nông.

Kỳ thật hần cũng nghĩ không thông, đại nhân nhà hần tốt như vậy, La đại nhân cũng tốt như vậy, vì cái gì liền không thể kết làm phu thê. Cứ cho bọn họ đã từng có quan hệ thục tâu thì thế nào, bọn họ đều là người tốt, cũng không có làm hại người khác, còn cứu nhiều dân chúng Xuyên Châu như vậy, vì cái gì mọi người không thể khoan dung với bọn họ một chút.

Bất quá chuyện này Triệu Tiểu Ngũ không thể nói. Chuyện này hiện tại chỉ âm thầm đồn đại trong Bắc Đô thành mà thôi, người khác còn không dám khắp nơi loạn truyền, hần lại là không thể đem lời này truyền đi, không thể hại đại nhân nhà mình cùng La đại nhân.

"Đại nhân, người đừng có lại khổ sở."

Triệu Từ nhắm mắt lại, thở dài một tiếng, "Tiểu ngũ, người đứng lên đi."

"Đại nhân." Triệu Tiểu Ngũ lo lắng nhìn hần.

"Ta thực sự không có việc gì, người đi ra ngoài đi."

"Là." Triệu Tiểu Ngũ lúc này mới xoa xoa nước mắt, cẩn thận thối lui từng bước ra ngoài, đóng cửa thư phòng lại.

Triệu Từ xoay người, từ trong tay áo móc ra lá thư La Tổ đã gửi cho hần.

"Sau khi xa nhau, lại không thể căm ghét. Từ biệt hai nơi, mỗi người đều vui vẻ."

"Nếu người thấy vui vẻ, vậy ta liền thành toàn cho người."

"Từ nhi còn không chịu đi ra ăn cơm sao?"

Trong phòng ăn, Triệu mẫu than thở nhìn bữa tối trên mặt bàn. Bên cạnh Tôn Lệ Nương cùng Triệu Thành đều trầm mặc không lên tiếng.

Kể từ sau khi La Đại Nha đi, Hoàng thượng liền giải bỏ lệnh cấm Nhị lệnh, người mặc dù đã được thả ra, nhưng La Đại Nha đã đi xa. Lão Nhị cả đêm đuổi theo, không ngủ không nghỉ, chạy chết hai con ngựa đều không đuổi được người, ngược lại còn khiến mình mệt mỏi sinh bệnh.

Sau khi hồi phủ, cả người liền thay đổi, bình thường âm u cũng không nói chuyện, gặp người ba phần cười, cũng nhìn không ra được thực hư. Ở đâu còn thấy bộ dáng ôn ôn hòa hòa giống như trước.

"Nương, nếu không chúng ta đáp ứng đi." Triệu Thành có chút không đành lòng nói. Đến cùng là thân đệ đệ của mình, mặc dù ngày trước có chút chán ghét, nhưng sau đó nghĩ lại, cũng không có gì đáng ngại. Hơn nữa hần cùng La Đại Nha lại không có gì vương vấn, lúc trước báai đường đều không phải là hần báai, chỉ cần hần không nghĩ ngợi thêm, cũng không phải là chuyện đại sự gì.

Tôn Lệ Nương nhìn hần một cái, khóe miệng cười cười. Nàng biết rõ, Triệu Thành nói lời này, trong lòng đã thật sự đem La Đại Nha buông xuống. Mắt nhìn Triệu mẫu, cũng đi theo khuyên nhủ, "Nương, ta xem Nhị đệ cũng xác thực rất khổ. Thời gian này cũng không có thiếu thay hần tìm các cô nương nhà khác, hần ngay cả nhìn cũng không nhìn một cái đâu."

"Àm!"

Triệu mẫu ném chiếc đũa xuống bàn. Trên mặt giận dữ nói, "Tất cả các người im miệng cho ta."

Triệu Thành cùng Tôn Lệ Nương vội vàng cúi đầu không nói lời nào.

Triệu mẫu giương mắt nhìn bọn họ, "Lão Nhị hiện tại nhưng là quan gia, chuyện này để người khác biết được, các người cũng biết sẽ có cái hậu quả gì? Lúc trước lão Nhị vì cái gì bị nhốt ở nhà, chờ đại nha đi mới được thả ra? Điều này chứng tỏ hoàng thượng biết rõ chuyện này, cũng là cực độ không đồng ý. Hiện giờ chuyện này cũng không phải do ta có đồng ý hay không liền thành, mà còn phải xem ý tứ hoàng thượng. Các người ở đây nói những lời đầu độc này, không chừng sẽ hại toàn bộ Triệu gia!"

Triệu Thành cùng Tôn Lệ Nương vừa nghe, theo bản năng liếc mắt nhìn nhau, rồi rít thềm nói gừng càng già càng cay. Phía trước bọn họ đều không nghĩ tới này nhất tra đầu. Xem ra, chuyện này thật đúng là không có đơn giản như vậy. Ngay cả hoàng đế lão gia đều không đồng ý, tất cả bọn họ có muốn thành toàn cũng không được nữa.

Triệu mẫu nhìn ra bên ngoài, thở dài, "Chỉ hy vọng lão Nhị sớm nghĩ thông, sớm ngày cưới vợ vào cửa, con đàn cháu đống a."

Không đến mấy ngày, Triệu mẫu ngay cả chút ý nghĩ này đều buông bỏ.

Chiều Vũ Đế muốn ngự giá thân chinh san bằng Đột Quyết, Triệu Từ ở trong triều đình xin đi theo giết giặc.

Triệu mẫu nghe được tin tức, thiếu chút nữa té xỉu tại chỗ, chờ Triệu Từ về nhà, liền đem Triệu Từ gọi vào bên cạnh khóc lớn, "Từ nhi a, sao ngươi lại làm vậy. Ngươi có oán nương, cũng không thể tự đâm đầu vào chỗ chết a. Nếu ngươi có chuyện không hay xảy ra, thì nương biết sống thế nào a."

Triệu Mộc Miên cùng Triệu Lâm cũng ôm chân hấn khóc lớn, "Nhị ca, ngươi đừng đi, tẩu tử đã đi rồi, vì cái gì ngươi lại muốn đi a."

Bọn họ nghĩ không ra, người một nhà vốn đang sống thật tốt, như thế nào liền tản đi như vậy. Tẩu tử rời khỏi nhà, nương cũng không cho bọn họ đi tìm tẩu tử, tẩu tử cũng không tới xem bọn họ. Hiện tại Nhị ca cũng muốn đi, nương nói có lẽ còn có thể không về được. Vì cái gì mọi người đều muốn rời khỏi cái nhà này.

"Nhị đệ, ngươi ở lại nhà đi."

Triệu Từ lại nói, "Đại trượng phu gây dựng thời thế, bệ hạ đều ngự giá thân chinh, ta há có thể ham sống sợ chết."

"Nhưng ngươi là quan văn a." Triệu mẫu khó hiểu.

Triệu Từ kiên quyết nói, "Nhị tử cũng có thể cưỡi ngựa bắn tên, cũng có thể xử lý quân tình công văn, dù là quan văn, ở trên chiến trường cũng có thể có chút tác dụng. Vẫn tốt hơn so với việc núp ở Bắc Đô thành này."

Triệu mẫu đỏ hồng mặt nhìn hấn, "Từ nhi, ngươi nói thật đi, có phải ngươi vì đại nha, cho nên mới làm chuyện ngu ngốc như vậy hay không?"

"Nương, nàng đã đi rồi, ngươi đừng đem chuyện này đổ trên người nàng."

"Ta biết không thể trách nàng, nhưng ngươi cũng không thể đi ra trên chiến trường như vậy a, đao kiếm không có mắt, vạn nhất ngươi..."

"Đó cũng là số mệnh đã định. Nương, hài nhi hiện giờ chỉ muốn mở rộng tiền đồ mà thôi, không có quan hệ gì với người ngoài, nương không cần nghĩ nhiều."

Triệu mẫu không tin. Khi nào thì chuyện đánh trận, quan văn cũng muốn chọn rộn.

Bất quá vô luận Triệu mẫu khuyên giải như thế nào, chuyện này đã tấu lên triều đình, vô pháp sửa đổi. Nháo một trận sau, Triệu mẫu cuối cùng ổn định lại, nén lệ thu thập hành lý cho hấn.

Chuyện Chiều Vũ Đế ngự giá thân chinh, ở ba tháng sau, mới truyền tới chỗ La Tổ ở Hải Châu. Trên thực tế ba tháng có thể nghe được tin tức ở Bắc Đô thành, đối với chỗ như Hải Châu mà nói, đã là được sự giúp đỡ của mạng lưới thông tin của Hải Châu thương hội cùng thương hộ ở Bắc Đô thành. Đây là trước kia, một năm hai năm đều không biết có thể truyền tới, chỉ sợ đến lúc đó trận chiến đều đánh xong, Hải Châu bên này mới nghe được tin tức xuất chinh đâu.

La Tổ đối với chuyện Chiều Vũ Đế đột nhiên hiếu chiến hết sức hiếu kỳ.

Như thế nào liền âm thầm đánh trận. Hơn nữa động tác này cũng quá nhanh đi, nói đánh liền chạy đi đánh người ta, như thế nào một chút cũng không thấy chuẩn bị.

Về sau cẩn thận ngẫm lại, lại tìm ra rất nhiều đầu mối. Nói thí dụ như trước mấy lần ở ngự thư phòng nhìn thấy hoàng dư đồ, còn có Chiều Vũ Đế đối lương thực khát vọng, đối mã chinh coi trọng.

Những chi tiết này nguyên vẹn biểu hiện, trận đánh này không phải là Chiều Vũ Đế tâm huyết dâng trào, mà là mưu đồ đã lâu a.

La Tổ nhìn không được bội phục hoàng đế này, phía trước quan tâm dân chúng trong nước nghỉ ngơi lấy sức, đằng sau lại tính kế như thế nào đem hàng xóm đánh gục.

Bất quá La Tổ vẫn cảm thấy hoàng đế có phải quá nóng nảy hay không, nếu đợi thêm hai năm, thì sẽ thích hợp hơn một chút. Dù sao Đại Chu hiện tại mới vừa hiện ra xu thế trên đà phát triển, sau trận chiến này, chỉ sợ thực lực của một nước lại muốn đại đại tổn hao.

Cũng may hiện giờ nàng đã cách xa Bắc Đô thành, bên đó có như thế nào, cũng không liên quan đến nàng.

Rất nhanh La Tổ cũng không dành tâm tư đi chú ý Chiều Vũ Đế Bắc Phạt.

Kể từ lần trước Bắc Đô Thành biểu tặng những quyền quý trong kinh hải sản, chuyện đặc sản Hải Châu liền trở nên thịnh hành đứng lên.

Rất nhiều đại tửu lâu quán cơm, đều ở trong cửa hàng Từ gia đặt hàng, sau đó lại từ Hải Châu thương hội bên này vận chuyển đi qua. Bởi vì mỗi

lần đường xá xa xôi, hàng hóa vận chuyển không thuận nhiều lắm, cho nên vốn là hoa quả khô ở Hải Châu hết sức bình thường, đến Bắc Đô thành thì thành thiên kim nan cầu hương bánh trái.

Bất quá vật hiếm có mới là quý, bởi vì số lượng hoa quả khô so với hải sản tươi sống nhiều hơn, hơn nữa có thể bảo trì mới mẻ vận chuyển đến Bắc Đô thành lại là ít đến thương cảm, cho nên một cái hải ngư hoặc tôm biển tươi sống, đến Bắc Đô thành, đều thành món ngon đáng giá ngàn vàng, cũng chỉ có quyền quý cao cấp nhất mới có thể ngẫu nhiên ăn được một cái.

La Tổ cùng Từ Oánh thương lượng, cảm thấy có thể xuất công phu ở phương diện giữ tươi

Bạn đang đọc truyện *Bản Hàn Tức Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101

Sau khi hải ngư đến lục địa, bình thường rất khó còn sống. Hơn nữa đường xá xa xôi, còn chưa tới địa phương liền biến thái.

La Tổ cân nhắc một hồi, nhớ tới thời điểm học tập phương pháp giữ tươi rau dưa, có xem qua một quyển sách, về hầm băng cổ đại. Một số nhà giàu có ở cổ đại cũng sẽ đào hầm băng, khối băng bên trong có chút là do mùa đông bỏ vào, nhưng không thể bảo đảm cả năm không thay đổi, về sau liền xuất hiện phương pháp tạo băng.

Lợi dụng quặng ni-trát ka-li phóng vào trong nước, có thể rửa tay nước ấm, nhưng nước kết băng.

Nghĩ đến cái biện pháp này, trong lòng La Tổ không nhịn được vui vẻ.

Nếu có thể tự chế tác khối băng, đến lúc đó trên đường cũng có thể đem cá đóng băng giữ tươi, đến Bắc Đô thành liền tính không có mới mẻ như lúc vừa bắt lên, nhưng cũng có thể bảo trì hương vị tươi ngon.

"La tỷ tỷ, cái phương pháp này thật sự có thể dùng sao?"

Từ Oánh nghe La Tổ nói ra phương pháp này, trên mặt có chút nghi hoặc. Con người cũng có thể chế băng ư?

La Tổ cười nói, "Ta cũng chưa thử qua, bất quá tóm lại là cái phương pháp, không chừng có thể thành công đâu. Nếu thành, về sau Hải Châu thương hội chúng ta đã có thể tiền vào như nước."

Từ Oánh thấy La Tổ nghĩ như vậy, cũng không do dự nữa, vỗ bàn một cái, "Hảo, vậy ta sẽ cho người đi tìm cái quặng ni-trát ka-li gì đó mà người nói, trở về thử làm một chút."

Người bên cạnh Từ Oánh đều là từ Xuyên Châu thành điều đến.

Từ hội trưởng đối với nữ nhi này hết sức thương yêu, người phái đến tự nhiên đều là những người rất có khả năng. Cộng thêm thị vệ bên người La Tổ đều xuất thủ đi tìm, không tới vài ngày, liền tìm được quặng ni-trát ka-li La Tổ cần.

Sau khi tìm được, La Tổ liền sai người đóng chặt cửa, cùng Từ Oánh thí nghiệm chế băng.

Thả quặng ni-trát ka-li vào trong chậu nước, hai mắt Từ Oánh không dám nháy một cái, La Tổ cũng ở bên cạnh căng thẳng nhìn xem.

Qua thời gian nửa chén trà, cuối cùng trong nước cũng toát ra khói trắng, hai người đều tròn to hai mắt, rất nhanh, liền thấy trong chậu nước chậm rãi ngưng kết thành băng.

Từ Oánh nhìn không được đưa tay sờ một cái, lại giật mình thu tay về, nhìn tay mình, lại nhìn khối băng trong chậu một chút, sau đó mặt mũi tràn đầy ngạc nhiên nhìn La Tổ, không thể tin nói, "La tỷ tỷ, thực thành, chúng ta thực sự chế ra khối băng!"

"Ha ha ha, thực thành, Từ Oánh, chúng ta thành công rồi." La Tổ cũng không nhịn được mừng rỡ không thôi. Chuyện này vốn là nàng cũng là ôm thái độ thử xem, dù sao lúc trước cũng chưa từng làm qua, cũng không biết được có thành không. Không nghĩ tới quả là có thể làm đâu.

Sự thực chứng minh, đọc sách nhiều thật sự là có chỗ tốt a. Ai biết một lúc nào đó có cần dùng tới hay không.

La Tổ quyết định về sau đọc thêm nhiều sách.

Khối băng chế tác thành công, chuyện giữ tươi hải sản liền không cần lo lắng, trên đường chỉ cần không ngừng chế tác khối băng, bảo đảm trên

đường vận chuyển giữ nguyên trạng thái đóng băng, khi hải sản đến Bắc Đô thành vẫn sẽ mới mẻ.

Từ Oánh rất nhanh liền phản phó thuộc hạ, chế tạo một số rương kín đựng hàng, đến lúc đó chuyên môn dùng để vận chuyển hải sản.

Con đường này vừa thông, hai người đều không còn nỗi lo về sau nữa, bắt đầu đại lực phát triển ngư nghiệp biển cả.

Thời gian này có Hải Châu thương hội vận hành, ngư dân Hải Châu cũng bắt đầu giàu có đứng lên. Đánh hải sản trở về, mặc kệ số lượng nhiều ít, đều không cần lo lắng bán không ra, hơn nữa giá cả so với trước kia còn cao hơn một chút, cuộc sống của các ngư dân cuối cùng cũng có bảo đảm. Điều này cũng làm cho một số ngư dân còn giữ thái độ tiêu cực cũng bắt đầu tích cực đánh cá.

Trong lúc nhất thời ngư nghiệp Hải Châu so với trước kia càng thêm phát đạt.

Lưu Tri Châu biết được chuyện này, dùng chiếc thuyền rách của mình ở trên biển dò xét một phen, xem các ngư dân từng người tinh thần vô cùng phấn chấn đánh cá, hết sức là vui mừng sờ sờ râu ria.

"Rất lâu rồi lão phu không thấy dân chúng Hải Châu có bộ dáng như vậy. Chao ôi, lão phu thể nhưng còn không bằng hai nữ tử, thật sự là người so với người tức chết người!"

Tùy tùng lão hắc nói, "Đại nhân, bọn họ dù sao cũng là người từ Bắc Đô thành đến, có chút kiến thức cũng là dĩ nhiên."

Lưu Tri Châu mất hứng, quay đầu lại dựng râu tròng mắt, "Ngươi đây là ý gì a, nói Bồn quan không có kiến thức, có phải không?"

Lão hắc vội vàng cúi người bồi tội, "Đại nhân, oan uổng a. Tiểu nhân không hề có ý như vậy nói. Không phải là chính ngài nói sao?"

"Lão phu đó là khiêm tốn, ngươi biết cái gì." Lưu Tri Châu hừ lạnh một tiếng.

Lão hắc tự biết nhìn không thấu đại nhân nhà mình, dứt khoát cầm miệng không nói lời nào.

Một lát sau, lại nghe Lưu Tri Châu nói, "Nói đến nói đi lão phu hảo lâu không có đi ra đảo nhìn một chút, cũng không biết trên đảo giờ thế nào, cũng không có người thu thập."

"Đại nhân có muốn đi xem một chút không?"

"Hay là không đi, ta dùng thuyền này qua bên kia, không may lật thuyền thì sao. Hay là chờ Đại Vệ bọn họ đến, ngồi thuyền của bọn họ đi qua đi."

Nghe Lưu Tri Châu nói đến Đại Vệ, lão hắc hết sức cao hứng, hỏi, "Đại nhân, Đại Vệ công tử khi nào thì đến a, ta rất nhớ món gà nướng của bọn họ, mùi vị đó thật đúng là thơm a."

"Chỉ có biết ăn thôi." Lưu Tri Châu giờ chân lên muốn đá hấn, bỗng chốc không có đứng vững, chính mình lắc lư một cái, thiếu chút nữa ngã xuống nước. Cũng may lão hắc kịp thời kéo lại, mạo hiểm một hồi.

Lưu Tri Châu ôm ngực, "Ai da, thật sự là già rồi, thật sự là già rồi a."

Nếu còn có tinh lực của năm đó, hấn cũng có thể tự chèo thuyền, rồi bến đi ra đảo thăm thú một chút.

Bên này, La Tổ đang cùng Từ Oánh thương nghị chuyện phát triển Hải Châu thương hội ở Hải Châu.

Hiện giờ theo đặc sản Hải Châu ở bên ngoài bán sung sướng vui vẻ, một số thương hộ cũng nghe tiếng mà đến, dần dần, thương hộ lui tới Hải Châu cũng càng ngày càng nhiều.

Từ Oánh thấy tình huống này, đầu óc buồn bán lập tức liền xoay chuyển, chuẩn bị ở Hải Châu mở từ lâu quán trà cùng khách điểm.

"Ngươi thật sự là quý tinh linh, chẳng lẽ thật sự định cùng ta sống mãi ở chỗ này ư?" La Tổ vốn cho rằng Từ Oánh cùng nàng tới nơi này, chỉ là muốn xem một chút chuyện kỳ lạ mà thôi, không nghĩ tới nàng thật đúng là sức sống mười phần a. Không chỉ cùng nàng thành lập Hải Châu thương hội, hiện tại lại muốn làm lớn một hồi tình thế đâu.

Để cho tiện đi đi lại lại, Từ Oánh đã không có mặc cảm y mang tơ lụa nữa, một thân tố sắc trường sam, ngọc trâm vén tóc, trông hết sức đơn giản lại hào phóng.

Nàng xinh đẹp cười nói, "Nếu đã đến, tự nhiên là phải làm ra một phen sự nghiệp, mới không uổng công quãng đường ngàn dặm xa xôi. Hơn nữa, La tỷ tỷ không phải đã nói, sau này muốn ở chỗ này dưỡng lão sao?"

"Ta thật sự muốn ở chỗ này dưỡng lão." La Tổ cười nhìn ra ngoài cửa sổ, sóng biển vỗ vào phát ra tiếng. Trong lòng đột nhiên có chút cô đơn. "Chỉ là không biết sau này Hoàng thượng có thể cho gọi ta trở về hay không."

"La tỷ tỷ lo lắng nhiều quá. Mặc kệ sau này có thể sống mãi ở chỗ này hay không, hiện tại cục diện Hải Châu đã bị chúng ta mở ra. Hiện tại chúng ta căn cơ vững chắc, sau này có rời đi, chỗ này cũng có một chỗ ngồi cho chúng ta. Nếu La tỷ tỷ nguyện ý, sau này có thể trở về bất cứ lúc nào a."

La Tổ thấy nàng đầy mặt hồng quang, cười nói, "Xem ra hôm nay ngươi là nếm được ngon ngọt đến không muốn rời đi."

Từ Oánh hé miệng cười, trong mắt sáng long lanh mang theo vài phần vui vẻ, "La tỷ tỷ, may mắn ta đi theo ngươi cùng tới đây. Trước kia ta cũng không biết, bầu trời bên ngoài rộng lớn như thế. Hiện giờ ta cũng tính dựa vào khả năng của chính mình kiếm rất nhiều bạc, sau này liền là, liền là Hoa gia bên kia không lưu ta, cha ta mặc kệ ta, ta cũng không cần lo lắng không có nhà để về. La tỷ tỷ, nguyên lai nữ nhân chính mình cũng có thể chống lên một cái gia. Hiện giờ nghĩ đến, đã từng vì những chuyện kia u oán thật sự là quá ngốc rồi, chỉ cần tâm mắt khoáng đạt, những chuyện kia thật sự như là hạt mè hạt đậu không đủ nhắc tới. Nữ tử chúng ta không cần phải xem sắc mặt nam nhân."

Nàng tự nhiên răng rắc nói một tràng, càng nói thanh âm càng thêm kích động.

La Tổ thấy nàng như vậy, trong lòng cũng có bao nhiêu an ủi. Nhìn lại nữ tử đã từng là người không ra cổng trước không bước cổng trong, vì tình yêu thiếu chút nữa chấp nhận làm tiểu thiếp cho người ta, vì nam nhân khổ sở sinh non, đã trưởng thành như thế, độc lập như thế, trong lòng không khỏi có chút cảm khái.

Ai nói nữ tử cổ đại nhất gan nhu nhược, chỉ cần cho các nàng một cái bình đài, như cũ không thua nam nhân cổ đại.

Có thể thấy được những nữ tử đã từng được lưu tên trong sách sử, cũng không phải là dựa vào vận khí mà thôi.

Trong lòng nàng thở dài, La Tổ a La Tổ, ngay cả Từ Oánh đều trưởng thành, ngươi còn có cái gì băn khoăn. Quan hán khi gió cái gì hoàng đế triệu hồi hay không triệu hồi, dù sao giờ khắc này, chỉ cần sống thư thái là được rồi.

"Hào, vậy ta móc hết tiền tiết kiệm ra, liền dựa vào ngươi giúp ta hồi vốn sinh lời." La Tổ hào sảng vỗ bàn một cái.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hân Tức Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102

Hai người thương nghị định hảo, rất nhanh liền bắt đầu hành động.

La Tổ chịu trách nhiệm đả quan hệ thông cùng quan phủ, Từ Oánh an bài người chọn địa điểm trùng tu. Bởi vì lúc trước nơi đây không có tửu lâu hay trà quán, tìm rất lâu đều không tìm được chỗ vừa ý, Từ Oánh dứt khoát thỉnh sư phụ lần nữa bắt đầu xây dựng tân tửu lâu. Một mảng lớn đất đai, phía trước là chỗ ăn cơm, qua sân vườn, hậu viện chính là khách điểm.

La Tổ nhìn bản đồ kế hoạch, không thể không bội phục trí tuệ của người cổ đại. Có thể thiết kế ra được kết cấu như vậy, xem ra thật sự là đại khí. Hơn nữa ngay cả cái địa phương kia dùng gỗ gì, dùng loại đá nào đều trải qua nhiều phiên thương nghị.

Từ Oánh là người biết hưởng thụ, thậm chí còn nghĩ tới xây một nhà tắm lớn, làm thành phòng kế, hàng năm cung cấp nước nóng, nhường các thương nhân lui tới rửa đi một nhọc trên người.

Đương nhiên, này phí thu tự nhiên lại muốn tăng lên.

La Tổ lần nữa bội phục Từ Oánh hậu sinh khả úy, chỉ cần nghĩ giấy bạc, thật đúng là cái gì cũng không tha.

Bởi vì La Tổ cùng Từ Oánh muốn xây dựng khách điểm cùng tửu lâu, dân chúng chung quanh đây tự nhiên cũng bị mang động.

Mỗi ngày bận rộn chạy đến công trường hỗ trợ, giấy điểm tiền tiêu vật trở về nuôi gia đình sống qua ngày. Có vài nữ nhân sớm một chút liền đến báo danh, nghĩ tại hậu tru bên kia tìm phần công tác thích hợp. Các nam nhân có đầu óc hơn một chút, đều nghĩ đến tới nơi này lấy một phần công tác chạy đường.

Trong lúc nhất thời toàn bộ Hải Châu thành sinh cơ bừng bừng.

Lưu Tri Châu ở trên đường cắn hạt dưa, nhìn biến hóa khổng lồ ở Hải Châu thành, trong mắt trong miệng đều là ý cười. Dân chúng vội vàng vàng đi qua người hán, đều đứng lại lên tiếng chào hỏi hán, "Đại nhân, đang đi tản bộ sao?"

"Đúng vậy, các ngươi đây là gấp rút cái gì đâu?"

Lão hán cười nói, "Bắt đầu làm việc đâu."

Luru Tri Châu nói, "Ngươi từng tuổi này rồi, còn bắt đầu làm việc a?"

"Ta tuổi này còn làm việc tốt đâu. Nhi tử thảo dân cùng tôn tử đều đi làm việc, một ngày có thể kiếm không ít tiền chi tiêu, chờ qua thời gian này, cuộc sống trong nhà cũng có thể khá hơn một chút."

Luru Tri Châu kinh ngạc, "Ồ, xem ra còn thảnh thơi không ít công nhân a."

"Đúng vậy, thê tử thảo dân cùng nhi tức phụ, đều đến bên đó ghi danh, giúp đỡ nấu cơm cho công nhân. Đại tôn nữ của thảo dân có chút tiền đồ, ở xưởng hải sản tìm được phần công tác, đốc công bên trong đều nói, chỉ cần không phạm sai, giữ khuôn phép làm việc, xưởng này mở bao lâu, liền nhường bọn họ làm việc bao lâu đâu."

"Còn có chuyện tốt như vậy a." Luru Tri Châu hạt dưa đều ăn không vô nữa.

Phía trước có người thét to, lão hán vội vàng đáp một tiếng, cùng Luru Tri Châu vội vàng vàng vàng cáo biệt, liền vội vàng chạy đi.

Luru Tri Châu nhìn bóng lưng lão hán, nghĩ tới chuyện lão hán vừa mới nói, trong lòng cảm khái rất nhiều. Mình ở nơi này làm cả đời, thật sự là không giúp được bao nhiêu cho các lão bách tính. Mà La đặc sứ vừa đến, Hải Châu thành này liền đại biến dạng.

Chao ôi, hán thật sự là lão hồ đồ, không đúng, lúc chưa già cũng rất hồ đồ.

Chỉ mong sao cuộc sống này càng ngày càng tốt.

Sau khi hồi phủ, tùy tùng lão hắc ra đón, hỏi, "Đại nhân, mới rồi La đặc sứ đến hỏi, nói muốn ở Hải Châu kéo lê một mảnh đất loại trái cây."

"Không có việc gì loại trái cây làm cái gì?"

Luru Tri Châu rầm rì một tiếng.

Lão hắc cười nói, "Nói trái cây ở chỗ chúng ta đưa đến vùng khác, đó cũng là bảo bối, đợi có vườn trái cây, dân chúng cũng có thể sống khá hơn một chút. Còn khích lệ dân chúng cũng tự loại trái cây, về sau Hải Châu thương hội sẽ giúp đỡ chuyên chở ra ngoài bán. Trước kia Xuyên Châu bên cạnh cũng là làm như vậy, dân chúng bên kia hiện giờ mọi nhà đều ăn no mặc ấm."

Luru Tri Châu nghe vậy, trên mặt mới lộ ra thần sắc hài lòng. "Nếu đã như vậy, nàng nói cái gì chính là cái đó đi. Dù sao Hoàng thượng đã có chỉ, bảo chúng ta phối hợp với La đặc sứ. Ngươi đều ẩn lời nàng nói đi làm chính là."

Lão hắc nghe vậy, cười răng không gặp mắt, nếp nhăn đầy mặt. "Chao ôi, tiểu nhân xin tuân chỉ."

"Nhìn ngươi thành hình dạng gì." Luru Tri Châu cười mắng một câu.

"Hắc hắc." Lão hắc cười trộm hai tiếng, "Trong nhà tiểu nhân vừa vận chỗ, La đặc sứ nói, đến lúc đó sẽ chỉ điểm người nhà tiểu nhân trồng cây ăn quả đâu, đến lúc đó không phải có thể kiếm chút tiền mua rượu sao?"

"Được rồi được rồi, vội vàng đi, đừng ở chỗ này chường mắt." Luru Tri Châu mắt trợn trắng trừng hán.

La Tổ đối với phương diện buôn bán chỉ có thể cấp Từ Oánh cung cấp một chút ý kiến, bên phía Từ Oánh mọi chuyện thuận lợi, La Tổ liền bắt đầu trở lại làm nghề cũ.

Đất đai Hải Châu hết sức cần cỗi, lúc trước triều đình phát một chút mầm mống, ở chỗ này phổ biến cũng không được tốt lắm. Hơn nữa phần lớn dân chúng đánh cá để sinh sống, đối với trồng trọt cũng không có coi trọng lắm, dân chúng nơi này cũng chỉ đủ một ngày ăn hai ngưng mà thôi.

Mặc dù Từ Oánh buôn bán có thể kéo theo phát triển kinh tế ở nơi này, nhưng ở đây lương thực còn không có cách nào tiêu thụ trên cả nước giống như tương lai, dân chúng muốn ăn no bụng, cũng chỉ có thể dựa vào đất đai nhà mình loại lương thực.

La Tổ ở chỗ này chờ đợi mấy tháng cũng không phải là bạch đãi, biết tỏ nhường địa hình nơi này, liền vạch ra một loạt kế hoạch cải tạo. Sau khi hoàn thành liền đi tìm Luru Tri Châu thương nghị mở rộng công việc. Đây là lần đầu tiên La Tổ vì công vụ thăm hỏi Luru Tri Châu.

Nghe hạ nhân bẩm báo, Luru Tri Châu sờ sờ râu ria, suy nghĩ một chút, mới để cho người mời La Tổ vào.

"La đại nhân, đã lâu không gặp. Nghe nói La đại nhân ở Hải Châu bên này làm không ít sự tình."

Luru Tri Châu cười chớp chớp mắt.

La Tổ khách sáo nói: "Đại nhân quá khen, chẳng qua là Hải Châu thương hội ở Hải Châu buôn bán mà thôi, bởi vì Hoa phu nhân là bạn tốt của ta,

liền ở bên tai nhiều chuyện vài câu mà thôi."

"Hắc hắc, chuyện này chúng ta có thể không cần giả bộ ngờ ngẩn để lừa gạt. Vị Hoa phu nhân kia làm ăn, còn có thể thiếu La đặc sứ người một phần?"

Lưu Tri Châu trung ra một bộ ta biết hết, người đừng nghĩ cách gạt ta. La Tổ cũng không muốn lừa gạt hẳn, cười nói, "Đại nhân, có một số việc, còn là không cần cầm đến trên mặt bàn nói thì tốt hơn. Trong tay đại nhân chẳng lẽ không có vài cửa hàng?"

"Hừ, lão phu tuy cũng muốn có cửa hàng lắm, nhưng cũng phải có bạc a." Mặt Lưu Tri Châu liền biến sắc, "Người nhìn phủ tri châu này của ta, rách nát, ở đâu có tiền mua cửa hàng."

La Tổ vừa nghe tiểu lão đầu nói vậy, trong lòng cũng hiểu được, đây là muốn đưa tay đâu. Cũng thua thiệt lão nhân này nhin lâu như vậy không có động tĩnh.

Nàng cười nói, "Đại nhân, phủ tri châu này tu sửa, tự nhiên là có bạc trong kho phủ."

Lưu Tri Châu cười lạnh, "Người cũng biết đấy, phủ kho này có thể có bao nhiêu bạc? La đặc sứ, người làm quan, muốn yêu dân, vì dân. Hiện giờ Hải Châu thương hội chỉ sợ cũng kiếm không ít, Hoa gia bên kia là dân chúng. Bỏ quan tự nhiên cũng không mở miệng, nhưng La đại nhân, người nhưng là quan, này bản lãnh phát tài khiến lão phu thay đổi cách nhìn. Không biết rõ có thể cũng truyền thụ cho lão phu một chút hay không, để lão phu cũng đem kho phủ chất đầy bạc."

Thấy tiểu lão đầu như vậy, La Tổ có chút dờ khóc dờ cười.

"Luu đại nhân, hôm nay ta đến, cũng chính là vì chuyện này."

"... Phải không?" Lưu Tri Châu ho khan một tiếng, "Như thế nào không nói sớm?"

"Ta còn chưa có mở miệng đâu. Lưu đại nhân."

Lưu Tri Châu trên mặt lại không nhin được, bụng chén trà lên uống, che dấu nội tâm chột dạ, tiếp tục nói, "Đã như vậy, vậy người có ý kiến gì?"

La Tổ gật đầu, dâng lên bản kế hoạch chính mình đã viết.

Lưu Tri Châu tiếp nhận tỉ mỉ xem xét.

Trong bản kế hoạch không chỉ nhắc tới khích lệ dân chúng trồng trọt lương thực, còn đề ra ở Hải Châu khích lệ công thương nghiệp phát triển. Dân chúng nơi này hiện giờ đều vẫn còn trong trạng thái tự cung tự cấp, đạo gần đây thương hội của Từ Oánh mặc dù khiến Hải Châu thay đổi rất lớn, nhưng dù sao một người lực lượng mỏng. Muốn giúp Hải Châu giàu có đứng lên, thì phải thông qua thiên nhiên vạn vật dân chúng Hải Châu.

Cho nên một chữ - - thương!

Không buôn bán không giàu, nếu muốn khiến Hải Châu thực sự giàu có phồn thịnh, phát triển công thương nghiệp là cách tốt nhất.

Lưu Tri Châu là cái lão nhân bảo thủ, cho nên đối với sĩ nông công thương phân rất rõ ràng, thấy La Tổ muốn đại lực đề xướng buôn bán, "La đặc sứ, người cũng biết sĩ nông công thương?"

"Ta chỉ biết là, hiện giờ còn có rất nhiều dân chúng Hải Châu đang đói bụng."

Cái gì sĩ nông công thương, không phải là vì vấn đề mặt mũi sao. Hiện tại hoàng đế đều đã biết chỗ tốt của buôn bán, dân chúng còn so đo chuyện này để làm gì. Nên biết, không quan tâm khi nào thì, cuộc sống của thương nhân tốt hơn dân chúng rất nhiều. Chỉ cần nhìn Từ gia cùng Hoa gia sẽ biết, cuộc sống của bọn họ so với bao nhiêu quan viên quá ư thừa thãi?

Lưu Tri Châu bị La Tổ lúc này đáp chẹn họng một cái, lắc đầu, "Dù vậy, như thế nào khích lệ dân chúng mở rộng buôn bán?"

La Tổ chỉ chỉ bản kế hoạch, "Ta ở phía sau có viết. Quan phủ xây dựng cửa hàng, trước tiên miễn phí cho dân chúng thuê cửa hàng buôn bán một năm. Bắt đầu từ năm thứ hai, thu một nửa tiền thuê, đến năm thứ ba, thu toàn bộ ngạch tiền thuê. Đại nhân không phải là nói hiện giờ phủ kho không có chút bạc nào sao. Đến lúc đó, đại nhân còn lo lắng không có bạc?"

Lưu Tri Châu vừa nghe, vội vàng đem bản kế hoạch đằng sau cẩn thận mà nhìn.

Quả nhiên có viết, từ quan phủ bên này bỏ vốn đắp cửa hàng, hấp dẫn dân chúng, nếu ngoại thương muốn lưu lại, sẽ thu thuế kim nhất định.

Càng nhìn xuống dưới, Lưu Tri Châu càng là mặt mày hồng hào.

Sau khi xem xong lại khó xử nói, "Trong phủ kho cũng không có bạc. Tu cửa hàng chắc cần không ít bạc đi."

La Tổ cười nói, "Đây cũng là một khác kế hoạch. Hải Châu thương hội có thể dẫn đầu, mời các thương hộ muốn gia nhập Hải Châu thương hộ cùng nhau bỏ vốn kiến tạo, đến lúc đó xuất ra một chút cửa hàng dùng để gán nợ là được rồi. Cửa hàng còn dư lại sẽ thuộc về quan phủ quản lý, sau này phủ khổ Hải Châu đã có thể không lo vốn liếng. Mặt khác, nông nghiệp, ngư nghiệp, lâm nghiệp, cũng có thể mang đến cho Hải Châu nhiều tài nguyên hơn, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là, Lưu đại nhân có thể thúc thúc thực hành những kế hoạch này ở Hải Châu không sai một ly."

Nghe La Tổ nói đến tương lai sáng lạn của Hải Châu sau khi thực hiện những kế hoạch này, cuối cùng Lưu Tri Châu không thể kháng cự được kích động trong lòng, sắc mặt có chút đỏ rực, "Nếu thật sự có thể như thế, lão phu tự nhiên là không thể không ứng."

Con đường bên phía Lưu Tri Châu vừa khai thông, La Tổ cũng không còn lo lắng nữa, bắt đầu ở Hải Châu triển khai quyền cước.

Đầu tiên là lấy danh nghĩa quan phủ Hải Châu phát thông báo, nhường dân chúng đến quan phủ mua mầm mống cây giống về chuẩn bị trồng trọt. Lại an bài người dưới tay mình, đi đến từng thôn xóm tiến hành thăm viếng chỉ đạo, giám sát bọn họ gieo giống. Hơn nữa lấy danh nghĩa quan phủ hứa hẹn, nếu năm sau thuế lương thực thượng giao cao hơn trước, có thể được ban thưởng tương ứng. Cùng lúc đó, Từ Oánh cùng Hải Châu thương hội cũng bắt đầu tổ chức nhóm thương hộ ở bên trong Hải Châu thành xây dựng cửa hàng.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hâm Tức Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103

Túc châu đại doanh.

Phương bắc mùa đông đến rất sớm, lúc này phía nam Hải Châu còn đang trải qua mùa thu, phương bắc đã là gió bắc rít gào. Doanh trường bị gió thổi kêu lạt lạt.

Triệu Tiểu Ngũ bung trà nóng tiến vào doanh trường, thấy Triệu Từ còn chưa ngủ, khoác một cái áo choàng đang xem bản đồ.

"Đại nhân, ngài như thế nào còn chưa đi nghỉ ngơi a." Triệu Tiểu Ngũ đặt chén trà xuống bên cạnh Triệu Từ, lo lắng hỏi.

"Ta chưa buồn ngủ." Triệu Từ che miệng ho khan một tiếng.

"Như thế nào sẽ không mệt, đã ba ngày ngài đều không có nghỉ." Triệu Tiểu Ngũ thở dài.

Chiến sự lần này liên tục không mấy thuận lợi, chư vị tướng quân mỗi ngày đều là về mặt âm u, nghe nói Hoàng thượng còn phát lửa giận thật lớn. Đại nhân nhà hân mặc dù là quan văn đi theo, giúp đỡ xử lý một chút văn kiện quân tình, nhưng cũng khó tránh khỏi bị chịu chút liên lụy. Đặc biệt là những ngày này, đám võ tướng kia không có chỗ phát hỏa, trong tối ngoài sáng đều lấy quan văn ra trút giận. Đại nhân cũng không thiếu bị khinh bỉ.

Triệu Tiểu Ngũ nói, "Đáng nhẽ, lúc trước ngài không nên theo đến đây. Chuyện chiến sự không phải đã có những tướng quân này sao, ngài đi theo để làm cái gì?"

"Ai nói quan văn thì không thể đi đánh trận, trên sách sử không phải có không ít thường thắng tướng quân đều là xuất thân từ quan văn sao?"

"Đại nhân, người đây là muốn làm tướng quân?"

Triệu Từ cười khẽ, "Ta chỉ muốn sớm ngày đánh thắng trận này mà thôi."

Triệu Tiểu Ngũ ngồi chồm hổm trên mặt đất, mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ, "Đại nhân, hiện tất cả mọi người ở đây đều nghĩ như vậy, nhưng bọn họ đều nghị luận sau lưng, nói là cơ hội không lớn đâu." Dù sao Đột Quyết binh hùng tướng mạnh, người ta ai cũng cường tráng, cao cao to to, có thể đá bay hai người bọn họ. Triệu Tiểu Ngũ mặc dù không có đi ra chiến trường, nhưng cũng biết, trận đánh này không dễ đánh.

Triệu Từ sắc mặt đột nhiên nghiêm nghị nói, "Tiểu ngũ, lời này không được phép nói ra."

"Đại nhân." Triệu Tiểu Ngũ sợ hết hồn.

Triệu Từ nhủ mảy, "Hiện giờ chiến sự vừa khởi, những lời người vừa nói mà bị người khác nghe được, chính là tội lớn mất đầu."

Triệu Tiểu Ngũ vừa nghe, hù dọa cả người mồ hôi, vội vàng nói, "Đại nhân, ta đã biết, về sau sẽ không ăn nói lung tung."

“Mặc kệ ai nói cái gì, người cũng không thể nói lung tung.”

“Là, đại nhân, tiểu Ngũ nhớ kỹ.” Triệu Tiểu Ngũ thanh âm run lấy bầy. Hắn biết đại nhân nhà mình sẽ không có ý hù dọa hắn, nói cái gì, chính là cái đó.

Đại Chu chiến sự ngày giờ nhất dài, đã truyền đến khắp Bắc Đô thành.

La Tổ thông qua thương nhân đi Bắc Đô thành cũng nghe được một chút tin tức. Biết rõ chiến sự bất lợi, trong lòng nàng cũng có chút lo lắng. Dù sao trong lịch sử có ghi, một khi để cho dân du mục tiến vào thủ phủ Trung Nguyên, thì dân chúng sẽ không có một ngày tốt lành để sống.

Nàng ở phía nam này, có lẽ có thể tránh thoát một kiếp, nhưng còn có rất nhiều dân chúng đâu.

Còn có những thân nhân, bằng hữu của nàng, đều đang ở Bắc Đô thành nom nớp lo sợ.

Hơn nữa Triệu Từ còn là quan, đứng mũi chịu sào.

Nhớ tới Triệu Từ, trong lòng nàng bắt đầu khó chịu, cuối cùng không nhịn được, tìm người hỏi thăm tình huống của hắn.

Rời đi đã lâu như vậy, lấy tuổi tác của Triệu Từ, xem chừng cũng đã bắt đầu nhìn ngó thiên kim tiểu thư nhà nào đó rồi. Nếu động tác nhanh chóng, không chừng giờ này cũng đã rước người vào cửa.

La Tổ tìm niềm vui trong đau khổ nghĩ tới các loại tình huống, lại hoàn toàn không nghĩ tới, Triệu Từ thế nhưng theo quân đến tiền tuyến.

“Triệu đại nhân không là quan văn sao, như thế nào lại theo hoàng thượng xuất chinh?”

“Nghe nói Triệu đại nhân trung can nghĩa đảm, chính mình chủ động xin đi giết giặc.”

“Triệu đại nhân thật đúng là người tốt a, trước kia chúng ta đều cho rằng quan văn nhát gan đâu, không nghĩ tới còn có quan văn không sợ chết đâu, đúng là một người toàn diện. Chao ôi, cũng không biết hiện ở nơi đó thế nào. Hiện tại trời lạnh, càng gây bất lợi cho chúng ta.”

Nghe được những tin tức này, tâm tình La Tổ càng thêm thấp thòm.

Từ Oánh ở bên cạnh dùng ánh mắt phức tạp nhìn La Tổ, chờ mấy người kia rời đi. Nàng mới cẩn thận thử dò xét nói, “La tỷ tỷ... Người cùng Triệu đại nhân, các người...”

La Tổ phục hồi lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn nàng.

Từ Oánh căng thẳng tiếp tục hỏi, “La tỷ tỷ, người là ngưỡng mộ Triệu đại nhân?” Sau khi nói xong, trong lòng lại có chút ảo não, cảm giác những lời mình vừa nói, thật sự là khiến người khác khó xử.

La tỷ tỷ cùng Triệu đại nhân, đều không phải là người thường, như thế nào sẽ làm ra chuyện như vậy, suy nghĩ của mình thật sự là rất xấu xa. Nàng vội vàng nói, “La tỷ tỷ, đều là ta đoán mò, người chớ để ở trong lòng.”

La Tổ lại đột nhiên cười, nhẹ nhàng gật đầu, “Người đoán không lầm.”

“A?” Từ Oánh kinh ngạc che miệng. Khó trách, thời điểm La tỷ tỷ nghe được tin tức của Triệu đại nhân, trong mắt lại hiện lên tình nghĩa triền miên, nguyên lai là thực.

“Cho nên lúc còn ở Xuyên Châu, Triệu đại nhân nói, người hân ngưỡng mộ trong lòng, kỳ thật chính là La tỷ tỷ người?”

La Tổ quay đầu, gật nhẹ, lại thở dài, “Ngày đó chúng ta thực sự không phải cố ý giấu giếm người. Chỉ là... Người cũng biết thân phận của chúng ta, dù sao không giống người khác.”

Từ Oánh vội vàng khoát tay, “Không không không, La tỷ tỷ người chớ hiểu lầm, ta đối Triệu đại nhân đã sớm không còn ý nghĩ nào khác. Ta chỉ là giật mình, lúc trước hoàn toàn không thấy các người có biểu hiện khác thường thôi.” Có lẽ biểu hiện ra, Từ Oánh lại hỏi tường trước hai người chung đụng từng ly từng tý, phát hiện quả nhiên có điểm đáng nghi, chỉ là nàng lúc ấy căn bản không có nghĩ tới phương diện này. Thấy La Tổ trầm mặc không lên tiếng, Từ Oánh lại nói, “La tỷ tỷ, vậy hiện tại người cùng Triệu đại nhân, đã chia tay sao?”

“Không xa rời nhau còn có thể như thế nào, thân phận của chúng ta, cuối cùng vẫn là hữu duyên vô phận.” La Tổ đột nhiên thở dài ra một hơi, nở nụ cười.

Chỉ có Từ Oánh biết rõ, nụ cười này nhìn như sáng sủa kì thực khổ tại trong lòng.

Một chữ tình, rất khó để lý giải, nàng cũng là người mất đi một đứa nhỏ, mới có thể nhìn rõ những thứ tình tình ái ái này. La tỷ tỷ thì không giống

vậy, nàng ấy yêu một nam tử quang minh lỗi lạc như vậy, lại chỉ có thể bởi vì thế tục mà tách ra.

Từ Oánh không dám hỏi lại những chuyện này, ngược lại không tiếng động ngồi ở bên cạnh an ủi nàng.

Thật lâu, La Tổ mới cười khẽ một tiếng, “Tốt lắm, ta đã nghĩ thông. Đời này liền ở lại đây sống qua ngày, cũng không thua kém ai. Chỉ là không biết hẳn ở bên kia có sống tốt không, ta nghe nói, bên đó khí hậu hết sức rét lạnh.” Dù sao Triệu Từ thân thể không được tốt, thời tiết như vậy, cũng không biết hẳn qua như thế nào.

Từ Oánh nói, “Bằng không, chúng ta cho người mang một chút y phục ấm áp đến đó. Dù sao cũng có phương tiện.”

La Tổ nghe vậy, suy nghĩ một chút, nói, “Nên lấy danh nghĩa người khác đưa qua mới tốt.”

Từ Oánh nghiêng đầu suy nghĩ, ra chủ ý nói, “Bằng không lấy danh nghĩa cha ta, hai người bọn họ vẫn còn có chút giao tình, ngược lại gia sư nổi danh.”

La Tổ cười nói, “Như vậy rất tốt, chỗ ta có một tấm áo lông chồn vừa mới làm xong, ta định làm thành áo choàng, vừa vận đủ chống lạnh. Bên này thời tiết ấm áp, ta cũng không dùng được, liền đưa qua bên kia đi.”

Từ Oánh cười, “Hảo, người muốn đưa cái gì cũng được. Ta đều an bài người cho người.”

“Người nha đầu kia, đây là đang cười ta.” La Tổ cười chụp cánh tay nàng, trong lòng cảm thấy cực kỳ thoải mái. Khó chịu luôn nén trong lòng, cũng không có người để tâm sự, hiện giờ nói ra khỏi miệng, những khó chịu đó vui đi rất nhiều.

Vì bảo đảm, La Tổ cho người lấy một chút thảo dược cùng thuốc bổ tốt, đưa qua cùng y phục chống lạnh.

Lúc thương đội đi đến phương bắc đi rồi, La Tổ còn đứng ở cửa thành dõi theo. Trời nam đất bắc, đường xá như vậy, xem chừng phải chờ rất lâu, Triệu Từ mới có thể nhận được những thứ đó. Cũng không biết hẳn hiện tại thế nào.

Trong lòng La Tổ không nhịn được bận tâm, nhắm mắt lại nhớ tới hình ảnh Triệu Từ khẽ cười, còn có thời điểm không vui sẽ hơi nhíu mày.

Nàng không nhịn được hé miệng cười, hai tay nắm thành quyền, cầu nguyện, “Cầu mong ông trời phù hộ cho người ta nhớ thương được bình an.”

Kể từ khi biết Triệu Từ theo quân xuất chinh, La Tổ liền bắt đầu chú ý tới chiến sự ở tiền tuyến.

Bất quá bởi vì khoảng cách quá xa, tin tức biết được đều là trần trở mấy tháng truyền về.

Điều khiến La Tổ cảm thấy may mắn là, tuy quân đội Đại Chu xuất chinh không đạt được cái gì thắng lợi, cũng không để cho người Đột quyết chiếm được tiện nghi gì. Tồi thiểu nhất mùa đông năm nay, người Đột quyết không có cách nào xâm phạm biên quan quá nhiều dân chúng.

Đầu mùa đông, thời tiết phía nam cũng có chút lạnh.

Bởi vì sắp vào đông, các ngư dân cũng không thể ra biển đánh cá. Nếu trước kia, mỗi nhà mỗi hộ sẽ bắt đầu bắt ăn sống qua ngày, chuẩn bị vượt qua một cái mùa đông gian nan.

Hiện giờ đã có thể khác trước. Mọi nhà đều có người đi làm thêm giấy tiền công, thương đội vận chuyển rất nhiều lương thực đến, giá tiền cũng hết sức hợp lý, mọi nhà cũng có thể ăn được cơm trắng. Ăn kèm một nồi canh cá, quả thực là nếm vị nhân gian. Cái mùa đông này, xem như không cần bị đối.

Biết có rất nhiều ngư dân không thể đi biển, La Tổ liền dán thông báo chiêu công, lấy danh nghĩa quan phủ chiêu mộ dân công xây dựng một vài con đường từ trong thành thông đến từng cái làng chài.

Bất kể là ở Xuyên Châu, hay là ở Hải Châu, La Tổ đều tin vào một câu chân lý, nếu muốn phú trước sửa đường.

Trước bởi vì không có đủ bạc, hơn nữa xây dựng cửa hàng cùng nhà xưởng đã chiêu quá nhiều người, lo lắng ảnh hưởng tới cuộc sống bình thường mỗi nhà, cho nên chuyện này vẫn luôn giữ trong lòng. Hiện giờ có sức lao động nhân rồi, La Tổ tự nhiên thả lỏng tay chân chiêu người.

Lưu Tri Châu đối với động tĩnh này của La Tổ cũng là than thở, “Người trẻ tuổi kia chính là không ngồi yên, trong phủ khó mới có hơi bạc, đã đến tìm lão phu muốn đi tu sửa đường. Đường này đều đã đi bao năm, chưa ai kêu không tốt, hết lần này tới lần khác nàng đến lần qua lần lại.”

Lão hắc nói, “Đại nhân, người trong thôn chúng ta đều cao hứng a. Nói về sau có thể ngồi xe bò không sợ đau cái mông.”

“Vi không đau cái mông, người có biết phải hoa bao nhiêu bạc?”

“ Bao nhiêu?”

“Lão phu đều đếm không hết.” Luru Tri Châu dựng râu tròng mắt. Hắn còn tính toán năm sau đem tòa nhà sửa một chút, đem phủ tri châu và nha môn dùng nước sơn tân trang một phen đầu, hiện giờ xem ra không thể trông cậy vào nữa rồi.

Bây giờ nghĩ lại, hẳn thật sự hối hận lúc trước không nên đáp ứng La đặc sứ trẻ tuổi, nói cái gì đều nghe nài. Giờ mới xảy ra vấn đề đầu.

“Lão phu đây là cái mệnh gì a, một bó tuổi, nghĩ hưởng chút phúc đều không có cái mệnh này.”

Lão hắc ở bên cạnh cười trộm. Đang che miệng cười vui vẻ, liền bị Luru Tri Châu đá một cước vào mông.

“Ai da, đại nhân sao nguoi lại đá tiểu nhân?” Lão hắc che lấy cái mông bị đá, dùng sức xoa.

Luru Tri Châu hừ một tiếng, “Cười ngốc cái gì, còn không đi theo lão phu ra ngoài xem một chút.”

Lão hắc lo lắng nói, “Đại nhân, bên ngoài đang lạnh đầu.”

“Lạnh? Hiện tại Hải Châu thành chúng ta còn không lạnh? Ta nhìn thấy ai cũng đều bận rộn khí thế ngất trời đầu. Ta thân là tri châu không tới nhìn xem, còn không phải phụ lòng dân chúng?”

“Hắc hắc, là nên đi xem một chút đi. Bên ngoài rất náo nhiệt, Hải Châu thành chúng ta cho tới bây giờ không có rầm rộ như vậy đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Bản Hân Túc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104

Cái gọi là nhiều người lực lượng đại, có quan phủ ủng hộ, cộng thêm Từ Oánh cùng La Tổ ra bạc, đã tu thông vài con đường dẫn đến thôn xóm. Thời điểm giao thừa, xe bò trong thôn đã có thể hành tẩu ở trên quan đạo bằng phẳng. Chỗ tốt hữu ích như vậy, khiến những thôn khác đều đỏ mắt không thôi, tráng đinh sửa đường lại càng thêm dùng sức vui đầu tận tụy làm việc, muốn sớm một chút đem đường cấp thông, cấp Hải Châu thành đến thời điểm giao hàng, cũng không còn chậm trễ như trước. Thời điểm các lão nhân vào thành, cũng không cần lắc lư như trước.

Từ Oánh cùng La Tổ ngồi trên xe ngựa đi đến các thôn thăm dò, xem thôn dân khí thế ngất trời làm việc, không có ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, cũng không có trộm lười nhác. Trong lòng đối với dân chúng ở đây càng thêm thích.

“Dân chúng chất phác cần cù, Hải Châu thành quả nhiên là cái địa phương tốt. La tỷ tỷ, chuyện làm ăn về sau của chúng ta nhất định có thể càng làm càng lớn.”

Từ Oánh đối với biểu hiện tinh thần trước mắt của dân chúng Hải Châu hết sức tán thưởng. Trước kia người khác còn cười cợt Xuyên Châu bọn họ là vùng khí ho cò gáy, cho nên mới khiến cho rất nhiều điều dân tạo phản, ai có thể biết được dân chúng Xuyên Châu bọn họ sống khổ thế nào. May mà triều đình anh minh, lại có quan tốt như Triệu đại nhân và La tỷ tỷ, dân chúng Xuyên Châu mới có thể thoát thai hoá cốt. Hiện giờ thấy dân chúng Hải Châu, không khỏi nghĩ đến dân chúng Xuyên Châu bọn họ. Đều là liều mạng sống sót, muốn nhường ngày qua càng ngày càng tốt. Chỉ cần có người đầu lĩnh, bọn họ sẽ không hề để ý đi theo đằng sau.

La Tổ cười nói, “Dân chúng là người dễ dàng thỏa mãn nhất, chỉ cần có thể ăn no mặc ấm, bọn họ đã cảm thấy cuộc sống hết sức hạnh phúc.”

“Đúng vậy, hy vọng cuộc sống như vậy có thể mãi mãi trải qua, không cần lại nổi phong ba gì.” Từ Oánh nghĩ tới chiến sự phương bắc, mắt nhìn La Tổ, trong lòng cũng biết, La tỷ tỷ mặc dù không có nói ra, nhưng trong lòng lại là liên tục nhớ thương.

Hôm giao thừa, La Tổ lại nghe được tin tức về chiến sự phương bắc.

Chiến sự tới giai đoạn giằng co. Bởi vì phương bắc trời lạnh, đại quân không thể tiếp tục ở lại phương bắc, mà Đột Quyết cũng không có cách nào đồng loạt xuất động, nếu muốn khởi chiến sự, thì phải đợi đến đầu mùa xuân sang năm băng tuyết hòa tan.

Mà La Tổ nghe vào lại cảm thấy rất không thích hợp. Loại chuyện như đánh trận chẳng lẽ không phải ngay từ đầu, liền đến chết không ngừng, mãi cho đến khi một bên đầu hàng mới thôi sao. Nay còn có thể trên đường ngưng chiến?

La Tổ đối với loại chuyện như chiến tranh hết sức không rõ ràng lắm, trong lòng cũng lo lắng theo.

Túc châu đại doanh.

Triệu Từ khoác áo choàng lông chồn ngồi trên quân án viết văn thư, thỉnh thoảng lại ho khan hai tiếng. Tiểu ngũ thêm than vào lò lửa, lại rót nước

nóng cho hân, khuyên nhủ, “Đại nhân, ngài nghỉ ngơi một chút đi, mấy hôm nay đều không có nghỉ ngơi tốt đâu.”

“Không có việc gì, làm xong những thứ này là tốt rồi.” Triệu Từ để bút xuống uống hai hớp trà, trên người ấm áp.

Triệu Tiểu Ngũ nói, “Đại nhân, may có Từ hội trưởng đưa cái áo choàng lông chồn này tới, bằng không chỗ này lạnh như vậy, còn không biết phải sống như thế nào đâu. Những dược liệu hân đưa đến cũng tốt, sau đại nhân uống vào, thân thể đều khá hơn nhiều.”

Triệu Từ nghe vậy, mỉm cười khẽ, ôn nhu sờ sờ áo choàng. “Thật là tốt.”

“Đại nhân cũng không chịu viết phong thư cảm ơn.” Triệu Tiểu Ngũ oán hận nói. Hân rất hiểu Triệu Từ. Bình thường Triệu Từ cũng không nghiêm khắc với hân, cho nên nói chuyện đều hết sức tùy ý.

Triệu Từ cười mà không nói.

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên từ bên ngoài truyền tới tiếng huyền áo.

Triệu Từ vội vàng đứng lên. Kéo kéo áo choàng liền đi ra bên ngoài. Vừa ra liền thấy vũ lâm quân của Chiêu Vũ Đế đang vội vã đi vào từng cái doanh trại truyền lời. Một người trong đó thấy Triệu Từ, nhân tiện nói, “Triệu đại nhân, Hoàng thượng cho gọi các vị tướng quân, không có nói, cho quan văn vào trong. Đại nhân nên về lều trại nghỉ ngơi đi.”

Triệu Từ gật đầu. Chờ vũ lâm quân đi, hân mới nhú lông mày nhìn sang phương hướng lều lớn trung quân.

Xem ra, trận chiến này không đợi được đến đầu mùa xuân.

Vào lúc mặt trời rực rỡ chiếu sáng nhân giới, Hải Châu vượt qua một mùa đông no ấm nhất từ trước tới nay.

Từ Oánh cùng La Tổ đều cảm thụ được sự đặc biệt của mùa đông Hải Châu.

Nếu ở Xuyên Châu hay Bắc Đô thành, giờ này đã sớm bão tuyết đầy trời, băng đóng ngàn dặm, ai có thể nghĩ tới, này đại mùa đông, thời tiết vậy mà ấm áp, mặc cái áo mỏng đã thấy ấm áp toàn thân, ngay cả xuyên cái áo choàng lông chồn, đều cảm thấy quá nóng.

Nhìn kiện áo choàng màu sắc diễm lệ, tâm tình Từ Oánh phức tạp, vừa tiếc nuối không có cơ hội mặc, vừa cao hứng mùa đông cuối cùng không cần mặc như cái bánh chưng.

La Tổ bùng chậu trúc vào, bên trong chứa giấy dán song cửa sổ màu đỏ. Thấy Từ Oánh đang nhìn y phục, cười thét to kêu nàng cùng đến dán song cửa sổ.

“Đây đều do tỷ tỷ tự cắt?”

Từ Oánh kinh hô.

La Tổ cười nói, “Cắt chơi, tay nghề ta không được tốt, tiểu Lục còn lợi hại hơn ta, một tay có thể cắt ra mấy chục dạng hoa.”

Từ Oánh nói, “Thật đẹp, không ngờ tiểu Lục khéo tay như vậy.” “Nàng biết rất nhiều.” La Tổ đối với cái gián điệp nha hoàn này hết sức hài lòng, đối với nàng mà nói, gián điệp này quả thực chẳng khác gì quan gia tặng không cho mình a. Ngay cả những người trải qua huấn luyện đời sau cũng không nhất định có bản lĩnh bằng tiểu Lục đâu.

Từ Oánh suy nghĩ nhiều hơn La Tổ, “La tỷ tỷ, người nói chúng ta làm thêm chút song cửa sổ đem ra ngoài bán, có được không?”

La Tổ vừa nghe, chăm chú nhìn song cửa sổ, hồi lâu không lên tiếng.

Vừa nãy Từ Oánh cũng chỉ là lẩm nhẩm, hiện tại nghĩ lại, cảm thấy song cửa sổ này bán không được giá cao, cũng kiếm không được bao nhiêu tiền lời.

Nàng cười nói, “Thôi bỏ đi, ta thấy, song cửa sổ này cũng không bán được giá cao, giấy quá ít.”

“Không, hoàn toàn ngược lại.” La Tổ hé miệng cười cười, “Ý tưởng vừa rồi của người, khiến ta nhớ tới một câu chuyện xưa thật lâu trước đây từng được nghe.”

Từ Oánh thích nhất nghe La Tổ kể những câu chuyện mới lạ, hưng trí bừng bừng nói: “La tỷ tỷ, cái chuyện xưa gì vậy?”

“Ở biển rộng cực tây có một quốc gia, người trong quốc gia này vô cùng thích uống các nước ép ra từ các loại trái cây. Hơn nữa bọn họ hết sức chú ý, thời điểm mỗi lần uống nước trái cây, bọn họ không trực tiếp dùng miệng, mà dùng một loại ống hút rất nhỏ, giống như cọng lúa mạch chỗ chúng ta vậy, ở giữa là trống không. Hơn nữa vật này dùng xong một lần liền ném đi, người cảm thấy vật kia sẽ bán giá cao sao?”

Từ Oánh nghiêm túc suy nghĩ một lát, nói, “Nếu uống một lần liền ném đi, vậy chi phí chế tạo tự nhiên sẽ không cao, bán ra cũng không được bao nhiêu tiền.”

“Người nói rất đúng, xác thực hết sức tiện nghi, một đồng tiền có thể mua được vài chục cái, giá tiền này, thật đúng là không đáng giá nhắc tới. Nhưng hết lần này tới lần khác, có một thương nhân liền mở ra cái xưởng, chuyên môn chế tạo những cái ống hút nhỏ như vậy, một năm thu lợi khá dồi dào, không nói phú khả địch quốc, nhưng cũng có thể nói phú giáp một phương. Bây giờ người còn cảm thấy, đồ bán không ra giá cao như vậy, không đáng làm nữa không?”

Từ Oánh kinh hãi trợn mắt há hốc mồm.

La Tổ cười nói, “Cái này gọi là lãi ít tiêu thụ mạnh. Mặc dù giá bán không cao, nhưng có nhiều mua người, bán được nhiều, tự nhiên số bạc kiếm về sẽ không ít. Đây song cửa sổ cũng bởi vì giá tiền không cao, nhưng cũng có thể giấy bạc. Người nghĩ thử xem, dân chúng ngày qua tốt lắm, ai không muốn đổi cái may mắn a, phàm là lễ mừng năm mới hoặc là các loại hi sự thú gà trong nhà, tự nhiên sẽ không không bỏ được một hai đồng tiền này. Đại gia đình có người đặc biệt làm cái này, không mua cũng không sao, nhưng dân chúng người ta, có bao nhiêu người biết làm cái này, nếu làm đẹp, toàn bộ dân chúng Đại Chu đều mua song cửa sổ của người, người nói, này còn có thể không giấy được tiền?”

Từ Oánh đã sớm bị những đạo lý thâm sâu của La Tổ làm cho khiếp sợ không thôi.

Trước kia bên người nàng đều là các thúc thúc bá bá, kể cả cha, thương nhân không phải thấy kiếm được mới đi làm a, ai sẽ coi trọng loại buôn bán ít lời như vậy a. Nhưng hôm nay nghe La tỷ tỷ nói chuyện này, nàng lại cảm thấy thập phần có lý, cho dù một tấm song cửa sổ giấy không đến một đồng tiền, nhưng nếu là ngàn vạn người mua song cửa sổ của nàng thì khác...

Hai mắt nàng lờ lờ kim quang nhìn La Tổ, “La tỷ tỷ, người nói, chuyện làm ăn này có thể làm?”

“Tự nhiên có thể làm. Chỉ là làm ăn mặc dù không lớn, nhưng cũng muốn tình tế mưu đồ mới được. Nếu muốn ít lãi tiêu thụ mạnh, người cũng phải tìm được nguồn tiêu thụ. Tỷ như chỉ dựa vào một cái thành trấn khẳng định là không đủ, tốt nhất là có thể hướng ra toàn bộ Đại Chu. Ta nghĩ, nếu Hải Châu thương hội cùng Xuyên Châu thương hội hai đại thương hội hợp tác, vấn đề này không cần phải quan tâm. Dầu sao còn có cửa hàng Hoa gia, cũng không cần chuyên bán cái này, chỉ cần đặt ở trên mặt quầy, ta dám nói, lợi nhuận thu được khá dồi dào a.”

Từ Oánh kiêu ngạo cười nói, “Hải Châu cùng Xuyên Châu bên này, ta có thể an bài hảo. Còn Hoa gia...”

La Tổ nhướn mày, “Bộ dạng này của người, chẳng lẽ thật sự muốn cùng Hoa gia phôi sạch quan hệ?”

“Nếu hắn đã không hiềm lạ ta, ta cũng không hiềm lạ gì hắn. Nếu đã không hiềm lạ gì hắn, thì tự nhiên sẽ không dùng bất cứ thứ gì của nhà hắn.” Từ Oánh nói ra câu này, sức mạnh tràn đầy.

La Tổ thấy nàng tâm ý kiên định, cũng không nói nhiều. Ở trong lòng nàng, Từ Oánh xác thực xứng với nam tử tốt hơn. Bất quá Từ Oánh từ đầu đến cuối đều không nhắc tới chuyện hòa ly, phỏng đoán còn muốn dùng danh nghĩa Hoa phu nhân đi.

Nàng tự nhiên sẽ không khuyên Từ Oánh hòa ly, nên cũng làm bộ như không biết. Còn chuyện sau này như thế nào, xem tinh thần lúc này của Từ Oánh, nàng cũng hoàn toàn không cần lo lắng.

Tết nguyên đán vừa qua, Từ Oánh liền bắt đầu tuyển nhận nữ công khéo tay. Hơn nữa án La Tổ đề nghị, cũng không cho bọn họ đến bên trong xưởng làm việc, mà là cho bọn họ đem việc mang về nhà làm, quay đầu lại đem thành phẩm tới đổi công tiền. Bởi như vậy, sẽ tiết kiệm không ít nhân lực cùng vật lực, cũng để cho các nữ công có thể chiếu khán nhà cửa.

Tin tức vừa truyền ra, lại đưa tới chấn động ở mọi góc ngách của Hải Châu.

Bởi vì lúc trước Hải Châu thương hội tuyển nhận rất nhiều nữ công, làm cho các phụ nhân cùng đại cô nương mỗi tháng đều có thể giấy tiền công, hơn nữa tiền công mang về lại không thấp hơn nam nhân trong nhà, không chỉ khiến địa vị trong nhà của chúng phụ nhân trở nên cao hơn, còn khiến một số đại cô nương chưa lấy chồng được nâng niu hơn.

Những cô nương từ các làng chài vắng vẻ, cũng hâm mộ theo tiếng tăm mà đến tìm việc làm.

“Đây là Hải Châu thành?”

Trên đường cái Hải Châu, một cảm y nam tử lác lác cây quạt chậm chạp đi tới, thỉnh thoảng còn nhìn hai bên đường náo nhiệt tiểu thương. Các tùy tùng sau lưng cũng đều là vẻ mặt ngạc nhiên nhìn đông nhìn tây.

“Nhị gia, đây thật sự là Hải Châu.” Đại quân gia Hoa Đại Phúc đứng sau lưng nói.

Hoa nhị gia nhướn mày nhìn hai bên, nhìn kỹ mới thấy, trên chiều bài của các cửa hàng đều khắc một cái hoa văn hoa đồ quyển. Giữa hoa văn mờ hồ là một cái chữ Từ.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hàn Túc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 105

Hoa nhị gia mới tiến vào Hải Châu thành, liền được người Hải Châu thương hội bẩm báo cho Từ Oánh. La Tổ đang cùng nàng thưởng thức trà, nghe tin tức này, cười nói, “Đây là đuổi theo đến?”

Từ Oánh cười, “Nếu ta tin là thật, vậy thì liền bạch cùng hần phu thê một hồi.”

“Vậy hần tới nơi này làm gì?”

“Không lợi không dậy sớm nổi, hần là người coi trọng lợi ích hơn bất kỳ ai khác, tới nơi này tự nhiên là muốn kiếm lợi. Chi sợ cũng nhìn trúng cơ hội làm ăn ở Hải Châu thành này.”

La Tổ vừa nghe, liền có chút buồn bực. “Người nói hần đây là muốn tới nhặt cái có sẵn?” Hoa nhị gia đúng là có khả năng này, nàng cùng Từ Oánh rất vất vả đem Hải Châu này trở nên sinh cơ bừng bừng, Hoa gia liền nghĩ đến chen một chân, thật đúng là nghĩ mỹ.

Hết lần này tới lần khác, nàng vẫn không thể không cho người ta đến. Dù sao Hải Châu thành này có thêm nhiều người đến buôn bán hơn, đối với sự phát triển nơi này cũng có thêm trợ giúp.

Mà Từ Oánh cùng họ Hoa, về mặt danh nghĩa vẫn là phu thê đầu.

Chỉ sợ cuộc sống của nàng cùng Từ Oánh cũng không thể bình thường được nữa.

“Chủ từ, bên trong Hải Châu thành hiện giờ có mười sáu khách điểm vừa được mở ra, lại càng không nói tới các cửa hàng lớn cùng quán cơm nhỏ khác. Chỗ này thật sự là biến hóa quá lớn. Hơn nữa các tửu quán và nhà xưởng do phu nhân mở đều chiếm phần lớn. Chúng ta muốn đặt chân ở chỗ này, còn phải xem ý tứ của phu nhân đâu.”

Hoa đại quân gia Hoa Đại Phúc cẩn thận hỏi bẩm.

Hoa nhị gia đang thưởng thức trà, khẽ nhếch môi một cái, “Không nghĩ tới nàng đi ra ngoài một lần, chiến công ngược lại rất lớn.”

Hoa Đại Phúc vội vàng nói, “Nhị gia, phu nhân quả không phải là nữ tử bình thường. Hoa gia chúng ta có đương gia phu nhân như vậy, thực sự là một chuyện may mắn a.”

Thấy Hoa nhị gia cười như không cười nhìn sang hần, hần vội vàng ngậm miệng, cẩn thận cúi đầu.

Một lát sau, Hoa nhị gia mới nói, “Mà thôi, viết bái thiếp.”

“Đi gặp phu nhân còn phải viết bái thiếp ă?”

“Người chúng ta đi gặp không phải là phu nhân, mà là hội trưởng Hải Châu thương hội.”

“Không phải giống nhau sao?” Hoa Đại Phúc không hiểu nói.

Hoa nhị gia nhíu mày, “Người chỉ cần đi viết bái thiếp là được rồi.”

Đội Hoa Đại Phúc đi ra ngoài, Hoa nhị gia mới đứng lên, trần trở ở trong phòng đi vài vòng, mới chấp tay sau lưng đi tới trước bàn đọc sách viết một phong thư. Một lát sau, liền có một đạo hắc ảnh xuất hiện ở trong phòng.

Hoa nhị gia đem thư giao cho bóng đen, “Đây là tình huống ở Hải Châu, nhất định phải trình lên.”

Bóng đen im lặng gật đầu, sau đó nhanh chóng rời đi.

La Tổ và Từ Oánh nhận được bái thiếp Hoa nhị gia gửi đến, liền bắt đầu quán quít.

Từ Oánh đối với chuyện này có chút mâu thuẫn, dù sao cũng là phu quân của mình, trước kia tách ra lại là vì nguyên nhân như vậy, hiện giờ muốn gặp mặt, lúc nào cũng có chút không được tự nhiên.

“La tỷ tỷ, hay là ngươi đi gặp đi, ta không đi đâu.”

Từ Oánh cau mày nói.

“Ngươi không muốn đi? Nhưng hần muốn gặp ngươi đây.” La Tổ thử dò xét nói. Dù sao nữ nhân có đôi khi thật sự rất mâu thuẫn, nói không muốn gặp, nhưng trong lòng lại là rất muốn gặp đâu.

Từ Oánh quyết đoán lắc đầu, “Không gặp.”

Thấy nàng kiên quyết như vậy, La Tổ cũng không cưỡng bách nàng nữa, chỉ đành phải nói, “Hào, vậy ta đi gặp cũng được. Nhờ đâu cũng không rắc rối như chúng ta nghĩ.”

Không nói nàng cũng biết, rất có thể hần muốn nhập phần vào Tây Nam, cùng các nàng hai cái cường hào ác bá chào hỏi một chút mà thôi.

Đến cùng nhìn ở lập trường kinh doanh, mặc dù không muốn chào đón Hoa nhị gia, nhưng mặt mũi cũng phải cho. La Tổ cho người xếp đặt một bàn thức ăn, mời Hoa nhị gia tới từ lâu của mình dùng bữa. Thấy hần mặc trường bào màu lam bánh bao, trong lòng nàng cười thầm, ăn mặc như vậy, kết quả Từ Oánh không ở đây, cũng là uổng công.

Thấy La Tổ, Hoa nhị gia quả nhiên kinh ngạc một cái, lập tức lại lạnh nhạt. “La đại nhân, nhiều ngày không gặp, hết thảy vẫn tốt chứ.”

“Tốt đến không thể tốt hơn.”

La Tổ thẳng lưng nói. Hiện giờ nàng là quan, đã không cần cố kỵ hần giống như trước nữa.

Hoa nhị gia cười nói, “Vậy thì tốt rồi.” Lập tức tiếp nhận nước trà trong tay hạ nhân, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, lại nói, “La đại nhân chắc hẳn đã biết mục đích Hoa mỗ đến đây.”

La Tổ lộ ra ba phần cười, “Đoán được vài phần, chỉ là không nghĩ tới đương gia Hoa gia, thế nhưng cũng sẽ coi trọng địa phương nghèo khổ lánh nạn xa xôi như Xuyên Châu này. Hơn nữa còn tự mình đến nơi đây. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy Hoa Nhị Gia, ta thật sự là không thể tin được a. Bất quá không biết Hoa Nhị Gia chuẩn bị những tay vào Hải Châu thương hội như thế nào.”

Hoa nhị gia khẽ mỉm cười, “La đại nhân chê cười, cử động lần này của Hoa mỗ quả thật có đôi chút không lên được mặt bàn, nhưng cũng là tình thế bức bách. Còn thỉnh La đại nhân cấp cái phương tiện, sau này Hoa gia cùng Hải Châu thương hội nhất định cùng nhau trông coi.”

“Tình thế bức bách, cái tình thế nào vậy?” La Tổ lạnh mặt nói. Xuyên Châu lúc trước, bị hoa nhị gia chen vào một chân, nàng cũng không có dị nghị, dù sao cũng tốt cho Từ Oánh, nàng cũng thấy không sao cả. Lại không nghĩ rằng Hải Châu được như bây giờ, hần lại chạy tới. Cho dù biết rõ chuyện này có trợ giúp cho Hải Châu phát triển, trong lòng nàng vẫn có chút không thoải mái.

Hoa nhị gia nói, “La đại nhân, có một số việc, Hoa mỗ không tiện nhiều lời. Sau này La đại nhân sẽ có thể hiểu.”

“Hiện tại không cho ta biết, còn muốn ta nhượng bộ? Hoa Nhị Gia thật đúng là nghĩ tốt quá.”

Hoa nhị gia cũng không giận, còn là một bộ dáng mây trôi nước chảy, “La đại nhân, người phạm tổng có thân bất do kỷ. Hải Châu này, dù Hoa mỗ không đến, cũng có người khác đến, ta nghĩ, La đại nhân chắc chắn sẽ chọn một người quen để hợp tác đi. Với lại, ta cùng Triệu đại nhân cũng có vài phần giao tình.” Nghe hần ngay cả tên Triệu Từ đều nhắc tới, trong lòng La Tổ lại thêm không vui, nhũn mày nhìn hần.

Hoa nhị gia cười cười, đột nhiên nói, “La đại nhân ở chỗ này, có nắm rõ tin tức của Triệu đại nhân?”

La Tổ thu hồi ánh mắt, “Nghe nói là theo vua xuất chinh.”

“Đây là tin tức từ mấy tháng trước.” Hoa nhị gia lắc lắc cây quạt, ung dung nói, “Hai tháng trước, Đại Chu dụng binh thần kỳ, thắng hiểm Đột Quyết, đem Đột Quyết đánh lui năm trăm dặm, hiện giờ người Đột quyết đã lui về hang ổ hiểm lách vết thương.”

La Tổ vừa nghe, trong lòng vui mừng, “Đại Chu thắng?”

Hoa nhị gia gật đầu.

“Nói đến đây, trận đánh này Triệu đại nhân cư công chí vĩ. Thừa dịp thời khắc hai binh giao chiến, dẫn mấy trăm thị vệ thẳng tiến đại doanh Đột Quyết từ phía sau, khiến người Đột quyết khó lòng phòng bị, hai đầu không để ý, binh mã Đại Chu thừa thắng xông lên, mới có đại thắng này.”

La Tổ nghe vậy vừa kinh hãi, vừa vui mừng.

Hoa nhị gia thấy vẻ mặt nàng biến hóa, cup mí mắt tiếp tục nói, “Bất quá Triệu đại nhân dù sao cũng là quan văn, băng thiên tuyệt địa, chiến sự vừa kết thúc, liền ngã bệnh. Hơn nữa... dân chúng cùng binh lính bên trong Túc Châu thành cũng bị nhiễm bệnh. Sau khi bệ hạ khai hoàn hồi triều, Túc

Châu thành liền bị phong tỏa.”

“Vậy Triệu Từ thì sao, Triệu Từ có trở về không?” La Tổ khẩn trương hỏi.

“Túc Châu thành có ôn dịch, Triệu đại nhân đang mang bệnh, tự nhiên là không thể theo vua hồi triều.”

La Tổ chỉ cảm thấy trước mặt bỗng chốc tối sầm, cả người như rơi vào trong hầm băng.

Nàng mạnh mẽ đứng lên nói, “Ngươi là nói, Triệu Từ bị lưu tại Túc Châu thành? Túc Châu thành hiện tại đang nháo ôn dịch?!”

Hoa nhị gia lắc đầu, “La đại nhân, chuyện Túc châu xảy ra ôn dịch cũng không thể nói lung tung, chỉ là nhiễm bệnh mà thôi, như thế nào có thể là ôn dịch. Nếu để cho triều đình biết được, Hoa mã khó chối tội này.”

“La tỷ tỷ, ngươi như thế nào vừa về đến nhà liền liên tục như người mất hồn.”

Từ Oánh vừa ngẩng đầu liền thấy La Tổ mặt mũi tràn đầy tâm sự đi vào nhà trong. Nàng vội vàng đến đỡ La Tổ ngồi xuống.

Tiểu Lục nói, “Còn không phải là tên họ Hoa kia, nói Triệu đại nhân ở Túc châu ngã bệnh, còn nói Túc châu có ôn dịch.”

“Cái gì?!” Từ Oánh kinh hô, nhìn La Tổ, “La tỷ tỷ, thật vậy sao?”

“Không biết nữa, ta đã cho người đi nghe ngóng, nhưng ta vẫn...”

“La tỷ tỷ lo lắng cho Triệu đại nhân?”

La Tổ gật gật đầu.

Mặc dù hai người không có duyên phận, nhưng bọn họ cũng không phải là bởi vì tình cảm không tốt mà tách ra, chỉ là thực tế quá mức gian nan. Mặc dù hơn một năm nay, nàng vẫn luôn ép mình không nghĩ đến Triệu Từ, nhưng chuyện tình cảm, ở đâu có thể khống chế được. Nàng chỉ muốn dù cho tách ra, hai người cũng có thể từng người bình an, nếu Triệu Từ thành thân sinh con, nàng cũng có thể dễ dàng để xuống đoạn cảm tình này. Nhưng hết lần này tới lần khác Triệu Từ lại chạy tới Túc châu, bây giờ lại có ôn dịch hoành hành...

Càng nghĩ càng bất an, La Tổ đứng lên, ở trong phòng đi đi lại lại vài vòng, đột nhiên mặt mũi tràn đầy kiên định nói, “Không được, ta phải đến đó xem thế nào.”

“La tỷ tỷ muốn đến Túc châu, đường xá gấp ghe, ngươi như thế nào đi qua a.”

“Đi đường thủy, trên đường lại đi đường bộ, lúc này đúng là thời điểm thuận buồm xuôi gió, không đến hơn tháng là có thể đến Túc châu.”

Đầu óc La Tổ xoay chuyển cực nhanh, rất nhanh liền vạch ra kế hoạch rõ ràng rành mạch. Lúc này nàng cảm thấy may mắn trong khoảng thời gian này không có bạch đội, đem lộ trình Đại Chu cùng phương tiện giao thông đều hiểu rõ rất rõ ràng.

Từ Oánh lo lắng nói, “Nhưng bên đó đang có ôn dịch a, La tỷ tỷ, nếu không ngươi cứ lưu lại đây chờ tin tức đi.” Đây chính là ôn dịch, muốn mạng người đó.

La Tổ nhìn ra ngoài cửa, nàng biết rõ, phương bắc xa xôi, có người ở chỗ đó chờ hấn.

“Lúc ấy ta đi vội vàng, đều không có gặp hấn một lần, nói đến đây, cũng là ta nợ hấn. Từ Oánh, ngươi biết không, hấn là người thân nhất của ta. Vẫn luôn là vậy.”

Từ khi nàng đến cái thời đại này, bị hấn suy đoán lai lịch, cùng nhau biểu lộ rõ ràng cõi lòng. Bọn họ vẫn luôn là người hiểu rõ đối phương nhất.

Từ Oánh thấy nàng đã quyết định đi, chỉ đành phải nói, “La tỷ tỷ, mặc dù ta không muốn để ngươi đi mạo hiểm, nhưng ta biết rõ, nếu như ngươi không đi, sau này chỉ sợ sẽ vô cùng hối hận. Bất kể như thế nào, ta cũng sẽ ủng hộ quyết định của ngươi.”

La Tổ mím môi nhẹ nhàng gật đầu, “Từ Oánh, Hải Châu liền giao cho ngươi. Nếu ta còn có thể khỏe mạnh trở về, ta nhất định sẽ về lại đây.”

“Uh, ngươi yên tâm, ta nhất định đem nơi này xem trọng.”

Sau khi nói rõ với Từ Oánh, La Tổ không hề chậm trễ một giây, nàng chỉ mang theo tiểu Lục cùng vài người tùy tùng thân cận, lên thuyền trực tiếp đến phía bắc.

Từ Oánh đứng ở bến tàu mới sửa, nhìn thuyền của La Tổ đi càng lúc càng xa, đứng lặng người thật lâu.

Hồng Đào đang muốn khuyên nàng trở về, liền thấy Hoa nhị gia dạo bước mà đến, còn chưa mở miệng, thì thấy hắn khoát tay áo, chỉ đành cẩn thận lui xuống.

Từ Oánh nhìn một chốc, vẫn không nhìn được, bắt đầu lau nước mắt.

Mặc dù chưa quen với cuộc sống nơi đây, nhưng liên tục có La Tổ ở cùng nàng, cho nên cũng chưa từng cảm thấy thân ở tha hương vì dị khách, hiện giờ La Tổ vừa đi, mới thực sự cảm thấy lẻ loi hiu quạnh chỉ có một mình.

“Hong Đào, người nói La tỷ tỷ khi nào thì trở về, nếu nàng không trở lại thì phải làm sao? Ta sau này liền một thân một mình ở chỗ này cô độc sống quãng đời còn lại sao?”

Bạn đang đọc truyện *Bản Hàn Tức Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106

“Người chính là Hoa phu nhân, vì sao phải lựa chọn ở chỗ này sống nốt quãng đời còn lại?” Hoa nhị gia nhẹ giọng chậm chậm nói.

Từ Oánh cả kinh, phục hồi lại tinh thần, thấy Hoa nhị gia chấp tay mà đứng, ánh mắt thâm trầm nhìn biển rộng.

Nàng nhủ mảy, “La tỷ tỷ đã lên đường, người vẫn còn ở nơi này làm cái gì?” Từ Oánh nói xong, xoay người rời đi. Nàng thật sự không muốn đối mặt với hắn. Người nọ là phu quân của nàng, đã từng là người nàng muốn dựa vào một đời một thế đầu. Đáng tiếc, người này đã ở trong lúc nàng khổ sở nhất, hờ hững với nàng.

Hoa nhị gia xoay người lại nói, “Chúng ta là phu thê, đừng nháo nữa?”

“Người còn nhớ ta là thê tử của người?”

“Chưa từng quên.”

“Là chưa từng quên, hay chưa từng nhớ tới.” Từ Oánh hừ lạnh một tiếng, quay đầu lại nhìn hắn, “Người chớ cho rằng La tỷ tỷ đi rồi, ta liền dễ đối phó. Người muốn ở Hải Châu này chiếm một chỗ ngồi, ta cũng sẽ không ngăn cản người, nhưng nếu người muốn phá hư Hải Châu thương hội ta cùng La tỷ tỷ tạo ra, thì ta liền cùng người cá chết lưới rách.”

Nàng nâng váy, thờ phỉ phỉ hướng xe ngựa đi đến.

Hoa nhị gia lắc lắc cây quạt nhưn mảy, lẩm bẩm nói, “Tính tình này như thế nào trở nên sắc người như vậy. Quả thật là gần mực thì đen, gần đèn thì rạng a.”

Hoa Đại Phúc thấy phu nhân nhà mình đã lên xe ngựa, vội vàng chạy qua thăm dò tình huống, “Nhị gia, như thế nào, phu nhân là thái độ gì a?”

Hoa nhị gia kéo khóe miệng, “Không dễ đối phó.”

“A, kia, vậy phải làm sao bây giờ, hiện giờ Hoàng thượng còn đang nhìn chăm chăm đâu.”

Hoa nhị gia cầm cây quạt gõ vào đầu, “Không dễ đối phó cũng phải xử lý. Đi, đi chọn cho phu nhân các người chút lễ vật vừa ý đi.”

“Chao ôi, tiểu nhân đã sớm chuẩn bị rồi.” Hoa Đại Phúc cảm thấy may mắn. May mắn lúc trước không có lưu lại một tay, mà dùng hai tay chuẩn bị. Cũng biết đạo này phu nhân ở bên ngoài, gây dựng được số gia sản này, không thể nào dễ đối phó như trước.

Nhị gia nhà mình cũng thật là, rất chiều nữ nhân thích, như thế nào hết lần này tới lần khác La đại nhân cùng phu nhân đều không để ý đến hắn a.

Hoa Đại Phúc còn đang oán niệm, Hoa nhị gia đã hí mắt bắt đầu nghĩ tới bước kế hoạch tiếp theo.

Hắn xoay người nhìn mặt biển phương hướng thuyền La Tổ biến mất.

Mặc dù thuận buồm xuôi gió xuôi, nhưng đối với La Tổ mà nói, vẫn là quá chậm. Đến khi đổi sang đường bộ, La Tổ ngay cả một khắc cũng không dừng suốt đêm đi đường, dọc theo đường đi ngựa và xe đều đổi nhiều lần.

Cũng may bọn họ vệ đều là thân thể cường tráng, đi theo lẫn qua lẫn lại cũng không có việc gì, ngược lại La Tổ chính mình mệt mỏi gầy đi một vòng lớn.

Tiểu Lục lo lắng nói, “Phu nhân, người còn không chịu nghỉ ngơi, nếu đến đó mệt chết thì phải làm sao.”

La Tổ trong lòng nóng như lửa đốt, “Ta không sao, mấy ngày nữa là chúng ta đến Túc châu?”

“Tầm hai ba ngày nữa.” Tiểu Lục nhìn nhìn bên ngoài, “Phía bắc này so ra còn thua kém Hải Châu, một đường đi qua đất đai cũng đặc biệt hoang vu.”

“Phía bắc vốn là hoang vắng, chờ đến Túc Châu Thành thì tốt rồi.” La Tổ nhìn cảnh sắc bên ngoài, nghĩ tới chính mình cách Triệu Từ càng ngày càng gần, tâm tình có chút mong đợi, lại có chút lo lắng.

Dù sao đã nhiều ngày không gặp, nàng không biết hiện giờ trong lòng Triệu Từ nghĩ như thế nào, cũng không biết tình huống bây giờ của hắn ra sao, bệnh tình có chuyển biến tốt đẹp không, hay càng thêm nghiêm trọng.

Ôn dịch là thứ dọa người nhất, nếu bị lây nhiễm, khó có thể kiên trì được mấy ngày. Thời điểm họ Hoa nhận được tin tức, đều đã qua lâu như vậy, nàng hiện tại vẫn còn kịp sao?

Càng nghĩ, trong lòng La Tổ càng thấy lo lắng sợ hãi.

Trải qua hơn một tháng gấp rút lên đường, đoàn người La Tổ cuối cùng đã tới ngoại thành Túc Châu, tình cảnh trước mắt lại khiến cho các nàng có chút sợ hết hồn.

Vốn cho rằng địa phương xảy ra ôn dịch, nhất định là một mảnh tỉnh mạch thê lương, không nghĩ tới Túc Châu thành này không chỉ không có hoang vu, trên tường thành thể nhưng còn có binh sĩ đứng gác.

Những binh lính kia người người đều dùng đồ vây quanh miệng mũi, chỉ lộ ra một đôi mắt ở bên ngoài, thấy đoàn người đi xe ngựa đến, liền ở phía trên hô lớn, “Người tới là ai, Túc Châu thành hiện giờ có lệnh cấm ra vào.”

Thị vệ dẫn đầu nói, “Đây là tư nông quan La đại nhân, tới tìm Triệu đại nhân.”

“Có phải là Vệ tướng quân Triệu đại nhân?”

La Tổ không nghĩ tới còn có cái danh xưng tướng quân gì đó, cũng không biết có phải là Triệu Từ hay không, liền trực tiếp ở trong xe ngựa nói, “Tên của Vệ tướng quân có phải là Triệu Từ? Nếu phải, đúng là ta tìm hắn.”

Người nọ vội vàng xuống tường thành đi vào bẩm báo.

La Tổ nghĩ, không thấy người này nói Triệu Từ xảy ra chuyện gì, chắc hiện giờ hắn còn chưa tới nỗi bệnh quá nặng, trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Một lát sau, cửa thành liền được mở ra, binh sĩ ban nãy dẫn một người ăn mặc giống tùy tùng chạy bộ đến, tùy tùng kia vội vội vàng vàng chạy đến cạnh xe ngựa, quỳ xuống đất, “Là La đại nhân phải không?”

La Tổ nghe thấy tiếng của Triệu Tiểu Ngũ, vén rèm xe lên nhìn ra ngoài, quả nhiên thấy Triệu Tiểu Ngũ quỳ trên mặt đất. Khuôn mặt ở Xuyên Châu được dưỡng trắng trẻo mập mạp, hiện tại thì vàng như nến, hiển nhiên là chịu không ít khổ cực. Mũi nàng chua xót, “Là ta.”

Triệu Tiểu Ngũ bỗng chốc không nhận được, oa một tiếng khóc lên, “Phu nhân, người đã tới, đã tới a.”

La Tổ vừa nghe lập tức luống cuống, “Chủ từ nhà người đã xảy ra chuyện gì?”

“Phu nhân, người đi xem một chút sẽ biết, ô ô...” Triệu Tiểu Ngũ từ trên mặt đất đứng dậy, đi ở phía trước dẫn đường. La Tổ sốt ruột, sai người đánh xe ngựa đi nhanh theo, đoàn người rất nhanh tiến vào trong thành. Cửa thành sau đó đóng kín sít sao.

Ở ngoài thành nhìn không ra bên trong thành này có ôn dịch, khi tiến vào trong, đoàn người mới cảm giác được.

Này Túc Châu thành dù gì cũng là một thành trấn, nhưng trên đường lại không có dân chúng nào, chỉ thấy một số binh sĩ trấn thủ biên quan ở bên trong tới lui tuần tra. Khiến mọi người cảm thấy kỳ quái là, trên đường phố khắp nơi đều trắng xóa, trên tường cũng bị quét một lớp bột trắng trắng, đưa mắt nhìn qua, tựa như là trời mưa vậy.

Chỉ có La Tổ nhìn ra, đây là vôi, có thể sát trùng. Nàng âm thầm kinh ngạc, không thể nghĩ đến thời điểm này đã có người biết dùng vôi để khử độc a.

Sau khi xe ngựa vào thành, La Tổ ra hiệu không cần người đi theo, bảo Triệu Tiểu Ngũ tìm người an bài cho bọn họ đến nơi an toàn nghỉ ngơi.

Những thị vệ kia kiên quyết chối từ, “Chúng ta là phụng mệnh hoàng thượng bảo vệ đại nhân, há có thể rời khỏi đại nhân một bước?”

“Ôn dịch rất nguy hiểm, các người lưu ở bên cạnh ta có hữu dụng không? Còn không bằng đi tìm một chỗ an toàn nghỉ ngơi, nếu ta có chuyện, tự nhiên sẽ cho người đi tìm người. Nếu các người đi theo, ngược lại bất tiện.” Những người khác hai mặt nhìn nhau, thấy thái độ La Tổ kiên quyết, cũng không dám không nghe, đi theo binh sĩ trong thành.

Tiểu Lục lại kiên quyết không đi, “Đại nhân không sợ, ta cũng không sợ. Nếu đại nhân xảy ra chuyện, thì tiểu Lục cũng không muốn sống nữa.”

La Tổ vừa nghe, toàn thân nổi da gà, “Người đừng nói như vậy, ta nghe vào không phải là tư vị. Để người khác nghe được, còn nghĩ rằng chúng ta đang thề non hẹn biển đồng sinh cộng tử đâu.”

“Tiểu Lục xác thực có ý này. Nếu đại nhân đuổi tiểu Lục đi, tiểu Lục cũng sẽ vụng trộm đi theo.”

Nhìn bộ dáng vô lại của tiểu Lục, La Tổ dứt khoát không để ý tới nàng, đi theo Triệu Tiểu Ngũ đi thăm Triệu Từ.

Tiểu Lục thấy thế, le lưỡi một cái theo ở phía sau.

Triệu Từ trụ trong căn nhà rất lớn, Triệu Tiểu Ngũ dẫn bọn họ đi đến hậu viện, liền dừng lại, chỉ cho một mình La Tổ đi vào đó.

“Đại phu nói, nhiều người đi vào sẽ nhiễm bệnh, bình thường cũng chỉ có một mình ta ở bên trong chiếu cố.”

La Tổ gật đầu, nhìn tiểu Lục còn có chút không phục nói, “Người liền chờ ta ở bên ngoài đi.”

“Là.” Tiểu Lục cong cong môi, lại trừng mắt nhìn Triệu Tiểu Ngũ.

La Tổ hít một hơi, tự nhiên đi vào bên trong.

Đi đến cửa phòng, tâm tình La Tổ căng thẳng đẩy cửa ra. Trong phòng lúc này cũng không có người nào, cửa sổ đều bị rèm che kín, tuyệt không thông gió. La Tổ nhũ nhũ mảy, vừa mới chuyển thân đóng cửa lại, sau lưng đột nhiên bị người ôm lấy.

Nàng cả kinh, đang muốn giơ tay đẩy, chớp mắt lại ngửi được mùi hương quen thuộc.

“Triệu Từ?”

Triệu Từ vui ở cổ nàng hít một hơi thật sâu. “Người rốt cuộc đã tới.”

La Tổ nhũ mảy xoa người, nhìn hắn, quan sát từ trên xuống dưới. Đen, gầy, trên mặt có chút tiểu tự. Nhưng khi nhìn kỹ lại hoàn toàn không giống như đang bị nhiễm bệnh.

Trong lòng La Tổ đột nhiên có một loại cảm giác bị lừa, “Người không có việc gì?” Nàng nhắc chân lên, “Tên họ Hoa kia lại dám gạt ta, nói người, nói người...”

“Hắn không có lừa người.” Triệu Từ ôn nhu cười nói, “Lần trước gặp hắn, ta xác thực đang nhiễm bệnh nằm ở trên giường.”

La Tổ lập tức sốt ruột: “Vậy người khỏi chưa, hoàn toàn khỏi chưa?”

Ta chỉ là nhiễm chút phong hàn mà thôi, cộng thêm mệt nhọc quá độ mới bị bệnh, cũng không phải là ôn dịch. Túc Châu thành ôn dịch đã qua, bằng không, ta cũng không dám cho người đi vào.”

Nghe thấy Triệu Từ không bị nhiễm ôn dịch, lo lắng trong lòng La Tổ suốt đoạn đường đi mới hoàn toàn rơi xuống. Thời điểm nàng đến, đều đã chuẩn bị tốt tư tưởng mặc cho số phận sắp đặt.

Biết rõ Triệu Từ không sao, chuyện thực tế lại nổi lên trong lòng. Lúc trước nghĩ rằng Triệu Từ sắp chết, nàng mới không có kỵ chạy tới. Hiện giờ Triệu Từ không có việc gì, nàng cũng không có phương tiện tiếp tục ở lại chỗ này.

Hơn nữa chỉ sợ chuyện nàng đến đây tìm Triệu Từ đã truyền tới Bắc Đô thành. Hoàng đế biết được, không biết sẽ có phản ứng thế nào đâu.

Nàng cúi đầu nói, “Người đã không có việc gì, ta trở về Hải Châu đây. Từ Oánh còn ở bên đó chờ ta trở về đâu.”

“Ta cũng đang đợi người.” Triệu Từ bắt lấy bả vai nàng, cúi đầu nói, “Ta cũng ở Bắc Đô thành chờ người, ở Túc châu chờ người, chờ người thật lâu. Nhưng người liên tục không trở lại.”

La Tổ không biết có phải là mình nghe nhầm hay không, nàng thề nhưng nghe được bên trong thanh âm của Triệu Từ có chút ủy khuất. Nàng khẽ ngẩng đầu, nhìn Triệu Từ, phát hiện con mắt hắn có chút phấp phồng.

“Triệu Từ.”

“Chuyện người ở Hải Châu ta đã biết, cũng biết người ở bên đó sống vô cùng tốt, so với ở Bắc Đô thành còn sung sướng hơn. So với ta thì càng tốt hơn. Nhưng là... Ta vẫn luôn mong người trở về.”

“Triệu Từ, người cũng biết, chúng ta không thể nào. Bất kể là nương người, hay là những người khác, thậm chí là Hoàng thượng, đều không tha cho chúng ta. Dù chúng ta không quan tâm, nhưng còn sau này, về sau chúng ta có hậu bối, bọn họ sẽ bị người ta khinh thường.”

Thấy Triệu Từ không nói lời nào, nàng tiếp tục nói, “Lúc ta rời khỏi Bắc Đô thành, Tiết quý phi đã từng cho gọi ta vào cung. Mặc dù bà nói rõ, nhưng cũng ám hiệu, nếu chúng ta làm trái với luân thường, thiên hạ này sẽ không tha cho chúng ta.”

Nói xong trong lòng La Tổ cũng không nhịn được đau buồn, “Người còn trẻ, còn có tiền đồ tươi sáng. Người hảo hảo tìm cô nương thích hợp, cùng nhau chung sống quãng đời còn lại. Sau này làm ruộng cày nước nhà, lưu tên sử sách, đây mới là chuyện người nên làm.”

Bạn đang đọc truyện *Bản Hân Túc Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107

“Cho nên đây chính là nguyên nhân người bỏ đi?”

Con người đen của Triệu Từ hít lại. “Người muốn ta cùng một cô nương khác thành thân, chính mình lại đi xa?”

La Tổ nghe ra giọng nói hần mang theo vài phần chất vấn, trong lòng đột nhiên có chút tức giận. Lúc trước rời đi, là vì nàng nghĩ cho tương lai của hai người, mà không phải về sau oán giận lẫn nhau. Hiện giờ thì sao, còn bị người ta trách mắng. Nàng cứng rắn ngắt đầu nói, “Không đi thì có thể như thế nào, chẳng lẽ người muốn chúng ta cùng bị nhân thế thỏa mạ, cùng đi tìm chết sao? Triệu Từ, tâm ta hết sức nhỏ, ta chỉ muốn bình an sống sót ở trên đời này, cho dù là chỗ như Hải Châu, ta cũng có thể qua có tư vị.”

Triệu Từ hít vào một hơi, lực đạo trên tay tăng thêm vài phân, “Người có từng tin nhiệm ta, tin ta sẽ xử lý tốt hết thảy?”

La Tổ cúi đầu, nàng không biết nên trả lời thế nào. Lúc trước rời đi, xác thực là nàng nhất gan. Nàng không dám tiến thêm một bước chống cự, cho nên chỉ có thể ở thời điểm thích hợp nhất buông tha hần, tìm kiếm kết quả tốt nhất.

Triệu Từ đột nhiên đưa tay ôm nàng thật chặt. “Một lần cuối cùng, cho thêm ta một lần cơ hội, ta thử lại một lần cuối cùng, có được hay không?”

“Người còn muốn làm như thế nào, chạy vào cung đi tìm Hoàng thượng sao? Lần trước bị nhốt trong phủ hồi lỗi, lần này đâu?”

La Tổ tuyệt đối không đồng ý cách làm của hần. Chuyện này đã qua, Hoàng thượng nếu như đáp ứng, đã sớm đáp ứng, thử lại mấy lần đều vô dụng. Hơn nữa nàng đã không có dũng khí. Lời nói của Tiết quý phi còn vang vọng bên tai, nàng cũng không dám quên.

“Người yên tâm, ngay lúc này đây, cho dù người có khiến ta hết hy vọng.” Triệu Từ mặt mũi tràn đầy khẩn cầu. “Lần này nếu vẫn không thành, Triệu Từ sẽ không còn quấy rầy người.”

La Tổ lẳng lặng nhìn hần, hồi lâu mới nhẹ nhàng gật đầu.

Đây là một lần cuối cùng. Nếu không thành, nàng cũng chết tâm.

La Tổ không biết Triệu Từ dự định làm như thế nào, dù sao vẫn không thấy hần có động tác gì, chỉ ở Túc châu này bận rộn làm việc.

Căn cứ theo lời Triệu Từ nói, chỗ này vừa trải qua ôn dịch, sau khi biết rõ tình huống, hoàng đế cùng một đám đại thần liền khai hoàn hồi triều. Triệu Từ bởi vì bị thương liền chủ động lưu lại chiếu cố Túc châu. Hoàng đế tự nhiên không đáp ứng, bất quá Triệu Từ lúc này ngã bệnh, hư hư thực thực ôn dịch, hoàng đế dù có yêu quý hạ thần này đến đâu, cũng không dám đem Triệu Từ mang về kinh đô, liền ban cho hần một cái ân điển, nhường hần lưu lại, thuận tiện thống trị ôn dịch.

Chuyện này khiến một đám đại thần tâm hoa nộ phóng. Dù sao có Triệu Từ ở chỗ này, bọn họ cũng không cần ở lại Túc Châu Thành xử lý chuyện này.

Cũng may bệnh tình của Triệu Từ rất nhanh chuyển biến tốt đẹp. Đợi đến lúc Triệu Từ có thể xuống giường xử lý công vụ, ôn dịch ở Túc Châu thành đã có chút nghiêm trọng. Một số binh lính thượng thổ hạ tả, có một đám vài ngày sẽ chết. Triệu Từ hiểu biết một chút y thuật, đầu tiên là an bài đại phu bên trong thành, đem những người bệnh tách ra cách ly, giục bọn họ mau chóng chế thuốc, lại nhớ tới lúc còn ở quê hương, chứng kiến La Tổ dưỡng gà, vẩy vôi lên tường và cạnh chuồng gà, nói có thể phòng ngừa bệnh gà toi, cho nên cũng bắt chức sai người lấy vôi rắc lên mặt

đất và vách tường. Đặc biệt là địa phương có nhiều người nhiễm bệnh, khắp nơi đều xoát một lần. Biện pháp này quả nhiên hết sức có hiệu quả, ôn dịch lan truyền cũng không nghiêm trọng như trước.

Tình hình bệnh dịch một khi đã kịp khống chế, liền dễ thống trị. Mặc dù rất nhiều người chết, cũng may cuối cùng kềm chế được ôn dịch. Hiện giờ Túc Châu thành chỉ còn lại một nhóm bệnh nhân đang sống cách ly trong một tiểu viện ở ngoài thành, nhờ các đại phu chế thuốc.

“Nói đến đây, cũng là nhờ có biện pháp của người, bằng không chỉ sợ Túc Châu này đã trở thành một tòa tử thành.”

La Tổ cũng thấy sợ hãi. Đây chính là ôn dịch a, nàng từng đọc được trong sách, cổ đại chống ôn dịch cũng không phải rất hữu hiệu, cộng thêm lưu dân khắp nơi, có đôi khi một lần ôn dịch, có thể chết mấy chục vạn người. Ngay cả chó gà cũng không tha.

Mặc dù Triệu Từ hồi hợt nói lại quá trình kềm chế ôn dịch lần này, nhưng nàng lại có thể tưởng tượng được gian khổ cùng hung hiểm lúc đó.

“Người thật sự là lớn gan, cứ như vậy lưu lại, vạn nhất xảy ra chuyện gì, người...” La Tổ không biết nên khen hắn, hay là nên mắng hắn.

Triệu Từ cười khẽ, “Tổ tổ, ta cũng là người. Ta không có mạng mẽ như người nghĩ.”

La Tổ nghe vậy, trong lòng đau xót. Nàng biết Triệu Từ đang nói cái gì.

“Ngày đó người đi xa, tâm ta như tro tàn. Mười năm gian khổ học tập, một lòng làm quan, nhưng ngay cả người mình yêu nhất cũng không giữ được. Tổ tổ, trong lòng ta cũng sẽ không cam lòng, cũng sẽ sinh oán.”

“Người đừng nói nữa.” Trong lòng La Tổ day dứt lan tràn.

Triệu Từ hé miệng mỉm cười, trong mắt ánh sáng lung linh, “Đúng vậy, ta không nói, bởi vì cuối cùng ta đã chờ được người. Lần này người đã đáp ứng ta, cho ta thêm một lần cơ hội, ta sẽ không để cho người thất vọng. Hôm qua ta đã cho người dùng chim bồ câu đưa tin về Bắc Đô. Lần này ta không cần bất luận cái ân điển nào, chỉ cầu bệ hạ chuyện này. Nếu hắn không đáp ứng, vậy hãy coi Triệu Từ đã chết trong ôn dịch ở Túc châu đi.”

La Tổ đang muốn nói chuyện, Triệu Từ lại ngăn cản nói, “Ta biết rõ ta làm vậy là có lỗi với mẫu thân và huynh trưởng. Nhưng ta cũng muốn ích kỷ một lần. Lần này nếu ta thật sự không quay về, bệ hạ sẽ nhớ đến công lao lần này hộ giá cùng thống trị ôn dịch của ta, phong thưởng huynh trưởng, mẫu thân cũng sẽ không sợ không chỗ dựa. Sau này ta cũng sẽ tìm cơ hội trở về thăm lão nhân gia, mặc cho lão nhân gia trách phạt.”

La Tổ tâm tình khuấy động, hít sâu một hơi, bỏ nhào về phía trước, ôm Triệu Từ thật chặt. Thanh âm nức nở nói, “Vậy sau này người cũng không thể làm quan nữa. Về sau ta không cho người cảm thấy ủy khuất.”

“Không ủy khuất, người bỏ lại một mình ta, ta mới cảm thấy ủy khuất.” Những ngày tháng cả ngày lẫn đêm không ngủ, hắn cũng không muốn tiếp tục trải qua. Trở mình trần trọc, nửa đêm tỉnh mộng, nhắm mắt lại, trong lòng đều là trống rỗng.

Nửa tháng sau ở Bắc Đô thành.

“Nương, thư của Nhị đệ.”

Triệu Thành vô cùng cao hứng từ ngoài cổng chính chạy vào, một đường chạy đến Thọ an đường của Triệu mẫu.

Triệu mẫu đang ngồi ở trên bờ đoàn niệm kinh bá phạt, nghe thấy thanh âm của Triệu Thành, vội vàng đứng lên, kích động chạy ra ngoài, thấy Triệu Thành đến, bà vội vàng hỏi, “Thật sự là thư của Từ nhi? Hắn, hắn có khỏe không?”

Kể từ sau khi nhận được tin tức, Triệu Thành bệnh nặng ở Túc châu, khả năng nhiễm phải dịch bệnh rất cao, bà luôn cảm thấy bất an. Muốn cho người đi tìm hiểu tin tức, đường đến phía bắc lại bị phong tỏa, bọn người hầu cận bản không đi qua được.

Mấy tháng nay, mỗi ngày bà ăn không ngon ngủ không ngon, chỉ sọk nhi tử ở bên ngoài không về được. Nghĩ tới lúc hắn rời đi còn ôm tâm sự, buồn bực không vui, trong lòng liền cực kỳ đau xót.

Hiện giờ thấy nhi tử gửi thư về, sao có thể không kích động.

Triệu Thành mặc dù không học phú ngũ xa bằng Triệu Từ, nhưng cũng nhận được mấy chữ trong thư, lúc này đọc cho Triệu mẫu nghe một lần nội dung trong thư.

Triệu Từ tốn rất nhiều tâm tư viết phong thư này, phía trước một phen nói năng khẩn thiết, giải thích rõ mình ở bên ngoài sống cùng người mình tưởng niệm, đằng sau lại trình bày lúc mình bệnh nặng. La Tổ không để ý nguy hiểm, ngàn dặm xa xôi chạy tới chiếu cố hắn.

Hắn không cầu gì hơn, duy nguyện cuộc đời này có thể kết phu thê với người mình yêu.

Triệu mẫu nghe xong nội dung trong thư, hai mắt sưng đỏ, thỉnh thoảng gạt lệ, cuối cùng hồi lâu không lên tiếng.

“Nurong.” Thanh âm Triệu Thành hết sức bụi bặm, “Ngài hãy thành toàn cho Nhị đệ đi. Cùng lắm thì một nhà chúng ta trở về Triệu gia thôn sống qua ngày, không cần làm cái gì quan. Chúng ta tiểu dân chúng, mất mặt thì mất mặt đi. Dù sao ăn no mặc ấm là được. Chúng ta lão Triệu gia một nhà thật tốt sống qua ngày, không phải là rất tốt sao?”

Trải qua những chuyện này, Triệu Thành cũng nghĩ thông suốt, mặc dù Nhị đệ cùng vợ trước của mình thành thân, khiến hắn có chút mất mặt. Nhưng Nhị đệ là đệ đệ ruột của hắn a, còn có thể vì chuyện này oán giận cả đời không thành? Hiện giờ hắn cũng có vợ có con, còn so đo những thứ kia làm cái gì. Đặc biệt là lần này Nhị đệ sống chết không rõ, hắn càng thêm kiên định, nếu Nhị đệ có thể còn sống trở về, hắn cái gì đều nghe theo.

Triệu mẫu im lặng hồi lâu, “Ta ở đâu không muốn thành toàn hắn a. Mà thôi mà thôi, nói đến những thứ này đều là duyên phận. Lúc trước ngươi hết lần này tới lần khác đi, bái đường đón dâu đều là Từ nhi. Xem chừng đây là thượng thiên đã sớm an bài rồi.”

“Nurong, vậy là ngươi đồng ý?” Thanh âm Triệu Thành kích động nói.

“Đúng vậy.” Triệu mẫu nhẹ nhàng gật đầu. “Ngươi xem có thể để cho người đưa tin đi qua hay không, liền nói chúng ta đáp ứng, nhường hắn cùng đại nha vội vàng trở về, ta tự mình chủ trì hôn lễ cho bọn họ. Ngươi cũng nên cho Lệ Nurong ở trong phủ dọn dẹp một chút, nên mang đi liền mang đi, toàn gia chúng ta hồi Triệu gia thôn đi.”

Triệu Thành nghe phân phó, mặt mũi tràn đầy cao hứng thẳng đáp ứng, “Được được, ta đi ngay đây.”

Nhìn Triệu Thành hấp tấp chạy ra ngoài, Triệu mẫu lúc này mới thở dài lắc đầu, “Rốt cuộc là, ta lại thành lão nương bà một gây đánh uyên ương giống trong kịch.”

Tôn Lệ Nurong được tin tức, vội vàng cho người chuẩn bị đồ dùng dành cho việc thành thân, lại bắt đầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đóng gói hời có hương.

Chỉ là trông căn phòng lớn này, đầy lòng nàng đến cùng vẫn là hết sức không bỏ được.

“Thật vất vả trải qua ngày tốt lành, giờ phải đi trở về.” Tôn Lệ Nurong vừa thu thập trang sức châu báu của mình, vừa nói.

Triệu Thành đang gấp lại y phục, để đến lúc rời đi phương tiện một chút, nghe Tôn Lệ Nurong nói lời này, trong lòng có chút áy náy, đi qua ôm nàng nói, “Lệ nương, những thứ này đều là của Nhị đệ, ta không thể tham đồ của hắn. Ngươi yên tâm, chờ trở về lão Triệu gia, ta sẽ chịu khó trông rọt, về sau chúng ta khẳng định không lo ăn mặc. Sau này ta lại nhờ Nhị đệ dạy ta học thêm chút chữ, học số học, chúng ta làm buôn bán. Ngươi xem Đại Mộc thúc hiện tại chạy thương, trong nhà đắp tòa nhà lớn đâu, ta còn trẻ, về sau ngày còn dài mà. Ta nhất định để cho ngươi cùng hài tử trải qua ngày tốt lành.”

Tôn Lệ Nurong vốn sống trong tiểu môn hộ, trong nhà nghèo khó, lúc trước gả cho Triệu Thành, đầu óc cũng không lớn, cũng chính là thấy đồ người khác hào mà thôi. Hiện giờ mặc dù không bỏ được cuộc sống tốt lành này, nhưng có thể có được một trạng phu như Triệu Thành, trong lòng nàng cũng thập phần vừa lòng thỏa mãn, hạnh phúc gật đầu.

Lúc này trong hoàng cung, ngự thư phòng.

Hoàng đế xem thư Triệu Từ gửi tới, trong lòng đầu tiên là mừng rỡ, đọc xuống phía dưới, sắc mặt chậm rãi âm trầm xuống.

Ngô Dung thấy sắc mặt hoàng đế đổi tới đổi lui, cũng ở bên cạnh nhỏ giọng hấp khí, tận lực giảm thấp cảm giác của mình tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Hèn Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108

"Triệu Từ này, như thế nào liền thích ra vấn đề khó khăn cho trầm như vậy!" Chiêu Vũ Đế đem tấu chương ném tới trên bàn, bởi vì khí đại, nhìn không được ho khan. Ngô Dung nhanh chóng sai người dâng trà, chính mình bụng cấp Chiêu Vũ Đế, một bên lại giúp đỡ thuận khí, "Bệ hạ long thể quan trọng a."

Chiêu Vũ Đế tiếp nhận trà sâm uống một ngụm, cuối cùng thở hắt ra, có chút hữu khí vô lực nói: "Bây giờ còn có ai chú ý đến long thể của trầm, nguyên một đám đều ở sau lưng tính kế."

"Bệ hạ, nếu không tìm người đi quở trách Triệu Từ một phen?"

"Không thể." Chiêu Vũ Đế lắc đầu, "Mặc dù hấn khiến trăm hết sức tức giận, nhưng lần này lập được công lao hấn mã, lại trị ôn dịch, nếu trăm thấy có công không thưởng, ngược lại trách phạt, sẽ khiến người trong thiên hạ nhạo báng."

"Dù gì đây cũng là chuyện của Triệu gia, ngài cũng đừng treo ở trong lòng, trước dường tốt long thể, sau này muốn quân cũng không muộn. Ngài gần đây, vẫn không có nghỉ ngơi tốt. Vừa vận Tiết quý phi cũng làm cho người đưa canh đến, nô tài để trên bếp giữ ấm, bệ hạ có muốn dùng trước chút nước canh?"

Chiêu Vũ Đế nghe vậy, cười như không cười nhìn hấn một cái, "Nàng cho người chỗ tốt gì, để người ở chỗ trăm đùa giỡn tâm kế?"

Ngô Dung sợ hãi vội vàng quỳ xuống, "Bệ hạ thánh minh, lão nô đối với ngài nhưng là trung thành và tận tâm. Chỉ là Tiết quý phi nhiều lần đưa canh đến, nô tài thấy bệ hạ vất vả, mới thay bệ hạ sốt ruột, này mới để lại canh."

"Mà thôi." Chiêu Vũ Đế ngược lại cười một cái, "Tâm tư người trăm hiểu, cho người bụng lên đi. Nói đến đây, đã lâu trăm cũng không gặp Tiết quý phi và Tề vương."

Ngô Dung thở phào nhẹ nhõm, cười nói: "Nô tài thấy quý phi nương nương ngược lại gầy đi không ít."

Chiêu Vũ Đế khẽ gật đầu, "Nàng ngược lại có tâm, người cho người truyền lời, buổi tối trăm đến chỗ nàng nghỉ ngơi một chút."

Ngô Dung mừng thầm, đi nhanh ra ngoài sai người truyền lời.

Chiêu Vũ Đế lại nhìn sổ con trên bàn lắc đầu.

Buổi chiều Tiết quý phi tự nhiên là bày xong tất cả đồ ăn, đợi Chiêu Vũ Đế ngự giá.

Chiêu Vũ Đế mặc thường phục màu đen, cả người cũng tỏ ra thanh thản hơn hấn. Thấy Tiết quý phi ở bên cạnh hành lễ. "Bệ hạ có thể dùng thiện, thần thiếp chuẩn bị một chút đồ ăn thanh đạm, bệ hạ dùng một chút đi."

"Không cần, đạo này trăm không có khẩu vị."

"Bệ hạ trăm công nghìn việc, cũng không thể như vậy bị đói, liền nhường thần thiếp hầu hạ ngài ăn một chút đi, thần thiếp còn chuẩn bị trà thơm đâu."

"Uh, vậy trăm sẽ ăn một chút." Chiêu Vũ Đế trong giọng nói mang theo vài phần mệt mỏi.

Tiết quý phi phát phát tay, đã có người chuẩn bị dụng cụ.

Đội cung nhân lui xuống, chỉ còn lại hai cái tâm phúc, Tiết quý phi lúc này mới ngồi xuống bên cạnh Chiêu Vũ Đế, động tác nhẹ nhàng giúp đỡ chia thức ăn.

Chiêu Vũ Đế gấp ăn vài miếng, ê ẩm lạt lạt, đột nhiên cảm thấy khẩu vị mở rộng ra.

"Này xanh xao hương vị ngược lại không sai."

Tiết quý phi nói, "Đây là từ Xuyên Châu truyền tới, nói dân chúng nơi đó trong ngày thường liền thích dùng cái này ăn với cơm, hết sức là khai vị. Bệ hạ nếu thích, sau này thần thiếp sẽ làm nhiều hơn."

Nghe được Xuyên Châu, Chiêu Vũ Đế có chút cảm khái, "Hiện giờ Xuyên Châu xem như một mảnh thái bình, dân chúng an cư lạc nghiệp, thực có lương thực, xuyên có quần áo, định đứng lên, cũng bất quá hai ba năm quang cảnh mà thôi, đều sắp đuổi kịp phía bắc chúng ta."

Tiết quý phi cười nói, "Đúng vậy, thời gian trước Triết nhi phụng lệnh bệ hạ đến Xuyên Châu một chuyến, cũng là sách sách xưng kỳ, cùng những năm trước đây đi thật sự là chênh lệch quá nhiều đâu."

"Xuyên Châu có thể được như hiện tại, không thể không nhắc đến công lao của Triệu Từ cùng La thị."

Tiết quý phi cười, "Cũng là bệ hạ che chở, những năm này mưa thuận gió hoà, bằng không cuộc sống của dân chúng cũng khó qua."

Chiêu Vũ Đế nghe vậy trong lòng thoải mái, ngoài miệng tránh không được nói, "La thị kia ngược lại có vài phần bản lĩnh, nàng đi một chuyến đến Hải Châu, hiện giờ Hải Châu cũng dần dần thịnh vượng, ban đầu hấn không nhân đến Hải Châu thành, hiện giờ buôn bán hết sức là hưng thịnh."

"Cái này thần thiếp cũng nghe qua, thời gian trước thần thiếp còn được nàng tặng hàng hải sản đâu, mùi vị đó xác thực hết sức rất ngon." Tiết quý phi khẽ mỉm cười, lại nói, "Chỉ là không biết rõ nàng khi nào thì hồi Bắc Đô thành. Nói đến đây, thần thiếp cũng hết sức thích bộ dáng thông minh của nàng đâu."

"Trở về?" Nụ cười trên mặt Chiêu Vũ Đế nhạt đi vài phần, "Trẫm cũng hy vọng nàng trở về, nhưng nàng lần này về, chỉ sợ lại là cấp trẫm gây chuyện."

Tiết quý phi hiểu kỳ nói, "Bệ hạ nói đến chuyện gì?"

"Còn không phải là chuyện liên quan tới Triệu Từ. Vốn tưởng rằng hai người này đều nghĩ thông, hiện tại một nam một bắc, sau này liền chấm dứt, cũng sẽ không tiếp tục gây chuyện. Lại không biết La thị nghĩ như thế nào, thế nhưng chạy đến Túc châu, Triệu Từ truyền thư trở về, nói nếu triều đình không tha cho hắn, hắn liền từ quan quy ẩn, thật sự là hồ nháo!"

Chiêu Vũ Đế nói đến đây đều là một bụng khí. Hắn cũng là vì muốn tốt hai người, hiện giờ ngược lại còn bị uy hiếp.

Tiết quý phi cúi thấp đầu, lại ngẩng đầu lên cười nói, "Bệ hạ cần gì tức giận, bọn họ còn trẻ, qua hai năm liền có thể hiểu được."

"Trẫm ngược lại hy vọng bọn họ có thể nghĩ thông suốt. Trẫm thân thể này càng ngày càng không bằng dĩ vãng, sau này thái tử còn cần bọn họ ở trong triều nhiều ra lực đâu. Nếu hai người quả thật từ quan quy ẩn, cũng là Đại Chu tồn thất nhân tài."

Tiết quý phi sắc mặt như thường nói, "Bệ hạ nói rất đúng, nếu bệ hạ lo lắng như vậy, không bằng triệu bọn họ về Bắc Đô thành thật tốt khuyên giải một phen, cũng tránh bọn họ núi cao đường xa, không có người quản chế, làm ra chuyện gì sẽ không tốt."

Tiết quý phi lời này vừa ra, Chiêu Vũ Đế cũng đột nhiên tỉnh ngộ lại. Mặc dù hai người đều là người thấu tình đạt lý, bất quá đều trẻ tuổi, nếu thật sự nhất thời xúc động, sau này không có đường sống vẹn toàn, cũng thật sự sẽ lưu cho Đại Chu nhất đại sỉ nhục. Hắn vội vàng đứng dậy gọi Ngô Dung, Ngô Dung vội vàng từ bên ngoài chạy vào.

"Truyền mật chỉ triệu triệu Triệu Từ cùng La thị hồi Bắc Đô, không được chậm trễ."

Ngô Dung thấy Chiêu Vũ Đế thần sắc sốt ruột, vội vàng đi an bài.

Tiết quý phi trấn an Chiêu Vũ Đế, "Bệ hạ không cần sốt ruột, bọn họ đều là người hiểu biết, sẽ không làm bậy."

Chiêu Vũ Đế lại có chút tâm sự nặng nề.

Bên này Triệu Từ tựa hồ đã sớm dự liệu được phải về Bắc Đô thành, sau khi đưa thư ra ngoài, liền bắt đầu cùng những quan viên khác tiến hành giao tiếp, lại để cho Triệu Tiểu Ngũ chờ tất cả tùy tùng thu dọn đồ đạc chuẩn bị trở về đi.

La Tổ ở bên trong Túc Châu thành đi dạo thật lâu, vốn muốn giúp dân chúng phụ cận cùng nhau trồng trọt ít đồ, bắt đầu dĩ nơi này tựa hồ không thích hợp làm ruộng, ngược lại thích hợp làm chăn nuôi. Đây cũng không phải là năng cường hạng. Hơn nữa Triệu Từ cũng không lớn ủng hộ nàng ở chỗ này phát triển sự nghiệp. Lý do vì nơi này là địa giới người Đột quyết trong ngày thường xuyên xuất nhập, nếu dân chúng vô cùng giàu có, ngược lại chiêu mất người Đột quyết. Đến lúc đó sẽ gặp họa sát thân. Còn không bằng để bọn họ ẩn cuộc sống trước kia qua, sau này nếu nghĩ tới ngày lạnh, lại di chuyển là được rồi.

Trên thực tế triều đình cũng nhiều lần an bài những người này di chuyển, nhưng đến cùng là cổ thủ khó cách, các lão bách tính thà rằng chịu cảnh lo lắng sợ hãi sống qua ngày, cũng không muốn rời đi địa phương các tổ tiên sinh hoạt.

La Tổ đối với chuyện này cũng có chút vô lực, chỉ hi vọng ngày sau Đại Chu càng thêm cường thịnh, khiến man di bốn phương không dám tiếp tục đến xâm phạm, dân chúng biên quan cũng có thể hưởng chút ngày lạnh.

Chờ hảo mấy ngày, Triệu Từ liên tục không có động tĩnh gì, chỉ bảo nàng chờ tin tức, trong lòng La Tổ có chút không được tự nhiên, tổng lo lắng sẽ xảy ra chuyện, thấy Triệu Từ trong ngày rất bận rộn, nàng cũng không nên mang những chuyện này đến khiến hắn phiền lòng, dứt khoát trong ngày không có việc gì, đi theo dân chúng biên cảnh cùng nhau chăn dê, xem một chút trường hà lạc nhật viên cảnh đẹp.

"Đại nhân, đại nhân, Triệu đại nhân cho người tìm ngài khắp nơi đâu."

Tiểu Lục mặc một thân áo bông thêu hoa, vui vẻ chạy tới.

La Tổ đang ngồi xổm ở trên thảm cỏ nhìn dê bò phía xa, nghe lời này, vội vàng đứng lên nói, "Có phải Triệu đại nhân đã xảy ra chuyện?"

"Không phải vậy, hình như là Bắc Đô thành bên kia gửi thư." Tiểu Lục ý cười đầy mặt, xem thần sắc Triệu đại nhân, hẳn là chuyện tốt đâu.

La Tổ nghe vậy, vội vàng không thể chờ đợi được đi tìm Triệu Từ. Nàng chỉ biết là Triệu Từ đưa thư hồi Bắc Đô thành, lại không biết cụ thể viết cái gì. Hiện tại Bắc Đô thành nhanh như vậy đưa tin trở lại, nói không chừng là có chuyện quan trọng đâu.

La Tổ mới vừa bước vào trong nhà, liền thấy Triệu Tiểu Ngũ mang hành lý an bài người khuân đồ lên xe ngựa, Triệu Tiểu Ngũ thấy La Tổ trở về, vội vàng nói, "Đại nhân, người đã trở về, chủ tử chúng ta mới vừa còn hỏi tới đâu."

"Chủ tử người đâu?"

"Ồ trong phòng đâu, liên tục đi tới đi lui, xem đầu đầu hôn mê." Triệu Tiểu Ngũ cười nói một câu, lại phân phó người tiếp tục làm việc, còn ở bên cạnh la hét, "Chao ôi, người cẩn thận một chút. Đừng đem sách của đại nhân làm hỏng."

Bên này La Tổ vội vội vàng vàng vào trong nhà, quả nhiên thấy Triệu Từ đang đứng cạnh cửa sổ, cầm trong tay hai phong thư.

Có lẽ là nghe được tiếng bước chân, hắn quay đầu lại, thấy La Tổ, trên mặt lộ ra một nụ cười ôn nhu.

La Tổ giật mình, dạo bước đi tới nói, "Làm sao vậy?"

"Nương viết thư đến, đề cho chúng ta trở về."

"A?" La Tổ kinh ngạc, "Người nói, lão phu nhân bà, bà đề cho chúng ta trở về? Bà biết rõ ta cũng ở nơi đây?"

"Ân." Triệu Từ cười khẽ gật đầu, "Ta viết thư nói cho bà biết, lần này bà cho người đưa tin đến, nói muốn chúng ta trở về, chính mình chuẩn bị hôn sự cho chúng ta. Chờ thành thân xong, liền cùng nhau hồi Triệu gia thôn đi."

Đối với việc Triệu mẫu đột nhiên chuyển biến, trong lòng La Tổ vừa kinh ngạc, vừa có chút không dám tin tưởng, nàng nhưng là gặp qua Triệu mẫu phản đối kịch liệt, như thế nào liền bởi vì một phong thư của Triệu Từ liền cải biến.

"Người cấp lão phu nhân viết cái gì a, bà như thế nào, như thế nào đáp ứng?" La Tổ khẽ kích động nói.

Triệu Từ đi qua đến, cúi đầu cúi tay khoác bả vai của nàng, "Ta đã nói rồi, ta sẽ làm được, Tổ Tổ, người cái gì đều không cần quan tâm."

La Tổ nghe vậy, nghiêng đầu tựa ở trên bả vai hắn, qua được cửa ải của Triệu mẫu, nhưng còn có cửa ải của hoàng đế đâu. Nàng âm thầm thở dài, lúc này cũng không muốn dả kích Triệu Từ.

Sáng sớm hôm sau, đoàn người liền trực tiếp từ Túc Châu thành xuất phát đi Bắc Đô thành.

Dọc đường biên cảnh các lão bách tính bốn ba bẩm báo, đặc biệt là những dân chúng nhận ân huệ của Triệu Từ, nguyên một đám quý trên mặt đất khóc cầu khẩn Triệu Từ không cần đi. Có ít người cảm thật đê đã uớp chề cùng sữa dê từ nhà đến, nhường Triệu Từ mang ở trên đường ăn.

Triệu Từ nhất nhất hảo nói trấn an, khuyên đoàn người đều đi về nhà. Bất quá lúc này nói cái gì, mọi người cũng đều không nghe lọt, chỉ muốn đưa Triệu Từ một đoạn, liên tục đưa đến hảo vài dặm đường, mới bởi vì thể lực không đủ, quý trên mặt đất cấp Triệu Từ dập đầu, đưa mắt nhìn xe ngựa Triệu Từ đi xa.

La Tổ nhìn qua cửa sổ xe, trong lòng cảm khái không thôi.

Tiểu Lục nói, "Đại nhân, Triệu đại nhân thật sự là quan tốt được dân chúng kính yêu a."

La Tổ cười nói, "Dân chúng đều là tri ân đồ báo, chỉ cần là quan tốt yêu dân, dân chúng đều sẽ không quên. Cho nên a, chúng ta đều muốn vì dân chúng nhiều nghĩ."

Tiểu Lục nhìn La Tổ, bưng tỉnh đại ngộ nói, "Đại nhân, ta cuối cùng biết rõ người vì sao cùng Triệu đại nhân như vậy phân không ra."

La Tổ nghe vậy, mặt đỏ lên, "Mù nói cái gì đó?"

"Hắc hắc, ta mới không mù nói." Tiểu Lục chu môi, một bộ vẻ mặt ta đều biết, "Người cùng Triệu đại nhân đều có suy nghĩ giống nhau, các người cái này gọi là thần giao cách cảm nhất điểm thông. Không giống các cô nương khác, chỉ biết ở trong khuê phòng đợi, cũng không biết Triệu đại nhân đang suy nghĩ gì, cho nên Triệu đại nhân mới có thể nhìn trúng đại nhân ngài đâu."

La Tổ đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt viên hồ hồ của nàng. Cười mắng, "Người lại nói liều, ta liền ném người xuống xe, cho người đi cùng Triệu Tiểu Ngũ cùng nhau đánh xe đi."

Về mặt Tiểu Lục lập tức ghét bỏ, "Ta mới không đi đâu, tên kia trên người hôi hám. Ghê tởm."

La Tổ cười tùm tùm nhìn nàng, "Phải không, nghe nói Triệu Tiểu Ngũ ngày hôm qua cho người vật gì đó. Thành thật khai báo đi, là vật gì?"

"Không có, ta mới không muốn đâu." Tiểu Lục đỏ mặt dựa vào thành xe, ngược lại đành hoàng không dám cười La Tổ nữa.

La Tổ thấy thế, dùng khăn tay che miệng cười, thầm nghĩ, nếu có thể thành, cũng là một chuyện tốt. Đến lúc đó bảo Triệu Từ cho Triệu Tiểu Ngũ thoát nô tịch, nàng lại an bài Triệu Tiểu Ngũ học buôn bán, sau này vợ chồng son ở Hải Châu hoặc là Xuyên Châu đi qua cuộc sống, cũng không cần chọn rộn chuyện triều chính.

Trải qua hơn hai mươi ngày hành trình, đoàn người cuối cùng trở lại Bắc Đô thành.

Triệu Thành đã sớm mang người đi ra mười dặm ngoài thành chờ đợi đón người, thấy đoàn xe, vội vàng lớn tiếng hét gọi.

Triệu Từ xuống ngựa, Triệu Thành liền chạy tới một phen ôm đê đê mình, "Nhị đệ, người đã trở về, người đã trở về. Những ngày này, đại ca thật sự là lo lắng a." Nghĩ tới thiếu chút nữa sẽ không có cái Nhị đệ này, hốc mắt Triệu Thành liền không nhịn được đỏ lên.

La Tổ cũng vén rèm xe lên nhìn thoáng qua, Triệu Thành thấy nàng, trên mặt khó tránh khỏi có chút lúng túng. Bất quá nghĩ tới mình rốt cuộc là cái đại lão gia, hiện giờ lão nương mình lại nhận thức La Đại Nha này làm tức phụ Nhị đệ, hẳn tự nhiên cũng muốn nhận thức cái đệ muội này, liền nói với Triệu Từ, "Nhanh mang theo đệ muội về nhà thôi."

Triệu Từ đối La Tổ cười một cái, liền cùng Triệu Thành đi ở phía trước dẫn đầu trở về thành.

Xe ngựa hai người vừa mới đến Triệu phủ, bên này Ngô Dung lại dẫn một đám người đến tuyên chỉ đưa ban thưởng.

Trong lúc nhất thời Triệu phủ là một phen vô cùng náo nhiệt. Chờ thật vất vả đưa Ngô Dung đi. Triệu mẫu lúc này mới rồi rảnh kéo La Tổ đi vào nhà nói chuyện.

Triệu Từ vội vàng nói, "Nương."

Triệu mẫu quay đầu lại trừng hán, "Ta cùng đại nha so với người thân hơn, người hiện giờ ngược lại còn nhìn ta thành người ngoài? Ta còn hội bất nạt đại nha?"

Trên mặt Triệu Từ có chút lúng túng mắt nhìn La Tổ, La Tổ nhẹ nhàng gạt đầu, ý bảo hán đừng lo lắng. Triệu Từ lúc này mới khẽ cong cong môi, trong mắt mang theo vui vẻ.

Triệu mẫu ở một bên xem, trong lòng âm thầm cũng là nhận mệnh. Nhìn bộ dáng vợ chồng son này, ngược lại so với Thành nhi còn nóng hổi đầu. Chao ôi, chính mình thật đúng là không thể loạn gây đánh uyên ương. Đến lúc đó không chỉ không có nhi tức phụ, ngay cả nhi tử cũng sẽ không có.

Vào trong nhà, Triệu mẫu cũng không biết nói gì, trên mặt ngược lại có chút nóng. La Tổ nhìn ra bà đang quần bách, mở miệng nói trước: "Lão phu nhân, chuyện ta cùng Triệu Từ, đã khiến người hao tâm."

Triệu mẫu con mắt nóng lên, "Người còn gọi ta cái gì lão phu nhân a, ta vẫn quen người gọi ta là nương hơn, hiện giờ người muốn cùng với Từ nhi thành thân, chẳng lẽ sau này còn gọi ta là lão phu nhân?"

La Tổ nghe vậy, trong lòng cũng là hết sức động dung. Lúc trước nàng tới nơi này, cùng Triệu mẫu thân cận nhất, hai người giúp đỡ lẫn nhau, đi qua cuộc sống gian nan nhất, mãi cho đến thôn ngày tốt lắm, Triệu Từ lại trở thành quan. Nếu không phải lúc trước Triệu Thành chuyện kia, người trong lòng nàng thân nhất, như cũ vẫn là vị bà bà này.

Trong lòng nàng mấy phen trăm trở, nhẹ nhàng hô một tiếng, "Nương."

"Chao ôi." Triệu mẫu vui vẻ đáp một tiếng, "Ta nhưng cuối cùng lại nghe được người gọi ta là nương." Bà đưa ra một đôi tràn đầy nếp nhăn tay, nắm bàn tay La Tổ, "Lúc trước chuyện kia, là ta cái lão bà tử này hồ đồ, về sau mấy lần hỏi tương, trong tâm của ta lúc nào cũng là bất an, cảm thấy có lỗi với người. Đặc biệt là sau khi người đi, ta buổi tối ngủ, đều mộng người ở bên ngoài sống không tốt. Ban đêm lúc nào cũng là nhện không được rơi lệ. Cộng thêm Từ nhi tính tình đại biến, trong tâm của ta lại là hối hận vô cùng. Hiện giờ thấy người trở về, cùng Từ nhi trời đất tạo nên một đôi, trong lòng ta cuối cùng cũng yên tâm. Đại nha a, người có trách ta?"

Nói trách sao? Trong lòng La Tổ lúc trước khẳng định là có chút tức giận, có chút thất vọng đau khổ. Nhưng cẩn thận ngẫm lại, Triệu mẫu lại có lỗi gì đâu. Là một cái mẫu thân ở xã hội phong kiến, tự nhiên là toàn tâm toàn ý vì nhi tử. Nếu hoán vị suy tư, nàng cũng hiểu nỗi khó xử của Triệu mẫu.

Để cho nhi tử mình thân bại danh liệt, mất đi hết thảy, nếu nàng làm mẫu thân, cũng sẽ không chịu được.

Hơn nữa hiện giờ đều muốn trở thành người một nhà, nàng cũng không muốn mang theo bất luận cái tâm tình bất mãn nào cùng một chỗ sống qua ngày.

"Ta không trách ngài, là ta cùng Triệu Từ khiến nương khó xử."

"Không khó xử, ta cái lão bà tử này xem như nghĩ thông, chỉ cần các người bình an sống ở bên cạnh ta, trong lòng ta cái gì đều không muốn. Người không biết đâu, lúc trước tin tức Từ nhi sinh bệnh nặng truyền về, trong tâm của ta thật sự là hận không thể lập tức dùng mệnh đổi cho hán mới tốt."

Triệu mẫu vừa nói, vừa gạt lệ.

La Tổ vừa nghe, "Lúc trước hán bệnh rất nghiêm trọng sao?"

"Đúng vậy, tiểu Ngũ cho người đưa tin trở về, nói nhường người trong nhà không cần đi, lo lắng nhiễm ôn dịch. Về sau liên tục không có tin tức truyền về. Cũng may người đi, hẳn mới tốt lên. Người là phúc tinh của Triệu gia chúng ta, cũng là lão thiên gia an bài các người cùng một chỗ a." Triệu mẫu mặt mũi tràn đầy cảm kích nói.

La Tổ nghe vậy, trong lòng nhất thời có chút chột dạ, thầm mừng Triệu Từ không có lương tâm, thậm chí ngay cả nương của hắn cũng có thể lừa gạt.

Chờ Triệu mẫu về phòng, nàng lại cẩn thận ngẫm lại, phát hiện trong đó rất nhiều sự tình càng nghĩ càng hiểu. Triệu Từ sinh bệnh, nàng chính mình liền ngàn dặm xa xôi chạy đến trước mặt người ta. Hơn nữa Triệu mẫu bên này bỗng chốc cũng được giải quyết. Phỏng đoán còn khiến hoàng đế bên kia cũng đi theo áy náy một phen.

Này thật sự là một hòn đá hạ ba con chim a.

La Tổ không thể không hoài nghi, Triệu Từ bệnh này đều là trước đó an bài tốt. Cái gì đều cấp dự liệu được. Bằng không này hiệu quả cũng thật tốt quá.

La Tổ đang chuẩn bị đi tìm Triệu Từ để hỏi cho rõ, Triệu Từ cũng đã mặc quan bào màu đỏ từ trong viện đi ra, một bộ chuẩn bị ra cửa.

"Người đây là đi nơi nào?"

"Ta mới vừa trở về, tự nhiên muốn tiến cung trước giờ nào."

"Người đi gặp Hoàng thượng?" Vấn đề trong lòng La Tổ lập tức tan thành mây khói, khẩn trương nói, "Người cũng đừng lấy cứng đối cứng như lần trước, nếu Hoàng thượng không đồng ý, trở về chúng ta cùng nhau thương lượng."

Triệu Từ thấy La Tổ quan tâm như vậy, cảm thấy động dung, cười nói, "Người đừng lo lắng, lần này ta có chừng mực, sẽ không khiến cho bệ hạ tức giận."

La Tổ gật đầu, "Người nên cẩn thận một chút, bằng không, ta sẽ trở lại Hải Châu."

Triệu Từ nhú mày, "Không được phép nói lời này, liền là trở về, cũng là chúng ta cùng nhau."

"Vậy nếu người bị cấm túc, cũng không đi được a." La Tổ cãi lại nói.

Triệu Từ khẽ mỉm cười, "Yên tâm đi, lần này sẽ không. Tin ta một lần cuối cùng."

Thấy bộ dáng Triệu Từ nắm chắc, La Tổ khẽ gật đầu, "Hào."

Bạn đang đọc truyện *Bản Hàn Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109

"Từ nhi tiến cung?" Triệu Từ vừa ra cửa, Triệu mẫu liền lo lắng đến tìm La Tổ.

Dù sao lần trước nhi tử mới bị hoàng đế phạt ở nhà suy nghĩ lỗi lầm đâu. Nếu nhi tử lại chọc giận Hoàng thượng, lần này còn không biết phải chịu cái hình phạt gì.

La Tổ biết trong lòng Triệu mẫu lo lắng, trong lòng chính nàng cũng hết sức lo lắng. Dù sao xã hội vương quyền, cái gì đều kém quan trọng hơn tâm tình hoàng đế lão đại.

Có lẽ nàng cùng Triệu Từ có bên nhau hay không, đối với hoàng đế mà nói ảnh hưởng không lớn, hình như người ta chính là không ưa bọn họ ở một chỗ. Nếu bọn họ vẫn muốn cùng một chỗ, đây cũng là □□ trắng trợn đánh thể diện hoàng đế.

Bất quá nàng cũng không dám để Triệu mẫu một bó tuổi còn đi theo quan tâm, chỉ có thể lừa gạt lừa gạt bà nói, "Nương, không có chuyện gì, Triệu Từ tiến cung chính là bái kiến bệ hạ, sẽ không có chuyện gì, ngài cứ yên tâm đi."

"Chao ôi, ta lúc nào mới có thể thả xuống được." Triệu mẫu thở dài, lại nhìn La Tổ, "Bất kể như thế nào, chúng ta đều là người một nhà, đại nha a,

ngươi cũng đừng đi nữa. Liền hảo hảo cùng Từ nhi sống qua ngày a."

La Tổ mím môi thẹn thùng gật đầu, "Biết rõ, nương."

Triệu mẫu cảm thấy an tâm đôi chút, lại nghĩ tới Triệu Từ, trong lòng cuối cùng bất an. Bà biết rõ, nếu như nói ra chân tướng, trước mặt chuyện này liền có thể giải quyết, Từ nhi cùng đại nha cũng sẽ không bị làm khó. Nhưng trong lòng bà vẫn không nỡ bỏ a, không bỏ được không có đứa con trai này. Cái nhi tử tử nhỏ liền thông minh có hiểu biết, là sinh mạng của bà a.

Hai người đang nói chuyện, gian ngoài Đại quân gia vội vàng vàng chạy đến, thấy Triệu mẫu liền cầm đầu gối quỳ xuống đất, "Lão phu nhân, người trong cung đến."

Triệu mẫu vừa nghe, sợ hết hồn, gấp rút nhìn La Tổ, "Chẳng lẽ lại muốn truyền đại nha tiến cung đi?"

La Tổ vội hỏi, "Nương, người đừng lo lắng, ta không sao." Tiết quý phi lần này gọi nàng vào cung, nhất định cũng là nhắc lại lời nói cũ mà thôi.

Đại quân gia vội vàng nói, "Phu nhân, không phải là truyền La đại nhân tiến cung, mà là gọi ngài vào cung. Lần này Tiết quý phi triệu kiến ngài tiến cung."

"A, gọi ta vào cung?"

Triệu mẫu sắc mặt trắng bệch.

Mặc dù trong lòng sợ hãi không thôi, Triệu mẫu còn là trang phục long lấy một phen, vội vàng đi theo lão ma ma truyền gọi vào trong cung. Dọc theo đường đi, trong lòng bà đều nơm nớp lo sợ.

Bên trong cung, Triệu Từ vừa mới báo cáo chuyện mình ở Túc châu cho Chiêu Vũ Đế.

"Triệu Từ, người lần này đối Đột Quyết đại chiến lập được kỳ công, lại thống trị Túc châu ôn dịch, cư công chí vĩ. Trẫm muốn hảo hảo ban thưởng cho ngươi. Hộ bộ thượng thư hiện giờ đã lớn tuổi, lần lượt trình sớ con muốn cáo lão hồi hương. Trẫm dự định phong ngươi làm hộ bộ thượng thư, ngày mai lâm triều, liền hạ thánh chỉ."

"Thịnh Hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra." Triệu Từ sắc mặt như thường quỳ xuống đất. "Vi thần hôm nay vào cung, một là bái kiến bệ hạ, hai là từ quan."

"Từ quan!" Chiêu Vũ Đế vỗ án, chấp tay sau lưng đi tới, "Triệu Từ, ngươi có biết, ngươi đang làm cái gì? Ngươi đã bao nhiêu tuổi, lúc này quả thật muốn từ quan?"

Triệu Từ cúi đầu nói, "Bệ hạ, vi thần ở Túc châu trải qua một con bệnh nặng, hiện giờ thân thể ngày càng khó chịu, cảm giác lực bất tòng tâm, còn thỉnh bệ hạ thành toàn vi thần, cho phép vi thần về quê tĩnh dưỡng."

"Triệu Từ!" Thanh âm Chiêu Vũ Đế giận dữ nói, "Hảo ngươi Triệu Văn Độ, biết rõ ý của trẫm, lại còn cố ý giả cảm vờ ốm không hiểu? Triệu Văn Độ a Triệu Văn Độ, trẫm đây chính là muốn tốt cho ngươi cùng La thị, ngươi cũng đã biết, các ngươi vốn dĩ có thể có hảo tiền đồ. Chẳng lẽ thật sự cam lòng bỏ xuống hết thảy?"

Triệu Từ khẽ cười cười, trên mặt toàn bộ không đổi sắc, "Vi thần vốn là tiểu tử nhà quê, những thứ hảo tiền đồ này, nếu là không thuộc về vi thần, vi thần cũng không bắt buộc. Vi thần duy nhất chỉ hy vọng, có thể theo đuổi bản tâm mà sống." Hắn nói xong lần nữa dập đầu, "Thỉnh bệ hạ chấp thuận điều thỉnh cầu này của vi thần, đồ ban thưởng gì vi thần cũng không muốn, chỉ cần một điều thỉnh cầu này."

"Ngươi - -" Chiêu Vũ Đế tức giận gác tay xoay người sang chỗ khác.

Đối với La Tổ cùng Triệu Từ hai người này, hắn là thật tâm không bỏ được buông tha. Triều đình hiện tại có thể có hôm nay, hai người này đều cư công chí vĩ. Nếu không phải bởi vì hai người đích xác trẻ tuổi, cộng thêm La Tổ là nữ tử, hắn sớm liền cho quan to lộc hậu, phong tước cũng không tiếc, nguyên bản muốn tạm gác lại sau này cấp đế vương kế nhiệm sử dụng, lại không ngờ rằng hai người này sẽ gây ra chuyện như vậy.

Hắn chính là đế vương, tự nhiên sẽ không để ý những thứ này, nhưng nếu hai người này làm thân nhiễm bẩn, khiến người lên án, cũng không thể trọng dụng.

Nhưng hôm nay Triệu Văn Độ này, xem ra là hạ quyết tâm, nếu xử trí không kịp, chỉ sợ sẽ nháo trên triều đình và dưới dân gian nghị luận rối rít, chuyện này muốn dẹp cũng không thể dẹp được nữa.

Chiêu Vũ Đế đang hai mặt khó xử, Tiết quý phi bên này cũng là trong lòng giật mình.

Nguyên lai Tiết quý phi vốn định thay hoàng đế lần nữa chia sẻ, để Triệu mẫu từ trong chu toàn, không chừng có thể khiến hai người kia buông tha lẫn nhau, đến lúc đó bệ hạ cũng không cần khó xử. Không nghĩ tới Triệu mẫu thế nhưng chấp nhận chuyện nhi tử thú vợ cũ của đại ca. Tiết quý phi tự nhiên không thể đồng ý, liền hù dọa vài câu, lại là không có đoán được, hôm nay sẽ nghe được một cái bí ẩn như vậy.

Triệu mẫu quỳ trên mặt đất lau nước mắt, "Nương nương, ngài nói cho Hoàng thượng đi, Từ nhi không phải là con trai ruột của ta, hẳn cùng đại nha không có quan hệ thúc tẩu, bọn họ không phải là. Nương nương, ngài đừng trách tội bọn họ a, dân phụ van xin ngài."

Tiết quý phi kinh ngạc trong chốc lát mới phục hồi lại tinh thần, ý bảo cung nhân bên cạnh đỡ Triệu mẫu dậy.

Triệu mẫu được đỡ ngồi lên trên ghế dựa, còn đang dùng khăn tay lau nước mắt.

Tiết quý phi đợi bà bình tĩnh một lát, mới nói, "Ngươi nói Triệu Từ không phải là thân sinh nhi tử của ngươi, đây là thật?"

Triệu mẫu gật đầu, "Dân phụ tuyệt không dám nói dối, hẳn thật sự không là thân sinh nhi tử của ta."

"Đem ngọn nguồn mọi chuyện nói ra."

"Là." Triệu mẫu lau sạch sẽ nước mắt, từ từ nói ra chuyện năm đó.

Nguyên lai hai mươi ba năm trước, Triệu mẫu mang thai đứa con thứ hai, đáng tiếc đứa nhỏ này mệnh không được tốt, gặp năm chiến loạn, mặc dù không có qua nhiều binh đao tai họa, nhưng là hạt thóc bên trong đất đai cũng không thu được, mọi người ăn không đủ no mặc không đủ ấm, đặc biệt là hải tử sinh hạ ở trong bão tuyết, đói khổ lạnh lẽo, hải tử không thể chịu đựng. Triệu phụ không muốn Triệu mẫu khổ sở, đại mùa đông ôm hải tử đi lên núi mai táng, nào ngờ lúc trở lại, lại ôm hải tử trở về, kia thế nhưng sắc mặt đỏ thắm, là cái khỏe mạnh hải tử.

Triệu phụ lừa gạt Triệu mẫu, nói con trai ruột của bọn họ đột nhiên sống lại, cho rằng hải tử còn nhỏ, cũng không thể phân biệt ra được. Ban đầu Triệu mẫu cũng bị lừa gạt, nhưng sau khi từ tròn tháng, Triệu mẫu tự chăm chăm phục hồi lại tinh thần. Hải tử dù sao cũng là từ bên trong bụng nàng đi ra, mẹ con liền tâm, cộng thêm hải tử có vết bớt đặc thù, Triệu mẫu trong lòng đều hiểu, cho nên liền biết Triệu phụ nói dối. Chuyện này hai vợ chồng cũng không có lại đề lên, hoàn toàn xem như đối phương không biết rõ, mãi cho đến giờ phút Triệu phụ hấp hối, mới nói ra chân tướng. Lúc trước hẳn đem hải tử mai táng sau, lúc xuống núi liền gặp một cái lão mẫu đồng cứng trong lòng che chở một hải tử, xem cách ăn mặc, hẳn là người phú quý. Lúc ấy rối loạn, chuyện như vậy cũng không ít, nếu là bình thường, Triệu phụ cũng không dám nhiều quản này nhân sự, vừa lúc hẳn đang đau nhức mất đi ái tử, liền cũng khỏi lòng trắc ẩn, ôm hải tử trở về nhà lừa gạt là thân nhi nhà mình.

Nói đến đây, thanh âm Triệu mẫu khàn khàn, "Lão nhân nhà ta vốn dĩ cũng muốn nói cho Từ nhi biết chân tướng, giúp hẳn đi tìm thân nhân, nhưng đúng lúc đại nhi tử của dân phụ sống chết không rõ, dân phụ có tư tâm, không bỏ được mất đi đứa con trai này, liền liên tục gạt hẳn."

Tiết quý phi mặt mũi tràn đầy ngưng trọng, "Địa phương ngày đó các ngươi nhất được Triệu Từ, chính là Bì Lăng huyện?"

"Là."

Tiết quý phi truy vấn, "Ngươi còn nhớ ngày đó hẳn mặc thế nào không?"

"Còn nhớ, là một bộ y phục tơ lụa màu đỏ, bên trên thêu tam dương khai thái, dân phụ cho tới bây giờ chưa thấy qua chất vải tốt như vậy, lúc ấy có ý giữ lại. Bộ y phục kia hiện giờ vẫn còn như mới, đến Bắc Đô thành dân phụ cũng mang theo."

Tiết quý phi nghe vậy, thần sắc hết sức kích động, hồi lâu mới lấy lại bình tĩnh, "Hảo, ngươi cho người đem bộ y phục kia đưa tới cho Bản cung xem một chút."

Triệu mẫu kinh ngạc nói, "Nương nương, ngài..."

"Bản cung muốn đích thân xem một chút, mới có thể xác nhận." Tiết quý phi trông mắt hơi híp, nhìn ra ngoài điện.

Rất nhanh, đại thái giám bên người Tiết quý phi liền vội vàng đem việc này báo cho Ngô Dung biết.

Lúc Ngô Dung tiến vào, Chiêu Vũ Đế đang cùng Triệu Từ giằng co. Cuối cùng, Chiêu Vũ Đế rõ ràng rơi vào thế hạ phong, thần sắc hơi dẫn ra.

Ngô Dung thấy thế, vội vàng chạy tới, nhỏ giọng đem tin tức bẩm báo một lần.

Chiêu Vũ Đế nghe vậy, trong mắt hiện lên tinh quang, nhanh chóng nhìn Triệu Từ một cái, đứng lên nói, "Thật vậy?"

Ngô Dung nói, "Là người bên cạnh nương nương chính mình đến nói, nhất định không sai được."

Chiêu Vũ Đế đi một vòng, nhìn Triệu Từ một cái, "Ngươi trước ở lại đây suy nghĩ thật kỹ, đợi trăm quay lại." Nói xong vung tay áo sai bước rồi đi.

Bên trong Phụng cung, Tiết quý phi đang mong chờ tin tức của Chiêu Vũ Đế. Không đầy một lát liền nghe tin Chiêu Vũ Đế chạy tới. Nàng vội vàng sửa sang sơ lại, liền đi ra ngoài điện nghênh đón.

Chiêu Vũ Đế thấy Tiết quý phi, thần sắc vội vàng nói, "Ái phi, lời ngươi nói là thật? Nhi tử Tiết Nam chính là Triệu Từ?"

Tiết Nam trong miệng Chiêu Vũ Đế chính là Tiết quý phi thân huynh trưởng, Định quốc hầu quá cố.

Tiết quý phi đỏ hồng mặt nói, "Chuyện này thần thiếp cũng không phải là hoàn toàn khẳng định, nhưng theo lời Triệu lão phu nhân nói tình hình lúc đó, thời gian như vậy, còn có địa phương nhìn thấy hài tử, thậm chí vài tờ bao lấy hài tử, đều hết sức trùng hợp. Cho nên thần thiếp làm suy đoán, nhi tử huynh trưởng còn sống, lúc trước vũ nuôi của đại tẩu mang theo hất trốn đi, còn không tìm được huynh trưởng, đã chết ở Bì Lăng huyện."

Chiêu Vũ Đế nghe vậy, trong lòng chấn động, "Thật sự là vậy, Định quốc hầu ở dưới suối vàng có biết cũng vui mừng."

Tiết quý phi nghe vậy, quỳ xuống đất, "Bệ hạ, thần thiếp khẩn cầu bệ hạ điều tra chuyện này, nếu như huyết mạch của huynh trưởng thật sự còn ở nhân gian, cầu xin bệ hạ giúp hân nhận tổ quy tông, kéo dài huyết mạch phủ Định quốc Hầu."

Chiêu Vũ Đế đỡ nàng dậy, đồng ý nói, "Đây là tự nhiên. Lúc trước Tiết Nam vì Đại Chu, chết trận sa trường, đại tẩu nguoi tuy là nữ nhân nhưng lại không hề thua kém đáng mấy râu. Nếu như quả thật là cốt nhục của bọn họ, trầm tất nhiên sẽ không để cho hân lưu lạc ở bên ngoài."

Tiết quý phi lúc này mới yên tâm lại, động tình nói, "Thiếp xin tạ ơn bệ hạ trước."

Triệu Từ ở cung Thái Cực chờ mãi không thấy Chiêu Vũ Đế đến, trong lòng đang âm thầm tính toán làm thế nào mới khiến hoàng đế gạt đầu đồng ý cho hân quy ẩn, Ngô Dung liền vội vội vàng vàng chạy đến truyền lời, "Triệu đại nhân, bệ hạ truyền chỉ bảo ngài mau chóng hồi phủ, chờ đợi triệu kiến."

Triệu Từ trong lòng buồn bực, thầm nói "Chẳng lẽ bệ hạ muốn dùng kế hoãn binh?"

Mặc dù trong lòng do dự, nhưng hoàng đế không biểu hiện ra ngoài, Triệu Từ tự nhiên cũng chỉ có thể trở về.

Dọc theo đường đi, hân đều suy đoán chuyện này có khả năng chuyển biến tốt. Trước hân rõ ràng đã phát giác được thái độ của hoàng đế thoáng có chút dần ra. Nếu kiên trì thêm một phen nữa, rất có thể sẽ được việc. Chỉ là không biết, tại sao hoàng thượng lại rời đi?

Triệu Từ nhíu mày, lần trước sở dĩ hân có thể ở trước mặt La Tổ biểu hiện tự tin như vậy, vì biết rõ, mình và La Tổ ở trong lòng của hoàng thượng có giá trị sử dụng. Hoàng thượng không phải là hôn quân, sẽ không vì những chuyện này mà chém đầu bọn họ, cho nên hân mới phóng tay một lần. Chỉ là không biết lần sau có còn cơ hội như vậy hay không.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hàn Tức Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110

Xe ngựa Triệu Từ vừa mới đến cửa, Đại quản gia Triệu Phúc từ trong nhà vội vàng vàng chạy ra tiếp đón, trên khuôn mặt già nua vẻ mặt sốt ruột, "Đại nhân, ngài đã trở về."

Triệu Từ thấy hân bối rối như vậy, trong lòng quýnh lên, "Như thế nào, nàng làm sao?"

"Không phải La đại nhân, là lão phu nhân. Hôm nay đại nhân vừa mới tiến cung, quý phi nương nương liền cho người tới đón Triệu lão phu nhân vào cung, kết quả qua một buổi trưa mới trở về, lão phu nhân liền ngã bệnh, hiện tại đại phu còn đang khám bệnh đâu."

Triệu Từ vừa nghe, lập tức nóng nảy, vội vàng chạy vào nhà, đi tới hậu viện.

Hậu viện trong phòng Triệu mẫu, lúc này đang vây quanh một vòng người, hai vợ chồng Triệu Thành quỳ ở bên cạnh hầu hạ, La Tổ cùng đại phu câu thông, Triệu Lâm cùng Triệu Mộc Miên trực tiếp nằm sấp ở bên giường khóc.

Các nha hoàn bà tử khác đánh nước nóng đánh nước nóng, nấu thuốc nấu thuốc, gấp rút chân không chám đất. Triệu Từ vào trong nhà liền nhìn thấy cái cảnh tượng này, trong lòng chấn động, "Nương!"

Triệu Thành nghe thanh âm, quay đầu lại trông thấy Triệu Từ, khóc nói, "Nhị đệ, nguoi mau đến xem nương đi."

Triệu Từ vài bước chạy qua, quỳ ở bên giường nhìn Triệu mẫu, "Nương..."

Triệu mẫu mặt mũi tràn đầy xanh xao nằm ở trên giường, hai mắt hép lại, cánh môi liên tục run rẩy, bộ dáng giống như muốn nói chuyện, lại nói không nên lời.

"Nương, nguoi làm sao vậy, nương." Triệu Từ kích động kêu lên.

Triệu Thành khóc ròng nói, "Cũng không biết cung bên trong nói gì đó lời nói, nương vừa xuống xe ngựa liền ngã quỵ, trong miệng liên tục lẩm bẩm cái gì không rõ. Nhị đệ, người nói nương đây là thế nào?"

Triệu Thành thời gian qua không có chủ kiến gì, lúc này bối rối xoay quanh, hoàn toàn không biết nên làm sao mới phải.

Triệu Từ cũng có chút hoang mang lo sợ, đang định nhường người đi thỉnh ngự y đến, liền thấy Triệu mẫu động động ngón tay đầu, sâu kín tĩnh lại.

Triệu mẫu mở mắt ra nhìn thoáng qua người bên cạnh, xem bên giường Triệu Từ sau, đau buồn, khóc ròng nói, "Nhi a, vì nương những năm này không phải là muốn lừa gạt người a."

"Nương, ngài nói cái gì a, nương, hôm nay tiến cung bị làm khó dễ?"

Triệu Từ đau lòng không thôi, vốn nghĩ Hoàng thượng không hề đồ, ít nhất sẽ không bởi vì hấn mà liên lụy gia nhân. Lại không nghĩ bên trong cung thế nhưng cho người tìm mẫu thân hấn tiến cung. Cũng không biết bà ở trong cung đã chịu khó xử như thế nào.

Triệu mẫu lại kinh ngạc, "Người còn không biết?"

"Biết cái gì?"

Triệu mẫu trong lúc nhất thời sững sốt, sắc mặt khôi phục vài phần, tựa hồ có dấu hiệu chuyển biến tốt. La Tổ nhanh chóng để cho đại phu đi qua xem xét.

Đại phu một phen hỏi chẩn, khuôn mặt cuối cùng thả lỏng, "Lão phu nhân vừa mới là tâm hoá công tâm, hiện giờ đã ổn định, chỉ cần dùng ít thuốc an thần, tĩnh dưỡng mấy ngày liền hảo."

Nghe Triệu mẫu không có gì đáng ngại, những người khác thở phào nhẹ nhõm.

Triệu Từ nói, "Nương, là bị uy khuất?"

Triệu mẫu lắc đầu, trên mặt một phen gãy gục, cuối cùng khẽ cắn răng, đỏ hồng mắt. "Từ nhi, những năm này vì nương có một số việc, liên tục gạt người, chưa từng nói cho người biết. Người không phải con cháu Triệu gia chúng ta."

"A?" Đám người Triệu Thành quá sợ hãi. Triệu Từ cũng là thay đổi sắc mặt, "Nương, ngài nói cái gì? Ta sao lại không phải là con cháu Triệu gia?"

La Tổ cũng ở bên cạnh kinh ngạc không thôi. Lấy yêu thương Triệu mẫu đối Triệu Từ, hoàn toàn nhìn không ra đây không phải là thân sinh nhi tử a. Bằng không vì sao Triệu Thành cái này thân sinh nhi tử đều không được đi đọc sách, lại cho Triệu Từ những năm này đọc sách khảo công danh đầu.

Nếu thật sự không phải là thân sinh, người Triệu gia này cũng quá hiền hậu.

Triệu mẫu khóc ròng nói, "Năm đó ta sinh hạ Nhị đệ Thành nhi, đứa bé kia vừa rơi xuống đất liền không có, thời điểm cha người ôm hấn đến phía sau núi đi chôn, liền phát hiện người sắp hấp hối, những năm này, vì nương vẫn luôn xem người như thân sinh nhi tử nuôi dưỡng, dù thấy người cùng đại nha như vậy khó xử, cũng không dám nói ra, chính là không nghĩ mất đi người đứa con trai này a. Nhưng hiện giờ Hoàng thượng muốn trị tội, ta không thể để cho người cùng đại nha chịu tội, liền là người không nhận thức ta, ta, ta cũng vậy nhận thức ..."

Triệu Từ hoàn toàn không nghĩ tới, chính mình thế nhưng không phải là nhi tử Triệu gia.

Dù sao những năm này, cha mẹ huynh trưởng đối hấn hết sức bảo vệ, chưa bao giờ có mây may thành kiến. Hiện giờ đột nhiên nghe được tin tức như thế, trong lúc nhất thời có khó có thể tiếp nhận.

"Nương, người nói đều là thật? Nếu là vì ta cùng Tổ Tổ, nương không cần như thế. Chúng ta liền là mai danh ẩn tích, cũng tuyệt đối sẽ không vì công danh lợi lộc mà quên nguồn quên gốc."

"Ta nói đều là thật!" Triệu mẫu kích động nói, "Ngày đó vài tờ bao người, ta đã cho người đưa vào trong cung cấp quý phi nương nương. Từ nhi a, người là cái xuất thân hào nhân gia, những năm này có lẽ người nhà người đang tìm người, là vì nương ích kỷ, không muốn để cho người đi. Hiện giờ người đã lớn rồi, liền cần phải nhận tổ quy tông. Sau này người cùng đại nha có thể quang minh chính đại kết làm vợ chồng."

Nói xong lời nói này, trong lòng Triệu mẫu đau nhói không thôi.

Giữ bí mật hơn hai mươi năm, giờ nói ra như vậy, trong lòng bà lại là một trận đau nhức, lại là cảm thấy thanh thản hơn rất nhiều.

Những năm này không phải là không tự lừa gạt mình, xem như nhi tử chính mình không chết, liên tục sống sót, như vậy thông tuệ, là cả kiêu ngạo của Triệu thị bộ tộc. Mỗi lần nhi tử nhận được người khác tán thưởng, bà cái mẫu thân này vô cùng tự hào, vô cùng cao hứng. Hiện giờ dù nhi tử không nhận thức chính mình, những năm này, vậy cũng đã đủ rồi.

Triệu mẫu nói một phen, đã tỉnh bì lực tấn, từ từ mê man.

Triệu Thành cùng Tôn Lệ Nương có chút không biết làm sao, nhìn Triệu Từ ở bên giường quý không nói lời nào, cũng không biết khuyên như thế nào.

Dù sao vị Triệu đại nhân này, cũng không phải là Nhị đệ nhà mình. Bao năm nay nương lừa gạt hắn, không có cho hắn nhận tổ quy tông, không chừng trong lòng Triệu đại nhân này không chừng có oán hận đâu.

Ngược lại Triệu Lâm cùng Triệu Mộc Miên còn không có rõ ràng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Dù sao trong lòng bọn họ, mặc kệ Nhị ca là ai gia sinh, kia đều là Nhị ca những năm này cùng bọn họ cùng nhau sinh sống a.

La Tổ cũng không biết lúc này nên nói cái gì. Nàng đứng ở bên cạnh, đối với chuyển biến bất thành linh này, vẫn còn có chút không kịp phản ứng.

Một lát sau, Triệu Thành cùng Tôn Lệ Nương liền đi phòng bếp xem chén thuốc.

La Tổ cùng Triệu Từ lưu ở trong phòng chiếu khán Triệu mẫu.

La Tổ đi tới cùng hắn một chỗ quý ở bên giường, "Nương đây là tâm bệnh, bà khẳng định là lo lắng ngại không nhận thức bà."

Triệu Từ bụm mặt, bả vai hơi hơi run run, "Công on nuôi dưỡng lớn hơn trời, liền tính ta không phải là bà thân sinh, vậy thì như thế nào, những năm này cha mẹ đối đãi ta so với thân sinh còn muốn yêu thương. Ta lại không phải là kẻ vong ân bội nghĩa, ở đâu còn có thể không nhận thức bọn họ?"

La Tổ nghe được Triệu Từ lời nói này, trong lòng hết sức là vui mừng.

Nàng biết rõ, cái thời đại này đều so sánh chú trọng kéo dài huyết mạch. Đặc biệt là đối với chuyện nhận tổ quy tông hết sức là coi trọng. Triệu Từ có thể thanh tỉnh biết được người Triệu gia đối hắn hảo, hơn nữa cảm ơn, đủ thấy hắn không có như vậy cổ hủ.

Nàng đưa tay, nắm thật chặt tay Triệu Từ, mười ngón đan xen.

"Nương nghe được lời này của ngại, nhất định sẽ thật cao hứng. Bất kể như thế nào, về sau người một nhà chúng ta đều muốn cùng một chỗ."

Có lẽ là đã nói rõ, tích tụ trong lòng Triệu mẫu ngược lại tiêu tán. Mê man hai ngày, cuối cùng hảo quay tới, ngay cả sắc mặt đều đỏ thắm rất nhiều.

Lúc Tôn Lệ Nương hầu hạ bà uống thuốc, Triệu mẫu đã có thể dựa vào giường nói chuyện.

Triệu Từ liên tục thủ ở bên giường chưa bao giờ rời đi, Triệu mẫu cũng liên tục không cùng hắn nói chuyện, chờ dùng xong thiện, uống thuốc sau, thấy hắn còn quý ở bên cạnh, Triệu mẫu mới đánh vỡ bình tĩnh, "Từ nhi, những năm này ngại đã hết sức hiếu thuận với ta, hiện giờ ca ca ngại đã thành thân sinh con, nương cũng có chỗ dựa. Ngại nếu muốn trở về nhận tổ quy tông, nương cũng là ủng hộ ngại. Ngại không cần phải lo lắng ta bên này."

"Nương, chuyện này ta đã nghĩ thông suốt, trong lòng ta, ta chính là con cháu Triệu thị. Năm đó nếu không có cha cùng nương, ta cũng sống không được đến bây giờ. Cái mệnh này của ta chính là cha cùng nương cấp. Cha nương đều không để ý ta không phải là thân sinh, chính mình lại vì sao phải quan tâm?"

Triệu mẫu nghe vậy, sắc mặt kích động, "Ngại đây là nói... Ngại không đi?"

Triệu Từ nhẹ nhàng lắc đầu, "Nương, ta không đi. Về sau nhi tử còn muốn lưu ở bên ngài hiếu thuận với ngài."

"Nhưng chuyện ngại cùng đại nha làm sao bây giờ, nếu ngại nhận tổ quy tông, sau này liền có thể cùng nàng quang minh chính đại ở cùng một chỗ."

"Nương, thiên hạ rộng lớn, nhi tử đi nơi nào tìm bọn họ. Hơn nữa, bất kể là có nhận tổ quy tông, chúng ta cũng sẽ ở cùng nhau, ngài không cần lo lắng."

Triệu mẫu vẫn còn có chút lo lắng. Dù sao theo lời Tiết quý phi nói. Hoàng thượng không chịu được nhi tử cùng đại nha như vậy.

Bất quá nghĩ lại, cũng không cần lo lắng, chính mình ứng đem tình hình thực tế báo cáo, nếu Hoàng thượng còn không đồng ý nhi tử cùng đại nha thành thân. Cùng lắm thì liền nhường nhi tử nhận tổ quy tông mà thôi. Chỉ là bản gia Từ nhi đến cùng là nhà ai, chỉ sợ lại muốn phí một phen trắc trở mới có thể tìm được.

Mười ngày sau, người Chiêu Vũ Đế phái đến từ Bì Lăng huyện Triệu gia thôn truyền tin tức trở về.

Thực tế tình hình dân bản xứ tựa hồ cũng không rõ ràng lắm, bất quá hai mươi ba năm trước Triệu Từ sinh ra ngày đó, xác thực là có đồn đãi nói hài tử vừa ra đời liền không có khí, ra ngoài chạy một vòng, hài tử lại sống đến giờ. Bởi vì chuyện này hết sức là ngạc nhiên, cho nên là kỳ sự duy nhất trong thôn. Về sau hài tử chậm rãi trưởng thành, so với những hài tử khác trong thôn xem chính là thông minh thanh tú một chút, cùng người thường bất đồng, cho nên thật nhiều người đều nói đứa nhỏ này là sao Văn Khúc chuyển thế. Quả nhiên là, về sau đọc sách cao trung, hiện giờ hỏi chuyện này, thật nhiều người liền bắt đầu nhắc lại chuyện cũ.

Chưa hỏi qua Triệu Từ có phải hay không là người Triệu gia, thôn dân địa phương cũng đã rất kích động, thậm chí trợn mắt nhìn nhau, trực tiếp tung tin, nếu ai dám nói Triệu Từ không phải là con cháu Triệu gia, trực tiếp loạn côn đánh ra. Cho nên chuyện Triệu mẫu đã nói có phải là thật hay không, này liền vô pháp thẩm tra.

"Hoàng thượng, Tiết quý phi nương nương đến. Nói là có chuyện quan trọng muốn bẩm báo."

Chiêu Vũ Đế đang tự định giá, nghe tin Tiết quý phi đến, trong lòng buông lỏng, vội vàng cho gọi người vào bên trong.

Tiết quý phi mặc cung trang màu vàng, thần nhiên đi đến.

Vào trong điện, liền vội vàng thi lễ một cái. Chiêu Vũ Đế nói, "Ái phi vì kia Triệu Từ sự tình mà đến?"

"Đúng vậy, bệ hạ, thần thiếp vừa nhớ ra một chuyện, thời điểm lúc trước chất nhi sinh ra, trên lưng có một vết bớt màu tím. Lúc ấy hình dáng hết sức nhỏ, nhưng hôm nay nếu là người trưởng thành, hình dáng cần phải lớn bằng đồng tiền đồng..."

Câu nói kế tiếp, Tiết quý phi tự nhiên không tốt nói cho người đi kiểm tra thân thể một cái đại thần. Chiêu Vũ Đế lại nghe ra ý tứ trong đó, thần sắc sáng ngời, cho gọi Ngô Dung đi làm chuyện này.

Thấy Ngô Dung đi ra ngoài, Tiết quý phi cảm khái nói, "Nếu thật sự là chất nhi, thần thiếp mới có thể không phụ lòng gia huynh. Kia Triệu Từ cùng La thị sự tình, cũng có thể nghênh nhận nhi giải."

Chiêu Vũ Đế trong lòng cũng là mơ hồ có chút kỳ vọng.

Chuyện tra ra một vết bớt dĩ nhiên là đơn giản hơn nhiều. Chưa qua thời gian một nén nhang, người phái đi liền truyền về tin tức, sau lưng Triệu Từ có một vết bớt. Hình dáng tương tự như quý phi nương nương đã nói.

Tiết quý phi lúc này kích động nước mắt rơi như mưa. Quay đầu lại nhìn Hoàng thượng, "Bệ hạ, thật sự là chất nhi thần thiếp."

Hôm sau, Triệu Từ cùng Triệu mẫu liền bị truyền gọi nhập cung.

Triệu mẫu trải qua mấy ngày tĩnh dưỡng, thân thể đã tốt lên rất nhiều. Hiện giờ nghe nói lại muốn tiến cung, sắc mặt lại nhạt đi vài phân.

Triệu Từ trấn an nói, "Nương yên tâm, hoàng thượng là minh quân, sẽ không làm khó chúng ta."

Triệu mẫu bị trấn an vài câu, tâm tình cũng khá hơn một chút, lại nghĩ tới dù sao đều đến cái hoàn cảnh này, lại kém cũng sẽ không càng kém. Liền cũng yên tâm.

Lần này hai người đồ là không có bị tách ra, mà là cùng nhau đi đến Thái Cực điện gặp Chiêu Vũ Đế.

Bên trong Thái Cực điện, Chiêu Vũ Đế cùng Tiết quý phi đều ở đây, thậm chí ngay cả Tề vương Lý Triết đều ở bên trong.

Xem trận thế này, Triệu mẫu căng thẳng đến phát run.

Triệu Từ còn chưa kịp hành lễ, Tiết quý phi đã kích động khóc thút thút lên tiếng, "Hiền nhi, ngươi là Hiền nhi a."

"..."

Về mặt Triệu Từ kinh ngạc nhìn Tiết quý phi, không biết phản ứng thế nào.

Tề vương Lý Triết về mặt vui mừng đi qua, "Văn Độ, không nghĩ tới ngươi thế nhưng lại là nhi tử cữu cữu ta. Khó trách lúc trước ta nhìn thấy ngươi đã cảm thấy thân thiết đâu."

"Điện hạ, đây là..."

Lý Triết cười nói, "Ngày hôm trước lão phu nhân nói ra thân thể của ngươi, mẫu phi liền hoài nghi ngươi là nhi tử cữu cữu. Cho nên liền cho người đi điều tra nghe ngóng, hiện giờ đã chứng thật ngươi quả thật là nhi tử của cữu cữu ta. Văn Độ, ngươi vốn gọi là Tiết Hiền."

Triệu Từ nghe vậy, trong lòng tràn đầy khiếp sợ.

Triệu mẫu cũng đầy mặt căng thẳng nhìn con mình, lại nhìn hoàng đế, "Dân, dân phụ đã nói, Từ nhi khẳng định ra là xuất thân đại gia đình. Tội bố kia không giống tầm thường nhân gia có thể sử dụng."

Trong lòng Triệu mẫu thực sự kinh hãi rồi. Không nghĩ tới nhi tử chính mình này nuôi lớn, thế nhưng lại là hải tử của huynh trưởng đương kim quý phi nương nương, này, này cũng thật sự là không biết rõ phúc họa a.

Nhất thời lại cảm thấy đương nhiên. Nhi tử như thế ưu tú, dân chúng bình thường, ở đâu sinh ra được hải tử như vậy. Tự nhiên cũng chỉ có thể là hoàng thân quốc thích mới có thể sinh ra hải tử như vậy. Coi như là ném tới dân chúng tầm thường như bọn họ, cũng có thể dài tốt như vậy.

Chiêu Vũ Đế bước đến gần, sắc mặt uy nghiêm cũng mang theo chút ôn hòa, "Không nghĩ tới con trai trưởng Tiết Nhi ca còn sống, hiện giờ dài như vậy ưu tú, ở dưới mí mắt trầm lung lay mấy năm, cũng không có nhận ra." Trong giọng nói của hắn mang theo vài phần cảm khái, hơn nữa là mừng rỡ, "Triệu Từ, người là con trai trưởng Định quốc hầu Tiết Nam, cũng là con nối dòng duy nhất. Người vốn tên là Tiết Hiền, phụ thân người năm đó theo trầm xuất chinh, lại không nghĩ loạn thô phi nhân cơ hội tiến vào Bì Lăng, đối địa phương gia tộc quyền thế cướp bóc, này mới khiến người lưu lạc bên ngoài nhiều năm. Phụ thân người trước khi lâm chung, liên tục nhớ người, hiện giờ, thấy người trưởng thành, sẽ ở cửu tuyền mỉm cười."

Tiết quý phi cũng cười nói, "Hiền nhi, bệ hạ đã định hảo ngày tốt, cho người nhận tể quy tông, thừa kế Tiết gia. Sau này người muốn kéo dài huyết mạch Tiết thị bộ tộc, chống lên Tiết gia cánh cửa."

Tuy Triệu Từ bình thường thông minh chừng chặc, lúc này cũng là tâm loạn như ma. "Nhưng vì thân, vì thân là con cháu Triệu gia..."

"Người là con cháu Tiết gia." Tiết quý phi kích động nói, "Hiền nhi, người nhưng là huyết mạch duy nhất của Tiết gia."

Triệu mẫu cũng vội vàng nói, "Đúng, từ nhi là huyết mạch Tiết gia, là Tiết gia."

Triệu Từ thấy vậy, chỉ có thể im lặng không còn gì để nói.

Rất nhanh, tin tức bên trong cung liền truyền ra ngoài, về thân thế Triệu Từ đã ở Bắc Đô thành quyền quý trên dưới trung lưu chuyển.

Mặc dù rất nhiều người đối với thân thế của Triệu Từ còn ôm hoài nghi, nhưng Tiết quý phi cùng Chiêu Vũ Đế chính là nhận định Triệu Từ là nhi tử Định quốc hầu Tiết Nam, suy nghĩ của những người khác tự nhiên cũng không có cái tác dụng gì.

La Tổ đối với thân thế trắc trở của Triệu Từ cũng là thôn thức không thôi. Ai có thể biết, sự tình thế nhưng phát triển trở thành tình cảnh như này.

Đây chính là nàng như thế nào cũng không nghĩ ra.

Đối mặt với những người mấy ngày nay ra ra vào vào thăm hỏi, Triệu mẫu đều là gượng cười tiếp đãi. La Tổ nhìn ở trong mắt, cũng biết Triệu mẫu đây là khổ sở trong lòng. Dù sao cùng ai tranh, cũng không tranh hơn hoàng gia đi. Liền là Triệu Từ không vui ý nhận tể quy tông, nhưng Tiết gia chỉ còn lại như vậy một đứa con trai, Tiết quý phi như thế nào có thể sẽ không cho Triệu Từ tiếp tục mang họ Triệu. Chỉ sợ so với chuyện lúc trước, chuyện nhận tể quy tông này lại là chạm vào nghịch lân của hoàng gia.

"Nương." Đợi sau khi tân khách đi hết, La Tổ bưng trà bánh tự mình đi gặp Triệu mẫu.

Triệu mẫu đang âm thầm gạt lệ, thấy La Tổ tiến vào, vội vàng lau nước mắt. "Người không cần gọi ta là nương, Từ nhi đều không phải là nhi tử ta, hẳn là nhi tử Định quốc Hầu gia."

"Bất kể như thế nào, ngài tóm lại là mẫu thân dưỡng dục hắn lớn lên, ta cùng Triệu Từ đều nhận thức ngài làm nương."

"Đề người nghe được chỉ sợ không ổn." Triệu mẫu lắc đầu. Bà khổ sở trong lòng, lại cũng không muốn cấp Triệu Từ thêm phiền toái. Dù sao Triệu Từ có thể có tạo hóa như hiện tại đúng là khó có được. Có thân thích là quý phi nương nương, tổng so với nhận thức mình làm nương hảo.

La Tổ tâm niệm chuyển một cái, nửa quỳ ở trước mặt Triệu mẫu, "Nương nếu không chê, xin nhận ta làm nghĩa nữ, sau này ta cùng Triệu Từ, vẫn có thể đường đường chính chính gọi ngài là nương. Hơn nữa làm thế, ngài không chỉ không có thiếu nhi tử, còn có thêm một cái nữ nhi, chẳng phải là vẹn cả đôi bên?"

Triệu mẫu nghe vậy, ánh mắt sáng lên, không dám tin nhìn La Tổ, "Thật sao. Quả nhiên là nhận thức ta làm nương?"

La Tổ cười một chút đầu.

Trước kia trong chuyện cùng Triệu Thành, nàng đã từng trách Triệu mẫu, nhưng giờ phút này, nàng thực cảm thấy Triệu mẫu là cái mẫu thân đáng kính. Là một cái mẫu thân vĩ đại. Đối đãi Triệu Từ không phải là thân sinh nhi tử, những năm gần đây so với đãi thân sinh nhi tử còn muốn yêu thương. Vì nhi tử an nguy, bà thà rằng mất đi nhi tử, cũng muốn nói ra chân tướng. Hiện giờ Triệu Từ muốn nhận tể quy tông, bà biết rõ tranh không được, cũng chỉ trốn ở sau lưng khóc, không muốn Triệu Từ lo lắng. Dù là thân sinh mẫu thân, lại có bao nhiêu có thể đi đến như vậy.

Sắc mặt nàng động dung nói, "Chỉ cần nương không chê ta, nguyện ý nhận thức ta chính là."

"Nguyên ý, nguyên ý." Triệu mầu không thể chờ đợi được nói. Giọng nói tỏ ra hết sức là dồn dập. La Tổ thấy thế, cười ôm cánh tay Triệu mầu, "Nương, người yên tâm đi, sau này ta cùng Triệu Từ như cũ hội hiệp thuận ngài."

Từ trong phòng Triệu mầu đi ra, La Tổ đang muốn trở về tiểu viện của mình, lại ở nửa đường thấy Triệu Từ đứng ở bên cạnh bồn nước. Bóng lưng không nói ra được tiêu điều.

"Người nhìn cái gì vậy?" La Tổ đi tới, hiếu kỳ nhìn theo, lại phát hiện trên mặt hồ không có gì cả. Lúc này là cuối mùa thu, rất nhiều cây cối đã suy tàn, trông có vài phần hiu quạnh.

Triệu Từ quay đầu lại, khuôn mặt trở nên ôn nhu hơn, "Người vừa đi gặp nương?"

"Ân." La Tổ cười một chút đầu, chấp tay sau lưng ngược đầu lên nhìn hắn, "Hơn nữa nương đã nhận thức ta làm nghĩa nữ, sau này ta chính là muội muội của người nào đó."

Triệu Từ nghe vậy, nghi hoặc nhìn nàng, tựa hồ có vài phần không tin.

La Tổ sùng mặt lên, "Người còn không tin, ngày mai nương liền muốn nói cho mọi người. Nếu không phải hiện tại là thời điểm đặc thù, bà còn chuẩn bị mở vài bàn rượu đâu."

Triệu Từ thấy La Tổ nói nghiêm túc, nhướng mày, "Hồ nháo."

La Tổ thấy Triệu Từ tức giận, ngược lại nở nụ cười, "Người gấp gấp như vậy làm gì?"

"Trong lòng người biết rõ ... Chúng ta..." Sắc mặt Triệu Từ sốt ruột.

Thấy Triệu Từ căng thẳng như vậy, La Tổ bụm mặt nở nụ cười, "Được rồi, ta nhận thức nương làm nghĩa mẫu, cũng không phải muốn nhận người làm nghĩa huynh. Người chính là muốn nhận tổ quy tông, ta nhận thức nương làm nghĩa mẫu, sau này người cũng có thể dính ánh sáng của ta, tiếp tục làm con cháu Triệu gia."

Nghe La Tổ nói như vậy, lòng mày Triệu Từ buông lỏng, trong mắt động lại vài phần rung động, hai mắt nhìn chăm chăm vào La Tổ, chỉ thấy sắc mặt La Tổ hồng nhuận, hồi lâu mới nói, "Tổ Tổ, cảm ơn người."

"Cảm ơn ta làm cái gì?" La Tổ chấp tay sau lưng, nhìn mặt hồ, "Nói đến đây, chuyện này ta cũng có trách nhiệm. Nếu không phải là hai chúng ta... Nương cũng sẽ không nói ra chuyện này."

Triệu Từ từ phía sau lưng khoác lên bà vai của nàng, "Chuyện không liên quan đến người, nếu muốn trách, trách một mình ta là được."

La Tổ cũng không cùng hắn tranh cãi này. Có người cướp nhận sai, nàng cũng vui vẻ áy náy. "Tốt, người nên nhớ, đều là người sai, về sau người phải đền bù tổn thất cho ta."

"Ân." Triệu Từ ngẩng mang nụ cười ứng.

Hai người lặng im trong chốc lát, La Tổ đang hưởng thụ thời gian ngọt ngào khó có được này, Triệu Từ lại đột nhiên nói, "Tổ Tổ, sau khi chuyện này chấm dứt, chúng ta liền đến Hải Châu đi."

"A?" La Tổ kinh ngạc xoay người nhìn hắn, "Người đến Hải Châu làm cái gì a, sau khi người nhận tổ quy tông, chuyện của chúng ta cũng không có ảnh hưởng a, làm gì còn muốn đi xa?"

"Ta muốn đi đến chỗ người nói xem thử."

"Bắc Đô không tốt sao? Người ta làm quan đều muốn lưu ở dưới chân thiên tử đâu." La Tổ chưa từng quên, Triệu Từ còn là người thuộc phe Tề vương, hiện tại còn là biểu huynh Tề vương, về sau cơ hội càng nhiều, thật sự đi xa, hẳn thật sự không hề nhớ nhưng?

Triệu Từ lại khẽ cười một cái, "Ồ đâu làm quan đều là vì dân chúng, ở Hải Châu cũng có thể như vậy." Lại hỏi La Tổ, "Hay là người muốn lưu ở Bắc Đô?"

"Mới không phải!" La Tổ lập tức chối bỏ, thấy vẻ mặt Triệu Từ quả nhiên là thế, nàng lại có chút thẹn quá hoá giận trừng mắt liếc hắn một cái, "Nếu không phải là người gạt ta trở về, ta đều chuẩn bị ở Hải Châu dưỡng lão. Ta nói cho người biết, chỗ kia thật đúng là địa phương tốt để dưỡng lão đâu. Không chỉ có phong cảnh hảo, đồ ăn cũng nhiều."

Triệu Từ cúi người, ở bên tai nàng nói, "Còn cách Bắc Đô xa nhất."

La Tổ kinh ngạc nhìn Triệu Từ.

Triệu Từ biết rõ nàng hiểu suy nghĩ trong lòng mình, “Sau khi mọi chuyện chấm dứt, chúng ta liền đi Hải Châu. Nếu nương cùng đại ca không muốn đi, liền an bài bọn họ hồi Triệu gia thôn. Có tộc nhân chiếu cố bọn họ, không có việc gì.”

La Tổ mím môi, nhẹ nhàng gật đầu.

Mặc dù không biết rõ Triệu Từ vì cái gì lại đột nhiên có loại suy nghĩ này, bất quá nàng biết rõ, Triệu Từ tâm tư kín đáo, đã có ý nghĩ như vậy, khẳng định là có nguyên nhân bất đắc dĩ.

Chiều Vũ Đế rất nhanh liền chính thức hạ chỉ, thừa nhận Triệu Từ sửa họ nhận tổ tông, kế thừa Tiết gia, kế thừa tước vị Định quốc hầu. Mặt khác nhớ đến Triệu gia đối Triệu Từ có công ơn nuôi dưỡng, nên chỉ đổi họ không đổi tên.

Đối với lần này trên triều đình và dưới dân gian lại là một phen ca công tụng đức. Đương nhiên, Triệu mẫu đối với kết quả này cũng là hết sức cao hứng. Mặc kệ nhi tử họ gì, vẫn là Từ nhi của bà.

Tiết quý phi làm tiểu cô, chính mình chủ trì nghi thức nhận tổ tông. Bởi vậy đặt Tiết từ ở địa vị Tiết gia, ngay cả Tiết gia tộc trưởng, cũng không dám đối lai lịch của Triệu Từ có bất kỳ hoài nghi nào.

Đến đây, Triệu Từ đổi tên là Tiết Từ, kế thừa tước vị Định quốc hầu.

Bất quá hơn một tháng, hoàng đế liền chính mình hạ chỉ tứ hôn cho Định quốc hầu Tiết Từ, chuyện này vốn cũng là chuyện thường, bất quá sau khi trên triều đình và dưới dân gian biết được thân phận người được ban hôn, rồi rít sọ hết hồn.

Đương triều La Tư Nông, nổi tiếng khắp thiên hạ, ai không biết, ai không hiểu a.

Nhưng người này còn có một cái thân phận đầu - - hòa ly phụ. Nói đơn giản chính là nữ nhân từng gả cho người. Nói khó nghe một chút, chính là nữ nhân bị hưu.

Gả cho cháu ruột quý phi nương nương, chuyện này thật đúng là bạo phát đủ mạnh mẽ.

Nhắc tới La đại nhân thân mình công lao rất nhiều, cũng là một nữ tử hiếm gặp, cẩn thận ngắm lại, cũng xứng với hầu môn thế gia. Nhưng hết lần này tới lần khác vấn đề là, vị Định quốc hầu trước kia, lại là tiểu thúc của La đại nhân đầu.

Chuyện này vừa ra, một vài đại ngự sử liền ở trong triều đình bắt đầu dâng sớ phản đối.

Chiều Vũ Đế mất lạnh nhìn hồi lâu, chờ làm ấm ã xong rồi, nói thẳng, "Định quốc hầu Tiết Từ nhận tổ quy tông, chính là con cháu Tiết gia, ở Triệu gia chỉ là sống nhờ mà thôi. Nếu là con cháu Tiết gia, cùng Triệu gia lại có quan hệ gì đâu, như thế nào được xưng tụng là làm trái với luân thường? Các người phản đối như thế, chớ không phải là hoài nghi ý chỉ của trẫm?"

Nghe hoàng đế đều nói như vậy, những đại thần khác tự nhiên sẽ hiểu ý, vội vàng thúc ngựa thúc ngựa, phụ họa phụ họa.

Đại ngự sử muốn đứng cây cột cũng không dám tiếp tục hồ nháo. Dù sao ngăn cản tấu tử cùng tiểu thúc thành thân xác thực là bổn phận của bọn họ, nhưng hoài nghi ý chỉ của Thánh thượng cái oan uổng này, bọn họ cũng không thể đeo. Vì vậy nguyên một đám đều lặng im không nói, xem như chấp nhận.

Đại hôn ngày đó, La Tổ là từ La gia phủ đệ lấy chồng.

La Lão Căn cùng La mẫu Lưu thị sớm một chút liền đến Bắc Đô thành, giúp đỡ khuê nữ chủ trì hôn sự.

Nói là chủ trì hôn sự, kỳ thật cũng chính là đánh đánh đám đám giả bộ mà thôi. Ngày đại gia đình gả thú công việc bọn họ cũng không rõ ràng lắm, đều là giao cho quân sự đi làm. La Lão Căn cùng Lưu thị là ở bên trong chọn rón vài câu mà thôi.

Đối với chuyện khuê nữ nhà mình cuối cùng cũng muốn lấy chồng, hai vợ chồng tự nhiên là thập phần vui vẻ. Hôn nữa đối tượng thành thân còn là người thời gian qua bọn họ thập phần thích Triệu Từ nên vui vẻ cực kỳ khủng.

Còn quan hệ Triệu Từ cùng La Tổ lúc trước, Lưu thị cùng La Lão Căn liền không suy tính. Không phải là nghe nói ngay cả hoàng đế lão gia đều nói sao, Triệu Từ là sống nhờ ở Triệu gia, hiện tại đã đổi tên thành Tiết Từ. Lời Hoàng đế lão gia nói, còn có thể giả sao?

"Khuê nữ a, người sau này lập gia đình, cần phải hảo hảo giúp chồng dạy con." Lần thứ hai gả khuê nữ, Lưu mẫu đã không giống lần đầu tiên như vậy khóc suốt suốt. Những năm này khuê nữ mặc dù không có lập gia đình, thế nhưng không có ở bên người, bà đã thành thói quen. Hôn nữa khuê nữ hiện tại sống càng ngày càng tốt, về sau còn gả cho vị hôn phu tốt như vậy, bà cùng La Lão Căn cao hứng còn không kịp, ở đâu còn khóc được đi ra a. Chỉ là lo lắng cho khuê nữ mình rất hiếu thắng, về sau giữa phu thê không thiếu được muốn cãi nhau.

La Tổ ôm Lưu mẫu, mẹ con hai người sít sao kề bên, "Nương, người cùng cha đi theo ta cùng nhau đi."

"Kia ở đâu được, ai cũng chưa nghe nói qua nhà mẹ đẻ cha mẹ còn đi theo nữ nhi đã lấy chồng sống qua ngày. Hôn nữa, trong nhà hiện tại ngày

qua hảo, người trong thôn miễn bàn nhiều hăm mộ chúng ta. Ta và cha người ở trong huyện khai cửa hàng làm ăn cũng tốt, tiểu Hồ hiện tại mặc dù đọc sách mã mã hồ hồ, có thể tính sổ không sai, tính toán cũng đánh hảo, về sau là cái hảo làm buôn bán, đường ta và cha người cũng sẽ không có vấn đề. Hơn nữa, phụng dưỡng cha mẹ là trách nhiệm của người làm nhi tử hân, người liền không cần bận tâm."

Hiện tại cuộc sống của Lưu thị qua hết sức thoải mái, cũng không muốn lại chuyển oa. Càng không muốn bởi vì cấp khuê nữ thêm phiền toái, mà nhường khuê nữ phụ gia sinh hiềm khích.

La Tổ cũng biết lão nhân có ý tưởng là rụng về cội, tựa như Triệu mẫu vậy, cũng không muốn đi theo đám bọn họ đi Hải Châu, đều nghĩ hồi Bì Lăng cố hương sinh sống.

Nghĩ tới sau này chỉ có nàng cùng Triệu Từ ở bên kia, trong lòng cũng có vài phần thất vọng. Bất quá, nàng cũng không thể vì mình, liền bắt lão nhân xa xứ.

Nói đi nói lại, còn là giao thông bất tiện a.

La Tổ thở dài.

Mẹ con hai người đang nói chuyện, gian ngoài một mảnh vui vẻ thanh âm.

Lưu thị cả kinh sợ hãi, "Ai nha, người đón dâu đã đến, vội vàng, này nên làm cái gì bây giờ?"

Hảo ở bên cạnh lão mục tử hết sức là chuyên nghiệp, không vội không chậm chùn khăn voan, phân phó nha đầu phía trước đi đến nhà trai bên kia đón thân nhân đến.

Ở trong một mảnh tiếng pháo vui tai, La Tổ bị hi sự ma ma dắt lên cỗ kiệu.

Chờ thời điểm kiệu hoa đứng lên, đón dâu đội ngũ bắt đầu đi đi lại lại, La Tổ cuối cùng đột nhiên ý thức được, chính mình lần này là thực sự thành thân. Không phải là bị động từ vận mệnh an bài gả cho một người không quen biết, mà là cùng người mình yêu mến, kết làm đầu bạc ước hẹn.

Nàng vụng trộm ghệt bỏ một chút rèm cửa, loáng thoáng nhìn người đi phía trước đội ngũ, cười cao cao bạch mã Triệu Từ.

Thực thành thân!

Trong lòng La Tổ sung sướng nhin không được hé miệng nở nụ cười.

Chiều Vũ Đế là người tứ hôn, hết sức nể tình làm người chủ hôn một lần. Tiết quý phi là cô Tiết Từ, tự nhiên cũng đích thân tới phủ Định quốc Hầu.

Có hoàng đế cùng quý phi nương nương trấn bãi, đám người Giang Lâu vốn còn chuẩn bị nháo động phòng, ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh, ăn xong đều xám xịt đi theo phía sau cái mông lão cha nhà mình, một điểm tâm tư đều không dám nghĩ.

Có là như thế, Triệu Từ cũng là đến thời điểm đêm khuya yên tĩnh, mới mang một thân từ khí trở lại phòng động phòng.

Ma ma cùng bọn nha hoàn hầu hạ dâng canh giải rượu, mới rồi rút lui ra ngoài.

Triệu Từ đứng ở giữa phòng, nhìn ngọn nến màu đỏ thắm, chữ hỷ, còn có không khí vui mừng giường chiếu, trên giường ngồi ngay ngắn người kia... Trong lòng ngăn không được kích động, trong mắt thế nhưng không khỏi có chút nóng lên.

Những thứ cảnh tượng này, đều đã từng chỉ có thể xuất hiện ở trong mộng.

Giống như là lo lắng quá nhiều giấc mộng này, hân đi từ từ đi qua, đi đến bên giường, mới động tác khinh mạn nâng lên khăn voan trên đầu tân nương.

Cơ hồ là trong nháy mắt, La Tổ ngẩng đầu lên, ánh mắt hai người va chạm, thật lâu, La Tổ cuối cùng lui bại, thẹn thùng cúi đầu xem giường chiếu.

Nàng đang có chút ảo não chính mình không không chịu thua kém, liền bị Triệu Từ khăn thiết ôm chặt.

"Ta có phải hay không đang nằm mơ." Triệu Từ thanh âm êm dịu, "Ta liên tục mơ giấc mộng này, mơ thật nhiều lần. Mỗi lần tỉnh lại, đều chỉ còn lại căn phòng trống vắng."

La Tổ biết rõ, hân nói, đã từng là khoảng thời gian hai người yêu nhau lại không thể ở bên nhau, hoặc là đoạn thời gian nàng đi đến Hải Châu xa xôi kia.

Trong lòng nàng đau xót, ôm Triệu Từ thật chặt, "Không phải là mộng, chúng ta đã thành thân."

Triệu Từ nghe vậy, híp mắt thỏa mãn nở nụ cười.

"Người là thể tử của ta, thể tử danh chính ngôn thuận." Triệu Từ đưa tay, cầm tay La Tổ đưa tới bên môi nhẹ nhàng hôn.

La Tổ khản trương lên, thầm nghĩ nam nhân thật sự là biến hóa quá nhanh. Trước kia Triệu Từ nhưng là một cái ngây thơ tiểu shota à. Lúc này mới yêu đương bao lâu a, những thứ này điều - tình thủ đoạn liền cũng sẽ, cũng không biết là như thế nào học được.

Nàng đang nghĩ ngợi lung tung, trên người đột nhiên sáng ngời, tỉnh táo lại, phát hiện mình thể nhưng đã nằm ở trên giường, tà áo cũng đều bị vạch trần, người nào đó đang ngóc ở trên người nàng thân.

La Tổ xấu hổ toàn thân nóng lên, không biết nên phản ứng như thế nào. Trước kia trong phim truyền hình xem những kỹ xảo kia, hiện tại ở trong đầu cũng hoàn toàn vô ảnh vô tung. Chỉ có thể theo bản năng run rẩy, thời điểm cuối cùng chỉ còn một tia lý trí, phát hiện màn trường thể nhưng còn không có buông xuống, chỉ có thể run rẩy nói, "Màn trường... Còn không có, buông xuống."

Một tay tiếp tục tác chiến, một tay duỗi ra, kéo một cái đầu sợi dây ở chân giường, màn trường liền buông xuống, che kín cả phòng cảnh xuân.

Trong phòng nến đỏ đốt được chính vượng, mãi cho đến thời điểm trời sắp sáng trung, mới hoàn toàn cháy hết.

Sau khi đại hôn, Triệu Từ cùng La Tổ liền ở trong phủ đóng cửa từ chối tiếp khách, sống cuộc sống của chính mình. Nay khiến phe thái tử đều không rõ chuyện gì. Dù sao Triệu Từ trước kia chính là ngôi sao mới trong triều, ở dân gian cũng tương đối có danh vọng. Hiện giờ lại là nhất mạch của khai quốc công thần Định quốc hầu, lúc này nên bắt đầu vì Tề vương bỏn ba cống hiển sức lực, lại không nghĩ rằng vị này thể nhưng án binh bất động, xem ra thật đúng là có chút bộ dáng không để ý tới thế sự.

Ở thời điểm những người kia cho rằng Triệu Từ còn có hậu chiêu, Triệu Từ lại làm một chuyện khiến tất cả mọi người sợ hết hồn - chủ động yêu cầu đi đến Hải Châu.

Hải Châu Lưu Tri Châu hiện tại tuổi tác đã cao, sớm nên lui nhậm. Vốn bởi vì không có người đi, cho nên chuẩn bị nhường vị này làm mãi cho đến thời điểm làm không động nói sau, hiện giờ Triệu Từ tuổi trẻ tuổi chủ động xin đi, những đại thần khác tự nhiên thích vui ý.

Bất quá Chiêu Vũ Đế lại không quá cao hứng, sau khi lâm triều chỉ đơn độc triệu kiến Triệu Từ.

Cũng không biết hai người ở trong ngự thư phòng nói gì đó, không quá hai ngày, Chiêu Vũ Đế thể nhưng hạ chỉ, phong Triệu Từ làm Hải Châu tri châu, quản lý toàn cảnh Hải Châu. Mặt khác đem Hải Châu làm Định quốc hầu thái ấp.

"Người đến cùng cùng Hoàng thượng nói gì a, hần thể nhưng hội phóng hai chúng ta đi xa?"

Trên đường, La Tổ cuối cùng không nhịn được hỏi tới chuyện này.

Trước ở Bắc Đô thành làm thầy nhiều ma, rất nhiều chuyện nàng thật đúng là không biết nên nói như thế nào, chỉ có thể chôn ở trong lòng, hiện giờ cuối cùng có thể rời đi chốn thị phi, nàng cũng không cần cố kỵ nhiều như vậy.

Triệu Từ dựa vào thành xe ngựa đọc sách, thấy La Tổ mặt mũi tràn đầy hiếu kỳ, hần nhẹ nhàng cười một tiếng, "Không có gì, ta chỉ cùng Hoàng thượng nói hai chữ."

La Tổ nghi hoặc, nhướn mày nói, "Hai chữ gì, có uy lực mạnh như vậy?"

"Khó xử."

La Tổ đầu tiên là khó hiểu, cẩn thận ngẫm lại, đột nhiên hiểu được. Nếu nói trước kia Triệu Từ là được Tề vương tiến cử, thuộc về Tề vương nhất mạch, nhưng khuynh hướng cũng không phải rõ ràng như vậy, còn có thể mang theo vài phần suy tính bo bo giữ mình, hiện tại Triệu Từ, xác thực không đường có thể lui. Nếu lưu ở Bắc Đô Thành, vì Tề vương, chỉ có thể ra sức đánh cược một lần, đến lúc đó hoặc là chính là Bắc Đô thành loạn thất bát tao, hoặc chính là Triệu Từ mất mạng. Cái này sợ đều không phải là chuyện Hoàng thượng muốn nhìn.

"Người nói, Hoàng thượng sẽ cho ai làm người thừa kế của hần a?"

"Hoàng thượng là minh quân, tự nhiên là chọn người có khả năng, bất quá bất kể là ai, cùng chúng ta cũng không quan hệ." Về mặt Triệu Từ mây trời nước chảy nói.

"Cũng đúng." La Tổ gật đầu, lại nghĩ tới Hải Châu còn có cái người làm cho người ta chán ghét đâu. Cười lạnh nói, "Hắc hắc, chúng ta lần này đi Hải Châu thì tốt rồi, nếu Hoa nhị gia kia còn ở đó, ta phải hảo hảo giáo huấn một chút. Ai bảo hần trước kia làm những chuyện thất đức, còn gạt ta."

Triệu Từ cười, "Những chuyện đó người cũng đừng trách hần. Hần cũng là người đáng thương."

"Hần đáng thương?"

Triệu Từ đặt sách xuống bàn nhỏ, giúp đỡ mình và La Tổ rót chén trà, "Ngươi cho rằng thời điểm lúc trước ở Xuyên Châu, ta lựa chọn cho hấn ở lại địa bàn Xuyên Châu là vì cái gì?"

"Không phải là bởi vì hấn tìm nơi nương tựa là Tề vương sao? Mặc dù lương cầm chọn mộc, nhưng cũng có cỏ đầu tường hiềm nghi a."

Triệu Từ lắc đầu, "Hấn hành động như vậy, là vì chủ tử chân chính của hấn đâu?"

"Ngươi là nói, hấn còn có chủ tử khác? Ai còn có thể lợi hại hơn thái tử cùng Tề vương a - -" La Tổ đột nhiên mặt lộ vẻ kinh ngạc, "Ngươi không phải ám chỉ, là hoàng..."

"Ân. Chuyện này cũng là trong lúc vô tình ta mới biết. Lúc trước ta cùng Hoàng thượng đi qua, ở Đại Chu phát triển kinh thương. Hoàng trên trên bề mặt cũng phổ biến chính lệnh, nhưng dù sao chưa từng yên tâm, cho nên liền tìm tới Hoa nhị gia, thông qua hấn, khống chế thương nghiệp Đại Chu. Cho nên sau khi ngươi ở Hải Châu phát triển buôn bán, Hoa nhị gia cũng liền đi qua. Nhưng Hoàng thượng dù sao muốn duy trì mặt mũi, không thể để cho gia tộc thế gia quyền thế biết được những chuyện này, cho nên Hoa nhị gia chỉ có thể công hư danh. Ngươi nói, hấn có phải đáng thương hay không?"

"Nói như vậy, thật đúng là có chút đáng thương." La Tổ thẫn thức nói. "Nhưng ta vẫn là rất chán ghét hấn."

Triệu Từ bưng trà đưa tới bên miệng nàng, làm cho nàng nhấp một ngụm, cười nói, "Cái này ta ủng hộ ngươi."

La Tổ nghe ra trong lời nói của hấn có ý ghen tuông, cười bỏ nhào qua véo má hấn, "Nhưng không cho ngươi đoán mò, nếu không đến thư phòng mà ngủ đi."

Triệu Từ vội vàng duỗi tay ôm lấy nàng, "Phu nhân đều yêu thương nhưng nhớ, ta lại nhường phu nhân vườn không nhà trống chẳng phải là quá không hiền hậu?"

La Tổ nghe vậy mặt đỏ tới mang tai, đưa tay đẩy hấn, "Buông ra!"

"Không buông." Triệu Từ cười lắc đầu, trên mặt dương dương đắc ý.

"Buông ra!!" La Tổ đề cao thanh âm.

Triệu Từ cười cong mắt, "Đến trong lòng ta, làm sao có thể buông ra." Hấn nhìn La Tổ, sắc mặt càng thêm nhu hòa, "Tổ Tổ, sau này chúng ta ở Hải Châu, bạc đầu giai lão. Về sau, có thể nào ta cũng không buông tay ngươi."

La Tổ nghe vậy, thân thể mềm nhũn, ôn nhu tựa vào lòng Triệu Từ, "Hảo." Thật vất vả mới được cùng một chỗ, về sau cũng không thể nhường hấn buông ra.

Xe ngựa lẫn bánh hương về phía Hải Châu, cách Bắc Đô Thành càng lúc càng xa...

Hết trọn bộ

Bạn đang đọc truyện *Bản Hồn Túc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.